

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

E 99

TAYLOR INSTITUTION.

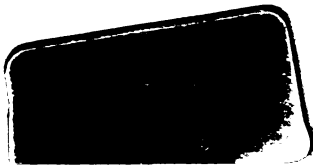
BEQUEATHED

TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH, M.A.

OF BALIOL COLLEGE.

**CORPUS
SCRIPTORUM HISTORIAE
BYZANTINAE.**

EDITIO EMENDATIOR ET COPIOSIOR,

CONSILIO

B. G. NIEBUHRII C. F.

INSTITUTA,

OPERA

**EIUSDEM NIEBUHRII, IMM. BEKKERI, L. SCHOPENI,
G. ET L. DINDORFIORUM ALIORUMQUE PHILOLOGORUM
PARATA.**

PARS I..

**DEXIPPI, EUNAPII, PETRI PATRICII,
PRISCI, MALCHI, MENANDRI,
OLYMPIODORI, CANDIDI, NONNOSI ET THEOPHANIS
HISTORIARUM RELIQUIAE,
PROCOPII ET PRISCIANI PANEGYRICI.**

**BONNAE
IMPENSIS ED. WEBERI
MDCCCXXIX.**

DEXIPPI, EUNAPII, PETRI PATRICII,
PRISCI, MALCHI, MENANDRI
HISTORIARUM
QUAE SUPERSUNT

E RECENSIONE

IMM. BEKKERI ET B. G. NIEBUHRII C. F.

CUM VERSIONE LATINA PER IO. CLASSENUM EMENDATA.

ACCEDUNT

ECLOGAE PHOTII
EX OLYMPIODORO, CANDIDO, NONNOSO ET THEOPHANE,
ET PROCOPII SOPHISTAE PANEGRICUS,
GRAECE ET LATINE,
PRISCIANI PANEGRICUS,
ANNOTATIONES HENR. VALESI, LABBEI ET VILLOISONIS,
ET INDICES CLASSENI.

BONNAE
IMPENSIS ED. WEBERI
MDCCCXXIX.

IULIO CAROLO HARIO
ET
CONNOPO THIRLWALLO
CANTABRIGIENSIS SS. TRINITATIS COLLEGII
SODALIBUS

QUORUM OPE HISTORIA MEA ROMANA A BRITANNIS PRORSUS
ITA UT EAM ANIMO CONCEPI PATRIOQUE SERMONE CONSCRIPSI
LEGITUR,

ΕΥΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΕΝΕΚΑ

B. G. NIEBUHRIUS.

Parisinam historicorum Byzantinorum editionem non eo animo ab initio institutam esse ut integrum scriptorum corpus complecteretur, inspectis voluminibus quae ante editum a Philippo Labbeo protrepticon prodierant, facile apparet. Labbeus autem, tam historiae cognitione quam ingenio iudiciiue sanitate egregie instructus, simulac sese operi exsequendo dederat, corporis, quod deinceps paulatim crevit, imaginem sibi informavit, eiusque perficiendi animosam spem concepit; qua ductus indicem futuri syntagmatis proposuit; singulis, quae tunc cognita erant, scriptis in eo locum numerumque assignavit.

Primum in hoc indice volumen, servata serie rerum gestarum, ita componebat, ut eius fundum faceret eclogas de legationibus a Davide Hoeschelio editas; quippe quae, uno excepto Menandro, ad tempora Iustiniano imperante, Procopioque scriptore, antiquiora spectarent: Menandrum autem ab eo propter easdem rationes hoc loco retentum esse arbitror, quae mihi quoque ne eum inde dimoverem suaserunt: scilicet ut nimia voluminis exilitas vitaretur. Cui potius augendo quam curam adhiberet, factum esse censeo, ut non solum eclogas, quas Photius ex Olympiodoro Candidoque et Theophane conscripsit, subiungeret; verum excerpta quoque Constantiniana de legationibus ex Theophylacto, licet eodem tempore huius historia integra in eodem typographico prelo subiecta esset; tum vero Hesychii opusculum de originibus Byzantii; denique e Suida collecta quae ad universam historiam Byzantinam, publicam pariter atque ecclesiasticam, pertinere viderentur. Quibus compositis, sub-

propter amicitiam qua tenemur, quam propter unicam vim atque celeritatem, quam in recensendis Graecorum libris cum eruditionis ingenique lumine coniunctam exhibet. Accerte ei laudi qua Politianus Ioctum pictorem ornat: „plus neminem potuisse pingere, nec melius” parem omnino in nostro litterarum genere Bekkero tribuendam esse, nemo, credo, ambiget. Rogavi eum igitur, sed timide; quippe non nescius eum hactenus nonnisi collatis codicibus innixum libros recensendos suscepisse; at in his legationum excerptis codicum subsidium aderat nullum: nam Monacensem ab Hoeschelio accuratissime exscriptum esse constat, Vaticani autem variae lectiones ab ill. Maio prolatae paene absolutum cum illo consensum probant: neque ullus praeter hos, sublato ex hominum notitia Schottano, superesse videtur. Sed, quod quidem speraveram, deflexit Bekkerus mea causa de more suo; acceptisque Hoescheliana Maianaeque editionum exemplis, quorum margini coniecturas mihi natas, Valesiique emendationes adscripseram, ipse universis hisce reliquiis emendandis se dedit. Et quod ad illas quidem attinet, Parisiensis editionis exemplar, Maianaeque eclogarum de sententiis, plurimis locis correcta, remisit; verum ita ut arbitrio meo relinqueret si quid addere aut mutare vellem. Quo equidem ita usus sum, ut plurimas praesertim Bekkeri emendationes quae certissimae viderentur in ordinem sermonis inferrem: adderem etiam subinde quae iterato examine in mentem mihi venirent: ex his autem quae a me proposita Bekkero, cuius auctoritati in sermonis cognitione omnia, mihi nihil fere tribuo, displicuisse videbam, nihil reduxi, praeter perquam pauca quae ex historia diiudicanda essent. Usque adeo autem Bekkero obsequi mearum partium esse duxi, ut, etiamsi subinde suspicabar scriptorum potius vitia, quorum sermo saeculi sui labe contactus esset, quam scribarum sphalmata tolli, impudens tamen mihi visus essem, si contra quam ille statuisset, deciderem. Ad hoc genus illud pertinet, ut exempla proferam, quod saepe pro aoristo primo futurum reponit, aut, ubi apud Priscum, Malchum, Menandrum, articulus desideratur, quem certe non minus rationis quam sanae consuetudinis leges flagitant, eum inserit, vel casus obliquos pronominum *ὄδε* et *οὗτος* cum iisdem qui a *τοῖσδε* et *τοιοῦτος* formantur, mutat. Chronographiam, quam editio nostra in margine exhibet, ad excerpta de legationibus non levi labore stabiliveram.

His peractis typhothetae opus tradi poterat, nisi exosum versionis latinae onus incumberet. Quod quum depellere non liceret, Cantoclaranam, qua peiorem nullam in universo hoc litterarum genere inveniri in vulgus notum est, sine operis dedecore intactam servari non posse apparebat: verum qui se ingrato corrigendi labori daret, inveniebam neminem; nisi Classeno, quamquam continuus occupationibus implicito, pietas, qua me parentis loco colit, persuasisset. In quo negotio quantum taedii exhauriendum fuerit, nemo nisi expertus animo concipiet: illud autem molestissimum erat, quod sublatis innumeris vitiis tamen id solum perfici poterat ut a foedissimis sordibus liberaretur oratio: id minime, ut pulcra fieret, grataque legentibus. Idem Classenus meus complures praecclare excogitatas emendationes suppeditavit; singulorum scriptorum reliquiis argumenta addidit, chronographiam excerptis de sententiis ex Eunapio et Menandro: indicesque, in quos utilissimum laborem insumpsit, confecit; ut leviora alia omittam, quae in hoc volumen contulit. Quae consideranti apparebit longe operosissimum eius in eo ornando fuisse laborem.

Superest ut de panegyricis Anastasio dictis, quos postremo loco adieci, quae huc pertinent doceam. Oratione Procopii Gazaei reliquis monumentis quae hic collecta exstant adiungenda, eruditorum gratiam me meruisse certe scio, qui eam semel tantum in Villoisonis anecdotorum collectione editam esse norunt: quotus enim quisque in Germania illam possidet? Mea opera in illius repetitione non longius processit quam ut subinde codicis lectionem a viro egregio Villoisone immutatam revocarem: versione latina, argumentoque eam instruxit a me rogatus Franc. Ritterus, Phil. D. qui nuperrime operam suam ad explicandas in hac litterarum universitate disciplinas philologicas profiteri statuit. Editoris annotationes quae ad explicandas res Anastasii tantum conferunt, ut vel ad latinum Panegyricum interpretandum quodammodo sufficere possint, fere integras repetii: quo consilio honos habetur manibus Villoisonis: neque ei aliunde ulla obstabat ratio, extinctis dudum et scriptore et bibliopolarum, quorum sumptibus Anecdota edita sunt, negotio. Contra autem minime licere visum est in meae editionis ornamentum convertere, quae ill. Maius ad eclogas, aut Endlicher, v. cl. ad panegyricum Prisciani, quem, diu a philologis expetitur quibus eum in

bibliotheca Caesarea Vindobonensi superesse innotuisset, anno praeterito edidit, ita annotavit ut nihil quod addi possit aliis relinqueret. Ipsum grammatici carmen Bobiensibus membranis erudite et diligenter scriptum, ab editore adeo accurate expressum est, ut vix ullus emendationibus in eo locus sit.

Parisiensis editio circa operarum errores eadem flagitiosa negligentia curata est qua reliquae post Cantacuzenum, antequam Caninius operis curam in se susciperet; inutili et fallaci typorum splendore ornatae. Sphalmata huius generis ope Hoescheliana sustulimus plurima; restituto, ut de minoribus taceam, versu integro qui exciderat; sed de his singulatim monere Bekkerus vetuit. Ubicunque igitur eiusmodi mentio invenietur, id propter peculiarem quandam rationem factum est, quae tamen fortasse non semper apparebit. Sed quamlibet multis correctis, editione iam fere absoluta, vidi quaedam non fuisse animadversa: quamobrem, iterata collatione universi eclogarum de legationibus operis, ista inter addenda et corrigenda proposui.

Quae Suidas servavit non attigit Bekkerus; in his quoque nonnulla correxi. Photium dedi, ut a Bekkero editus est; nisi quod in rebus quae ex historia pendent, varias Labbei, semel autem vel bis meas ipsius emendationes receperim: plures fortasse locos tentaturus, nisi mihi constaret Photium in scribendis nominibus saepe errasse; a quibus corrigendis editori abstinendum est. Versiones, Porti non saepe, Schotti nunquam correxi.

Ex his cognita editorum opera, vix opus est explicare, quaecunque in scholiis criticis litteris *B.* et *N.* distinguuntur, emendationes esse quae Bekkerum, meque habeant auctores: Classenum quibus duae litterae *Cl.* additae sunt. Vulgatam (*vulg.*) eam dixi lectionem quae ab Hoescheliana editione per Parisinam atque Venetam propagata est. Quoties nihil praeter illud *vulg.* ad reiectam lectionem adscribitur, hoc significamus: emendationem, sive Bekkerus eam a me invenisset propositam, sive eam concipere, ut saepe fit, oblitus essem, ita manifestam videri ut ab unoquoque non admodum incurioso aut indocto inveniri deberet. Signa † et *, antiquo more reducto, apposui quo indicarem locum corruptum, cui medendo probabilem coniecturam viderem nullam, non typhetae vitio laborare, sed plane ita ab Hoeschelio editum esse. Ac sunt certe plura quam vellem

loca etiam in his eclogis, quae editor a licentia mutandi alienus ut sunt mendosa relinquere cogitur: illud tamen vere praedicare possum hac editione perfectum esse ut utilissimae, magnaue ex parte egregiorum scriptorum reliquiae, quae antehac in singulis paginis innumera vitiorum multitudine legentes impediabant, iam longe maxima ex parte faciles evaserint atque apertae ad intelligendum. Quum igitur, quae hactenus neglecta iacebant, sine dubio multo pluribus quam antea innotescant, oblata est occasio, praeclaris ingeniis haud indigna, ubi vis divinandae se exercent et bene coepta longius producat. Ex emendationibus quas recepimus, multae Hoeschelium habent auctorem, in margine editionis eius propositae: quas, sive nobis probarentur sive minus, designavi sigla *H.* Idem Hoeschelius ubi geminum codicem adhibebat, et Schotti et Bavaricum, quoties hi inter se variarent, diversitatem itidem in margine indicavit, praefixa sigla *al.* Has varietates *mg. H.* designavi: pro quo *var. H.* scribere certe praestitisset; verum in re tam levi reprehensionem vix metuo. Gravius est quod aliquando ubi plagulas inspicere domesticis curis impeditus fueram *mg. H.* ponitur, quum tamen coniectura designanda esset: hoc in addendis correxi.

Scrib. Bonnae postr. Non. Oct. MDCCCXXIX.

DE HISTORICIS

QUORUM RELIQUIAE HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

PUBLIUS HERENNIUS DEXIPPUS ¹⁾, Ptolemaei f. ²⁾, Atheniensis, Pago Hermensis, e Cerycum gente ³⁾, summos in civitate honores adeptus est, rex creatus atque archon eponymus; splendideque agonothetae munere Panathenaeis functus; clarus orator atque historiarum scriptor; propter quas fortunae simul atque industriae dotes statuae honore ornatus est, cuius basis cum titulo exstat. Sed longe praeclariorem saeculorumque memoria dignum honorem sibi comparavit quo tempore, effusus in Graeciam per Propontidis claustra Herulis, captisque Athenis, cives secum in saltus invios ex urbis clade profugos confirmavit; bellique ab iis dux constitutus, advectae in Atticae oram romanae classi, cui Cleodamus praeerat, coniunctus, ultionem de barbaris aliquam sumsit, tribus millibus ex ipsorum numero per occasionem interfectis ⁴⁾. Quo facto vir eximius post quingentos annos Athenienses armis desuetos ad rem gloriamque militarem revocavit: Mithridatico enim bello non sua neque sponte arma moverat infelix civitas. Quum igitur de hac Dexippi gloria titulus statuae sileat, creditum est prius positam esse quam illam adipisceretur: cui opinioni facile accederem, si historia aevi, „quam partim ex libris, partim e vita hausert,” ut epigramma praedicat, diversa esse posset ab illa omnis aevi, cuius notitiam ex Eunapio et Photio habemus. Ea in primo Claudii Gothici

¹⁾ Nomen integrum exhibet inscr. 380. corp. inscr. graec. ²⁾ Sic inscriptio: nam Suidas s. v. *Δξιππος*, Dexippum patrem illi tribuit. ³⁾ vid. Boeckh. ad Inscr. ⁴⁾ Hanc rei gestae seriem, paululum ab illa diversam, quam Gibbonus, nunquam sine honoris praefatione nominandus, excogitavit, nunc demum, editis ab ill. Maio excerptis de sententiis (p. 26 — 28. ed. Bonn.) constituere licet.

Aug anno desinebat; Athenarum autem cladem Syncellus, qui hoc Dexippi opus legebat, sub Gallieno contigisse refert: neque si eam cum continuatore Dionis⁵⁾, quem Zonaras sequitur, biennio serius accidisse statuamus, ut illo ipso Claudii anno primo, 269, acciderit, difficultas expediretur. Ita aut fingendum erit priorem existisse editionem, de qua nemo quicquam tradidit, aut concedendum, laevam hominum in honoribus aestimandis mentem eum, quo ad maiorum gloriam elatus est, propterea neglexisse, quia, tumultuarie a congregata multitudine collatus, nullum in fastis urbanis locum haberet: librorum famam extulisse, res fortiter gestas silentio transmisisse: — rem, propter eius aevi pravitatem, plane non incredibilem.

Vitam usque ad Probi principatum perduxit, quum iam sub Valeriano claruisset⁶⁾.

Dexippi opera, quae ad historiam pertinebant, tria legit Photius⁷⁾: de quibus singulis agendum est.

I. *Tὰ μετὰ Ἀλέξανδρον*, libris quatuor comprehensa; ex quibus notissimam satrapiarum divisionem recitat Photius; scriptoremque in universum cum Arriano consentire docet. Ad hanc Macedonicam historiam referenda esse quae ill. Maius inventa in codicis palimpsesti paginis 81. 82. 100. 101. edidit, uno verbo monuisse ad probandum sufficit: siquidem oratio Hyperidis, sive adsumpta sive ficta, belli Lamiaci tempus spectat. Dicet fortasse aliquis, a Romana, non dicam Byzantina historia, aliena non debuisse collectioni nostrae inseri: quod quidem factum primum mole exigua horum fragmentorum defendam, quae perparvum sibi locum postulant; quum tamen vel ideo quod Hyperidis nomen prae se ferunt philologorum notitiam merentur; denique, si aliter facerem reprehensionem non effugissem; quum in editione Romana ceteris quae a Dexippo supersunt adhaerent. Quo enim modo iis, qui eam non vidissent, constare posset me non temere iudicasse?

II. *Χρονικὴν ἱστορίαν*, sive annales⁸⁾, quam Photius *ὄντομον ἱστορικὸν* vocat, per Olympiadas, archontumque et consulum fastos ab historiae initiis, omissis tamen fabu-

5) In eclogis quas ill. Maius edidit: coll. Vat. II. p. 240. 6) Eunapius vita Porphyrii in f. 7) Cod. 82. 8) Eunapius p. 58. l. 5. Idem, vita Porph. l. l.

lois primordiis, usque ad Claudii Gothici annum primum deducti, praecipua circa temporum rationem cura adhibita. Horum duodecimus liber a Stephano ethnicographo citatur⁹⁾; ubi Herulorum mentio certissime comprobatur locum de quo agitur non multum ab operis fine afuisse: constat igitur scriptorem his duodecim „chartis omne aevum explicuisse.” Ex hisce annalibus Syncellum quaecunque e Dexippo habet petiisse arbitror: at Constantiniana excerpta illis prorsus aliena sunt: neque enim prolixas orationes capere potuisset breviloquens annalium ratio, qui fere singulis libris saeculum comprehendebant; unde Trebellius Pollio¹⁰⁾ Dexippum *omnia breviter persequutum esse*, scripsit.

III. Has igitur eclogas de legationibus ad Σκυθικά pertinere iam Vossius perspexit¹¹⁾: eademque earum ratio est quas ex titulo de sententiis edidit ill. Maius. Σκυθικά, de bello Scythico vertere debebam; quoniam illud intelligitur, quod, coeptum sub Decio, usque ad Aureliani pacem duravit. Atque hic quidem leviter circa verba lapsus sum; in eo vereor ne gravius erraverim, quod quae a p. 22. l. 20. ad p. 26. l. 4. habentur, Dexippo ipsi tribuerem, quasi orationem ad cives suos habitam, qui temerario consilio muris egredi et cum hostibus configere cuperent. Non attenderam ill. Maii opinionem¹²⁾, epistolam esse: cui ut aliquid de meo adiuciam, dicam, a magistratu Romano missam videri: imo ab ipso fortasse Imperatore: eum se cum copiis mox affuturum nunciare (p. 25. l. 17. seqq.): lectamque esse in concione (p. 22. l. 18.) De his, si forte aliquando codicis pagina 324. plenius e litura erui potuerit, liquido constabit: ac tunc fortasse expedietur de quo tandem oppido quibusque civibus sermo sit. Nunc in id sententia inclinatur ut haec ad primum Gothorum adventum sub Decio pertinere credam, cuius nomen in oblitterata illa pagina conspicitur; id quod eo confirmari videtur quod de rebus ad Nicopolim Moesiae gestis mentio iniicitur (p. 25. l. 22. cf. Syncellum p. 705. l. 12.). Quod si ita sit, Philippopolitani fuerint oppidani a barbaris circumsessi. Non tamen silendum est etiam sub Claudio Aug. ad Nicopolim prospere adversus bar-

9) s. v. Ἐλουθός. 10) Gordian. 2. 11) De histor. Graec. p. 242.
12) Praef. ad coll. Vatic. II. p. XXVIII.

beros pugnatum esse¹³); quo tempore, quantum in tanta narrationum perturbatione colligi potest, Thessalonica eorum impetum fortiter sustinuit.

Orationem Dexippi, scribendique genus, ingenti laude effert Photius, eo usque ut *Thucydidem peripicue loquentem* dicat; quae mira est viri prudentis a vero aberratio. Nemo enim in eo quicquam praeter inanem degeneris aevi rhetorem agnoscet, ut mirum sit qui tam puerilia sectetur, inter res arduas positum, magna gessisse.

Quae de Dexippo exstant testimonia sequentia fere sunt :
 INSCRIPTIO in corpore Boeckhii n. 380.

Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς καὶ τῆς βουλῆς τῶν ΨΝ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, τὸν ἄρξαντα τὴν τοῦ βασιλέως ἐν Θεσμοθέταις ἀρχὴν, καὶ ἄρξαντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν, καὶ πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων, οἴκοθεν ἱερέα παναγῆ, Πόλλιον Ἐρέννιον Δέξιππον Πτολεμαίου Ἑρμείου, τὸν ῥήτορα καὶ συγγραφέα, ἀρετῆς ἔνεκα οἱ παῖδες.

Ἀλκῆ καὶ μῦθοισι καὶ ἐν βουλαῖσι κρατίστους

Ἄνδρας ἀγακλειτοὺς γείνατο Κεκροπίη·

Ὡν ἓνα καὶ Δέξιππον, ὃς ἱστορίην ἐσαθρήσας

Αἰῶνος δολιχὴν ἀτρεκέως ἔφρασεν.

Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐπέιδε, τὰ δ' ἐκ βίβλων ἀναλέξας

Εὖρατο παντοίην ἱστορίας ἀτραπὸν.

Ἦ μέγα κλεινὸς ἀνὴρ, ὃς νοῦ ἄπο μυρίον ὄμμα

Ἐκτείνας, χρονίους πρήξιας ἐξέμαθεν.

Φήμη μὲν περιβωτος ἀν' Ἑλλάδα, τὴν δ' νεανθῆς

Αἶνος Δεξίππῳ δῶκεν ἐφ' ἱστορίῃ.

Τοῦνεκα δὴ καὶ παῖδες ἀγακλειτὸν γενετῆρα

Μορφήεντα λίθον θῆκαν ἀμειβόμενοι.

PHOTIUS cod. 82.: Ἀνεγνώσθη Δεξίππου τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, ἐν λόγοις τέσσαρσιν. ἀνεγνώσθη δὲ αὐτοῦ καὶ ἕτερον σύντομον ἱστορικόν, μέχρι τῆς Κλαυδίου ἐπιτρέχον τὰς κεφαλαιώδεις πράξεις βασιλείας. ἀνεγνώσθη δὲ αὐτοῦ καὶ τὰ Σκυδικά, ἐν οἷς αἱ Ῥωμαίων αὐτῷ καὶ Σκυθῶν ἀναγράφονται πρὸς ἀλλήλους μάχαι τε καὶ ἀξιόλογοι πράξεις. ἔστι δὲ τὴν φράσιν ἀπερίττος τε καὶ ὄγκη καὶ ἀξιώματι χαίρων,

13) Trebell. Pollio, Claud. 12.

Dexippus, Euparius etc.

καὶ (ὡς ἂν τις εἶποι) ἄλλος μετὰ τινος σφρησίας Θουκυδί-
δης, μάλιστα γὰρ ἐν ταῖς Σκυθικαῖς ἱστορίαις.

EUNAPIUS quae de Chronicis Dexippi docet, quaere infra
p. 56. seqq.

Idem, in vita Porphyrii sub finem: τοὺς χρόνους (τοῦ
Πορφυρίου βίου) ἐς Γαλληγόν καὶ Κλαύδιον εἰκάζειν συνέ-
βαινε, Τακίτον τε καὶ Αὐρηλιανόν καὶ Πρόβον· καθ' οὗς
ἦν καὶ Δέξιππος ὁ τὴν χρονικὴν ἱστορίαν συγγράψας, ἀνὴρ
ἀπάσης παιδείας τε καὶ δυνάμεως λογικῆς ἀνάπλεως.

EVAGRIUS hist. eccl. V. 24. : καὶ Δέξιππῳ δὲ πλεῖστα
περὶ τούτων πεπόνθηται, ἀπὸ μυθικῶν ἀρξαμένῳ, καὶ λήξαν-
τι ἐς τὴν Κλαυδίῳ τοῦ μετὰ Γαλληγόν βασιλείαν· ᾧ συνα-
νείληπται περὶ ὧν Κάριοι καὶ ἕτερα βάρβαρα ἔθνη κατὰ
τὴν Ἑλλάδα καὶ Θράκην καὶ Ἰωνίαν διαπολεμοῦντες ἔπραξαν.
(Scythica hic innuere videtur, non Chronicorum partem.)

SUIDAS s. v. Δέξιππος, Δέξιππον, ὁ Ἐρέννιος χρηματί-
σας, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Βαλεριανῷ, καὶ Γαλλι-
ηνοῦ, καὶ Κλαυδίου δευτέρου, καὶ Αὐρηλιανοῦ, τῶν βασι-
λέων Ῥωμαίων.

TREBELLIVS POLLIO, in Gallieno, 14. : Gothi Cyzicum et
Asiam, deinceps Achaïam omnem, vastaverunt, et ab Athe-
niensibus, duce Dexippo, scriptore horum temporum, victi sunt.

EUNAPIUS, Sophistarum vitis clarus, natus Sardibus a. 547,
Dexippi historiam ita continuavit, ut opus suum μετὰ Δέξιππον
χρονικὴν ἱστορίαν inscriberet ¹⁴⁾. Id XIV libros continebat,
quorum primo res ab excessu Claudii Gothici ad Iulianum
Imp. gestas complexus, ceteris huius, quem ipse, utpote pro
veteri religione vehementissime animatus, tanquam Deum ali-
quem, humano generi commodatum, colebat, historiam, quae-
que deinceps subsecuta sunt, copiose narravit ¹⁵⁾. Finem operis
in illo tempore fecisse quo S. Iohannes Chrysostomus in exi-
lium pulsus est, a. Chr. 404, Photius docet ¹⁶⁾. Cui repu-
gnare quidem videntur eclogae, in quibus (p. 96. n. 70.) de
Pulcheriae Augustae avaritia sermo est, quae mulier demum
a. 414. imperium capessivit: minime tamen inde colligere

¹⁴⁾ Teste Photio, et inscriptione eclogarum de sententiis. ¹⁵⁾
Eunapius, infra, p. 61. ¹⁶⁾ V. infr. in testimonio.

licet Eunapium continenti narratione decem annorum, qui medii sunt, historiam exposuisse: quin potius illuc degressum esse apparet, ut referendo quomodo Hierax, aemulo qui vel ipsum nequitia superaret per Augustae avaritiam traditus, pro nece Fravittae seras poenas, verumtamen poenas dederit, se solaretur. Accedit, quod deinde de Stilichone loquitur, qui diu ante Pulcheriac imperium occisus est.

Quum duplicem editionem historiae Photius vidisset, Constantinianae eclogae, ut inscriptio docet, e secunda sumptae sunt, ubi loci plurimi, in quibus scriptor rabido adversus Christianos odio effrenate indulserat, ita recisi essent, ut, Photio iudice, hiantes lacunae apparerent, et sequentia plurima laborarent obscuritate. Cuius vitii culpam Photius in Eunapium ipsum confert: coniecturane ductus an testimonio, non constat. Scriptorem mutilatum opus ita reliquisse ut in his quae manebant sensus laboraret, sane non probabile est. Ac fieri certe potest, ut non ipse scriptor, sed bibliopola, indocti amanuensis opera, libros ab iis locis qui vendentibus periculum crearent liberare animum induxerit: qualia sunt expurgata, quae vocant, exemplaria, quae in regionibus ubi decreta concilii Tridentini recepta fuerunt non raro occurrunt.

Eunapii vita, ab Hadr. Iunio conscripta, in editione cl. Boissonadi legitur. Insanum hominis in rem Christianam odium, cuius in his quae ill. Maius edidit iniquum de magno Theodosio iudicium novum exhibet specimen, deliransque superstitio in somniis religionis quam sectae cui addictus erat asseclae sibi fixerant, notissima sunt: notum etiam dictionis genus molestum et salebrosum, de quo nimis clementer iudicat Photius; quem de Eunapii historia disserentem iam audiamus (cod. 77).

Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου χρονικῆς ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον, νέας ἐκδόσεως, ἐν βιβλίοις τεσσαρεσκαίδεκα. ἄρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Κλαυδίου βασιλείας, ἐς ὃν Δεξιππῆ ἡ ἱστορία καταλήγει, ἀποτελευτᾷ δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν Θεοδοσίου παίδων βασιλείαν, ἐκεῖνον τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμενος, ὃν Ἀρσάκιος μὲν τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνηγγεμένος ἱεράτευεν, ἡ δὲ τοῦ βασιλεύοντος Ἀρκαδίου γυνὴ κατὰ γαστρὸς ἔχουσα καὶ ἀμβλώσασα τὸν βίον ἀπέλιπεν. οὗτος ὁ Εὐνάπιος Σαρδιανὸς μὲν γένος

ἔστι (τὰς γὰρ ἐν *Λυδία Σάρδεις* ἔσχε πατρίδα). δυσσεβῆς δὲ τὴν *Θρησκείαν* ὧν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ *ἑτίμα*) τοὺς μὲν εὐσεβείᾳ τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδην κακίζων διασύρει, καὶ μάλιστα γὰρ τὸν μέγαν *Κωνσταντῖνον*, ἐξαίρει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλεόν *Ἰουλιανόν* τὸν παραβάτην, καὶ σχεδόν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντεθεὲν ἐξεπονήθη. ἔστι δὲ καλλιπεγῆς τὴν φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτῷ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρουνοῶδες καὶ ἐλαφωδέστερον, καὶ σνωδέστερον, καὶ δέκα (I. καὶ δὴ καὶ N.) τοὺς ἰερακώδεις, καὶ κορακώδεις, καὶ πιθηκώδεις, καὶ τὸ ποταμῶδες δάκρυον, καὶ τὰ ὅμοια· τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. καὶ τροπαίς μὲν κέχρηται παραβόλως, ὅπερ ὁ τῆς ἱστορίας οὐκ ἐθέλει νόμος, ἀφαιρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἢ τῆς λέξεως ἔμφασις τὰ πολλὰ καὶ ἀστειότης. τῇ συνθήκῃ δὲ καὶ τῷ σαφεῖ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδους συμμετρῶς καὶ οἰκείως ἔχει· πλὴν ἐνιαχοῦ δικανικώτερον μᾶλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοῖ καὶ περιβάλλει τὸν λόγον. νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι, οὐδ' εἰς τὸ ταῖς μεθύοις λαβὴν ἐπιδοῦναι.

Δύο δὲ πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχοῦσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν πίστεως κατασπείρει βλασφημίαν, καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν ἔκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβείας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἔκδοσιν, ὡς ἔφημεν, ἐπιγράφει, ἔτι πολλὰ τῆς ἐκείσε λύσεως ὑποφαίνουσαν. ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιοῖς ἐνετύχομεν βιβλίοις, ἰδίως ἐκατέραν ἐν ἑτέρῳ τεύχει καὶ ἑτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν. συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χωρίων διὰ τὰς γεγενημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς ἀσαφῶς ἐκκεῖσθαι, καίτοι φροντιστὴς ἔστι τοῦ σαφοῦς· ἀλλ' ὅτι τὸν τρόπον λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἀρμόσας τοὺς λόγους ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τὸν νοῦν λυμαίνεται τῶν ἀναγινωσκομένων. ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

PETRUS, cui a dignitatibus magistri et Patricii cognomina haeserunt, Thessalonicae natus, a Procopio Illyrius dicitur¹⁷⁾: non quod natione ad Illyricam gentem pertineret, (nam quis illo aevo veteres Illyrios ab aliis gentibus, qui istas regiones incolebant, distinxisset?); sed quia dioecesis Macedonia sub dispositione Praefecti Praetorio per Illyricum erat. Hic causis agendis Constantinopoli occupatus, quum propter singularem eloquentiam persuasionisque vim celebraretur¹⁸⁾, a Iustiniano Imp. a. 534. legatus ad Amalasintham destinatus, quia interim Theodahadus regnum arripuerat, Aulonae substitit, et anno demum sequente cum Imperatoris mandatis Ravennam pervenit: tunc vero, ignavia et timore hominis callide usus, Theodahado persuasit ut se Augusti fidei permitteret, Italiaque universa concederet¹⁹⁾. Quae quum ipse Constantinopolim renuntiasset, iterum cum Athanasio Ravennam missus est, ut illis agentibus quae rex Gothus promiserat ad exitum perducerentur: verum is, Mundo interim cum exercitu in Dalmatis caeso, spretis quae convenissent, violataque legationum sanctitate, illos in custodiam dedit²⁰⁾, neque prius redeundi facultas concessa est quam a Vitige fere post tres annos, circa finem anni 538. Sed hoc incommodum Petro insigni honore repensatum est, collata dignitate magistri officiorum²¹⁾. Postea, anno fere 550, iam ad patriciatum evectus²²⁾, legatus in orientem missus est ad inducias cum Chosroë componendas²³⁾, unde tamen re infecta rediit: mox, a. 552²⁴⁾, delectus est ut

17) Goth. I. 3. p. 316. ed. Par. 18) Ibid. — Menander, infra, p. 429. 19. 20. 19) Procop. Goth. I. 6. p. 322. 20) Ibid. I. 7. p. 325. 21) De magisterio officiorum legendi sunt Iohannes Lydus de magistr. II. 10. 25. 26., III. 40. et Valesius ad Ann. Marc. XXVI. 5. Ex diversissimorum negotiorum procuracione, pro nostra opinione ridicule coagmentata, conflatum, complectebatur, ut nostro sermone potius quam Pannonica latinitate utar: *das Ministerium der auswärtigen Angelegenheiten, die Aemter des Hofmarschalls, Ceremonienmeisters und Generalpostmeisters, und die Direction der Gewehrfabriken.* 22) Patricius a Constantini M. aetate eum locum in aula obtinebat ut Britannorum lingua apposite a *privy Counsellor* diceretur. Hic dignitatis gradus coniungebatur cum eo officio in quo aliquis alias constitutus erat: ac Petrum quidem nostrum usque ad mortem in magisterio permansisse constat. 23) Procopius Goth. IV. 12. p. 591. 24) De anno quo nuncii Imperatoris cum Vigilio egerunt, cl. Gieselerus a me consultus respondit ac plane Mansio assentiri qui illud a. 552. contigisse statuat,

cum Vigilio Papa, qui Chalcedonè detinebatur, de negotio trium capitulorum ageret. Vigilius ubi, quae tunc acta sunt, narrat, Petrum exconsulem, patricium et magistrum vocat: mox magnificum virum et referendarium: qui tunc exconsul dicebatur, erat quem Imperator consulatus codicillis ornaverat; eum postea in Byzantino imperio, rei dignitate paulatim imminuta, consulem et hypatum dixerunt. Decem deinde annis interiectis, a. 562., pacis negotium cum Persis iterum, ac feliciore quidem exitu, suscepit, ignominiosa quidem, sed pro exhaustis imperii viribus necessaria, pace in quinquaginta annos composita ²⁵). Ubi quum a legato Persico super Suania, quam Petrus repetebat, fallaci spe proposita, ad regem Chosroëm reiectus esset, anno proximo hunc adiit: verum frustra. Ex qua legatione Byzantium reversus, haud multo post obiit ²⁶), 28 fere annis post primam legationem Italicam; relicto filio Theodoro, qui iam a. 565. dignitatem patris obtinebat; mox comes largitionum factus, atque a. 576. ad Persas missus est ²⁷). Christianum fuisse Petrum dubio caret: quippe qui in legatione Persica ut natalem Christi Domini, Epiphaniamque celebraret, substiterit ²⁸), atque cum Vigilio Papa de rebus quae ad dogmata pertinent egerit.

Hic Petrus inter coevos incredibili quadam floruit laude et gloria: cuius rei testimonia infra posui. Praeter eloquentiam, atque unicam in persuadendo vim, summam in rebus tractandis sollertiam, diligentiam indefessam, legum cognitionem accuratissimam, eruditionem omnigenam, ei tribuunt; tum vero amoenum ingenium, mitemque animum: in quo cum unico cuius verba ad nos pervenerunt obtrectatore ²⁹) ita consentit Petri cliens Iohannes Lydus, ut hoc certe constet, benevolum fuisse, liberumque ab omni arrogantia. Etiam

corrigen dumque in subscriptione epistolae encyclicae censeat: P. C. Basilii XI.

- 25) Menander, p. 346. sqq. ed. B. 26) Ibid. p. 373. 17. 27) Vide Valesium ad p. 319. 8. ed. B. 28) Ibid. p. 364. 21. seq., qui locus, ab ill. Maio animadversus, Fabricii diligentiam fugerat. Sed nomen Petri ad rem probandam parum efficeret: Iohannes enim Lydus vix nomine tenuis Christianus fuit; neque eo magis Iohannes Stobaeus: Iacobum medicum, natione Achivum, paganism religione fuisse, diserte narrat Marcellinus in Chron. sub a. 462. 29) Procopius Anecd. 24. p. 70.: *πρῶτος ἦν καὶ ὡς ἡμισία ἔβριζετο εἰδώς.*

post mortem a Corippo *boni* cognomine insignitur ³⁰), ut olim Rex Ancus. Quae tamen virtutes non obstant quominus vere Procopius ei exprobrare potuerit furacissimum fuisse, atque inexplebili divitiarum cupiditate incensum ³¹): avaritia enim apud orientis populos, ad servitutem prolapsos, persaepe etiam virorum minime malorum animos invadit: quorum bonitas eo tantum elucet, quod neque crudeliter agunt numorum causa, neque ius violant: quales sunt fere si qui inter Turcas viri boni dicuntur. In quo genere illustre exemplum erat memoria mea Mohammedes senex, Algeriae satrapa. Nihil hoc viro mitius, eiusque fide data nihil sanctius: at idem non solum nisi pacem ab eo redemisses, piraticam exercebat; violataque, sine sua culpa, pace, gavisum esse credo; verum etiam quotidie per vesperam aureis numerandis se delectabat. Praedivitem certe fuisse Petrum inde colligimus, quod insula Aconitis, in qua cotis fodinae exercebantur, integra pro fundo ad eum pertinebat ³²). Eadem servitatis miseria viros quamvis bonos immanissima principis iussa pro numinis oraculis exsequi cogit, quasi nihil arbitrio suo relictum sit: itaque asseverare non auderem calumniam esse Procopii narrantis Theodahadum a Petro ad Amalasinthae necem incitatum esse ³³): nisi causa quam affert cur Theodora exitium infelicis reginae machinata esset tam parum credibilis foret, ut hoc quoque crimen maledictis vesanae impudentiae accenseri posse confidam.

Petro Patricio Suidas *ιστορίας* tribuit: unde petitae eclogae in utroque titulo de legationibus exstant: quarum prima ad imperium Tiberii, ultima ad res a Iuliano, adhuc Caesare, sub auspiciis Constantii in Gallia gestas pertinet. Quod si ulterius progressus esset, is qui eclogas confecit non magis in Petro quam in ceteris ultimam operis partem neglexisset: itaque eum finem fecisse ubi Eunapius res plene narrare incipiebat non dubito. Verum in quo tempore historiae suae initium constituerit, ea quaestio non aequae certe expediri potest: regum tamen liberique populi Romani tempora tractasse non crediderim; quum propter eclogarum ex universo hoc tempore defectum, tum quia non video quid hominem Byzantinum

30) Corippus de laud. Iust. l. 24. 31) Procop. l. l. 32) Hermolaus in ethnicis Stephani s. v. *Ἀκόνας*. 33) Anecd. 16. p. 47.

impellere potuerit ad scribenda quae, ut quisque prolixius aut brevius narrata quaereret, vulgo inveniebantur. Non tamen a Tiberio incepisse, — id quod per se omni careret probabilitate, — sed iam de Augusto, Triumviratusque tempore egisse, probant fragmenta quae in libello Segueriano de syntaxi inveni³⁴⁾. Ex his alterum apud Dionem Cassium iisdem prope verbis legitur³⁵⁾, quod de fr. 4. 5. p. 123. ed. B., collata legat. LII. p. 401. Ursini, observavit Valesius: unde coniectura certa oritur Petrum nihil aliud quam Dionis breviarium confecisse quatenus huius historia pateret. Iam vero quum continuator Dionis, cuius eclogas ill. Maius in titulo de sententiis invenit, quantum spatia metiri licet, non multum infra Constantinum M. descenderit, non temeraria hariolatione mihi persuasi eum non diversum a Petro esse: ad quam firmandam nonnihil accederet, si exploratum esset imperatorum nomina quibus ista apud Majum pro lemmatis distinguuntur in codice sic posita esse: nam eadem ratione grammaticus ille qui de syntaxi scripsit, Petri opus in partes distinctum invenit: certe non librorum numeris; quos, ut semper alias, posuisset.

Praeterea idem Suidas Petro opus *περὶ πολιτικῆς καταστάσεως* adscribit: quod ill. Maius illos anonymi scriptoris de re publica dialogos esse coniicit quorum Photius cod. 57. meminit, ipse autem e palimpsesto Vaticano ampla edidit fragmenta *περὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης* inscripta. Equidem inscriptiōnis diversitatem omittam, neque negabo Petro placere potuisse ut libros sine nomine ederet: attamen vix credibile videtur rem Suidae compertam docto curiosoque Photio non innotuisse; aut contra, Suidam silentio transiisse illud opus quum Petrus Lydo teste de magisterio officiorum exposuit³⁶⁾: quum id tamen in hominum manibus versaretur decimo saeculo.

34) Ea posita sunt infra p. 136. 35) Petrus: *ἀπέειπε τοῖς βουλευταῖς ἐκδημεῖν ἔξω Ἰταλίας*. Dio LII. 41. p. 693. 34. ed. R. *καὶ προσαπέειπε* (i. *καὶ πρὸς ἀπέειπε*) *πᾶσι τοῖς βουλευουσι μὴ ἐκδημεῖν ἔξω τῆς Ἰταλίας*. Hunc locum adiumento indicis Reimariani indagare potui; is qui alteri fragmento respondet, nisi casu oblatus, haud facile invenietur. Quotus enim quisque adeo indefessus, otioque instructus est, ut quatuor vocabula per tot libros quaerere sustineat? quum ne illud quidem constet certum esse Antonii nomen, non errore positum pro Antonini. Verbo quidem *θωπεύειν* saepe utitur Dio. 36) Infra in test.

Etenim manifesto huius partes sunt quaecunque e Petro magistro exstant inserta caeremoniali Constantini Porphyrogeniti : habent autem eum auctorem non solum capita primi libri 84. et 85., quibus eius nomen praefixum diserte legitur, verum etiam decem quae continuo sequuntur, usque ad 95. ; ubi saepe, v. gr. 86. 87. 95. de Iustiniano tanquam imperante quum ista scriberentur, sermo est. Petita autem esse haec omnia e libro de officio magistri satis inde colligitur quod auctor praecipue id agit, ut doceat quae partes magistri sint in rebus quas tractat ; magistrorumque nomina ponit, qui in ea dignitate fuerint quo tempore Leones, avus et nepos, Anastasiusque et Iustinus imperium susceperunt.

Utrum hoc in volumine an alibi Petrus exposuerit quae cum Chosroë de pace componenda locutus esset³⁷⁾, pro incomperito relinquo. Sermonis rusticitatem in eo reprehendit Menander, quam se verbis Atticis mutasse ait quum colloquia ista referret : iustamque esse reprehensionem ei facile credimus : nam in capitulis quae in caeremoniali exstant graecitas ad barbariem, vulgaremque sermonem manifesto inclinata, imo iam in hunc conversa, conspicitur ; neque eclogae ex historia ab ista labe immunes sunt. At, quae e libris *περὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης* in luminis oras reduxit Maius, summa elegantia, et paene intemerato Attico sermone scripta sunt. Quum autem Petrus sui aevi hominibus, qui ea fere lingua utebantur quae nunc apud Graecos obtinet, loqueretur, non veteribus Atticis, sermo eius, pro grammaticorum sententia vitiosus, non impediēbat quo minus, si vis persuadendi ei inesset, hominum mentes oratione flecteret. De qua viri eloquentia, ceterisque dotibus, testimonia quae hic subiungo loquuntur.

IOHANNES LYDUS *de magistratibus* II. 25. 26. : *τοὺς δὲ ἰμειρομένοισι τοὺς ἐφεξῆς μὴ ἀγνοῆσαι μαγίστρον ἄχρῃς ἡμῶν, ἀρκέσει πρὸς διδασκαλίαν Πέτρος ὁ πάντα μεγαλόφρων, καὶ τῆς καθόλου ἱστορίας ἀσφαλῆς διδύσκαλος, δι' ὧν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ λεγομένου μαγιστηρίου ἀνεγράψατο. προῆλθεν οὖν ἡ δύναμις ἐπὶ πλέον τῆς ἀρχῆς· οὐ μόνον γὰρ τὰς τῶν ἐθνῶν πρεσβείας ὑφ' ἑαυτῷ τελούσας ὁ μάγιστρος ἔχει πιστεύεται, τὸν τε δημόσιον δρόμον, καὶ πλήθος ἐμ-*

37) Menander, p. 429.

βριθὲς τῶν πάλας μὲν φρουμενταρίων νῦν δὲ μαγιστριασῶν, τὴν τε τῶν ὄπλων κατασκευὴν καὶ ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων· καὶ διαφερόντως Πέτρος οὗτος, ὁ πολὺς, ὁ μηδενὶ ταῖς ἀρεταῖς κατὰ μηδὲν δεύτερος. διασωῶζει μὲν γὰρ καὶ φρουρεῖ τὴν αὐλήν, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν οὐκ ἀποπτύει μεγαλειότητα, ἣν ἐγγὺς ἀπολομένην ἀβελτερίᾳ τῶν πρὸ αὐτοῦ, οἷα σοφὸς καὶ διὰ παντὸς τοῖς βιβλίοις προσανέχων, ἀποκαθίστησι. τοὺς δὲ νόμους εἰδὼς, εἴπερ τις ἄλλος, οἷς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀνεγράφη (l. ἐνετρ. N.) συνηγορῶν τοῖς δεομένοις, ἄρχων τε μέγιστος, καὶ ἀξίαν ὄφρην τῆς ἐξουσίας ἀνατείνων ἐδείχθη, καὶ δικαστῆς ὄξυς, καὶ τὸ δίκαιον κρίνειν εἰλικρινῶς ἐπιστάμενος, κατὰ μηδὲν αὐτὸν ὑπταξοσύσης τῆς τύχης. πρῶτος μὲν γὰρ ἔστι καὶ μελίχιος· ἀλλ' οὐκ εὐχερῆς, οὐδὲ πρὸς τὰς αἰτήσεις ἔξω τοῦ νόμου καμπτόμενος· ἀσφαλῆς δὲ ὁμοῦ, καὶ προβλέπων τὰς ὁρμὰς τῶν προσιόντων· μηδένα καιρὸν ταῖς ῥαθυμίαις παραχωρῶν τὴν μὲν νύκτα τοῖς βιβλίοις, τὴν δὲ ἡμέραν τοῖς πράγμασι ἐγκείμενος, μηδὲ αὐτὴν τὴν μέχρι τῆς αὐλῆς ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ὁμιλίαις διασυσφίλων ἀπλῶς, ζητήμασι δὲ λογικοῖς, καὶ ἀφηγήσει πραγμάτων ἀρχαιοτέρων μετὰ τῶν περὶ ταῦτα σχολαζόντων εἰλούμενος. καὶ καιρὸς οὐδεὶς αὐτῷ διδαγματῶν ἔστιν ἀμέριμνος· ὡς τοὺς τῶν λόγων ἐξηγητὰς δεδιέναι τὴν πρὸς αὐτὸν ἐντυχίαν· πράγμασι γὰρ αὐτοὺς καὶ στροφαῖς περιβάλλει, μετρίως ὑπελέγχων, ὡς λέγοντο μόνον, οὐκ εἰσὶ δὲ τοιοῦτοι ὁποῖους αὐτοὺς ἡ φήμη διαθρυλλεῖ. ἐμοὶ δὲ μάιστα σκοτοδινίας οὐ μικρὰς ἀνακινεῖ ἢ πρὸς αὐτὸν συνήθεια· χαίρω γὰρ αὐτῷ ὅτι καλὸς ἄμα καὶ ἐλεύθερος, καὶ τύφου καὶ κορυφῆς ἐκτός, ἀστεῖός τε καὶ κοινός· ἀλλ' ἐπισεῖει μοι ὡς εἴρηται, φροντίδας οὐ μικρὰς, μηδὲν ὦν ἐπίστασθαι δοκῶ προτείνων εἰς ζήτησιν, τὰ δὲ παντελῶς ἠγνοημένα παρεισάγων· ὥστε με τὰς πασῶν ἰσχυροτάτας εὐχὰς μελετᾶν, μηδεμίαν αὐτὸν ἄβατον ἐμοὶ, ὥσπερ εἶωθεν, ἐπιροιζῆσαι θεωρίαν.

PROCORIUS, *Goth.* I. 3. in f.: 'Ὁ βασιλεὺς Πέτρον, Ἰλλυριὸν τὸ γένος, ἐκ Θεσσαλονίκης ὁρμώμενον, ἐς τὴν Ἰταλίαν εὐθὺς ἔστειλεν, ἕνα μὲν ὄντα τῶν ἐν Βυζαντίῳ ῥητόρων, ἄλλως δὲ ξυνετόν τε καὶ πρῶτον καὶ ἐς τὸ πείθειν ἱκανὸν πεφυκότα.

Idem, Anecd. 24.: Πέτρος τὸν ἄπαντα χρόνον ἠνίκα

τῆς τοῦ μαγίστρου καλουμένην εἶχεν ἀρχὴν, αἰεὶ καθημέραν πτότους (τοὺς σχολαρίους) κλοπαῖς ἀμυθῆτοις ἀπέκναιε. πρῶτος μὲν γὰρ ἦν, καὶ ὡς ἤμιστα ὑβρίζειν εἰδὼς, κλεπτιότατος δὲ ἀνθρώπων ἀπάντων, καὶ ῥόπου αἰσχροῦ ἀτεχνῶς ἐμπλεως.

SUIDAS s. v. Πέτρος ὁ ῥήτωρ, ὁ καὶ μάγιστρος καὶ ἰστορικὸς, πρεσβευτὴς ὡς Χοσρόην σταλεῖς „μάλα ἐμβριδῆς τε ἦν καὶ ἀνάλοτος ἐν τῷ ῥητορεύειν, τῷ καταμαλάσαι φρονήματα βαρβαρικά, σκληρά τε καὶ ὀγκώδη.” ἔγραψεν ἱστορίας, καὶ περὶ πολιτικῆς καταστάσεως. (Quae signis inclusi Menandri verba sunt, servata in eclogis de sententiis, pag. 429. 19—21. ed. B.)

MENANDER, p. 346, 22. ed. B. : Πέτρος — ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας, καὶ τῆς τῶν νόμων.

Idem p. 368. 1. Chosroës ad Petrum: οὐδὲ αὐτὸς σὲ, ὦ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τεθραμμένον, ἢ περιεῖναι τοῖς ῥήμασι μεμάρθημας, μεμφθεῖην — μὴ πείθειν μαθῶν.

Idem p. 376. 12. Iohannes legatus: Πέτρος — ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι πειθοῦς — οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι.

Idem p. 428. 20. : τὸ χθαμαλώτερόν πως ἔστιν ἢ τῶν λόγων — μετέφρασα ἐς τὸ ἀττικώτερον.

CLASSIODORIUS *Variarum* X. 19. *nomine Theodahadi regis* : vir eloquentissimus Petrus legatus serenitatis vestrae, et doctrina summus, et conscientiae claritate praecipuus.

Ibid. X. 22. *eiusdem nomine* : per virum disertissimum Petrum.

Ibid. X. 24. *nomine Gundelinae reginae* : veniente viro sapientissimo Petro.

HERMOLAUS, *epitomator Stephani de urbibus*, s. v. Ἀκόναι : Ἀκονίτις — νῆσος διαφέρουσα τῷ πανευφήμῳ πατρικίῳ καὶ τῷ (l. τὰ Ν.) πάντα σοφοτάτῳ μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένην καταντικρὺ — Χαλκηδόνος. ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων.

CORIPPUS de laudibus Iustini I. 24. 25. :

Successorque boni, redivivaque gloria Petri

Hic Theodorus adest, patria gravitate magister.

Panium, unde PRISCUS, quem alii minus definite Thracem vocant³⁸⁾, Panita dicitur, oppidum erat Europae; unius e sex provinciis dioeceseos Thraciae, quae Chersonesum continebat, atque in Propontidis ora inter Heracleam, olim Perinthum, provinciae metropolim, et Selymbriam terminabatur³⁹⁾: incertis, ubi in mediterranea porrigebatur, finibus; Aenum, quaeque ab illa versus occidentem iacent oppida, ad Rhodopam provinciam pertinuisse compertum est. Panium ipsum in littore (Propontidis) prope Heracleam (Perinthum), itaque inter illam et Rhaedestum situm fuisse, Suidas docet⁴⁰⁾: apud Geographos veteres, ipsumque Ptolemaeum, eius mentionem frustra quaesivi.

Priscus, teste Suida⁴¹⁾, de historia Byzantina, rebusque Attilae⁴²⁾ (*ιστορίαν Βυζαντικὴν καὶ τὰ κατὰ Ἀτιήλαν*) octo libros scripsit; quae verba quaestionem moverunt geminumne an simplex fuerit opus; equidem non dubito unum fuisse. Verum etsi duo fuerint, ad utrumque certe pertinerent eclogae de legationibus, quorum inscriptionem *historiae Gothicae* retinere debui: nempe enim dubitabit eclogarii codicem ita inscriptum fuisse. Suspicio autem, ut Procopianae historiae, ita huius partibus diversos titulos fuisse inditos: aliam inscriptam fuisse *τὰ κατὰ Ἀτιήλαν*, aliam *Γοθικὴν*, idque ab imperito homine ad universum opus translatum esse. A quo tempore historiam ineeperit Priscus, expediri non potest: sed nullius rei quae ante annum 433. gesta sit mentio ex eo affertur. Asparis, filiorumque caedem, quae a. 471. Leonis Imp. 15. patrata est, a Prisco narratam esse, Evagrius docet⁴³⁾: unde colligimus, quum Malchus annum 474. Leonis 17. historiae suae initium fecerit, Priscum ad eum substituisse. Unde patet quam absurde Suidas eum sub Theodosio iuniore scripsisse tradat.

Longe optimus omnium sequioris aevi historicorum; ingenio, fide, sapientia, nulli vel optimorum temporum posthabendus; elegans quoque et sermone satis puro usus, laudem atque gloriam quum apud coevos tum inter posteros merito adeptus

38) v. Fabricii bibl. gr. VII. p. 539. y. 39) cf. Constantinum de caeremoniis II. 54. p. 795. ed. B. et Ammian. Marcell. XXVII. 4. 40) s. v. Πάνιον. 41) s. v. Πρίσκος. 42) Vitium in Suida et Eudociae libris κατὰ Ἀτιήλον pro Ἀτιήλαν iamdiu animadversum et corrigi iussum est. 43) Hist. Eccl. II. 16.

est; cui etiam a Valesio et Gibbono, summis viris, laudari contingit. Rhetor dicitur, at idem sophista⁴⁴); unde colligimus non causidicum Constantinopoli egisse, sed oratoriam artem ibi docuisse. Ceterum de eius vita hoc tantum comperimus: receptum in amicitiam Maximini, viri illo aevo primarii, cum eo ad Attilam, et postea, Marciano imperante, in Arabiam Aegyptumque profectum esse⁴⁵). Qui Maximinus quum absque dubio paganus esset, (Christianus enim nunquam animum induisset ut Blemyis de sacris in Philarum insula celebrandis concederet, foederisque tabulam in illo templo figeret) coniecturam iam per se valde probabilis Priscum quoque antiquis sacris additum fuisse, magis adhuc confirmatur.

Eidem Prisco Suidas praeterea tribuit Declamationes et Epistolas.

Testimonia de Prisco:

SUIDAS s. v.: *Πρίσκος Πανίτης, σοφιστής, γεγονώς ἐπὶ τῶν χρόνων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· ἔγραψεν ἱστορίαν Βυζαντικῆν καὶ (ins. τὰ) κατὰ Ἄτταλον (Ἄττήλαν) ἐν βιβλίοις ὀκτώ, μελέτας τε ῥητορικὰς καὶ ἐπιστολάς.*

EVAGRIUS *hist. eccl.* I. 17.: *ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ὁ πολὺς τῷ λόγῳ πόλεμος ἐκεκίνητο Ἄττιλα τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ὃν περιέργως καὶ ἐς τὰ μάλιστα λογίως Πρίσκος ὁ ῥήτωρ γράφει, μετὰ πολλῆς τῆς κομψείας διηγούμενος ὅπως τε κατὰ τῶν ἐφύων καὶ ἑσπερίων ἐπεστράτευε μερῶν, οἷας τε καὶ ὅσας πόλεις ἔλων κατήγγυε, καὶ ὅσα πεπραχῶς τῶν ἐντεῦθεν μετέστη.*

Idem V. 16.: *ἐκ πρεσβείας δὲ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων Ἀνθέμιος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἐκπέμπεται, ᾧ Μαρκιανὸς ὁ πρῶην βεβασιλευκῶς τὴν οἰκίαν κατηγγύησε παῖδα. ἐκπέμπεται δὲ στρατηγὸς κατὰ Γιζεριχου Βασιλίσκος, ὁ τῆς Λέοντος γυναικὸς Βηρίνης ἀδελφός, μετὰ στρατεύματος ἀριστήνδην συνειλεγμένου. ἄπερ ἀκριβέστατα Πρίσκῳ τῷ ῥήτορι πεκόνηται· ὅπως τὸ δόλω περιελθὼν ὁ Λέων, μισθὸν ὡσπερ ἀποδιδούς τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς, ἀναιρεῖ Ἀσπαρα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ περιθέντα, παῖδάς τε αὐτοῦ Ἀρδαβούριον καὶ Πατρίκιον, ὃν καίσαρα πεποιήτο πρότερον ἵνα τὴν Ἀσπαρας εὐνοίαν κτήσεται.*

44) Suidas et Evagrius, infra. 45) Priscus p. 153. 14. ed. B.

MALCHUS, Philadelphiensis, ex illa Philadelp̄ia quae in Palaestina est, ut recte e nomine viri Syriaco, quum plura ita vocarentur oppida, infert Fabricius, sophistam Constanti-
nopoly egit ⁴⁶⁾. Eius historiam, qua Priscum continuavit, ab a. 474., decimoseptimo Leonis Imp., usque ad mortem Nepotis ⁴⁷⁾, qui a. 480. occisus est, septem annorum res totidem libris, quos *Βυζαντιακά* inscripsit, persecutam Photius legit: atque intra hoc temporis spatium eclogae de legationibus, quasque ex aliis titulis Suidas servavit, comprehenduntur: ut certum sit litteratas Constantini Porphyrogeniti operas nihil amplius habuisse. Monet tamen Photius, his libris opus ad terminum quem auctor sibi proposuisset perductum non esse: ipsum innuere plura se additurum si vita suppetat: quum igitur Suidas Malchi historiam usque ad Anastasium deductam esse scribat, non contradicam, si quis sibi persuaserit ultima parte truncatam ad Photium Constantinumque pervenisse; integram ei innotuisse qui paulo post Iustinianum Imp. lexicon de scriptoribus composuit quod Suidas compilavit. Edidit certe Malchus mortuo demum Zenone, cuius ignaviam probraque mansurae infamiae tradidit: ac tanta quidem cum libertate ut etiam sub miti Anastasii imperio mirandum sit maiestatis poenam evasisse qui talia contra decessorem Principis, praesertim qui Augustae maritus fuerat, auderet. Verum non unicum hoc est sub imperatoribus Byzantinis mirandae in scribendo libertatis exemplum, fortasse a contemptu litterarum ortum: nam Tiberius, valde in iis versatus, quaecunque edebantur anxie scrutabatur, crudeliterque vindicabat. Magis etiam miramur Eunapium non morte poenas dedisse pro his quae quemvis Christianum non minus quam Principes laederent. Malchum non maledicentiae sed veritati studuisse cernimus. Difficilior ad expediendum inde oritur quaestio quod Malchus historiam a Constantino M. inchoasse a Suida dicitur: in quod tam disertum testimonium suspicio erroris eo minus cadit quod Photius e primi libri initio constare docet, alios eiusdem auctoris atque argumenti praecessisse. Casus autem efficere non potuit ut pars superstes operis initio ac fine truncati inciperet ubi Priscus substiterat: itaque necesse est

46) Suidas s. v. *Μάλχος*.

47) Photius cod. 78.

sunt partem quae praecederet ab aliquo qui catenam historiae conficiebat, cuiusmodi plures exstitisse constat, recisam; aut res a Constantino M. usque ad Prisci finem diverso opere comprehensas fuisse.

Ingenio et eloquentia infra Priscum, a Photio quidem, qui eum canonis historiae instar esse ait, ultra veritatem laudibus elatus, tamen inter valde bonos historiae auctores numerandus est. A Christiana religione non alienum fuisse, Photius perhibet: quod per se parum est; verum id ipsum, ut a Classeno inter confabulationem mihi observatum fuit, plus quam in illum cadere videtur qui Pamprepio tam aperte faveat.

Suidas s. v. : *Μάλχος Βυζάντιος σοφιστής· ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ ἕως Ἀναστασίου, ἐν ἧ τὰ κατὰ Ζήνωνα καὶ Βασιλίσκου, καὶ τὸν ἐμπρησμόν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης, καὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἀγνοστείου, καὶ ἄλλα τινα διεξέρχεται μάλα σεμνῶς, καὶ τραγηδίας δίκην ἀποθρηνῶν αὐτά.*

PHOTIUS cod. 78. : *Ἀνεγνώσθη Μάλχου σοφιστοῦ Βυζαντιακὰ, ἐν βιβλίῳις ἑπτὰ. ἄρχεται μὲν ἐξ οὗ Λέοντα τὸν βασιλέα ἢ νόσος ἐπέειπε, ταύτῃ δὲ τῆς βασιλείας ἔτος ἑπτακωδέκατον παρετείνετο· διερχεται δὲ τὴν τε Ζήνωνος ἀνάβησιν, καὶ τὴν ὑπερόριον τῆς βασιλείου δόξης διατριβὴν, καὶ τὴν Βασιλίσκου ἀνάβησιν, καὶ τὴν τῆς ἀλουργίδος ἀπόθνησιν, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ πάλιν καθόδον Ζήωνος, τὴν τε τοῦ προσιρημένου Βασιλίσκου διὰ ζήφους ἀναίρεισιν, ἧς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα παρανόμῳ κρίσει ἐκοινωνήσαν. καὶ ὅτι Ἀρμάτος ὁ Ζήνωνα κατὰγων τοιαύτης ἀντιμισθίας ἀπώνατο, διὰ Ὀνούφου δεξάμενος τὴν σφαγὴν. διαλαμβάνει δὲ καὶ τὴν Θευδερίχου τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) στάσιν, καὶ τὴν Θευδερίχου τοῦ Μαλαμείρου (Βαλ.) φιλίαν, καὶ τὸν πρὸς τὸν τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) Θευδέριχον πόλεμον, καὶ τὴν κατὰ Ζήνωνος πάλιν στάσιν, καὶ τὴν Μαρκιανοῦ ἐπανάστασιν, καὶ πρὸ γε τούτου τὴν τῆς πενθερᾶς Βηρίνης ἐπιβουλήν, καὶ τὴν διὰ τοῦτο φυγαδείαν τὴν αἰδίων, καὶ τὴν κατὰ Ἰλλου πρότερον ἐπιβουλήν Βηρίνη συσκευασθεῖσαν, καὶ τὴν Ἐπιδάμου ἐπὶ Θευδερίχου τοῦ Μαλαμείρου (Βαλ.) ἐν δόλῳ κατάσχεσιν. ταῦτα διεξιὼν διεξιει καὶ τὰ ἐπὶ Ῥώμης, καὶ τέλος τοῦ ἑβδόμου λόγου ποιεῖται τὸν Νέπωτος θάνατον, ὃς ἐκβαλὼν τῆς ἀρχῆς Γλυκέριον τὴν τε Ῥωμαϊκὴν ἰσχὺν περιεβά-*

λετο, και εἰς σχῆμα κείρας κληρικῶ ἀντι βασιλέως ἀρχιερέα κατέστησεν· ὅφ' οὗ και ἐπιβουλευθεῖς ἀνήρηται. οὗτοι οἱ ἐπτά τῆς ἱστορίας λόγοι και προηγουμένους ὑποφαίνουσι ἀντι τῶ λόγους ἄλλους διαπεπονησθαι — και ἡ ἀπαρχὴ δὲ τῶν ἐπτά τοῦ πρώτου λόγου τοῦτο παραδηλοῖ· οὐ μὴν ἀλλὰ και ἐπομένους, εἰ τὸ ζῆν προσῆν τῶ συγγραφῆ, ὡς τοῦ ἑβδόμου λόγου τὸ πέρασ ἐνδείκνυσιν.

Ἔστι δ' ὁ συγγραφεὺς Φιλαδελφεὺς, εἰ τις ἄλλος κατὰ συγγραφῆν ἱστορίας ἀριστος· καθαρὸς, ἀπέριττος, εὐκρινῆς (num εἰλικρινῆς? N.), λέξεων ταῖς ἀνθηροτάταις και εὐσήμοις και εἰς ὄγκον τινὰ ἀνηγμέναις χρώμενος· και οὐδὲ αἱ καινοπρεπεῖς αὐτῶ, ὅσαι τὸ ἐμφατικὸν και εὐχρον και μεγαλεῖον ἔχουσι, παραβλέπονται, ὡσπερ --- τὸ ---- και τοιαῦτ' ἔνια· και ὅλωσ κανὼν ἐστὶν ἱστορικῶ λόγου· σοφιστῆς δ' ἦν τὸ ἐπιτήδευμα, και ῥητορικῆς εἰς ἄκρον ἐληλακῶς, και τὴν Φρησκείαν οὐκ ἔξω τοῦ χριστιανικῶ θιάσου.

MENANDER, Euphratae f., Constantinopolitanus, in iuventute legum studio sese dederat: sed quoniam a causidicorum munere animus abhorrebat, ad segnitiam delapsus, in circo factionumque furoribus patrimonium effudit; tandem vero, a necessitate ad meliora compulsus, quum a Mauricio Imperatore litteratos homines splendidis praemiis ornari videret, se in hoc genere experiri statuit. Itaque historiam Agathiae continuare sibi proposuit: quod ab adventu Cotrigurorum Hunnorum in Thraciam, quos Belisarius repressit, annoque 558., usque ad excessum Tiberii Imp., a. 582., perfecit. De rebus anni 575. 48) agebat libro VIII. Protectoris cognomen, quo ab illustri poeta Attico discriminatur, indicat eum cohortibus praetoriis Imperatoris adscriptum fuisse 49): quae tamen illo aevo aeque ac Scholarii fictam tantummodo exercebant militiam 50). In scribendi genere prorsus simia Agathiae est; ridendus quoties sententiarum acumine aut verborum elegantia se ostentare cupit: verumtamen in rebus gestis referendis bonus auctor; circa populorum mores, terrarumque longinquarum situm, et peregrinantium itinera admodum curiosus et fide dignus. Eiusdem Agathiae imitatione, etiam epigram-

48) Menand. p. 397. 20.
in eius ed. Brissonii.

49) v. Heineccium s. v. *Protectores*
50) Procop. Auced. 24. p. 71.

mata componere tentavit. Quae supra de eius origine atque iuventute dixi, ea omnia ipse in prooemio historiae tradiderat, quod, apud Suidam servatum, posui primo loco inter fragmenta, p. 458. ed. B.

De OLYMPIODORO, CANDIDO, NONNOSO et THEOPHANE nihil prorsus ad nos pervenit praeter ea quae apud Photium leguntur, in nostra editione p. 447. seq., et fragmentum apud Suidam s. v. *χειρίζω* servatum (p. 477. ed. B.) de sumptibus expeditionis adversus Vandalos, quod tamen ipsum neque ex integro codice Candidi, neque ex eclogis inde petitis a Suida assumptum est, sed ex alio, nescio quo, scriptore. Etenim nullus horum historicorum ad eclogas Constantinianas adhibitus fuit, unde omnia in hoc genere ille hausit.

PROCOPIUS sophista, cuius orationem, a Villosione in tomo altero Anecdotorum Graecorum ex codice Marciano Veneto editam ⁵¹⁾ huic collectioni intuli, affecto saeculo p. Chr. V. Gazae natus est, quod oppidum, licet in remotis barbariae finibus positum, illo aevo elegantium ingeniorum mire ferax fuit, quum praeter hunc Procopium, Aeneam ferret, et Iohannem (qui *ἔκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνακος* versibus conscripsit), ac Timotheum quendam, variosque Anacreonticorum carminum poetas ⁵²⁾, quibus fortasse non exigua pars illorum tribuenda est quae per tot aetates pro Teii vatis canticis mirati sunt homines minime mali. Speciem autem quae Fabricium induxit, ut hunc Procopium gemino nomine Iohannem Procopium dictum, auctoremque *ἔκφράσεως* illius, amoena vena conditae, fuisse, sibi persuaderet, vanam esse, positaque in Scholio codicis Palatini inter utrumque nomen distinctione dissolvendam, mihi paene exploratum est. Fungebatur ille, quum Anastasium Imp. publice laudabat, oratoris munere in oppido ubi natus erat, stipendio conductus ⁵³⁾: quo tempore paganum adhuc religione fuisse, nemo dubitabit qui genus Anastasii ab illo ad Iovem referri attenderit ⁵⁴⁾; quo nihil magis abominandum fuisset eius aevi viro Christiano. Postea autem fidem

51) V. eius annotatt. p. 601. ed. B. 52) Fabricii Bibl. Gr. T. IX. p. 760. ed. H. 53) Hinc *σοφιστής Γάζης* dicitur in orationis inscriptione. 54) p. 492, 14.

Daxippus, Eunapius etc.

Evangelii adeo sincere amplexus est, ut ad libros Veteris Testamenti commentarios conscriberet, a peritis iudicibus non mediocriter laudatos. Summam vitae sanctimoniam, moresque mitissimos, praedicavit eius discipulus Choricus, qui defunctum laudavit; longe ipse inferior magistro: suum, cum amoris affectu, vocat Aeneas, a quo laudari plus erat. Ad ultimam senectutem vixisse perspicuum est, quum, qui ipso saeculi VI. initio Anastasii laudes dixerat, idem monodia eadem S. Sophiae terrae motu collapsam defleverit⁵⁵⁾, quae ruina a. 557. accidit. Epistolas scripsit plurimas, quarum nonnisi pars edita est.

De PRISCIANO, viro grata saeculorum memoria colendo, cuius panegyrico locum inter Graecos assignare non dubitavi, omnino silere quam paucis agere fortasse praestaret. Verumtamen, praebita occasione, a me impetrare nequeo quin rem et novam, ut opinor, et veram indicem: scilicet Caesaream, unde illi ex origine cognomen additum est, Africae oppidum esse videri, a quo Mauritania Caesariensis dicta est; non unum ex illis, claris certe, quae in Asia exstabant. Novi equidem Ammiani et Claudiani exempla, hominum Graecorum qui litteras Latinas splendide illustrarunt; neque negare sustineam fieri potuisse ut tertius aliquis Graecus se totum ad Latini sermonis artem conferret: apparet tamen longe aliam fuisse rerum vim sub Theodosio M. eiusque filiis, florente adhuc vetere Roma, atque centum annis post, Italia in barbarorum servitutem redacta, nulloque ibi litterarum studiis proposito praemio, quum in Orientis regionibus iis qui Graeca lingua ingenii specimina exhiberent, gloria et commoda cederent. Priscianum in Grammatico opere quotiescunque Latinos Graecis opponit, ponere *illi sic — nos (Latini) sic*, ubique videmus: in panegyrico praecipuas Anastasio laudes inde tribuit quod se adversus occidentalis Imperii cives e patria profugos munificum praebat: id quod sophistae Graeco vix placuisset; iam vero potius de sua ipsius sorte cogitasse scriptorem, censeo. — Quum Anastasium laudaverit,

55) Eam, ab Iriarte editam, memoratamque Harlesio ad Fabr. T. VII. p. 564., a nobis aliquando cum ephrasi Pauli Silentiarum coniungendam, nondum vidi.

male a Paulo Diacono sub Iustiniano principe poni apparet: absolutumque fuisse magnum grammaticae corpus ante Cos. Mavortium, a. 527.: quippe quo consule codex unde nostri derivati sunt, subscriptione teste, scriptus sit, per litteras me monuit cl. Lindemannus.

De carmine, eiusque codice unico Bobiensi Viennam allato, ex quo Claudium Sacerdotem, aliosque de Grammatica libros, a viris egregiis doctissimisque flagitamus, penes quos eorum edendorum ius est, et ornandi splendida facultas, — cur post d. Endlicherum nihil afferam, iam supra expositum est.

Excerptorum de legationibus, quae grammaticis, quibus rei cura a Constantino Porphyrogenito mandata est, *περὶ πρέσβειων*, non *περὶ πρεσβειῶν*, inscribere placuit, rationem explicare, neque alienum erit a proemio huius voluminis, cuius pars longe maxima ex illis constat: neque otiosum; quum, nescio quo casu, a nemine, quantum mihi quidem innouit, plene perspecta sit.

Ista excerpta edidit Hoeschelius e duobus codicibus: Schotti, quem nunc nullibi comparere dixi supra; et Bavarico, quem Boicum vocat, qui in Monacensi bibliotheca regia exstat, a Schweighaeusero, v. cl., ad Appianum Polybiumque adhibitis: eorum autem haec invicem ratio erat, ut Schottanus quidem omnia complecteretur, a Bavarico praefatio, atque illa abessent quae editor tantum e Schotti codice se dare, in elencho quem post dedicationem posuit, profitetur. Sunt autem illa non additamentorum loco, ut codicem Bavaricum librarii desidia tot capitulis mutilatum fuisse credere possis, verum ab his quae ille habet separata, eodemque ordine a libri initio ad eius finem progrediuntur; atque hoc inter se differunt quod, quae in Bavarico exstant, de legationibus ad Romanos missis agunt, quae ab illo absunt, de iis quas Romani ad Barbaros miserunt. Quapropter codex ille *περὶ πρέσβειων ἔθνῶν* (vel *ἔθνικῶν*) *πρὸς Ῥωμαίους* inscribitur⁵⁶), praefatio autem quae illa respicit quae Schotti codex solus praebuit, titulum XXVII., eiusque rubricam *περὶ πρέσβειων Ῥωμαίων πρὸς ἔθνικούς* exhibet:

⁵⁶) Schweigh. praef. ad T. II. Polybii p. XVI.

XXXVI DE EXCERPTIS LEGATIONUM.

atque in elencho, qui ei subiicitur, de Seviris e quorum li-
eclogas de legationibus Hoeschelius edidit, omittit Dexippi
et Eunapium. Scilicet ex his nihil in tomum eclogarum
legationibus Romanorum ad gentes illatum erat.

His expositis non opus erit pluribus verbis probare,
minum fuisse eclogarum de legationibus titulum, quorum al-
XXVII. e numerorum ordine, integer cum praefatione
stat, alterius praefatio abest, qua amissa eius numerus ig-
natur; quem tamen aut XXVI. aut XXVIII. fuisse ratio
cogit: denique, quae ex utroque supersunt in Schottano co-
coniuncta existisse. Iam vero perspicitur qua ratione ever-
ut etiam in Polybianis plurimae eclogae ex earum numero (c-
Ursinus edidit a Bavarico absint⁵⁷⁾): agitur enim ibi de le-
tionibus quas Romani miserant: idemque, si quis de Di-
Appianique eclogis quaeret, inveniatur necesse est. Itaque a re-
hensione liberatur summus Casaubonus, qui, quum in bil-
theca Thuani primum harum eclogarum tomum exstare
beret, quo tamen earum quae e Polybio petitaer sint non
pars contineretur⁵⁸⁾, minime errabat. Ac fieri potest ut qu-
alii Theodosium τὸν μικρὸν, Ursinus autem Ioannem (c-
stantinopolitanum, hanc collectionem concinnasse tradider-
illius labori legationes ad Romanos, huius titulus XXVII
codicibus tributus sit. Vereor tamen ne de Theodosio
error sit, quum Θεοδοσίος ὁ μικρὸς Graecis Byzantinis The-
dosium Minorem Imperatorem significet.

Ut omnis in posterum errandi occasio tollatur, utran-
collectionem, per singulos auctores divisam, suo inscripto
tulo, distinxi: velut p. 121. et 133., 139. et 166.

Itaque non tres, sed quatuor e collectaneis Constanti-
Porphyrogeniti habemus titulos, postquam ill. Maius, in lu-
prolata maxima tituli de sententiis parte, immortalibus
de re litteraria publica meritis cumulum adiecit.

57) Earum recensum praebet Schweigh. ibid. p. XXVII. 58)
p. XXII.

DEDICATIO HOESCHELII.

NOBILISSIMO AMPLISSIMOQUE VIRO
IOANNI MATTHAEO
WACKERO, A WACKENFELSA, EQUITI,
S. CAES. MAIEST. A CONSILIIS IMP. AULICIS,
DOMINO ET PATRONO IN PRIMIS HONORANDO,
S. P. D. DAVID HOESCHELIUS AUG.

Constantinus Porphyrogenneta, ut a Theodosio proditum invenio, non contentus ex omnibus terrarum orbis partibus libros quosque optimos cura summa conquirere, id etiam operae publice utilis navari voluit, ut pro rerum discrimine auctorum quorumque scripta in certas classes, quae LIII. fuerunt, tributa congererentur: ut quaquam de re, si tempus postuleret, exemplorum hypotheses in promptu essent. Illarum prima *περὶ βασιλέων ἀναγορεύσεως* erat, vicesima septima *περὶ πρέσβεων*. Ceterarum, neque nisi paucarum, praeter τὸ ἐπώνυμον scitur nihil, idque ex margine libri legationum calamo exarati, ubi lector argumentum, quod alias aliud attingitur obiter, *ζητεῖν* inbetur *ἐν τῷ περὶ ἐπιβοῶν, ἐν τῷ περὶ κωννησιᾶς, ἐν τῷ περὶ στρατηγημάτων, τῶν στρατῶν, ἐν τῷ περὶ νίκης, περὶ δημηγοριῶν, ἐπιστολῶν, ἐθῶν*. Hae igitur, iniuriane temporis sint amissae, an alicubi servantur, nondum liquet. Eius vero, quae de legatis agit, partem Fulvius Ursinus, vir praeclarissime de omni antiquitate meritus, magno eruditorum applausu ante annos aliquot quam multos edidit; partem ex Serenissimi Maximiliani, Boiorum Ducis, et cl. viri Andreae Schotti bibliotheca, quae nemini rem publicam iuvare cupienti non patet, nos iam evulgamus; hancque eo nobiliorem, quod

eorum historicorum fragmenta suppeditat, quorum nihil fere hactenus praeter nomen exstitit. His corollarium addidimus, eclogas librorum Diodori Siculi amissorum, quas e codice Ludovici Alemanni Florentini doctiss. R. Thomson Anglus mecum amice communicavit. Haec veterum monumenta, Vir amplissime, tibi, tantae dignitatis tantaeque eruditionis, dicare non fuissem ausus, nisi nobiliss. Marcus Velserus, Duumvir noster, amicus tuus, me confirmasset; cuius liberalitati editio haec debetur. Ac sane iucundam fore horum tibi lectionem arbitramur, cognituro cum alia observatu perquam digna, tum exempla (quae potior operis pars) eius muneris, quod singulari fide, cura et prudentia, de gravissimis rebus, qua per Germaniam et Sarmatiam, qua per Italiam, a maximo Caesare ad summos Principes missus, obiisti; iucundioem, quia lingua Graeca isthaec prodeunt: cuius is est amor tuus, ea peritia, ut locos scias auctorum restituere illos, ad quos ab aliis conclamatum est. Nihil dicam de beneficio, quo me in Reip. literariae commodum ornasti maximo. Pro quo grati et memoris animi testimonium hoc esse aliquod patiaris, meque porro commendatum habere digneris, etiam atque etiam oro. Bene vale, praesidium ac decus Musarum.

Augustae Vindelic. postridie Non. Aprilis, A. S. N. MDCIII.

RECENSIO AUCTORUM,
QUI HOC OPERE CONTINENTUR.
(EX EDITIONE HOESCHELII.)

Prooemium in volumen legationum, THEODOSII cuiusdam,
ex Cod. M. S. ANDREAE SCHOTTI.

De munere legatos mittentium et legationem obeuntium, ἀδέ-
σποτον, *ex Augustano Codice.*

DEXIPPUS Atheniensis, *ex Cod. M. S. BOICO et ANDREAE
SCHOTTI.*

EUNAPIUS Sardianus, *ex Cod. iisdem.*

PETRUS Patricius et Magister, *ex iisdem.*

Aliud eiusdem fragmentum, *ex Cod. AND. SCHOTTI.*

PRISCUS Rhetor, *ex Cod. B. et A. S.*

Alia ex eiusdem Historia Gothica, *ex Cod. A. S.*

MALCHUS Philadelphiensis, *ex Cod. A. S.*

Eiusdem alia, *ex Cod. B. et A. S.*

MENANDER Protector, *ex Cod. B. et A. S.*

Alia eiusdem, *ex Cod. A. S.*

CANTO CLARUS
PATER
RENATO ET PETRO
FILIIS S.

Franciscus rex, qui Gallia barbariem profligavit, et inde Magni cognomen reportavit, patrem meum, avum vestrum, nihil minus quam hoc cogitantem, non pretio, non ambitu, ob eximiam tum probitatem, tum doctrinam Turonibus iuri dicundo primum praefecit, deinde etiam in Senatum Parisiensem allegit. Henricus Secundus, Francisci filius, fratrem meum natu maiorem patri Senatoriae dignitati successorem designavit. Id meritis patris tribuit, neque quicquam pretii, quamvis tempora ferebant, eo nomine numerari voluit. Et illi quidem per quinquaginta annos magistratus summa cum integritate gesserunt, ad quos triginta duos addidimus, quibus iam apud Christianissimos reges libellos agimus. Est sane ea dignitas Senatoria maior: sed cuius nos iam dudum satias capitis; taedet morum, taedet hominum. Iam animus meus

— securus honorum,

Fallacis regum quos defert aura favoris

Indignis aequae ac dignis discrimine nullo,

nihil istarum rerum curat:

Vanaque propter opes hominum certamina felix,

Et quae mirantur mortalia pectora ridet,

Atque viam sola virtute affectat Olympo.

Licet enim meis vos versibus affari: Itaque ad veteres meos
amicos me recipio et vobis cursu lampada trado. At

vos quibus integer aevi

Sanguis — una cum isto vestro fratre, recens adnato,
quem ad vos mitto, et vobis, o filii dulcissimi, do dedicoque,
nostri nominis memoriam propagare, et nos aliquando vixisse,
neque honorum luce caruisse notum testatumque posteris relin-
quere pergite. Et valet.

DEDICATIO EDITIONIS PARISINAE.

EMINENTISSIMO

S. R. E. CARDINALI

IULIO MAZARINO.

---

*Q*uintus annus agitur, eminentissime Cardinalis, ex quo Ludovicus Princeps fortissimus de rebus abiit, maiore Galliae damno quam suo. Eius enim excessus universam Galliam percudit, et pene dixerim, exanimavit, quasi unius extincti spiritu pridem tota vixisset, et omnium animas idem secum traxisset. Hostes autem externos tot pugnis adversis fractos in spem erexit, et refovit. Quis enim tam intrepidus, tamque securus casuum fuit, ut erepto rebus humanis Rege, et in novo principatu res durius casuras non metueret? Princeps iuvenis admodum, nec armorum peritus, quique flagrante bello nondum exercitum in praelium posset educere, nec Principem per aetatem exercere, multorum iniuriis obnoxius videbatur. Hostilis autem exercitus etiam adversum casum recens expertus altiores spiritus gerebat, novas res in dies expectantibus his, quibus semper studium fuit cunctando et diem ex die prolatando pacem eludere, et Gallos magis ad civile bellum impellere, turbare omnia ac permiscere, quam bello aggredi, et palam manum conserere. Verum nunquam certius approbatum est, iustum piunique, et favente Deo bellum susceptum: ut inconcusso manente regni statu, et tot prosperis confluentibus

regiae maiestati devoti metu soluti sint, et hostes Gallici nominis spe vana tumentes statim animos, quos sustulerant, demiserint; nuntio malae pugnae ad Rocrovium consternati. O diem nobis albo notandum lapillo! o diem infaustum hostibus tam foeda clade! quidquid enim Hispanis in Flandria virium fuerat, illa dimicatione prostratum est. Hac Gallus pugna edita posteriori temporis securitatem concepit: Hispanus autem pridem fiduciae ac spei plenus animum posuit praeferoce, tanti dedecoris indignitate perculsus. Hoc autem omnium regnator Deus perfecit: cuius etiam providentia Princeps sagacissimus cum ad finem mortalitatis accederet, et virum Richelio, qui rerum gestarum gloria et animi magnitudine humanum fastigium excesserat, similem non proximum, in partibus reipublicae gubernandis quaereret, Tibi, Cardinalis eminentissime, summam rerum permisit: ex quo enim curam imperii Gallici summa principum consensione sustinuisti, palam factum est, Deum bellorum rem Gallicam tueri ac regere: et Te non modo de regni finibus tutandis, sed etiam de proferendo plura aut maiora in dies destinare. Sed neque belli cura terra marique animum invictum obruit, nec cogitationibus tuis de litteris propagandis obstat. Haec pacis ornamenta colunt etiam qui se belli gloriae devoverunt. Licet enim fama prospera laudibus eos in coelum efferat, diuturna tamen esse non potest, nisi sint qui nomen eorum posteritati commendent. Hinc spem certissimam conceperunt qui Principum indulgentiam ingenio merentur, Te Maecenate non defuturos eximiae doctrinae viros, quorum studio non senescet claritudo operum tuorum. Esse autem plures publice quoque interest: nec enim virtutibus tuis enarrandis nisi plures suffecerint. Equidem hoc unum dicam, nullum hactenus maiore fide, constantia et prudentia regni ministrum egisse; ut omnes gloria vel aequasse, vel excessisse videaris: et ut epistolae compendium faciam, natura quid efficere posset experiri cupiens, in Te, Cardinalis eminentissime, gloriae materiam, quam quaerebat, invenit. Deum veneror, ut prospere semper res Tibi cedant, seranque immortalitatem precor, ut tam felix, quam diuturna vita sit; quam si ex honorum omnium voto tibi Deus indulserit, pacem, quam peritiam odium in Gallos moratur, vel optimis conditionibus pa-

*rabis, vel saluberrimis consiliis tuis efficies, ut hostium inter-
necione iustae irae parentetur. Da veniam quod laboriosis oc-
cupationibus tuis abuti videar. Non possum tamen mihi tempe-
rare, quin gratias heic Tibi agam, quod offerenti Cedrenum et
Nicetam tam benignum Te mihi exhibueris, ut magnitudinem
tuam vinceres: et quoniam aliter referre non possum, in testimo-
nium devotae Tibi mentis hoc opus quaecunque est, nomini
Tuo dedico consecroque.*

EMINENTIAE TUAE

*devotissimus*CAROLU ANNIBAL FABROTUS.

LABBEI PRAEFATIO.

HISTORIAE
CONSTANTINOPOLITANAE
CURIOSIS INDAGATORIBUS

S. P.

Byzantinam Historiam multitudine rerum mirabilem, varietate iucundam, diuturnitate temporis spectabilem ac veteri Romanae tantum non parem; ut amant coluntque studiosi omnes, ita libros, quibus illa continetur, avide ambiunt exoptantque. Sed frustra iamdudum illos vacui fere omnes bibliothecarum foruli expectant. Cum enim maxima pars nobilium illorum historicorum cum blattis adhuc tineisque luctetur in pulvere et situ manusccriptorum codicum; qui vero hactenus publicati sunt, vel Latine tantum, vel Graece tantum apparuerint, et si qui Graece simul ac Latine excusi sunt, dispari admodum forma, caractere dissimili, diversis dissitisque a se invicem locis temporibusque prodierint; inde factum est magno litterarum incommodo, dicam et litteratorum damno, in tanta penuria, quaeque indidem orta est, talium mercium caritate maxima, ut beatus ille merito censendus sit, non qui omnes, sed qui quam plurimos, eosque deformes ac mancos, quovis pretio summaque diligentia potuerit sibi comparare. Eam ob causam

pluresque alias, quas quis facile conicere poterit, cum regis typis eademque omnino voluminis forma omnes, quotquot uspiam gentium hactenus editi sunt, et in bibliothecis Vaticana, Regia, Barberina, Mazarina, Seguieriana, Memmiana, Thuzana, Puteana, Petaviana, Collegii Parisiensis Societatis Jesu, aliisque quam plurimis privatis publicisque nostro doctorumque virorum studio reperiri potuerunt, publicam in lucem emittere decreverimus, nobisque quaedam etiamnum desint ad perfectam omnique ex parte absolutam Byzantinae historiae editionem, operae pretium visum fuit brevem consilii nostri, atque apparatus indiculum texere, neque tantum Excerptis legationum, veterum historicorum Eclogis, Theophylacti Simocattae historiarum libris octo, ac Nicephori, Constantinopolitani patriarchae, breviario Chronico, (quae omnia uno simul volumine compacta, ac variis eruditorum virorum annotationibus observationibusque de novo illustrata, modo prodeunt in publicum,) veluti galeatum quemdam Prologum praefigere, sed etiam seorsim vulgare, ac undequaque per universam maxime Europam orbemque Christianum dispergere, ut qui in dissitis a Gallia regnis remotisque provinciis habitant, neque facile res nostras conatusque rescire possunt, hoc veluti dato signo intelligant, quos ad hanc usque diem Constantinopolitanae historiae scriptores Luparaeis characteribus ediderimus, quos sub praelo habeamus, quosque propitio Numine, et aspirantibus favore suo atque humanitate bonis omnibus, emissuri deinceps simus. Agitedum, viri per orbem universum litterati litterarumque amantes ac gloriae, expromite quidquid apud vos latet ἐν κειμηλίοις, excutite pluteos bibliothecarum, angulos scrutamini, musea circumspicite, amicos familiaresque vestros monete, urgete, impellite: et si forte quid ad institutum nostrum accommodatum nacti estis, aut mittite illico, si tam propensa in vobis efflorescit humanitas ac de litteris bene merendi voluntas, aut saltem scriptis in hanc urbem litteris ad Sebastianum Cramoisy, architypographum regium et typographiae regiae curatorem, aliosve vobis notos ac familiares, consilii vestri liberalitatisque rationem significate. Hoc enim possumus polliceri, tanti beneficii benefactique memoriam, regis typis expressam, toto orbe vulgandam, et apud posteros omnes quovis

XLVHI DEDICATIO EDITIONIS VENETAÆ.

effecisti, ut nec Galli nisi de Hispanis, nec Hispani nisi de Gallis solliciti essent. Nunc rebus vel compositis, vel paene compositis, et immutabili pace firmatis, quid est reliquum, nisi ut artes ac disciplinas ad populorum tuorum felicitatem promoveas? Regno tam longe lateque fuso nunquam deerunt opes: sed, quod opes ipsas regere potest et ad humani generis usum accommodare, rectum de rebus omnibus iudicium, a litterarum studiis proficisci debet, litterarum studia a librorum et librariorum tutela. Debes hoc divinae providentiae, quae Domum Tuam supra reliquos Europae Principes pulcherrima prole fortunare voluit; ut iam non modo Hispano regno in seram posteritatem suffectura videatur, sed aliarum quoque provinciarum spem et expectationem commoveat. Non potes ingenti huic Dei opt. max. beneficio aptius respondere, quam si tu quoque, exemplo eius, mortalibus beneficias; in eoque maxime beneficias, in quo appareat, quantopere privatorum tenuitati Regia amplitudo praecellat. Ars haec nostra, Philosophiae, Theologiae, sacri civilisque Iuris totiusque Sapientiae administra, privatis opibus et consiliis stare nequit: nec vero ego tam ingens opus movere ausus essem, si de me tantummodo cogitassem. In humanarum rerum fastigia oculos mentemque conieci; et quod imprimis mihi praefulgere visum est, eo tamquam sidere, quod faustum fortunatumque esset, moliri coepi. Ades igitur homini (ut veterum Hispanorum more loquar) devoto Numini Maiestatique Tuae; industriamque meam in re tam gravi occupatam regio nomine tege, auspicio fove, praesidio sustenta.

BARTHOLOMAEUS IAVARINA,
TYPOGRAPHUS VENETUS.

VERZEICHNISS
DER
SUBSCRIBENTEN.

Aachen.

S. P. T.	Exempl.
Die Bibliothek des Königlichen Gymnasiums	1
Herr Landrath und Polizei-Director von Coels	1
Frau Wittve Kaatzer	1
Herr Professor Quix	1

Ahrweiler.

Herr Dechant und Pfarrer J. A. Schmitz	1
--	---

Altenburg.

Die Schnuphase'sche Buchhandlung	3
--	---

Altona.

Herr Buchhändler K. Aue	2
und für: Herrn Studiosus philol. Fr. Lübker in Husum	1
die Bibliothek des Königl. Gymnasiums in Altona	1

Amsterdam.

Herren Buchhändler L. Müller u. Comp.	5
und für: Herrn H. Arntzenius Dr. der Rechte und Profes- sor in Utrecht	1
— C. I. van Assen Dr. der Rechte und Profes- sor in Leyden	1
die Bibliothek der vereinigten Taufgesinnten Gemein- de in Amsterdam	1
die Bibliothek der Universität in Utrecht	1
Herrn R. C. B. van den Brink in Amsterdam	1
— P. Camper Dr. der Philosophie in Zutphen	1
— G. H. M. Delprat, Prediger in Rotterdam	1
— F. A. van Hall, Advocat in Amsterdam	1
— I. van Hall Dr. der Rechte u. Professor das	1
— H. A. Hamaker Dr. der Philosophie und Professor in Leyden	1
— A. Z. Hanlo, Advocat in Amsterdam	1
— W. A. van Hengel Dr. der Theologie und Professor in Leyden	1
das Königl. Niederländische Institut, dritte Klasse, in Amsterdam	1
Herrn F. W. I. Iuinboll Dr. der Theologie und Prediger in Voorhout bei Leyden	1
— W. Cnoop Koopmans Dr. der Philosophie und Professor in Amsterdam	1

II

VERZEICHNISS

S. P. T.	Exempl.
Herrn D. I. van Lennep Dr. der Philosophie u. d. Rechte und Professor in Amsterdam	1
— I. A. Lotze Dr. der Theologie und Professor Emerit. daselbst	1
— P. de Raadt Dr. der Philosophie auf Noorthey bei Leyden	1
— C. I. Ch. Reuvens Dr. der Philosophie und Professor in Leyden	1
— G. I. Rooyens Dr. der Theologie und Professor in Amsterdam	1
— D. W. de Roo, Candidat d. Theol. in Leyden	1
— H. I. Royaards Dr. der Theologie u. Professor in Utrecht	1
— A. B. Saakes, Buchhändler in Amsterdam	1
— I. I. van Voorst, Prediger daselbst	1
— M. A. G. Vorstman Dr. der Theologie und Prediger in Wel bei Bommel	1
— E. Waller H. I. Z. in Amsterdam	1
— H. E. Weyers Dr. d. Theologie in Leyden	1
— P. Wolterbeck, Richter beim Tribunal zur ersten Instanz in Amsterdam	1
— G. Ypma, Buchhändler in Francker	3
Herr Buchhändler C. G. Sülpe	4
Ansbach.	
Herr Buchhändler W. G. Gassert	
für: Herrn Rector und Professor Bomhard daselbst	1
Arnsberg.	
Herr Director des Gymnasiums Baaden	1
Aschaffenburg.	
Herr Buchhändler I. C. Dresch	
für: Herrn Studienrector und Professor I. Mittermayer daselbst	1
Basel.	
Herr Buchhändler G. Neukirch	1
und für: Herrn Professor Dr. Kortüm daselbst	1
— Präsident Schnell	1
Die Schweighauser'sche Buchhandlung	1
Berlin.	
Herr Buchhändler C. F. Amelang	1
— — F. Dümmler	4
und für: Se. Excellenz Herrn Geheime Staats-Minister Freiherrn W. von Humboldt	
Herrn Consistorialrath und Professor Dr. Neander	1
— Oberbibliothekar Professor Dr. Wilken	1
— Professor Dr. Böckh	1
— — Dr. Gans	1
— — Dr. Zumpt	1
— — Dr. Phillips	1
Die Enslin'sche Buchhandlung	1
und für: die Bibliothek des Königl. Gymnasiums zu Stargard in Pommern	1

DER SUBSCRIBENTEN.

III

S. P. T.	Exempl.
Herren Buchhändler Duncker und Humblot	1
Herr Buchhändler C. Köbke	1
— — F. Laue	1
— — Logier	1
— — E. S. Mittler	2
Die Nicolai'sche Buchhandlung	4
Herr Buchhändler T. Trautwein	3
Bonn.	
Herr Professor Dr. E. M. Arndt	1
— Ober-Consistorialrath und Professor Dr. Augusti	1
— Professor Dr. Bethmann-Hollweg	1
Die Bibliothek des Königl. Gymnasiums	1
Die Königl. Universitäts-Bibliothek	1
Herr Professor Dr. Böcking	1
— — Dr. Brandis	1
— — Dr. Gieseler	1
— Privatdocent Dr. Lassen	1
— Professor Dr. von Münchow	1
— — Dr. Näke	1
— — Dr. Nitzsch	1
— — Dr. Puggé	1
— Geheime Regierungs-Rath von Rehnes, ausserordentlicher Bevollmächtigter an der Rheinischen Friedrich-Wilhelms-Universität	1
— Gymnasiallehrer Rindfleisch	1
— Professor Dr. Ritter	1
— Studiosus philol. Nicolaus Saal	1
— Professor Dr. Scholz	1
— — Dr. F. Walter	1
— Medizinalrath und Professor Dr. Windischmann	1
— Pfarrer Kreutzer in Lengsdorf bei Bonn	1
Braunschweig.	
Die Schulbuchhandlung	1
Brauweiler bei Creuznach.	
Herr Pfarrer Neuses	1
Bremen.	
Herr Buchhändler W. Kaiser	3
und für: Herrn Professor Rump daselbst	1
— — Sanders —	1
Breslau.	
Herr Professor Dr. Franz Passow	1
— Buchhändler Goschorsky	1
— — Gruson u. Comp.	1
für: Herrn Professor Dr. Stenzel daselbst	1
Herr Buchhändler Ioh. Friedr. Korn d. ält.	1
für: Herrn Professor Dr. Braniss daselbst	1
— — Dr. Huschke —	1
— Director d. Gymnasiums Professor Dr. Körner in Oels	1
Herr Buchhändler F. E. C. Leuckart	2

IV

VERZEICHNISS

	Exempl.
S. P. T.	
und für: Herrn Oberlehrer Dr. Bach in Breslau	1
die Bibliothek des Königl. Gymnasiums in Oppeln	1
Herren Buchhändler Jos. Max u. Comp.	5
und für: die Bibliothek des K. kathol. Gymnasiums in Breslau	1
Herrn Professor der Theologie Dr. von Coelln	1
Brünninghausen.	
Herr Freiherr von Romberg, Königlicher Kammerherr, Velinp.	1
Brüssel.	
Herr Buchhändler L. Frank	4
Bückeburg.	
Se. Hochfürstliche Durchlaucht der regierende Fürst zu Schaumburg-Lippe-Bückeburg	1
Carlsruhe.	
Herr Buchhändler G. Braun	1
— — — Ch. Th. Groos	1
Cappenberg.	
Se. Excellenz Herr Geheime Staats-Minister Freiherr vom Stein . . . . . Velinp.	1
Cassel.	
Herr Buchhändler I. I. Bohné für: die Kurfürstliche Bibliothek des Museums daselbst	1
Se. Hochfürstliche Durchlaucht den Landgraf Victor zu Hessen-Rothenburg . . . . . Schrbp.	1
Cleve.	
Herr Director des Gymnasiums Rigler	1
Coblenz.	
Die Bibliothek des Königlichen Gymnasiums	1
Herr Director des Gymnasiums Dr. Klein	1
— Oberlehrer am Gymnasium und Bibliothekar Dr. Dronke	1
— Buchhändler I. Hölscher . . . . . Velinp.	1
Coburg.	
Die Biedermann'sche Hofbuchhandlung	2
und für: die Herzogliche Bibliothek daselbst	1
Cöln.	
Die Bibliothek des Königl. Jesuiter-Gymnasiums	1
Herr Oberlehrer am Jesuiter-Gymnasium Kreuser	1
— Gymnasiallehrer Dr. Ley	1
— Bibliothekar F. F. Pape . . . . . Schrbp.	1
— Oberlehrer am Carmeliter-Gymnasium Hoss	1
— Appellationsgerichts-Rath Leist	1
Herren Buchhändler Pappers u. Kohnen	1
Constanz.	
Herr Buchhändler W. Wallis für: Herrn Freiherrn I. H. von Wessenberg, Bisthums- Verweser daselbst	1
— Professor am Lyceum Fineisen daselbst	1
— Candidat d. Theol. J. G. Meyerhaus in Luzern	1

DER SUBSCRIBENTEN.

V

S. P. T.		Exempl.
	Copenhagen.	
Herr Buchhändler Fr. Brummer		4
Die Gyldendal'sche Buchhandlung	} Schrbp.	2
	Cöslin.	
Herr Buchhändler C. G. Hendess		1
	Danzig.	
Herr Buchhändler F. S. Gerhard		4
	Darmstadt.	
Herr Buchhändler I. W. Heyer		1
— — C. W. Leske		1
und für: die Bibliothek d. Grossherzogl. Gymnasiums daselbst		1
	Donaueschingen.	
Die Fürstliche Bibliothek		1
	Dortmund.	
Herr Buchhändler Köppen für: die Bibliothek des Königl. Gymnasiums daselbst		1
	Dresden.	
Herr Buchhändler G. K. Wagner für: Herrn Conrector C. Baumgarten - Crusius daselbst		1
— K. I. Blochmann, Director einer Erziehungsanstalt daselbst	} Schrbp.	1
— Appellationsgerichts - Rath von Bose daselbst		1
Die Walther'sche Hofbuchhandlung		3
	Duisburg.	
Die Bibliothek des Königl. Gymnasiums		1
	Düren.	
Herr Director des Gymnasiums Meier		1
Die Bibliothek des Königl. Gymnasiums		1
	Düsseldorf.	
Herr Director des Gymnasiums Professor Brüggemann		1
Die Bibliothek des Königl. Gymnasiums		1
Herr Pfarrer Ritter Dr. Binterim		1
— Buchhändler I. E. Schaub für: die Stadt - Bibliothek daselbst		1
	Elberfeld.	
Die Bibliothek des Königl. Gymnasiums		1
	Erfurt.	
Die Keyser'sche Buchhandlung für: die Königliche Bibliothek daselbst		1
Herrn Pastor Rudolph —		1
	Erlangen.	
Herren Buchhändler Palm u. Enke		3

VI

VERZEICHNISS

S. P. T.	Exempl.
Essen.	
Herr Buchhändler G. D. Bädecker für: Herrn Oberlehrer am Gymnasium Wilberg daselbst . . .	1
Frankfurt am Main.	
Die Andreäische Buchhandlung	1
Die Brönnner'sche Buchhandlung	Schrpb. 1
und für: Herrn Rath Schlosser daselbst	1
— Director d. Gymnasiums Dr. Voemel daselbst	1
— Professor Dr. Aschbach daselbst	1
Herr Professor Dr. Steingass	1
Frankfurt an der Oder.	
Herr Buchhändler Tempel für: die Bibliothek des Königl. Gymnasiums daselbst	1
Giessen.	
Herr Buchhändler B. C. Ferber	2
Glogau.	
Die Neue Günter'sche Buchhandlung für: die Bibliothek d. K. katholischen Gymnasiums daselbst	1
die Bibliothek d. K. evangelischen Gymnasiums daselbst	1
die Bibliothek des Königl. Gymnasiums in Lissa	1
Görlitz.	
Herr Buchhändler C. G. Zobel für: die Milich'sche Bibliothek daselbst	1
die Oberlausitzische Gesellschaft der Wissenschaften daselbst	1
Gotha.	
Herr Buchhändler C. Gläser für: Herrn Oberbibliothekar Hofrath Fr. Jacobs daselbst	1
die Herzogliche Bibliothek daselbst	Schrpb. 1
Göttingen.	
Die Dieterich'sche Buchhandlung	2
Herren Buchhändler Vandenhoeck u. Ruprecht für: Herrn Professor Dr. Lücke daselbst	1
— — Dr. K. O. Müller daselbst	1
— Subrector von Hieronymi in Ratzburg	1
Grätz.	
Herren Buchhändler Damian u. Sorge	1
Greifswald.	
Herr Buchhändler C. A. Koch für: Herrn Professor Dr. Kanngiesser daselbst	1
— — Dr. Kosegarten —	1
Herr Buchhändler Mauritius und für: die Königliche Universitäts-Bibliothek daselbst	2
	1

DER SUBSCRIBENTEN.

VII

S. P. T.

Exempl.

Groningen.

Herr Buchhändler W. van Boekeren	2
und für: die Königliche Universitäts-Bibliothek daselbst Velinp.	1
Herrn Professor Theol. ordin. T. A. Clarisse das.	1
— Doctor Riedel, Praeceptor der lateinischen Schule daselbst	1
— Rector des Gymnasiums A. Scheithers das.	1
— Doctor med. H. Wolthers das. Schrbp.	1

Haag.

Herr Bibliothekar und Professor Dr. Ernst Münch . . .	1
---	---

Halberstadt.

Herr Buchhändler F. A. Helm	1
---------------------------------------	---

Halle.

Herr Buchhändler E. Anton	
für: Herrn Professor Dr. Leo daselbst	1
Herren Buchhändler C. A. Schwetschke und Sohn	
für: die Königliche Universitäts-Bibliothek daselbst	1
Herrn Oberbibliothekar Professor Dr. Voigtel daselbst	1
— Consistorialrath Professor Dr. Gesenius daselbst	1
— Professor Dr. Meier daselbst	1
— Professor Dr. Wahl daselbst	1
— Consistorialrath und Director Dr. Ilgen in Schul- pforta	1
— Director des Gymnasiums Professor Dr. Schmieder in Brieg	1
— Dr. W. Keferstein in Thorn	1
die Herzogliche Schulbibliothek in Bernburg	1
Herr Buchhändler C. A. Kummel	1
Die Buchhandlung des Waisenhauses	4

Hamburg.

Herr Buchhändler Herold jun.	
für: Herrn Professor am Iohanneum Dr. Ulrich das. Schrbp.	1
Herren Buchhändler Hoffmann und Campe	1
— Perthes und Besser	1
und für: Se. Magnificenz Herrn Syndikus Sieveking U. I. Dr. daselbst . . . . . Schrbp.	1
Herr Buchhändler L. Schubert	1

Hamm.

Die Bibliothek des Königl. Gymnasiums	1
Herr Gymnasiallehrer I. Hopf	1
Die Schulzische Buchhandlung	
für: Herrn Gymnasiallehrer C. Lefarth in Brlon	1

Hannover.

Die Hahn'sche Hofbuchhandlung	3
und für: Se. Königliche Hoheit den Herzog von Cambridge	1
die Königliche Bibliothek in Hannover	1

VIII

VERZEICHNISS

S. P. T.	Exempl.
Herrn Ober-Appellationsgerichts-Rath von Schrader in Wolfenbüttel	Schrpb. 1
— Director Hüpeden in Celle	1
— Land - Syndicus Vogel das.	1
— Archidiaconus Thörl das.	1
Harff.	
Herr Freiherr von Mirbach	1
Heidelberg.	
Herr Buchhändler C. F. Winter	5
Heilbronn.	
Herr Buchhändler C. Drechsler	1
Helsingfors.	
Herr Buchhändler G. O. Wasenius	1
Hermannstadt.	
Herr Buchhändler W. H. Thierry	2
Hildesheim.	
Die Gerstenberg'sche Buchhandlung	2
und für: Herrn Iustiz-Rath H. A. Lüntzel daselbst Schrpb.	1
Iena.	
Die Cröker'sche Buchhandlung	
für: Herrn Ober-Appellationsgerichts-Rath von Schröter das.	1
Herr Buchhändler Aug. Schmid	1
Kiel.	
Die Universitäts-Buchhandlung des Herrn I. C. F. von Maack	1
und für: Herrn Professor Dr. Burchardi daselbst	1
— Etatsrath und Professor Dr. Cramer daselbst	Schrpb. 1
— Professor Dr. Dahlmann daselbst	1
— Etatsrath und Professor Dr. Falk daselbst	1
die Königl. Universitäts-Bibliothek daselbst Schrpb.	1
Königsberg.	
Herren Buchhändler Gebrüder Bornträger	1
und für: Herrn Professor Dr. Ellendt daselbst	1
— — Dr. Lobeck —	1
— Director d. Colleg. Frid. Dr. Struve das.	1
die Bibliothek des Collegii Fridericiani daselbst	1
die Bibliothek des Altstädtischen Gymnasiums daselbst	1
die Bibliothek des Königl. Gymnasiums in Braunsberg	1
Herr Buchhändler A. W. Unzer	
für: die Wallenrodt'sche Bibliothek in Königsberg	1
Herrn Studiosus Hagen daselbst	1
die Bibliothek des Königlichen Gymnasiums in Lyk	1
Herrn Director des Gymnasiums Prang in Gumbinnen	1
Herrn Dr. Julius Wernicke in Thorn	1
Landshut.	
Herr Buchhändler Ph. Krüll	2

DER SUBSCRIBENTEN.

IX

T.	Exempl.
Leipzig.	
Buchhändler C. Andrae	1
— I. A. Barth	4
— F. A. Brockhaus	1
— W. Engelmann	1
die Raths-Bibliothek in Leipzig	1
Buchhändler Ernst Fleischer	1
— Friedrich Fleischer	1
die Bibliothek der Königl. Fürstenschule in Grimma	1
die Bibliothek der Königl. Klosterschule in Rossleben	1
Herrn Buchhändler H. G. Bohn in London	2
— Gotsch in Lübben	2
— D. A. Talboys in Oxford	1
Hartmann'sche Buchhandlung	4
L. C. Hinrichs'sche Buchhandlung	3
Id für: Herrn Professor Dr. Bachmann in Leipzig	1
— Regierungs-Rath Dr. I. L. W. Beck daselbst	1
die Bibliothek der Nicolaikirche daselbst	1
Herrn Oberhofgerichts-Rath und Senator Dr. Carl Einert daselbst	1
— Handelsgerichts-Actuarius Ph. H. Fr. Haensel daselbst	1
— Professor Ritter Dr. G. Hermann daselbst	1
— Professor Dr. E. F. K. Rosenmüller das.	1
ern Buchhändler C. H. Reclam	1
ie Serig'sche Buchhandlung	1
ad für: Herrn von Leutsch daselbst	1
— Kriegel, Baccal. iuris	1
ern Buchhändler F. C. W. Vogel	1
— Proclamator I. A. G. Weigel	2
Lemberg.	
ernen Buchhändler Kuhn und Millikowsky ir: Se. Excellenz Herrn von Lewicki, Metropolit von Galizien	1
Lemgo.	
ie Meyer'sche Hofbuchhandlung ir: Ihre Erlaucht die Frau Gräfin Caroline von Schaumburg-Lippe zu Bückeburg	1
Leyden.	
ernen Buchhändler S. u. I. Luchtman	8
ad für: Herrn Professor Dr. I. Bake daselbst	1
— Bibliothekar; Dr. I. Geel daselbst	1
Die Königliche Universitäts-Bibliothek daselbst	1
Herrn Studiosus Theol. L. G. C. Ledboer das.	1
— Prediger Dr. A. de Vries in Haarlem	1

X

VERZEICHNISS

S. P. T.	Exempl.
Liegnitz.	
Herr Buchhändler I. F. Kuhlme y für: die Bibliothek der Königlichen Ritter-Academie daselbst	1
Lin z an der Donau.	
Herr Buchhändler Ios. Fink und für: den Hochwürdigen Herrn Klein, reg. Chorherrn und Bibliothekar des Stifts St. Florian bei Linz	1 Schrbp. 1
London.	
Denis Le Marchant, Esq.	1
Messrs. Black Young and Young, Booksellers	5
and for: H. Sandys, Esq.	2 Schrbp. 1
Rev. I. Williams	1
Mr. Shipp	1
D. K. Sandford, Esq. A. M. Greek Professor	Velinp. 1
H. Drury, Esq.	1
G. Lewis, Esq.	1
Mr. I. Parker	1
Mr. W. Brooke	1
W. Ramsay, Esq.	1
Mr. Clark	5
I. W. Bruce, Esq.	1
Messrs. Hodges and Mc. Arthur	1
Messrs. Baldwin and C ^o .	Schrbp. 1
— Tuffnel, Esq.	1
Messrs. Bossange and C ^d .	Schrbp. 1
Mr. I. Upham	1
Dr. Nott	1
Ed. R. Poole, Esq. BA. FRS.	1
Adair Hawkins, Esq.	Velinp. 1
Messrs. Longman and C ^o .	Velinp. 1
Dr. Walther	1
William Pyper, Esq. A. M.	1
William Weir, Esq.	1
Sir George Leith, Bart.	1
Rev. W. H. Marriot A. M.	1
Thori Gudm. Repp A. M.	1
Rev. Edward Craig A. M.	1
Rev. Th. Kelly A. M.	1
Thomas Thorp, Esq., fellow of Trinity College — Cambridge	Schrbp. 1
Messrs. Koller and Cahlmann, Booksellers	4
Messrs. Treuttel and Würtz, Treuttel jun. and Rich- ter, Booksellers	3
and for: The Right Honorable and Right Reverend Bishop of London	Velinp. 1
The Right Hon. Earl Spencer	Schrbp. 1
W. Strickland, Esq.	Velinp. 1
John Hawkins, Esq.	Schrbp. 1

DER SUBSCRIBENTEN.

XI

S. P. T.	Exempl.
Rev. Dr. Butler — Harrow	Schrbp. 1
Mr. Clark, Bookseller — Edinburgh	Schrbp. 1
Rev. Dr. Wait — Cambridge	1
Lübeck.	
Herr Buchhändler I. F. von Rohden	1
und für: den hohen Senat der freien Stadt Lübeck	Schrbp. 1
Lüneburg.	
Herren Buchhändler Herold und Wahlstab	2
Lüttich.	
Die Königl.che Universitäts - Bibliothek	1
Luzern.	
Herr Buchhändler I. M. Anich	2
und für: Se. Hochwürden Gnaden den Herrn Fürsten Abt Coelestinus ord. I. P. in Gotthaus Einsiedeln	1
Magdeburg.	
Herr Buchhändler W. Heinrichshofen	2
Mainz.	
Herr Buchhändler F. Kupferberg	1
— — — — — Sim. Müller	1
Mannheim.	
Herren Artaria und Fontaine	1
Marburg.	
Herr Buchhändler Ch. Garthe	1
für: die Universitäts - Bibliothek daselbst	1
Herr Pfarrer Dr. Bang in Gosfelden	1
Herr Buchhändler I. C. Krieger	1
für: Herrn Bibliothekar Professor Dr. Fr. Rehm daselbst	1
Minden.	
Herr Director des Gymnasiums Dr. Imanuel	1
Die Bibliothek des Königl.ichen Gymnasiums	1
Mitau.	
Herr Buchhändler G. H. Reyher	1
und für: Herrn von Braunschweig, Kurländischen Gou- vernements - Schulen - Director	1
Mühlhausen.	
Herr Buchhändler Friedr. Heinrichshofen	1
für: die Bibliothek des Königl.ichen Gymnasiums daselbst	1
München.	
Die litterarisch - artistische Anstalt der I. G. Cotta'schen Buchhandlung	1

	Exempl.
S. P. T.	
Herr Buchhändler Ios. Finsterlin	1
— — Fleischmann	1
— — I. Giel	1
Die Ios. Lindauer'sche Buchhandlung	2
Herr Buchhändler Ant. Weber	1
Münster.	
Herr C. M. Freiherr Droste von Vischering, Bischof von Münster . . . . . Velinp.	1
— Professor Dr. Grauert	1
Die Coppenrath'sche Buch- und Kunsthandlung für: die Academische Bibliothek in Münster	1
Herrn Professor Dr. Esser daselbst	1
— Privatdocent Dr. Winiewsky daselbst	1
— Director des Gymnasiums Dr. Wüllner in Reck- linghausen	1
Münstereiffel.	
Die Bibliothek des Königlichen Gymnasiums	1
Herr Gymnasiallehrer Rospat	1
Neustrelitz und Neubrandenburg.	
Herr Buchhändler Ludw. Dümmler	1
und für: Herrn Geheimen Ober-Medizinalrath und Leibarzt Dr. von Hieronymi in Neustrelitz	1
Herrn Professor Dr. Kämmerer in Rostock	1
Neuwied.	
Die Fürstliche Bibliothek	1
Nordhausen.	
Herr Buchhändler R. Landgraf	1
Nürnberg.	
Herren Buchhändler Riegel und Wiessner für: Herrn Karl Heinrich Ritter von Lang daselbst	1
Oldenburg.	
Herr Buchhändler Schulze	1
Paris.	
Monsieur N. Maze, Libraire pour: la Bibliothèque Royale . . . . . Velinp.	1
Mr. Raoul-Rochette, Chevalier de l'ordre Royal de la Légion-d'honneur, Membre de l'Institut, Conser- vateur et administrateur de la Bibliothèque Royale etc. la Bibliothèque de l'Institut . . . . . Schrbp.	1
Mr. le Chevalier Feuille, homme de lettres, Conser- vateur de la Bibliothèque de l'Institut	1
la Bibliothèque du Cabinet du Roi, au Louvre	1
S. E. M. le garde des sceaux, Comte de Portalis la Bibliothèque Royale de l'Arsenal . . . . . Schrbp.	1

P. T.	Exempl.
Mr. de Saint-Martin, Chevalier de l'ordre Royal de la Legion - d'Honneur, Membre de l'Institut, Conservateur et administrateur de la Bibliothèque de l' Arsenal	1
Mr. Stéph. Ajasson de Grandsagne, homme de lettres	1
Mr. le Baron Silvestre de Sacy, Chevalier de l'ordre Royal de la Légion - d' Honneur, membre de l'Institut	1
Mr. Guizot, Chevalier de l'ordre Royal de la Légion - d' Honneur, Professeur d'histoire	1
Mr. L. de Sinner, homme de lettres	1
Mr. Stahl, Professeur au Collège Royal de Henri IV.	1
Mr. Letronne, Chevalier de l'ordre Royal de la Légion - d' honneur, Membre de l' Institut Schrbp.	1
Mr. Vernadé, Professeur au Collège Royal de Louis le Grand	1
Mr. Guenoux, Avocat	1
Mr. Vendel-Heyl, Professeur au Collège Royal de St. Louis	1
Mr. H. Bonar Schrbp.	1
Mr. Clachet, Professeur au Collège Royal de Henri IV.	1
Mr. Landois, Professeur au Collège Royal de St. Louis	1
MM. Rey et Gravier, Libraires	1
Mr. Olivier, Pensionnaire de l' Ecole Royale Polytechnique	1
Mr. Raymond, ancien Professeur, homme de lettres	1
Mr. le Comte de Chabrilion, Capitaine adjudant-major aux hussards de la garde Royale	1
Mr. Raynal, Libraire Velinp.	1
Mr. Gheerbrant, Professeur	1
Mr. Prodhomme, Libraire	1
Mr. Causette, Libraire	1
Mr. Pillon, de la Bibliothèque Royale	1
MM. Debure frères, Libraires	1
Mr. Courneux, Libraire Schrbp.	1
Mr. Merlin, Libraire	1
Mr. Firmin Didot, Imprimeur-Libraire	1
Mr. André (A.) Libraire	1
Mr. De la Cour, Capitaine au 5ème régiment de Chasseurs, à Rennes (Ile et Vilaine).	1
Mr. Vaucelle, à Alcuçon. (Orne)	1
Mr. Ch. Lefebure, à Abbeville (Somme)	1

Pesth.

Herr Buchhändler Ios. Eggenberger
 fur: Dominus Stephanus Horvath, Universitatis Regiae scientiarum Hungaricae Actuarius Praesidialis, Bibliothecae Széchényiano Regnicolaris penes Museum nationale Hungaricum Custos, A. A. L. L. et Philosophiae Doctor, et complurium Comitatum Hungaricae Tabulae iudiciariae Assessor 1

- S. P. T. Exem
- Herr Buchhändler Hartleben . . . . . { Schrbp.
 — — G. Kilian
 für: Herrn Probst von Fejér daselbst . . . . .
 — Ritter Sabbas von Tökölyi, Kaiserlich - Kö-
 niglichen Rath etc. daselbst . . . . .
 die Königliche Universitäts - Bibliothek daselbst . . . . .
 Herr Buchhändler Otto Wigand . . . . .
- St. Petersburg.
- Herr Buchhändler W. Graeff . . . . . { Velinp.
- Potsdam.
- Herr Buchhändler Horvath
 für: die Bibliothek des Königlichen Gymnasiums daselbst . . . . .
 Herr Buchhändler F. Riegel daselbst . . . . .
- Prenzlau.
- Die Ragoczy'sche Buchhandlung . . . . .
- Riga.
- Herr Buchhändler I. Deubner . . . . .
 und für: die Kaiserliche Universitäts - Bibliothek zu Dorpat
 Se. Excellenz den wirklichen Staatsrath Herrn Ewers
 in Dorpat . . . . . Schrbp.
 die Kaiserliche Academie der Wissenschaften in St.
 Petersburg . . . . . Schrbp.
- Rom.
- Herr Geheime Legationsrath Bunsen, Minister-Resident Sr.
 Maj. des Königs von Preussen am Päpstlichen Hofe . . . . .
 Monsignore Angelo Mai, Primo Custode della Biblioteca
 Vaticana
 per: La Biblioteca Vaticana
 Sua Eminenza il Cardinale Luigi Marini . . . . .
- Rostock.
- Herr Hofbuchhändler K. C. Stiller . . . . . { Schrbp.
- Rudolstadt.
- Die Hofbuchhandlung . . . . .
- Salzburg.
- Die Mayr'sche Buchhandlung . . . . .
- Stendal.
- Herren Buchhändler Franzen und Grosse . . . . .
 Stettin.
- Herr Buchhändler F. H. Morin . . . . .

DER SUBSCRIBENTEN.

XV

T.	Exempl.
Strassburg.	
Buchhändler F. G. Levrault	1
ren Buchhändler Treuttel und Würtz	1
für: Herrn Professor Dr. Matter daselbst	1
Stuttgart.	
r Freiherr Cotta von Cottendorf	1
Buchhändler F. C. Löflund und Sohn	2
I. B. Metzler'sche Buchhandlung	1
Trier.	
r Buchhändler F. A. Gall	Schrbp. 1
— I. Lintz	
: die Stadt-Bibliothek daselbst	1
Tübingen.	
r Buchhändler C. F. Osiander	2
id für: die Königliche Universitäts-Bibliothek daselbst	1
Herrn Professor Hartmann, Director des Theolo-	
gischen Seminars zu Maulbronn	1
die Bibliothek des Theologischen Seminars zu Maul-	
bronn	1
Ulm.	
Die Stettin'sche Buchhandlung	
für: Herrn Praeceptor Nusser daselbst	1
Weimar.	
Herr Buchhändler W. Hoffmann	1
Wien.	
Herr Buchhändler C. Gerold	1
— I. G. Heubner	2
Herrn Buchhändler Mörschner und Jasper	1
— — P. I. Schalbacher u. Comp.	1
nd für: Se. Durchlaucht Herrn C. W. L. Fürst von Metter-	
nich-Winneburg, Herzog von Portella etc.	
etc, Haus- Hof- und Staats-Kanzler	Velinp. 1
Se. Excellenz Herrn Stephan Stratimirovics,	
Erzbischof zu Carlovitz	Schrbp. 1
Se. Excellenz Herrn Theodor Stratimirovics	
daselbst	Schrbp. 1
die Kaiserlich - Königliche Hofbibliothek zu Wien	
. . . . .	Velinp. 1
Herrn M. Lichtensteiner, Capitular des Bened-	
ictinerstiftes Schotten, K. K. Vicedirector der	
Gymnasialstudien in Nieder-Oesterreich, Praefect	
des Schottischen Gymnasiums	Velinp. 1
Herrn Baron Emerich von Redl	Schrbp. 1
en Buchhändler C. Schaumburg u. Comp.	
Se. Kaiserlich-Königliche Hoheit den Erzherzog Anton	
Schrbp.	1

XVI VERZEICHNISS DER SUBSCRIBENTEN.

S. P. T.	Exempl.
Se. Kaiserlich-Königliche Hoheit den Erzherzog Johann	1
Schrpb.	1
Herr Doctor Schmidt	1
Herr Buchhändler F. Tandler	2
Fr. Volke	
für: das reg. Chorherrn Stift Closterneuburg in Oesterreich	1
Herr Buchhändler I. B. Wallishauser	1
Wiesbaden.	
Die Herzogliche Bibliothek	1
Schrpb.	1
Herr Hofbuchhändler L. Schellenberg	
für: die Bibliothek des Herzoglichen Gymnasiums in Weilburg.	1
Wittenberg.	
Die Zimmermann'sche Buchhandlung	
für: Herrn Professor Bothe daselbst	1
— Probst Schoene in Schlieben	1
Wolfenbüttel.	
Herr Buchhändler H. G. W. Albrecht	
für: die Herzogliche Bibliothek daselbst	1
Würzburg.	
Die Etlinger'sche Buchhandlung	1
Die Stahel'sche Buchhandlung	1
Velinp.	
Zerbst.	
Herr Buchhändler G. A. Kummer	1
Zittau.	
Herr Buchhändler I. D. Schöps	
für: Herrn Director des Gymnasiums Dr. Friedr. Lindemann daselbst	1
Zürich.	
Herren Buchhändler Orell, Füssli und Comp.	
und für: Herrn Professor F. L. Keller daselbst	
— Pfarrer Beckh in Reichenbach, Canton Bern	
die Stadt-Bibliothek in Winterthur	1
Herren Buchhändler Ziegler und Söhne	1
Schrpb.	
Zwickau.	
Herren Buchhändler Gebrüder Schumann	
für: Herrn C. Schumann in Schneeberg	2

ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ

ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ

ΠΡΟΟΙΜΙΑ.

ippus, Eunapius etc.

τῆς σφῶν αὐτῶν πολυμαθίας δείγμα ἑναργὲς τοῖς μετέπειτα καταλιπεῖν ἰμειρόμενοι, τοῦτο δὲ καὶ εὐκλειαν ἀείμνηστον ἐκ τῶν ἐντυγχανόντων καρπώσασθαι μνώμενοι. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς τῶν τοσούτων ἐτῶν περιδρομῆς ἄτλετόν τι χρῆμα καὶ πραγμάτων ἐγίγνετο καὶ λόγων ἐπλέκετο, ἐπ' ἄπειρόν τε καὶ ἀμήχανον ἢ τῆς ἱστορίας εὐρύνετο συμπλοκή, ἔδει δὲ ἐπιβ-
 ρεπέστερον πρὸς τὴν χεῖρῶν τῶν ἀνθρώπων προαιρεσιν μετατίθεσθαι χρόνοις ἕστερον, καὶ ὀλιγώρως ἔχειν πρὸς τὰ P.2 καλὰ, καὶ ἑαθυμότερον διακείσθαι πρὸς τὴν τῶν φθασάντων γενέσθαι κατάληψιν, κατόπιν γινομένης τῆς ἀληθοῦς ἐπιτεύ-10
 ξεως, ὡς ἐντεῦθεν ἀδηλίᾳ σκιάζεσθαι τὴν τῆς ἱστορίας ἐφεύ-
 ρεσιν, πῆ μὲν σπάνει βίβλων ἐπωφελῶν, πῆ δὲ πρὸς τὴν ἐκ-
 τάδην πολυλογίαν δειμαινόντων καὶ κατορῶδούντων· ὁ τῆς πορφύρας ἀπόγονος Κωνσταντῖνος, ὁ ὀρθοδοξότατος καὶ χρι-
 Β.2στιανικώτατος τῶν πώποτε βεβασιλευκότων, ὄξυωπέστερον15
 πρὸς τὴν τῶν καλῶν κατανόησιν διακείμενος καὶ δραστήριον ἐσχηκῶς νοῦν, ἔκρινε βέλτιστον εἶναι καὶ κοινωφελές, τῷ τε βίῳ ὀνησιφόρον, πρότερον μὲν ζητητικῇ διεγέρσει βίβλους ἄλλοθεν ἄλλας ἐξ ἀπάσης ἑκασταχοῦ οἰκουμένης συλλέξασθαι, Σπαντοδαπῆς καὶ πολυειδοῦς ἐπιστήμης ἐγκύμονας· ἔπειτα τὸ20
 τῆς πλατυνεΐας μέγεθος καὶ ἀκοῶς ἀποκναῖον, ἄλλως τε καὶ ὀχληρὸν καὶ φορτικὸν φαινόμενον τοῖς πολλοῖς, δεῖν ὀψήθη

18. διηγῆσαι Par.

suae variae et multiplicis eruditionis illustre monumentum posteris relinquere cupientes, partim ut inter suos aequales nominis celebritatem adepti, immortalī gloria fruereutur. Postquam vero in tam longo aunorum decursu infinitae res et evenerunt et litteris sunt comprehensae, in immensum quoque historiae textura, ut minime comprehendi posset, est extensa et dilatata. Sed posterioribus saeculis in peius hominum naturam proclivius mutari necesse erat. Itaque cum honestum nihili ducerent, postposita veritatis commentatione, negligentiores fuisse oportuit, quam ut res praeclare gestas scriptis comprehenderent. Unde factum est modo librorum utilium penuria, modo propterea quod prolixam et ingentem scriptorum molem homines horrerent et aversarentur, ut historiae investigatio, quoniam vaga et iucerta erat, in tenebris iaceret. Quamobrem Constantinus Porphyrogenitus, princeps omnium, qui ante se imperium tenuerunt, Christianissimus et maxime orthodoxus, cum accuratius in rerum honestarum cognitionem incumberet, vir prompto et acri ingenio, optimum esse iudicavit et ex utilitate publica, vitae etiam humanae fructuosum et commodum, primum quidem diligenti perquisitione alios aliunde libros omnis generis scientia refertos per universum terrarum orbem colligere. Deinde cum immensa et confusa verborum congeries, quae auditum fatigabat, multis gravis et

καταμερίσαι τοῦτο εἰς λεπτομέρειαν, ἀνεπιφθόνως τε προ-
 θεῖται κοινῇ τὴν ἐκ τούτων ἀναφρομένην ὠφέλειαν· ὡς ἐκ
 μὲν τῆς ἐκλογῆς προσεκτικωτέρως καὶ ἐνδελεχέστερον κατεν-
 τυγχάνειν εἰς τοὺς τροφίμους τῶν λόγων, καὶ μονιμώτερον D
 5 ἐπιτυχεῖν αὐτοῖς τὴν τῶν λόγων εὐφράδειαν· μεγαλο-V. 2
 φως τε καὶ εὐεπηβόλως πρὸς [ἐπὶ] τούτοις καταμερίσαι εἰς
 ὑποθέσεις διαφόρους, τρεῖς ἐπὶ τοῖς πενήντα τὸν ἀρι-
 θμὸν οὖσας· ἐν αἷς καὶ ὑφ' αἷς ἅπανα ἱστορικῆ μεγαλοურ-
 γία συγκλείεται, οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐγκειμένων, ὃ διαφεύ-P. 3
 10 ῖται τὴν τοιαύτην τῶν ὑποθέσεων ἀπαρίθμησιν, οὐδὲν τὸ
 παράπαν ἀφαιρουμένης τῆς τοῦ λόγου ἀκολουθίας τῇ διαι-
 ρήσει τῶν ἐνοιῶν, ἀλλὰ σύστημα σωζούσης καὶ ἐκάστη
 ὑπόθεσι προσαρμολομένης τῆς τηλικαύτης οὐ συνόψεως, ἀλη-
 θέστερον δ' εἰπεῖν οἰκειώσεως. ὧν κεφαλαιωδῶν ὑποθέσεων
 15 ἡ προκειμένη αὕτη καὶ ἐπιγραφομένη „περὶ πρέσβων Ῥω- B
 μαίων πρὸς Ἑθνικῶς” τυγχάνει οὖσα ἐβδόμη ἐπὶ τοῖς εἴκοσι,
 τῆς πρώτης τὸ ἐπώνυμον λαχούσης „περὶ βασιλέων ἀναγαρεύ-
 σεως.” ἐμφαίνει δὲ τοντὶ τὸ προοίμιον, τίνας οἱ λόγοι κατέρας
 κείμενοι καὶ ὅθεν ἀποκνύσκονται, ὡς ἂν μὴ ὦσιν αἱ κεφαλαι-
 20 ωδοὶς ὑποθέσεις ἀκατονόμαστοι καὶ μὴ γνήσιοι, ἀλλὰ νόθοι C
 τε καὶ ψευδώνυμοι. εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν ὑποτεταγμένων χρονικῶν.
 α', Πέτρου πατρικίου καὶ μαγίστρου. β', Γεωργίου Μοναχοῦ

6. ἐπὶ incl. H.

16. ἐθνῶν πρὸς Ῥωμαίους Hoeschelii mg.

molesta videretur, existimavit oportere historiae commentarios in
 breviores partes contrahere, et sine ulla invidia in commune per-
 e capiendam eam, quae ex his libris oritur, utilitatem proponere. Ad
 e haec, ut ex hac collectione attentius et facilius praestantissimi loci
 r inveniri iisque elegantia orationis subtilius excoli posset, ingeniose
 et sollerter eos in varia argumenta digerenda esse censebat, in quin-
 r quaginta nempe et tria, quibus tota historiae moles continetur.
 2 Neque ulla materia est, quae effugiat harum classium et hypothe-
 20 seon dispositionem. Neque omnino ista per communes notiones et
 25 locos facta distinctio quicquam de perpetuo operis tenore et con-
 30 tinuatione detrahit: sed integram eam conservat et suo quodque
 35 argumento attribuit haec non tam dividendi, quam in propriam se-
 40 dem redigendi ratio. Inter istorum locorum communium et hypo-
 45 theseon capita caput inscriptum „de legatis Romanorum ad ethnica”
 50 erat ordine vicesimum septimum; primum vero de Imperato-
 55 rum proclamatione. Declarat autem hoc prooemium, quos patres
 60 et auctores hi sermones habeant et laudent, et unde isti partus
 65 editi in lucem prodierint, ne sint ulla capita istarum hypothesisum,
 70 nullo citato auctore, non genuina, sed fictitia et supposititia. Sunt
 75 vero desumpta ex his chronicis, quae subiciuntur. I. ex Petro Pa-

χρονικῆς. γ', Ἰωάννου Ἀντιοχείως. δ', Διονυσίου Ἐλικαρνασσεύως
 Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. ε', ε', Πολυβίου Μεγαλοπολίτου καὶ
 Ἀππιανοῦ. ζ', Ζωσίμου Ἀσκαλωνίτου. η', Ἰωσήπου Ἰουδαϊ-
 κῆς ἀρχαιολογίας. θ', Διοδώρου Σικελιώτου. ι', Δίωνος Κοκ-
 κριανοῦ. ια', Προκοπίου Καισαρέως. ιβ', Πρίσκου ῥήτορος.⁵
 ιγ', Μάλχου σοφιστοῦ. ιδ', Μενάνδρου προτίκτορος. ιε', Θε-
 οφυλάκτου ἀπ' ἐπάρχων καὶ ἀντιγραφέως τοῦ Σιμοκάττου.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΠΡΕΣΒΕΤΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΤΕΙΝ.

P. 4 Πρέσβεις ἢ παρ' ἡμῶν ἢ πρὸς ἡμᾶς ἀποστέλλονται. εἰάν
 V. 3 μὲν οὖν πρὸς ἡμᾶς ἀποστέλλονται, χρὴ φιλοτίμως τε καὶ ἰο-
 δαφιλῶς τούτους ὑποδέχεσθαι, (καὶ γὰρ τιμῶσι πάντες αὐ-
 τοὺς,) τοὺς δὲ ὑπηρετοῦντας αὐτοῖς δι' ἀσφαλείας ἔχειν εἰς
 τὸ μηδενοῖτι διδάσκειν ἐπερωτωμένους αὐτούς. καὶ μὲν τῶν
 ἁλαν ἀφροστηκῶτων οἱ πρέσβεις εἶεν, ὥστε μεταξὺ ἐκείνων τε
 καὶ ἡμῶν εἶναι τινα τῶν ἐθνῶν, ἐμφανίζειν αὐτοῖς τῶν ἡμε-
 B τέρων ὁπόσα καὶ ὅλα βουλόμεθα. ὁμοίως δὲ εἰ καὶ πλησιό-
 13. μηδενοῖτι N., μηδενί τι vulg.

tricio et magistro; II. ex chronico Georgii monachi; III. ex Ioanne Antiocheno; IV. ex Dionysio Halicarnassensi de Antiquitatibus Romanis; V. et VI. ex Polybio Megalopolitano et Appiano; VII. ex Zosimo Ascalonita; VIII. ex Iosepho de Antiquitate Iudaica; IX. ex Diodoro Siculo; X. ex Dione Cocceiano; XI. ex Procopio Caesariensi; XII. ex Prisco Rhetore; XIII. ex Malcho Sophista; XIV. ex Menandro Proctore; XV. ex Theophylacto Exconsule et contrascriba Simocatta-

QUOMODO OPORTET LEGATOS ADMITTERE AUT LEGATOS MITTERE.

Legati aut a nobis, aut ad nos mittuntur. Quando igitur ad nos mittuntur, oportet eos honorifice et liberaliter excipere. Omnes enim ipsos honorant. Cum eorum ministris tute cauteque agere, ne quid ab ullo interrogantes discant. Et si gentium longo a nobis intervallo distantium legati sint, ita ut inter nos et ipsos sint aliae gentes, his nostrorum quae et qualia videbitur, ostendere licet. Idem quoque de his, qui nobis vicini sunt, modo viribus et potentia sint inferiores. Sin autem longe nobis praestant siue multitudine homi-

χαροὶ μὲν ἡμῶν καθειστήκεσαν, ἐνδεῶς δὲ πρὸς τὴν ἡμετέραν ἔχουσι δύναμιν. εἰ δὲ κατὰ πολὺ ἡμῶν διεγνηόχασιν, εἴτε πλήθει στρατοῦ, εἴτε ἀνδρείᾳ, χρῆ μῆτε πλοῦτον, μῆτε γυναικῶν κάλλη ἐμφανίζειν αὐτοῖς, πλήθη δὲ ἀνδρῶν καὶ ὄπλων εὐκοσμίαν καὶ τειχῶν ὑψώματα. εἰ δὲ παρ' ἡμῶν πρέσβεις ἀποστέλλονται, χρῆ τούτους πρῶτον μὲν εὐσεβεῖα γνωρίζεσθαι, καὶ μὴ ἐπ' ἐγκλήμασι κατηγορηθέντας ποτὲ δημοσίᾳ κατακριθῆναι, εἶναι δὲ φρονίμους τὴν φύσιν, εὖνους τὰ κοινὰ, ὡς καὶ προκινδυνεύειν τῶν ἰδίων, καθάπερ Ῥήγουλος, καὶ τὴν ἀποστολὴν προθύμους, ἀλλ' οὐ βεβιασμένους, καθάπερ ὁ Αἰγύπτιος ἰατρός. ὣν ὁ μὲν παρὰ Καρχηδονίοις δέσμιος ὢν καὶ πρὸς Ῥωμαίους περὶ εἰρήνης πρεσβύσιον ἀπεσταλμένος, ὄμνουσιν ἐπανελθεῖν πρὸς αὐτούς, τῶν Ῥωμαίων τὴν εἰρήνην οὐ καταδαχομένων· ἐπεὶ δὲ εἰς Ῥωμαίους ἀφίκετο, ἀπαγορεύει μὲν Ῥωμαίοις τὴν εἰρήνην ἀσύμφορον αὐτοῖς οὖσαν, πείθει δὲ αὐτούς ἐπανελθεῖν αὐτὸν πρὸς Καρχηδονίους, τῷ ὄρκῳ φειδόμενος· ὁ δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου τὸν Πέρσην κινήσας τὰ Αἰγυπτίων διόλωλε. χρῆ δὲ τοὺς πρέσβεις παραγενομένους πρὸς οὓς ἀποστέλλονται, φαίνεσθαι ἐπιχαρεῖς, μεγαλοψύχους, εὐεργετικοὺς τὰ εἰς δύναμιν, ἄμφω, τὰ τε οἰκεία, τὰ τε τῶν πολεμίων, ἐν ἐπαίνῳ ποιούμενους, ἀλλὰ μὴ τὰ ἐκείνων ἐνδιαβάλλοντας. οἰκονομῆν δὲ δεῖ τοὺς πρέσβεις, καὶ τοὺς καιροὺς ἀπακολουθεῖν,

g. Ῥήγουλος H., Ῥεβούλος cod. 18. Fort. διολώλεκεν.

num, sive virtute: non oportet illis ostentare, neque opes, neque nostrarum mulierum pulcritudinem: sed hominum abundantiam et armorum pulcre constitutum apparatus et murorum propugnacula. Si a nobis legati mittuntur, oportet viros esse probos, pietate insignes, neque publicorum iudiciorum crimine damnatos, prudentes indole, qui caram remp. habeant, ut pro ea capitis fortunarumque suarum periculum adire non recusent, sicut Regulus: qui prompto animo legationem obeant, non inviti, sicut Aegyptius medicus. Horum primus apud Carthaginienses captivus et ad Romanos legatus pro pace missus, iuravit se reversurum, si Romani pacem nollent. Ubi ad Romanos venit, pacem dehortatur tanquam eorum commodis contrariam, et iuramento servato suadet, ut se ad Carthaginienses remittant. Alter vero cum Persarum regem in Aegypti regem concitaret, res Aegyptiorum pessumdedit. Oportet autem legatos, ubi ad eos, ad quos mittuntur, venerint, sese humanos et benignos exhibere, magnanimos et liberales, quantum eorum facultates ferre possunt, aequae suae et hostium laudare, neque eorum, apud quos legati sunt, res parvi pendere. Oportet etiam legatos res cum summa moderatione administrare et temporibus servire, neque vi imperata

8 PROOEM. AD EXCERPTA DE LEGATION.

ἀλλ' οὐκ ἔξ ἀνάγκης πράττειν τὰ κελευόμενα, εἰ μὴ τι προῶ-
 ξαι πᾶσι τρόποις παρεκελεύσθησαν. οἷον ἀποστάλη τις ὡς φί-
 P 5λοῖς δῶρα τοῖς γείτοσιν ἐπικομιζόμενος· ὁ δὲ τούτους κατα-
 λαβὼν τὰ τῶν ἐχθρῶν πράττοντας τὰ μὲν δῶρα σὺν τῷ
 γράμματι παρακατέσχε, λόγους δὲ φιλίας ἀντὶ δώρων ἐπε-5
 κομίσατο. ἔρεϊ γὰρ τις εἰκότως, ὡς ἐχρῆν μᾶλλον ἐπιδοῦνα
 τὰ δῶρα, καθημεροῦντα τῶν πολεμίων τὸ ἄγριον· ἢ τὰ
 μὲν τιμιώτερα παρακατασχεῖν, τὰ δὲ ἄλλα ἐπιδοῦναι, ἀλλὰ
 μὴ πάντα κρατεῖν, ὡς μήτε τοὺς ἐχθροὺς πλουτεῖν ἐθέλειν,
 καὶ τὸ πολὺ τῆς ἐχθρας ὑποτέμνειν τῶν πολεμίων. δοκιμά-10
 ζεται δὲ πρόεδρος καὶ πρὸ τῆς ἀποστολῆς, ὑποτιθεμένων αὐ-
 τῷ τῶν κεφαλαίων, καὶ ἐρωτώμενος, ὅπως περὶ ἐκάστου αὐ-
 τῶν οἰκονομήσειεν, οὕτως ἢ ἑτέρως αὐτῷ τῶν πραγμάτων
 ἐπισυμβαινόντων.

perficere, nisi forte quibusvis modis ad finem pervenire iussi sint.
 Ut videlicet, est aliquis missus ad dona ferenda vicinis, tanquam
 amicis, et eos deprehendit hostilia facientes: munera cum litteris
 retinuit, sermones benevolos pro donis protulit. Dicit aliquis, ne-
 que id immerito, oportuisse legatum magis dona tradere, quibus
 inimicorum hostilem animum placaret et leniret: vel pretiosiora qui-
 dem retinere, alia vero dare, sed non omnia in sua potestate penes
 se retinere debuisse, cum hoc temperamento, ut velit quidem hostium
 malevolentiam compescere et resecaere, sed non eos auctiores et va-
 lidiore opibus reddere. Probatur vero legatus, antequam mittatur,
 si illi proponantur capita legationis et interrogetur, quomodo singula
 sit gesturus, an ita, an aliter, prout res illi acciderint.

ΔΕΞΙΠΠΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΔΕΞΙΠΠΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΕΚ ΤΩΝ ΣΚΥΘΙΚΩΝ.

ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

E LIBRIS

DEXIPPI ATHENIENSIS
DE BELLIS SCYTHICIS.

EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Legati Iuthungorum Scytharum ab Aureliano Imperatore foedus et tributum petentes infecta re revertuntur (1). Pax et foedus cum Vandalis componitur (2).

α. Ὅτι Ἀυρηλιανὸς κατὰ κράτος νικήσας τοὺς Ἴου- A.C. 270
θούγγους Σκύθας, καὶ κατὰ τὴν τοῦ Ἰστρου περαιώσιν ἐς Aurel. I. 1
τὴν ἀποφυγὴν πολλοὺς τούτων ἀνελῶν, οἱ λειπόμενοι ἐς σπον- P. 7
δάς ἤκον καὶ πρεσβεῖαν ἐστειλαντο. τὴν δὲ αἴτησιν τῆς εἰ- V. 5
5ρήνης ἐδόκει μὴ σὺν τῷ ἄγαν περιδεεῖ καὶ καταπεπληγῶτι ἐκ
τῆς ἥτις ποιεῖσθαι, ὡς ἂν ὑπάρχουσι σφισὶ καὶ τῶν πρόσθεν
φοιτῶντων χρημάτων παρὰ Ῥωμαίων ἢ ἀποδοχῇ, μὴ ἐς τὸ
ἀδελῆς πάντῃ τῶν ἐναντίων καθισταμένων. ὁ δὲ Ῥωμαίων

2. περαιώσιν N., περαιώσας vulg.
5. ἐδόκουν H.

3. ἀνελῶν H., ἀνελθῶν
vulg.

1. Imperator Aurelianus, quum Iuthungos Scythas acie devicisset, et multos eorum in ipso Istri traiectu fugientes interemisisset, reliqui bellum foedere finire voluerunt, et legatos miserunt. Neque tamen cum nimio timore nimiaque perturbatione, quasi clade sua percussis pacem sibi petendam esse ducebant, ne tributo, quod antea Romani penderant, hostibus ab omni metu solutis, in posterum privarentur. Sed Romanorum Imperator Aurelianus, ut Iuthungo-

- A. C. 270 βασιλεὺς Ἀνρηλιανὸς ὡς ἐπύθετο ἀφιγμένην τὴν Ἰουδούγγων
 Aurel. I. 1 πρεσβείαν, ἐς τὴν ὑστεραίαν φήσας χρηματιεῖν περὶ ὧν ἤ-
 P. 8 κουσι, διέταττε τοὺς στρατιώτας ὡς ἐς μάχην, ἐκπλήξεως
 εἴνεκα τῶν ἐναντίων. ἐπεὶ δὲ καλῶς εἶχεν αὐτῷ ἡ διακό-
 σμησις, ἐπὶ ὑψηλοῦ βήματος μετέωρος βέβηκε, καὶ ἀλουργίδα5
 ἀμπέχων, τὴν πᾶσαν τάξιν ἐποίει ἀμφ' αὐτὸν μνηοειδῆ. πα-
 ρεστήσαντο δὲ καὶ τῶν ἐν τέλει ὅσοι ἀρχάς τινας ἐπιτετραμ-
 μένοι, σύμπαντες ἐφ' ἔπων. κατοπιν δὲ βασιλέως τὰ σή-
 ματα ἦν τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς. τὰ δὲ εἶσιν αἰτοὶ χρυσοῖ
 καὶ εἰκόνες βασιλικοὶ καὶ στρατοπέδων κατάλογοι γραμμασι10
 χρυσοῖς δηλούμενοι ἃ δὴ σύμπαντα ἀνατεταμένα προῦφαίνε-
 B το ἐπὶ ξυστῶν ἠργυρωμένων. ἐπὶ δὲ τούτοις ὧδε διακοσμη-
 θεῖσιν Ἰουδούγγους ἡξίου [παρελθεῖν]. τοὺς δὲ συνέβη θαμ-
 βήσασθαι ἰδόντας καὶ ἐπὶ πολὺ σιγῇ ἔχειν. ἐπεὶ δὲ σφισιν
 ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπεδόθη λέγειν, διὰ τίνος ἐρμηνέως ἔλεξαν15
 V. 6 τοιαύδε· „οὔτε τῇ ἐπὶ καιροῦ συμβάσῃ κακοπραγίᾳ ἡμῶν πα-
 ρὰ τὸ εἶκός καταπεπληγότες, οὔτε δυνάμεως ἐνδεῶς ἔχοντες
 ἢ καὶ πολέμων ἀπειροὶ καθεστηκότες, ἀσθενείας εὐπρεπεῖα
 κατὰ τὸ ἡμῖν αὐτοῖς μόνους συμφέρον ἐς τὴν εἰρήνην σπεύ-
 δομεν· ἀλλὰ περιέσσι μὲν ἡμῖν τοσοῦτον τῆς ἐν τοῖς πολέ-20

1. ἐπύθετο] ἐπέιδετο vulg. 4. τῶν N., τούτων vulg. 6. ἀμφ'
 αὐτὸν H., ἀμφαυσον ed. H., ἀμφαυστον ed. Par. 8. ἀφ' cod.
 Vat. 13. παρελθεῖν add. N. θαμβήσασθαι N., θαμβή-
 σεσθαι vulg. 16. τῇ — συμβάσῃ κακοπραγίᾳ Vat., τῆς —
 συμβάσῃ κακοπραγίας vulg. 19. ἡμῖν ed. Par., ὁμῖν ed. H.
 σπεύδομεν Vat., κατασπεύδομεν vulg.

rum legatos advenisse intellexit, cum dixisset, se cum his postridie acturum de his, quorum causa legati venerant, huiusmodi hostibus terroris iniiciendi gratia militum aciem conducta die tanquam ad pugnam instruxit. Ut illi recte se habere visa est exercitus dispositio, altum suggestum sublimis, purpura indutus, ascendit, et omnem exercitum, qui ipsum circumstabat, in formam lunae disposuit. Aderant et ex his, qui in exercitu imperia habuerant, omnes ab equis. A tergo Imperatoris erant signa coadunati exercitus. Haec vero erant aquilae aureae et imagines Imperatorum, et eorum, qui militiae nomina dederant, catalogi et enumerationes, aureis litteris perscriptae. Quae omnia explicata et illustri loco posita in hastis argenteis conspicua erant. His ita praeparatis Iuthungos fuscis adesse. Ut haec viderunt, obstupescit longo tempore silentium tenuerunt. Postquam ab Imperatore illis dicendi facultas data est, ita per interpretem locuti sunt: „Neque quia adversa fortuna, quae nobis hoc tempore contigit, ultra modum animos nostros abiecit et perculit, aut quia destituti copiis et viribus sumus, aut rei militaris imperiti, infirmitatem nostram honesto praetexto tegentes neque quidquam nisi utilitatem nostram spectantes, ad pacem festinamus. Sed

μοις περιουσίας πλήθους εἵνεκα καὶ ἰσχύος, ὥστε μέρει ἔλα- A. C. 270
 χίστω τὰς πρὸς Ἴστρω πόλεις ἐπελθόντες Ἰταλίαν μικροῦ Aurel. I. 1
 πᾶσαν κατειλήφαμεν, ἵππικῷ μὲν στρατεύσαντες ἐς μυριάδας
 δ', καὶ τούτων οὐ μιγάδων οὐδὲ ἀσθενῶν, ἀλλὰ Ἰουθούγγων
 5καθαρῶς, ὧν πολὺς ἐφ' ἵππομαχίᾳ λόγος. ἀσπίδα δὲ ἄγομεν
 διπλασίαν δυνάμεως τῆς ἵππικῆς, οὐδ' ἐν τούτοις ταῖς ἐτέ-
 ρων ἐπιμιξίαις ἐπισκιάζοντες τοῦ σφετέρου στρατοῦ τὸ ἀ-
 γαταγώνιστον. ἔχοντες δὲ καὶ οὕτω παρασκευῆς διακρίνε-
 σθαι, οὐ διαγινώσκουμεν ἐς ἀντιλογίαν ἤκειν τῆς συμφορᾶς
 10πέρει. οὐ διὰ τὸ μὴ κατὰ κράτος νενικῆσθαι, κατὰ δὲ τὸ
 ἀδύνατον τοῦ ἐκβησομένου εἰρήνην πολέμου προτιμῶμεν, εἰ- D
 κάζοντες καὶ ὑμῖν ὡς γένοιτ' ἂν διὰ γνώμης πρὸς Ἰουθούγ-
 γους εὖ παρασχὼν τῆς πρόσθεν διαφορᾶς συμβῆναι, οἷα δὴ
 ὑπόουσης καὶ παλαιᾶς ἀμφοῖν τοῖν γενοῖν πρὸς ἄλληλα πί-
 15στοσεως ἐς τὸ ἡσυχάζειν, δι' ἣν χρὴ τὴν ἐπὶ καιροῦ διαφορὰν
 ἀπερίσκεπτον ἐν τῷ παρόντι καταλύσαντας πρὸς τὸ παλαιότε-
 ρον καὶ λυσιτελοῦν μετατίθεσθαι ἑκατέροις. ἐν τε τῷ πολέ-
 μῳ οὐκ ἐπὶ πλείστον ταῖς καταδρομαῖς ληϊζόμενοι, ἀλλ' ὅσον
 ἐς ἀφορμὴν τῶν ἐπιτηδείων ἀγαπῶντες τὴν ἀθροισιν, μέχρι
 20τῆς γενομένης μάχης ἡσυχίᾳ τὸν καιρὸν διετρίβομεν, ὡς τοῖς P. 9
 ἐπισῶσιν ὑμῖν σὺν τῇ ὑμετέρᾳ δυνάμει τὸ καθ' αὐτοὺς ἀν-
 ταγάζαντες. ὃ δὴ καὶ νῦν ποιεῖν παρεσκευασμέθα· καὶ τό,

1. πλήθους H. mg., πλείθη edd. 5. ἵππομαχίῳ Vat. 7. ἀ-
 γαταγώνιστον] ἀνταγώνιστον vulg. 21. F. ἀντιτάξοντες. N.

multae nobis adhuc suppetunt ad bellum gerendum facultates, sive mul-
 titudine militum, sive viribus opus est. Nam et minima nostri parte
 urbes ad Istrum sitas invadentes, parum abfuit, quin omnem Italiam
 ceperimus. Quadraginta equitum millia in pugnam educimus, quae
 non ex convenis aut imbecillibus, sed ex Iuthungis pure constant,
 quorum in equestri proelio magna fama est. Peditum autem dupli-
 cem equitatus numerum producimus, in his quoque nulla peregrino-
 rum admixtione invictum agminis eorum robur deminuentes. Itaque
 quamquam huiusmodi apparatu ad dimicandum instructi, minime ta-
 men de eventu decertandum esse duximus. Non autem quia victi su-
 mus, sed propter eventuum incertitudinem, pacem bello praeponimus,
 praesertim quum vos quoque, data occasione, ad componendas simul-
 tates cum Iuthungis propensos esse suspicemur, quoniam aliqua
 inter utramque gentem antiqua et inveterata ad quietem mutuo co-
 lendam fides exstat. Quamobrem oportet inconsiderate susceptum
 hoc tempore dissidium deponere, et ad antiquam concordiam, quae
 est utrisque utilior, redire. Et in ipso bello quidem non admo-
 dum crebras incursiones facientes praedas egimus, necessarias res
 comparare qua occasio tulit studentes, ceteroqui usque ad hanc
 proximam pugnam in otio et quiete tempus contrivimus, et quando

A. C. 270τε ὑμέτερον πρὸς πάντα κίνδυνον ἐκ τούτου ἀδεέστερον ἔξει, Aurel. I.¹ καὶ τῶν μεγίστων στρατοπέδων συνελθόντων οὐδ' ἥτισσούν ἑτέρα χεὶρ ἀξιόμαχος ἡμῖν νομισθήσεται. εἰ δέ τις τῆ εὐτυχία τοῦ πολέμου ἐπαιρόμενος ὀλίγωρός ἐστι πρὸς τὴν σύμβασιν, γνώτω οὐ βεβαίῳ πράγματι θρασυνόμενος, καὶ ὅτι⁵ ἐπὶ παντὶ φέρον τῆς δοκούσης εὐπραγίας ἤττηθέντας καὶ πρὸς τὴν παροῦσαν τῆς τύχης ἀκμὴν ἀποκλίναντας τῶν ἀνομίων ἐξηρητῆσθαι μόνων ἐλπίδων, καὶ ὑπὸ τοιαύταις ἀνομίαις τῆς τε πρὸς θάτερον μεταβολῆς ὑπεριδεῖν καὶ συμμαχίαν εὐκαιρον διδομένην παραιτήσασθαι. πεφύκασί τε αἰῶ μείζονος στρατιαί, παρὰ μὲν τὴν πρώτην θάρσει οἰκείας δυνάμεως ἐπαιρόμεναι καὶ ἐλαχίστη προμηθεῖα χρώμεναι, σὺν καταφρονήσει τῶν ἀντιπολεμούντων ἐπὶ τὰς μάχας πορεύεσθαι καὶ κατὰ τὸ ἀφύλακτον ὡς ἐπὶ πολὺ τὸ ἦττον ἔχειν, αἱ δὲ τῷ αἰφνιδίῳ καὶ παρ' ἐλπίδα χωρήσαντι λογισμῷ τει⁵ ἀσφαλεῖ καὶ περιουσίᾳ δυνάμεως βεβαίως χρησάμεναι δυσμαχώτατοι τοῖς ἀντιπάλοις γίνεσθαι. σὺν δὲ τοιαύτῃ ἐλπίδι C καὶ ἡμεῖς διχῆ τὴν δύναμιν διελόντες τὸ πρῶτον, καὶ ἐν τῷ ποταμῷ τὰ πολλὰ τύχῃ μᾶλλον ἢ ἀρετῇ ὑμετέρα σφαλέντες, οὐκ ἀπροσδόκητοί ἐσμεν ἀλλὰ νῦν, ἅμα τῷ τοῦ μέλλοντος προμηθεῖ, οὐχ ὑπόστατοι ὑμῖν γενέσθαι. κράτιστον δὲ 2. οὐδ' ἥτισσούν ed. Par., οὐδ' εἰ τις οὖν ed. H. 6. φέρον] σφαλερόν N. 8. Fort. ἀνοίαις. B. 15. F. excidit διδαχθεῖσαι post χωρήσαντι. N. 18. καὶ] καὶ ἐν γῆ καὶ N.

hostes vestri in vos irruerunt, contra ipsos una cum vestro exercitu in acie stetimus. Quod et adhuc nunc facere parati sumus, ut vestrum periculum levemus nostro, et tutius vobis sit. Nam coniunctis maximis nostris exercitibus, nulla alia manus par nobis in conserenda pugna censebitur. Sin autem quis prospero rerum in bello successu elatus contemnit et alienus est a pace: sciat, se haud satis firma et stabili re inniti, sed in summum discrimen adduci, quicumque secundae fortunae specie victus et praesenti felicitati confisus sola meliorum successuum spe vitatur, quique in ea animi immoderata elatione ad mutationem rerum non advertat et suppetias opportune sibi oblatas respuat. Ex quo fere ita comparatum est, ut propriarum virium fiducia, praecipue maiores copiae fretae, minima providentia in rebus suis utentes, ad pugnandum accedant et hostes contemptui habeant, a quibus minime sibi caventes superantur. Quae vero in repentinis et insperatis casibus consilio tuto et virium praestantia cum firmitudine utuntur, magna cum difficultate ab hostibus expugnari possunt. Huius rei fiducia, quamvis, acie bipartita ad fluvium, fortuna potius, quam vestra virtute nobis cladem intuleritis, haud spe destituti sumus, diligentiore posthac nostris rebus cautione adhibita, fore, ut nos sustinere minime valeatis. Itaque potius est, ut vos commoda, quae ex pace proveniunt, percipiat, et iunctis

τούτων εἴνεκα δι' εἰρήνης αἰρεῖσθαι ὑμᾶς τὰς ἐκ τῆς ὁμο- A. C. 270
 νοίας ὠφελείας, καὶ τὰ τοῦ πολέμου πράγματα σὺν ἡμῖν τί- Aurel. Li
 θῆσθαι, τῇ τε παρ' ἡμῖν συμμαχίᾳ ῥωσθέντας πλέον ἔχειν
 πρὸς τοὺς ἐπιόντας. εἰ δὲ ταῦτα ποιεῖν ὧδε κρίνετε, ὑπάρ-
 5 χειν ἡμῖν δίκαιον καὶ ὅσα ἐν χρυσοῦ ἀσημιον τε καὶ ἐπισή-
 μον δόσεισι καὶ ἀργύρου παρ' ὑμῶν ἐφοῖτα ἐπὶ φιλίας βε-
 βαιότητι. ἀπειπαμένων γὰρ, ὅσα ἐχθροὺς ἀμυνόμενοι, κα- D
 ὄτε δυνατόν πολεμήσομεν." πρὸς ταῦτα δ' Ῥωμαίων βασι-
 λεὺς ἔλεξεν ὧδε. „εἰ μὲν ἐς ἀφανὲς καθέντες τὴν γνώμην
 10 ὑμῶν, περὶ ὧν πρεσβύεσθε, ἐδιδάσκετε, οὐθ' ἡμῖν τοῖς ἐκ-
 δεξαμένοις τὸν λόγον χαλεπὴν παρείχετ' ἂν τὴν ἀπόκρισιν. V. 7
 ἵκει δὲ τὰ εἰρημένα ἐς μὲν εὐπρέπειαν σύγκειται, ἔργῳ δὲ
 ἐναντίως ἔχει, πῆ μὲν εἰρήνης μνημονευόντων, ὅτε δ' αὖθις
 πόλεμον ἐπανατεινομένων ὑμῶν, ὧν συγγεῖν δοίκατε ἑκάτερον
 15 ἐκ πατέρων, ἀμφίβολον καὶ ἡμῖν καθίσταται πρὸς ὅ,τι χρῆ
 κῆτον ἀποκριναμένους μὴ ἀμαρτάνειν. λέλειπται δὲ τι καὶ
 ἐκ τῶν παρόντων βουλευσασθαι. χρῆ γὰρ τῷ διττῷ τούτῳ P. 10
 λόγῳ διελόντας ἀπαντᾶν πρὸς ἄμφω. εἰ μὲν γὰρ καθαρῶς
 εἰρήνην ἐπαγγέλλεσθε, τί δεῖ μεμνησθαι χρημάτων αἰτήσεως;
 20 καὶ κἂν τούτῳ οὐ σὺν τῷ προχείρῳ ἢ βουλῇ τοῖς νενική-
 κῶσι πρὸς τὴν ἄρρησιν ἢ τὴν καταίνεσιν. εἰ δὲ ἐπισκοπεῖν

1. τὰ add. N. 8. πολεμήσομεν H., πολεμησόμενοι vel πολε-
 μισόμενοι codd. 9. μὲν] immo μὲν μὴ B. 11. παρείχετ' ἂν
 τὴν N., παρείχε ταύτην vulg. 17. τῷ διττῷ τούτῳ λόγῳ vulg.
 21. καταίνεσιν] κατάνευσιν conl. Cantocl., κατίνεσιν edd. ἐ-
 πισκοπεῖν] F. ἐπι σκοπεῖν. B., ἐπισκοπεῖν Cl.

nobiscum bellicis viribus, nostris auxiliis confirmati, superiores ve-
 stris hostibus, si qui vos adorianur, evadatis. Quod si ita fieri de-
 bere indicaveritis, quod auri facti vel infecti vel etiam argenti a
 vobis antea nobis redibat, ad amicitiae confirmationem vos praesta-
 re aequum est. Si id denegaveritis, vos qua hostes ulciscemur, et
 quantum in nobis erit, bello persequemur. Ad haec Romanorum Im-
 perator haec dixit: „Siquidem aperte et dilucide vestram senten-
 tiam exponentes, ea, de quibus legati estis, nos docuissetis, nobis,
 qui vestrum sermonem exceperimus, ad eum minime dubia aut diffi-
 cilis praebita esset responsio: sed quoniam ea, quae dicta sunt, de-
 corum quid et honestum prae se ferunt, re ipsa vero secus se habent,
 quum modo pacis mentionem faciatis, modo rursus bellum minemini et
 intendatis, quorum utrumque in utroque confundere et involvere
 videmini, dubitationem nobis attulistis, cui primum debeamus re-
 spondere, ne in aliquo offendamus. Sed aliquid tamen etiam in
 praesentia considerare licet. Oportet enim, divisa duplici vestra ora-
 tione, in utramque partem occurrere. Si enim pure et sincere pacem
 depreciaretis, quid attinuit pecuniarum exactionis meminisse? etiam-

A. C. 270 ὑμῖν πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὰς ἐκ τοῦ πολέμου πλοναξίας
 Aurel. I. 1 ἡγεῖσθε τὴν σύμβουσιν, καὶ ἡττηθέντες ὥσπερ δασμούς παρ'
 ἡμῶν ἀπαιτήσοντες ἤκετε, τῆς ῥαστώνης τὸ τεργνόν, ὅσον
 εἰρήνη δίδωσιν, ἐκ παντὸς μεταδιώκειν ἡμᾶς νομιζόντες, ἔχε-
 Β οθε τῆς ὁμοίας τῇ πρόσθεν ἐπιχειρήσεως, μηδ' εἰς εὐεργεσί-5
 ας λόγον προϊσχύμενοι τοῦ πολέμου τὴν κατάλυσιν αἰτεῖτε
 μισθὸν τῆς συγχωρήσεως, ὠνητὴν καὶ οὐκ ἐθελοῦσιον ποιού-
 μενοι τὴν παροῦσαν ἐς τὴν φιλίαν πρόκλησιν. οὐ γὰρ δὴ
 πολέμων ἀπείρους ὄντας ἡμᾶς τῷ πλήθει τῆς πολλὰ δὴ κομ-
 πασθείσης ὑφ' ὑμῶν δυνάμει ἐκπλήξετε· οὐδὲ πλούτῳ λα-10
 φύρων Ἰταλικῶν ἐπικομιζόμενοι, ἀδεῶς ἐπ' οἶκον πορεύσε-
 σθε· ἀλλὰ δῆλαι μὲν ὑμῶν αἱ πεζαὶ παρασκευαί, οὐκ ἄδη-
 λοι δὲ αἱ τῶν ἵππέων, πρὸς ἃς ἐς τρόπον τὸν δυνατὸν ἀντι-
 στησόμεθα. τολμῶμέν τε γὰρ μετ' ἀσφαλείας, καὶ ἀναχω-
 ροῦμεν σὺν προμηθείᾳ, οἷα δὴ λογισμῷ ἡγεμόνι ἐς πάντα 15
 C χρώμενοι, οἷς ἡ ἰσχὺς βεβαιωτάτη, καὶ ἐμπειρίαν πολεμικῶν
 ἔργων διαφερόντως ἔχοντες. ὑμεῖς δὲ μετὰ τε τοῦ προχεί-
 ρου ἔπιτε, καὶ διαμαρτάνοντες τῶν ἔργων διὰ τὸ μὴ προ-
 σκέψασθαι ἐφ' ἃ δεῖ ἐλθεῖν, πείρα τὴν βλάβην τοῦ προπετοῦς
 φηρόμενοι μεταγινώσκετε. τοῖς γὰρ ζέσει ἐς τὰς πράξεις· μὴ 20

5. τῆ B., τῆς vulg. μηδ' εἰς — λόγον Valesius, μηδεῖς — λόγων
 vulg. 6. προϊσχύμενος H. mg. 7. ἐθελοῦσιον N., ἐθέλου-
 σιν vulg. 10. πλούτον H. 11. ἐπικομπαζόμενοι N. 13. τρέ-
 που vulg. 18. ἐπιτε B., ἐπειτα vulg. 20. μὴ om. ed. pr. Haud
 dubie locus corruptus est.

si victoribus non satis constaret, an denegarent aut concederent, quod
 ab illis petitur. Si vero pacem commodis vestris et exspectatis bellī
 lucris obesse opinamini, et quamquam victi quasi tributa a nobis
 petitis, nihil magis nos amplecti et persequi, quam voluptatem ex
 otio, quod pax tribuit, existimantes: eandem vos quam antea super-
 biam ostenditis tantumque abestis, ut beneficii loco belli cessatio-
 nem habeatis, ut etiam mercedem pacis postuletis, et venalem, non
 spontaneam adhortationem ad amicitiam, quam nunc proponitis, fa-
 ciatis. Non enim nos tanquam bellorum rudes et imperitos magni-
 tudine tantarum, quas vos iactatis, virium perterrefacietis. Neque
 vero spoliis Italicarum opum onusti impune domum revertetis: ve-
 strae pedestres copiae nobis sunt notae, neque equestres ignotae,
 quibus quantum in nobis erit quacunque via resistemus. Audemus
 enim cum securitate, recedimus cum providentia, et in omnibus re-
 bus prudentia duce utentes, quae plurimum valet, usu et rei mili-
 taris peritia praestamus. Vos cum ardore et promptitudine aggredi-
 mini, deinde rerum adeptione frustrati, quia qua progredi oportebat,
 non ante providistis, damnum experientia ipsa ex vestra temeritate
 reportantes poenitentia ducimini. Qui enim [haud] cum fervore,

συμφερομένοις ἀνάγκη τοῦ βελτίστου ἁμαρτάνειν. καὶ τα- A.C. 270
 χεῖται μὲν ὑμῶν αἱ ἐπιχειρήσεις, δι' ὀλίγου δὲ αἱ μεταμέ- Aurel. I. 1
 λειαι. καὶ τὸ σύμπαν κατὰ τὸ εἶκος θανάτου ἀπήλλα-
 τται, ἀντιπάλους ἡμῖν τυχόντας καὶ ἡθῶν ἀνομοίων καὶ ἐς
 5 τὰς ἡρώμας πραττομένων διεστάναι οὐκ ἀποπεποιηκῶς, καὶ D †
 ὑμᾶς μὲν ἁμαθίᾳ, ἡμᾶς δὲ λόγῳ συνεῖναι, σὺν ᾧ μάλιστα
 καὶ τὸ κρατεῖν τοὺς ἡσσούς τῶν πλειόνων περιγίνεται, συν-
 ἔσει πρὸ δυνάμεως πιστεύοντας. τοὺς τε πλείονας σὺν τῷ
 ἀλογίστῳ διὰ μάχης ἰόντας κάκιον ἀμανᾶσθαι, ἔργον πείρα
 10 ἰορᾶλλον ἢ λόγου κομπωδεστέρα προσποιήσει διδάσκεισθε, βλέ-
 ψαντες ἐς τὰ Σκυθῶν πάθη· μετὰ σαφεστάτων γὰρ τεκμη-
 ρίων καὶ οὐκ ἁμαρτυρα λέξομεν. οὗτοι δὲ τριάκοντα μυ-
 ριάσι στρατοῦ ἐφ' ἑκατέρας τὰς ἡπείρους σκεδασθέντες πάση
 τῇ δυνάμει ἠττήθησαν πρὸς ἡμῶν, καὶ λαμπρὰ τοῖς νευκη-
 15 σποῖν ὑπελείποντο τῆς οἰκείας ἀρετῆς ὑπομνήματα, ὧν τὴν P. 11
 εὐκλειαν ἐς τὸ παντελὲς ἔξομεν νῦν τε καὶ ἔπειτα, τῷ χρο-
 νῷ συμπαράθεουσιν. τὰς τε Ἀλαμανῶν συμφορὰς ἄγειν †
 σῆς τοῦ προχείρου τῷ ἀναρρήφθέντι τῆς ἐπιχειρήσεως τα-
 χυτέραν καὶ δι' ὀλίγου ἔθεντο τὴν μεταγνώσιν. ἡμεῖς τε
 20 ἐπὶ ταῖς πλημμελείαις ὑμῶν, αἷς εἰς ἡμᾶς ἐπλημμελήσατε,

5. ἀποπεποιηκῶς] ἀπεικῶς H. 7. ἡσσούς] ἡττους ed. R., ἡ-
 σούς vulg. 8. πρὸ N., πρὸς vulg. 9. ἀμανᾶσθαι] ἀπαλ-
 λάττεισθαι conl. B., ἀμύνασθαι H. 10. βλέψαντες vulg. 17:
 συμπαράθεουσιν. τὰς Valesius, συμπαράθευσαντὰς codd. Ἀ-
 λαμανῶν N., γαλιμῶν codd.

ad res gerendas feruntur, hos in optima quaque re vires minime
 deficere necesse est. Conatus et aggressiones vestrae sunt subitae
 et repentinae et brevi post poenitentia. In universum non est quod
 miremur, vos quam adversarii nobis sitis et diversorum morum, etiam
 rerum gerendarum consiliis a nobis distare * * et vos temeritate,
 nos consilio congregari, quo paucioribus quoque non raro plures vin-
 cere contigit, dum prudentia potius, quam viribus nitentur. Plures
 autem temere et imprudenter proelium ineuntes malo affici, re ipsa
 potius, quam verborum elegantiore ornatu didicistis Scytharum mala
 sentientes. Manifestissimis enim indiciis et testimoniis nota testataque
 dicemus. Illi exercitu trecentorum millium hominum ab utraque
 parte ripae expositorum pugnantes, omnibus viribus sunt a nobis
 deleti et superati. Cuius nostrae virtutis clara victoribus relicta
 sunt monumenta, ex quibus immortalem nobis gloriam et nunc et
 sequenti tempore duraturam peperimus. Cum enim praeperero im-
 petu ad ripas furore praecipites in certamina ruissent, eorum teme-
 rariam et inconsultam ad aggrediendum irruptionem celerior brevi
 poenitentia est consecuta. Et vero pro his, quae in nos admi-
 sistis et commerulistis, eas quas iulistis poenas minime sufficere iu-

Desippus, Eunapius etc.

A. C. 271 *νοντες τὴν εὐτυχίαν τὴν ὑπάρχουσαν προμηθεΐα τῆς ὑπὲρ τῶν*
 Aurel. 1.2 *όντων ἀσφαλείας διασώσασθαι, καὶ βοῆ τὸ βουλόμενον ση-*
μαίνοντες, σύμπαντες ἐς τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου ἐχώρη-
σαν. καὶ οἶδε μὲν ὧδε συνηνέχθησαν γνώμη· οἱ δὲ τῶν
βαρβάρων βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, ἦκοντες καθότι σφισὶ προ-
ειρημένον, ἔδοσαν ὁμήρους σφῶν αὐτῶν, οὐ τὰ δεύτερα ἀξι-
 C *ώσεως καὶ τύχης. οἱ τε γὰρ βασιλεῖς τοὺς παῖδας ἐκάτεροι*
διδόασιν ἐς τὴν ὁμηρείαν, ἐνδοιάσαντες οὐδὲν, καὶ ἕτεροι ἄ-
μα αὐτοῖς οὐ μάλᾳ πόρρω ἀξιώσεως. καὶ ἐπὶ τοῦτοις ἐχώ-
ρησάν τε πρὸς σύμβασιν, καὶ αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο. ὁπνεμά-
χον δὲ ἀπὸ τῆσδε Ῥωμαίοις Βανδήλων ἵππεῖς εἰς διαχιλί-
ους, οἱ μὲν τινες αἰρετοὶ ἐκ τοῦ πλήθους ἐς τὴν συμμαχίαν
καταλεχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἐθέλοντες ἐκούσιον στρατιὰν ὑποδυ-
όμενοι. ὁ δὲ λοιπὸς Βανδήλων ὄμιλος ἐπ' οἶκον ἐκομίζετο,
παρέχοντος τοῦ Ῥωμαίων ἄρχοντος ἀγορὰν ἔστε ἐπὶ τὸν
Ἰστρον. καὶ τὸ μὲν πλεῖστον αὐτοῦ ἀπαθὲς διεσώθη· ὅσα
δὲ παραβάσει τῶν σπονδῶν ἐπὶ λείας συλλογὴν ἀφθόνως ἀπε-
 D *σκεδάσθησαν, ἀνηρέθησαν σύμπαντες ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῶν*
Δξενικῶν στρατοπέδων, οὐ μείους γενόμενοι πεντακοσίων. οἱ
γὰρ δὴ διὰ φιλίας τῆς χώρας πορευόμενοι, καὶ θάρσει τῆς
γενομένης πρὸς Ῥωμαίους εἰρήνης ἐπαρθέντες, τῆς πάσης τῆς

8. ἐνδοιάσαντες vulg.

11. Ῥωμαίοις H., Ῥωμαίων cod. B.

13. ὑποδύμενοι ed. R., ἀποδύμενοι codd. vulg.

19. οἷα B.,

illis optimum esse videretur, cum statuerent praesentem prosperitatem tueri et rerum, quibus potiebantur, fruitioni prospici oportere suam de ea re voluntatem voce significaverunt et universi in sententiam finiendi belli iverunt. Sic igitur inter illos convenit. Itaque barbarorum reges et principes venerunt, et ut illis erat praeceptum, ex suis obsides qui non in secundis partibus fortunae et dignitatis haerebant, dederunt; uterque enim rex et proximi dignitate unum cum ipsis sine mora filios suos, pro obsidibus tradiderunt. His legibus ad pacta et conventiones ventum est, et foedera sunt inita. Vandali Romanis duo mille equites auxilarios ex foedere suppeditabant, quorum nonnulli ex tota exercitus multitudine delecti et in belli societatem adscripti, alii spontaneam militiam subeuntes nomina dederunt. Reliquus Vandalorum exercitus, salvus et incolomis conservatus, Romanorum Imperatore vitae necessaria usque ad Istrum iis praebente, domum rediit. Sed quicumque ab exercitu violatis foederibus, ad praedandum et rapinas faciendas longius excesserunt, omnes a duce exterarum copiarum (erant autem non minus, quam quingenti) sunt caesi et perempti. Hi enim specie amicitiae, fiducia pacis cum Romanis factae elati, nullo servato ordine, venia a

ξεῶς προεξαίροντες κατὰ τινὰς αἰφνιδίους ἐπιδρομὰς προσέ- A. C. 271
βαλλον γνώμη τοῦ ἄρχοντος, καὶ οὐκ ὀλίγα τῆς χώρας ἑκα- Aurel. I. 2
κούργουν. καὶ τὸ ἔργον τοῦτο τὸν ἐργασάμενον παρὰ τῷ†
βασιλεῖ κατατοξενθῆναι. οἱ δὲ λοιποὶ Βανδήλων διεσκεδά-
δοθησαν καὶ ἀπενόστησαν ἐπ' οἴκου. βασιλεὺς δὲ Ῥωμαίων
τὴν πλείστην δυνάμειος τῆς πεζικῆς καὶ ἵππικῆς ἐκπέμπει ἐπ' V. 9
Ἰταλίας. καὶ διαλιπὼν οὐ μάλ᾽ αὐτῶν ἡμερῶν, τὴν τε ἀμφ'
αὐτὸν τάξιν ἑταιρικὴν, καὶ ὄση δορυφορία τοῦ ἄρχοντος, τῶν
τε συμμαχῶν ὅσοι ἦσαν Βανδήλων, καὶ τοὺς ὀμηρεῦν αὐ-
τοῖς δοθέντας παῖδας ἐπαγόμενος, καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ἰταλίᾳ ἐξή-
λαυνε σπουδῆ διὰ τὴν τῶν Ἰουδούγγων αὐθις παρουσίαν.

ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΓΝΩΜΩΝ.

EXCERPTA DE SENTENTIIS.

Fragmenta admodum obscura (1—4). *Oratio Dextipri ad Atheni-*
enses, urbe nondum capta (5). *Oratio eiusdem ad eos qui secum*
urbe capta profugerant (cf. *Gibbonum c. X. p. m. I. 428. seqq.*) (6).
Fragmenta minuta (7—9).

ἀ.*** τυχὰς ἀνδρῶν καὶ καταστάσεις πόλεων καὶ ἐθνῶν Ed. R. 323
νεωτεροῦσαι ἐλάττους τε ὁμοίως καὶ διαφερόντως περὶ εἰρήνην Cod. 107
καταλιπὼν συμβαίνουσι ἄγοντος τοῦ χρόνου μηδεμιᾶς· ἀλλὰ
μετατρέποντος ἄλλη ἄλλους πρὸς τε τὸ ἄμεινον. καὶ μὴν
τὰ γιγνώμενα ἐν τοῖς ἀνθρωπείοις ἄριστοι γνώμη οἱ μὴ χα-
λεκοὶ δεῖξασθαι τὰς ἐξαλλαγὰς τῶν ἡμερῶν καὶ χρόνων μη-

22. ἄλλη N., ἄλλην ed. 23. γνῶναι coni. B.

quo duca impetrata, in repentinas quasdam incursiones eruperant et
non pauca regionum loca, qua iter habuerant, vastaverant et damnis
affecerant. At ille, qui tantum facinus admisit, est ab eorum rege
iaculis confectus. Reliqui Vandalorum separati domos suas repetie-
rant. Romanorum vero Imperator, praemissa maiore parte suarum
copiarum, sive pedestrium, sive equestrium, non longo post est eas
subsecutus intervallo, et secum cohortem auxiliariorum retinens,
omnes hastatos qui eius custodiam agebant, una cum Vandalis, quot-
quot illi auxilium adierant, et pueris, qui illi obsides dati erant, ma-
gis celeritate in Italiam contendit, in quam Iuthungi demum irru-
erant.

δὲ ἐτῶν τούτους ὅσοι πολέμου τε καὶ στρατοπέδων ἐξηγουῦνται μνημῆ προγενομένων ἔχειν ἐπὶ τὰ συμφορώτατα ἐκαστους καὶ τοῖς προσπίπτουσιν κακοῦ . . . τῆς τῶν ἰστορηθέντων νεωτέρων τε καὶ παλαιότερων . . . πρὸς δὲ τοὺς κατα . . .

R. 324
Cod. 108

β'. κατ' ἀνθρώπους ἥς ἀπορῆ λύσις· ἡ γὰρ ἰσχύον-5
τας κατὰ τῶν τι . . . τῶ συνενέχοντι ἐν . . . ἡ ἀποκνήμη . . . ὡς
ἀλίσκεσθαι δεόν.

γ'. Ὅτι Δέκιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων . . . εἶχεν τὴν
Θράκιον δύναμιν . . . ὀρθῶδων [μὴ τι νεώ]τερον γένηται περὶ
τῆς ἀρχῆς τὴν κατάστασιν . . . ἐπιστολῆς . . . εἰς αὐτοὺς ἐπέξ-10
ιέναι τοῖς πολεμίοις . . . βουλευόμενον τῆς δι' ἀνθρώπους οὐκ
ἐμφαιν . . . οὐς ἄγειν· μὴ περαιτέρω πρᾶσσοντες ἄνθρωποι
ἀπο . . . οὐκ εὐκαιροῦ προθυμίας τὴν πείραν λάβωσι· πρὸς
τὴν . . . ἐπικουρίαν παραγίνεσθαι· καὶ ὁ μὲν . . . βασιλέως
ἡμεροδρόμου φέρων τὴν . . .

δ'. Πρίσκιω, ὃς δὴ τῆς τῶν . . . ὠν . . . ἐπὶ τε εἰρήνης τὰ
πολλὰ ἐχρημάτισε . . . καὶ τοῦ πολέμου· τὸ δὲ . . . ὃς δὲ τότε
πόλεμος . . . ἐμήνυσαν· καὶ ἐπεὶ ἠθροίσθησαν . . . ἐδήλου
γὰρ ἡ γραφὴ τάδε.

A. C. 267
Gall. I. 15

ε'. Ὅτι ποθοῦμεν . . . ὧ ἄνδρες . . . ἀσφαλὲς ὄψει τῶν
ὄρωντων . . . μενον· ἐπεὶ δὲ . . . μεν . . . πορευόμενοι . . . δὲ

R. 325

. . . πρᾶττοντες ἂν ὑμεῖς . . . ἐμοί· εἴ γε . . . δὲ τί . . .
εἴ τις ὑμῶν διαμέλλοιτο· ἐξαγγέλλεται γὰρ . . . νεότητι σο
κατὰ καιρὸν θαρρόυντας, καὶ τούτῳ ἐκπλήξιν ἐς τοὺς ἐνα-2
τίους ἔξειν νομίζοντας, οἷα δὴ πολέμων ἀπειράτους, εὐτολ-
μότερον αὐτοῖς μᾶλλον ἢ προμηθέστερον παρὰ τὴν ἀποσο-3
Cod. 91 αν τῶν προαγωνισμάτων συνίεσθαι· καὶ ἐστὶ μὲν ἀπάντη
ὑπαίτιος ὑμῶν ἢ ἐπιχειρήσις διότι καὶ ὑπὲρ καλῶν ἔργων

9. ὀρθῶδων μὴ τι νεώτερον B., ὀρθῶδων . . . τερον ed. 18.
ἐδήλου γὰρ ἡ γραφὴ B., δήλου γὰρ εἰρήνη ed. 24. σὺν ὄ coni. 19.
26. δὲ ed. 28. προαγωνισμένων coni. N. μὲν οὐ πάντη coni. B.

5. Nuntiatior enim, eos adulescentiae tuae pro tempore confi-
dentes atque hinc terrorem hosti tanquam belli imperito, se in-
cussuros existimantes, audacius, quam prudentius sine praevia exer-
citatione depugnare paratos. Est igitur quaquaversus molitio vestra
culpabilis. Optamus autem, ubi pulchris facinoribus operam dabitis,
reapse vos fieri apprime utiles. Vigor animi in bellis cum disciplina
coniunctus validum scutum est, infirmum autem, si illa careat, tum
et audacia sine recto consilio praeterque idoneum tempus ferocis

συνευξαίμην δ' ἂν καὶ πείρα δύνασθαι συμφορωτάτους γε- A. C. 267
 νέσθαι. ἐπέσκεμμαι δὲ ὡς ἐν τοῖς πολέμοις τὸ ἀνδρεῖον Gall. I. 15
 μετὰ μὲν ἐμπειρίας ἰσχυρὸν, ἄνευ δὲ τούτου ἀσθενές· καὶ
 θρασύτης λογισμῶν ἄμοιρος, ἣ δὲ σὺν τῷ μὴ κατὰ καιρὸν
 εὐτόλμῳ ἔσφηλε. κράτιστοι δὲ οἱ συνέσει τὸ διάφορον τῶν
 ἐκβησομένων εἰδότες μᾶλλον ἢ θυμῷ ἐς τὰς μάχας καθι-
 στάμενοι. παραινῶ μὴ δὴ ἐς τὸ ἔτοιμον τῆς γνώμης καὶ τοῦ
 πλήθους τὸ ἀβέβαιον ἰδόντας, τοῦ κοινοῦ τῆς ἀσφαλείας ὑ-
 φέσθαι· ἀποκινδυνεύσεται γὰρ ὑμῖν σωτηρία οὕτως ἐς μη-
 10δὲν δέον, καὶ θράττεσθαι ἢ διάνοια ὑμῶν δόξει μᾶλλον ἢ
 ἐπιβούλιος περὶ τῆ πάση πόλει τοῦ ἐκβησομένου ἔχουσα
 τὴν πείραν. ὑπαίτιος δὲ ὁμοίως ὄ, τε ἀνανδρία τὸν ὑπε-
 στηκότα ἀγῶνα ἐξιστάμενος, καὶ ὁ θρασύτητι ἐς τοὺς μὴ
 προσήκοντας κινδύνους ἰὼν, βίον σὺν ἀσφαλείᾳ σώζεσθαι.—
 15λογισμῷ δὲ πιστεύων ἀνὴρ βεβαιότερος ἢ ἀμαθίας σχήματι
 πρὸς τὰς ἀδήλους φορὰς τῶν πραγμάτων ἐξορμώμενος. αἶ-
 τε ἐν τοῖς πολέμοις συντυχίαι ἢ κατὰ τὸ ἀναγκαῖον τὴν τόλ-
 μαν διδούσιν ἐξιούσι ἐς τοὺς κινδύνους, ἢ ἀδείας περιου-
 σία τὴν μετὰ τοῦ ἀσφαλοῦς σύνεσιν παρέχονται, ὡς μὴ σὺν
 20δὲ τι μᾶλλον ἠπειγμένως ἢ προμηθεῖα προὔξαι.

Λογίζόμενοι δὲ τάδε μὴ ἴτε πρὸς ἄνδρας ἐς ἀγῶ- R. 326
 καὶ ἐρημίαν τῶν συλληψομένων ἐχυρᾷ δυνάμει ἐξιώντας,

1. συνευχαίμην ed. 2. ἐπέσκεμμα ed. 7. δὴ μὴ B. 12.
 ἐπὶ τηκότα B. 13. μὴ add. Maius. 14. βίον] παρὸν B. 15.
 λήματι B. 18. ἐξιούσι M., ἐξισούσι cod. 21. μὴ ἴτε B.,
 μήτε ed. 22. ἐπιόντας B.

in perniciem ruit. Porro fortissimi evadunt non tam ii, qui impetu
 caeco feruntur, quam qui futurorum eventuum momenta ponderare
 queunt. Auctor autem vobis sum, ne, dum mentis vestrae alacritate
 tem, multitudinis autem inconstantiam respicitis, tutelam reip. negli-
 gatis. Sic enim vestra salus nullo cum emolumento periclitaretur
 fractusque magis vester animus videretur, quam sollers in urbis uni-
 versae protra vel coniciendorum eventuum peritus. Aequè culpabilis
 est, qui meticuloso animo oblatum sibi certamen respuit, atque ille,
 qui insana audacia in aliena pericula semet conicit, ubi tuto vivere
 licebat. — Vir, qui mentis nixus consilio est, constantiam magis
 servat, quam is, qui imperitorum ritu incerto rerum cursui se com-
 mittit. — Casus bellici vel coactam audaciam iis suppeditant, qui
 pericula adeunt, vel oblata immunitate prudentiam cum securitate
 exhibent; ita ut iam necesse non sit subitaneo potius opere quam
 proviso consilio agere.

Hæc igitur reputantes, ne certamen ineatis ipsi auxiliis destituti
 ἀνδρῶν homines, qui fortibus copiis prævalent, quique multo equi-

A. C. 267 καὶ πολλῇ μὲν ἔπρω, πολλοῖς δὲ ὀπλίταις καὶ ψιλοῖς παρεσκευ
 Gall. I. 15 ασμένους, ἔτι δὲ πείραν πολεμικὴν φοβερὸς καὶ σωμα-
 των ὄψει δεινός, καὶ ὄπλων ἀνασείσει, ἀπειλαῖς τε καὶ βο-
 ῆς μεγέθει ἰκανωτάτους προεκφοβῆσαι τοὺς πρῶτον ἐ-
 αὐτοὺς ἰόντας. μηδὲ πρὸς τούσδε ἀποκινδυνεύσητε, ἐξὸν ἀπὶ
 τῶν τειχῶν σὺν ἀσφαλείᾳ ἀμύνεσθαι. καὶ γὰρ ἡ ἐλπίς τοῖ
 πρῶτον ἐς μάχην ἰούσιν ἰσχυρόν τι ἔδοξεν εἶναι καὶ προσα-
 † γωγότατον εἰς κατόρθωσιν· ἀλλ' ἐν τοῖς περιφανεστάτοι
 ὤφθη, ὅταν τῷ ἀληθεῖ μάχεται. εὐθελον δὲ δήπου, οἶμαι
 ὡς κἂν τοῖς ἐξ ἴσου οὖσιν ἄνευ στρατηγοῦ κατὰ μόνας ἀπο-
 κινδυνεύειν σφαλερώτατον· τὸ δὲ ὑπὸ ἡγεμόνι τε ἄγεσθα
 Cord. 92 καὶ ἐς κοινωνίαν ἦκειν ἑτέροις τοῦ κινδύνου ἐν τε ἐνθυμῆ-
 σεσι κἂν τοῖς ἔργοις ἀσφαλέστατον, ῥᾶδιάν ἔχον τὴν παρὰ
 τοῦ πέλας ἐπανόρθωσιν. κρείττον τε σὺν ἑτέρῳ κατορθού-
 ντας δόξης ἔλαττον ἔχειν, ἢ δίχα τοῦ προμηθεύς κατὰ μόν-
 νας ἐπιχειρήσαντας σφαλῆναι. καὶ ἀπόντος μὲν πολὺ ἐπι-
 σφῶν τοῦ ἐπιβηθήσοντος, οἷα δὴ μονωθέντας, δρᾶσαι π
 σὺν εὐχερείᾳ σύγγνωμον· ἀνδρῶν δὲ οὐκ ἄπωθεν ὄντων ἄ
 ριστα πολέμῳ ὁμιληκότων καὶ πείραν παρασχομένων το
 νικᾶν, καὶ ταῦτα τὸ ἀδεῆς ἐς τοὺς κινδύνους ἐν τῷ δ
 μέσῳ ἐκ τῆς τῶν τειχῶν ὀχυρότητος ἔχοντας, πρῶτα
 παρὰ τὴν τοῦ ἄρχοντος καταίνεσιν, κἂν τῷ ἄμεινον ἐκ

4. προεκφ. B., πρὸς ἐκφ. ed. ἐπ' αὐτοὺς B. 5. μὲν δὴ
 9. ἀληθεῖ N., ἀληθ. . . ed. 10. κἂν] καὶ coni. B. ὄντων B
 ὡσαύτ' 16. ὑπὸ ed. 22. τῷ ἄμεινον B., τῷ ἀμεινονι C

tatu multoque gravis levisque armaturae milite instructi sunt: com
 homines, inquam, peritia quoque bellica formidabiles et corporu
 aspectu terrificos, tum et armorum sonitu et minis et profundita
 clamoris valde idoneos ad eos territandos, quibuscumprimo proclia
 tur. Adversus hos, inquam, en acie periclitari velitis, quandoquide
 moenibus tuto vosmet potestis protegere. Etenim spes magnam ha
 bere efficaxque momentum videtur in iis, qui belli tirocinium ponu
 ad rem gerendam feliciter. Verum ea in clarissimis viris eluce
 adversus . . . decertat. Sed enim exploratum mihi videtur, cum p
 ribus quoque sine duce singillatim tentare belli aleam periculosissi
 mum fore: secus autem duce regi, periculique socios adseiscere tum
 in deliberando tum in agendq tutissimum est, quoniam de proxim
 suppetiae adsunt. Et quidem praestat, re bene cum socio gesta, pau
 minorem gloriam consequi, quam imprudenter et solitarie agentes
 proposito aberrare. Sane si absit is, a quo magnopere iuvari possi
 mus, tunc a nobis solitariis procliviter fieri aliquid, ignoscibile est
 verum enimvero si prope adsint viri bello egregie exercitā et victo
 riis adsueti; et si praesertim a periculo, obiecta moenium firmitate

οὐκ ανεπίκλητον ἐφάνη διὰ τε τὸ δυσπειθές τὸ περὶ τὸν A. C. 267
προσάξαντα, καὶ ὅτι σὺν τῷ ἀμφιβόλῳ τοῦ κινδυνεύματος Gall. I. 15
ἐπεχωρήθη.

Εἰ δέ τις προαστείων τε καὶ ἐνθιαιτημάτων τέρψεως ἀ-B. 327
ὑποστερούμενος ἄχθεται, καὶ ὄσα πλούτου ἐγκαλλωπίσματα,
γνώω τὸ μὲν ἀλγεινὸν εἰς ὀλίγον τε καὶ ἐν ὀλίγῳ τὴν αἰ-
σθησιν οἶσον, οἷα δὲ ἐν οἰκοδομαῖς κείμενον, καὶ ἡμῶν οὐ
διὰ μακροῦ ἐπιστησομένων, ὥς πολλῶσαι τε τὸν παντελῆ τοῦ-
των ἀφαρισμὸν καὶ ἀνάλαβεῖν αὐτῆς δαψίλειαν τῆς ἐκ τού-
του χορηγίας οὐκ ἀδυνάτων, τὸ δὲ τῆς σφετέρως σωτηρίας
ἐπικίνδυνον οὐκ ἰασόμενος. ὅθεν τῆ παραυτίκα ἐγρηθόντι
τὸ εἰς ἔπαν ἀσφαλές ἀντιτιθεῖς οὕτω λογιζέσθω, διότι μηδὲ
ἐς πάντας, ἀλλ' ὅσοι δυνατὸν τὸ λυπηρὸν τὴν ἀναφορὰν ἔχει,
καὶ οἷς πλοῦτερον ἰσχύουσι καὶ ἄνευ τοῦ ἡμετέρου ταχεῖα τῶν
ἐπιχειρημάτων ἢ διορθώσις. πάντοτε δὲ οὐδ' ἡμῶν τῆσδε τῆς
ἐργασίας, εἰ μήτε ἐαυτοῖς ἐπιβούλως καὶ ἐς τὸν ἄρχοντα ἐναν-
τίως κρείσσετε, καὶ εἰσω τειχῶν μενετέον. ἡμῶν δὲ οὔτε τῆ
παρασκευῆ οὔτε ταῖς γνώμαις τῆς τῶν κοινῶν σωτηρίας ἀ-
φροσύνης ὀλίγων ἡμερῶν ἐπιστησομένους ἅμα τῆ δυνάμει
ἐπιβλήτετε, καὶ εἰσω τειχῶν τὰ ἐς τὴν τοῦ ἔξωθεν ἀγῶνος κα-
τόρθωσιν ἡμῶν μελήσει. προαποδείκνυται δὲ οὐ πόρρω τοῦ
ἀλγέτους εἶναι τὸ ἐπάγγελμα ἐκ τῶν πρὸς Νικοπόλει πρα-
χθέντων, εἰ γὰρ μὴ μεγαληγορεῖσθαι δεήσει. χρηρὴ δὲ ἐν τοῖς

ἐπιβλήτετε B., διὰ δὲ ed. 8. ὡς] τῶν coni. B. 23. γὰρ καὶ
coni. B.

simus; tunc qui aliquid praeter ducis dictamen. facti, etiam si id
bene venerit, culpabilis est, tum propter inobedientiam, tum
quia se in ambiguum discrimen coniecit.

Quod si quis suburbanis suis hortorumque amoenitatibus atque
divitiarum ornamentis spoliatus moeret, is velim scias, mo-
lestiam quidem brevem exiguique sensus fore; tum quia in aedifi-
cia vestras, tum quia brevi nos aderimus ad prohibendam horum
vastitatem, fructusque eorum affluentes aliquando recu-
tere possumus, neque vestrae salutis discrimen semper manebit.
Quisquisque cum praesenti molestia per brevi perpetuam secu-
tam contendens, secum reputet, incommodum hoc non ad omnes
pertinet, sed ad eos, qui divitiis affluunt, et qui sine nostra etiam
destrimenta sua facile instaurabunt. Ergo a praecipiti hoc con-
sistite; nisi forte in vosmet ipsi coniuratis, et nisi a duce
deficitis, atque intra moenia consistite. Nos autem neque
voluntate publicam salutem deserturos, paucosque post
tempus cum exercitu speratote; vobisque intra moenia manen-
tibus obis fore pugnam fortiter in aperto campo cernendi.

A. C. 267 *μεγίστοις τῶν ἀγῶνων τούτοις συμβούλοις τε ἄμα καὶ βοή-*
 Gall. I. 15 *θοῖς χρῆσθαι, οἳ ἂν ἐν τοῖς φθάνουσιν ἔργοις σαφῆ του*
 R. 328 *συμφέροντος ἐπιδείξωνται τὴν δήλωσιν, ἐμπειρίαν ἔργων καὶ*
 Cod. 47 *πρὸς . . . . .*

5

ς . . καὶ καρτερίᾳ οἱ πόλεμοι μᾶλλον ἢ πλήθει κρίνονται. ἡμῶν δὴ δύναμις τε οὐ φαύλη, (δισχιλίοι γὰρ οἱ σύμπαντες ἠ-
 θροισάθημεν,) καὶ τὸ χωρίον ἐρυμνότατον, ὅθεν ὀρμωμένους
 χρῆ τούς πολεμίους κακοῦν σποράσι τε ἐπιτιθεμένους καὶ
 τὰς παρόδους αὐτῶν ἐνεθρεύοντας· ἐξ ὧν κρατοῦσι μὲν ἡ-10
 μῶν τῷ τρόπῳ τούτῳ ῥώμη ἔσται, καὶ δέος οὐ μέτριον πα-
 ρεῖξομεν τοῖς ἐναντίοις· συνισταμένων δὲ ἀντιστησόμεθα, προ-
 . . . ὅπλων οὐ φαῦλον τὸ ἐρυμνὸν τοῦ χωρίου καὶ τήδε
 τὴν ὕλην ἔχοντες. οἳ τε ἐναντίοι ἐκ διαφόρων προσβάλλον-
 τες οἷα οὐ πάντη καταφανέσι ταραζόνται, καὶ οὐκ ἐν τῷ 15
 ἔσῳ τρόπῳ τοῖς πρόσθεν πολεμήσουσι, τάξιν τε αὐτῶν λύ-
 οντες καὶ οὐθ' ὅπου τὰ τοξεύματα καὶ ἀκόντια μετιέναι χρῆ
 εἰδότες, καὶ τῶν τε ἀφιερμένων ἀντηγήσουσι, καὶ ὕφ' ἑμῶν
 ἔτι μᾶλλον κακώσονται. ἡμεῖς τε τῇ ὕλῃ πεφροαγμένοι ἐπί-
 σκοπα καὶ ἐξ ὑπερδεξίων μεθήσομεν, καὶ ἀσφαλέστεροι μὲν 20
 εἰς τὸ δρᾶν ἐσόμεθα, οὐ ῥᾶστοι δὲ βλάπτεσθαι. περὶ δὲ
 αὐτῆς ὁμόθεν μάχης, εἰ δὴ καὶ ἀντιῆς δεῖσαι, ἐκεῖνο χρῆ

9. ἐπιτιθεμένους B., ἐπιθεμένους ed. 11. τῷ add. B. 12. προ]
 προτελιγισμα τῶν N. 20. καὶ ante ἀσφ. add. B. ἀσφαλέστε-
 ροι N., ἀσφαλέστερον ed. 21. δὲ ante βλάπτ. add. N. 22.
 αὐτῆς — εἰ δὴ N., ἀντιῆς — εἰ δεῖ ed.

Porro constat sponsonem nostram haud procul veritate consistere, ex iis, quae apud Nicopolim gesta fuerunt; quin opus ulla iactantia sit. Oportet autem, cum de summa re agitur, iis uti consiliariis et adiutoribus, qui praecedente opera manifestam ediderint utilitatis suae demonstrationem; agendi peritiam etiam . . .

6. . . Et fortitudine magis bella, quam numero militum cernuntur. Nobis non poenitendae copiae sunt; bis enim mille cunctis censemur: locus vero munitissimus, unde discurrentibus licet nobis hostes male mulcare, dum palantes aggredimur, eorumque itineribus insidiamur. Quibus artibus facti superiores, et vires augebimus et non modico adversariis terrori erimus: qui si in aciem processerint, resistemus, quia praeter arma non est inutilis haec loci munitio et silva: siquidem hostes diversis partibus incurrentes, non haud satis sibi exploratos pertimescent; neque pari fam condicione pugnabunt; et solvent ordines; ac dum neque sagittas neque iacula ad certum scopum emittunt, et vanos ictus edent, et a nobis potius

λογίζεσθαι, ὡς οἱ μέγιστοι κίνδυνοι μεγίστας καὶ προθύμιας A. C. 267
 παρέχονται, καὶ ἐν τῷ ἀπόρῳ τῆς σωτηρίας ἢ ἀντίτασις ἐ- Gall. I. 15
 τομοτέρα, καὶ πολὺ τὸ ἀνέλιμιστον ἐξέβη, βιαζομένων τε
 ὑπὲρ τοῦ ἀμηγάνου καὶ ἀμυνομένων ὑπὲρ τῶν σπουδῆς ἀξι-
 500ν τιμωρίας ἐλπίδι. οὐδὲ γὰρ ἔστιν ὅτι ἂν πρὸ ἡμῶν
 μείζους γένοιτο ὑποθέσεις τῆς ἀγανακτήσεως, οἷα δὴ γενῶν
 τῶν ἡμετέρων καὶ πόλεως ὑπὸ τῶν ἐναντίων κατεσχημένης.
 συνεπίθοντο δὲ ἂν αὐτοῖς καὶ ὅσοι ἀνάγκη ἄκοντες συστρα-
 1017 τεύουσιν, ὅτε τὴν ἡμετέραν ἔφοδον αἰσθῶντο, ἐλευθερίας R. 329
 1017ς σφετέρως ἐλπίδι.

Πυνθάνομαι δὲ καὶ τὴν βασιλέως δύναμιν τὴν ναυτικὴν
 οὐκ ἔως εἶναι ἀρῆξουσιν ἡμῶν, ἢ συνταχθέντας συνεισβα-
 1500 λειν κράτιστα. καὶ ἐπὶ τῷδε ἡγοῦμαι ὡς καὶ τοὺς Ἕλλη-
 νας ἐς τὸ αὐτὸ τοῦτο πρόθυμον ἐπάξομεν. αὐτὸς δὲ δὴ
 1500 οὐκ ἔξω κινδύνου οὐδὲ εὐτυχέστερον πράττων ἐπὶ ταῦτα
 ἔμαι, ἀρετῆς ἐπιθυμῶν καὶ διακινδυνεύων, τὰ τιμιώτατα δὲ
 θέλων περιποιήσασθαι καὶ ἐς ἑμαυτὸν μὴ καταλύσαι τῆς
 πόλεως τὴν ἀξίωσιν. καὶ παλαιῶ ὧδε γινώσκειν. ἔπεισι
 2000 μὲν ἢ τελευτῇ πάντας ἀνθρώπους καταλύσαι τὸν βίον, ἐν
 2000 τοῖς περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶσιν ἄθλον κάλλιστον καὶ δόξαν
 αἰδίων φέρων. εἰ δὲ τινα καὶ ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὸ τῆς
 πόλεως πάλωμα ἐκπλήσσει, καὶ δι' αὐτὸ ἄθυμὸς ἔστιν, ἴστω

3. βιαζομένων N., βιαζόμενον ed. 6. γένοιτο ὑποθέσεις ed.
 8. ἐν αὐτ. ed. 9. ὅτε B., ἔτε ed. 14. ἐπάξομεν N., ἐπα-
 3 ξομεν ed. 15. ἔξω — ἐπὶ Maius, ἐξόν — ἐπεὶ cod.

ludentar, qui nemore protecti certissima tela ex opportunissimis
 locis iaculabimur, tuti ad feriendum, alienis vero ictibus minime
 expositi. Iam ad ipsum proelium quod attinet, si forte id patrare
 opus fuerit, reputandum est, a maximis periculis maximum animi
 vigorem suppeditari: et quanto salus incertior est, tanto contentio-
 nem acriorem fieri. Multa etiam insperata eveniunt, dum pro rebus
 arduis contendimus et cara quaeque protegimus spe ultionis. Age
 vero neque ante nos quisquam maioris irae materiam habuit, qui
 videlicet genus nostrum et urbem in potestate hostium videmus.
 Tum et alii, qui coacti cum hostibus militant, in hos arma conver-
 tent, simulac incursionem nostram cognoverint, de sua quoque li-
 bertate sperantes.

Audio regis quoque navales copias haud procul esse, opem
 nobis ferentes; quibuscum nos consociati praeclarissime proelium in-
 hibimus. Insuper existimo Graecos quoque ad eandem animorum
 avaritatem a nobis excitatum iri. Ego vero ipse haud me periculo
 submovens, neque beatiore sorte utens, in hanc belli aleam descen-
 do virtutis ergo, tuendique res carissimas, et ne urbis dignitatem

A. C. 267 τὰς τε πλείστας τῶν πόλεων ἐξ ἐνέδρας ὑπὸ τῶν πολεμίων
 Gall. I. 15⁵ ἠρημέναις . . . . καὶ τῶν ἀντιστάντων αὐτοὺς τὸ ἀντί-
 Cod. 48 παλον ἐρημωθέντας . . . ον δὲ τοῦ βαρβαρικοῦ ἐπιτίθεσθαι .
 καὶ τῷ . . . ἀνδισταμένῳ συνοισόμεθα . . . ον τῇ παρόδῳ
 ἕχρησονται ἀθρόον . . . ἱκανοὶ εἶημεν· ἀναχωρήσομεν δὲ
 εἰς τὸ μετέωρον σὺν ἀσφαλείᾳ . . . μένων ἐπιδησόμεθα .
 καὶ τούτου τῶν ἐναντίων αἱ ἀπορίαι πρὸς ἡμῶν ἔσονται.

Συστήσεσθαι δὲ ἡμῖν καὶ ἐκ τῆς τύχης τὸ εἶκος ἄγει· ἢ
 τε γὰρ ὑπόθεσις δικαιοσύνη, καθ' ἣν ἀμυνόμεθα τοὺς προ-
 αδικήσασκας, καὶ τὸ δαιμόνιον ταύτῃ ὡς ἐπὶ πολὺ βραβεύει¹⁰
 τὰ ἀνθρώπεια, προθυμώτατον ὄν συμφορὰς ἐλαττώσαι καὶ
 εἰς τὰ ἀμείνω συνάρασθαι. καλὸν δὲ γνωρίσαι τὸ πάτριον
 R. 330 ἡμῶν σχῆμα, καὶ αὐτοὺς τοῖς Ἑλλησιν ἀρετῆς καὶ ἐλευθερίας
 γενέσθαι παράδειγμα, καὶ παρὰ τε τοῖς οὖσι καὶ τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις εὐκλείας ἀειμνήστου μετασχεῖν, ἔργῳ δεικνύντας,¹⁵
 ὡς καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς τὸ φρόνημα τῶν Ἀθηναίων οὐχ
 ἥττηται. σύνθημα δὲ τοῦ πολέμου παῖδας καὶ τὰ φίλτατα
 ποιησάμενοι καὶ τὸ ταῦτα διασώσασθαι, εἰς τὴν ἀντίστασιν
 συντατιώμεθα, θεοὺς ἐφόρους ἀρωγοὺς ἐπικαλεσάμενοι.”
 καὶ ὁ μὲν τοιαῦτα εἶπεν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοῖς τε λεχθεῖ-²⁰
 σι πολὺ ἐπερῶσθησαν, (δυνατὰ εἰς τὴν ἀντίστασιν τὰ εἰρη-
 μένα,) καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐξηγεῖσθαι σφῶν αὐτῶν ἡξίουσαν.

i. πλείστας N., τελευταῖς ed. ἀπὸ ed. 19. συντατιώμεθα ed.

In me ipso dedecorem: vobisque auctor sum, ut cum animis vestris sic reputetis; mortem scilicet omnes homines vita spoliare: verumtamen in certaminibus pro patria obeundis pulcherrimum praemium gloriamque immortalem secum ferre. Quasi quem propter, ea quae diximus, captivitas urbis territat, atque idcirco prostrato animo est, is cogitet, plerasque urbes hostium insidiis esse captas . . . ad altiora loca incolumes recedemus. Atque ita hostium difficultates e re nostra erunt.

Iam et ipsa fortuna in nostris iure meritoque partibus esse debet, quia iustissima est belli causa, dum aggredientes repellimus. Tum et Deus sic plerumque humana gubernat, ut calamitosos libentissime sublevet ac meliore sorte donet. Interest etiam nostrae meminisse patriae dignitatis, nosque met Graecis virtutis ac libertatis exemplar proponere; sempiternamque laudem a praesentibus posterisque consequi, dum reapse demonstramus, vigorem Atheniensium nullis cladibus extingui. Tesseram vero pugnae liberos nostros et carissima quaeque horum salutem nobis proponentes, in aciem prodeamus, custodum Deorum ope implorata. Sic ille concionatus est. Athenienses autem dictis magnopere confirmati, (nam pugnae stimulus concio subiecerat,) ut se in aciem duceret, ipsi rogabant.

ζ. Ὅτι τῶν τὰ ἄριστα προελομένων ἢ προθυμία, κἄν A. C. 267
τὸ ἔργον μὴ συνακολουθήσῃ, ἐπαινεῖται. Gall. I. 15

η. Ὅτι ὑλγεινότερα ἀνδρὶ ἀρχὴν ἔχοντι τοῦ παντός ἢ ἀποτυχία μᾶλλον ἢ ἐκάστω ἢ καθ' αὐτὸν κάκωσις· τῷ γὰρ ἰδίῳ περιγραφῇ ἢ τύχῃ τοῦ συμβάντος, εἰς δὲ τὸν ἄρχοντα προσχωρεῖ τοῦ συνενεχθέντος ἢ αἰσθησις. ῥοπή δὲ οὐκ ἐλαχίστη πεπειθῶς τῇ γνώμῃ παραπλησίως ἔχει· καὶ τὸ εἶδος τούτου οὐκ ἄπε . . γεῖν ἐπ' εὐνοίᾳ. καὶ παρίσταται δ' ἐμοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν θαρσύνειν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ δυσχερὲς ἰσορμηθῆ.

θ. Ὅτι φησὶν ὁ Δέξιππος πρὸς τοὺς Ἕλληνας δημηγορῶν καὶ μὴ τῷ παραστῇ ὡς . . τῆς σωτηρίας ὑμῶν με . . ὄψῃ περι . . τὴν . . ἦν. ἔγνων τε γὰρ τὰ κοινῇ λυσιτελῆ . . ἄλλος καὶ πρᾶξαι . . . . ἐπαίτιος ὅτου ἐστὶν ἐπισκέψασθαι τὰ συνοίσοντα καὶ . . . . ἀνήθ' ἐκ τοῦ δικαίου τὴν ἀρχὴν ἔχων καὶ πολιτευῶν ἄριστα πειθοί * * *

ΕΚ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ.

α. * * * τὸ αὐχμημα, ὃ κέκτηται, μὴ καταλύσασα, R. 319
πρὸς δὲ τῷδε καὶ, ἔρχειν ἐτέρων δικαιοῦσα καὶ γινώσκουσα, Cod. 81
πῶς παλαπραγμοσύνη μὲν βεβαιούται ἀρχὴ πᾶσα, ἀπραγμο-

7. πεπειθῶς sic ed. 18. καταλύσασαν ed.

7. Studium exsequendi rem optime deliberatam, etiamsi opere interdum cassum fiat, nihilominus commendatur.

8. Homini magistratum gerenti publica calamitas magis molesta est, quam suum cuique infortunium. Nam privatum hominem rei publicae fortuna leviter tangit; verumtamen ad magistratum sensus quoque eius pertinet. . . . Iam licet mihi ex eadem re laetitiam capere, unde olim molestia orta est . . .

9. Dexippus in concione ad Graecos sic ait . . . . vir iustum imperium consecutus atque optime remp. gerens * * *

E LIBRIS DE REBUS MACEDONICIS.

1. * * * fastu, quo inflata est, non omisso, immo ceteris imperare contendens, quamquam probe gnara, strenuitate quidem omnem regnum stabiliri, ignavia autem subverti. Neque vero mortalis quis-

σύνῃ δὲ φθείρεται· ἔλοιτό τε ἂν οὐδαμῶς τις, ἀνδρὶ εὐ-
 κῶς προτιμᾶσθαι ἑτέρων ἀξιοῦντι καὶ μείζον ἐς τὸ κοινὸν
 φρονεῖν, καταλύειν εἰς ἑαυτὸν τὴν κοινήν εὐκλειαν, εἰ μὴ
 τῷ συμβάντι ἐξωσθῆ. — μηδὲ τὸν μὲν ἀντίπαλον δόξαι ἐ-
 πιθεραπεύειν, παρορᾶν δὲ τό, τε ἡμέτερον φρόνημα καὶ τήν⁵
 ἐκ τοῦ θεοῦ ὑπουργίαν, ἣν χρῆ πεύσαντας δι' αὐτῶν νοῆ-
 R. 320 σασθαι· περιέσται γὰρ ὑμῖν τὸ τῆς δαιμονίας σπουδῆς μὴ
 ἀναξίους φανῆναι, καὶ τὰ τε εἰκοιμα ἐς τὸ ὑπακοῦειν οἰκει-
 ῶσασθαι, καὶ τὰ ἐτι μέλλοντα σὺν ἐκπλήξει τοῦ ἀδήλου προσ-
 ἄγεσθαι. σωφροσύνη δὲ ἀνδρῶν τοῖς τε ἐκ τῆς τύχης¹⁰
 προφαινομένοις εὐ χρήσασθαι, καὶ ἅμα συνέσει ἐς τὰς πρά-
 ξεις λόντας μὴ παριέναι τῶν κοινῶν τὸ ἐφεστηκός, μηδὲ με-
 ταστάτων εἰς μεταμέλειαν ἦκειν τοῦ παροφθέντος. ἀρετῆ
 ἢ μὲν πρωτίστη ἐν τῷ τὰ κράτιστα εὐ γινῶναι, δευτέρα δὲ
 ἢ ἐν ἔργοις. ἀμφοῖν δὲ ὁ παρὼν καιρὸς δεῖται, καὶ τοῦ γε¹⁵
 πρῶττειν εἰκοιμοτάτον, ὡς ἢ γε ἄνευ τοῦ προμηθοῦς σὺν τῷ
 ὀκνεῖν μέλλησις χρηστὸν μὲν οὐδὲν ἦνεγκεν, τοὺς δὲ χρησα-
 μένους πολλακίς ἐπ' οὐδενὶ μετρίῳ ἔσφηλε. ταπειναὶ μὲν
 οὖν φύσεις οὐκ εὐπαράκλητοι ἐς σπουδὴν τῶν ἀρίστων, δι-
 ὅτι παραδειγματῶν τε καλῶν ἀμοιροῦσιν ἰδίων τε καὶ πατέ-²⁰
 ρων τῶν ἑαυτῶν, καὶ τῆ σφῶν μὲν ἀνανδρεία βραθυμοτέραις

4. ἐξωσθῆ N., ἐξισωσθῆ ed. δόξαιτε θεραπεύειν N. 5. ὑ-
 μέτερον N. 6. ἢ χρῆ πιστεύσαντας coni. B. 8. ὑπακοῦειν N.,
 ἐπακοῦειν ed. 10. σωφροσύνη B., σωφροσύνη ed. 11. χρή-
 σασθαι N., κτήσασθαι ed. 17. τοὺς δὲ χρησαμένους — οὐδενὶ
 N., τοῖς δὲ χρησαμένοις — οὐδέν ed.

piam, qui se ceteris antestare ac dignitate in rep. fulgere velit,
 publicam gloriam sua culpa imminui aequo animo feret, nisi rerum
 necessitate cogitur. — Neque adversario videamini obsequi, vestram
 autem confidentiam abiicere, Deique etiam auxilium spernere, quo
 fretos bono animo vos esse oportet. Quippe reliquum vobis erit, ut
 ne divina cura indigni videamini, atque ut omnes, qui ad obedi-
 dum parati sunt, vobis adiungatis; eos, qui cunctantur, incertorum
 casuum metu concilietis. Est autem humanae temperantiae, bonis
 fortuna oblatis recte uti, simulque sapienter negotia tractando, haud
 negligere futuram publicarum rerum sortem, neque, si res aliter ce-
 ciderint, rem omissam aegre ferre. Prima virtus est, quid optimum
 sit, recte dispicere; proxima in agendo versatur: utraque autem prae-
 sens tempus indiget, et praeterea promptissimo opere. Nam agendi
 mora consilio destituta nihil utile efficiet; immo ii, qui ita se gerunt,
 non mediocria detrimenta capere solent. Qui ergo humiliore loco
 nati sunt, haud facile ad studium rerum optimarum hortando impel-
 luntur: carent enim illustribus exemplis, sive suis propriis sive pa-
 rentium. Et hi quidem ob suam ignaviam socordius vitae ratione

κέχρηται ταῖς ἐπιτηδεύσεσιν. οἷς δὲ ἡ ἀρετὴ διὰ τε αὐτῶν
καὶ προπατόρων ἐκτήθη, φόβου αἰσχύνης μᾶλλον ἢ ὄκνου
εἰς τοὺς κινδύνους ἠτιῶνται, καὶ ἐθέλονται τὸν τῶν καλῶν
πόνον ὑφίστανται.

5 β. Ὅτι φέρει αἰσχύνην ὁμοίως θράσει τε ἀλογίστη
τῆς μὴ προσηκούσης εὐκλείας ὀρέγεσθαι, καὶ διαδοχὴν ἔργων
ἀρίστων ἀναδρεῖα ἐν ἑαυτῷ καταλῦσαι.

γ. Ὅτι οὐ ταῦτόν ἐβουλίαι καὶ ὄκνος· ὁ μὲν γὰρ
σὺν τῷ περιδεῖ διαμέλλει, ἡ δὲ τὰ κράτιστα ἐλομένη ὤρ-
10 μωσεν εἰς τὰ ἔργα.

δ. Ὅτι τοῖς ἀνδρείᾳ χρωμένοις εἰς τὰ ἔργα τὸ θεῖον
συνέπεται.

ε. Ὅτι ἰσχυρότατον στάσις ταράξει εὐεξίαν καὶ εὐτα-R. 321
ξίαν φθεῖραι πύλεώς τε καὶ στρατοπέδων. — ἔνθα δὴ καὶ
15 ἄλλα τῶν ἀνελλπίστων ἄνθρωποι καταργάζονται· τόλμη γὰρ
πρὸ δυνάμεως πιστεύσαντες ἐπὶ τοῖς πολέμοις — τῶν αἰεὶ
μοχθόντων. — ἀνέγκλητοι δὲ σύμμαχοι, κἂν ἐλάττους Cod. 82
ᾤσιν, ἅμα προθυμῶς συμφορώτεροι ἢ πλήθει περιόντες, ὑ-
ποπτοι ὑπολείποντο.

20 ζ. Ὅτι τοὺς πραγμάτων μεγάλων προστασίαν εἰς ἀρ-
χῆς ἐλομένους οὐδὲ ἐθέλοντας ἔστι κινδύνων ἔξω καὶ πολέ-
μων εἶναι· νομίζοντες γὰρ οἱ ἐν τῷ παρόντι ἰσχύοντες τῶν
ἀρετῇ διαφερόντων οὐκ ἀκινδύνους τὰς ἡσυχίας, σὺν τῷ πε-

7. εαυτῶ N., εαυτῆ ed. 18. εἰ ὑποπτοι ἀπολείποντο coni. B.
23. ἀκινδύνους N., ἀκινδύνως ed.

instituant; quibus vero et sua et maiorum suorum virtus inest, ii in
periculis timori magis turpitudinis, quam pigritiae, obnoxii sunt,
ultrouque honestos labores excipiunt.

2. Aequè turpe est stulta audacia incongruam gloriam appetere
ac praeclarè operis exercitationem propria ignavia omittere.

3. Alia est matura deliberatio, alia seguities: namque haec cum
timore restitat, illa ubi optime decrevit, ad opus incumbit.

4. Audentes manumque operi admoventes Deus adiuvat.

5. Nihil validius seditione est ad bonum publicum perturban-
dam, atque ad civitatis castrorumque ordinem subvertendum. —
Hinc alia quoque insperata homines faciunt. Audacia enim potius,
quam viribus, consistit in bellis hominum semper aerumnosorum. In-
culpato autem socii, etiamsi pauciores numero, tamen alacritate uti-
liores, ut suspecti deserebantur.

6. Qui semel magnarum rerum regimini praefuerunt, iis, ne si
velint quidem, carere periculis bellisque licet. Etenim illi, qui praes-
entati potentia pollent, existimantes, intutam esse praefclarorum virorum
quietem, metuque perciti, ne summa rerum priventur, etiam ubi

ριδεεὶ τοῦ μήποτε ὑπ' αὐτῶν ἀχθῆναι, καὶ μὴ κινουμένοις ἐπέρχονται, βεβαιοτάτην σφισὶν ἀσφάλειαν εἶναι νομίζοντες, εἰ καὶ ταῖς δοκούσαις ἀπραγμοσύναις τὰ ἰσχυρὰ προκαταλήφονται. ἄριστον δὴ τὸ μέλλον δέος ἔστω τοῦ παρόντος ἐν ἀσφαλεὶ θέσθαι, καὶ μὴ ἀναμείναντας προπαθεῖν κακῶς⁵ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου ἀμύνεσθαι· βέλτιον γὰρ τὸ μὴ συμβησόμενον προελπίσαντας φυλάξασθαι, ἢ ἀπραγμοσύνης ἐλπίδι τὸ ἄνανδρον * αὐτὸν θραπεύσαντας καὶ τὴν παρούσαν ἀρχὴν ἀποθεμένους, ἐν τοῖς δεινοῖς ἀσθενεῖα ἐνδοῦναι. προφυλακὴ δὲ τοῦ μέλλοντος ἄδειαν κτᾶται.

10

ζ. Ὅτι ἐν τοῖς πολέμοις μάλιστα αἱ τῆς τύχης πλεονεξίαι ἄλλοτε ἐπ' ἄλλους ὁρμῆν ἔχουσι, κατὰ τὸ αἰεὶ συμβᾶνον περιήκουσαι. κάλλιον τε ὑμῖν ὑπὲρ τοῦ ποιῆσαι μᾶλλον ἢ παθεῖν αἰρεῖσθαι τὸ ἀγώνισμα. καλοῖς δὲ ἔργοις αἰεὶ συνέπεται καλὸς ἔπαινος, ὡς τὰ γε ἐναντία φήμην ἀναξίαν ὑμῶν ἔχει τῆς εὐκλείας. (Ταῦτα τοῦ Ὑπερίδου.)

R. 322 η'. Ὅτι χρὴ ταῖς ἡδίσταις ἀκροάσεσιν ἀγομένους συνεῖναι ταῖς δυσχερεῖαις ἐπὶ τῶν πράξεων, ἀλλ' ἕως περ ἔστι τις ἄδεια, βουλῇ χρωμένους τὸ βέλτιον αἰρεῖσθαι, μηδὲ σφαλέντας μεταμέλειαν ἔχειν τοῦ γνωσθέντος. ἀμαθία γὰρ οὐκ ἐπαινεῖται, διότι καὶ σφάλλεται· εὐβουλία τε ἄριστον, ἐπειδὴ ξύνεσις ἔστι τοῦ μέλλοντος· τό, τε γὰρ συμφέρον λογισμῷ ἐπέγνων, καὶ τὸ ἐναντίον προμαθοῦσα ἐφυλάξατο.

1. ἀρχθῆναι conl. B. 4. ἔσω conl. B. 17. διτι οὐ χρὴ conl. B.

nullae res novae moventur, vigilant, atque ita firmissimam sibi securitatem fore existimant, si in pacc quoque munitum, ut ita dicam, locum praeoccupent. Optime autem facit, qui a futuro timore in praesentia cavet neque se patitur ante laedi, ne postea paribus viribus repugnare non possit. Praestat enim id etiam, quod futurum non est, praesentientem cavere, quam spe quietis ignaviam propriam fovere, praesentique potentia ommissa, quum mala deinde ingruerint, infirmitate laborare. Etenim futuri cautio securitatem parit.

7. In bellis praepotentia fortunae modo huc modo illuc transgreditur, pro praesente semper eventu vices alternans. Ceteroquin honorificentius vobis erit, si ob faciendum, quam si ob patiendum aliquid, certamen susceperitis. Iam egestia facinora semper subsequitur clara laus, contraria autem facta indignam pariunt claritate vestri nominis existimationem. (Haec sunt Hyperidis).

8. Haud decet orationum suavitate victum segnitèr ad res gerendas accedere; sed donec aliqua tranquillitas est, deliberato consilio oportet meliora eligere, ne postea detrimentum passi rem praecognitam vana poenitentia requiramus. Inscitia illaudabilis est, quia errora prolabitur: prudentia est optima, quia futuri praescia est, et quid

αἱ δὲ δεξιῶν καὶ ἀπερίσκεπτοι ἐγχειρήσεις ταχείας καὶ τὰς μεταμελείας ἤνεγκαν. ἢ τε τῶν λόγων ἰσχύς, ἐλπίδων μὲν καὶ ἐπιθυμιῶν νικηθεῖσα, ἐς μὲν τὴν παρανίκα πειθῶ εὐσγκαίεσθαι ἔδοξεν, ἔργῳ δὲ οὐ συνήνεγκεν. ὀρέγεται δὲ εἰς ῥῆγῃ μὲν τοῦ εὐ γινῶναι, πόλεμος δὲ μάλιστα· κἂν τύχη μὲν τοῦ προσήκοντος, ἐλάχιστα ἢ οὐδὲν ἂν σφάλλοιο, διαμαρτῶν δὲ πλείστῳ καὶ παντὶ χροῖτ' ἂν τῷ ἐναντίῳ. παραιτῶ δὲ τοῖς . . .

§. Ἐλπίσαμεν . . . μη . . . ἐπὶ μεγάλας . . . εἰσαυθῆς Cod. 101 ἰοφιλίας διδόντες.

ι. Ὅτι ἐν τοῖς . . . πολέμοις τὸ μὲν χρηστὸν ἐτέρων, R. 323 τὸ δὲ δυσχερὲς ἴδιον . . . διακινδυνεύει . . . γίνεται. ἄμεινον δὲ . . . ὑπερφρονήσαντας ἐκδέξασθαι . . . πείραν. εἰ δὲ τις θράσει ἀλογίστῳ . . . ναι πρὸς πόλεμον ἡγείται, εἰ τὴν Ἀλεξάνδρου . . . φορᾶν . . . σκεψάσθω τὸ . . . πείραν φοβερόν . . . καὶ τὴν . . . παρασκευαίξει . . . δοκεῖ καὶ ὁ ἐπὶ . . . το διαφερόντως . . . κινδύνους εὐτολμος . . . τι προμηθὲς μαλακίαν ἡγοῦντο· τὸ δὲ . . . ὄντος καὶ ἡ δόξα . . . πρὸς μὴ βουλόμενον ἐκ . . . καὶ τὸν τοῦ ἐπικινδυν . . . καὶ ἐκ τοῦ δὲ . . . διότι οὐ-
 20τος . . . ῥώμη καὶ παρασκευῇ . . . τῆς αὐτῶν ἐλευθερώσεως
 30 μείζονα ἀνθρωπίνης ἐλπίδος ἐννοήσαντες πράξιαι ἐπεχειρήσαν.
 40 ἀρετῇ γὰρ καὶ παρασκευῇ τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἀναμφίλογως πάντας ἀνθρώπους ὑπερβαλλούσης, οἱ δὲ, καίπερ
 50 ἀβήρωσι τῇ οἰκείᾳ οὐδὲ τῶν πολεμίτων τοῖς προσοίκοις ἀ-
 60 ξίμαχοι νομιζόμενοι, προθυμίᾳ τῇ σφετέρᾳ καὶ πόθῳ τῆς
 70 καλαιᾶς εὐπραξίας ἐς τὸ ἂν τοῖς Μακεδόσι κατὰ παρασκευ-
 80 ῆν ἀρμήθῃσαν . . . χρῆ δὲ . . . μὲν προπαθόντας καὶ ὡς ἀπὸ
 90 τῆς ὁμοίου ἂ . . . τοῖς . . . νήσας καὶ δωρεὰς εὐκυνίας ἀντιδι-
 2 ἐνεγκαν ed. 3. τὴν B., τὸ ed. 5. κἂν N., καὶ ed. 11. τοῖς
 [πλείστοις] πολέμοις B. 12. ἴδιον [τῶν] διακινδυνευόν[των]
 7. B. 14. . . ναι] ἵεσαι B. εἰ] εἰς B. 15. φορᾶν] συμφορᾶν
 B. 20. [ὑπὲρ] τῆς N. 24. ἀβήρωσι τῇ οἰκείᾳ et infra ἀ-
 ξίμαχοι cod. iterum inspectus, ἀργῶς τισι τῇ οἰκείῳ et ἀξιο
 40χι ed. 26. ἐν τοῖς] ἀντιστῆναι con. N.

ut utile, ratiocinando cognoscit, contrarium autem praevium vitat. dubitanea atque inconsiderata incepta celerem poenitentiam provocant. Eloquentiae vis, si spei alicui vel cupiditati sit obnoxia, e vestigio quidem persuadere videtur, re vero ipsa non prodest. Pax bono consilio eget, multo vero magis bellum: in quo si quis verum pro- viderit, rarissime aut numquam offendit: qui secus facit, contraria plerumque sorte utitur. Hortor autem . . .

Dexippus, Eunapius etc.

R. 341 Σουχχαῖοι ἔθνος Μαυρούσιον, ὡς Δέξιππος χρονικῶν δεκάτῳ. *Stephanus Byz. voc. Σουχχαῖοι.*

Ἐλουροὶ Σκυθικὸν ἔθνος, περὶ ὧν Δέξιππος ἐν χρονικῶν ιβ'. *Idem voc. Ἐλουροὶ, nec non Etym. M.*

Δέξιππος ἐν χρονικῷ δεκάτῳ γράφει οὕτω· καὶ Μακεδόνων Ἐπίδαμνον ἐς ὕστερον Δυρράχιον μετονομασθεῖσαν, πόλιν τῆς Μακεδονίας μεγάλην καὶ εὐδαιμονοῦντα, κατὰ κράτος αἰροῦσιν. *Porphyrogenitus them. II. 9.*

8. αἰρουσιν ed.

Succhaei populus Maurus, ut Dexippus ait chronicorum libro decimo. Heluri, gens Scythica, de quibus Dexippus duodecimo chronicorum libro.

Dexippus in chronicorum libro decimo ita scribit: Et Macedonum Epidamnum, quae postea Dyrrachium nominata est, urbem Macedoniae magnam atque opulentam vi capiunt.

Dexippus dicit uxorem eum (*Alexandrum Severum*) cuiusdam Martiani filiam duxisse, eundemque ab eo Caesarem nuncupatum: verum quum vellet insidiis occidere Alexandrum Martianus, detecta factione, et ipsum interemtum et uxorem abiectam. Idem dicit fuisse patruum Antoninum Heliogabulum Alexandri, non sororis uxoris eiusdem filium. *Lamprius in Alexandro Severo cap. XLIX.*

Addit Dexippus, tantum odium fuisse Maximini, ut, interfectis Gordianis, viginti viros senatus creaverit, quos opponeret Maximino: e quibus fuerunt Balbinus et Maximus, quos contra eum principes fecerunt. Idem addit, in conspectu Maximini iam deserti a militibus Anolinum praefectum praetorio ipsius et filium eius occisum. *Capitolinus in Maximino iunior cap. VI.*

Dexippus et Arrianus et multi alii Graeci scripserunt, Maximum et Balbinum imperatores contra Maximinum factos: Maximum autem cum exercitu missum et apud Ravennam bellum parasse, Aquileiam autem nisi victorem non vidisse. *Idem ibidem cap. VII.*

Gordiani non, ut quidam imperiti scriptores loquuntur duo, sed tres fuerunt; idque docente Arriano, scriptore Grae-

caae historiae, docente item Dexippo, Graeco auctore, potuerunt addiscere: qui etiamsi breviter, ad fidem tamen omnia persequuti sunt. *Idem in Gordianis cap. II.*

Filius (Gordiani) legatus patris, exemplo Scipionum, ut R. 34a Dexippus Graecae historiae auctor est, gladii potestate succinctus est. *Idem ibidem cap. IX.*

Dexippus putat, eius filium esse Gordianum tertium, qui post haec cum Balbino et Pupieno, sive Maximo, puerulus adeptus est imperium. *Idem ibid. cap. XIX.*

Dexippus asseverat, ex filio Gordiani tertium Gordianum esse natum. *Idem ibid. cap. XXIII.*

Dexippus et Arabianus Maximum et Balbinum dicunt electos contra Maximinum post Gordianos. *Idem in Max. et Balb. cap. I.*

Dexippus Graecorum scriptor Maximum et Balbinum imperatores dicit factos contra Maximinum post Gordianos duos et a Maximo victum Maximinum, non a Pupieno. *Idem ibid. cap. XV.*

Sub his pugnatum a Carpis contra Moesos fuit, et Scythici belli principium et Histriae excidium eo tempore; ut autem Dexippus dicit, Histriae civitatis. Dexippus Balbinum satis laudat, et dicit forti animo militibus occurrisse atque interfectum; ut mortem non timeret: quem in omnibus disciplinis instructum fuisse dicit. Maximinum vero negat eiusmodi virum fuisse, qualem Graeci plerique dixerunt. Addit praeterea, contra Maximum Aquileiensem tantum odium fuisse, ut de crinibus mulierum suarum arcubus nervos facerent, atque ita sagittas emitterent. Dexippus et Herodianus, qui horum principum historiam persequuti sunt, Maximum et Balbinum fuisse principes dicunt delectos a senatu contra Maximinum post interitum duorum Gordianorum in Africa, cum quibus etiam puer tertius Gordianus electus est. *Idem ibid. cap. XVI.*

Docet Dexippus, Titum tribunum Maurorum, qui a Maximino inter privatos relictus fuerat, timore violentae mortis, ut alii dicunt, invitum vero et a militibus coactum, ut plerique asserunt, imperasse, atque hunc intra paucos dies post vindicatam defectionem, quam consularis vir Magnus Maximino

paraverat, a suis militibus interemptum. Imperasse autem mensibus sex. *Trebellius in triginta tyrannis cap. XXXII.*

Dexippus Claudium non dicit occisum, sed tantum mortuum: nec tamen addidit morbo, ut dubium sentire videatur. *Idem in Claudio cap. XII.*

Geberichus primitias regni sui in Vandalica gente extendere cupiens contra Visumar eorum regem, Asdingorum e stirpe, quae inter eos eminet, genusque indicat bellicosissimum, Dexippo historico referente, qui eos ab oceano ad nostrum limitem vix in anni spatio pervenisse testatur prae nimia terrarum immensitate. *Iornandes de reb. Get. cap. XXII.*

Dexippi fragmenta, quae apud Syncellum servata leguntur, cuius nova editio in hoc corpore quum maxime paratur, hic repetere non placuit: indicis ope facile apud ipsum invenienda.

ΕΡΝΑΠΙΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΔΕΞΙΠΠΟΝ

ΝΕΛΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ
 ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΑΕΞΙΠΠΟΝ
 ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
 ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
 ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

E NOVA EDITIONE HISTORIAE
 EUNAPII SARDIANI
 QUA DEXIPPUM CONTINUAVIT
 EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
 AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Iulianus pacem init cum victis Chamavis, obside retento filio regis captivo (1). Badomarius, Germanorum princeps, captivos Romanorum Iuliano restituere recusat (2). Eunapius rhetor, legatus Lydorum, benigne ab Imperatore exceptus (3). Valentinianus in Bithynia Imperator salutatus (4). Belli Gothici sub Valente initia (5). Gothi in fines Romanos Valentis iussu admissi, ruptis foederibus Thraciam late vastant (6). Coniuratio principum Gothorum, Theodosio regnante, a Fravitta suppressa (7).

α. Ὅτι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐς τὴν πολεμίαν χωροῦντος, καὶ τῶν Χαμάβων ἰκετευόντων φείδεσθαι καὶ ταύτης ὡς οἰκείας, ὁ Ἰουλιανὸς συνεχώρει, καὶ τὸν βασιλέα σφῶν προελθεῖν κελεύσας, ἐπειδὴ προῆλθε καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης εἶδεν ἐστηκότα, ἐπιβὰς πλοίου, τὸ πλοῖον οὖν ἔχων τοξέυματος, ἐρμηγέα δ-

A. C. 358
 Ind. 1
 Const. L. 22
 Iulian. C. 4
 P. 15
 V. 11

5. τὸ πλοῖον οὖν] καὶ τὸ πλοῖον ἐκτός Ν.

1. Cum Iulianus in terram hostilem irrupisset, et Chamavi supplicarent, ut genti, tanquam quae sua esset, parceret, assensus est, et eorum regem ad se venire iussit. Ut venit et eum ad ripam stantem vidit, navem adscendens, (erat autem navis extra telli iactum,) per interpretem cum barbaris disseruit: cum vero illi parati essent

- A. C. 358 *χων διελέγετο τοῖς βαρβάροις. ἐκείνων δὲ παντα ποιεῖν ὄν-
Ind. 1 τῶν ἐτοιμῶν, ὄρων εὐπρόσωπόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν αὐτῶ
Con. I. 22 Iul. C. 4 τὴν εἰρήνην. (Χαμάβων γὰρ μὴ βουλομένων ἀδύνατόν ἐστι
B τὴν τῆς Βρεττανικῆς νήσου σιτοπομπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ
φρούρια διαπέμπεσθαι.) καμπτόμενος ὑπὸ τῆς χρείας χαρὶ-5
ζεται τὴν εἰρήνην, καὶ ὄμηρα ἤπει λαβεῖν πίστεως ἔνεκεν. τῶν
δὲ ἱκανοὺς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων, ἐκείνους ἔφη τὸν
πόλεμον αὐτῶ δεδωκέναι, καθ' ὁμολογίαν γὰρ μὴ λαβεῖν.
νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς ἀρίστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι
περὶ τὴν εἰρήνην. τῶν δὲ ἰκετευόντων καὶ ἀξιούντων εἰπέειν 10
οὓς βούλεται, μεταλαβῶν αὐθις τὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν αἰ-
τεῖται παῖδα, πλαττόμενος, ὃν εἶχεν αἰχμάλωτον, ὥσπερ οὐκ
ἔχων. ἐνταῦθα ὄτε βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι προη-
P. 16 νεῖς ἑκταθέντες, οἰμωγῇ τε ἀφθόνη καὶ ὀλοφύρσει προσεκέ-
χρηγτο, δεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάττεσθαι. ἀδύνατον 15
δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πεσόντας ἀναστήσαι καὶ ὀμήρους
δοῦναι τοὺς τετελευτηκότας. γενομένης δὲ σιωπῆς, ὃ τῶν
βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβοήσας μέγιστον ὄσον, „εἶθε ἔζη μοι”
ἔφη „ὃ παῖς, ἵνα σοι δοθῆις ὄμηρος, ὃ Καῖσαρ, δουλείαν
ἠτύχει τῆς ἐμῆς βασιλείας εὐδαιμονεστέραν. ἀλλ' ὑπὸ σοῦ 20
τέθνηκεν, ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι. πολέμῳ γὰρ ἐπί-
στευσε τὸ σῶμα νέος ὢν, ὃν σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπο-
B λαμβάνεις. καὶ νῦν, ὃ βασιλεῦ, σὺ μὲν ἐξαιτεῖς ὡς ὄντα,*

*imperata facere, et videret, pacem peropportunam esse et necessariam, (etenim Chamavis invitis, e Britannia insula Romanis coloniis commeatus immitti nequeunt,) utilitate adductus, pacem indul-
sit, et fidei firmandae gratia obsides petiit. Cum dicerent, idoneos esse eos, qui in bello capti erant: hos bellum dixit sibi tradidisse, ex fodere minime sumpsisse; nunc autem nobiliores postulare, nisi quid doli in pace convenienda excogitarent. Cum supplices orarent et eum obtestarentur, ut palam faceret, quos vellet: iterum cum his sermone congregiendi, ipsorum regis filium petit, quem captivum in sua potestate habebat, fingens tanquam non haberet. Ad quae barbarorum rex et barbari, ad pedes iacentes, fletu largo et ciulatu usi, precibus contenderunt, ne quid imperaret, quod praestare nequirent. Nec enim se posse eos, qui periissent, in vitam revocare, et eos, qui mortui essent, obsides dare. Silentio facto, barbarorum rex voce quam maxima potuit exclamavit: „Utinam viveret filius meus, ut tibi traditus obses, o Caesar, feliciorum regno meo apud te servitutem serviret. Sed tuis armis cecidit, fortasse etiam a vobis non cognitus. Belli enim periculis suum corpus juvenis obiecit, quem idoneum pacis vadem censes, et tu nunc eum, o Imperator, tanquam vivat, exposcis. Ego vero miser nunc*

ἐγὼ δ' ἄρχομαι θρηνεῖν, συνορῶν τίνα οὐκ ἔχω. παῖδα γὰρ A. C. 358
 ὀδυρόμενος ἕνα, καὶ κοινὴν εἰρήνην τῷ παιδί συναπολώλεκα. Ind. 1
 καὶ μὲν πιστεύης τοῖς ἔμοις ἀτυχήμασι, παραμυθίαν ἔχει Con. I. 22
 μοι τὸ πάθος ὡς ὑπὲρ ἀπάντων ἡτυχηκότι· ἂν δὲ ἀπιστή- Iul. C. 4
 5σης, καὶ πατὴρ ἀτυχῆς καὶ βασιλεὺς ὀφθῆσομαι. τοῖς γὰρ
 ἔμοις κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν ἄλλων ἔλεος,
 ὅσπερ ἄπατιν ὀφείλεται τοῖς ἐν τούτοις καθεστηκόσι, προσ-
 κείσονται δὲ αἱ κοιναὶ συμφοραί. καὶ οὐ παραιτήσομαι τοὺς
 ἄλλους ἀτυχιῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἔμοι τῶν δεινῶν ἀναγκάσω,
 10 τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μό- C
 ρος μὴ δύνασθαι." τούτων ἀκούων ὁ βασιλεὺς τὴν τε ψυ-
 χὴν ἔπαθε, καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς ἐξεδάκρυσε. καὶ
 κατὰπερ ἐν τοῖς δράμασι, ὅταν εἰς ἄπορον καὶ δύσλυστον αἰ-
 τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος
 15 ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισόδιος εἰς μέσον ἔλκεται, πάντα συμ-
 κεραιῶν καὶ καταστρέφων ἐπὶ τὸ σαφέστερον καὶ εὐκρίτον, V. 12
 οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ πράγμασι μηχανάοις καὶ δυσεξόδοις,
 μετ' οἰμωγῆς ἀπάντων τὴν μὲν εἰρήνην αἰτούντων, τὸν δὲ
 ἐπιητούμενον ὄμηρον ἀπαγορευόντων μὴ ἔχειν, τὸν τε νεανί-
 20 σσον παραγαγὼν ἅπασιν ἔδειξε βασιλικῶς παρ' αὐτοῦ διαι- D

7. τοιοῦτοις con. N. 8. τοὺς ἄλλους ἀτυχιῶν N., τοῖς ἄλλοις
 ἀτυχιῶν vulg. 9. ἀναγκάσω N., ἀναγκάσαι vulg. 12. εὐπα-
 2 θῶς Cantocl., ἀπαθῶς vulg. 18. ἀπάντων Boissonadus, ἀπα-
 τῶν vulg.

primum lamentari incipio, quandoquidem qualem non habeam, nunc demum intelligo. Filium enim unicum lugens, et pacem communem una cum filio perdidit. Si meas miseras tantas esse, quantae sunt, credideris, id consolationis habebit dolor, quod pro omnium salute hunc casum subierim: sin fidem abrogaris, et pater infelix, et rex conspiciat. Nam non solum aliis mea mala commiserationem non movebunt, quae omnibus debetur eiusmodi doloribus afflictis; sed accedent etiam publicae calamitates; neque ceteros a miseriis defendam, sed communicabo meas cum multis, in hoc tantum regia potestate fruens, quod mihi soli non licet infelicem esse." Haec ubi Imperator audivit, apud animum suum summo moerore est affectus, et eorum, quae dicta erant, commiseratione punctus tenere illacrimavit. Et quemadmodum in comoediis, quando res involutae et perplexae, ad ambigua et explicatu difficilia vergunt, deus qui vocatur ex machina in medium trahitur, qui omnia componit et tristitia laetis mutat: ita Iulianus, ubi res in magna difficultate verfabantur, quum omnes cum fletu pacem peterent, neque obsidem, quem peteret, se habere testarentur; in medium adolescentem adductum omnium conspectui atque oculis subiecit, regie apud se educatum. Cumque cum disserere cum patre quae volebat iussisset,

A. C. 358 τώμενον, καὶ διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ κελεύσας ὅσα ἐβούλ
 Ind. 1 περιεσκόπει τὸ πραχθῆσόμενον. τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἦν
 Con. I. 22 τούτων. οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν, οἶαν τότε

Iul. C. 4 τοῖς παροῦσιν ὄρᾶν καὶ ἱστορεῖν. εἰ μὲν γὰρ ἀπὸ θορι
 καὶ θρήνων ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεδέντες ἐς τὸ ἀκίνη
 ἐπάγησαν, ὥσπερ Ἰουλιανοῦ δεῖξαντος αὐτοῖς οὐ τὸν νε
 σκον, ἀλλ' εἰδωλον. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεὶ ἡσυχία μυστη
 ἀπάντων ἐγένετο σταθερωτέρα, βαρὺ φθεγξάμενος εἰς μέ

P. 17, „τούτον” εἶπεν „ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε,
 λεμος ἀπολώλεκε, Θεὸς δὲ ἴσως καὶ τὸ Ῥωμαίων σέσωκε
 λάνθροπον. ἔξω δὲ αὐτὸν ὄμηρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ' ἰ
 λογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβῶν καὶ τῷ κρατεῖν
 κούμενος. καὶ οὗτος μὲν οὐδενὸς ἀτυχήσει τῶν καλλίω
 ἐμοὶ ξυγῶν. ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συν
 κας ἀποτεύξεσθε πάντων. φημί δὲ οὐχ ὅτι κολάσομαι
 ὄμηρον, ὃν οὔτε ἐνέχυρον παρ' ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρή
 ἀλλ' ἀνδρείας ἀπόδειξιν καθ' ὑμῶν ἔχω. ὁ καὶ ἄλλως

B σον καὶ θεομισῆς, τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας ὑπὲρ τῶν ἀδικι
 των δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντι
 τας, ὅταν ὑφ' ἐτέρων διώκηται.” ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν αἱ
 τε χειρῶν ἀδίκων, οὗ μείζων ὄλεθρος οὐκ ἔστιν ἀνθρώπῳ

6. δεῖξαντος Commelinus, πεῖξαντος cod., πορίζοντος 1
 10. σέσωκε B., δέσωκε vulg. 17. δ] ὃν Boissonadus. 20.
 ξετε Boissonadus, ἔρξατε vulg., ἀρξεται codd.

ad ea, quae deinceps agenda erant, advertit. Quae sunt consec
 his consentanea fuerunt. Non protulit sol diem qualis illa f
 quam tunc videre et intueri his, qui aderant, licuit. Barbari e
 a moerore et lamentis stupore et admiratione correpti immol
 et fixi steterunt, tanquam Iulianus illis exhibuisset non adoles
 tem, sed falsam imaginem adolescentis. At Imperator, ubi si
 tium altius, quam in mysteriis solitum, factum erat, graviter in
 dio loquens: „Hunc quidem, inquit, ut vos existimatis, vest
 bellum perdiderat: sed deus fortasse et Romanorum benignitas
 stituit. Habebo ego ipsum obsidem, neque eum a vobis ex
 ventione, sed a bello ipso, contentus vicisse, et illum quidem
 plissima quaeque non deficient, dum mea consuetudine frue
 Quodsi conabimini a foedere discedere, omnium iacturam fa
 tis. Hoc dico, non quod saeviam in obsidem, quem apud me
 beo, non tanquam pignus pacis, sed meae erga vos virtutis de
 mentum. Est enim impium et minime deo gratum, eos, qui n
 commeruerunt, pro his, qui deliquerunt, morsu appetere et lani
 ut ferae bestiae, quicquid occurrit et obvium est, si quis eos
 sequitur. Sed primum quia a vobis initium iniuriae faciendae o
 tur, qua re nulla est capitalior pestis perniciosque hominibus, et

κᾶν δοκᾶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ παρὸν ἐπιτυγχάνειν· δεύτε- A. C. 358
 ρον δὲ ὅτι πρὸς Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔσται καμὲ τὸν ἄρ- Ind. 1
 χοντα τούτων, ὃν οὔτε πολεμοῦντες οὔτε εἰρήνην αἰτοῦντες Con. I. 22
 ἐπικήσατε." προσεκύνησαν ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφή- Iul. C. 4
 5μονν, θεόν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἠγούμενοι. σπεισάμενος γοῦν
 καὶ τὴν τοῦ Νεβισγάστου μητέρα μόνον αἰτήσας, ἐκείνων
 ὁμολογούτων τε ἅμα καὶ δόντων, ἀνέλευξεν ἐπὶ τοιαύταις C
 πράξεσι, μετοπώρου τε ἐσθηκῶτος καὶ χειμῶνος ἤδη συνιστα-
 μένου καὶ διαψύχοντος.

10 β. Ὅτι Βαδομαρίος τις δυνάμει καὶ τόλμῃ προεῖχε Γερ- A. C. 359
 μαῶν, καὶ ἐς τοῦτο ὑπετύφετο μεγαλαυχίας, ὥστε ἐτύγχανε Ind. 2
 μὲν ὄμηρον τὸν ἑαυτοῦ δεδωκῶς υἱὸν, ἕως ἂν ἀποδῶ τοὺς Con. I. 23
 αἰχμαλώτους, οὓς ἐκ τῆς καταδρομῆς εἶχε συνηρασμένους, Iul. C. 5
 15αῶν, εἰ μὴ λάβοι. ἀποπέμπει δὴ τοῦτον Ἰουλιανὸς αὐτῷ,
 τοσοῦτον ἐπιθείς, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόπιστον ἐν μειράκιον ὑπὲρ
 πολλῶν εὐγενεστέρων ὄμηρεῦον παρ' αὐτῷ· ἀλλ' ἢ τοὺς
 αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι προσῆκον, ὄντας ὑπὲρ τρισχιλίου, D
 τοῖς αὐτίκα ἤξουσι πρέσβειν, ἢ ἀδικούντα εἰδέναι. ταῦτα
 γράψας τε καὶ τὴν πρεσβείαν ἔστειλε. καὶ αὐτὸς εἶπετο τῇ
 πρεσβείᾳ ἀπὸ Νεμέτων ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥῆνον. ἤδη τε ἦν
 πρὸς τοὺς Ῥαυράκοις, ὃ ἔστι φρούριον.

10. προεῖχε Boisson., προσεῖχε vulg. 17. εὐγενεστέρων N.,
 εὐγενέστερον vulg.

si videantur ad breve tempus, et quantum ad praesens attinet ad optata pervenire. Deinde, quia vobis res est cum Romanis et mecum, qui sum eorum Imperator, quem neque bellum gerentes, neque pacem facientes unquam superavistis." Procubuerunt his dictis omnes et post illos sermones deum aliquem esse existimantes, illi fausta feliciaque omnia sunt precati. Pacem igitur fecit, et solam Nebisgasti matrem petiit, quam barbari foedus approbantem statim dederunt. His confectis, autumno ad finem vergente, et hieme ineunte, (iam enim frigebat,) profectus est.

2. Badomarius inter Germanos potentia et auctoritate excelluit, quae res eum ad tantam superbiam extulit, ut, proprio filio, dum captivos redderet, quos per excursions ceperat, obside dato, cum minime captivos restitueret, nihilominus obsidem sibi restitui postulavit, multa mala minatus, si non reciperet. Hunc vero Iulianus ad ipsum remisit, hoc adiciens, unum adolescentem non esse idoneum apud se pro multis nobilioribus obsidem. Sed aut captivos, qui ad tria millia in eius potestate erant, eum restituere oportere, aut iniuriae poenas se soluturum esse sciret. Haec scripsit et legationem misit, quam non multo post ipse subsequutus est, a Nemetibus ad Rhenum movens; iam enim apud Rauracos erat, quae est Romanorum colonia.

A. C. 366 πρὸς συμμαχίαν ἤκοντας . ἐκ τούτων δὲ τῶν προφάσεων
 Ind. 9 Σκυθικὸς ἀνεγείρεται πόλεμος , τῷ μὲν ἀξιωματι τῶν συνισί
 Valent. et
 Val. I. 3 τῶν ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθει τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα προ
 P. 19 βήσεσθαι καὶ χωρήσειν πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρ
 του τύχης προσδοκηθεῖς , τῇ δὲ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι κα
 προνοία κατενεχθεῖς ἐπὶ τὸ σταθερὸν καὶ ἀσφαλέστερον .

A. C. 376 5'. "Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἠτιηθέντων καὶ ὑπὸ τῶν Οὐννα
 Ind. 4 ἀνααιρεθέντων καὶ ἄρδην ἀπολλυμένων τὸ πλῆθος , οἱ μὲν ἐγ
 Valentis
 Imp. 13 καταλαμβανόμενοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις διεφθείροντο , κα
 οὐδεμία φειδῶ τῆς περὶ τοὺς φόνους ἦν ὠμότητος . τὸ δ
 συναλισθὲν καὶ πρὸς φυγὴν ὀρμησαν πλῆθος μὲν οὐ πολ
 Βτῶν εἴκοσι μυριάδων ἀποδέουσαι συνῆλθον ἐς τὸ μάχιμα
 ἀκμαζούσας . * κινήθεις καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπιστάγτες χεῖρά
 τε ὄρεγον πόρρωθεν μετ' ὀλοφυρμῶν καὶ βοῆς , καὶ προέτει
 νον ἰκετηρίας , ἐπιτραπῆναι τὴν διάβασιν παρακαλοῦντες , κα
 τὴν σφῶν συμφορὰν ὀδυρόμενοι , καὶ προσθήκην τῇ συμμα
 χίᾳ παρεξείν ἐπαγγελλόμενοι . οἱ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐπιτεταγμέ
 νοι Ῥωμαίων οὐδὲν ἔφασαν πράξειν ἄνευ βασιλέως γνώμη
 ἐντεῦθεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλέα ἢ γνῶσις . πολλῇ
 C δὲ ἀντιλογίας γενομένης , καὶ πολλῶν ἐφ' ἑκάτερα γνῶμασιν ἐ
 τῷ βασιλικῷ συλλόγῳ ῥηθειῶν , ἔδοξε τῷ βασιλεῖ . καὶ γὰ

13. κινήθεις] κινήθεις H.

17. ἐπαγγ. Commelinus
 ἀπαγγ. vulg.

gatos iure teneri, et eos, qui praesentes erant, hostium numero habere, quandoquidem hostibus auxilium latum venissent. Ex his causis Scythicum excitatum est bellum, quod et dignitate gentium quae coierunt, et magnitudine apparatusum magnam variorum casuum et incertae fortunae expectationem movebat, sed acuminis iudicii Imperatoris et providentia ad firmum et tutum exitum perductum est.

6. Scythiis victis et ab Hunnis caesis et ad internecionem usque deletis, omnes, qui capti erant, cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt, cum nullus crudelitatis et caedium esset modus; qui autem collecti effugerant non minus quam hominum ducenta millia, ad bellum apti et aetate florentes, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fletu et vociferatione emittebant, traiectionem sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis praebituros auxilii accessionem spondebant. At Romani, qui ripis praecerant, nihil se nisi Imperatoris iussu facturos responderunt. Quamobrem huius rei cognitio est ad Imperatorem delata. Cum res in magna varietate versaretur multaque in utramque partem in consilio principis dicta essent, tandem assensus est, maxime propter aemulationem, quam

ἢ ἀντιζηλοτυπίας αὐτῷ πρὸς τοὺς συμβασιλεύοντας, οἱ παλ- A. C. 376
 δες μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ, (καὶ γέγραπται οὕτω πρότερον,) τὴν Ind. 4
 βασιλείαν δὲ διηροῦσθαι κατὰ σφῶς ἐδόκουν, τὴν διανομὴν Val. I. 13
 οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ τὸν θεῖον. τούτων δὲ ἕνεκα, καὶ ὡς μεγάλη
 προσθήκη τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐξήσων, δεχθῆναι κελεύει τοὺς ἄν-
 δρας, τὰ ὄπλα καταθεμένους. πρὶν δὲ τὴν διάβασιν ἐκ βασιλείως
 ἐπιτραπῆναι, Σκυθῶν οἱ τολμηρότατοι καὶ αὐθάδεις βιάσα-
 σθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ βιαζόμενοι κατεκόπησαν. οἱ δὲ D
 διαφθεύραντες τὸν ἀπόδασμον τοῦτον τῆς τε ἀρχῆς παρελί-
 10 θησαν καὶ περὶ τοῖς σώμασιν ἐκιδύνευσαν, ὅτι πολεμίους V. 14
 διέφθειραν. οἱ τε παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι
 μέγιστον κατεγέλων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικὸν,
 πολιτικούς δὲ οὐκ ἔφασαν εἶναι. ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐξ Ἀν-
 15 τιοχείας ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν ἀχρεὸν ἡλικίαν πρῶτον ὑπο-
 βδξαμένους καὶ παραπέμψασιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν,
 καὶ ταύτην εἰς ὀμηρείαν ἀσφαλῶς κατέχοσιν, ἐπιστῆναι ταῖς
 ὄχθαις, καὶ μὴ πρότερον τοὺς μαχίμους δέξασθαι διαβαίνον-
 20 τας, μηδὲ τὰ πλοῖα παρασχεῖν ἐς τὴν περαιοῖσιν, εἰ μὴ τὰ
 ὄπλα καταθέμενοι γυμνοὶ διαβαίνοιν. οἱ δὲ ταῦτα ἐπιτρα- P. 20
 20 πέντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεβηκότων ἤρα παιδαρίον τινὸς
 λευκοῦ καὶ χαρίεντος τὴν ὄψιν, ὁ δὲ ἤλεει γυναικὸς εὐπροσ-
 5. αὐξήσων N., αὐξήσαν vulg. 6. διάβασιν Boisson., διὰ-
 δεσιν vulg. 16. ἐπιστάται vulg.

habebat cum his, qui imperium cum eo tenebant. Erant autem filii
 fratris, quemadmodum et supra dictum est, sed illi imperatoriam
 potestatem inter se dividendam statuerant, non patri arbitrio per-
 missa divisione. His causis impulsus, tum etiam quia maxima ac-
 cersio potentiae foret Romanis, iussit Scythas admitti, modo arma
 deponerent. Antequam traiectus esset ab Imperatore concessus, Scytharum
 audaciores et elatiores transitum sibi vi aperire constituerunt,
 sed vi repulsi deleti sunt. At illi, qui eam Scytharum exercitus par-
 tem oppressam confecerant, magistratu privati sunt et capitis peri-
 culum adierant, quia hostes trucidaverant. Qui autem apud Impe-
 ratorem primas partes gratiae occupabant et plurimum apud ipsum
 valebant, eos irridebant, tanquam homines militares, et bello qui-
 dem aptos, sed prorsus rerum civilium rudes esse dicebant. Prae-
 ceperat enim Imperator ab Antiochia, ut primum imbellem et nulli
 uni aptam susciperent aetatem et per Romanorum ditionis terras
 dimitterent, et tanquam obsides tuto loco haberent; neque eo se-
 cius ad ripas consistentent, ut turbas pugnae aptas minime transgredi
 sinnerent, neque navigia illis ad traiectionem praebarent, priusquam
 arma deposuissent, quo nudos transmitterent. Eorum autem, qui ista
 mandata exceperunt, exarsit hic amore pueri alicuius candidi et vul-
 tu grati ex his, qui traiecti fuerant, alter misertus est uxoris for-

Dezipus, Eunapius etc.

A. C. 376 ὥπου τῶν αἰχμαλώτων, ὃς δὲ ἦν αἰχμάλωτος ὑπὸ παι
 Ind. 4 νου, τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε τῶν δώρων, τὰ τε λιγύ
 Val. I. 13 φάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοει
 ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν καταπ
 σειν οἰκετῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν καὶ τὴν ἐρωτικὴν λ
 σαν τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. νικηθέντες δὲ ὑπὸ τοῦ
 νίκην αἰσχίστην καὶ παρανομωτάτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργι
 καὶ σωτήρας παλαιούς μετὰ τῶν ὄπλων ἐδέξαντο. οἱ δὲ
 Βσοῦτον ἀκονιτὶ πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ τὴν οἴκοι σ
 φορὴν εὐτυχήσαντες, οἶγε ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ
 βαράθρον τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἀπελάμβανον, εὐθύς πολ
 βάρβαρον ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. ἡ
 γὰρ ἄχρηστος ἡλικία προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν μ
 βαθείας σπονδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμέ
 εἰς τὰ ἔθνη κατεχεῖτο καὶ διεσπείρετο. οἰκέται δὲ καὶ
 ναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικὰ παράσημα ἔ
 τες, τὰς δὲ ἦν ἀβροτέρας ὄραν ἢ κατὰ αἰχμάλωτον. πα
 δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν πρὸς τε τὴν εὐκράσιαν τῶν ἀέ
 ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολὺ τὸ
 φνόμενον ἦν πολέμιον γένος. οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι
 Cγουσι περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα, δρακοντείων ὄ
 των κατασπαρέντων, ἐν ὄπλοις ἅμα τῷ σπόρῳ τοὺς ἄν

4. οἰκίαν H., οἰκίαν vulg. 11. ὑπελάμβανον vulg.

mosae unius ex captivis. Hic captus est virgine formosa, alios
 gnitudo munerum cepit, linea vestimenta et stragula ab utra
 parte fimbriata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi hab
 ut suas domos servis, villas pastoribus et iusanum amoris furo
 quavis licentia implerent. Itaque victi a Scythis victoria foediis
 et dissolutissima, eos tanquam benefactores et servatores pri
 cum armis exceperunt. At illi tantam rem sine ullo labore ade
 ex clade, quam domi acceperant, suam comparaverunt prosperital
 Nam pro desertis Scythiae locis et barathro in Romanum invasei
 imperium. Atque adeo iam tum barbara eorum natura et per
 ex eo, quod foedera pro nihilo ducebant, apparuit. Etenim a
 inutilis, in traiectione suscepta magno studio et cura eorum, qui
 consilii dederant, per gentes et nationes, ut habitaret, est dis
 sa. Servi, uxores, filii, hi quidem signa regia gerebant, illas
 tem conspicere erat mollius et venustius, quam captivas dece
 vestitas. At captivorum filii et quicquid illis fuit mancipior
 aeris temperie in altum se sustulerunt, et praeter aetatem pul
 runt et in immensam multitudinem succrevit et auctum est host
 genus. Ferunt priscae fabulae per Boeotiam et Colchida; ex
 eorum dentibus seminatibus homines cum armis simul cum ser

ἀναπάλλεσθαι· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦ- A. C. 378
 τον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγε καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. ^{Ind. 4}
 οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν ^{Val. I. 13}
 τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὡσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ
 πάντα ἦν μεστὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ φόνων, ἀνελθόντων
 αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. τὸ δὲ ἀκμάζον
 τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναιότητος, τοῖς ὑποδεξαμένοις ἀν-
 τι τῶν ἐκβεβληκότων ἐς ἐπανάστασιν εὐθύς ἐγερθὲν καὶ μα-
 χόμενον, πολὺ δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλμησεν ὧν D
 10 ἐπαθεν. ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχῆς αὐτῇ χώρα
 Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐστι καὶ οὕτω πολυ-
 μητος, ὥστε οὐδὲ εἰς κατὰ ταῦτα ἀναγράφειν ὁ λόγος ἦν.
 τοσαύτην δὲ οἶσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμο-
 νί τε ἅμα καὶ εὐάνδρον, ἡ τῶν Σκυθῶν ἄπιστος καὶ παρά-
 15 λογος ἐπανάστασις ἐξαπιναιῶς καὶ παραχρῆμα τῆς διαβάσε-
 ως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε
 καὶ καθημάξενσε ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι
 πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν. δόξαν
 αὐτοῖς στασιάζειν, ἀξιομάχου μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ἅ- P. 21
 20 μνοναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνό-
 πλους ἐφάνησαν φοβερῶτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ
 κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχήρωσαν. περιειστήκει δὲ ἐς

5. μεστὰ Casaubonus ap. Boisson. p. 273., μετὰ vulg. 7. γεν-
 ναιότατον H. 8. ἐγερθὲν Boisson., ἐγερθῆναι vulg.

prosilisse. Nostra autem aetas hanc fabulam re et eventu veram
 esse declaravit et oculis subiecit. Haud secus enim contigit, ut
 Scythici generis filii, per Romanorum ditionis terras, tanquam den-
 tes, dispersi simul atque praeter solitum tempus ad aetatem, qua
 arma ferre potuerunt, progressi, omnia iracundia, furore et caedibus
 implerent. Itaque flos Scythici roboris et nobilitatis non contra
 expulsos, sed contra eos, qui ipsos exceperant, se convertit, et
 longe graviora et atrociora, quam passi fuerant, sunt ausi. Omnis
 enim Thracia et continens regio Macedonia et Thessalia talis est
 et tam multis carminibus celebrata, ut nulla oratione earum prae-
 stantia exprimi possit. Hanc talem tam populosam, beatam simul
 et a tam strenuis et fortibus viris habitatam et cultam Scytharum
 infidelis et insana rebellio, quam subito et statim post traectio-
 nem susceperunt et in maius auxerunt, in eum contemptum ad-
 duxit, et usque eo spoliavit, ut prae hac Thraciae calamitate au-
 rum esse videretur Mysica illa, quae proverbio fertur, praedatio.
 Visum autem est illis seditionem excitare, cum nullae copiae ad-
 essent, quae pugnare et illis resistere possent. Et multitudine qui-
 dem sua hominibus incautis et sine armis erant terrori et in cae-

A. C. 376 ἴσον λόγον καὶ Σκυθὰς Οὐννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥω
 Ind. 4 μαίους Σκυθῶν. πόλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγοι τινὲς
 Val. I. 13

δισσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται τειχῶν ἕνεκεν καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἢ δὲ χώρα καὶ τὸ πλεῖστον ἀπανάλωται, καὶ ἐστὶ
 Βασιλικήν καὶ ἄβατον διὰ τὸν πόλεμον. βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ
 τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγῆτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρ-
 σας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμήσας ἐπ
 V. 15 μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ Θυμῷ τε ὑπερέζεσε, καὶ πρὸ
 τὸν πόλεμον ἐντείμων ἑαυτὸν προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν
 ἱππικὸν ὡς ἀντιστῆσον τοῖς βαρβάροις. ἤδη γὰρ καὶ τῆ
 Κωνσταντίνου πόλιν κατέτρεχον, καὶ τοῖς τείχεσιν ἠνόχλου
 περικαθήμενοι, πολέμιόν τε οὐδὲν ὀρῶντες ἐς ἀντίπαλον μά-
 χην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὀλισθηκότες. ἔ-
 δὴ καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιστα στρατηγήσαι κατὰ τὸν και-
 ρὸν ἐκεῖνον ἢ τύχη.

A. C. 392 ζ. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βα
 Ind. 5 σιλείας τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος ἐξελαυνόμενοι τῆς χώρας ὑπ
 Theodos. τῶν Οὐννων, διεβεβήκεσαν τῶν φυλῶν ἡγεμόνες, ἀξιώματ
 Imp. 14

C καὶ γένει προήκοντες. οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξωγ-
 κωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοὺς ὀρῶντες κείμενα, στάσιν ἐπ
 ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἡγείραν, οἱ μὲν ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι
 τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν κελεύοντες, οἱ δὲ τὸν οἶκοι γεγο-

9 ἐντύπων con. B.

13. δ δὴ] εθεν H.

des erga devictos effusi, omnia late mortalibus nudarunt. Inde factum est, ut Romani Scytharum nomen non minus reformidarent, quam Scythae nomen Hunnorum. Ex civitatibus paucae moenibus et propugnaculis tutae, quas facile est enumerare, integrae et illac-sae permanserunt et adhuc permanent. Sed regio ipsa plurimum est vastata, et inculta et deserta iacet ex hoc bello. Imperator autem ut de tot tantisque malis, quae narrari non possunt, factus est certior, se ipsum, quod illos receperit, accusans, pacem cum Persis necessario facere est coactus. Itaque ira flagrans et totus in illud bellum incumbens praemittit Saracenorum equitatum, qui barbarorum impetum reprimeret. Iam enim usque ad Constantinopolim excurrebant, et tanquam urbem obsidentes moenia incursabant, cum nullas copias, quae illis resistere possent, cernerent, superbia sua ad omnem ferociam delati. Unde fortuna tunc temporis manifeste visa est belle pro Romanis militasse.

7. Sub Theodosio primis eius imperii annis Scytharum gens sedibus suis excita et ab Hunnis expulsa, una cum suarum tribuum ducibus et aliis, qui genere et nobilitate praestabant, traicerunt, et honoribus ab Imperatore delatis arrogantiores facti et omnium in se posita conspicientes, inter se non parvam seditionem excit-

τότα φυλάττειν ὄρκον αὐτοῖς καὶ μὴ παραβαίνειν δεκίνας τὰς A. C. 39a
 συνθήκας. αὐταὶ δὲ ἦσαν ἀσεβέσταται καὶ βαρβαρικὸν ἦθος Ind. 5
 εἰς ὠμότητα παρατρέχουσαι, παντὶ τρόπῳ Ῥωμαίοις ἐπιβου- The. I. 14
 λεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ δόλῳ τοὺς ὑποδεξαμένους ἀδι-
 5αῖν, κἄν τὰ μέγιστα ὑπ' αὐτῶν εὐπάσχωσιν, ὡς ἂν τῆς D
 ἐκείνων ἀπάσης χώρας ἐγκρατεῖς γένωνται. περὶ τούτου μὲν
 οὖν ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, καὶ διανεμηθέντες ἀπὸ ῥάγῃσιν, οἱ μὲν
 τὰ χεῖρω προθέμενοι τῆς βουλῆς, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπι-
 10αῖ κρύπτοντες δὲ ἑκατέρα στάσις τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς ὄμως.
 καὶ ὁ βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ὁμοτραπέζους εἶχε
 καὶ ὁμοσκήνους, καὶ πολὺ τὸ φιλόδωρον ἐς αὐτοὺς ἦν· οὐ-
 15αῖ δαμοῦ γὰρ ἐξεφέρετο καὶ παρεγυμνοῦντο τὰ τῆς φιλονεκτικίας.
 ἦν δὲ ἡγεμῶν τῆς μὲν Θεοφιλοῦς καὶ Θείας μεριδος Φράβι-
 20αῖ δος, ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεγονὼς δὲ εἰς ἀρετὴν
 καὶ ἀλήθειαν ἀπάντων ἀνθρώπων κάλλιστος. Θεοῦς τε γὰρ ὠ- P. 22
 25αῖ μολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καὶ οὐδεμίαν
 ὑπέστη πλίσιν ἐς ἀπάτην καὶ διακράτησιν, ἀλλὰ γυμνὴν καὶ
 καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ἐχθρὸν ὑπο-
 λαμβάνων

„ὁμῶς Ἄϊδαο πύλησιν

ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.”

γυναικα οὖν ἤτησε Ῥωμαίαν εὐθύς, ἵνα μηδὲν ὑβρίσῃ δια

17. διακρότησιν coni. Cl.

21. κεύθει vulg.

runt, quum alii hortarentur, ut contenti praesenti prosperitate
 fruerebantur, alii ut iusiurandum, quod domi praestiterant, servarent,
 neque pacta migrarent. Illa autem pacta erant immanissima, et
 crudelitate ipsum barbarorum morem excedebant: ut omni ratione
 Romanis insidias tenderent et omni arte et fraude illos, quorum sum-
 ma in eos constabant merita, aggredierentur et circumvenirent, ne-
 que quiescerent, donec omni illorum regione potiti essent. De hoc
 igitur erat inter Scythas seditio, et inter se dissidentes, in duas
 contrarias partes lati sunt. Alii in deteriore, alii in benigniorem sen-
 tentiam vergebant, utraque tamen pars seditionis causam occultabat.
 Nihilominus Imperator illos honoribus ornare non desistebat, et mo-
 do mae mensae participes, modo sub eodem tentorio, degentes ad-
 mittebat et omni benevolentia eos prosequabatur. Nusquam enim
 prava eorum consilia apparebant et detegebantur. Erat autem san-
 ctioris et Dei carae partis dux Fravitta, aetate quidem iuven-
 nis, sed qui, cum virtutem excoluisset et veritati studuisset, omnium
 hominum praestantissimus evaserat. Deos ille sibi ad antiquum
 morem colendos statuebat, neque illi ullus inerat dolus. Non ille
 quicumquam per fraudem et malitiam fingeat, quo sibi potentiam
 compararet, sed puro, simplici et candido animo inter homines
 agebat. Peiorem portis infernorum eum esse ducebat, qui aliud

A. C. 392 σώματος ἀνάγκην. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε τὸν γάμον, ἰ
 Ind. 5 δ πατὴρ τῆς κόρης (ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ πατρὶ) καὶ τὸ πρῶν
 The. I. 14 ἐθαύμασε, μακάριον ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ τοιοῦτον ἐ
 Βγαμβρόν. τῶν μὲν οὖν ὁμοφύλων ὀλίγοι τινὲς τὴν εὐσέβειαν
 καὶ ἀρετὴν ἀγασθέντες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γα
 μὴν ἐχώρησαν καὶ συνεστήκεσαν, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δυναί
 τεροι τῶν δεδομένων ἐξ ἀρχῆς ἀπριῆς εἶχοντο, καὶ πρὸς ἰ
 ὠδίνα τῆς ἐπιβουλῆς σφραδάζοντες ἐμεμήνησαν. ὧν ἦρ.
 Ἐριούλφος, ἀνὴρ ἡμιμανῆς καὶ τῶν ἄλλων λυσσώδεις
 συμπόσιον δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἀδ.
 τέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀ.
 θῆ τὴν λέγουσαν „οἶνος καὶ ἀλήθεια,” τοῦ Διονύσου καὶ ἰ
 Cτε ῥῆξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάει
 διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως, καὶ διὰ θυρῶν ἐγ
 ρον τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηκότες. ὁ δὲ Φράβει
 δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν τὸ καλὸν καὶ δίκαιον κάλλιον ἅμα ἰ
 Θεοφιλέστερον ὀφθῆσεσθαι νομίζων, εἰ προσθεῖη τάχος,
 περιμείνας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος τὸ ξίφος ἰ
 πλευρᾶς Ἐριούλφου διήλασε. καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὁ ἰ
 ροπολήσας τὴν ἄδικον ἐπιβουλὴν. οἱ δὲ * * *

15. παρρηγηκότες coni. CL. 17. προσεῖη N.

in pectore versabat, aliud ore proferebat. Uxorem Romanam ex
 tivit, ne propter corporis necessitatem iniurius esse cogeretur.
 Imperator secundum parentis arbitrium dedit ius nuptiarum, e
 nim puella sub patre nutriebatur. Is cum rem esset admirat
 beatum se ducebat, quod talem generum nactus esset. Ex eo
 ctum est, ut nonnulli, sed admodum pauci, adolescentis virtut
 et pietatem reveriti, ad eius causam se adiunxerint. Multo v
 plures et hi potentiores, quae semel ab initio decreverant, tui
 sibi ducere, et conceptas insidias parturientes, insanire et fur
 Horum princeps erat Eriulfus, vir impotens et furibundus. C
 autem illos Imperator convivio lautiore excepisset, verum e
 illud antiquum proverbium apparuit, in vino veritatem esse. N
 eius ope in apertum erupit seditio. Solvitur igitur convivium
 condite, et magna cum commotione et confusione convivae tum
 tuantes foras prosiliunt. At Fravitta, quae erat eius virti
 magnitudo, si statim prosilliret, pulcrius et iustius se factur
 existimavit. Itaque non expectato alio tempore, ense educto l
 Eriulfum confodit: et ille quidem occubuit, cum ante in som
 violentam et iniustam aggressionem praevidisset. * * *

ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΔΕΞΙΠΠΟΝ

ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΓΝΩΜΩΝ.

E NOVA EDITIONE HISTORIAE
EUNAPII SARDIANI

QUA DEXIPPUM CONTINUAUIT
EXCERPTA DE SENTENTIIS.

ARGUMENTUM.

Praefatio libri primi (1). Constantii adversus Iulianum insidias (2. 3). Praefatio libri secundi (4). De Iuliani expeditione in Galliam (5. 6). Eius moderatio (7). Chariettonem amicum sibi conciliat (8). Constantii invidia contra Iulianum. Varias sententiae (9. 10). Iulianus epistolam ad Cyllenium mittit (11). Heraclii Stoici refutatio (12—14). Iulianus Scytharum incursiones animo praesagit (15). De obsidione Ctesiphontis (16—18). Iuliani mors: eius laudes, quibus anonymi invecio in Eunapium et Iulianum subiungitur (19). Iuliani Solis adoratio (20—23). Oraculum de morte Iuliani (24). De seditione Procopii (25—28). Arbitrio latentem Valentis animum firmat (29). Supplicia de consciis Procopii sumpta (30. 31). De coniuratione Theodori (32. 33). Exordium narrationis de factis Hunnorum (34). De Marciano (35). De Musonio eiusque morte (36—39). Bellum Valentis contra Gothos (40. 41). Theodosii luxuria (42). De Gothorum in Thracia vastationibus (43. 44). Narratio de tragoedo exule (45). De perfidia Gothorum Christianam fidem simulantium (46). Magnum asinorum sub Theodosio pretium (47). De Gratiani ingenio et moribus (48). Maximi seditio. De dissoluto imperii statu Theodosio regnante (49). De Tatiano et Proculo (50). Convivium principum Gothorum apud Imperatorem (51). De Rufini et Stilichonis inimicitiiis (52). Bargus ab Eutropio circumventus (53. 54). Querelae de malis scriptoribus: mirabilia non ideo esse falsa (55). Nuntios de rebus Occidentalibus valde esse incertos (56). Gaïnae et Argiboli (Trigibili) insidiae in Eutropium (57—63). Persae cuiusdam de victoriis Romanorum derisio (64). Fravitta Gaïnam vincit (65. 66). Fravitta Hieracis insidiis eversus (67. 68). Hierax poenas luit (69). Omnia sub Pulcheriae imperio venalia fuisse (70. 71). De crudelitate Stilichonis (72).

R. 248
Cod. 263

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

α'. Δεξιππῷ τῷ Ἀθηναίῳ κατὰ τοὺς Ἀθήνησιν ἄρχοντας, ἀφ' οὗ παρὰ Ἀθηναίοις ἄρχοντες, ἱστορία συγγέγραπται, προσαριθμουμένων τῶν Ῥωμαϊκῶν ὑπάτων, καὶ πρό γε αὐτῶν τῶν ὑπάτων καὶ ἀρχόντων ἀρξαμένης τῆς γραφῆς. 5 τὸ δὲ ἐν κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τὰ μὲν ἀνωτέρω καὶ ὅσα τὸ ποιητικὸν νέμεται γένος, ἐφείναι καὶ ἐπιτρέψαι τῷ πιθανῷ καὶ μᾶλλον ἀναπειθόντι τὸν ἐντυγχάνοντα, τὰ δὲ προΐόντι καὶ ἐπὶ πλεόν μαρτυρούμενα συνενεγκεῖν καὶ κατακλεῖσαι πρὸς ἱστορικὴν ἀκρίβειαν καὶ κρίσιν ἀληθεστέραν. βιά-1 ζεται γοῦν καὶ συναριθμεῖται τὸν χρόνον εἰς τε τὰς ὀλυμπιάδας περιγράφων καὶ τοὺς ἐντὸς ἐκάστης ὀλυμπιάδος ἄρχοντας. πρόθυρα δὲ κάλλους ἀνάμεστα προδείξ τῆς συγγραφῆς, καὶ προῖων, τὰ τε ἔνδον ἐπιδείξας σεμνότερα, τὸ μὲν

1. In codice Vaticano haec praefatio eclogarii praemittitur: ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΒΚΛΟΓΑΡΙΟΥ. Οὐκ ἀγνοίᾳ τῶν τῆς ἱστορίας χρόνων δεύτερον Εὐνάπιον τότε κατετάξαμεν Πρίσκου, (ἀγνόητον γὰρ καὶ παρεξηγημένων ἀνθρώπων ἔργον τοῦτο,) ἀπορία δὲ τῆ ἀπὸ φθόνου τῶν εὐπορούντων διαγενόμενοι οὕτως, οἱ βούλοιντ' ἂν ἔχειν ἀχθος ἐτώσιον ἀρούρης τὰς βίβλους καὶ παρ' ἑαυτοῖς διακατέχειν ἢ τοῖς χρῆζουσιν ἐπ' ἀφέλιε μεταδιδόναι. καὶ κινδυνεύει οὕτω γε προΐουσι τὴν παροιμίαν ἀνασοβεῖν τῆς ἐπὶ τῆ φάτῃ κυνὸς, ἢ μὴτ' αὐτῇ τῶν τῆ φάτῃ ἀποκειμένων ἐπαπολαύει, καὶ τῶν βουλομένων καὶ δυναμένων ἀκόσμως καθυλακτεῖ.

PROOEMIUM.

1. Dexippus Atheniensis iuxta annuorum principum, qui Atheniensis esse coeperunt, iam inde a tempore, quo hi archontes apud Athenienses esse coeperunt, historiam composuit, Romanis quoque consulibus ex ordine adscriptis. Sed enim quum ante consules ipsos atque archontas scriptum exordiat, id sibi proposuit historicus, ut antiqua nimis et quae a poetarum gente traduntur, ea singula probabilitati suae permittat, et prout cuique lectori videbitur, esse sinat: posteriora tamen et quae testimoniis magis abundant, ea conferat ad historicam severitatem, et sub verioris criticae regulas redigat. Cogit igitur digere tempus, iuxta olympiadum seriem id scribens, iuxtaque occurrentes in unaquaque olympiade archontas. Iam pulcherrimo historiae suae prooemio praeposito, pergit porro; et ipsum scripturae corpus venustius adhuc ostendens, fabulosa quidem et prisca nimis resecat, atque apud horum auctores, tamquam

μυθῶδες καὶ λίαν ἀρχαῖον ἀφαιρεῖ, καὶ ἀφήσιν ὡσπερ φάρμακον παλαιὸν καὶ ἀδόκιμον εἰς τοὺς συντεθεικότας· Αἰγυπτίους δὲ χρόνους ἀναλεγόμενος καὶ συνωθούμενος ἐπὶ τα κρῖτα καὶ τελεώτερα τῶν παρ' ἐκάστοις ἀρχῶν, τοὺς ἡγεμόνας καὶ πατέρας τῆς ἱστορίας ἐκτίθησιν, ἐνδηλος ὢν καὶ R. 249 σκεδόν τι μαρτυρούμενος, ὅτι τῶν ἀπιστουμένων ἕκαστον ἕτερος προλαβὼν εἴρηκεν. καὶ περιφέρει γὰρ τὴν ἱστορίαν ἐκ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν τῶν ταῦτα εἰρηκότων ὡσπερ ῥωπὸν τι καὶ ποικίλον καὶ χρήσιμον εἰς ἐν μυροπόλιον τὴν ἰδίαν ἰσέηγησιν κατακεκλεισμένην καὶ συνηγμένην. πάντα δὲ, ὅσα πρὸς τε τὸ κοινὸν ἀπάντων ἀνθρώπων ἀξιόλογα καὶ κατ' ἀνδρα δι' ἀρετὴν περιττοῦ τινος ὀνόματος τετυχηκότα λάβρος ἐπιδραμῶν καὶ διαθέμενος τῇ λόγῳ, τελευτῶν εἰς Κλαύδιον καταλύει τὴν συγγραφὴν, καὶ Κλαυδίου τῆς βασιλείας ἔτος τὸ πρῶτον, ἐς ὃ καὶ τῆς βασιλείας ἤρχετο καὶ ἐτελεύτα, ἐνιαυτὸν ἄρξας Ῥωμαίοις ἕνα· οἱ δὲ καὶ ἕτερον Cod. 264 αὐτῷ χαρίζονται. εἶτα Ὀλυμπιάδας καταλογίζεται τόσας καὶ τόσας καὶ ὑπάτους καὶ ἄρχοντας ἐπὶ ταύταις, τὴν χιλιάδα τῶν αἰῶν ὑποβαλὼν, ὡσπερ ἀγωνιῶν, εἰ μὴ πολλῶν λίαν ἔτων ἀποδοίῃ λόγον τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ἐγὼ δὲ ὁ τοῦτο τὸ ἔργον εἰς τοὺν βαλόμενος, ὑπ' αὐτοῦ Δεξιππου ταῦτα ἔχων ἐκδιδάσκε-

4. τελεώτερα] παλαιότερα con. B.

pharmacum vietum et reprobatum, otiosa esse sinit: Aegyptiaca vero tempora supputans atque ad antiquiores purioresque, qui sunt apud quamque gentem, fontes revocans, principes patresque historiae in medium profert; plane demonstrans ac propemodum testimonii comprobans, unumquodque ex his incredibilibus alium ex alio historico fuisse mutuatum. Ipse autem e multis atque omnigenis, qui de his rebus scripserunt, historiam conficit; cinnum veluti varium et perhorum ad unicam pigmentarii officinam, ad suam videlicet narrationem, cogens atque cumulans. Omnia vero, quae sive generatim inter homines illustria, sive singillatim ob alicuius virtutem praestante fama inclaruerunt, celeriter percurrens atque in suam lucubrationem adsumens, finem historiae facit in Claudii anno primo, quo is regnum et auspiciatus est et finivit, anno uno Romanis imperitans; quamquam nonnulli duos huius imperii annos largiuntur. Deinde olympiadas supputat planeque adnumerat cum consulibus et cum archontibus: atque ex olympiadibus mille annos conficit; laboriose admodum aestuans, nisi permultorum annorum lectoribus suis rationem reddiderit.

Ego vero, qui de hoc opere lucubrando consilium cepi, ab ipso quidem Dexippo discere potui atque cognoscere, quale quantumque

σθαι καὶ συλλαμβάνειν, ὅσος καὶ ἡλικός ὁ κίνδυνος κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον ἱστορίαν γράφειν, καὶ πρὸς τοὺς ἐν-
 τυγχάνοντας ὁμολογεῖν, ὅτι ταῦτα οὐκ ἔστιν ἀληθῆ κατὰ τοὺς
 χρόνους, ἀλλὰ τῷ μὲν οὕτως, τῷ δὲ ἑτέρως ἔδοξε, καὶ πε-
 ριφανῶς ἑαυτοῦ κατηγορεῖν, ὡσπερ ἐκεῖνος, ὅτι χρονικὴν
 ἱστορίαν γράφων πλανωμένην τινὰ καὶ μεστήν τῶν ἀντιλε-
 R. 250 γόντων ὡσπερ ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν ἐκτίθησι τὴν γραφὴν.
 ὀξέως δὲ καὶ τῆς Βοιωτίας ἀκούων παροιμίας, ὅτι οὕτως
 αὐλεῖν οὐ πρέπει, κακάϊνα προσελογιζόμεν, ὅτι τέλος ἱστο-
 ρίας καὶ σκοπὸς ἄριστος τὰ πραχθέντα ὅτι μάλιστα δίχα
 τινὸς πάθους εἰς τὸ ἀληθὲς ἀναφέροντα γράφειν, οἱ δὲ ἀκρι-
 βεῖς λογισμοὶ τῶν χρόνων, ὡσπερ ἀκλῆτοι μάρτυρες αὐτο-
 μάτως ἐπεισιόντες, ἐς ταῦτα ὠφελοῦσιν οὐδέν. τί γὰρ Σα-
 κράτει πρὸς σοφίαν καὶ Θεμιστοκλεῖ πρὸς δεινότητα συντε-
 λείται παρὰ τῶν χρόνων; ποῦ δὲ ἐκεῖνοι καλοὶ ἀγαθῶν
 διὰ θέρους ἦσαν; ποῦ δὲ τὰς ἀρετὰς ἐφ' ἑαυτῶν, καθάπερ
 τὰ φύλλα, πρὸς τὴν ὄραν τοῦ ἔτους αὐξανόμενας καὶ ἀπο-
 ῥεούσας παρείχοντο; ἀλλ' ἴσως ἕκαστος αὐτῶν τὸ γοῦν ἐ-
 φύσιν καὶ δύναμιν ἀγαθὸν διαρκῶς καὶ συνεχῶς ἐν ταῖς ἐν-
 εργαίαις ἀπέδιδον καὶ διέσωζεν. τίς οὖν λόγος πρὸς ἱστορί-
 ας τέλος εἶδέναι καὶ γινώσκειν, ὅτι τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-
 χίαν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες κυνὸς ἐπιτέλλοντος; τί δ' ὄφελος

13. ἐπεισιόντες ed.

periculum sit per annos singulos historiam deducere, ac porro lecto-
 ribus confiteri, hoc et illud secundum temporum rationem non vere
 esse dictum, sed aliis aliter visum: atque ita se ipsum perspicue
 coarguere, ut reapse Dexippo accidit, quod historiae chronicae qui-
 vis auctor fallacem quandam et plenam repugnantiarum, ceu chorum
 exlegem, edit descriptionem: Boeoticum quoque proverbium mox audi-
 turus, quod sic tibiis sonare non decet. Denique et illud mecum
 reputavi, finem historiae scopumque optimum esse, ut res gestae
 duce omnino veritate, absque ullo affectu scribantur: accuratos vero
 temporum calculos, si veluti testes non invocati adsint, praedictae
 rei nihil prodesse. Nam quid Socrati ad sapientiam vel Themistocli
 ad ingenii sollertiam conferunt tempora? Quid scire refert, ubinam hi
 praeclari viri per aetatem degerint? ubinam suas virtutes, tamquam
 folia pro anni tempore, crescentes defluentesque exhibuerint? Atque
 horum fortasse uterque quidquid vel naturae cognitione vel ingenii
 cultu exquisitum erat, id perseveranter atque perpetuo prae se fer-
 bat actibus suis atque servabat. Quid prodest historiae propositum
 scire ac cognoscere, Graecos navali proelio ad Salaminam vicisse ex
 oriente canicula? Quid rursus confert lectoribus ad utilitatem ex

ἦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἰς ὠφέλειαν ἱστορικῆς χρείας, εἰ κατὰ ταύτην ἐτέχθη τὴν ἡμέραν ὃ δεινὰ καὶ μελοποιὸς ἀνέσχευεν ἢ τραγῳδοῦς ἄριστος; εἰ γὰρ ἔσχατος ὄρος τῶν περὶ τὴν ἱστορίαν καλῶν τὸ πολλῶν καὶ ἀπείρων πραγμάτων ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ διὰ βραχείας ἀναγνώσεως πείραν λαβεῖν, καὶ γενέσθαι γέροντας ἔτι νέους ὄντας δι' ἐπιστήμην τῶν προγεγονότων, ὥστε, τίνα μὲν φευκτέον, τίνα δὲ αἰρετέον, εἰδέναι, τοῦναντίον ἐμοί γε δοκοῦσι ποιεῖν οἱ περιττοῖς καὶ ἀπρητημένους ἐπεισοδίῳ ὥσπερ ξενικοῖς ἡδύσμασι τὸ τῆς Cod. 313
 ἱστορίας ἐδώδιμον καὶ χρησίμον ἀνατρέποντες καὶ διαφθει- R. 251
 ροντες ἄλμυρῷ λόγῳ πόσιμον ἀκοήν. κωλύει μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲν καὶ περιττόν τι μαθεῖν, ἄλλως τε, ὡς φησιν αὐτὸς Δέξιππος, τῶν μὲν χρονικῶν ἢ πάντων ἢ τῶν πλείστων δι-
 ἀπεφωνημένων, τῶν δὲ ὑπερόρων καὶ φανερῶν πράξεων συμ-
 15 ἀπεφωνημένων. τίς γὰρ οὕτω περιβόητος ἔπασιν ὅσοι λό-
 γων ἤψαντο καὶ κατέλιπον λόγους, ὡς Λυκούργος Λακεδαι-
 μόπος; ἐς ὃν καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ μαρτυρία διὰ στόματος ἅπασι
 Θεὸν ἀντικρὺς ἀνακαλοῦντος ἐπὶ τῷ θεῖναι τοὺς νόμους.
 τίς δὲ τῶν ταῦτα εἰρηκότεων ἐτέρῳ συμφέρεται περὶ τῶν
 20 ἱστορίας ἐτίθει τοὺς νόμους χρόνων; ἀλλὰ πάντες, ὥσπερ οὐ-
 κίαν ἢ στύλον δοκιμάζοντες ἢ τι τῶν ὁμοίων, ὅτι μὲν ἔστι
 καὶ γέγονε, συντίθενται καὶ κατανεύουσι, περὶ δὲ τοῦ πότε

2. ὃ add. N. 4. ἀπείρωσ ed. 14. δὲ deest ed. 17. στό-
 μασιν cod., στόμα ἐστίν ed.

istoria capiendam, quod ille tali die natus sit, qui deinde melicus vel tragicus poeta evasit optimus? Etenim si summum historiae bonum in eo vertitur, ut multarum incognitarumque rerum gestarum brevi tempore modicaque lectione peritiam nanciscamur, fiamusque senes, dum iuventute floremus, ob praeteritarum rerum scientiam, ita ut, quid fugiendum sit quidve adpetendum, sciamus; contrarium mihi facere videntur qui supervacaneis et assutis episodiis, tamquam peregrinis condimentis, bonum historiae pabulum adulterant, delicatamque auditum amaro sermone violant. Nisi forte inania etiam dissecere animus fert. Praesertim quum chronici scriptores, ut ait ipse Dexippus, vel omnes vel certe plurimi invicem dissideant in rebus illustribus ac manifestis, quas per se ipsas in controversiam nemo revocat aut diffitetur. Nam quis apud historiae peritos vel conditores Lacedaemonio Lycurgo celebrior est? de quo Dei testimonium in ore omnium versatur, parem Deo vocitantis ob ferendarum legum sapientiam. Quotusquisque vero ex his, qui de ea re scripserunt, consentit eum alio homine de temporibus, quibus ille leges scribebat? Nimirum id omnes, tanquam de domo vel columna vel re simili agatur, quod quidem ille exstiterit, concedunt et annuunt; quoniam

* παντοδαπῇ ἐμπεπλήκασιν τὰ βιβλία. ὁπότε καὶ Θουκυδίδης ὁ πάντων ἀκριβέστατος τὸν μέγαν καὶ πολυύμνητον ἐκεῖνον πολεμον ἀρχὴν τινα καὶ προφάσεις φησὶ λαβεῖν πρὸς δευτέραν κίνησιν ἐκ διαφορᾶς ἡμερῶν, ἣ περὶ πόλεων ἀλώσεως αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἔχει διαιτῶν σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, τίνες ἐπεκάλουν δικαιοτέρον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἐλθὼν ὑποδηλοῖ καὶ παραδείκνυσιν, ὅτι κενὴ τίς που καὶ ἀχρεῖος ἢ περὶ τοὺς χρόνους διατριβῆ καὶ σχολῆ.

R. 252 Τοιαῦτά τινα καὶ πλείω ἕτερα πρὸς ἐμαυτὸν ἐκκλησιάσας καὶ βουλευσάμενος, καὶ τοῖς ἐς τὰ χρονικὰ σπεύδουσιν καὶ ἀνεστηκόσιν ὁμοιά τινα παρεγγυῶν, ὡς ἡ περὶ τῆς ὄρας καὶ ἡμέρας ἀκρίβεια πλουσιῶν οἰκονόμοις τισὶ καὶ λογισταῖς πρέπει, καὶ νῆ Δία γε τοῖς ἐς τὰ οὐράνια κεχηρῶσι καὶ ὅσοι πρὸς ἀριθμῶ φανερωῶς κἀθηται· αὐτὸς δὲ προαγορεύων πόρρωθεν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὅτι πιστεύσας ἐμαυτὸν δύνασθαι γράφειν γεγονότα τε καὶ γινόμενα πρὸς τόδε ἔργον ὄρησα, τὸ μὲν κατ' ἐνιαυτὸν καὶ κατ' ἡμέραν ὡσπερ ἀπροσδιόνυσόν τινα ῥῆσιν παραιτησάμενος, τὸ δὲ κατὰ χρόνους, οἱ τοῖς βασιλεῦσι περιγράφονται, κρίνας ἀληθέστερον ἀναγνώσεται γοῦν τις, ὅτι ταῦτα ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως τοῦδ' ἐπράττετο· κατ' ὃν δὲ ἐνιαυτὸν καὶ ἡμέραν, ἔτερον

1. Ante παντοδαπῇ excidisse conī. N. ἀπορίᾳ. 3. τινὰ et πρὸς δευτ. emend. Cl. monens respici ab Eunapio Thucyd. IV, 122 non II, 19 aut V, 20., τινας et ἔτους δευτ. ed. 4. πόλεων cod. Πλαταιῶν ed. ex coniectura Maii. 11. παρεγγυῶ conī. B. 14. προαγορεύω conī. B. 20. ἐπὶ N., ἔστι ed.

autem tempore extiterit, id innumeris libris disquirant. Et quidem ipse Thucydides, quo nemo fuit in notandis temporibus diligentior, magnum illud et famigeratum bellum renovati ardoris initium occasionesque cepisse ait ex dierum controversia, quae de captis oppidis inter illos oriebatur. Neque tamen ipse satis aperte accurateque definit, utri iustius questi sint: mox cum ad dierum supputationem ventum est, plane significat atque demonstrat, vanam esse prope modum atque inutilem temporum notationem ac sedulitatem.

Hacc et alia plura mecum ipse animo collegi ac reputavi; et ceteris etiam, qui ad annales scribendos studium impendunt, admonendi causa suggesti; quod videlicet circa anni tempestates diesque sedulitas vilicos divitum ac rationarios deceat, atque eos hercle, quae coelestia scrutantur, et calculatoris artem diserte profitentur. Ego vero hoc lectoribus meis affirmo, me non sine fiducia vires ad re praeteritas ac praesentes scribendas mihi suffecturas, hoc opus adgressum esse, ita quidem, ut minutam sive anni sive diei rationem ceu quid importunum, negligam; verum ipsa tempora verius expectam, intra quae reges singuli versati sunt. Lector igitur apud

† ἐς τὴν ἀπάτην χορεύεται τίς. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ πιστεύειν ἐ-
 μαντιῷ γράφω, ἀνδράσιν ἐπόμενος, οἱ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου Cod. 314
 μακροῦ προεἶχον κατὰ παιδείαν καὶ διατεταμένως ἐνήγον
 μὴ σιωπᾶν τὰ κοινὰ τῶν ἔργων, καὶ ὅσα ὁ καθ' ἡμᾶς ἔφερε
 5 χρόνος, καὶ τὰ πρὸ ἡμῶν μετὰ τὴν Δεξιππον γραφὴν οὐ-
 πα λόγου τε καὶ ἱστορίας ἐμφανοῦς τετυχηκότα. ἐγίνετο δὲ
 ἐπίνοις τε κἀμοὶ κοινὸν τὸ ἔργον τόδε, καὶ πάντα γε ἐς τὸν
 Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἐδόκει, ὃς ἐβασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ
 δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὥσπερ τινὰ θεὸν προσεκύνουσιν ἀπαν-
 10 ταις. λόγου δὲ ἦν ἄξιον καὶ καλῶς ἔχειν ἐδόκει, καθάπερ
 τοῖς ἐνεκεν ἐρωμένης . . .

πῶτα ποιηταῖς οἱ γενομένοις ἀρίστοις· οὕτω καὶ ἡμῖν ἀρχὴν
 15 καὶ γένεσιν προθεμένοις τὴν . . . παρόντα καὶ . . .
 τῶν προ . . . ἐδόκει . . . φῆν . . . κόντων χρόνων . . .
 ἰσμένον καὶ . . . ψυψῆς (sic ed.) ἀναφέρουσι . . . τὸ εἰδωλον . . .
 οὐκ εἶν . . . ἐν ἀλλοτριῶν.

β. Ὅτι ἐξουσία ἐστὶ . . . πονηρᾶς . . . ὑπὸ λόγου . . . R. 253
 παρακινεῖ καὶ . . . χρόνον . . . χρηματίζει . . . ἀρχῆς . . .
 γὰρ μήποτε . . . οὕτω δὲ τι . . .

20 . . . ἀλλ' ἢ μὲν παροιμία φησὶ τὸ θέρος ἐπὶ τῇ
 καλῆ φαινέσθαι· τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος ἐδείκνυ τοῦ Cod. 121
 παρὸς ὧν.

γ. Ὅτι κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Καίσαρα δοκοῦν τῷ A. C. 361
 αὐτῷ Κωνσταντίῳ βεβουλεῦσθαι καλῶς, ὁ χρόνος τὴν πεί-

1. καὶ] κατὰ N. 8. ἐδόκει — τὸ δὲ N., καὶ δοκεῖ τοῖς βασι-
 λεῦσι μὲν ἐφ' ἡμῶν τόδε ed. 10. καὶ add. M. 11. ἐρωμένης
 B., ἐρωμένοις ed.

inveniet quae cuiusque regis res gestae sint; verumtamen rei gestae
 222 et diem alius quivis praestigiator dicat. Ego vero pro hac
 ipsa mei fiducia scribere incipio: exemplum secutus hominum, qui
 hanc nostram aetatem eruditione sua valde superaverunt: enixeque
 mihi proposui, quominus nihil publicarum rerum tacerem, sive quas
 nostra aetas vidit, sive superiores, quotquot post historiam Dexippi
 nondum litteris vel publicis commentariis commendatae fuerunt.
 Quare commune cum illis historicis negotium suscepimus, et nobis
 quidem omnia ad Iuliani tempora referenda videbantur, qui memo-
 ria nostra regnavit et numinis instar ab universis hominibus cultus
 est.

2. Potentia est . . .

* Ait vero proverbium: messem calamus ostendit. Tunc ergo
 Constantius, quonam parente satus esset, palam fecit.

3. Quae consilia Constantius contra Iulianum Caesarem ador-
 navisse ex utilitate sua putabat, ea feliciter tempus in contrarium

A. C. 36, *ραν ἐς τὸ ἐναντίον ἔστρεφεν, ταῖς τοῦ Καίσαρος ἀρεταῖς*
 Ind. 4 *συνενθουσιώσης ἤδη τῆς τύχης, καὶ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας*
 Con. I. 25 *ξένα καὶ ποικίλα φερούσης τῷ βασιλεῖ διηγήματα· ἐφ' οἷς*
 Jul. C. 7 *ὁ Κωνσταντίος δακνόμενος ἤδη καὶ δυσφορῶν ὑπὸ φθόνου,*
τοὺς ἡγουμένους τῶν φύσει πολεμίων ἐπετείχιζε τῷ Καίσαρι,
καὶ τὴν αὐτοῦ προσετίθει τοῖς ἐχθροῖς δύναμιν, μόνᾳ
 † *ὄρων τὰ ἡδέα, καὶ τὸ οἰκεῖον ξένον ὑπολαμβάνων, εἰ σὺν τῷ*
Καίσαρι σώζοιτο, καὶ τὸ ξένον οἰκεῖον, εἰ καταλύοι μεθ'
ἑαυτοῦ τὸν Καίσαρα· ὥστε ὁ πόλεμος εἰς τὸ ὑπουλον με-
ταβαλὼν καὶ τὸ φύσει πολέμιον ἐποίει σύμμαχον.

R. 254

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ Β' ΛΟΓΟΥ.

δ'. *Τὰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς Δεξιππου συγγραφῆς ἐς τοὺς*
Ἰουλιανοῦ καθήκοντα καιροὺς, ὡς ἐνῆν μάλιστα διὰ τῶν ἀ-
ναγκαίων ἐπιτρέχουσιν, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν δεδηλωται
φέρεται δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὄνπερ ἐφέρετο εἰς ἀρχῆς,
 15 *καὶ ἀναγκάζει γε τοὺς ἔργοις ἐνδιατρίβειν ὥσπερ τι πρὸς*
αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότας. οὐ τι μὰ Δία τεθεαμένους ἢ
πεπειραμένους· κομιδῇ γὰρ ἦν ὁ γράφων τάδε παῖς, ἤνικα
ἐβασίλευσεν· ἀλλὰ δεινὸν τι χρῆμα καὶ ἀπαραίτητον· εἰς ἔρωτα
 20 *τὸ κοινὸν ἀνθρώπων ἀπάντων πάθος καὶ τὸ τῆς ἐφ' αὐτῷ δό-*
ξης ἀστασίαστον. πῶς γὰρ ἦν σιωπῶν ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς ἔφε-

13. καιροὺς add. M. 17. τοῖς N. 20. ἐπ' αὐτῷ conl. B.

vertit: Caesaris virtutibus favente iam studiosissime fortuna, et prope quotidie novis variisque nuntiis ad Augustum delatis: quibus morsus Constantius et iam aeger invidia, in Caesarem acerrimorum hostium duces incitavit, atque horum odiis vim ipsemet suam adiunxit. Et iam unice commodum suum respiciens, suos pro alienis habebat, si cum Caesare salvi essent; alienos pro suis, dummodo Caesari secum insidiarentur. Quare hoc belli subdolum genus eos etiam, qui naturaliter hostes erant, in amicorum numero habebat.

LIBRI SECUNDI PROOEMIUM.

4. Res itaque post Dexippi historiam usque ad Iuliani tempora gestae satis in superioribus, quantum summa quaeque attingenti licuit, declaratae fuerunt. Deinceps oratio fertur ad cum, quem iam ab initio spectabat, Caesarem; cogitque nos in eius gestis versari, amatorio veluti stimulo erga illum pellectos: non quod per Iovem nos eum viderimus, vel consuetudinem cum eo habuerimus: prorsus enim adolescentulus erat, qui haec scribit, dum ille regnabat: sed profecto magnum creat atque insuperabilem amorem concors hominum communisque sensus, et firmissima de illo principis existimatio. Nam quomodo nobis silere liceret de quo nemo contem-

ρῆσι σωπῶν; πῶς δὲ μὴ λέγειν ὅσα καὶ οἱ μὴ δυνάμενοι λέγειν ἀπὸ στόματος ἔφραζον, ἐς γλυκεῖαν τινα καὶ χρυσῆν διατριβὴν τὴν ἐκείνου ἀναφέροντες. καὶ ὁ μὲν πολὺς ἄθροπος ταῦτα πάσχοντες ὁμῶς ἔλαττον ἐς τὸ γράφειν ἐξ-δεβιάζοντο· τὸ δὲ ἐξαιρέτον, καὶ ὅ,τι περ ἦν ἐν παιδείᾳ γνωριμώτατον, οὐδὲ ἀφιέντα ἤφρισαν, ἀλλ' ἐνέκειντο παραθαροῦντες ὡς ἐπιληψόμενοι τοῦ πόνου. ὁ δὲ ἐς τὰ μάλιστα γενοῦς αὐτῷ γνώριμος, ὁ Περυγαμηνὸς ἀνὴρ Ὀριβάσιος, ἐκ φυσικῆς φιλοσοφίας λατρικὴν ἐπιτάττειν ἄριστος καὶ δρᾶν R. 255
 1061 θειώτερος, καὶ ἀσεβήσειν ἐβόα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγραφοίμῃ· καὶ τῶν γε πράξεων (πάσας δὲ ἠπίστατο παρῶν ἀπάσαις,) μάλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συνετέλει πρὸς τὴν γραφὴν· ὥστε οὐκ ἦν ἀναβολὴ καὶ βουλομένῳ ῥαθυμεῖν.

ε. Τοῦτο ἐγένετο τὸ εὐτύχημα, καὶ πάντα, ὡσπερ ὁ-Cod. 122
 1501 στραίου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε τοῖς Ῥωμαίοις.

ζ. Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος περὶ τοῦ παραβάτου Ἰουλιανῆς δὲ στρατείας ταύτης σφοδρωτάτης τε ἅμα καὶ κλεινοτάτης τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων τὴν διήγησιν ἐς τὴνδε τὴν γραφὴν ἐντείνοντες, οὐ πεισόμεθα ταυτὸν τοῖς ἐν ἡμέρᾳ ἀνασχοῦσιν, ἵνα τι κρυπτόμενον ἀνεύρωσιν· οὐδὲ ὑπὲρ ὧν ἱκανῶς ἅμα καὶ συνενθουσιῶν τοῖς ἑαυτοῦ καλοῖς

1. σωπῆν N. 3. ἀναφέροντες] ἀναφέροντες μνήμην N. 7. συνεπιληψόμενοι con. B. 15. τοῖς om. Suidas z. v. στραίου.

cessere poterat? Cur ea non diceremus, quae fandi etiam imperiti nihilominus loquebantur, laudem illius dulce quoddam et aureum officium ducentes? Et vulgus quidem quamquam ita esset affectum, minus me tamen ad scribendum compellebat, sed enim spectati homines et quotquot erant doctrina illustrissimi, remissum me non remittebant, verum hortando instabant ac prae se ferendo laboris quandam communionem. Qui vero Iulianum maxime noverat Perpermenus Oribasius, homo a naturali philosophia ad medicam artem docendam paratissimus, et ad exercendam adhuc divinior, me etiam impium inelamabat aperte, nisi ad scribendum incumberem. Idem rerum quoque gestarum, quas omnes utpote praesens noverat, perquam accuratos commentarios mihi ad historiam scribendam suppeditavit. Quare non fuit morandi potestas, etiamsi otiosi voluissem.

5. Haec felicitas contigit, atque omnia, tamquam testa con-versa, meliora Romanis fluere coeperunt.

6. De Iuliano apostata sic ait Eunapius: Huius maximae et quotquot antea fuerunt clarissimae expeditionis narrationem scribere adgrediens, haud imitabor eos, qui meridie faces attollunt, ut lateas aliquid vestigent. Nam quia ipse Iulianus, in scriptorum quoque numero princeps, suorum facinorum admiratione captus, libellam integram super hoc proelio conscripsit, equidem haud illi me

διπλοῦν θηρίον ἀποκαλοῦν, ἀλώπεκα καὶ λέοντα, μᾶλλον ἔφασκε φοβεῖσθαι τὴν ἀλώπεκα· Κωνσταντίῳ δὲ λέων μὲν οὐ δεῖς παρῆν, πολλαὶ δὲ ἀλώπεκες κύκλῳ περιτρέχουσαι διεθορούβουν τὸν Καίσαρα.

ι'. Πᾶσα δ' ἡ βία τὴν γραφὴν κατὰ μικρὰ καὶ ἐπὶ Κωνσταντίον φέρεται, καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου πραττομένων ἐκαστον ἀναγαγεῖν ἐπὶ καιροῦς καθ' οὓς ἐγένετο καὶ συνεπιπτεν.

Τότε δὴ ὁ Κωνσταντίος ἐφ' οἷς ἔδει δυσφορῶν, καὶ ἔπραττεν Ἰουλιανὸς ἔλεγχον τῆς ἰδίας βασιλείας ὑπολαμβάνων, τὰς τε δηλουμένας ἐπινικίους ἐορτὰς εἰς πένθος καὶ συμφορὰν μετέβαλλε, καὶ διοιστρούμενος ὑπὸ φθόνου καλύπτης πρὸς τὸν ἐμφύλιον ἐξώγκωτο πόλεμον.

Ἔοικε μὲν οὖν καὶ ἄλλως ὁ χρόνος ἐν ταῖς μακραῖς περιόδοις καὶ κινήσει πολλὰκις ἐπὶ τοιαῦτα καταφέρεσθαι συμπτώματα, καθάπερ οἱ τῷ Δαρείῳ συστάντες ἐπὶ τοῦ μάγονος ἦσαν ἑπτὰ, καὶ οἱ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις Ἀρσάκα κατὰ Μακεδόνων συνεγεροθέντες ἴσοι τὸν ἀριθμὸν ἔτυχον.

R. 259 Συνορῶσι δὲ, ὅτι θερμοτότης μὲν δεῖται καὶ ὀρμῆς ἀσφαλές τὸ γὰρ τῆς ἀνάγκης παρὰ πόδας ἐστὸς, σκῆψῃ ἥκιστα ἐκδεχόμενον, προσχρότερον ἀπαιτεῖ τὸν κίνδυνον.

ια'. Ὅτι περὶ τῆς στρατείας τῆς κατὰ Ναρδινῶν πο

9. ἔδει] χαιρειν ἔδει N. 20. ἐστὸς, σκῆψιν B., ἐπισκῆψιν ed
21. προχειρότερον conl. B. 22. Ἀλαμανῶν conl. B.

lare solebat, vulpem atque leonem; sed tamen magis vulpem timere se aiebat. Constantio hercle nullus leo aderat, sed multae vulpes circumsilientes negotium Caesari facessebant.

10. Sed plane necesse est, ut paulatim historia ad Constantium quoque deflectat, atque ut eius res gestas temporibus quamque suis colloset.

Tunc vero Constantius, quae par erat, moleste ferens, et Iuliani facinora regni sui vituperationem existimans, triumphales, qui indicti erant, festos dies ad luctum tristemque casum transtulit; invidiaque et dolore furens ad civile bellum prorupit.

Tempora saepenumero visa sunt longis periodis ac conversionibus ad eosdem redire casus. Veluti qui cum Dario adversus magos conspiraverunt, septem numero erant: et post tempora multa hi, qui cum Arsace contra Macedonas rebellaverunt, pari numero fuerunt.

Intelligunt autem, opus esse ardore et impetu ad efficiendam securitatem. Namque instans necessitas, considerationem minimè patiens, proximus vindicat sibi periculum.

11. De bellica expeditione adversus Nardinos, quae varios casus experta est, scribit ipse Iulianus cum alibi alia, tum in episto-

ιστρόπου γενομένης ἐκτίθῃσι μὲν αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ἄλλα δὲ ἀλλαγῷ καὶ πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς. πρὸς τινὰ γοῶν Κυλλήμιον καὶ ταῦτα ἐξηγουμένον τὰ μὲν ἐπιτιμῶν ὡς διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας φαίνεται, καὶ παρεκτί-
 59 θῆναι γὰρ τὰ πραχθέντα ὅπως γέγονε· φάσκων δὲ μὴ δεῖσθαι
 σου τὰ τε ἔργα λέγοντος, (οὐδὲ γὰρ Παλαμῆδην Ὀμήρου
 προσδεηθῆναι φησιν εἰς δόξαν,) καὶ τὰς ἀλλοτριὰς συγ- Cod. 288
 γραφὰς τῶν ἰδίων ἔργων ὑπὸ μεγαλοφυχίας παραιτούμενος,
 αὐτὸς ὁμῶς διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων πρὸς τὸ λέγειν
 10 οὐτὰ κατασιόμενος, οὐδὲ συγγραφήν ἀπλήν, ἀλλ' ἐπαινον κέ-
 κρικέν τινὰ καὶ λαμπρὸν ἑαυτοῦ διεξέειπεν αὐτοκέλευστος, καὶ
 πρὸς πολλοὺς αὐτὰ διὰ τῶν ἐπιστολῶν ἕμνων.

ιβ. Ὅτι κρατεῖν ὡς ἐπίπαν εἴωθεν ἐν μὲν τοῖς ἀπει-
 ροῖς τὸ πλέον, ἐν δὲ τοῖς ἐπιστήμοσι τὸ γεγυμνασμένον· οὐ
 15 γὰρ ἐν τοῖς μετὰ τέχνης ἀπαντὰ τὸ παράλογον τῆς τύχης,
 ἀλλ' ἐν τοῖς ἀτέχνοις χώραν ἔχει τὸ αὐτόματον, ὥσπερ κἀν
 ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμασι δρώμεν τὸ προτεθὲν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀ-
 κείρων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μελετησάντων ἐκτελούμενον.

ιγ. Ὅτι πᾶν ἔργον κρείττον ἀπορῶντος στρατηγούμε- R. 260
 20 νου· ὅστις δὲ ἐν πολέμῳ κρύπτει τὰ πλείονα, κρείττων ἐστὶν
 ἢ ὁ μετ' ἔργων θρασύτητος φανερώς ἐπιών.

ιδ. Ὅτι ὁ κυνικός Ἡράκλειος ἀκροασόμενον ἐκάλεε τὸν
 10. κέκρικεν] ἱστορικὸν N. 17. προτεθὲν N., προστεθὲν ed.
 20. ἐστὶν ἢ ὅ] ἐστὶ τῆς ed. 22. ὁ om. ed. Ἡρά-
 κλειος] Cod. hoc loco Ἡράκλειτος; at infra in rebus Procopii ty-
 ranni idem codex habet Ἡράκλειος. Priori lectioni favet Suidas;
 posteriori textus Iuliani in oratione contra hunc cynicum ed.
 Petav. MAIUS. ἀκροασόμενον N., ἀκροασάμενον ed.

is ad diversos illam enarrat. Ad quemdam itaque scribens Cylleni-
 um, qui argumentum illud tractaverat, primum quidem eum obiur-
 pta, propterea quod a veritate aberraverat; tum ipse rem prout se
 habebat exponit. Ait autem, facta illa scriptore non indigere: nam
 neque Palamedi, inquit, ad gloriam opus Homero fuit. Ergo alie-
 nis factorum suorum historias excelso animo abnuens, ipse tamen
 magnitudine rerum gestarum ad dicendum impellitur. Neque sim-
 plicem historiam, sed luculentam sui laudationem sponte persequitur,
 atque in epistolis ad multos scriptis se ipsum praedicat.

12. In imperitis plerumque numerus praevalet, in sapientibus
 eruditio. Neque enim fortunae temeritas arte praeditis usuvenit,
 sed rudibus casus fortuitus dominatur. Sic et in aliis disciplinis ad
 propositam finem non imperitos, sed sollertes devenire videmus.

13. Quodvis opus militare secreto ducum consilio dirigi prae-
 stat. Sane qui belli plura celat, potior est illo, qui factorum auda-
 cia manifeste utitur.

Ἰουλιανὸν ὡς ἐς τὴν βασιλείαν ὠφελήσων αὐτόν. ὁ δὲ θαιμύσας τὸ τῆς ὑποσχέσεως ὕψος ἐτοίμως ὑπήκουσεν. ἐπεὶ ἡ παραδῶξαν ἀπήντησεν, ὁ Ἰουλιανὸς ἀντιγράψας λόγον τι ἑαυτοῦ δύναμιν ἐξέφηγε καὶ τὸ τῆς φύσεως ἀνυπέρβλητο οἱ δὲ ἀκούσαντες καταπλαγέντες τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, καὶ θάπερ θεοῦ προσεκύνησαν τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν βασιλικὸν θυμὸν διέλυσε λογικῇ φιλοτιμίᾳ. ὁ δὲ καὶ ἑτέρωθεν λυγρὸν τὸν αὐτὸν κυνικὸν ἐτίμησεν.

A. C. 363
Ind. 6
Iul. I. 2
14. ἰε'. Ὅτι τῷ Ἰουλιανῷ ἤκμαζεν ὁ πρὸς Πέρσας πόλεμος τὰς τε Σκυθικὰς κινήσεις ὡς περ ἐγκρηπτομένης ἐστὶ *κυματὸς ἐπίθου πύργου ἢ θεοκλυτῶν ἢ λογιζόμενος. λέγει οὖν ἐπιστέλλον· „Σκύθαι δὲ νῦν μὲν ἀτρεμοῦσιν, ἴσως οὐκ ἀτρεμήσουσιν.“ ἐς τοσοῦνδε ἐξικνεῖτο χρόνον τῶν μείλόντων αὐτῷ ἢ πρόνοια, ὡς θ', ὅτι τὸν ἐπ' αὐτοῦ μόνον καὶ ῥὸν ἡσυχάσουσι, προγινώσκειν.

15. Ὅτι τὸ πρὸ Κτησιφῶντος πεδίον ὀρχήστραν πολέμου πρότερον ἀποδείξας, ὡς ἔλεγεν Ἐπαμινώνδας, Διονύσου σκηνὴν ἐπεδείκνυ Ἰουλιανὸς, ἀνέσεις τινὰς τοῖς στρατιώταις καὶ ἡδονὰς πορίζόμενος.

16. Ὅτι τοσαύτη ἐν τοῖς προαστείοις Κτησιφῶντος ἡ φθονία τῶν ἐπιτηδείων ἦν, ὥστε τὴν περιουσίαν κίνδυνον τοῖς στρατιώταις φέρειν, μὴ ποτε ὑπὸ τρυφῆς διαφθαρεῶσι

14. ἢ om. ed. 16. τὸ add. N. 22. τρυφῆς ed.

14. Heraclius cynicus Iulianum invitavit, ut se praeceptore audiret, ceu regno administrando utilem futurum. Is autem magnitudinem promissorum admirans, alacriter morem gessit. Mox, quae res citra spem evenisset, Iulianus, contra illum oratione scripta, in genium suum naturamque eximiam demonstravit. Quicumque verum scriptum illud legerunt, tum eloquentiae vim suspexerunt, tum praecipue Iuliani clementiam, tamquam dei, oculati sunt, qui regale iram litteraria disceptatione dissolvit. Deinde Iulianus alia quoque oratione cynicum ultus est.

15. Quo tempore Persicum bellum calebat, Iulianus Scythico quoque motus latentes adhuc, procellae instar, procul sentiebant vel dei familiaris monitu, vel proprio ratiocinio. Dicit ergo in epistola: „Scythae nunc quiescunt; fortasse tamen hanc quietem non retinebunt.“ Scilicet eius futurorum provisio in tantum tempus extendebatur, ut illos sua aetate tantummodo pacem servaturos ante cognoverit.

16. Iulianus in campo apud Ctesiphontem belli choream praestantem, ut aiebat Epaminondas, Bacchi scenam exhibuit, et quaedam et voluptates militibus indulgens.

17. Tanta erat in Ctesiphontis suburbanis rerum copia, ut alacritas militibus periculum creaverit, ne luxurie corrumperentur.

171
 ιη. Ὅτι δοικε τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἄλλως ἐπιφορον εἶ-
 ναι καὶ κάτατες πρὸς τὸ βύσκανον. καὶ οἱ στρατιῶται
 οὐκ ἔχοντες ὅπως ἐπαινώσιν ἀξίως τὰ πραττόμενα, „τοὺς
 Λχαιούς” φασιν „ ἔκρινον ἀπὸ τοῦ πύργου,” στρατηγικός
 515 καὶ περιττός εἰς φρόνησιν ἕκαστος εἶναι βουλόμενοι.
 καὶ τοῖς μὲν ὕλη τις ὑπὴν φλυαρίας· ὁ δὲ τῶν ἐξ ἀρχῆς
 ἰγόμενος λογισμῶν ἐπὶ τὴν οἰκείαν ἀνέστρεφεν.

ιδ'. Ὡςπερ δὲ ἐν πολέμῳ καὶ τούτων ἐπικειμένων
 ἀρχηγος δεόμενον τὸ στρατόπεδον τὴν ἀρεσιν περιεσκόπει.
 10 καὶ καθάπερ ἱατρικοί φασι καταδύτων γενομένων δυεῖν ἀλ-
 γημάτων τὸ ἕλαττον ὑπὸ τοῦ σφοδροτέρου λύεσθαι, οὕτω
 καὶ τότε θεωρεῖν ἐξῆν, ὡς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κατὰ τὸν βασι-
 λέα πάθους ὁ τοῦ πολέμου φόβος παρὰ πόδας ἐστὼς κατα-
 μαραιῶν ἀπήμβλυνεν. τὸ μὲν γὰρ γεγενημένον ἦν φανερόν, τὸ
 15 δὲ ὅπως εἰκάξεν ἄλλος ἄλλως, ἠπίστατο δὲ οὐδὲ εἷς. πλὴν ἐν
 τούτῳ γε ἤδεσαν, ὡς αἰρεῖσθαι προσῆκέ σφισιν ἀρχοντας· εἰ
 δὲ καὶ πλῆθος ἦσαν, τοῦτο γοῦν ἠπίστατο σαφῶς, ὅτι ἀρ-
 χηγος μὲν εὐπορήσουσι, τοιοῦτον δὲ οὐδὲ εἰ *πλαστός θεός
 εὐρήσουσιν. ὅς γε διὰ φύσεως ἐξουσίαν καὶ τὸ ἰσομέγεθες τῷ R. 262
 20 αἰφ' ἀγωγῆς τε ἀνάγκην ἐπαύσατο πρὸς τὸ χεῖρον ἔλκουσαν,
 καὶ ἐκ τούτων ἀνεγκῶν κυμάτων οὐρανόν τε εἶδε καὶ

1. ἐπιφέρων ed. 4. φασίν N., φησὶ ed. 10. καταδύ-
 τω] καταδύων N. 20. ἔπαυσε s. ἐβιάσατο conl. B.

18. Ceteroquin videtur humana natura ad invidiam propensa
 atque proclivis. — Milites quum pro meritis res gestas laudare non
 possent: „Achaeos, dicunt, de turri iudicabant;” quum se quisque
 imperatoria scientia praeditum prudentiaque praestantem haberi vel-
 let. — Atque his quidem materia nugandi suberat; ille autem susce-
 ptorum initio consiliorum tenax in regionem propriam revertebatur.

19. Bellum quippe gerens tantisque periculis circumsaesus de
 eligendo, quo carebat, duce exercitus cogitabat. Ac quemadmodum
 medici aiunt, si quando gemini dolores ingruant, ab acriore mino-
 rem solvi, sic eo tempore cernere erat summum amissi regis moe-
 rorem ab impendente belli terrore infractum atque debilitatum. Nam
 quod quidem acciderat, nemini non erat planum; quam vero ratio-
 ne id esset patratum, alii aliter coniectabant, sed nemo certo
 sciebat; neque aliud cuiquam exploratum erat, nisi quod ducem
 eligere prorsus oportebat. Iam etsi vulgaris turba erant, id tamen
 nemo non videbat, ducis quidem copiam non defuturam, sed Iuli-
 ano parem, ne si deus quidem aliquis procrearetur, inventum non
 iri: qui naturae suae praestantia ac divina magnitudine vitae huius
 necessitatem, quae in deterius ruere solet, pervicit; seque tot flu-
 tibus ipsam emergens, coelum intropexit, bonaque ibi latentia

ἐπέγνω τὰ ἐν αὐτῷ καλὰ, τοῖς ἀσώματοις διμλήσας σάμα
ἔχων ἔτι. καὶ βασιλείας τε ἔτυχεν οὐχ ὅτι ἦρα βασιλείας,
ἀλλ' ὅτι τὸ ἀνθρώπειον ἑώρα δεομένους βασιλεύεσθαι φιλο-
στρατιώτης τε ἦν διαφερόντως οὐχ ὅτι ἐβούλετο δημαγω-
γεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῦτο ἠπίστατο τοῖς κοινοῖς συμφέρειν. 5

[Ταῦτα ληρεῖν ἀνέχη, ἐμβρόντητε τῷ ὄντι καὶ ἀνεπιγνώ-
μων τῶν πεφλαρημένων; τίς γὰρ τῶν ἐγγενῶν Ἑλλησι
δογματῶν οὐρανίων μεμύηται μυστηρίων θεατὴν ὑπάρξει
τὸν ἀπαλλαττόμενον τῆς ἐντεῦθεν βιοτῆς ἢ συνόμιλον ἀσω-
μάτων γενέσθαι; καὶ τίνες οἱ ἀσώματοι οὗτοι, εἰ μὴ ποιοῖο
Γανυμήδης καὶ Ζεὺς ὁ Γανυμήδους ἐκ Τρώων ἔραστῆς, δι'
οὗ καὶ Ἥρα παραγκωνίζεται ἡ ἀδελφὴ καὶ γαμετὴ τῷ Φρυ-
γὶ μειρικίῳ; ἀλλὰ τὰ μὲν κλέψας ἔχεις τῶν Χριστιανικῶν
δργίων, τὰς ἀσώματος φημί φρατριὰς· ἐπεὶ τῶν γε σῶν δο-
γματῶν μὴ οὐχὶ καὶ ἐμπαδέστερον τῶν κατὰ τὸν φαρτὸν 15
τοῦτον βίον ἀκρατεστάτων οἱ κατ' οὐρανὸν σοὶ ἄλῳεν μάκα-
Cod. 172ρες βιοῦντες· οἷς Ἥβη μὲν οἰνοχοεῖ πολλῷ τῷ νέκταρι, οἱ
R. 263 δὲ μεθυσκόμενοι τὰ ἀπαίσια διεξίαισι Τρώων πόλιν εἰσορό-
ωτες. πρὸς τίνας καὶ τῶν κατ' Ἑλληνας ἑαυτὸν ἀναφέρων
φιλοσόφων ἦρα βασιλείας; πρὸς Ἀντιοθένη; πρὸς Διογέ-20
νη; ἀλλὰ τούτοις μὲν ἴσμεν οὕτως ἀπραγμοσύνης μέλον,
ὡς τὴν κυνῶν ἐζηλωκότας ζῶην καὶ τῇ τούτων ἐγκαλλωπιζε-

6. In margine cod. adscriptum erat: σιηλιευτικὸς κατὰ Ἐδνα-
πίου. ἀνέσχη ἐμβρόντης ed. 10. οὔτοι N., ἦτοι ed.
17. οἱ δὲ ante πολλῷ ponendum esse putat B. 21. τούτοις
N., τούτους ed.

novit, cum incorporeis naturis corpore nondum exutus familiariter
versans. Neque vero imperium susceperat, quia regnandi cupidus
esset, sed quia homines regnatore indigentes videbat. Tum et mi-
litibus blandus erat, non ut in populo dominaretur, sed quia ex
usu rei publicae id fore sciebat.

[Inepta haec effutire ausus es, stulte revera homo et nihil intel-
ligens? Nam quis in patriis Graecorum dogmatibus sic initiari di-
citur, ut mysteriorum coelestium spectator fiat, atque ut ex hoc ter-
reno incolatu translatus cum incorporeis naturis versetur? Quinam
vero sunt hi incorporei, nisi forte Ganymedes et Iupiter, Ganymedis
Troiani amator? cuius rei causa Iuno quoque soror et coniux explo-
ditur, ut Phrygio pusioni locus sit. Sed enim video, te christianis
sacris has, inquam, incorporeas suffurari curias. Atqui ex tuorum
dogmatum norma nonne turpius, quam intemperantissimi in hac
vita mortales solent, beatos tuos deprehendes in coelo vivere? qui-
bus Hebe quidem largum nectar propinat; ipsi vero ebrii obscena
fabulantur, Troianam urbem despectantes. Quemnam porro Graecum

σθαι κλήσει. οὐκ οὖν ἐπανορθῶν τὸν ἀνθρώπινον βίον εἰ-
 λετο βασιλεύειν, ὅτι μὴδ' ἐπανόρθωσέ τι, εἰ μὴ πρῶτον μὲν
 φιλοδοξίας κακῶ ἑυσεύματι ἀχάριστος περὶ τὸν εὐεργέτην
 διαγινόμενος, ἔπειτα καὶ ὅπως τοῖς ἄγουσιν αὐτὸν δαίμοσι
 5 τὸ δλέθριον ἀφοσιούμενος σέβας, λάθοι πρὸς τῶν ὑπ' αὐ-
 τοῦ σπουδαζομένων δαιμόνων τοιοῦτου καὶ τέλους κυρῆσαι,
 αἰεὶ καὶ τῆς ἐκείνων ἀπάτης καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐμπληξίας.]

κ'. "Ὅτι πρὸς τὸν Ὀριβῆσιον εἰπόντα, ὡς οὐ χρῆ τὸν
 θνυμὸν, κἄν ἐπεισῆ, διὰ τῶν ὀμμάτων καὶ τῆς φωνῆς ἐκ-
 10 φοροεῖσθαι, „ὄρα τοίνυν” εἶπεν, „ἐπειδὴ καλῶς λέγεις, εἰ τοῦ-
 το ἐγκαλέσεις ἔτι δεύτερον.”

κα'. "Ὅτι φασὶν Ἀλεξάνδρον θειάζοντος ἑαυτὸν ἐκ Δι-
 15 ὸς Ὀλυμπιάδα θρυντομένην φάσκων. „οὐ παύσεται τὸ μει-
 ραῖον διαβάλλον με πρὸς τὴν Ἡραν;”

15 κβ'. "Ὅτι προσαγορεύων ὁ θεὸς τὸν Ἰουλιανὸν φησιν. R. 264
 „ὡ τέκος ἀρμελάταο θεοῦ, μεδέοντος ἀπάντων.”

κγ'. "Ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἴδιον ἀνακαλεῖ
 τὸν ἥλιον, οὐχ ὡς περ Ἀλεξάνδρος διαβάλλεται φάσκων
 πρὸς τὴν Ἡραν, ὅτι Ὀλυμπίας αὐτὸν ἐκ Διὸς ἀνελομένη
 20 τοῦτο οὐκ ἀπεκρύνετο. ἀλλ' οὗτός γε ἐπὶ ταῖς τοῦ θεοῦ
 μαρτυρίαις αἰωρούμενος εἰς τὸν Πλάτωνα ὑποφέρεται, ὡς-

9. ἐπίση ed.

16. πέκος ed.

17. Post ἴδιον add. M. πα-
 τίρα.

philosophum aemulatus est Iulianus, cum regnum appetivit? num
 Antisthenem? num Diogenem? Atqui hos scimus tantū otium fe-
 cisse, ut canum quoque vitam amplexi sint, atque horum appella-
 tione gloriarentur. Nequaquam igitur ut res humanas corrigeret, im-
 perium affectavit; nam nihil omnino emendavit; sed primo quidem
 prava gloriae cupiditate ingratus adversus benefactorem fuit: deinde
 dum ducibus suis daemōnibus scelerata religione se devovet, nesci-
 vit, fore ut per cultos ab se daemōnas talem exitum consequeretur,
 qui et fraudem simul illorum et suam vesaniam deceret.]

20. Monenti Oribasio, non oportere iram, etiamsi adsit, voce
 et oculis declarare, „Tu vero videsis, inquit Iulianus, quandoqui-
 dem recte ais, an me iterum hac in re castigare possis.

21. Quum Alexander divino se Iovis genere satum iactaret,
 sicut Olympiadem affectato fastidio dixisse: Nondum hic passio apud
 Iunonem criminandi mei finem facit?

22. Deus Iulianum alloquens ait:

O stirps aurigantis Dei, qui omnia regit!

23. Solem Iulianus in epistolis suum appellat: haud equidem
 qua ratione Alexander calumniatur apud Iunonem, nempe quod
 Olympias de Iove se concepisse non dissimularet; verum ipse Dei

περὶ ὃ ἐκείνου Σακράτης φησί· „μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἀλλὰ δὲ μετ' ἄλλου τῶν θεῶν,” ταύτην καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἡλικίαν βασιλείαν τιμὰ καὶ χρυσῆν σειρᾶν ἀναφέρων καὶ σὺν πτόμενος.

R. 265 κδ'. Ἄλλ' ὁπότε σκήπτροισι τοῖς Περσῆιον αἶμα ἄχρη Σελευκεῖης κλονέων ξιφτέσσι δαμιάσσης, δὴ τότε σὲ πρὸς Ὀλυμπον ἄγει πυριλαμπές ὄχημα ἀμφὶ θυελλεῖσσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγξι, λυσάμενον βροτέων ῥεθέων πολυτέλητον ἀνίην. ἤξει δ' αἰθερίου φάεος πατρῷον ἀσλὴν, ἐνθεν ἀποπλαγχθεῖς μεροπήιον ἐς δέμας ἤλθε.

R. 266 Τούτοις ἀρθέντα τοῖς ἔπεσιν αὐτὸν καὶ λογίοις μὴδέως φησὶν ἀπολιπεῖν τὸ θνητὸν καὶ ἐπίκαιρον. πρόκεινται δὲ τῶν λογίων ἄλλαι τιγὲς εὐχαί τε καὶ θυσίαι περὶ τὸν θεόν, ἃς ἐκείνῳ μὲν δρᾶν ἀναγκαῖον ἦν ἴσως, ἐς δὲ ἰσχυρὸν τύπον καὶ βάρος φέρειν οὐκ ἦν εὐλόγον· τὸ γὰρ ἐκαστα οὐκ ἦν ἀλήθειαν τιμῶντος, ἀλλὰ διὰ πολυπραγῶν σὺνην ἐς λῆρον ἀποφερομένου καὶ παρολισθαίνοντος.

κε'. Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος· περὶ μὲν οὖν τῶν καλῶν

1. ἄλλοι δὲ Plato Phaedr. p. 47, 17., ἀλλ' οὐ ed. 2. τὸ conl. N. 5. ὁπότεν Suidas s. v. Ἰουλιανός. 8. σφάλλιξι ed. θυελλεῖσσι ed. 9. ἔψαυατα βροτ. Suid. φέων ed. 10. ἀσλὴν Suid., ἀλκὴν ed. 17. Post Ex N. ins. γράφειν.

testimoniis subnixus ad Platonem provocat. Nam sicuti Plato ait Socrates: Cum Iove nos sumus, alii cum alio decorum; ita et Iulianus ad solare quoddam regnum aurea veluti catena refecti semet atque adiungebat.

24. Sed postquam sceptro tuo Persicum genus Seleuciam usque persequens gladio subieceris; Tunc te ad Olympum splendidus currus subvehet, Nimbis circumdatum atque vorticibus, Variis mortalium membrorum aerumnis liberatum. Venies autem ad aetherii luminis paternam aulam, Unde olim excussus ad humanum corpus abieras.

His elatum versibus atque oraculis lubenter admodum moralesque exuvias dimisisse ait. Iam praeter haec oracula quoque exstant nescio quae preces et peragenda diis sacrificia; quidem res ab eo fieri fortasse necessè erat, sed easdem in gratia historiam recipi non est decorum. Nam singillatim omnia per se haud veritatem sectantis est, sed hominis, qui curiositate proli ad ineptias pronus delabitur.

25. Ait Eunapius: Quod quidem ad antiquiores res adit et quae ante nos evenerunt, venia scriptoribus danda est, aut

τέρων καὶ ὅσα πρὸ ἡμῶν, ἀνάγκη συγχωρεῖν τοῖς γράμμασιν ἢ τοῖς πρὸ ἐκείνων λόγοις εἰς ἡμᾶς κατὰ μνήμην ἄγραφον εἰς διαδοχὴν περιφερομένοις καὶ καθήκουσιν· ὅσα δὲ ἐφ' ἡμῶν R. 267 αὐτῶν γέγονεν, ἀλήθειαν τιμῶντι, καθά φησιν Πλάτων, Ἐπαραδοτέον τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

κς'. Ὅτι Φίλιππος ὁ Μακεδῶν τὸ μέτρον ἰδὼν τοῦ σφετέρου σώματος, (ἐν παλαιότερα γὰρ ἐπεπτώκει,) διαναπαύσας ἀπὸ τοῦ πτώματος σώφρονα ἀφῆκε λόγον, ὡς ὀλίγην κατασχέσων γῆν εἰτα ἐπιδυμοίη τῆς ἀπάσης.

10 κς'. Ὅτι τὸν Θεσέα φασὶν οἱ παλαιοὶ ζηλωτὴν Ἑρακλέους γενόμενον μικρὰ τῆς μιμήσεως ἐκείνης ἀποκερδῶναι.

κη'. Ὅτι τοῦ Προκοπίου τοῦ συγγενοῦς Ἰουλιανοῦ στα- A. C. 365
σίασατος καὶ τυραννίδι ἐπιδεμένου, Ἑράκλειος ὁ κυνικός Ind. 8
προσελθὼν αὐτῷ καὶ κατακροτήσας εὐ μάλα τῇ βακτηρίᾳ Valent. et
Ἰσοῦδαφος, „ἄλκιμος ἔσσο" φησὶν, „ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων Val. L. 2
εὐ εἴπῃ."

κθ'. Ὅσπερ οὖν οἱ φυσικοὶ φασὶ πάσης κινήσεως εἶναι τέλες ἀκινήσιαν, ἢ ταῖς ἄλλαις κινήσεσιν τὸ κινεῖσθαι δίδωσιν αὐτῇ μένουσα, οὕτως ἂν τις ὑπέλαβε καὶ τότε τὸν πρεσβύτην Ἀρβιτίωνα παρατυχόντα τὴν τοῦ βασιλέως ἄτακτον καὶ κυματώδη φορὰν εἰς ὄμαλὸν καὶ λεῖον καταστορέσαι τοῦ λογιμοῦ πάθος· μικροῦ γὰρ ἐξέστη διὰ δειλίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων.

2 πρό] περὶ N. 10. Procopium significat imitatore[m] Iuliani. N.

tantioribus etiam traditionibus, quae memoriter et sine scripto ad nos usque ex ordine devenerunt. Verumtamen res, quae nostra aetate acciderunt, eae, servato veritatis honore, ut ait Plato, tradendae lectoribus sunt.

26. Philippus Macedo, conspecto sui corporis modulo, (in palaestrae enim arena deciderat,) exsurgens a casu, modestam sententiam dixit, quod is videlicet modicam terram occupaturus universam adpeteret.

27. Aiunt veteres, Theseum, dum Hercule[m] aemulari vellet, exiguum imitationis suae fructum tulisse.

28. Quo tempore Procopius, Iuliani propinquus, adfectata tyrannide, rebellavit, Heraclius cynicus ad eum accedens humumque cum sonitu virga quatens, „Forti, inquit, animo esto, ut aliquis te quoque posterus laudet."

29. Sicut igitur physici aiunt, cuiusvis motus finem esse quietem, quae motibus vim mobilem dat, ipsa interim manens immota; ita licet existimare, senem Arbitionem, quum incidisset in imperatoris in-compositam fluctuantemque agendi rationem, ad aequabilitatem eius animum lenitatemque revocasse; qui sane ob formidinem prope omissurus erat rem publicam.

λ. Μεγαλόψυχον γὰρ καὶ λίαν Θεοειδὲς τὸ καὶ τῶν αἰτίων φείσασθαι, οὐκ ἔξω δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ μὴ
 R. 268 καὶ τῶν ἀναιτίων. τὸ μὲν γὰρ ξένον τῆς τιμωρίας λόγῳ
 γίνεται τῆς ἀρχῆς, ἵνα φόβῳ συνέχηται τὸ ἀρχόμενον· τὸ
 δὲ ὑπεροπτικὸν τῆς κολάσεως δι' ἀρετῆς ὑπεροχὴν γίνεται,⁵
 ὡς τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς διὰ μέγεθος καὶ ὄγκον ἀρκούσης
 ἑαυτῇ καὶ ἄνευ τιμωρίας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὅπη γνώμης
 ἔχει τις καὶ κρίνει, οὕτως ἔχέτω.

λα'. Ὅτι ὁ Ποσειδώνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου
 τὸ στρατόπεδον εἰκέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῳ
 Κύκλωπι.

A. C. 374
 Ind. 2
 Valent. et
 Val. I. 11
 Cod. 174
 λβ'. Ὁ δὲ Θεόδωρος ὁ κατειλεγμένος τοῖς νοταρίοις ἐν
 δίκη ἐτιμᾶτο παρὰ τοῦ βασιλέως· τότε γὰρ εὐ γεγονέναι
 προσῆν αὐτῷ, καὶ τὸ εὐ πεφνῆναι πρὸς ἀρετὴν ἄπασαν,
 Cod. 174 τότε σῶμα συνήνθει ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τὸ ἐπαφροδίτον ἐν ταῖς
 συνουσίαις κόσμος ἐδόκει τῶν ἀρετῶν ἐμμελής τις καὶ παν-
 αρμόνιος. ἀλλ' ἔλαθεν, ἧ φησιν Ὀμηρος, ὑπὸ τῶν ἰδίων
 διαφθαρεῖς καλῶν. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον, καὶ ὅσοι περὶ στρα-
 τείας ἐπὶ τὰ κέρδη καὶ τὰς κοινὰς τύχας ἐπτοημένοι καὶ κε-
 χηνήτες, τὴν ἡμερότητα καταμαθόντες αὐτοῦ καὶ τὸ πρὸς
 τὰς δμιλίαις εὐκράτεις καὶ πρόχειρον, ταχὺ μᾶλα τὴν ἄμα-
 χον καὶ φοβερὰν καὶ τοῖς νοῦν ἔχουσι κολακείαν ποιῶντες
 καὶ προβαλλόμενοι καθάπερ ἐλέπολιν τινα καὶ μηχανὴν ἄφν-

13. τότε γὰρ εὐ γέγονεν & cd. 21. εὐκράτον conl. B.

30. Magnanimum est et valde divinum reis ignoscere: non est autem extra humanam naturam, etiam insontibus non parcere. Nam poenae insignes imperii tuendi gratia infligi solent, ut timore contineantur subiecti: at enim omissio poenae ab eximia virtute venit: ceu si regia dignitas magnitudine fastigioque suo sibi sufficiat, quia opus supplicii sit. Verumtamen de his pro sua quisque sententia iudicet.

31. Quum e vivis excessisset Alexander, Posidonius aiebat Macedonicum exercitum similem esse Cyclopi lumine cassi.

32. Theodorus, qui erat inter notarios adscriptus, iure in pretio apud Caesarem habebatur: nam et nobili loco natus, et natura ad quamlibet virtutem aptus erat, et corporis decus, et in consuetudine familiari venustus concinnus quoddam et usquequaque decens virtutum ornamentum erant. Sed enim nesciebat, ut ait Homerus, se bonis suis perditum iri. Vulgus enim et quotquot in exercitu quaestui publicisque bonis proni inhiabant, cognita huius mollitia et in convictu facilitate ac docilitate, protinus adhibere coeperunt invictam illam et sapientibus etiam formidabilem adstrationem; quam illi ceu tormentum quoddam et machinam insupe-

πον, ἔξεοσαν τῶν ἀσφαλῶν καὶ σωτηρίων λογισμῶν τὸν νεπίσκοπον, καὶ κατέσεισαν εἰς τὸν μακροῦ καὶ σφαλερὸν τῆς βασιλείας ἔρωτα.

λγ'. Ὅτι φιλοχρηματίαν φασὶ πηγὴν τινὰ πάσης κακίας B. 269
 ὑποχάνειν, οὐδὲ τῇ κακίᾳ πότιμόν τε καὶ χρήσιμον· ἐξ
 ἐκείνης γὰρ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τῆς τῶν χρημάτων περι-
 τῆς ἐπιθυμίας τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον ἀρδόμενον ἔριν τ' ἀνέ-
 φουσεν ἀνθρώποις καὶ μάχην· ἔρις δὲ ἀΐξηθεῖσα¹ πολέ-
 μους ἀνεβλάστησε καὶ φόνους· φόνων δὲ ὁ φυόμενος καρ-
 ιοπὸς φθορὰ τοῦ γένους καὶ ὄλεθρος· ἃ δὴ καὶ ἐπὶ Οὐάλεν-
 τος συνεπράττετο.

λδ'. Κατὰ μὲν οὖν τὰ πρῶτα τῆς συγγραφῆς, οὐδενὸς
 οὐδὲν σαφὲς ἔχειν λέγοντος ὅθεν τε ὄντες οἱ Οὐννοι, ὅπη τε κεί-
 μενοι τὴν Εὐρώπην πᾶσαν ἐπέδραμον καὶ τὸ Σκυθικὸν ἔρξιν
 15 ψαν γένος, ἐκ τῶν παλαιῶν συντιθέντι κατὰ τοὺς εἰκότας
 λογισμοὺς εἶρηται· τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀπαγγελλομένων δοξάζον-
 τι πρὸς τὸ ἀκριβὲς, ὡς ἂν μὴ τοῦ πιθανοῦ τὴν γραφὴν ἀ-
 παρῆσαιμεν, μηδὲ παραφέροι πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ λόγος.
 ἡμεῖς δὲ οὐ ταῦτὸν πάσχοντες τοῖς ἐκ παιδῶν οἰκίαν μικρὰν
 καὶ φαύλην οἰκῆσασιν, εἴτα διὰ τύχης εὐροῖαν μεγάλων καὶ
 λαμπρῶν ἐπιλαβομένους οἰκοδομημάτων, ὅμως διὰ συνήθειαν

γ. ἀνέφουσεν B., ἀνεφύσησεν ed. 10. δὲ ed. 12. τὰ add. N.
 21. ὅμως] καὶ ὅμως vel ὅμως δὲ B.

abilem admoventes, iuvenem e sanis salubribusque consiliis deto-
 ctum ad furiosam perniciosamque regnandi sitim perpulerunt.

33. Aiunt avaritiam malitiae omnis esse fontem; immo nec
 ipsi malitiae iucundam esse vel utilem. Etenim ex hac scaturigine
 atque ex nimia pecuniae cupiditate, ubi semel pars animi deterior
 hac labe imbuta fuerit, discordia inter homines gignitur et con-
 tentio. Discordia augescens bellum caedesque parit: caedium au-
 tem fructus est humani generis vastitas et exitium. Quae omnia
 sub Valente evenerunt.

34. In priore historiae editione, quoniam nemo adhuc certa
 narratione prodidit, qua origine quibusve ex locis Hunni univer-
 sam Europam pervaserint, Scythicumque genus ubique propagarint,
 nos quidem memorias veteres colligentes, rem probabili ratiocina-
 tione tractavimus: tum quidquid relatum erat, diligenti iudicio
 exploravimus, ne quid minus probabile proferremus, et ne sermo
 noster veritate procul aberraret. Neque nunc tamen, more eorum,
 qui in exigua vilique casa a pueris enutriti, dein favorabili for-
 tunc cursu magnas atque splendidas domos nacti, nihilominus
 consuetudinē veteri antiquos adhuc amant lares atque amplectuntur;
 haec nos, inquam, praedictis utcumque narrata fuerunt indulgea-

τὰ ἀρχαῖα θαυμάζουσι καὶ περιστέλλουσιν, οὕτως αὐτοὶ τὰ προειρημένα γεγράφθαι συγχωρήσαντες ἐτέρων ἀποστε[ροῦ-
 μεθα] πάλιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὥσπερ οἱ κατὰ τινα Θεραπείαν
 σώματος τὰ πρῶτα χρησάμενοι φαρμάκῳ δι' ὠφελείας ἐλ-
 R. 270 πίδα, κατὰ τὸ κρεῖττον πείρα δοκιμάσαντες ἐπ' ἐκεῖνο μεθί-5
 στανται καὶ ῥέπουσιν, οὐ τῷ δευτέρῳ τὸ πρότερον ἀναι-
 ροῦντες, ἀλλὰ τῷ δεδοξασμένῳ κακῶς τὸ ἀληθὲς ἐπιστάγον-
 Cod. 283 τες, καὶ καθάπερ φῶς ἀπὸ λαμπάδος διὰ τῆς ἡλιακῆς
 ἀκτίνος ἀφανίζοντες καὶ ἀμβλύνοντες, ὁμοίως ἐπιθήσομεν
 τοῖς εἰρημένοις τᾶληθέστερα, κακεῖνα διὰ τὴν ἱστορικὴν δό-10
 ξαν συγχωρήσαντες μένειν, καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀλήθειαν
 ἐφελκυσάμενοι καὶ παραζεύξαντες.

λε'. Ὅτι Μαρκιανὸς ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἀπασαν ὥσπερ
 εἰς κανῶν ἠκριβωμένος.

λς'. Φιλόκαλος γὰρ ὢν καὶ φιλάγαθος ὁ Μουσώνιος 15
 τοὺς πανταχόθεν καθείλκεν παρ' ἑαυτὸν, ὥσπερ ἡ μαγνήτις
 λίθος τὸν σίδηρον. οὐκ ἦν δὲ βασανίζειν ὁποῖός τις ὁ δεῖ-
 να, ἀλλὰ Μουσώνιον φίλον ἀκούσαντα, ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

A. C. 367 λς'. Ὅτι συνηρτῆσθαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος Μουσώ-
 Ind. 10 νιος ἵππον ἐπιβάς ἐξῆι τῶν Σάρδεων. καὶ ὁ Θεόδωρος τὸν
 Valent. et Val. I. 4 συγγραφέα μεταπεμψάμενος ἐδάκρυσε τὴν ἐξοδον, καὶ ἀνδρᾶ
 R. 271 τᾶλλά γε ἀτεράμῳ καὶ ἀτέγκτῳ δάκρυα κατεχεῖτο τῶν πα-
 ρειῶν ἀκρατέστερον.

19. συνηρτῆσθαι N., συνηρῆσθαι ed.

tes, alia negligemus: quin potius instituto illorum, qui curando corpori intenti, etiamsi aliquam medicinam, quam utilem sperabant, iam adhibuerint, mox tamen, si potiore aliam experientia edocti fuerint, hanc deligunt atque praeoptant; sic nos haud sane priora dicta confodientes, sed erroneis opinionibus veras res supponentes, ac veluti faculae lucem solaribus radiis opprimentes hebetantesque, hactenus dictis veriora subtexemus. Nempe et superiora illa in historicae opinionis loco esse sinemus, et praesentia addemus iuxtaque apponemus, ut veritati consultum esse videatur.

35. Marcianus ad omne virtutis genus tamquam regula quadam exactus erat.

36. Pulcri enim bonique amans Musonius mortales omnes ad se pelliciebat, ceu ferrum magnes lapis. Neque opus erat qualis quisquam esset expendere; sed ubi amicum Musonii scires, egrum esse virum satis noveras.

37. Bello iam indicto, Musonius, equo conscenso, Sardibus progressus est. Tum Theodorus, quum eum, qui haec scribit, ad vocasset, eluxit viri discessum. Revera homini quoque durum immiti lacrimae ubertim per genas manabant.

λη'. Ὅτι τὸ ἐπὶ Μουσώνιον ἐπίγραμμα τὸ παρὰ Θεο-
δώρου τοιοῦτόν ἐστιν·

ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος·

5 ἔνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανείκελος ἡρώεσσι
ψυχὴν καὶ βιότοιο τέλος Μουσώνιος ἦρωσ.

19'. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεκόπησαν παρὰ Ἰσαύρων, καὶ
τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώ-
νον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν. ἐνταῦθά
10 πον τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ πραχθῆν, ὅτι τοῖς χρό-
νοις παρέτεινε καὶ συγκατέστρεψεν ἐπὶ τὰ προειρημένα, ὥστε
τοῖς καιροῖς μὴ πολὺ παραλλάττειν ἐς τὸ τέλος τὴν γραφήν.

μ'. Ὅτι ὁ βασιλεὺς Οὐάλης κατὰ τὸν καιρὸν ἠνίκα οἱ Δ. C. 378
Σκύθαι τὴν Μακεδονίαν ἐπέτρεχον, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν Ind. 6
15 τὰς παταχόθεν δυνάμεις συνήγειρεν ὡς μέγα τι καὶ πα- Val. I. 15
R. 272
πάδοξον ἐργασόμενος. ὅσον δὲ παιδεία ἀναγνώσεως ἔ-
σχεῖ πρὸς τοὺς πολέμους καὶ ἡ διὰ τῆς ἱστορίας ἀκριβῆς
θεωρία πρὸς ἅμαχον τινα καὶ γραμμικὴν ἔκβασιν τελευτῶσι
καὶ συνηγακασμένην, καὶ τότε ὁ χρόνος ἀπέδειξεν. πολλῶν
20 γὰρ ἐπὶ πολλοῖς μαρτυρούντων, καὶ τῆς πείρας πῶρ' ὤφθην
βούσης, ὅτι οὔτε πολλοῖς οὔτε ὀλίγοις μάχεσθαι προσῆκεν
ἀπεργασίῳ ἐαυτῶν καὶ πρὸς κίνδυνον ἐτοιμῶς ἔχουσιν,

8. τοῦτο ed. 16. Ita corr. N., ἐργαζόμενος et mox παιδείας ed.

38. In Musonium epigramma Theodori hoc est:
Ubi iacet Aiax Mavortius, ubi Achilles,
Ubi Patroclus diis consilio par;
Ibi tribus heroibus animo vitæque fine
Persimilis Musonius heros iacet.

39. Romani ab Isauris occidione caesi fuerunt. Atque huic
tamquam dramati magno et atroci Musonii episodium non minoris
momenti fata adiunxerunt. In hoc autem historiae loco id positum
est, quia tempus eius usque ad praedictas res protenditur sitque iis
coactaneum. Quare et eius descriptio prope usque ad finem pari
tempore pergit.

40. Valens Caesar, quo tempore Scythae Macedoniam incur-
sant, profectus ad regiam urbem militares undique copias contrahe-
bat, magnum quid moliens et inopinum. Iam quantum valeat ad
belli usum litterarum cognitio, quantumque historiae accurata noti-
tia prosit iis, qui certum aliquem et definitum necessariumque exi-
tum sorti volunt, illo quoque tempore patefactum est. Nam et
multi multifariam testantur, atque ipsa experientia vocem veluti
procal mittens docet, neque magno, neque parvo militum numero
mitemus desperantes atque ad periculum quodvis paratos esse pu-

A. C. 378 ἀλλ' ὅτι τοιαῦτα στρατόπεδα καταλύειν συμφέρει χρὶ
 Ind. 6 τριβοντα τὸν πόλεμον καὶ περικόπτοντα τὰς ἀφορμὰς ἰ
 Val. I. 15 ἐπιτηδείων, ὅπως ὑφ' ἑαυτῶν πολεμοῦντο δι' ἔνδειαν πολ
 Cod. 284 τυγχάνοντες, καὶ μὴ πρὸς τύχην ἀποκινδυνεύουσιν, ἀλλ'
 ἀπόρῳ καὶ τὸ κινδυνεύειν ἔχουσιν, ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις οὐ
 τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὡς δὲ ἦν τοιούτων ἀρετῶν ἢ κῆσις * — σπανιώτε
 δὲ οὐδὲν ἀρετῆς ἐν βίοις διεφθαρμένοις καὶ ἀγωγαῖς
 χεῖρον προκατειλημμένοις.

μά. Ὅτι Σεβαστιανὸς τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ βα
 λέως Οὐάλεντος εἰληφώς παρὰ πάντων ὑπόνοιαν δισχι
 ονς ἤτησεν ὀπλίτας. τὴν δὲ ἐξουσίαν τῆς αἰρέσεως αὐ
 πικραπεῖς, τοῦ βασιλέως καὶ χάριν προσομολογήσαντος,

R. 273 κινδυνεύσει περὶ δισχιλίους, εἶτα ἐρομένου τὴν αἰτίαν, δι'
 ὀλίγους αἰτοίη, τὰ λοιπὰ δὲ Σεβαστιανὸς ἔφη τὸν πόλε
 εὔρησει· τοῖς γὰρ εὖ πράττουσι πολλοὺς προσθήσεθ
 πλῆθος δὲ μετακαλεῖν ἐξ ἀναγωγίας δύσκολον· ὀλίγων
 ἀρχομένων ἐς τὸ καλὸν μεταπλασθέντων, καὶ τῆς ἀγα
 ἐπιτυγχανούσης, τὸ γε κατὰ μικρὸν προϊόντας ἴσον ἐπὶ
 κρεῖττον ἐνταθήσεσθαι.

A. C. 379 μβ. Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσίος παραλαβὼν τσαυτὴν
 ἀρχὴν καὶ βασιλείαν συνεμαρτύρησε τοῖς παλαιοῖς ἡλι

19. τόγε] τότε B.

ῥίδιον ed.

gnandum; verum eiusmodi exercitus trahendo bello esse dissolv
 dos, subtractis interim com meatibus, ut intestina necessitate vinc
 tur, dum alimoniae penuriam numerus praegravat: neque iis coi
 dendum, ut fortunam experiantur, verum efficiendum, ut ne pug
 tentandae facultatem liberam habeant, cuius arbitrium penes ad
 sarios sit.

Quum eiusmodi virtutum adeptio * — Nihil rarius vist
 est in vitioso vitae genere atque in moribus ad deteriorem semit
 pronis.

41. Sebastianus imperium copiarum ab Imperatore Valente
 secutus, praeter omnium expectationem duo millia tantummodo
 litum postulavit. Quumque ei delectus arbitrium permissum fuit
 eidemque gratum animum Imperator testaretur, quod duobus
 tum stipatus millibus proelium experiri auderet, insuperque can
 rogaret tam paucos poscendi. „Quae desunt, inquit Sebastianus,
 lum inveniet; nam felicibus multi adiungentur: nunc vero
 tudinem corruptam a perditis moribus revocare perarduum est. C
 tra si pauci ad virtutem incipient retrahi, tunc disciplina adhib
 illi etiam, qui paulatim accedent, facilius vitam emendabunt.“

42. Theodosius Augustus tam lata ditione imperioque pot

ἔστι κακὸν ἔξουσία, καὶ ὅτι πρὸς τὰ πάντα στεγανὸν τι καὶ μόνιμον πλὴν εὐτυχίας ἄνθρωπος. οὐ γὰρ ἔφθασε παρελθῶν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ καθάπερ μειράκιον μελλόπλουτον πατὴρ ἐπὶ χρόνῳ πολλὰ χρήματα σεσωρευκότος διὰ σφοδρῶν καὶ φειδῶ, ἀθρόως κυριεύσαν τῶν πραγμάτων σφοδρὸν τινα καὶ παντοῶν ὄλεθρον κατὰ τῶν εὐρεθέντων μαινεταί, οὕτω καὶ τότε ἦν ὄρωντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ ἐκ περιωπῆς, τὸν γε ἔμφρονα, μηδένα τρόπον ἀμελούμενον κακίας καὶ ἀκολασίας ἕς τὴν κοινὴν τῶν πραγμάτων διαφθοράν.

10 Ἀπορία γὰρ πρὸς εἰσφορὰς ἀκίνδυνον.

R. 274

μγ'. Ὅτι οἱ Νικοπολιταὶ τῶν ἄλλων Θρακῶν κατεγέλασαν, οἱ τῷ φόβῳ τῆς βασιλείας τὰ δεινὰ ἔπασχον, τὸ μὲν βοηθήσον αἰεὶ δι' ἐλπίδος λεπτῆς εἰκάζοντες, τὸ δὲ τῶν κινδύνων ἐνεστηκὸς πείρα καὶ ὄψει διὰ μαλακίαν ὑπομένοντες. ἵσθι γοῦν αὐτοὶ φρονεῖν τινα στρατιωτικὴν πεμφθήσεσθαι προσεδόκησαν, οὐδὲ ἐν ἑτέροις ἔθεντο τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ τῷ μὴ δυναμένων ἑαυτοῖς ἀμύνειν περιφρονήσαντες ἕς ἐλευθερίαν ἐκικίνδυνον ἀπέστησαν.

A. C. 389

Ind. 8

Theod. I. 2

μδ'. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου οἱ βάρβαροι τὴν Θρακίαν ἐδηλώσαν κατὰ μικρόν.

με'. Τοιοῦτον δὲ τι ἰσθόρηται γενέσθαι κατὰ τὴν Νέ- Cod. 127
ρωτος βασιλείαν, ἀλλὰ περὶ μίαν πόλιν. φασὶ γὰρ τρα-

3. μελλόπλουτον B., μὲν πλούτον ed.

11. οἱ corr. N.,

δὲ ed.

veteris effati veritatem demonstravit, malum scilicet ingens esse potestatem, atque hominem quamvis ad cetera firmum atque obdurate felicitati tamen non posse resistere. Nam veluti adolescentulis incontinentiam patris hereditatem diuturna frugalitate parsimoniamque partem repente adeptus, vehementi quodam furiosoque impetu prodigendam rem inventam rapitur; sic tum licebat cordato homini tanquam e specula observare Theodosium ad commune rei publicae exitium omni improbitate intemperantiaque ruentem.

Egestas adversus imperatum tributum tuta est.

43. Nicopolitani Thracas ceteros irridebant, qui ob regiae potentis metum male se mulcari perpessi fuerant, dum suppliciarum spem fovant, ingruentia vero infortunia propter suam ignaviam spectant neque ipsa experiuntur. Igitur nec ipsi praesidium quod militare mittendum sibi expectabant, neque in aliis fiduciam salutis collocabant, atque ita his neglectis, quae sibi tutelae poterant, in periculosissimam libertatem incidebant.

44. Sub Theodosio barbari paulatim Thraciam vastabant.

45. Simile quiddam contigisse fertur Nerone imperante, sed haec in urbe una. Aiunt enim tragoedum quemdam Neronis ae-

Α. 273 γωδὸν τινα διὰ τὴν Νέρωνος εἰς ταῦτα φιλοτιμίαν ἐκπεσόντα τα τῆς Ῥώμης, εἶτα πλανᾶσθαι δόξαν αὐτῇ καὶ τὸ τῆς φωνῆς πλεονέκτημα πρὸς ἀνθρώπους ἡμιβαρβάρους ἐπιδεικνύσαι, καὶ παρελθεῖν εἰς ταύτην μεγάλην πόλιν καὶ πολυάνθρωπον, συναγεῖραι τε αὐτούς εἰς θέατρον. καὶ συνελθόντων τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν σφαλῆναι τῆς ἐπιδείξεως· οὐ γὰρ τὴν ὄψιν ὑπομείναντας τοὺς θεατὰς, ἄτε ἄρτι πρῶτον ἑωρακότας, φεύγειν θλιβομένους περὶ ἀλλήλους πατουμένους. ὡς δὲ ὁ τραγωδὸς ἰδίᾳ τοὺς πρώτους αὐτὰ ἀπολαβῶν τὴν τε τοῦ προσωπείου φύσιν ἐδείκνυ καὶ τοῦ ὀκρίβαντας, ὅφ' ὧν τὸ μέγεθος εἰς ὕψος παρατείνεται, καὶ ἀνέπειθεν οὕτως ἀνασχέσθαι καὶ τλῆναι τὴν ὄψιν, τότε παρελθὼν εἰς ἀνθρώπους καὶ ὡς μόλις ὑφισταμένους τὴν θέαν τὸ μὲν πρῶτον ἐπιεικῶς καὶ μετρίως τῆς φωνῆς αὐτοὺς διέγευσσε καὶ τοῦ μέλους, (Εὐριπίδου δὲ τὴν Ἀνδρομέδα ὑπεκρίβετο,) προΐων δὲ σφοδρότερον ἤχησε, καὶ ὕφηται αὐτίς, εἶτα ἐπήγαγεν ἁρμονίαν σύντονον, ἐπὶ ταύτῃ δὲ ἔβη λιν εἰς τὴν γλυκεῖαν περιήνεγκεν. ὦρα δὲ ἦν θέρουσ ὁ πρὸ ἀκμαϊότατον, καὶ τὸ θέατρον κατείχετο. καὶ ὁ τραγωδὸς ἀναπαυσασμένους ἤξιον σφᾶς φοιτῶν ἐπὶ τὴν ἀκρότητα περὶ λήγουσαν καὶ ἀποψύχουσαν ἡμέραν· οἱ δὲ πρὸ τῶν ποδῶν πεσόντες καὶ κυλινδούμενοι πάσας ἀφίεσαν φωνῆς μήποτε αὐτοὺς ἀποσπερῆσαι τοιαύτης μακαριότητος καὶ ἡδ

1. τὴν om. ed. 4. τοιαύτην conl. B., Ταροδὸν N. 14. αὐτῶν ed. 19. ὁ om. ed. 20. ἀναπαυσόμενος N. 21. πρὸς ed.

muli invidia Roma pulsum, quum ei peregrinari libuisset aspectus artis praestantiam semibarbaris hominibus ostentare, venisse in urbem magnam atque incolis affluentissimam civitatem, quos in theatrum mox invitavit. Qui quum convenissent, prima quidem die nihil sperare potuit: neque enim aspectum sustinebant spectatores, qui vix primum viso, confertim illico atque invicem proculcantes fugiebant. Sed quum deinde tragoedus principibus eorum seorsim appellatis declaravisset et personae naturam et pulpita, quibus actoris proceritas exaggeratur, atque illis persuavisset, ut spectaculo adessent et ludique perferrent; tum in scenam publice egressus, principio quidem leniter ac moderate gustum suae vocis cantusque praestantiam atque Euripidis Andromedam egit: mox augescens vehementius sonuit vocemque statim submitit; deinde intulit vehementem moniam, quam rursus in suavem flexit. Erat autem hora diei ventissima, et theatrum hominibus constipatum: quare actor spectatores rogabat, ut interquiescerent, atque ad audiendum refrigiam et desinente die redirent. Illi vero pedibus eius advolutis precibus eum rogabant, ne se tali beatitudine ac voluptate

της ἐνταῦθα ὁ τραγωδὸς ἀφείδεται ἐπι τὴν σκηνὴν καὶ τὸ πάθος, — καίτοι γε τὰ πλείστα περιήρητο τῆς τραγωδίας πρὸς ἀνθρώπους ἀξυνέτους, ὄγκος τε καὶ βαρῦτης λέξεων, καὶ τὸ περὶ ταῦτα εἶδος, καὶ ἡ τοῦ μέτρου χάρις, τό, τε R 276
 5των ἡθῶν ἐναργεῖς ὀξύτατόν τε καὶ ἐπιφορώτατον εἰς, ἀκοῆς κίνησιν, καὶ πρὸς τούτοις τὸ γινώσκεισθαι τὴν ὑπόθεσιν, — ἀλλ' ὁμοίως τούτων ἀπάντων γεγυμνωμένος ἐς τοσόνδε τῆ τε εὐφω-
 νία καὶ τῷ μέλει μόνῳ κατεκράτησεν, ὥστε οἱ μὲν ἀνεχώ-
 ρουν προσκυνοῦντες ὡς θεόν, καὶ τὰ ἐξαιρέτα τῶν παρα-
 ιοφισιν αὐτοῖς δῶρα ἐκόμιζον, καὶ τὸν πλοῦτον ὁ τραγωδὸς
 ἐβαρύνετο· μετὰ δὲ τὴν ἑβδόμην τῆς ἐπιδείξεως ἡμέραν
 νόσημα κατέσκηπεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ πάντες οὐ τὰς λέξεις
 σαφῶς, ἀλλὰ τὸ μέλος, ὡς ἕκαστος εἶχε δυνάμειος καὶ φύ- Cod. 128
 σιος, ἐκβοῶντες, καὶ διαρροΐας ἀκρατοῦς ἅμα ἐπιπεσοῦσης,
 ἴδεν τοῖς στενωποῖς παρεθέντες ἕκιντο, κακῶς ὑπὸ τῆς Ἀν-
 δρομέδας ἐπιτριβόμενοι· καὶ ἐχρηώθη *τε ἀνδρῶν καὶ γυ-
 ναικῶν ἡ πόλις, ὥστε ἐκ τῶν προσοίκων ἐποικισθῆναι. ἀλλ'
 ἐπὶ ἐκείνων μὲν εὐφωνίαν τε ἦν αἰτίασασθαι καὶ ἀέρος
 ἐπιβάλλουσαν θερμότητα, ἢ τὸ μέλος διὰ τῆς ἀκοῆς ἐπὶ
 τοῖς ἑσπέρια τῶν ψυχικῶν ὀργάνων συνέτηξε καὶ διέκλυσε
 ἐπὶ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων αἱ μὲν αἰτίαι τοῦ πάθους
 ἐπισημασθησάντων, (περὶ τὰ ἔντερα γὰρ ἦσαν ἅπασαι καὶ ὑπὸ γα-

13. μέλος B., γένος ed.

situaret. Tunc se in scenam et ad vehementem actionem tragoe-
 dus proripiens, etsi pleraque tragoediae decora peribant apud ho-
 mines indoctos, etsi incassum erat sublimitas pondusque verborum,
 et modus his idoneus, et metri gratia, et moris evidentia, quae ve-
 hementissime ac promptissime percillere auditum solet; quamquam
 denique nec argumenti cognitio erat: nihilominus actor his omnibus
 destitutus, tantum valuit suavitate vocis solaque harmonia, ut spe-
 ctatores ad eum adcurrerent instarque numinis adorarent, et sua
 quaeque pretiosa conferrent, ita ut re bona tragodus obrueretur.
 Post septimum autem ab actione diem morbus urbem corripuit;
 quo stimulante, omnes in clamabant non ipsa quidem distincte tra-
 goediae verba, sed numeros carminum pro sua quisque facultate ac
 natura: et simul diarrhoea vehementi labefactati, iacebant in viis
 exanimis, male admodum ab Andromeda adflicti. Atque adeo viris
 feminisque viduata urbs fuit, ut eam finitimi frequentare debuerint.
 Age vero illis barbaris causam morbi fuisse harmoniam reputare li-
 tum, nec non aëris calorem immodicum, vel ipsum cantum, qui in
 animae facultates infusus dissolvit illas atque perussit. In nostrae
 aetatis hominibus causas passionis facile agnoscas: etenim cun-
 ctae in ventre fuerunt atque in iis, quae sub ventre sunt. Quod
 autem nonnulli quoque e numero non insipientium in eum casum

Dexippus, Eunapius etc.

- 277 στέρα,) τὸ δὲ καὶ τινὰς τῶν οὐκ ἀνοήτων πρὸς τοῦτο ὠλεσθήκεναι οὐκ εἰς φυσικὴν ἂν τις εἰκότως, ἀλλ' εἰς θειοτέρας ἀνεγέγκοι κίνησιν, ποιηλατεῖσθαι σαφῶς τὸ ἀνθρώπινον.
- 376
Ind. 4
Val. 13
- μς'. Φυλαὶ μὲν γὰρ τῶν πολεμίων τὴν ἀρχὴν διεβεβήκεσαν ἄπειροι, καὶ πλείους ἐπιδιέβαινον, οὐδενὸς κωλύοντος ἀλλ' ἐν τοσοῦτοις κακοῖς κέρδος αὐτοῖς ἐδόκει γνήσιον τι δωροδοκεῖσθαι παρὰ τῶν πολεμίων. εἶχε δὲ ἐκάστη φυλιεῖρά τε οἴκοθεν τὰ πάτρια συνεφελκομένη, καὶ ἱερέας τούτων καὶ ἱερείας· ἀλλὰ στεγανὴ τις ἦν λίαν καὶ ἀδαμάντινος ἢ περὶ ταῦτα σιωπὴ καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐχεμυθία, ἢ δὲ εἰς τὸ φανερὸν προσποιήσις καὶ πλύσις εἰς τὴν τῶν πολεμίων ἀπάτην διηρτυμένη. καὶ τινὰς ὡς ἐπισκόπους αὐτῶν ἐς τὸ θανατοῦμενον σχῆμα καταστολίσαντες καὶ περι-
- R. 278 κρύψαντες, καὶ πολλῆς αὐτοῖς τῆς ἀλώπεκος ἐπιχέαντες, εἰς τὸ μέσον προεφίεσαν, πανταχοῦ τὸ ἀφύλακτον διὰ τῶν καταφρονουμένων ὄρκων παρ' ἐκείνοις, παρὰ δὲ τοῖς βασιλευσισσφύδρα φυλαττομένων, ὑποτρέχοντες καὶ κατασκευάζοντες ἦν δὲ καὶ τῶν καλουμένων μοναχῶν παρ' αὐτοῖς γένος, κατὰ μίμησιν τῶν παρὰ τοῖς πολεμίοις ἐπιτετηδευμένον, οὐδεὶ ἐχούσης τῆς μιμήσεως πραγματώδες καὶ δύσκολον, ἀλλὰ ἐξήρκει φαιὰ ἱμάτια σύρουσι καὶ χιτῶνια, πονηροῖς τε εἶναι καὶ πιστεῦσθαι. καὶ τοῦτο δξέως συνείδον οἱ βάρβαροι τι

13. σχῆμα καταστολίσαντες N., ὄχημα καταστολήσαντες ed. ἐπιτετηδευμένων ed. 21. καὶ ante χιτ. om. ed.

prolapsi fuerint, id non tam naturali, quam divinae nescio cui motioni merito tribuendum est: quia scilicet furis poenalibus tatur aliquando humana conditio.

46. Innumerae hostium turmae principio flumen tranar pluresque secutae sunt, prohibente nemine; verum in tantis praecclarum nostris videbatur lucrum, dum se donis ab hoste rumpi paterentur. Singulae vero barbarorum tribus sacra patri cum vehabant cum horum ex utroque sexu ministris. Sed enim tum atque adamantinum, de his erat silentium, et mysteriorum citurnitas; quidquid vero extrinsecus per simulamentum specie fiebat, id omne ad decipiendos hostes compositum elaboratum erat; seque Christianos cuncti dicebant, et quosdam suos episcopus miro habitu indutos multamque iis imposturam circumnentes, in medium producebant. Sic enim dabant operam, provisos nos opprimerent propter sacramenta apud illos contempta, apud imperatores autem nostros religiose servata praeterea apud ipsos genus illud hominum, quos monachos ad illorum imitationem subornatum, qui in adversa parte vtar; quippe imitatio nihil habet operosum aut difficile, et

θραυζόμενον παρὰ Ῥωμαίοις ἐς παραγωγὴν ἐπιτηδεύσαν· A. C. 376
 τες· ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα μετὰ βαδύτητος καὶ σκέπης ὅτι μά-
 λιστα στεγανωτάτης τῶν ἀπορρήτων τὰ πάτρια ἱερὰ γεννι- R. 279
 κῶς τε καὶ ἀδόλως φυλάττοντες. οὕτω δὲ ἐχόντων τούτων,
 ὅμως ἐς τοσαύτην ἄνοιαν ἐξεπτώκεσαν, ὥστε συμπεπεί- Cod. 319
 σθαι σαφῶς καὶ ἀμάχως τοὺς δοκοῦντας νοῦν ἔχειν, ὅτι
 Χριστιανοὶ τέ εἰσι καὶ πάσαις ταῖς τελεταῖς ἀνέχοντες.

μζ. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἐς τοῦτο ἤδη A. C. 379
 συνέπεσεν ἅπαντα καὶ περιηγήθη κατὰ τινα βίαν ἀπαραίτη- Ind. 7
 τοιον καὶ ἀνάγκην ἀνυπόστατον καὶ θεήλατον, ὡς καὶ τὸ τῶν Grat. 12
 ὄνων γένος, μὴ ὅτι τῶν ἵππων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλεφάντων Theod. 1
 γετέσθαι τιμιώτερον. ὁ μὲν οὖν Μακεδῶν Φίλιππος κα-
 ταΐζουγγύαι μέλλων περὶ ἐσπέραν ἤδη, εἶτα πυθόμενος ὡς
 οὐ δυνατόν, εἰπόντων τῶν κωλύοντων, χιλὸν οὐχ ὑπάρχειν
 ἰσικανὸν τοῖς ὑποζυγίοις, ἀνέβρεξε τοῦτ' εἰπὼν, ὡς οὐδὲν βα-
 σιλέως ἀτυχέστερον, ὅς καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν ζῆν
 ἀναγκάζεται. ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος ἐκινδύνευσεν ὅλως ἐπὶ
 τοῖς ὄνοις σαλεύειν.

μη. Τοῦ βασιλέως Γρατιανοῦ τὰ μὲν καθ' ἕκαστον καὶ
 ποῖός τις ἦν, οὔτε δυνατόν ἦν περιεργάζεσθαι· τὰ γὰρ ἐν
 ταῖς βασιλείοις ἐπικρύπτεται καὶ μάλα στεγανῶς· οὔτε πο-

3 πάτρια N., παρὰ ed. 4. Post φυλ. ins. διετέλουν N. 5.
 συμπεπείσθαι N., συμπεσεισθαι ed. 7. ἀνέχοντες B., ἀνέ-
 χον cod., ἀνέσχον ed. 18. ὄνοις N., ὄλοις ed.

paenalis et tunicis humum verrere sufficit improbosque esse et exi-
 stimari. Atque hoc barbari probe scientes in admiratione apud Ro-
 manos esse, decipiendi causa factitabant. Ceteroquin sacra patria
 praeclare incorrupteque firmissimisque silentio tecta apud se custo-
 diebant. Quae quum ita se haberent, nihilominus nostri in tan-
 tum dementiae venerunt, ut cordati quoque homines manifeste et
 indubitate in eandem sententiam conspiraverint; quod illi scilicet
 Christiani essent atque omnibus mysteriis imbuti.

47. Theodosio imperante adeo res omnes insuperabili vi et di-
 vina necessitate circumferabantur, ut asinorum quoque genus ele-
 phantis, nedum equis pretiosius esset. Macedo quidem Philippus
 sub vesperam e castris moturus, quum id fieri non posse audisset,
 quia pabulum, ut monebant, iumentis idoneum non aderat, rex ni-
 hilominus perstitit, aitque nihil esse rege infelicis, qui iumentor-
 um quoque commoditatibus vitam suam conformare deberet. Nostra
 vero aetate rerum summa in asinis posita esse videbatur.

48. Caesar Gratianus cuiusmodi in singulis rebus esset, scri-
 tri altius nemo poterat. Etenim quae intra regia septa fiunt, ea
 celantur studiosissime neque in notitiam curiosorum veniunt. Ru-

λυπραγομοῦσι συμμαθεῖν· τὰ γὰρ ἀπαγγελλόμενα παρ' ἐκάστου, πολλὰς καὶ πολυμόρφους τὰς διαφορὰς ἔχοντα, μόνην τὴν ἀλήθειαν ὡσπερ τινὰ θησαυρὸν ἀπύρρητον οὐ δια-
 R. 280 γύμνου καὶ ἀπεκάλυπτεν. ὡσπερ οὖν τοῖς γράφουσι τὰς εἰ-
 κόνας καὶ τὸ δοθὲν παράδειγμα χαρακτηρίζουσι ἐπιτείνει⁵
 τὴν περὶ πρόσωπον ὁμοιότητα μικρὰ τινὰ τῶν ὑποκειμένων
 συμβόλων, καὶ ἡ ῥυτίς ἐπὶ τοῦ μετώπου διακεχαραγμένη,
 ἢ τις ἰονθος παρανατέλλων παρὰ τὸ γένεσον, ἢ τοιοῦτό τι
 μικρὸν καὶ παρημελημένον τῶν κατὰ τὴν ὄψιν, ὃ παροφθὲν
 μὲν οὐχ ὑπογράφει τὸ εἶδος, ἀκριβοῦθὲν δὲ μόνον αἰτιον¹⁰
 τῆς ὁμοιότητος γίνεται, οὕτως ἔξεστι καὶ ἐπὶ τοῦδε τοῦ βα-
 σιλέως συλλαμβάνειν οἷός τις ἦν, νέος τε ὢν καὶ ἐν ἔξουσίᾳ
 βασιλικῇ τραφεὶς ἐκ παιδός, καὶ μὴ μεμαθηκὸς οἷον τὸ
 ἀρχεῖν καὶ οἷον τὸ ἀρχόμενον· τοῦτο γὰρ μάλιστα διαφαί-
 νει τὸ τῆς φύσεως μέγεθος, ὅταν τὴν προτεθεῖσαν ἀγωγὴν¹⁵
 καὶ συνήθειαν ἢ φύσις ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἐξώσῃ καὶ βιώσῃ-
 ται. ἔξεστι δὲ μαθεῖν ἐκ τῶν ὑποκειμένων παραδειγμάτων,
 εἰς ἃ συνωμολόγουν ἅπαντες καὶ ἀντέλεγεν οὐδὲ εἰς τῶν
 λέγειν συνειθισμένων καὶ τὸν κοινὸν φληναφον ἡσυχότων.

A. C. 388 μθ'. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μαξίμου στασιάζαντος
 Ind. 1 καὶ βαρβάρων κατὰ Ῥωμαίων ἐστρατευσάντων, φήμη κα-
 Theod. 10 Cod. 320 τέσχε τοὺς βαρβάρους, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι στρατὸν ὅτι πλείστον

1. ἐπαγγελλόμενα ed. 21. κατέσχετο ed.

mores autem, quos singillatim homines serunt, ii quum varie mul-
 tumque inter se differant, simplicem veritatem ceu thesaurum quem-
 dam arcanum neque nudant neque revelant. Sicuti vero accidit, cum
 aliquis iconas pingit propositumque archetypon exprimere studet, ut
 faciei similitudinem parvae quaedam res obiectae conficiant, nempe
 vel insignis in fronte ruga, vel prominens in barba pilus, vel aliud
 eiusmodi, quod ceteroquin in facie negligi solet; id inquam, si prae-
 termittatur, imago non fit iconica; sin accurate observetur, vel id
 solum faciei similitudinem effectam dabit: sic etiam quodnam prin-
 cipis huius ingenium fuerit, coniecturis adaequi opus erit, qui sane
 et iuvenis, et in regia dignitate a pueritia educatus fuit, neque
 regnandi artem neque obediendi noverat. Id enim vel maxime
 naturae praestantiam declarare solet, si quis nimirum e consuetudo
 communique more in melius quiddam vi sua progreditur. Rem
 porro e subiectis exemplis cognoscere licebit, quae cuncti fateban-
 tur, nemine contradicente; nemine, inquam, vel ex iis, qui publi-
 ce nugandi morem prae se ferebant.

49. Theodosio imperante, quum Maximus rebellaret, et prae-
 terea barbari Romanos bello appeterent, fama inter barbaros ma-
 nabat, quod resapse Romani ingentes copias contraherent. Quare

σπλέγουσι. καὶ συλλογισάμενοι τὸ δεινὸν οἱ βάρβαροι ἐπὶ A. C. 388
 τὸ σὺνηθες ἀνέδραμον σόφισμα, καὶ κατέδυσαν ἐπὶ τὰς Ind. 1
 Μακεδονικὰς λίμνας. καὶ συμφανές γε ἅπασι κατέστη, ὡς Theod. 10
 ἡ Ῥωμαίων βασιλεία, τρυφήν μὲν ἀρνούμενη πόλεμον δὲ
 δαίρουμένη, οὐδὲν ἀφίησι τῆς γῆς ἀνήκοον καὶ ἀδούλωτον.
 ἀλλὰ δεινὸν γέ τι χρῆμα ταῖς τῶν ἀνθρώπων φύσεσιν ὁ θε- R. 281
 ὸς ἐγκατέμιξεν, ὥσπερ τοῖς ὄστακοῖς τὴν ἐπικίνδυνον χολὴν
 καὶ τοῖς ῥόδοις ἀκύνθας, οὕτω ταῖς ἔξουσίαις συγκατασπεί-
 ρας τὴν ἡδονὴν καὶ ῥαθυμίαν, δι' ἣν, πάντα ἔξον εἰς μίαν
 ἰομεταστῆσαι πολιτείαν καὶ συναρμόσαι τὸ ἀνθρώπινον, αἱ βα-
 σιλείαι τὸ θνητὸν σκοποῦσαι πρὸς τὸ ἡδὺ καταφέρονται,
 τὸ τῆς δόξης ἀδίνατον οὐκ ἐξετάζουσαι καὶ παρεκλέγουσαι.

γ'. Ὅτι ὀλισθηρὸν, ὡς ἔοικε, καὶ σφαλερώτερον ἄνθρω- A. C. 392
 πος πρὸς τιμὴν ἢ συμφορὰν. Θεραπεύσαντες γὰρ τὸν Τα- Ind. 5
 ἰτιανὸν οἱ περὶ τὸν βασιλεῖα Θεοδοσίον, τιμὰς τε ὑπερφνεῖς Theod. 14
 ἐκ τοῦ βασιλέως καὶ μεταγνώσεις ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἐν-
 σπόνδους ποιησάμενοι, καὶ περὶ τῶν μελλόντων οὐρανομήκεις
 ἐλπίδας ὑποτεινάντες, τοῦτον παρέπεισαν ἀγαγεῖν τὸν υἱὸν αὐ-
 τοῦ Πρόκλον τοῦνομα· ὃν εἰς τὸ δεσμοτήριον συνέκλεισαν,
 καὶ τὸν Τατιανὸν ἐπὶ Λυκίας ἀπέπεμψαν τοῦ παιδὸς χηρώ-
 σατις.

να'. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βα-
 σιλέως ἀδρστέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀπέ-

18 ὑποσεύραντες ed. 22. Hoc fragmentum uberius legitur
 in Exc. de legatt. c. 7.

periculum reputantes barbari ad consuetum sibi strategema confu-
 gerunt, in paludibus nempe Macedonicis semet abdidere. Pro-
 pus autem cunctis innotuit, Romanum imperium, si, deliciis repu-
 diatis, bellum meditetur, nullam terrarum partem indomitam ac li-
 beram relicturum. Sed enim grave quoddam humanae naturae deus
 commisit infortunium; nam veluti cancris periculosam bilem,
 rosas spinas, ita in potestatibus voluptatem desidiāque ingenera-
 vit. Quare quum fieri posset, ut universum hominum genus ad
 unum corpus rei publicae revocaretur; imperia interim caducae rei
 studiosa voluptatem consecantur, neque id exquirunt, quod im-
 mortale est, neque praeoptant.

50. Videtur homo facilius honore subverti ac decipi, quam ca-
 lamitate. Ecce enim Theodosii imperatoris administri dum Tatiano
 aulicos sine modo honores et praeteriti temporis oblivionem spon-
 dent, atque infinitas in futurum spes ostendunt, persuaserunt illi,
 ut filium Proculum adduceret; quo protinus in carcerem coniecto,
 Tatianum in Lyciam filio orbatum relegaverunt.

51. Quumque illis aliquando ab imperatore largius ac sum-

A. C. 392 *δειξαν ἀληθινὴν λέγουσαν*, „ὄνος καὶ ἀλήθεια τοῦ Διονύ-
 Ind. 5 σου.” διὸ καὶ τὸν θεὸν εἰκότως *Λυαλον* καλοῦσιν, ὡς οὐ
 Theod. 14 μόνον διαλύοντα τὰς λύπας, ἀλλὰ καὶ τὸ στεγανὸν τῶν ἀποβ-
 ρήτων διαχέοντα καὶ διακαλύπτοντα. καὶ τότε ῥήξαντος
 αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν βουλήν, διαλύεται τὸ συμπόσιον
 ἀτάκτως.

A. C. 395 *ἔστησαν*. εἰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, ὅπερ ἐστὶ σκοπὸς ἱστορίας,
 Ind. 8 προστιθέναι δεῖ τοῖς γεγενημένοις, τὸ μὲν ὄνομα ἦν τῶν
 Honor. et Arcad. 1 βασιλέων, τὸ δὲ ἔργον τῶν μὲν κατὰ τὴν ἐρίαν *Ρουφίνου*, 10
 H. 282 τὰ δὲ ἐσπέρια *Στελίχωνος* εἰς ἅπασαν ἐξουσίαν· οὕτω γοῦν
 οἱ μὲν βασιλεῖς ἐπειάττοντο παρὰ τῶν ἐπιτροπευόντων τὰς
 ἀρχάς, οἱ δὲ ἐπιτροπεύοντες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμου
 ὡσπερ βασιλεύοντες, φανερωῶς μὲν οὐκ ἐναντίας χεῖρας καὶ
 ὄπλα ἀράμενοι, κρύφα δὲ ἀπάτης καὶ δόλου μηδὲν ὑπολεί- 15
 ποντες· διὰ γὰρ μαλακίαν καὶ ἀσθένειαν ψυχῆς τὸ διέρ-
 πον καὶ ὑπουλον τῶν μηχανημάτων αὐτοῖς ὡς ἀνδρεῖον ...

* * *

A. C. 396 *νεχθὲν, καὶ κατὰ τοῦτον ἐς ἀνθρώπινα*. ὁ μὲν οὖν *Βάργος*
 Ind. 9 *ἔστην ἀρχὴν πιστευθεὶς παρὰ τοῦ εὐνούχου ἐξῆει μάλα φαι-*
 Arcad. 2 *δρὸς καὶ γεγηθὼς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς ἂν ἀρχὰς ὑποθησώ-*
 Cod. 79

17. Desiderantur paginae duae. 22. ὑποσθησόμενος ed.

tuosius convivium fuisset exhibitum, verax patuit proverbium illud
 Bacchi vinum et veritas. Quare et hoc numen congruenter Liberum
 appellant, quia non solum moeroribus liberat, verum etiam menti
 arcana dissolvit et aperit. Quare et illorum quum inter pocula con-
 silia revelasset, convivium turbulenter dissolutum est.

52. Liberi Theodosii imperium patrium obtinebant. Verumtamen
 si veritas, quod est praecipuum historiae propositum, dicendum
 est; illi quidem nomine tenus reges erant, reapse autem in oriente
 Rufinus, in occidente Stelicho, summam rerum potestatem habebant.
 Sic ergo imperatores quidem a curatoribus suis regebantur; ipsi
 vero curatores perpetuum inter se, regum instar, bellum gerebant;
 non ita equidem, ut publice manus et arma invicem inferrent, clam
 tamen nulli fraudi doloque parcebant. Propter suum enim corruptum
 ignavumque animum quidquid erat subdoli fallacisque artificii, pro
 virilli facinore habebant . . . * * *

53. . . . tamquam coelo in terram adeoque inter homines de-
 missum. Bargus itaque ab eunucho promotus, magno gestiens gau-
 dio dignitatem occupavit; quippe qui et alia sibi rursus munera ani-
 mo suo despondebat; coepitque non sine multo corruptorum mili-

μενος ἑαυτῷ τινὰς πάλιν, καὶ μετὰ πολλῶν καὶ διεφθαρμέ- A. C. 396
νων στρατιωτῶν, πρὸς τὸ πολεμεῖν τοῖς εὐεργέταις· τῷ γὰρ Ind. 9
περιόντι τῆς τόλμης καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐγγχειρουμένων πολ- Arcad. 2
λοῦς ἤδη περιπεφηνῶς κινδύνους, εἰς τὸ ἀκίνδυνον ἤδη R. 283
5 πρὸς ἅπαντας καὶ λίαν εὐτυχῆς τὴν τόλμαν ἐξεβιάζετο. συν-
ετώτερος δὲ ὢν κατὰ πόδας ἦει πρὸς τὴν ἐπιβουλὴν. καὶ
δῆτα γυνὴ συνήκει τῷ Βάργῳ· ταύτην διὰ καθευμένων ἀν-
θρώπων κάλαι πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν λεγόμενον ἀλλοτρίως
ἔχουσαν, διὰ τινος ἡρτυμένης καὶ συνεσκιασμένης ἐπιβουλῆς,
10 ἐπὶ τὸν ἄνδρα ὡσπερ ἔχιδναν νοθρῶν καὶ ὑπὸ κρύους κατε-
ψυγμένην ταῖς ὑποκειμέναις ἐπαγγελίαις ἀνέστησαν καὶ ὤρ-
θωσαν. καὶ τέλος φηγῶν καὶ συλληφθεὶς τὴν τῶν ἀχαρί-
σιων ἐπέσχε δίκην. καὶ ὁ μὲν ἑαυτὸν μανικώτατον καὶ τὸν
ἐνούχον φρονιμώτατον ἔκειτο μαρτυρῶν, ἡλίκον ἐστὶ τὸ
15 τῆς ἀχαριστίας παρὰ θεῷ ἔγκλημα.

νό. Ὅτι ὁ ἐνούχος τοῦτον τοσοῦτον ὄντα καὶ τηλι-
κοῦτον ἐκβαλὼν τοῦ βίου, ἐνούχος ἄνδρα καὶ δοῦλος ὑπα-
τον καὶ θαλαμηπόλος τὸν ἐπὶ τοῖς στρατοπέδοις γεγενη-
μένον, μέγα δὴ τι καὶ ὑπὲρ ἄνδρας ἐφρόνει· καὶ μὴ τίς
20 γοι τὸ Ἀβουνδαντίου πάθος, κάκεινον τελέσαντος εἰς ὑπά-
τους...

τέ. Ἀπίθανον μὲν γὰρ τὸ γραφόμενον· πλὴν εἴ τις

3. περιόντι N., προϊόντι ed. 5. ἅπαντα N. 6. Post ὢν N.
ins. ὁ ἐνούχος. 9. ἡρτυμένης καὶ συσκιασμένης ed. 14.
φρον. ἀποδείξας ἔκειτο N.

tum numero benefactores suos oppugnare. Nam qui crescente in
dies audacia sua ac magnitudine snorum facinoram compluribus pe-
riculis iam evaserat, tutum se ac per omnia felicem prorsus existi-
mabat: sed tamen, utpote callidus, vestigia quaedam persequens ad
instruendas insidias properabat. Porro autem Bargo concubina quae-
dam erat; quam huic iampridem iratam, artificiosa ac latente frau-
de, adversus Bargum tamquam colubrum torpidum geluque rigentem
praemiis propositis concitaverunt. Quare Bargas postremo fugam mo-
liens et comprehensus, ingrati animi sui poenas luit. Et hic qui-
dem insanissimum se, eunuchum vero prudentissimum, ostendit;
documentoque fuit, quam Deo invisum sit ingrati animi crimen.

54. Eunuchus postquam talem tantumque hominem vita spolia-
verat, spado scilicet virum, servus consulem, cubicularius minister
versatum in castris militem, magnos spiritus et virili sexu maiores
imperat. Neque opus est, ut quisquam Abundantii calamitatem,
qui et ipse consul fuerat

55. Incredibilis enim narratio est; sed tamen, si quispiam ali-
us in eodem argumento versari potest, is mihi mirus erit, atque ob

- R. 284 ἕτερος αὐτὰ γράφειν ἰκανός ἐστι, θαναμάζω αὐτὸν ἔγωγε, καὶ ἀνδρείος ἀποφαινέσθω μοι τῆς ἀνεξικακίας χάριν. ἀλλ' εἰκὸς μὲν τοὺς τὰ ἀκριβέστερα γράψαντας κατὰ χρόνους καὶ κατὰ ἄνδρας προσποιουμένους ἀσφαλῶς τι λέγειν, ἔς τε χάριν καὶ ἀπέχθειαν ἅμα φέρειν τὴν συγγραφήν· τῶ δὲ ταῦτα γράφοντι οὐ πρὸς ταῦτα ἔφερον ἢ ὁδὸς, ἀλλ' ὡς ὅτι μάλιστα ἀνατρέχοι καὶ στηρίζοιτο πρὸς ἀλήθειαν. ἐπεὶ καὶ κατὰ τοῦσδε τοὺς χρόνους ἤκουον καὶ συνεπυθανόμην, ὡς δὲ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα γράφουσιν ἱστορίαν οὗς ἐγὼ οὐ τι νεμεσητὸν λέγω, ἀλλὰ ἐπίσταμαί γε σαφῶς ἄνδρας ἀγερώχους τε καὶ ἰσχυροὺς καὶ ἀληθείας τοσοῦτον ἀφροσύνης, ὅσον ἐντὸς εἶναι ἀναγωγίας. καὶ οὐκ ἐκείνοις μέμφομαι, τῆς δὲ ἀν-
- Cod. 80 θρωπίνης κρίσεως τὸ λίαν ἀκρατὲς καὶ ὀλισηθρὸν καταμέμφομαι; ὅτι θελγόμενοι καὶ καταγοητευόμενοι τὸ καθ' ἕκαστον, ἂν ὀνόματος μνησθῆ τις περιττοῦ καὶ τοῖς πολλοῖς ἴσως γνωρίμων, καὶ τι τῶν περὶ τὴν ἀλήθειαν τὴν βασιλικὴν ἀκριβέστερον ὑπορίζαντες ἐξενέγκωσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, τὸν τε κροτοδόρουσον ἔχουσιν ὡς ἀληθῆ λέγοντες καὶ πάντα εἰδότες, καὶ πολὺς περὶ αὐτοὺς ὁ συνθέων ὁμιλος, μαρτυροῦντες φραδίως, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς συγγραφῆς εἰς τόδε συμβιασόμενοι καὶ κατατείναντες, ὡς ἄρα τούτου ἐς αἰθέριον καὶ οὐρανόμηκες, ὅπερ αὐτοὶ διὰ βίου τινὰ γλιδὴν * ἰδῶσι καὶ ἀπλότητα χαυνότερον ἐπαινοῦντες, ἐς τὸ πιστευόμενον καὶ δημῶδες συνάγουσι καὶ καταβιάζονται.

9. οὐ τι Maius, οὐσι cod. 22. ἐς] ἐστίν con. N.

suam patientiam fortis videbitur. Sed nimirum par fuit, eos, qui accuratius de temporibus et de hominibus egerunt, ut impune dicere possent, ad gratiam et odium historiam suam pariter flexisse. Verumtamen is, qui haec scribit, diversam plane viam institit, nihilque ei antiquius fuit, quam ut veritatem sequeretur et confirmaret. Sane et hac tempestate audio a nonnullis historiam scribi: quos ego (nihil stomachosius dicam) et protervos homines esse novi et lascivientes, tantumque a veritate remotos, quantum inscitiae proximos. Neque ego illos accuso; sed illam non fero humani iudicii libidinem ac proclivitatem, qua permulsi atque decepti simul ac nomen aliquod paulo illustrius insonuit multisque famigeratum, tum siquid ex aula regia accuratius eruerint, id continuo in vulgus differunt, et magno strepitu se iactant, quasi vera narrent et omnia norint. Plurima vero circa hos turba hominum versatur, qui facile dictis testimonium dant; quique historiae virtutem in hoc verti eoque redigi putant, ut illud mirificum ac coeleste esse dicatur, quod ipsi pro vitae suae molliitia ac futili simplicitate laudant atque in publicam fidem vi

ἀλλ' ὁμῶς εἰ καὶ ἀπίθανόν πως εἶρηται, πολλά τε αὐτοῦ
 τερατωδέστερα καὶ μυθωδέστερα προτέθειται, καὶ ἅπαντα
 ἢ τῆς ἡλιακῆς κινήσεως ἀληθέστερα· μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς
 ὁ ἥλιος τοῖς εἰρημένοις. καὶ ῥηθῆσεταιί γε ἴσως ἕτερα τού-
 των πολυπλανέστερα καὶ βαθυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν·
 ἀλλ' ἐξαγγέλλει γε αὐτὰ ἢ συγγραφή μετριώτερον· καὶ ταῦ- R. 285
 τα ὑπὲρ τῶν λεγομένων καὶ ὅτι γε φίλος θεὸς καὶ φίλη
 ἀλήθεια. ἀλλ' οὐκ οἶδα ὅστις γίνομαι ταῦτα γράφων· πο-
 λὺ γὰρ τὸ φροντίζειν ἀληθείας· ἀλλ' ὄγε τοῖς γεγραμμέ-
 10νοῖς ἀκολουθῶν καὶ πειθόμενος ἀκριβειάν τε προσκυνήσει
 καὶ ἀλήθειαν.

γζ'. Ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου
 τῶν μὲν περὶ τὴν ἐσπέραν οὐδὲν ἀκριβῶς γράφειν [ἐξῆν] εἰς
 ἐξήγησιν. τύτε γὰρ διάστημα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος μακρὰς
 15ἐποίησε τὰς ἀγγελίας καὶ διεφθαρμένας ὑπὸ χρόνου, καθά-
 περ ἐς χρόνιον καὶ παρελκουσάν τινα νόσον μεταβεβλημέ-
 νας· οἳ τε πλανώμενοι καὶ στρατευόμενοι εἰ μὲν τινες
 ἦσαν τῶν περὶ τὰ κοινὰ καὶ δυναμένων εἰδέναι, πρὸς χάριν
 καὶ ἀπέχθειαν καὶ τὰ καθ' ἡδονὴν ἕκαστος κατὰ βούλησιν
 20ἀπέπειλεν. εἰ γοῦν τις αὐτῶν συνήγαγε τρεῖς ἢ τέσσαρας
 τὰναντία λέγοντας ὡσπερ μάρτυρας, πολὺ τὸ παγκράτιον
 ἢ τῶν λόγων καὶ ὁ πόλεμος ἐν χερσίν, ἀρχὰς λαβῶν ἀπὸ
 ῥηματίων καὶ *συγκεκαυμένων. ταῦτα δὲ ἦν „σὺ πόθεν ταῦ-
 3. δὲ αὐτοῖς] τε αὐτὸς B. 4. γε] μὲν B. 13. ἐξῆν ins. N.
 17. πλανώμενοι N., πλαττόμ. ed. 19. κατὰ] καὶ B. 20. ἐπέ-
 σιλλεν coni. B.

pertrahunt. Age vero etiamsi incredibilia forte narrentur, nihilomi-
 nus alia praesto sunt portentosiora adhuc et fabulosiora, quae ta-
 men solari motu veriora dicuntur. Testis autem dictorum sol. Et
 quidem alia fortasse dicuntur his adhuc falsiora atque ab obtinen-
 da fide remotiora, verumtamen nostra historia, ut decet, ea expo-
 net, idque propter illud effatum: Amicus Deus, et amica veritas.
 Verum ignoro, quidnam mihi talia eventurum sit scribenti. Grave
 enim negotium est cura veritatis. Sed tamen qui scriptis meis men-
 tem fidemque adhibuerit, is diligentiam veritatemque sectabitur.

56. Eutropii spadonis temporibus rerum certe occidentis nihil
 in historiam referri poterat. Nam et maritimi cursus spatiosa lon-
 giquitas seros nuntios et mora corruptos efficiebat, ceu si in diu-
 tarum quandam protractumque morbum incidissent: et qui pere-
 grinabantur aut cum exercitu proficiscebantur, si forte negotia pu-
 blica rescire poterant, pro sua gratia vel odio et pro libito ac vo-
 luntate in suis quisque epistolis renuntiabat. Quamobrem si forte
 horum tres vel quatuor contraria adfirmantes testium instar congre-
 gatus, praeclara fiebat sermonum lucta, conflictusque protinus

τα οἶδας; ποῦ δέ σε Στελίχων εἶδε; σὺ δὲ τον εὖνο εἶδες ἄν;" ὥστε ἔργον ἦν διαλύειν τὰς συμπλοκάς.

R. 286 δὲ ἐμπόρων οὐδὲ εἰς λόγον πλείονα ψευδομένων, ἢ ὅσα † δαίνειν βούλονται, ἀλλ' ὅσα τῷ σοφωτάτῳ μαρτυρεῖ :
Cod. 115 Πίνδαρον χρόνῳ || τὴν ἀκριβεστέραν κατάληψιν.

A. C. 399 νζ'. Ὅτι ἐπὶ τὰς Ἀσιανὰς συμφορὰς στρέψω τὴν
Ind. 12 γραφὴν· τοιοῦτο γὰρ ὁ μακρὸς αἰὼν οὐδὲν ἔννεγκεν,
Arcad. 5 τις περὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον ἐνεοχμῶθη τοιαύτη
καὶ κίνησις. ἀλλ' ὅμως οὕτως εἶχε, καὶ τὸ ἀλήθες ἄσπι-
τον, ὡς ἀδικοῦν γε ἄν τις εἰ διὰ τὸ ἀπίθανον τάληθι
γράφοιτο. καὶ τοῦτό γε οὐδὲν διαφέρον ἐδόκει μοι τοῦ
εἶναι τι τῶν δριμέων καὶ πικρῶν ἐπὶ σωτηρία· ἀλλ' ὅ
ἐκεῖνα κατακρασθέντα τοῖς σώμασιν ἀηδῶς τέλος ἔχει
ὕγεια καὶ σωτηρίαν, οὕτω καὶ τὰ τερατευθέντα πρὶ
παράλογον, οὐ τῆς γραφῆς ἔστι τὸ ἀηδῆς ἀμάρτημα,
γλυκύ τι καὶ πότιμον διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῖς ἀκριβῶς ἐξ-
ζῆν βουλομένοις γίνεται.

νη'. Καὶ οὗτος μὲν ἐσώζετο καλῶς πονηρὸς
ὅμως δὲ (τὸν σπλῆνα γὰρ ἐνόσει,) διετέθη καλῶς ὑπὸ
συνεχοῦς ἱππασίας, κατεπραῦνέ τε καὶ τὸ λιθῶδες ὑπ

2. ὥστε] φ γε ed. 5. Verba τ. α. x., a quibus aliud fit
incipit, cum his quae praecedunt omnino non cohaerere v
tur N. 7. οὐδὲ ἔννεγκεν N., οὐδὲν ἐνήνεγκεν ed. 15.
τὸ N., ἐστὶν δ ed.

existebat, sumto plerumque initio ab argutis Igneisque voc
quae fere huiusmodi erant: „Tu vero undenam haec audisti? ut
te Stelicho vidit? num tu eunuchum nosti?“ neque facile erat,
componere. Iam et mercatorum nemo quicquam praeter men
praeterque lucrum suum loquebatur, et quidquid sapientissimo r
omnium tempori, prout Pindari sententia est, accuratorem ex
explorationem.

57. Nunc ad Asiaticas calamitates stilum transferam. Par
ni hilaevum immensum tulit, neque umquam in hominum vita
tus motus tantusque rerum transitus fuit. Atqui haec ita even
neque silentio veritatem premerc licet: nam ille iniuste se ge
qui ob fidei impetrandae difficultatem res vcras historiae non
mendaret. Porro hoc mihi haud differre videtur ab eo, qui ac
quid atque amarum salutis gratia ebibit. Nam sicuti haec insu
corporibus commixta salutem pariunt; sic etiam quae miral
et praeter omnium opinionem accidunt, haud quidem historiae
stum peccatum reputanda sunt, sed dulce quid potius atque ex
bile propter veritatem apud eos, qui res altius scrutari volui

58. Atque ita praeclare evasit incolumis, qui malus vir
simulque valetudini suae bene fecit continenti equitatione,
splene laborabat,) calculosque mollivit ac mitigavit. Et is quiden

λαξε. καὶ ὁ μὲν ἀπήει τῷ τε σφετέρῳ σώματι πολεμῶν ἢ πολεμήσων, καὶ τοῖς περὶ τὴν αὐτὴν ἀπαγγέλλων ἀληθέστερον πόλεμον.

νθ'. Ἡ δὲ Λυδία πλησιώχωρος οὖσα τὰ δευτέρα ἔμελλε τοῦ δλέθρου φέρεσθαι.

ξ'. Πλὴν ὅσα γε τούτοις ἐν ἐλπίσιν ἦν τὸ σώζεσθαι. ἐλπίς γὰρ ἐν ἀπορρήτοις ἔτι ζῶσι παραμύθιον. R. 287

Ἐπὶ τὰ γε ἐν τοῖς ἔργοις ξίφη καὶ βάρβαροι — οὐ κατὰ τὴν ἔννομον ἀπαιτήσιν, (καὶ γὰρ ἐκείνη τὸ διπλάσιον ὑπερέβαλεν,) ἀλλὰ κατὰ τὴν βαρβαρικὴν καὶ ἄμετρον πλεονεξίαν. — Ἀκινδύνως εἶχε πρὸς ἕτερον.

ξά'. Ὅτι οὐχ οὕτω παρακεκμηγότες καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ δι' ὑπεροχὴν κακῶν, εἰς Ἰουλιανοῦ καιροῦς καὶ χρόνουσιν τον εὐνοῦχον ἀνέθεσαν τινεσ Εὐτρόπιον. ὡσπερ 150δὲ τῶν λατρῶν ἔστιν ἀκούειν, ὅτι τοῖς φιλοζώοις βέλτιόν ἐστι σπλῆνα νοσεῖν ἢ κἀμνειν ἥπαρ, καὶ ὅσον ὑπὲρ ἥπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφίεται, οὕτω καὶ τότε συνέβαιεν, ὡς ἐν αἰρέσει τῶν αἰσχίστων, εὐδοκιμεῖν εὐνοῦχον μανέντα πρὸς παρὰ τῶν ἐπιλαβουσῶν συμμοφορῶν.

ξβ'. Ὅμως ὁ Γαῖνας διαφθείρας τὸν πολέμιον, (ἐπολέμει γὰρ εὐνοῦχῳ μάλα ἐντεταμένως· οὕτω σφόδρα γενναῖός τις ἦν·) ἐξ ὧν ἐδόκει κατορθωθῆναι, διὰ τούτων ἤτητο. ἤγροτερος γὰρ ὑπὸ τοῦ κατορθώματος καὶ μαλακώ-

12. Versum οὐχ οὕτω — ἀλλὰ addidi e Suida s. v. παρακινουόντα. N. 13. διὰ τὴν ὑπ. et εἰς Ἰουλιανὸν τ. εὐν. Suid.

bat corpori suo vel nunc bellum faciens vel postea facturus; multo tamen verius bellum hominibus aulicis indicens.

59. Finitima Lydia secundas exitii partes latura erat.

60. Hi tamen salutis spem fovebant. Etenim spes, dum vita superest, in re incerta solatur . . . non pro legitimae exactionis modo, quae tamen ipsa non amplius dimidio erat, sed pro barbara infinitaque cupiditate. — Ab altero periculum non imminabat.

61. Non tam vesania moti, quam propter malorum cumulum erant qui Eutropium eunuchum quasi Iuliani imperium desiderarent. Ergo, ut medici aiunt, vitae retinendae cupidus melius esse, ut a splene doleant, quam ut iecore laborent, vel ea parte, quae supra iecur per pulmonem ad cor pertingit; sic etiam illo tempore accidit, ut in rerum turpissimarum conflictu vesanus eunuchus laudem referret, modo is cum praesentibus malis compararetur.

62. Simul Gainas, adversario subverso, (etenim eunuchum vehementer oppugnabat: tam forti animo erat;) quae sibi videbatur

τερος γενόμενος, ὡς ἂν ἦδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν συνηρη-
κῶς καὶ τοῖς ποσὶν ἐπεμβαίνων αὐτῇ, μαλακώτερος ἦν ἀμ-
φάρασθαι· καὶ πρὸς τὸν Ἀργίβολον ἐπρεσβεύετο, ὡς τὸ
σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἔχει τέλος.

Cod. 116 ἔγ'. Ὅτι Γαίνας καὶ Ἀργίβολος . . . ὁ μὲν ἡγούμενος, 5
ὁ δὲ ἐφεπόμενος . . . οὐδὲ αὐτὸς ἕτερον ἐπένθει· σφαγείς
δὲ ἔκειτο, μηδὲ τὸν θάψοντα ἔχων καὶ κατορύξοντα.

R. 288 ἔδ'. Ὅτι Πέρσης ἦν ἐν Ῥώμῃ ἔπαρχος πρὸς γλευασίαν
καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυχίαν· σανίδας
δὲ πολλὰς μικρὰς πρὸς τὸ ἥμισυ σταδίον συγκομισάμενος, 10
καὶ εἰκόνα τινα τῶν ἔργων ὑπογράψαι βουλόμενος, πάντα
ἐντίθει γελοῖα ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀπορῥήτως τὰ γραφόμενα
κατεχλεύαζε διὰ τῆς εἰκόνης· ἀνδρείαν μὲν γὰρ βασιλέως
καὶ ῥώμην στρατιωτῶν ἢ πόλεμον ἐμφανῆ καὶ νόμιμον οὐ-
δαμοῦ τὰ γραφόμενα παρεδήλον καὶ συνηγίττετο· χειρὸς δέ 15
τινος ὡς ἂν ἐκ νεφῶν προτεινομένης, ἐπίγραμμα ἦν τῇ χει-
ρὶ „θεοῦ χειρὶ ἐλαύνουσα τοὺς βαρβάρους.” ἀισχρὸν τοῦτο κα-
ταγράψαι, ἀλλ' ἀναγκαῖον· καὶ πάλιν ἐτέρωθεν „βάρβαροι
τὸν θεὸν φεύγοντες.” καὶ τούτων ἕτερα παχύτερα x . . . δ'
ἕτερα κωθωνιζομένων γραφῶν φληναφον, οὗ καὶ πρότερον ἡ 20
συνγραφή μέμνηται, τῆς ἀκμαζούσης ἀρετῆς . . . τὸ σῶμα . .
τῆς ψυχῆς . . . πλέον κατὰ σῶμα διαλυόμενον ἦδη . . . ἀπο . .

A. C. 400 ἔε'. Ὅτι Φράβιδος ὁ στρατηγὸς Ῥωμαίων νικήσας Γαῖ-

2. αὐτῆς ed. 23. Ed. modo Φράβιδος habet, modo Φράβιδος.

prosperę egisse, iis exitium sibi peperit. Languidior enim a
prosperitate effectus, ceu si iam Romanum imperium pedibus pro-
culcasset, mollior nunc ad contrectandum erat. Atque ad Argibolum
nuntium misit, significans, commune consilium iam scopo esse potitum.

63. Gainas et Argibolus . . . ille quidem dux, hic autem ad-
secla . . . Neque ipse alterum eluxit; caesus enim iacuit, nemine
vel sepulturae mandante vel obruente.

64. Persa quidam Romae praefectus urbi erat, qui Romanam
prosperitatem in ludibrium risumque trahebat. Hic enim parvis in
circo positus tabellis, ut praesentium rerum imaginem quandam ef-
fingeret, ridiculorum omne genus in pictura expressit, atque clam
totum argumentum irrisit. Nam neque Imperatoris fortitudinem,
neque militum robur, neque bellum aliquod legitimum pictura de-
monstrabat. Sed manus quaedam nubibus protensa erat, cum in-
scriptione: *Manus Dei barbaros fugans*. Turpe est haec scribere,
sed necessarium. Rursus in parte alia: *Barbari Deum fugientes*;
atque his alia ineptiora . . . scriptoribus largiter potantibus nugae,
quarum et antea in historia memini.

65. Fravitta, Romanorum dux, Gainam in Chersoneso victum

νων περὶ τὴν Χερῶν ἄνοιον διαμένοντα, καὶ τοῦτον μὴ A.C. 400
 διώξας, (ἀσφαλῆς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ νίκῃ κερδαίνειν τὸ ἔρ- Ind. 13
 γον καὶ Λακωνικός τις,) † ἦν ὅτι τύχην εἰδέναι καὶ μὴ πέ- Arcad. 6
 ραν τοῦ μετρίου ποιῆσαι τὴν δίωξιν. καὶ οὗτος μὲν Cod. 63
 ἑσφαλῆστερον βουλευόμενος, ἤλικον ἐστὶ τοῖς ἄλλοις τὸ
 καλῶς στρατηγεῖν ἔδειξεν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ὅσον ἡλίθιον
 καὶ πηλοῦ παχύτερον, στρατηγικοὶ τινες εἶναι βουλόμε-
 νοι καὶ τὸ γεγονός ὑποσημαίνοντες διελήρουν καὶ παρε-
 φλάνον, τὰς ὁφρῦς ἀνασπῶντες, καὶ διαφλεγόμενοι φθό-
 τον πρὸς ἀπίθανόν τινα καὶ μυθώδη κατιστραφηγῆαι, ἀπὸ †
 μᾶς γλώσσης καὶ πάθους, δμόφωνοι κατὰ δόξαν ὑπὸ δει-
 λίας γεγονότες, καὶ τῷ παραλόγῳ πληγέντες, τὸν Φράβιδον R. 289
 ἐπισηφίζεν μὲν εἰδέναι, νίκη δὲ οὐκ εἰδέναι χρῆσθαι. ὁ
 γόν . . τὴν Χερῶν ἄνοιον ἐγκατέλιπεν . . . . αἰχμάλωτον
 ἰδοῦσα σωτηρίας . . προσηκόντως τύχῳσι· θέαμα τῆς νίκης
 ἄξιον . . καὶ οὗτοι μὲν πρ . . εθρα . . καὶ ὑπέσπειρον εἰς
 τὰ βασίλεια τῷ λόγῳ ποικιλόν τι καὶ περὶ . . ες, ὡς βάρ-
 βαρος βαρβάρῳ καὶ μύστης μύστη παρέχων διαφυγὴν καὶ
 σωτηρίαν· ὁ δὲ Φράβιδος μάλα φαιδρῶς καὶ . . πρὸς . .
 ἐπὶ Κωνσταντίνου πόλιν οὕτω τῆς φήμης . . καὶ σκοτεινὸν
 ἔφερον τῆς προφερομένης . . παρελθὼν εἰς τὰ βασίλεια
 φαιδρῶς καὶ γεγηθῶς . . μένων πρὸς τὸ παράλογον τῆς τύ-
 χης καὶ θεὸν ὄραν ὑπολαμβάνοντων μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον
 (οὕτως, ὅ,τι ἐστὶ νικᾶν καὶ χεῖρας ἔχειν, οὐκ ἤδεσαν,) πρὸς

5. βουλόμενος ed. 11. παρὰ δόξαν conl. B. 13. ἐπισηφίζον
 ed. Nam ἐπισηφίζον [νικᾶν] μὲν? N. 16. εθρα] ἐθρασύ-
 νορτο N. 22. . . μένων] πάντων ἐκπεπληγμένων E.

ibique adhuc demorantem non insecutus; nam tardior erat ad per-
 sequendam victoriam et quasi Laconico more fortunam nosse sibi
 videbatur, neque immodicae persecutioni esse indulgendum. Atque
 hic tutiore consilio utens praeclarum exemplum imperatoriae artis
 suppeditavit. Multi tamen homines stolidi et pingui Minerva, qui
 imperandi periti videri vellent, praedictam rem ludibrio habentes
 acrimoniisque carpentes ac superciliis adductis irridentes, invidia
 inflammati et repente mirum in modum concordēs facti, factoque in-
 opino attoniti aiebant: Imperare scit Fravitta, sed victoria uti
 nescit . . Chersonesum deseruit . . severunt in regia rumores varios
 . . ceu si barbarus barbaro ethnicusque ethnico effugium salutemque
 concederet. Fravitta autem dum huiusmodi fama Constantinopoli pede-
 tentim manaret, . . in regiam gestiens laetabundusque delatus, im-
 provisio fortunae eventu deus potius, quam homo, visus est: adeo ne-
 sciebant quid esset vincere . . qui cum facie annuisset; namque ob mul-

- A. C. 400 τὸν βασιλέα μετὰ ἐλευθερίας . . . εἰ μὴν διατεινόμενος ἔξ-
 Ind. 13 εβόησεν τῶν καταφραττομένων φθόνων καὶ νηστείας κα-
 Arcad. 6 θάρματα . . . πόσον ὁ θεὸς δύναται θεῖν μὲν ὅτε βου . . . τὸ
 δυν . . . ἐκείνου κακῶς . . . τηλικούτον ἐν . . . κατα πε . . . ἔρ-
 γον οἶσθα βασιλεῦ . . . τοῦτο δὲ τὸ ἔργον . . . ἀλλότριον τῆς
 Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς. τοῦ δὲ . . . ἐπινεύοντος πρόσωπον, διὰ
 γὰρ ἀπλότητα πολλὴν συμπαθήσας πρὸς τὰ λεγόμενα . . . τα
 τῶν εὐνούχων εἶπεν, ὅτι προσήκόν ἐστιν ἐπινευεῖν . . . τοῦ
 δὲ βασιλέως τοῦτο εἰπόντος, ὡς αἰτεῖν ἀνάγκη δωρεάν, ὁ
 Cod. 64 Φράβιδος ἔφησεν ἐπιτραπήναι κατὰ τὸν πάτριον νόμον ἰε-
 ρατεύειν θεόν. ὁ δὲ βασιλεὺς δι' ὑπεροχὴν βασιλικῆς ἀρε-
 τῆς καὶ τὴν ὑπατεῖαν ἐπέτρεψεν· ὁ δ' ἐδέξατο.
- R. 290 ξζ'. Ὅτι Φαμέας ὁ Μίλκων ἐπικαλούμενος, μυρία πα-
 ρέχων κακὰ Ῥωμαίοις, εἶτα Σκιπίωνος στρατηγούντος οὐ
 δυνάμενος, τὴν δὲ αἰτίαν ἐρωτώμενος ἐξείπειν, τὰ μὲν πρό-
 βата εἶναι ταῦτα, τὸν δὲ ποιμένα σφοδρότερον καὶ τοῦ Ἄρ-
 γου πολυωπέστερον.
- ξζ'. Ἰέραξ ἦν, ὄνομα δὲ τοῦτο ἀνθρώπου κύριον, ὃν
 εἶδεν ὁ συγγραφεὺς καὶ διελέχθη πρὸς αὐτὸν, καὶ τὴν ψυ-
 R. 291 χὴν τε ἀνεμάξατο διὰ τὸν λόγον. καὶ συνελόντι γε εἰπείην
 Ἀλεξανδρεὺς, καὶ κορακώδης μὲν κατὰ τὸ ἀπληστον ἐς τρο-
 φὴν, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τρυφῇ, πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀε-
 κτυώδης, καὶ οἷός τις ἂν Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστατος γένοι-
 το, καὶ εἰ γέ τι Ἀλεξανδρέως ἀσελγέστερον. ἀλλ' ὁμοίως ὁ
3. βου] βούλειαι N. 4. δυν] δυνατὸν N. 5. ἔργον οὐκ ἔ-
 στιν ἀλλ. N. 14. Pro οὐ N. οὐδὲν 15. ἐξείπειν N. 20
 τῶν λόγων conl. B. 23. ἀσελγέστερος ed.

tam moris sui simplicitatem dictis commotus fuerat . . . ait aequum esse annuere . . . quumque imperator diceret, oportere, ut Fravitta remunerationem peteret, hic ait, postulare se, ut patrio ritu Deum colere sibi liceret. Imperator autem propter eximiam, quae in illo erat, virtutem consulatum quoque contulit, quem ipse recepit.

66. Phameas cognomento Imilco, qui innumeris damnis Romanos adfecerat, deinde, Scipione exercitibus praeposito, quum nihil iam posset, causamque rei rogaretur, ait: „Oves quidem caedem suam sed pastor multo vigilantior atque Argo oculatior.“

67. Huic homini nomen proprium erat Hierax; quem quidem historicus de facie novit atque allocutus est, animumque eius ex tendis sermonibus exploravit. Ut breviter dicam, Alexandriaus erat et corvi quidem naturam ingluvie imitabatur: sed neque libidinis carebat, ad quas galli ritu alacer erat, prorsusque incontinentior instar hominis Alexandrini: immo et si quid Alexandrino incontinentior

συγγραφεὺς αἰδεσθῆναι τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν καὶ ἱταμότη-
τα συμπίσας ἐφ' οἷς ἦν λόγοις ἴσχετο ἀπιῶν, τεθηπότων τῶν
παρόντων, ὅτι ἄνθρωπος ἐξ Ἀλεξανδρείας γλωσσῶν τε ἐπέσχε
καὶ φλυαρίαν ἐπέστησε καὶ τὸ πρόσωπον κατέκοψεν ἐρυθρήματι.

5 ξή. Ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπιστρέψας τὸν λόγον,
„ἀλλὰ σὺ γὰρ“ εἶπε „πάντων εἰ τῶν κακῶν αἴτιος, τοὺς τε
βασιλέας διατέμνων ἐκ τῆς σφῶν αὐτῶν κολλήσεως, καὶ τὸ
διοπρεπέστατον ἔργον καὶ οὐρανόμηκες ὑπορύττων καὶ κα-
τωσίῳν ταῖς σαῖς μηχαναῖς ἐς διάλυσιν καὶ φθοράν. ἔστι
10 οὐδὲ πανόλβιον τι χρῆμα καὶ τεῖχος ἀβρόηκτον καὶ ἀδαμάντι-
νον τοὺς βασιλέας ἐν δύο σώμασι μίαν βασιλείαν ἔχοντας
φαίνεσθαι.“ καὶ οἱ παρόντες, τούτων λεγομένων, τὰς μὲν κε-
φαλὰς ἀπέσειον ἡσυχῇ καὶ δεδοικότες· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς
ἄφιστα λέγεσθαι· τὸν δὲ Ἰωάννην τρέμοντες καὶ πρὸς τὰ
15 ὑσπετέρα κέρδη κεχηνότες, (ἢ γὰρ ἀκολασία καὶ τοῖς πονηροῖς,
ἢ περ εἴρηται, τιμὴν ἐχαρίζετο,) τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀμελή- R. 292
σαντες, καὶ προστησάμενοι σφῶν αὐτῶν τὸν Ἰωάννην, τε-
χνικὸν δὴ τινα ἱερακοτρόφον, τὸν Φαράβιδον ἀφείλοντο τῆς
ψυχῆς.

59. Παμφυλία γοῦν ὑπὸ τῶν Ἰσαυρικῶν πολέμων A. C. 404
πορδουμένη χρυσὸν ἐνόμισε τὰς Ἰσαυρικές συμφοράς· καὶ ^{Ind. 2}
καθάπερ ἐν ταῖς διοσημείαις ἀστραπῆς κεραυνὸς φοβερώτε- ^{Arcaid. 10}
ρος, (ἢ μὲν γὰρ ἐφύβησε μόνον, ὃ δὲ διέφθειρεν,) οὕτω καὶ
2 λόγοις B., λόγος ed. 4. κατέκρουσεν N. 9. φθοράν B.,
φορᾶν ed.

tius est. Sed tamen historicus tam impudentem tamque effrontem
hominem pudorem edocuit, atque ad rem propositam devenit;
mirantibus iis, qui aderant, quod homo Alexandrinus linguam cohi-
beret, nugas omitteret, et facie ruborem traheret.

68. Is autem, conversa ad Ioannem oratione, „Tu vero, in-
quit, malorum omnium causa es, qui concordiam regum dissocias,
namque omnium praestantissimam atque coelestem artificis tuis per-
turbatam pessum das. Quippe summa felicitas atque adamantina
insuperabilisque firmitas est, cum duo reges unum regnum possidere
videntur.“ Tum qui huic orationi aderant, capitibus taciti pavidi-
tate nutabant; visus enim erat rectissime dicere. Verum tamen dum
Ioanne sibi timent, et suum quisque lucrum meditatur, (namque
imparis ille improbis quoque hominibus honores, uti dictum est,
tribebatur,) communi omitta salute, Ioannem sibi praefecerunt,
quidam scilicet Hieracis alumnum, Fravittamque vita spoliarent.

69. Pamphylia Isauricis bellis vastata, nihilominus beatam se
sentiebat, si his tantum afficeretur. Iam sicuti in procellis fulgure
flamma formidabilius est; illud enim territat, hoc interimit; sic et
Isauros ceteroquin auditu visuque tremendos, veris tamen instar

- A. C. 404 τούς Ἰσαυρούς φρικωδεστάτους ὄντας ἀκοῦσαι τε καὶ ἰδεῖν
 Ind. 2 ἄνθος ἀπέδειξε καὶ τρυφερώτατον τι καὶ χλοερὸν ἕαρ ὃ βέλ-
 Arcad. 10
 Cod. 77 τιστος ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰέραξ, οὕτω πάντα διερευνησά-
 μενος καὶ συναρπάσας ἀθρόως ἐπὶ τῷ Φραβίθου φόνῳ. —
 καὶ παραλαβὼν ὑπὸ μάλης ἐπειράτο διαφεύγειν κατὰ θύ-5
 μην καὶ φορὰν. ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἀλασκοπίην ὁ Ἀνίκιος Ἐ-
 ρεννιανὸς βικάριος ὢν· αἰτός δὲ γενόμενος αὐτὸν συνήρ-
 πασε τὸν Ἰέρακα, καὶ μόλις ἀφῆκεν, εἰ μὴ τετρακισχιλίους
 ἐκεῖνος αὐτῷ χρυσοῦς ἀπέτισεν.
- A. C. 414 σ. Ὅτι ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλίσσης ἐξέκειτο δημοσίᾳ
 Ind. 12 πιπρασκόμενα τὰ ἔθνη τοῖς βουλομένοις ὠνεῖσθαι τὴν ἀρχάς
 Theod. i. 7 πᾶσι δὲ ἐπιπρασκοντο μεγάλα τε καὶ μικρὰ φανερώς ἐπὶ δη-
 μοσίων τραπεζῶν, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ὠνίων. ὁ
 βουλούμενος Ἑλλήσποντον ἀδικεῖν εἶχεν Ἑλλήσποντον πριάμε-
 νος, καὶ ἄλλος Μακεδονίαν, Κυρήνην, καὶ ὅπως ἕκαστος ἐνό-15
 σει πρὸς τὸ ἀδικῶν ἢ ἐχθρὸς ἔχων. ἐξῆν δὲ καὶ καθ' ἕκαστον
 ἔθνος τὴν μοχθηρίαν ὠνεῖσθαι ἑαυτοῦ πρὸς τὸ βλάπτειν
- R. 293 τούς ὑπηκόους, καὶ πολλὰ συλλαμβάνειν ἔθνη· τοῦτο γὰρ
 ὁ βικάριος ἐδύνατο καὶ ἡ ἀνθύπατος ἀρχή. καὶ δέος ἦν
 οὐδὲν τῶν ἀθλίων γραμμάτων τοῖς νόμοις ἐντεθνηκότων, ὡς
 δεῖ τὸν ἐπὶ χρήμασι δικάζοντα κολάζεσθαι· ἀλλ' οἱ μὲν νό-
 μοι κατὰ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραχνίων ἦσαν ἄσθε-

1. φρικωδεστάτους B., φρικωδεστέρους ed. 5. ὑπὸ μάλης N.,
 ὑπομολῆς ed. κατὰ] μετὰ ed. 6. ἀλασκοπίην B., ἄλλο
 σκοπεῖν ed. 7. γινόμενος ed. 18. ἐπηκόους ed.

herbidi floridique ac voluptarii praeclarus hic demonstravit Hierax,
 dum cuncta rimatur temereque diripit post Fravittae caedem. Ille
 clam fugam rapidam et tumultariam molitus est: verum Herennianus
 vicarius, quem non fefellerat, naturam aquilae induens corripuit
 Hieracem; vixque demum dimisit, quatuor acceptis ab illo aureo-
 rum millibus.

70. Pulcheria regnante, prostabant publice venum gentes
 qui praefecturas coemere volebant: et sive hae magnae sive modicae
 essent, palam in publicis mensis, ceu venales in foro merces, distri-
 hebantur. Igitur qui Hellespontum diripere auebat, Hellespontum
 ptam ferebat, alius vero Macedoniam, alius Cyrenem, prout quisque
 culandi morbo laborabat, aut inimicos ulciscendi. Licebat autem his
 probis vel singularum gentium praefecturas nocendi causa coemere,
 etiam cumulate plurium: illatenus enim patebat vicarii vel proconsulis
 iurisdictio. Nullus autem metus erat decretorum tristium iampridem
 cum legibus mortuorum, quod poenae videlicet is, qui ius venandi
 habet, obnoxius sit. Etenim leges non modo, prout Scythia Anacharsis
 ait, araneosa tela infirmiores erant ac subtiliores, verum pro-

νέστεροι καὶ λεπτότεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ κονιοροτοῦ παντός
 πρὸς τὸ ζεῖν εὐκόλως καὶ διανεμῶσθαι παραφερόμενοι. ὁ
 δὲ τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη παραλαβὼν, δύω τινὰς ἢ τρεῖς στρα-
 τιάσας συνεφελκόμενος κατὰ τὴν πλαγίαν εἰσιόντας θύραν,
 5μη βουλόμενος μανθάνειν, ὅτι σιωπῶντων κηρύκων, εἰ δὴ
 κήρυγμα σιωπῶμενον γίγνεται, πρὸς πάντας περιήγγελλεν,
 ὡς δὴ φησιν Ὅμηρος· „κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα
 ἕκαστον, μηδὲ βοῶν, αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.” καὶ
 ὁ ἄρχων διὰ τῶν ἀφθόγγων τούτων κηρύκων πρὸς τὸ οὐδ
 10ἐκάστῳ περιήγγελλεν, ὡς πριῦμένος εἶη τοὺς ὑπάρχους τόσους
 καὶ τόσου ἀργυρίου, καὶ πᾶσά γε ἀνάγκη τοῦτο καταβάλ-
 λειν, ἢ πράγματα ἔχοντας ἐπιτρέβεσθαι θανάτοις καὶ δη-
 μέσεσιν. οἱ μὲν οὖν ἔχοντες καὶ συντελεῖς ἐκ προὔπαρ-
 χούσης οὐσίας κατετίθεισαν οἰμῶζοντες τὸ ἀργύριον· οἱ δὲ
 15ἀποροῦντες δημοσίᾳ κατεδαπανῶντο ταῖς μάστιξι τὰ σώμα-
 τα· πρόφασις δὲ ἦν ἕτερα τις. εὐρέθη γὰρ γένος ἀνθρώ-
 πων δι' ἀπορίαν καὶ ἀπόνοιαν ὄξυθάνατον καὶ φιλοκίνδυνον
 οἱ τὰς ὕβρεις οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ κατηγορίᾳ τῆς ληστείας Cod. 78
 ὤρμησαν ἐπὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἔπαρχον. κάκεινος ἂν ἐπὶ τὸ
 20πράγμα διεσχηματισμένος πάλαι καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα R. 294
 πασχὼν τὸν τε κατηγορηθέντα συνήρπασε, καὶ τοὺς κατηγο-

1. κονιοροτοῦ N., κόνιος τοῦ ed. 2. παραφοράμενοι ed. 5
 λανθάνειν ὅτι ... διὰ σ. conl. B. δὲ pro δὴ ed. 6. πάντα
 περιήγγελλον ed. 10. ἐκάστων ed. 12. ἔχοντας ἐπιτρέ-
 βεσθαι N., ἔχοντες ἐπιτρέπεσθαι ed. 20. πάλιν ed.

pulveris instar huc illuc facili iactu circumagebantur ac diffuebant. Qui
 vero nram gentem pluresve emerat, binis vel ternis stipatus satellitibus,
 qui ad se per posticum ventitarent, ne forte lateret, per tacitos praecon-
 nes (si tamen praeconium tacitum fieri potest,) omnes certiores fecit,
 more Homericō nominatim ad forum viros singulos advocabat sine stre-
 pitu, ipse vero in primis fungebatur munere. Itaque magistratus his ta-
 citarnis praeconibus utens in cuiusque aurem insurrabat, se sin-
 gulos subditos hoc et illo argenti pondere venales habere. Prorsus
 autem necesse erat, vel imperatam pecuniam pendere, vel calumniis
 implicitos supplicia perpeti et proscriptiones. Qui ergo nummati
 erant, ii pro facultatibus quisque suis cum gemitu pecuniam solve-
 bant: tenuiores autem plagis publice impositis abibant. Iam et alia
 ratio simulationum erat. Exstitit enim aliquando genus hominum,
 qui ob egestatem ac stultitiam suam impendentem necem ac pericu-
 lum temnerent. Hi nimirum iniuriarum impatientes crimen peculatus
 ad aulae praefectum detulerunt. Hic autem rem serio agere si-
 mulans (quippe et ipse olim in simili fortuna versatus erat,) eum,
 qui accusabatur, reum agebat, et accusatoris fiduciam commendabat.

Dezippus, Eunapius etc.

ρήσαντας ὡς παρθήσιαν ἔχοντας ἐπήγεσεν . . . τοιαῦτα γνοίτο· καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς κρίσεως ἐλθούσης, ἔφραζεν ἂν διὰ τοῦ πισοτάτου τῶν εὐνούχων „ἄπιτε, ὦ βῆτιστοι, πάνυ θαυμάζοντες ὅτι μετὰ τῶν κεφαλῶν ἄπκα κατηγορεῖν γὰρ ἀρχομένους οὐκ ἔξεστιν.” οἱ μὲν ἀπσαν ψηλαφῶντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις καὶ ἀγαπῆτες, ὅτι ἔχουσι συνηροσμένας· ὁ δὲ νικήσας τὴν δμειάν μακροῦ πλέον ἢ ἀθλιώτατος, καὶ τὴν ἀρχὴν πειμενος ὅλης τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας, καὶ τὸ κέρδος τῆς χῆς προσκαταβαλὼν ταῖς τοσαύταις ἐνέδραις καὶ λόγοι πῦσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλο καὶ ῥῆστα ἦν ὄρῃν τοὺς ἀρξαιτας δεδημευμένους, ὥσπε που καὶ ὁ κωμικός φησιν· „ἄρξαντος ἀνδρὸς δημόσια τ χρήματα.” ὁ δὲ ἀγνοῶν τίς κωμικός, οὐδὲ ἀναγινώσκε ἀξίων τὴν γραφὴν. οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἑρηννιανὸς τότε τὸ Ἰέρακα τὰ πλείονα μὲν ὑφελέσθαι, πλείονα δὲ καταβαλεῖ συλλαβῶν ἀπέδειξε δικαίως ἀποτίνοντα τιμωρίας τοῦ καὶ Φράβιθον φόνου. ὁ δὲ Ἰέραξ καλούμενος ὑπὸ τοῦ πλείου καταθέντος ὥσπερ ἀετοῦ συνειλημμένος ἀηδὼν ἦν Ἡσιόδει οὐ δυναμένη πρὸς κρείττονα ἀντιφερίζειν. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀ

R. 295 τὸς οὐδὲν διέφερεν ἀηδόνας, πλὴν ὅσα καὶ εἰς τὸν τοῦ μύθου κολοῖον ἐτέλει, τῶν ἰδίων πτερῶν ὥσπερ ἀλλοτριῶν ἐστερημένο

12. δεδημευμένους B., δεδηκεισμένους cod., δεδεκασμένους I
 15. ἀξιος vel ἀξιώ αὐτόν N. 16. τὰ πλείονα] τῶν πολλὰ con. I
 17. ἀποτίνοντα ed.

Verumtamen ubi iudicii disceptatio aderat, per fidelissimum eib eunuchum nuntianum illis curabat: „Abite, viri optimi, lucroque arponite, quod salvo capite abitis, namque magistratibus diem dicere nequaquam licet.“ Tum illi discedebant, his auditis, capite sua contrectantes, et plane contenti, quod ea cervicibus adhuc haberent. Qui autem Cadmeam victoriam retulerat, multo iam infelicioer erat, tum quia praefecturam olim omni suo patrimonio redemerat, tum quia nuper praefecturae lucra his insidiis et criminationibus propulsandis insumserat. Atque huiusmodi fraudibus domus omnes facultatibus vacuabantur: passimque videre erat magistratuum bona publicata: veluti ait comicus: „Viri publicum munus gerentis publica est pecunia.“ Qui autem nescit, quisnam comicus is indignus est qui haec legat. Sic igitur Herennianus Hieracem qui plurima item impenderat, comprehensus coegit pocnas luere necis, quam Fravittae intulerat. Hic autem nomine Hierax ab eo qui plura impenderat, tamquam ab aquila correptus, lusciniā evasit Hesioidea, quae potiori par esse non potuit. Tum et ipsa demum aquila nihil distulit a lusciniā, nisi quod ad extremum, ut est in fabula, in corvum desiit, cui plumae tamquam alienae res creptae fuerunt

α'. Ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλίδος οὐκ ἦν τινα παρὰ ἣν Κωνσταντίνου πόλιν μὴ τοῦτο ἀκοῦσαι „τί δὲ σὺ, πάντων ἀνδρῶν θανατασιώτερε, [πόλε]ων οὐκ ἔρχεις καὶ ἐθνῶν;" αὐτὸς ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διαψάδων δυνατέστερος.

οβ'. Ὁ δὲ Στελίχων οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν ἀσχερῶς ἠνάγκαζε, πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς ὁ βαρύτερον, ὡς φησι Μένανδρος, τὴν πενίαν θηρίον καὶ . . λέγων καὶ συστέλλων.

ογ'. Ὅτι ὑπ . . . ὡς διὰ φιλαρχίαν ἤρουντο . . . ἅπαντες· οἱ δὲ ἔχοντες ζῆν μᾶλλον ἢ τοὺς . . . δεῖν πυρὶ καὶ φῶνι καὶ σιδήρῳ πάντα δαπανήσασθαι . . . τῆς . . . χῆς ἐν τῷ διαφαίνεσθαι ὅτι μόνος Στελίχων ὑπέρ ἀνθρωπίνην ἐν . . .

5

• • •

ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΤΙΔΑ.

1. *Fragmenta, quae sub Eunapii nomine leguntur.*

α. Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱὸς, γενόμενος ἐν R. 307 ¹⁰⁴⁵ ἐξουσία καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς

8. φησι Μένανδρος B., φαμὲν ἀνδρὸς ed.

71. Eadem regina imperante, nemo Constantinopoli non hos sermones audiebat: „Tu vero, vir praeclarissime, cur non urbibus populisque imperas?“ Atque hic sermo veneno illo, quod est in fabulis, serpentium dipsadum efficacior erat.

72. Stelicho homines non interemit, sed turpiter vivere coegit, ceptis bonis omnibus, eosque ad egestatem, molestissimam beluam, ut ait Menander, damnavit.

• • •

EUNAPII HISTORIAE

FRAGMENTA E SUIDA.

1. Carinus, Cari regis filius, adeptus potestatem arbitrato suo quidvis agendi, maximum malum ad tyrannidem exercendam cro-

τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγηδομένην τυραννίδα· οὕτω καὶ τοῦνομα τοῖς ἔργοις μακρῶ παραῆλθε· πιδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων ὕβρεις, διὰ τὸ σύνηδες, οὐδὲ βρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῶ καὶ πρόχειρον τὰ τοιαῦτα ἀμαρτάνειν· ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐίζετο· ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγῆτου τῆς φθορᾶς : ρηναλίσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς κπνοῖς ἀλεκτοριδες, ἐς τὴν Καρίνου τροφήν· μεμνησθαι τῶν κατακοπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν ὅτι οὐκ ἐπήνεσαν τοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, ἐθαύμασαν, ὡς ἐβούλετο· ἀπώλλυντο δὲ τινες καὶ γελάστες ἐναντίον αὐτοῦ ποτε, καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα ἰσμείας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις. Voc. Καρίconf. cum διοσημεία, ἐγκύκλιον, μακρῶ, ὕβρις φτυτεύει ραννον.

R. 308 β. Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος, εὔστοχος ὢν τοσοῦτ κατακαίνειν, ὅσα ἠφίει βέλη. Voc. κατακαίνειν.

γ. Καρικὸν θῦμα. Voc. καρικόν.

δ. Μάξιμός τε καὶ Πρίσκος λόγου μὲν μετειχέτην, δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πείρας πραγμάτων ἐλάχιστ Voc. ὑπαίθριον.

vit. Sic et ipsum nomen factis longe superavit. Nam pueris quidem nobilibus iniuriarum per contumeliam illatarum, propter consuetudinem, ne iniuriarum quidem existimabantur, sed huiusmodi peccata erant ipsi familiaria et quotidiana. Idem etiam crimina comministrabatur, et ius dicebat illis, quibus iniuria fiebat, et nullus eorum qui in iudicio litigabant, incolumis evadebat. Cum enim mulieres et ineffabiles caedes fierent, quidam e beatis obiter consumebantur ut in communibus epulis gallinae, in Carini delicias. Dicebat item, se meminisse eorum, qui suo iussu concidebantur, quos alios quidem ideo caesos dicebat, quod suam formam non laudarent, alios autem, quod se dicentem, dum adhuc esset adolescentem non admirati fuissent, ut voluisset; peribant etiam nonnulli, qui coram ipso risissent. Denique omnia eius facta prodigiis et ostentis erant graviora, et in mediis populis, eius imperio subiectis hic grassabatur.

2. Sagittarius autem sagittam emisit, quum esset iaculandi ritus, adeo ut tot homines interficeret, quot sagittas emitteret.

3. Carica victima.

4. Maximus et Priscus eruditionis quidem erant participes, rei publicae gerendae et rerum subdialium minimam habebant titiam.

ε. Τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκτων ἰππέων ὑπὲρ τοὺς ὑ
 εἰς τοὺς ὀπισθοφυλάκας κατεβράβη. Voc. ἴλη.

ζ. Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσύναις ἀσπίδας ἔχοντες καὶ
 κράνη οἰσύναι πλοκὴν τινα πάτριον πεπλεγμένα. Voc. οἰ-
 σύναις.

ζ. Οὗτος (Αἰλιανὸς) ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν·
 ἦν δὲ ἐκ Συέδρων· ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν καὶ ἀνεστη-
 κῶς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφρόνως ἐχορηγή-
 θη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει
 καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πρῶ-
 ζαι ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο· καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν
 οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, ὅσον θυμοειδέτερος,
 καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ
 κτείρωστο ὑπὸ τοῦ λόγου. Voc. Αἰλιανὸς conf. cum ἀ-
 ποστηκῶς.

η. Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριεστέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ
 τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνηπέγετο. Voc. χα-
 ριεστέρους.

θ. Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὁρμίσδου τοῦ
 Πέρσου. Voc. μικροῦ.

ι. Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐ-
 τοῖς καὶ χώραν ἀπένευμε καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γεν-

17. συνηπέγετο Boiss., συνηπτετο Suid.

5. Tunc autem equitum cataphractorum i. e. armis undique mu-
 nitorum, quae quadringentorum numerum superabat, in agminis
 novissimi custodes impressionem fecit.

6. Parthi vero clypeos vimineos habebant, et galeas vimineas
 plicatione quadam patria plicatas.

7. Hic (Aelianus) sub Valente fuit copiarum dux. Fuit autem
 oriundus Syedris, nimium liber, et a puero fuit animo erecto, et
 abunde res ad corporis vires necessarias a natura suppeditatas ha-
 buit. Nam corporis instrumenta compacta habuit, et cum ipsis
 animi motionibus concurrebat, ut simul atque aliquid peragen-
 dum constitueret, confestim perageret. Doctrinam vero neque
 tenuit, neque plaue eius expertus fuit; sed fuit aequae rusticus
 atque iracundus, nec iracundiam domare didicerat, nec agrestes
 mores ab ipsa ratione mansuefactos atque subactos habebat.

8. Procopius autem, assumtis illis, qui gratiosiores erant,
 ad Imperatorem Valentem per Phrygiam ivit, ut cum eo collo-
 queretur.

9. Cum Hormisdes Persa res propemodum labefactasset.

10. Rex autem cum hos excepisset, ipsis et possessiones et
 agrum distribuit, et existimabat, se propugnatores generosos et

τερος γενόμενος, ὡς ἂν ἦδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν συνηρη-
κῶς καὶ τοῖς ποσὶν ἐπεμβαίνων αὐτῇ, μαλακώτερος ἦν ἀμ-
φάσασθαι· καὶ πρὸς τὸν Ἀργίβολον ἐπρεσβεύετο, ὡς τὸ
σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἔχει τέλος.

Cod. 116 ξγ'. Ὅτι Γαῖνας καὶ Ἀργίβολος . . . ὁ μὲν ἡγούμενος, 5
ὁ δὲ ἐφεπόμενος . . . οὐδὲ αὐτὸς ἕτερον ἐπένθει· σφαγείς
δὲ ἔκειτο, μηδὲ τὸν θάψοντα ἔχων καὶ κατορύξοντα.

R. 288 ξδ'. Ὅτι Πέρσης ἦν ἐν Ῥώμῃ ἔπαρχος πρὸς γλευασίαν
καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυχίαν· σανίδας
δὲ πολλὰς μικρὰς πρὸς τὸ ἥμισυ σταδίον συγκομισάμενος, 10
καὶ εἰκόνα τινὰ τῶν ἔργων ὑπογράψαι βουλόμενος, πάντα
ἐνετίθει γελοῖα ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀπορῥήτως τὰ γραφόμενα
κατεχλεύαζε διὰ τῆς εἰκόνης· ἀνδρείαν μὲν γὰρ βασιλέως
καὶ ῥώμην στρατιωτῶν ἢ πόλεμον ἐμφανῆ καὶ νόμιμον οὐ-
δαμοῦ τὰ γραφόμενα παρεδήλου καὶ συνηγίττετο χειρὸς δέτι 15
τινος ὡς ἂν ἐκ νεφῶν προτεινομένης, ἐπίγραμμα ἦν τῇ χει-
ρὶ „θεοῦ χειρὶ ἐλαύνουσα τοὺς βαρβάρους.” αἰσχρὸν τοῦτο κα-
ταγράψαι, ἀλλ' ἀναγκαῖον· καὶ πάλιν ἐτέρωθι „βάρβαροι
τὸν θεὸν φεύγοντες.” καὶ τούτων ἕτερα παχύτερα x . . . δ'
ἕτερα κωθωνιζομένων γραφῶν φλῆναφον, οὗ καὶ πρότερον ἦ 20
συνγραφὴ μέμνηται, τῆς ἀκμαζούσης ἀρετῆς . . . τὸ σῶμα . .
τῆς ψυχῆς . . . πλέον κατὰ σῶμα διαλυόμενον ἦδη . . . ἀπο . .

A. C. 400 ξε'. Ὅτι Φράβιδος ὁ στρατηγὸς Ῥωμαίων νικήσας Γαῖ-
2. αὐτῆς ed. 23. Ed. modo Φράβιδος habet, modo Φράβιδος.

prosperè egisse, iis exitium sibi peperit. Languidior enim a
prosperitate effectus, ceu si iam Romanum imperium pedibus pro-
culcasset, mollior nunc ad contrectandum erat. Atque ad Argibolum
nuntium misit, significans, commune consilium iam scopo esse potitum.

63. Gainas et Argibolus . . . ille quidem dux, hic autem ad-
secla . . . Neque ipse alterum eluxit; caesus enim iacuit, nemine
vel sepulturae mandante vel obruente.

64. Persa quidam Romae praefectus urbi erat, qui Romanam
prosperitatem in ludibrium risumque trahebat. Hic enim parvis in
circo positis tabellis, ut praesentium rerum imaginem quandam ef-
fingeret, ridiculorum omne genus in pictura expressit, atque clam
totum argumentum irrisit. Nam neque Imperatoris fortitudinem,
neque militum robur, neque bellum aliquod legitimum pictura de-
monstrabat. Sed manus quaedam nubibus protensa erat, cum in-
scriptione: *Manus Dei barbaros fugans*. Turpe est haec scribe-
re, sed necessarium. Rursus in parte alia: *Barbari Deum fugientes*:
atque his alia ineptiora . . . scriptoribus largiter potantibus nugas,
quarum et antea in historia memini.

65. Fravitta, Romanorum dux, Gainam in Chersoneso victum

παν περί τὴν Χερρόνησον διαμένοντα, καὶ τοῦτον μὴ A.C. 400
 διώξας, (ἀσφαλῆς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ νίκῃ κερδαίνειν τὸ Ind. 13
 γον καὶ Λακωνικός τις,) † ἦν ὅτι τύχην εἰδέναι καὶ μὴ πέ- Arcad. 6
 ραν τοῦ μετρίου ποιείσθαι τὴν διώξιν. καὶ οὗτος μὲν Cod. 63
 ἀσφαλέστερον βουλευόμενος, ἤλικον ἐστὶ τοῖς ἄλλοις τὸ
 καλῶς στρατηγεῖν ἔδειξεν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ὅσον ἡλίθιον
 καὶ πηλοῦ παχύτερον, στρατηγικοὶ τινες εἶναι βουλόμε-
 νοι καὶ τὸ γεγονός ὑποσημαίνοντες διεληθρον καὶ παρε-
 φλυάρουν, τὴν ὄφρῦς ἀνασπῶντες, καὶ διαφλεγόμενοι φθό-
 1099 πρὸς ἀπίθανόν τινα καὶ μυθώδη καταστραφηγῆαι, ἀπὸ τ'
 μιᾶς γλώσσης καὶ πάθους, ὁμόφωνοι κατὰ δόξαν ὑπὸ δει-
 λίας γεγονότες, καὶ τῷ παραλόγῳ πληγέντες, τὸν Φράβιδον R. 289
 ἐπισηφίζειν μὲν εἰδέναι, νίκη δὲ οὐκ εἰδέναι χρῆσθαι. ὁ
 γὼν . . τὴν Χερρόνησον ἐγκατέλειπεν . . . . . αἰχμάλωτον
 ἰδοῖσά σωτηρίας . . προσηκόντως τύχῳσι· θέαμα τῆς νίκης
 ἄξιον . . καὶ οὗτοι μὲν πρ . . εἶρα . . καὶ ὑπέσπειρον εἰς
 τὰ βασιλεία τῷ λόγῳ ποικίλον τι καὶ περι . . ες, ὡς βάρ-
 βαρος βαρβάρῳ καὶ μύστης μύστη παρέχων διαφυγὴν καὶ
 σωτηρίαν· ὁ δὲ Φράβιδος μάλα φαιδρῶς καὶ . . πρὸς . .
 20 ἐπὶ Κωνσταντίνου πόλιν οὕτω τῆς φήμης . . καὶ σκοτεινὸν
 ὑπέρον τῆς προφερομένης . . παρελθὼν εἰς τὰ βασιλεία
 φαιδρῶς καὶ γεγηθῶς . . μένων πρὸς τὸ παράλογον τῆς τύ-
 χης καὶ θεὸν ὄρῳ ὑπολαμβάνοντων μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον
 (οὕτως, ὅ,τι ἐστὶ νικᾶν καὶ χεῖρας ἔχειν, οὐκ ἤδεσαν,) πρὸς

5. βουλόμενος ed. 11. παρὰ δόξαν conl. B. 13. ἐπισηφίζον
 ed. Num ἐπεσηφίζον [νικᾶν] μὲν? N. 16. εἶρα] ἐθρασύ-
 νοτο N. 22. . . . μένων] πάντων ἐκπεληγμένων B.

ibique adhuc demorantem non insecutus; nam tardior erat ad per-
 sequendam victoriam et quasi Laconico more fortunam nosse sibi
 videbatur, neque immodicae persecutioni esse indulgendum. Atque
 hic tutiore consilio utens praeclarum exemplum imperatoriae artis
 suppeditavit. Multi tamen homines stolidi et pingui Minerva, qui
 imperandi periti videri vellent, praedictam rem ludibrio habentes
 sermonibusque carpentes ac superciliis adductis irridentes, invidia
 inflammati et repente mirum in modum concordēs facti, factoque in-
 opinio attoniti aiebant: Imperare scit Fravitta, sed victoria uti
 nescit . . Chersonesum deseruit . . severunt in regia rumores varios
 . . ceu si barbarus barbaro ethnicusque ethnico effugium salutemque
 concederet. Fravitta autem dum huiusmodi fama Constantinopoli pede-
 stantim manaret, . . in regiam gestiens laetabundusque delatus, im-
 proviso fortunae eventu deus potius, quam homo, visus est: adeo ne-
 sciebant quid esset vincere . . qui cum facie annuisset; namque ob mul-

- A. C. 400 τὸν βασιλέα μετὰ ἐλευθερίας . . . εἰ μὴν διατεινόμενος εἴξῃ
 Ind. 13 εβόησεν τῶν καταφρατατομένων φθόνων καὶ νηστείας κα-
 Arcad. 6 θάρματα . . . πόσον ὁ θεὸς δύναται θεῖν μὲν ὅτε βου . . . τι
 δυν . . . ἐκείνου κακῶς . . . τηλικούτον ἐν . . . κατα πε . . . ἔρ-
 γον οἴσθαι βασιλεῦ . . . τοῦτο δὲ τὸ ἔργον . . . ἀλλότριον τῆς
 Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς. τοῦ δὲ . . . ἐπινεύοντος πρόσωπον, διὰ
 γὰρ ἀπλότητα πολλὴν συμπαθήσας πρὸς τὰ λεγόμενα . . . τα
 τῶν εὐνούχων εἶπεν, ὅτι προσήκόν ἐστιν ἐπινεύειν . . . τοῖ
 δὲ βασιλέως χεῖρο εἰπόντος, ὡς αἰτεῖν ἀνάγκη δωρεῶν, ὁ
 Cod. 64 Φράβιδος εἶπεν ἐπιτραπήναι κατὰ τὸν πάτριον νόμον ἱε-
 ρατεῦσιν θεόν. ὁ δὲ βασιλεὺς δι' ὑπεροχὴν βασιλικῆς ἀρε-
 τῆς καὶ τὴν ὑπατεῖαν ἐπέτρεψεν· ὁ δ' ἐδέξατο.
 R. 290 εἶξ'. Ὅτι Φαμέας ὁ Μίλκων ἐπικαλούμενος, μυρία πα-
 ρέχων κακὰ Ῥωμαίοις, εἶτα Σκιπίωνος στρατηγούντος οὐ
 δυνάμενος, τὴν δὲ αἰτίαν ἐρωτώμενος ἐξείπειν, τὰ μὲν πρό-
 βατα εἶναι ταῦτα, τὸν δὲ ποιμένα σφοδρότερον καὶ τοῦ Ἄρ-
 γου πολυωπέστερον.
 εἶξ'. Ἴεραξ ἦν, ὄνομα δὲ τοῦτο ἀνθρώπου κύριον, ὃν
 εἶδεν ὁ συγγραφεὺς καὶ διελέχθη πρὸς αὐτὸν, καὶ τὴν ψυ-
 R. 291 χὴν τε ἀνεμαῖζατο διὰ τὸν λόγον. καὶ συνελόντι γε εἰπέην
 Ἀλεξανδρεὺς, καὶ κορακιώδης μὲν κατὰ τὸ ἀπληστον ἐς τρο-
 φὴν, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τρυφή, πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλε-
 κτριώδης, καὶ οἷός τις ἂν Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστατος γένοι-
 το, καὶ εἰ γὰρ τι Ἀλεξανδρέως ἀσελγέστερον. ἀλλ' ὅμως ὁ
 3. βου] βούλειαι N. 4. δυν] δυνατὸν N. 5. ἔργον οὐκ ἔ-
 σιν ἀλλ. N. 14. Pro οὐ N. οὐδὲν 15. ἐξείπειν N. 20.
 τῶν λόγων con. B. 23. ἀσελγέστερος ed.

tam moris sui simplicitatem dictis commotus fuerat . . . ait aequum esse annuere . . . quumque imperator diceret, oportere, ut Fravitta remunerationem peteret, hic ait, postulare se, ut patrio ritu Deam colere sibi liceret. Imperator autem propter eximiam, quae in illis erat, virtutem consulatum quoque contulit, quem ipse recepit.

66. Phameas cognomento Imilco, qui innumeris damnis Romanos adfecerat, deinde, Scipione exercitibus praeposito, quum nihil iam posset, causamque rei rogaretur, ait: „Oves quidem eadem sunt, sed pastor multo vigilantior atque Argo oculatior.“

67. Huic homini nomen proprium erat Hierax; quem quidem historicus de facie novit atque allocutus est, animumque eius a tendis sermonibus exploravit. Ut breviter dicam, Alexandrinus est et corvi quidem naturam ingluvie imitabatur: sed neque libidinis carebat, ad quas galli ritu alacer erat, prorsusque incontinentior instar hominis Alexandrini: immo et si quid Alexandrino incontinentior

συγγραφεὺς ἀδεδουκῆται τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν καὶ ἰταμότη-
τα συμκείσας ἐφ' οἷς ἦν λόγοις ἔχκετο ἀπιῶν, τεθηπότων τῶν
παρόντων, ὅτι ἄνθρωπος ἐξ Ἀλεξανδρείας γλώσσᾳν τε ἐπέσχε
καὶ φλυαρίαν ἐπέσθησε καὶ τὸ πρόσωπον κατέκοψεν ἐρυθρήματι.

5 Ξη'. Ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπιστρέψας τὸν λόγον,
„ἀλλὰ σύ γε“ εἶπε „πάντων εἰ τῶν κακῶν αἴτιος, τοὺς τε
βασιλέας διατέμνων ἐκ τῆς σφῶν αὐτῶν κολλησεως, καὶ τὸ
θεοπρεπέστατον ἔργον καὶ οὐρανόμεγας ὑπορύττων καὶ κα-
τασιῶν ταῖς σαῖς μηχαναῖς ἐς διάλυσιν καὶ φθοράν. ἔστι
10 δὲ πανόλβιον τι χρῆμα καὶ τεῖχος ἄβηκτον καὶ ἀδαμάντι-
νον τοὺς βασιλέας ἐν δύο σώμασι μίαν βασιλείαν ἔχοντας
φαίνεσθαι.“ καὶ οἱ παρόντες, τούτων λεγομένων, τὰς μὲν κε-
φαλὰς ἀπέσειον ἡσυγῇ καὶ δεδοικότες· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς
ἄριστα λέγεσθαι· τὸν δὲ Ἰωάννην τρέμοντες καὶ πρὸς τὰ
15 ἰσοπέτερα κέρδη κεχηρότες, (ἡ γὰρ ἀκολασία καὶ τοῖς πονηροῖς,
ἢ περ εἴρηται, τιμὴν ἔχαριζετο,) τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀμελή-
σαντες, καὶ προστησάμενοι σφῶν αὐτῶν τὸν Ἰωάννην, τε-
20 χηκὸν δὴ τινα ἰερακοτρόφον, τὸν Φράβιδον ἀφείλοντο τῆς
ψυχῆς.

Ξθ'. Παμφυλία γοῦν ὑπὸ τῶν Ἰσαυρικῶν πολέμων A. C. 404
πορθουμένη χρυσὸν ἐνόμισε τὰς Ἰσαυρικός συμφοράς· καὶ ^{Ind. 2}
κατάπερ ἐν ταῖς διοσημεῖαις ἀστραπῆς κεραυνὸς φοβερώτε-
ρος, (ἡ μὲν γὰρ ἐφόβησε μόνον, ὃ δὲ διέφθειρεν,) οὕτω καὶ
2 λόγους B., λόγους ed. 4. κατέκρυψε N. 9. φθοράν B.,
φοράν ed.

tius est. Sed tamen historicus tam impudentem tamque effrontem
hominem pudorem edocuit, atque ad rem propositam devenit;
mirantibus iis, qui aderant, quod homo Alexandrinus linguam cohi-
beret, nugas omitteret, et facie ruborem traheret.

68. Is autem, conversa ad Ioannem oratione, „Tu vero, in-
quit, malorum omnium causa es, qui concordiam regum dissocias,
remque omnium praestantissimam atque coelestem artificis tuis per-
turbatam pessum das. Quippe summa felicitas atque adamantina
insuperabilisque firmitas est, cum duo reges unum regnum possidere
videntur.“ Tum qui huic orationi aderant, capitibus taciti pavidi-
que nutabant; visus enim erat rectissime dicere. Verumtamen dum
a Ioanne sibi timent, et suum quisque lucrum meditatur, (namque
impurus ille improbis quoque hominibus honores, uti dictum est,
largiebatur,) communi omisa salute, Ioannem sibi praefecerunt,
quosdam scilicet Hieracis alumnus, Fravittamque vita spollarunt.

69. Pamphylia Isauricis bellis vastata, nihilominus beatam se
iudicabat, si his tantum afficeretur. Iam sicuti in procellis fulgure
tamen formidabilius est; illud enim territat, hoc interimat; sic et-
iam Isauros ceteroquin auditu visuque tremendos, veris tamen instar

A. C. 404 τούς Ἰσαυρούς φρικωδεστάτους ὄντας ἀκούσαι τε καὶ ἰδεῖν
 Ind. 2 ἄνθος ἀπέδειξε καὶ τρυφερώτατόν τι καὶ χλοερὸν ἕαρ ὃ βέλ-
 Arcad. 10
 Cod. 77 τιστος ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰέραξ, οὕτω πάντα διερευνησά-
 μενος καὶ συναρπάσας ἀθρόως ἐπὶ τῷ Φραβίδου φόνῳ. —
 καὶ παραλαβὼν ὑπὸ μάλης ἐπειρώτο διαφεύγειν κατὰ ῥύ-
 μην καὶ φορὰν. ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἀλαοσκοπίην ὁ Λύκιος Ἐ-
 ρεννιανὸς βικάριος ὧν· αἰετὸς δὲ γενόμενος αὐτὸν συνήρ-
 πασε τὸν Ἰέρακα, καὶ μόλις ἀφήκεν, εἰ μὴ τετρακισχιλίους
 ἐκείνος αὐτῷ χρυσοῦς ἀπέτισεν.

A. C. 414 ὁ. Ὅτι ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλίσης ἄξεκαιο δημοσίᾳ
 Ind. 12 πιπρασκόμενα τὰ ἔθνη τοῖς βουλομένοις ὠνεῖσθαι τὰς ἀρχάς
 Theod. i. 7 πᾶσι δὲ ἐπιπράσκοντο μεγάλα τε καὶ μικρὰ φανερώς ἐπὶ δη-
 μοσίων τραπεζῶν, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ὠνίων. ὁ
 βουλούμενος Ἑλλήσποντον ἀδικεῖν εἶχεν Ἑλλήσποντον πριάμε-
 νος, καὶ ἄλλος Μακεδονίαν, Κυρήνην, καὶ ὅπως ἕκαστος ἐνό-
 σει πρὸς τὸ ἀδικῶν ἢ ἐχθρὸς ἔχων. ἐξῆν δὲ καὶ καθ' ἕκαστον
 ἔθνος τὴν μοχθηρίαν ὠνεῖσθαι ἑαυτοῦ πρὸς τὸ βλάπτειν

R. 293 τούς ὑπηκόους, καὶ πολλὰ συλλαμβάνειν ἔθνη· τοῦτο γὰρ
 ὁ βικάριος ἐδύνατο καὶ ἡ ἀνθύπατος ἀρχή. καὶ δέος ἦν
 οὐδὲν τῶν ἀθλίων γραμματίων τοῖς νόμοις ἐντεθνηκότων, ὡς
 δεῖ τὸν ἐπὶ χρήμασι δικάζοντα κολάζεσθαι· ἀλλ' οἱ μὲν νό-
 μοι κατὰ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραχνίων ἦσαν ἄοιδ-

1. φρικωδεστάτους B., φρικωδεστέρους ed. 5. ὑπὸ μάλης N.,
 ὑπομολῆς ed. κατὰ] μετὰ ed. 6. ἀλαοσκοπίην B., ἄλλο
 σκοπεῖν ed. 7. γινόμενος ed. 18. ἐπηκόους ed.

herbidi floridique ac voluptarii praeclarus hic demonstravit Hierax,
 dum cuncta rimatur temereque diripit post Fravittae caedem. Ille
 clam fugam rapidam et tumultariam molitus est: verum Herennianus
 vicarius, quem non fefellerat, naturam aquilae induens corripuit
 Hieracem; vixque demum dimisit, quatuor acceptis ab illo aureo-
 rum millibus.

70. Pulcheria regnante, prostabant publice venum gentes
 qui praefecturas coemere volebant: et sive hae magnae sive modicae
 essent, palam in publicis mensis, ceu venales in foro merces, distri-
 bebantur. Igitur qui Hellespontum diripere auebat, Hellespontum
 captum ferebat, alius vero Macedoniam, alius Cyrenem, prout quisque
 culandi morbo laborabat, aut inimicos ulciscendi. Licebat autem his
 probis vel singularum gentium praefecturas nocendi causa coemere,
 etiam cumulate plurimum: illatenus enim patebat vicarii vel proconsulis
 iurisdictio. Nullus autem metus erat decretorum tristium iam pridem
 cum legibus mortuorum, quod poenae videlicet is, qui ius venandi
 habet, obnoxius sit. Etenim leges non modo, prout Scythae Anacharsis
 ait, araneosa tela infirmiores erant ac subtiliores, verum pro-

νέστεροι καὶ λεπτότεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινοροτοῦ παντὸς πρὸς τὸ ρεῖν εὐκόλως καὶ διανεμῶσθαι παραφερόμενοι. ὁ δὲ τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη παραλαβὼν, δύω τινὰς ἢ τρεῖς στρατιώτας συνεφελκόμενος κατὰ τὴν πλαγίαν εἰσιόντας θύραν, ἑμὴ βουλόμενος μανθάνειν, ὅτι σιωπῶντων κηρύκων, εἰ δὴ κήρυγμα σιωπώμενον γίγνεται, πρὸς πάντας περιήγγελλεν, ὡς δὴ φησιν Ὅμηρος· „κλήθην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, μηδὲ βοῶν, αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.” καὶ ὁ ἄρχων διὰ τῶν ἀφθόγγων τούτων κηρύκων πρὸς τὸ οὐδ' ἑκάστῳ περιήγγελλεν, ὡς πριάμενος εἶη τοὺς ὑπηκόους τόσου καὶ τόσου ἀργυρίου, καὶ πᾶσά γε ἀνάγκη τοῦτο καταβάλλειν, ἢ πράγματα ἔχοντας ἐπιτίβεσθαι θανάτοις καὶ δημύσεσιν. οἱ μὲν οὖν ἔχοντες καὶ συντελεῖς ἐκ προῦπαρχούσης οὐσίας κατετίθεσαν οἰμῶζοντες τὸ ἀργύριον· οἱ δὲ ἵσχυροῦντες δημοσίᾳ κατεδαπανῶντο ταῖς μάστιξι τὰ σώματα· πρόφρασις δὲ ἦν ἕτερα τις. εὐρέθη γὰρ γένος ἀνθρώπων δι' ἀπορίαν καὶ ἀπόνοιαν ὄξυθάνατον καὶ φιλοκίνδυνον ὡς τὴν ὕβρεις οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ κατηγορίᾳ τῆς ληστείας Cod. 78 ὤρμησαν ἐπὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἐπαρχον. κάκεινος ἂν ἐπὶ τὸ πρῶτον διεσχηματισμένος πάλαι καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα R. 294 κάσων τὸν τε κατηγορηθέντα συνήρπασε, καὶ τοὺς κατηγο-

1. κοινοροτοῦ N., κόμπος τοῦ ed. 2. παραφερόμενοι ed. 5
 λανθάνειν ὅτι ... διὰ σ. con. B. δὲ pro δὴ ed. 6. πάντα
 περιήγγελλον ed. 10. ἐκάστων ed. 12. ἔχοντας ἐπιτί-
 βεσθαι N., ἔχοντες ἐπιτίβεσθαι ed. 20. πάλιν ed.

palveris instar huc illuc facili iactu circumagebantur ac diffuebant. Qui vero unam gentem pluresve emerat, binis vel ternis stipatus satellitibus, qui ad se per posticum ventitarent, ne forte lateret, per tacitos praecones (si tamen praeconium tacitum fieri potest,) omnes certiores fecit, more Homérico nominatim ad forum viros singulos advocabat sine strepitu, ipse vero in primis fungebatur munere. Itaque magistratus his taciturnis praeconibus utens in cuiusque aurem insusurrabat, se singulos subditos hoc et illo argenti pondere venales habere. Prorsus autem necesse erat, vel imperatam pecuniam pendere, vel calumniis implicitis supplicia perpeti et proscriptiones. Qui ergo nummati erant, ii pro facultatibus quisque suis cum gemitu pecuniam solvebant: tenuiores autem plagis publice impositis abibant. Iam et alia ratio simulationum erat. Exstitit enim aliquando genus hominum, qui ob egestatem ac stultitiam suam impendentem necem ac periculum aulæ praefectum detulerunt. Hic autem rem serio agere simulans (quippe et ipse olim in simili fortuna versatus erat,) eum, qui accusabatur, reum agebat, et accusatoris fiduciam commendabat.

Dezippus, Eunapius etc.

ρησαντας ὡς παρθρησίαν ἔχοντας ἐπήνεσεν . . . τοιαῦτα γένοιτο· καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς κρίσεως ἐλθούσης, ἔφραζεν ἄν διὰ τοῦ πισοτοῦ τῶν εὐνούχων „ἄπιτε, ὃ βέλτιστοι, πάνν θαναμάζοντες ὅτι μετὰ τῶν κεφαλῶν ἄπιτε κατηγορεῖν γὰρ ἀρχομένους οὐκ ἔξεστιν.” οἱ μὲν ἀπῆσαν ψηλαφῶντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις καὶ ἀγαπῶντες, ὅτι ἔχουσι συνηροσμένας· ὁ δὲ νικήσας τὴν Ἰθμείαν μακροῦ πλέον ἦν ἀθλιώτατος, καὶ τὴν ἀρχὴν προμενος ὅλης τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας, καὶ τὸ κέρδος τῆς ἀρχῆς προσκαταβαλὼν ταῖς τοσαύταις ἐνέδραις καὶ λόχοις, πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενουῦντο ἄν τὸν δόλοισιν καὶ ῥῆστα ἦν ὄρᾳ τὸς ἄρξαιτας δεδημευμένους, ὡσπερ πον καὶ ὁ κωμικός φησιν· „ἄρξαντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ χρήματα.” ὁ δὲ ἀγνοῶν τίς κωμικός, οὐδὲ ἀναγινώσκειν ἀξιῶν τὴν γραφὴν. οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἐρεννιανὸς τότε τὸν Ἰέρακα τὰ πλείονα μὲν ὑφελέσθαι, πλείονα δὲ καταβαλεῖν συλλαβῶν ἀπέδειξε δικαίας ἀποτίνοντα τιμωρίας τοῦ κατὰ Φράβιδον φόνου. ὁ δὲ Ἰέραξ καλούμενος ἐπὶ τοῦ πλείονος καταθέντος ὡσπερ αἰετοῦ συνειλημμένος ἀηδῶν ἦν Ἡσιόδειο οὐ δυναμένη πρὸς κρείττονα ἀντιφερίζειν. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἄε

R. 295 τὸς οὐδὲν διέφερεν ἀηδόνος, πλὴν ὅσα καὶ εἰς τὸν τοῦ μύθο

κολοιοὺν ἐτέλει, τῶν ἰδίων πτερῶν ὡσπερ ἀλλοτριῶν ἐστερημένους

12. δεδημευμένους B., δεδηκεισμένους cod., δεδεκασμένους M
 15. ἀξίος vel ἀξιῶ αὐτόν N. 16. τὰ πλείονα] ἰψ̄ πολλά con. B
 17. ἀποτείνοντα ed.

Verumtamen ubi iudicii disceptatio aderat, per fidelissimum sibi eunuchum nuntiandum illis curabat: „Abite, viri optimi, lucroque apponite, quod salvo capite abitis, namque magistratibus diem dicere nequaquam licet.“ Tum illi discedebant, his auditis, capita sua contrectantes, et plane contenti, quod ea cervicibus adhuc haerent. Qui autem Cadmeam victoriam retulerat, multo iam infelicius erat, tum quia praefecturam olim omni suo patrimonio redemerat, tum quia nuper praefecturae lucra his insidiis et criminationibus propulsandis insumserat. Atque huiusmodi fraudibus demum omnes facultatibus vacuabantur: passimque videre erat magistratum bona publicata: veluti ait comicus: „Viri publicum munus gerentis publica est pecunia.“ Qui autem nescit, quisnam comicus, is indignus est qui haec legat. Sic igitur Herennianus Hieracem, qui plurima item impenderat, comprehensum coegit poenas luere necis, quam Fravittae intulerat. Hic autem nomine Hierax ab eo, qui plura impenderat, tamquam ab aquila correptus, lusciniā evasit Hesiodica, quae potiori par esse non potuit. Tum et ipsa demum aquila nihil distulit a lusciniā, nisi quod ad extremum, ut est in fabula, in corvum desiit, cui plumae tamquam alienae res creptae fuerunt.

α'. Ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλίδος οὐκ ἦν τινα παρὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν μὴ τοῦτο ἀκοῦσαι „τί δὲ σὺ, πάντων ἀνδρῶν θαυμασιώτερε, [πόλε]ων οὐκ ἄρχεις καὶ ἔθνων;” καὶ ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διψάδων δυναστῶτερος.

β'. Ὁ δὲ Στελίχων οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχροῦς ἠνάγκαζε, πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύτερον, ὡς φησι Μένανδρος, τὴν πενίαν θηρίον καὶ . . . λέγων καὶ συστέλλων.

γ'. Ὅτι ἕπ . . . ὡς διὰ φιλαρχίαν ἤροῦντο . . . ἅπαντες· οἱ δὲ ἔχοντες ζῆν μᾶλλον ἢ τοὺς . . . δεῖν πυρὶ καὶ φόνῳ καὶ σιδήρῳ πάντα δαπανήσασθαι . . . τῆς . . . χῆς ἐν τῷ διαφαινεσθαι ὅτι μόνος Στελίχων ὑπερ ἀνθρωπίνην ἐν . . .

15

. . .

ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΤΙΔΑ.

1. *Fragmenta, quae sub Eunapii nomine leguntur.*

α'. Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱὸς, γενόμενος ἐν R. 307 ²⁰⁶⁵ εὐνοσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς

β. φησι Μένανδρος B., φάμεν ἀνδρὸς ed.

71. Eadem regina imperante, nemo Constantinopoli non hos sermones audiebat: „Tu vero, vir praeclarissime, cur non urbibus populisque imperas?” Atque hic sermo veneno illo, quod est in fabulis, serpentium dipsadum efficacior erat.

72. Stelicho homines non interemit, sed turpiter vivere coegit, creptis bonis omnibus, eosque ad egestatem, molestissimam beluam, ut ait Menander, damnavit.

. . .

EUNAPII HISTORIAE

FRAGMENTA E SUIDA.

1. Carinus, Cari regis filius, adeptus potestatem arbitrato suo quidvis agendi, maximum malum ad tyrannidem exercendam cre-

- R. 284 ἕτερος αὐτὰ γράφειν ἰκανός ἐστι, θαυμάζω αὐτὸν ἔγωγε, καὶ ἀνδρείως ἀποφαινέσθω μοι τῆς ἀνεξικακίας χάριν. ἀλλ' εἰκὸς μὲν τοὺς τὰ ἀκριβέστερα γράψαντας κατὰ χρόνους καὶ κατὰ ἄνδρας προσποιουμένους ἀσφαλῶς τι λέγειν, ἔς τε χάριν καὶ ἀπέχθειαν ἅμα φέρειν τὴν συγγραφὴν τῇ δὲ ταῦτα γράφοντι οὐ πρὸς ταῦτα ἔφερον ἢ ὁδὸς, ἀλλ' ὡς ὅ,τι μάλιστα ἀνατρέχοι καὶ στηρίζοιτο πρὸς ἀλήθειαν. ἐπεὶ καὶ κατὰ τοῦσδε τοὺς χρόνους ἤκουον καὶ συνεπυθανόμην, ὡς ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα γράφουσιν ἱστορίαν οὐς ἐγὼ οὐ τι νεμεσητὸν λέγω, ἀλλὰ ἐπίσταμαί γε σαφῶς ἄνδρας ἀγερώχους τε καὶ ἰοσκιρωτάς καὶ ἀληθείας τοσοῦτον ἀφροσύνας, ὅσον ἐντὸς εἶναι ἀναγωγίας. καὶ οὐκ ἐκείνοις μέμφομαι, τῆς δὲ ἀν-
- Cod. 80 Ἰταλικῆς κρίσεως τὸ λίαν ἀκρατὲς καὶ ὀλιθηρὸν καταμέμφομαι; ὅτι θελγόμενοι καὶ καταγοητευόμενοι τὸ καθ' ἕκαστον, ἂν ὀνόματος μνησθῆ τις περιττοῦ καὶ τοῖς πολλοῖσι τὸ γινώσκον, καὶ τι τῶν περὶ τὴν αὐτὴν τὴν βασιλικὴν ἀκριβέστερον ὑπορίζαντες ἐξενέγκωσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, τὸν τε κροτοδόρυβον ἔχουσιν ὡς ἀληθῆ λέγοντες καὶ πάντα εἰδότες, καὶ πολὺς περὶ αὐτοὺς ὁ συνθέων ὄμιλος, μαρτυροῦντες φηδὴ, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς συγγραφῆς εἰς τόδε συμβιασάμενοι καὶ κατατείναντες, ὡς ἄρα τοῦτο ἐς αἰθέριον καὶ οὐρανόμηκες, ὅπερ αὐτοὶ διὰ βίου τινὰ χλιδὴν* ἰδῶσι καὶ ἀπλότητα χαννότερον ἐπαινοῦντες, ἐς τὸ πιστευόμενον καὶ δημῶδες συνάγουσι καὶ καταβιάζονται.

9. οὐ τι Maius, οὐσι cod. 22. ἐς] ἐστὶν conl. N.

suam patientiam fortis videbitur. Sed nimirum par fuit, eos, qui accuratius de temporibus et de hominibus egerunt, ut impune dicere possent, ad gratiam et odium historiam suam pariter flexisse. Verumtamen is, qui haec scribit, diversam plane viam institit, nihilque ei antiquius fuit, quam ut veritatem sequeretur et confirmaret. Sane et hac tempestate audio a nonnullis historiam scribi: quos ego (nihil stomachosius dicam) et protervos homines esse novi et lascivientes, tantumque a veritate remotos, quantum inscitiae proximos. Neque ego illos accuso; sed illam non fero humani iudicii libidinem ac proclivitatem, qua permulsi atque decepti simul ac nomen aliquod paulo illustrius insonuit multisque famigeratum, tum siquid ex aula regia accuratius eruerint, id continuo in vulgus differunt, et magno strepitu se iactant, quasi vera narrent et omnia norint. Plurima vero circa hos turba hominum versatur, qui facile dictis testimonium dant; quique historiae virtutem in hoc verti eoque redigi putant, ut illud mirificum ac coeleste esse dicatur, quod ipsi pro vitae suae molliitia ac futili simplicitate laudant atque in publicam fidem vi

ἀλλ' ὁμοῦς ἐδὲ καὶ ἀπίθανόν πως εἶρηται, πολλά τε αὐτοῦ
 τερατωδέστερα καὶ μυθωδέστερα προτέθειται, καὶ ἅπαντα
 ἦν τῆς ἡλιακῆς κινήσεως ἀληθέστερα· μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς
 ὁ ἥλιος τοῖς εἰρημένοις. καὶ ῥηθῆσεται γε ἴσως ἕτερα τού-
 των πολυπλανέστερα καὶ βαθυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν·
 ἀλλ' ἐξαγγέλλει γε αὐτὰ ἡ συγγραφή μετριώτερον· καὶ ταῦ- R.285
 τα ὑπὲρ τῶν λεγομένων καὶ ὅτι γε φίλος θεὸς καὶ φίλη
 ἀλήθεια. ἀλλ' οὐκ οἶδα ὅστις γίνομαι ταῦτα γράφων· πο-
 λὺ γὰρ τὸ φροντίζειν ἀληθείας· ἀλλ' ὄγε τοῖς γεγραμμέ-
 10νοις ἀκολουθῶν καὶ πειθόμενος ἀκριβείαν τε προσκυνήσει
 καὶ ἀλήθειαν.

γς'. Ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους Εὐτρόπιον τοῦ εὐνούχου
 τῶν μὲν περὶ τὴν ἐσπέραν οὐδὲν ἀκριβῶς γράφειν [ἐξῆν] εἰς
 ἐξήγησιν. τὴν γὰρ διάστημα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος μακρὰς
 15ἐποίει τὰς ἀγγελίας καὶ διεφθαρμένας ὑπὸ χρόνου, καθά-
 περ ἐς χρόνιον καὶ παρέλκουσάν τινα νόσον μεταβεβλημέ-
 νας· οἳ τε πλανώμενοι καὶ στρατευόμενοι εἰ μὲν τινες
 ἦσαν τῶν περὶ τὰ κοινὰ καὶ δυναμένων εἰδέναι, πρὸς χάριν
 καὶ ἀπέχθειαν καὶ τὰ καθ' ἡδονὴν ἕκαστος κατὰ βούλησιν
 20ἀπέστειλεν. εἰ γοῦν τις αὐτῶν συνήγαγε τρεῖς ἢ τέσσαρας
 τῶναντία λέγοντας ὡσπερ μάρτυρας, πολὺ τὸ παγκράτιον
 ἦν τῶν λόγων καὶ ὁ πόλεμος ἐν χερσίν, ἀρχὰς λαβὼν ἀπὸ
 ῥηματίων καὶ *συγκεκαυμένων. ταῦτα δὲ ἦν „σὺ πόθεν ταῦ-
 3. δὲ αὐτοῖς] τε αὐτὸς B. 4. γε] μὲν B. 13. ἐξῆν ins. N.
 17. πλανώμενοι N., πλατιόμ. ed. 19. κατὰ] καὶ B. 20. ἐπέ-
 στέλλεν coni. B.

pertrahunt. Age vero etiamsi incredibilia forte narrentur, nihilomi-
 nus alia praesto sunt portentosiora adhuc et fabulosiora, quae tam-
 en solari motu veriora dicuntur. Testis autem dictorum sol. Et
 quidem alia fortasse dicentur his adhuc falsiora atque ab obtinen-
 da fide remotiora, verumtamen nostra historia, ut decet, ea expo-
 net, idque propter illud effatum: Amicus Deus et amica veritas.
 Verum ignoro, quidnam mihi talia eventurum sit scribenti. Grave
 enim negotium est cura veritatis. Sed tamen qui scriptis meis men-
 tem fidemque adhibuerit, is diligentiam veritatemque sectabitur.

56. Eutropii spadonis temporibus rerum certe occidentis nihil
 in historiam referri poterat. Nam et maritimi cursus spatiosa lon-
 ginquitas seros nuntios et mora corruptos efficiebat, ceu si in diu-
 turnum quendam protractumque morbum incidissent: et qui pere-
 grinabantur aut cum exercitu proficiscebantur, si forte negotia pu-
 blica rescire poterant, pro sua gratia vel odio et pro libito ac vo-
 luntate in suis quisque epistolis renuntiabat. Quamobrem si forte
 horum tres vel quatuor contraria adfirmantes testium instar congre-
 gavisses, praeclara fiebat sermonum lucta, conflictusque protinus

τα οἶδας; ποῦ δὲ σε Στελίχων εἶδε; σὺ δὲ τον εὐνοῦχον εἶδες ἄν;" ὥστε ἔργον ἦν διαλύειν τὰς συμπλοκάς. τῶν

R. 286 δὲ ἐμπόρων οὐδὲ εἰς λόγον πλείονα ψευδομένων, ἢ ὅσα κερ-
† δαίνειν βούλονται, ἀλλ' ὅσα τῷ σοφωτάτῳ μαρτυρεῖ κατὰ

Cod. 115 Πίνδαρον χρόνῳ || τὴν ἀκριβεστέραν κατάληψιν. 5

A. C. 399 νζ'. "Ὅτι ἐπὶ τὰς Ἀσιανὰς συμφορὰς στρέψω τὴν συγ-
Ind. 12 γραφήν· τοιοῦτο γὰρ ὁ μακρὸς αἰὼν οὐδὲ ἐν ἤνεγκεν, οὐδὲ
Arcad. 5 τις περὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον ἐνεοχμώθη τοιαύτη φορὰ
καὶ κίνησις. ἀλλ' ὅμως οὐτως εἶχε, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀσιώπη-
τον, ὡς ἀδικολή γε ἂν τις εἰ διὰ τὸ ἀπίθανον τάληθῃ μῆιο
γράφοιτο. καὶ τοῦτό γε οὐδὲν διαφέρον δόκει μοι τοῦ πι-
εῖν τι τῶν δριμέων καὶ πικρῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ· ἀλλ' ὥσπερ
ἔκεινα καταπερασθέντα τοῖς σώμασιν ἀηδῶς τέλος ἔχει τὴν
ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν, οὕτω καὶ τὰ τερατευθέντα πρὸς τὸ
παράλογον, οὐ τῆς γραφῆς ἐστὶ τὸ ἀηδὲς ἀμάρτημα, ἀλλὰ ἵ5
γλυκύ τι καὶ πότιμον διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῖς ἀκριβῶς ἐξετά-
ζειν βουλομένοις γίνεται.

νη'. Καὶ οὗτος μὲν ἐσώζετο καλῶς πονηρὸς ὢν·
ὅμως δὲ (τὸν σπλῆνα γὰρ ἐνόσει,) διετέθη καλῶς ὑπὸ τῆς
συνεχοῦς ἱππασίας, κατεπράννέ τε καὶ τὸ λιθῶδες ὑπεμά-20

2. Ὡστε] φ γε ed. 5. Verba τ. α. κ., a quibus aliud folium
incipit, cum iis quae praecedunt omnino non cohaerere viden-
tur N. 7. οὐδὲ ἐν ἤνεγκεν N., οὐδὲν ἐνήνεγκεν ed. 15. ἐστι
τὸ N.; ἐστὶν ὁ ed.

existebat, sumto plerumque initio ab argutis ignisque voculis, quae fere huiusmodi erant: „Tu vero undenam haec audisti? ubinam te Stelicho vidit? num tu eunuchum nosti?“ neque facile erat, rixas componere. Iam et mercatorum nemo quicquam praeter mendacia praeterque lucrum suum loquebatur, et quidquid sapientissimo rerum omnium tempori, prout Pindari sententia est, accuratorem exhibet explorationem.

57. Nunc ad Asiaticas calamitates stilum transferam. Par enim ni hilaevum immedsum tulit, neque umquam in hominum vita tantus motus tantusque rerum transitus fuit. Atqui haec ita evenerunt neque silentio veritatem premere licet: nam ille iniuste se gereret, qui ob fidei impetrandae difficultatem res veras historiae non commendaret. Porro hoc mihi haud differre videtur ab eo, qui acre aliquid atque amarum salutis gratia ebibit. Nam sicuti haec insuaviter corporibus commixta salutem pariunt; sic etiam quae mirabiliter et praeter omnium opinionem accidunt, haud quidem historiae molestum peccatum reputanda sunt, sed dulce quid potius atque exoptabile propter veritatem apud eos, qui res altius scrutari volunt.

58. Atque ita praeclare evasit incolumis, qui malus vir erat: simulque valetudini suae bene fecit continenti equitatione, (nam splenc laborabat,) calculosque mollivit ac mitigavit. Et is quidem abi-

λαξε. καὶ ὁ μὲν ἀπῆγε τῷ τε σφετέρῳ σώματι πολεμῶν ἢ πολεμήσων, καὶ τοῖς περὶ τὴν αὐτὴν ἀπαγγέλλων ἀληθέστερον πόλεμον.

νδ'. Ἡ δὲ Λυδία πλησιόχωρος οὕσα τὰ δευτέρα ἔμελλε τοῦ δλέθρου φέρεσθαι.

ξ. Πλὴν ὅσα γε τούτοις ἐν ἐλπίσιν ἦν τὸ σώζεσθαι· ἐλπίς γὰρ ἐν ἀπορρήτοις ἔτι ζῶσι παραμύθιον.

R. 287

Ἐπὶ τὰ γε ἐν τοῖς ἔργοις ξίφη καὶ βάρβαροι — οὐ κατὰ τὴν ἔννομον ἀπαίτησιν, (καὶ γὰρ ἐκείνη τὸ διπλάσιον ὑπερβόβαλεν,) ἀλλὰ κατὰ τὴν βαρβαρικὴν καὶ ἄμετρον πλεονεξίαν. — Ἀκινδύνως εἶχε πρὸς ἕτερον.

ξα'. Ὅτι οὐχ οὕτω παρακεκμηκότες καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ δι' ὑπεροχὴν κακῶν, εἰς Ἰουλιανῶν καιροῦς καὶ χρόνουσιν τον εὐνοῦχον ἀνέθεσάν τινεσ Ἐυτρόπιον. ὥσπερ 1500ν τῶν λατρῶν ἔστιν ἀκούειν, ὅτι τοῖς φιλοζῶοις βέλτιόν ἐστι σπλῆνα νοσεῖν ἢ κάμνειν ἤπαρ, καὶ ὅσον ὑπὲρ ἤπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφίεται, οὕτω καὶ τότε συνέβαινε, ὡς ἐν αἰρέσει τῶν αἰσχίστων, εὐδοκιμεῖν εὐνοῦχον μανέντα πρὸς παράθεσιν τῶν ἐπιλαβουσσῶν συμφορῶν.

ξβ'. Ὅμως ὁ Γαῖνας διαφθείρας τὸν πολέμιον, (ἐπολέμει γὰρ εὐνούχῳ μάλα ἀντεταμένως· οὕτω σφόδρα γενναῖός τις ἦν·) ἔξ ὧν ἐδόκει καταρωθῶκεναι, διὰ τούτων ἤτητο. ἕγρότερος γὰρ ὑπὸ τοῦ κατορθώματος καὶ μαλακώ-

12. Versum οὐχ οὕτω — ἀλλὰ addidi e Suida s. v. παρακινουόντα. N. 13. διὰ τὴν ὑπ. et εἰς Ἰουλιανῶν τ. εὐν. Suid.

bat corpori suo vel nunc bellum faciens vel postea facturus; multo tamen verius bellum hominibus aulicis indicens.

59. Finitima Lydia secundas exitii partes latura erat.

60. Hi tamen salutis spem fovebant. Etenim spes, dum vita superest, in re incerta solatur . . . non pro legitimae exactionis modo, quae tamen ipsa non amplius dimidio erat, sed pro barbara infinitaque cupiditate. — Ab altero periculum non imminerebat.

61. Non tam vesania moti, quam propter malorum cumulum erant qui Eutropium eunuchum quasi Iuliani imperium desiderarent. Ergo, ut medici aiunt, vitae retinendae cupidis melius esse, ut a splene doleant, quam ut iecore laborent, vel ea parte, quae supra iecur per pulmonem ad cor pertingit; sic etiam illo tempore accidit, ut in rerum turpissimarum conflictu vesanus eunuchus laudem referret, modo is cum praesentibus malis compararetur.

62. Simul Gainas, adversario subverso, (etenim eunuchum vehementer oppugnabat: tam forti animo erat;) quae sibi videbatur

τερος γεινόμενος, ὡς ἂν ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν συνηρη-
κῶς καὶ τοῖς ποσὶν ἐπεμβαίνων αὐτῇ, μαλακώτερος ἦν ἄμ-
φραφάσθαι· καὶ πρὸς τὸν Ἀργίβολου ἐπρεσβεύετο, ὡς τὸ
σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἔχει τέλος.

Cod. 116 ξγ'. Ὅτι Γαῖνας καὶ Ἀργίβολου . . . ὁ μὲν ἡγούμενος, 5
ὁ δὲ ἐφεπόμενος . . . οὐδὲ αὐτὸς ἕτερον ἐπένθει· σφαγεῖς
δὲ ἔκειτο, μηδὲ τὸν θάψοντα ἔχων καὶ κατορούζοντα.

R. 288 ξδ'. Ὅτι Πέρσης ἦν ἐν Ῥώμῃ ἐπαρχος πρὸς χλευασίαν
καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυχίαν· σανίδας
δὲ πολλὰς μικρὰς πρὸς τὸ ἥμισυ σταδίου συγκομισάμενος, 10
καὶ εἰκόνα τινὰ τῶν ἔργων ὑπογράψαι βουλόμενος, πάντα
ἐντιθεὶ γελοῖα ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀπορρήτως τὰ γραφόμενα
κατεχλεύαζε διὰ τῆς εἰκόνης. ἀνδρείαν μὲν γὰρ βασιλέως
καὶ ῥώμην στρατιωτῶν ἢ πόλεμον ἐμφανῆ καὶ νόμιμον οὐ-
δαμοῦ τὰ γραφόμενα παρεδήλου καὶ συνηνίττετο· χειρὸς δέ 15
τινος ὡς ἂν ἐκ νεφῶν προτεινομένης, ἐπίγραμμα ἦν τῇ χει-
ρὶ „θεοῦ χεὶρ ἐλαύνουσα τοὺς βαρβάρους.” αἰσχρὸν τοῦτο κα-
ταγράψαι, ἀλλ' ἀναγκαῖον. καὶ πάλιν ἐτέρωθεν „βαρβαροὶ
τὸν θεὸν φεύγοντες.” καὶ τούτων ἕτερα καχύτερα κ . . . δ'
ἕτερα κωθωνιζομένων γραφῶν φληναφον, οὗ καὶ πρότερον ἦ 20
συγγραφὴ μέμνηται, τῆς ἀκμαζούσης ἀρετῆς . . . τὸ σῶμα . .
τῆς ψυχῆς . . . πλέον κατὰ σῶμα διαλυόμενον ἦδη . . . ἀπο . .

A. C. 400 ξε'. Ὅτι Φράβιδος ὁ στρατηγὸς Ῥωμαίων νικήσας Γαῖ-
2. αὐτῆς ed. 23. Ed. modo Φράνιδος habet, modo Φράβιδος.

prosperè egisse, iis exitium sibi ipsi peperit. Languidior enim a prosperitate effectus, ceu si iam Romanum imperium pedibus proculcaret, mollior nunc ad contrectandum erat. Atque ad Argibolum, nuntium misit, significans, commune consilium iam scopo esse politum.

63. Gainas et Argibolus . . . ille quidem dux, hic autem adaecla . . . Neque ipso alterum eluxit; caesus enim iacuit, nemine vel sepulturae mandante vel obruente.

64. Persa quidam Romae praefectus urbi erat, qui Romanam prosperitatem in ludibrium risumque trahebat. Hic enim parvis in circo positis tabellis, ut praesentium rerum imaginem quandam effingeret, ridiculorum omne genus in pictura expressit, atque clam totum argumentum irrisit. Nam neque Imperatoris fortitudinem; neque militum robur, neque bellum aliquod legitimum pictura demonstrabat. Sed manus quaedam nubibus protensa erat, cum inscriptione: *Manus Dei barbaros fugans*. Turpe est haec scribere, sed necessarium. Rursus in parte alia: *Barbari Deum fugientes*: atque his alia ineptiora . . . scriptoribus largiter potantibus nugas, quarum et antea in historia memini.

65. Fravitta, Romanorum dux, Gainam in Chersoneso victum

ναν περὶ τὴν Χερῶν ἵστορίαν διαμένοντα, καὶ τοῦτον μὴ A. C. 400
 διώξας, (ἀσφαλῆς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ νίκῃ κερδαίνειν τὸ ἔρ- Ind. 13
 γον καὶ Λακωνικός τις,) † ἦν ὅτι τύχην εἰδέναι καὶ μὴ πέ- Arcad. 6
 ραν τοῦ μετροῦ ποιεῖσθαι τὴν δίωξιν. καὶ οὗτος μὲν Cod. 63
 ἄσφαλέστερον βουλευόμενος, ἤλικον ἐστὶ τοῖς ἄλλοις τὸ
 καλῶς στρατηγεῖν ἔδειξεν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ὄσον ἡλίθιον
 καὶ πηλοῦ παχύτερον, στρατηγικοὶ τινες εἶναι βουλόμε-
 νοι καὶ τὸ γεγονός ὑποσημαίνοντες διελέθρον καὶ παρε-
 φλυάρον, τὺς ὀφρῦς ἀνασπῶντες, καὶ διασπλεγόμενοι φθό-
 νου πρὸς ἀπίθανόν τινα καὶ μυθώδη καταστραφῆναι, ἀπὸ †
 μιᾶς γλώσσης καὶ πάθους, ὁμόφωνοι κατὰ δόξαν ὑπὸ δει-
 λίας γεγονότες, καὶ τῷ παραλόγῳ πληγέντες, τὸν Φράβιδον R. 289
 ἐπιψηφίζεον μὲν εἰδέναι, νίκη δὲ οὐκ εἰδέναι χρῆσθαι. ὁ
 γοῦν . . τὴν Χερῶν ἵστορίαν ἐγκατέλειπεν . . . . αἰχμάλωτον
 15 ὀπίσω σωτηρίας . . προσηκόντως τύχῳσι· θέαμα τῆς νίκης
 ἄξιον . . καὶ οὗτοι μὲν πρ . . εθρα . . καὶ ὑπέσπειρον εἰς
 τὰ βασιλεία τῷ λόγῳ ποικιλόν τι καὶ περὶ . . ες, ὡς βάρ-
 βαρος βαρβάρῳ καὶ μύστης μύστη παρέχων διαφυγὴν καὶ
 σωτηρίαν· ὁ δὲ Φράβιδος μάλα φαιδρῶς καὶ . . πρὸς . .
 20 ἐπὶ Κωνσταντίνου πόλιν οὕτω τῆς φήμης . . καὶ σκοτεινὸν
 ὑφέρπον τῆς προφερομένης . . παρελθὼν εἰς τὰ βασιλεία
 φαιδρῶς καὶ γεγηθῶς . . μένων πρὸς τὸ παράλογον τῆς τύ-
 χης καὶ θεὸν ὄραν ὑπολαμβάνοντων μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον
 (οὕτως, ὅτι ἐστὶ νικῆν καὶ χεῖρας ἔχειν, οὐκ ἦδεσαν,) πρὸς

5. βουλόμενος ed. 11. παρὰ δόξαν conl. B. 13. ἐπιψηφίζον
 ed. Num ἐπιψηφίζον [νικῆν] μὲν? N. 16. εθρα] ἐθρασύ-
 νοντο N. 22. . . . μένων] πάντων ἐκπεπληγμένων B.

ibique adhuc demorantem non insecutus; nam tardior erat ad per-
 sequendam victoriam et quasi Laconico more fortunam nosse sibi
 videbatur, neque immodicae persecutioni esse indulgendum. Atque
 hic tutiore consilio utens praeclarum exemplum imperatoriae artis
 suppeditavit. Multi tamen homines stolidi et pingui Minerva, qui
 imperandi periti videri vellent, praedictam rem ludibrio habentes
 sermonibusque carpentes ac superciliis adductis irridentes, invidia
 inflammati et repente mirum in modum concordēs facti, factoque in-
 opino attoniti aiebant: Imperare scit Fravitta, sed victoria uti
 nescit . . Chersonesum deseruit . . severunt in regia rumores varios
 . . ceu si barbarus barbaro ethnicusque ethnico effugium salutemque
 concederet. Fravitta autem dum huiusmodi fama Constantinopoli pede-
 temtim manaret, . . in regiam gestiens laetabundusque delatus, im-
 provisio fortunae eventu deus potius, quam homo, visus est: adeo ne-
 sciebant quid esset vincere . . qui cum facie annuisset; namque ob mul-

- A.C. 400 τὸν βασιλέα μετὰ ἐλευθερίας . . εἰ μὴν διατεινόμενος ἔξ-
 Ind. 13 εβόησεν τῶν καταφρουαττομένων φθόνων καὶ νηστείας κα-
 Arcad. 6 θάρματα . . πόσον ὁ θεὸς δύναται θεῖν μὲν ὅτε βου . . τὸ
 δυν . . ἐκείνου κακῶς . . τηλικούτον ἐν . . κατα πε . . ἔρ-
 γον οἶσθα βασιλεῦ . . τοῦτο δὲ τὸ ἔργον . . ἄλλότριον τῆς
 Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς. τοῦ δὲ . . ἐπινεύοντος πρόσωπον, διὰ
 γὰρ ἀπλότητα πολλὴν συμπαθήσας πρὸς τὰ λεγόμενα . . τα
 τῶν εὐνούχων εἶπεν, ὅτι προσῆκόν ἐστιν ἐπινεύειν . . . . τοῦ
 δὲ βασιλέως τοῦτο εἰπόντος, ὡς αἰτεῖν ἀνάγκη δωρεάν, ὁ
 Cod.64 Φράβιος εἶπεν ἐπιτραπῆναι κατὰ τὸν πάτριον νόμον ἰε-10
 ρατεύειν θεόν. ὁ δὲ βασιλεὺς δι' ὑπεροχὴν βασιλικῆς ἀρε-
 τῆς καὶ τὴν ὑπατείαν ἐπέτρεψεν· ὁ δ' ἔδέξατο.
 R. 290 ἔξ'. Ὅτι Φαμέας ὁ Μίλκων ἐπικαλούμενος, μυρία πα-
 ρέχων κατὰ Ῥωμαίους, εἶτα Σκιπίωνος στρατηγούντος οὐ
 δυνάμενος, τὴν δὲ αἰτίαν ἐρωτώμενος ἐξείπειν, τὰ μὲν πρό-15
 βата εἶναι ταῦτα, τὸν δὲ ποιμένα σφοδρότερον καὶ τοῦ Ἄρ-
 γου πολυωπέστερον.

ἔξ'. Ἰέραξ ἦν, ὄνομα δὲ τοῦτο ἀνθρώπου κύριον, ὃν
 εἶδεν ὁ συγγραφεὺς καὶ διελέχθη πρὸς αὐτόν, καὶ τὴν ψυ-
 R. 291 χὴν τε ἀνεμάξατο διὰ τὸν λόγον. καὶ συνέλοντι γε εἰπεῖν 20
 Ἀλεξανδρεὺς, καὶ κορακώδης μὲν κατὰ τὸ ἀπληστον ἐς τρο-
 φὴν, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τρυφῇ, πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλε-
 κτροῦδης, καὶ οἷός τις ἂν Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστατος γένοι-
 το, καὶ εἴ γέ τι Ἀλεξανδρέως ἀσελγέστερον. ἀλλ' ὁμως ὁ

3. βου] βούλειαι N. 4. δυν] δυνατὸν N. 5. ἔργον οὐκ ἔ-
 στιν ἀλλ. N. 14. Pro οὐ N. οὐδὲν 15. ἐξείπειν N. 20.
 τῶν λόγων conl. B. 23. ἀσελγέστερος ed.

tam moris sui simplicitatem dictis commotus fuerat . . ait aequum
 esse annuere . . quumque imperator diceret, oportere, ut Fravitta
 remunerationem peteret, hic ait, postulare se, ut patrio ritu Deum
 colere sibi liceret. Imperator autem propter eximiam, quae in illo
 erat, virtutem consulatum quoque contulit, quem ipse recepit.

66. Phameas cognomento Imilco, qui innumeris damnis Roma-
 nos adfecerat, deinde, Scipione exercitibus praeposito, quum nihil
 iam posset, cautamque rei rogaretur, ait: „Oves quidem caedem sunt,
 sed pastor multo vigilantior atque Argo oculatior.“

67. Huic homini nomen proprium erat Hierax; quem quidem
 historicus de facie novit atque allocutus est, animumque eius se-
 rendis sermonibus exploravit. Ut breviter dicam, Alexandrinus erat
 et corvi quidem naturam ingluvie imitabatur: sed neque libidini-
 bus carebat, ad quas galli ritu alacer erat, prorsusque incontineus
 instar hominis Alexandrini: immo et si quid Alexandrino incontinen-

συγγραφεὺς αἰδεσθῆναι τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν καὶ Ἰταμίω-
τα συμπίσας ἐφ' οἷς ἦν λόγοις ἴσχυτο ἀπιῶν, τεθηπότων τῶν
παρόντων, ὅτι ἄνθρωπος εἰς Ἀλεξανδρείας γλώσσάν τε ἐπέσχε
καὶ φλυαρίαν ἐπέστησε καὶ τὸ πρόσωπον κατέκοψεν ἐρυθῆματι.

5 ξη'. Ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπιστρέψας τὸν λόγον,
„ἀλλὰ σύ γε” εἶπε „πάντων εἰ τῶν κακῶν αἴτιος, τοὺς τε
βασιλέας διατέμνων ἐκ τῆς σφῶν αὐτῶν κολλήσεως, καὶ τὸ
θεοπρεπέστατον ἔργον καὶ οὐρανόμηκες ὑπορύντων καὶ κα-
τασειῶν ταῖς σαῖς μηχαναῖς ἐς διάλυσιν καὶ φθοράν. ἔστι
10δὲ πανόλβιον τι χρῆμα καὶ τεῖχος ἄρβήτητον καὶ ἀδαμάντι-
νον τοὺς βασιλέας ἐν δύο σώμασι μίαν βασιλείαν ἔχοντας
φαίνεσθαι.” καὶ οἱ παρόντες, τούτων λεγομένων, τὰς μὲν κε-
φαλὰς ἀπέσειον ἡσυχῇ καὶ δεδοικότες· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς
ἄριστα λέγεσθαι· τὸν δὲ Ἰωάννην τρέμοντες καὶ πρὸς τὰ
15σφέτερα κέρδη κεκνηότες, (ἡ γὰρ ἀκολασία καὶ τοῖς πονηροῖς,
ἥπερ εἴρηται, τιμὴν ἐχαρίζετο,) τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀμελή- R. 292
σαντες, καὶ προστησάμενοι σφῶν αὐτῶν τὸν Ἰωάννην, τε-
χνικὸν δὴ τινα ἱερακοτρόφον, τὸν Φράβιδον ἀφελίοντο τῆς
ψυχῆς.

20 ξθ'. Παμφυλία γοῦν ὑπὸ τῶν Ἰσαυρικῶν πολέμων A. C. 404
πορθουμένη χρυσὸν ἐνόμισε τὰς Ἰσαυρικὰς συμφορὰς· καὶ ^{Ind. 2}
καθάπερ ἐν ταῖς διοσημείαις ἀστραπῆς κεραυνὸς φοβερώτε-
ρος, (ἡ μὲν γὰρ ἐφύβησε μόνον, ὁ δὲ διέφθειρεν,) οὕτω καὶ
2. λόγοις B., λόγος ed. 4. κατέκρυψεν N. 9. φθοράν B.,
φοράν ed.

tius est. Sed tamen historicus tam impudentem tamque effrontem
hominem pudorem edocuit, atque ad rem propositam devenit;
mirantibus iis, qui aderant, quod homo Alexandrinus linguam cohi-
beret, nugas omitteret, et facie ruborem traheret.

68. Is autem, conversa ad Ioannem oratione, „Tu vero, in-
quit, malorum omnium causa es, qui concordiam regum dissocias,
remque omnium praestantissimam atque coelestem artificis tuis per-
turbatam pessum das. Quippe summa felicitas atque adamantina
insuperabilisque firmitas est, cum duo reges unum regnum possidere
videntur.“ Tum qui huic orationi aderant, capitibus taciti pavidique
nutabant; visus enim erat rectissime dicere. Verumtamen dum
a Ioanne sibi timent, et suum quisque lucrum meditatur, (namque
impurus ille improbis quoque hominibus honores, uti dictum est,
largiebatur,) communi omissa salute, Ioannem sibi praefecerunt,
callidum scilicet Hieracis alumnum, Fravittamque vita spollarunt.

69. Pamphylia Isauricis bellis vastata, nihilominus beatam se
iudicabat, si his tantum afficeretur. Iam sicuti in procellis fulgure
fulmen formidabilius est; illud enim territat, hoc interimit; sic et-
iam Isauros ceteroquin auditu visuque tremendos, veris tamen instar

- A. C. 404 τούς Ἰσαυρούς φρικωδεστάτους ὄντας ἀκούσαι τε καὶ ἰδεῖν
 Ind. 2 ἄνθος ἀπέδειξε καὶ τρυφερώτατόν τι καὶ χλοερὸν ἕαρ ὃ βέλ-
 Arcad. 10
 Cod. 77 τιστος ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰέραξ, οὕτω πάντα διερευνησά-
 μενος καὶ συναρπάσας ἀθρόως ἐπὶ τῷ Φραβίθου φόνῳ. —
 καὶ παραλαβὼν ὑπὸ μάλης ἐπειράτο διαφεύγειν κατὰ ῥύ-5
 μιν καὶ φορᾶν. ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἀλαοσκοπίην ὁ Λύκιος Ἐ-
 ρεννιανὸς βικάριος ὧν· αἰετὸς δὲ γενόμενος αὐτὸν συνήρ-
 πασε τὸν Ἰέρακα, καὶ μόλις ἀφῆκεν, εἰ μὴ τετρακισχιλίσους
 ἐκείνους αὐτῷ χρυσοῦς ἀπέτισεν.
- A. C. 414 ὁ. Ὅτι ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλίσης ἄξεκετο δημοσίαιο
 Ind. 12 πιπρασκόμενα τὰ ἔθνη τοῖς βουλομένοις ὠνεῖσθαι τὰς ἀρχάς·
 Theod. i. 7 πᾶσι δὲ ἐπιπράσκοντο μεγάλα τε καὶ μικρὰ φανερώς ἐπὶ δη-
 μοσίων τραπεζῶν, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ὠνίων. ὁ
 βουλούμενος Ἑλλησποντον ἀδικεῖν εἶχεν Ἑλλησποντον πριάμε-
 νος, καὶ ἄλλος Μακεδονίαν, Κυρήνην, καὶ ὅπως ἕκαστος ἐνό-15
 σει πρὸς τὸ ἀδικῶν ἢ ἐχθρῶν ἔχων. ἔξῃν δὲ καὶ καθ' ἕκαστον
 ἔθνος τὴν μοχθηρίαν ὠνεῖσθαι ἑαυτοῦ πρὸς τὸ βλάπτειν
- R. 293 τούς ὑπηκόους, καὶ πολλὰ συλλαμβάνειν ἔθνη· τοῦτο γὰρ
 ὁ βικάριος ἐδύνατο καὶ ἡ ἀνθύπατος ἀρχή. καὶ δέος ἦν
 οὐδὲν τῶν ἀθλίων γραμμῶν τοῖς νόμοις ἐντεθνηκότων, ὡς 20
 δεῖ τὸν ἐπὶ χρήμασι δικάζοντα κολάζεσθαι· ἀλλ' οἱ μὲν νό-
 μοι κατὰ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραχίων ἦσαν ἀσθε-

1. φρικωδεστάτους B., φρικωδεστέρους ed. 5. ὑπὸ μάλης N.,
 ὑπομολῆς ed. κατὰ] μετὰ ed. 6. ἀλαοσκοπίην B., ἄλλο
 σκοπεῖν ed. 7. γινόμενος ed. 18. ἐπηκόους ed.

herbidi floridique ac voluptarii praeclarus hic demonstravit Hierax,
 dum cuncta rimatur temereque diripit post Fravittae caedem. Ille
 clam fugam rapidam et tumultariam molitus est: verum Herennianus
 vicarius, quem non fefellerat, naturam aquilae induens corripuit
 Hieracem; vixque demum dimisit, quatuor acceptis ab illo aureo-
 rum millibus.

70. Pulcheria regnante, prostabant publice venum gentes iis,
 qui praefecturas coemere volebant: et sive hae magnae sive modicae
 essent, palam in publicis mensis, ceu venales in foro merces, distra-
 hebantur. Igitur qui Hellespontum diripere avebat, Hellespontum em-
 ptam ferebat, alius vero Macedoniam, alius Cyrenem, prout quisque pe-
 culandi morbo laborabat, aut inimicos ulciscendi. Licebat autem his im-
 probis vel singularum gentium praefecturas nocendi causa coemere, vel
 etiam cumulate plurimum: illatenus enim patebat vicarii vel proconsulis
 iurisdictio. Nullus autem metus erat decretorum tristium iam pridem
 cum legibus mortuorum, quod poenae videlicet is, qui ius venale
 habet, obnoxius sit. Etenim leges non modo, prout Scythae Anachar-
 sis ait, araneosa tela infirmiores erant ac subtiliores, verum prorsus

νέστεροι καὶ λεπτότεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινοροῦ παντός πρὸς τὸ ῥεῖν εὐκόλως καὶ διανεμοῦσθαι παραφερόμενοι. ὁ δὲ τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη παραλαβὼν, δύο τινὰς ἢ τρεῖς στρατιώτας συνεφελκόμενος κατὰ τὴν πλαγίαν εἰσιόντας θύραν, ἤμῃ βουλόμενος μανθάνειν, ὅτι σιωπῶντων κηρύκων, εἰ δὴ κήρυγμα σιωπῶμενον γίγνεται, πρὸς πάντας περιήγγελλεν, ὡς δὴ φησιν Ὀμηρος· „κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, μηδὲ βῶαν, αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.” καὶ ὁ ἄρχων διὰ τῶν ἀφθύγων τούτων κηρύκων πρὸς τὸ οὖς ἐκάστω περιήγγελλεν, ὡς πριάμενος εἶη τοὺς ὑπηκόους τόσου καὶ τόσου ἀργυρίου, καὶ πᾶσά γε ἀνάγκη τοῦτο καταβάλλειν, ἢ πράγματα ἔχοντας ἐπιτρίβεσθαι θανάτοις καὶ δημεύσεσιν. οἱ μὲν οὖν ἔχοντες καὶ συντελεῖς ἐκ προὔπαρχούσης οὐσίας κατετίθεσαν οἰμώζοντες τὸ ἀργύριον· οἱ δὲ ἀποροῦντες δημοσίᾳ κατεδαπανῶντο ταῖς μάλιστα τὰ σώματα· πρόφασις δὲ ἦν ἕτερα τις. εὐρέθη γὰρ γένος ἀνθρώπων δι' ἀπορίαν καὶ ἀπόνοιαν ὄξυθάνατον καὶ φιλοκίνδυνον οὐ τὰς ὕβρεις οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ κατηγορίᾳ τῆς ληστείας Cod. 78 ὤρμησαν ἐπὶ τὸν τῆς ἀλλῆς ἑπαρχον. κάκεινος ἂν ἐπὶ τὸ πορῶγμα διεσχηματισμένος πάλαι καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα R. 294 πᾶσων τὸν τε κατηγορηθέντα συνήρπασε, καὶ τοὺς κατηγο-

1. κοινοροῦ N., κόνιος τοῦ ed. 2. παραφοράμενοι ed. 5
 λανθάνειν δι. ... διὰ σ. conl. B. δὲ pro δὴ ed. 6. πάντα
 περιήγγελλον ed. 10. ἐκάστων ed. 12. ἔχοντας ἐπιτρί-
 βεσθαι N., ἔχοντες ἐπιτρέπεσθαι ed. 20. πάλαι ed.

pulveris instar huc illuc facili iactu circumagebantur ac diffuebant. Qui vero unam gentem pluresve emerat, binis vel ternis stipatus satellitibus, qui ad se per posticum ventitarent, ne forte lateret, per tacitos praecones (si tamen praeconium tacitum fieri potest,) omnes certiores fecit, more Homericō nominatim ad forum viros singulos advocabat sine strepitu, ipse vero in primis fungebatur munere. Itaque magistratus his taciturnis praeconibus utens in cuiusque aurem insusurrabat, se singulos subditos hoc et illo argenti pondere venales habere. Prorsus autem necesse erat, vel imperatam pecuniam pendere, vel calumniis implicitos supplicia perpeti et proscriptiones. Qui ergo nummati erant, ii pro facultatibus quisque suis cum gemitu pecuniam solvebant: tenuiores autem plagiis publice impositis abibant. Iam et alia ratio simulationum erat. Exiit enim aliquando genus hominum, qui ob egestatem ac stultitiam suam impendentem necem ac pericula temnerent. Hi nimirum iniuriarum impatientes crimen peculatus apud aulae praefectum detulerunt. Hic autem rem serio agere simulans (quippe et ipse olim in simili fortuna versatus erat,) eum, qui accusabatur, reum agebat, et accusatoris fiduciam commendabat.

ρήσαντας ὡς παβῆσιαν ἔχοντας ἐπήνεσεν . . . τοιαῦτα γέ-
νοιτο· καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς κρίσεως ἐλθούσης, ἔφρα-
ζεν ἂν διὰ τοῦ πισοσιότητος τῶν εὐνούχων „ἄπιτε, ὦ βέλ-
τιστοι, πάνυ θανμάζοντες ὅτι μετὰ τῶν κεφαλῶν ἄπιτε·
κατηγορεῖν γὰρ ἀρχομένους οὐκ ἔξεστιν.” οἱ μὲν ἀπῆε-5
σαν ψηλαφῶντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις καὶ ἀγαπῶν-
τες, ὅτι ἔχουσι σννηρμοσμένας· ὁ δὲ νικήσας τὴν Κα-
δμείαν μακροῦ πλέον ἢν ἀθλιώτατος, καὶ τὴν ἀρχὴν πριά-
μενος ὅλης τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας, καὶ τὸ κέρδος τῆς ἀρ-
χῆς προσκαταβαλὼν ταῖς τοσαύταις ἐνδρῶν καὶ λόγοις. 10
πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον·
καὶ ῥᾶστα ἦν ὄραϊν τοὺς ἄμξαιτας δεδημευμένους, ὡσπερ
που καὶ ὁ κωμικός φησιν· „ἄρξαντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ
χρήματα.” ὁ δὲ ἀγνοῶν τίς κωμικός, οὐδὲ ἀναγινώσκειν
ἀξιῶν τὴν γραφήν. οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἐρεννιανὸς τότε τὸν 15
Ἰέρακα τὰ πλείονα μὲν ὑφελέσθαι, πλείονα δὲ καταβαλεῖν
συλλαβῶν ἀπέδειξε δικαίως ἀποτίνοντα τιμωρίας τοῦ κατὰ
Φράβιθον φόνου. ὁ δὲ Ἰέραξ καλούμενος ἐπὶ τοῦ πλείονα
καταθέντος ὡσπερ αἰετοῦ συνειλημμένος ἀηδῶν ἦν Ἡσιόδειος
οὐ δυναμένη πρὸς κρείττονα ἀντιφερίζειν. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ αἰ-20
R. 295 τὸς οὐδὲν διέφερεν ἀηδόνας, πληρὴν ὅσα καὶ εἰς τὸν τοῦ μύθου
κολοιὸν ἐτέλει, τῶν ἰδίων πτερῶν ὡσπερ ἀλλοτριῶν ἐστερημένος.

12. δεδημευμένους B., δεδηκεισμένους cod., δεδεκασμένους M.

15. ἀξιῶς vcl ἀξιῶ αὐτόν N. 16. τὰ πλείονα] ἰψ̄ πολλά conl. B.

17. ἀποτείνοντα ed.

Verumtamen ubi iudicii disceptatio aderat, per fidelissimum sibi eunuchum nuntiandum illis curabat: „Abite, viri optimi, lucroque apponite, quod salvo capite abitis, namque magistratibus diem dicere nequaquam licet.“ Tum illi discedebant, his auditis, capita sua contrectantes, et plane contenti, quod ea cervicibus adhuc haerent. Qui autem Cadmeam victoriam retulerat, multo iam infelicior erat, tum quia praefecturam olim omni suo patrimonio redemerat, tum quia nuper praefecturae lucra his insidiis et criminationibus propulsandis insumserat. Atque huiusmodi fraudibus domus omnes facultatibus vacuabantur: passimque videre erat magistratum bona publicata: veluti ait comicus: „Viri publicum munus gerentis publica est pecunia.“ Qui autem nescit, quisnam comicus, is indignus est qui haec legat. Sic igitur Herennianus Hieracem, qui plurima item impenderat, comprehensum coegit poenas luere necis, quam Fravittae intulerat. Hic autem nomine Hierax ab eo, qui plura impenderat, tamquam ab aquila correptus, luscinia evasit Hesiodica, quae potiori par esse non potuit. Tum et ipsa demum aquila nihil distulit a luscinia, nisi quod ad extremum, ut est in fabula, in corvum desiit, cui plumae tamquam aliena res creptae fuerunt.

α'. Ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλίδος οὐκ ἦν τινα παρὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν μὴ τοῦτο ἀκοῦσαι „τί δὲ σὺ, πάντων ἀνδρῶν θαυμασιώτερε, [πόλε]ων οὐκ ἄρχεις καὶ ἐθνῶν;” καὶ ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διψύδων δυναστώτερος.

οβ'. Ὁ δὲ Στελίχων οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν ἀσχερῶς ἠνάγκαζε, πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύντατον, ὡς φησι Μένανδρος, τὴν πενίαν θηρίον καὶ . . . λέγων καὶ συστέλλων.

10 ογ'. Ὅτι ὑπ . . . ὡς διὰ φιλαρχίαν ἤρουντο . . . ἅπαντες· οἱ δὲ ἔχοντες ζῆν μᾶλλον ἢ τοὺς . . . δεῖν πυρὶ καὶ φόνῳ καὶ σιδήρῳ πάντα δαπανήσασθαι . . . τῆς . . . χῆς ἐν τῷ διαφαίνεσθαι ὅτι μόνος Στελίχων ὑπὲρ ἀνθρωπίνην ἐν . . .

15

• • •

ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΤΙΔΑ.

1. *Fragmenta, quae sub Eunapii nomine leguntur.*

α'. Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱός, γενόμενος ἐν R. 307 20ἔξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς

8. φησι Μένανδρος B., φαμέν ἀνδρὸς ed.

71. Eadem regina imperante, nemo Constantinopoli non hos sermones audiebat: „Tu vero, vir praeclarissime, cur non urbibus populisque imperas?” Atque hic sermo veneno illo, quod est in fabulis, serpentium dipsadam efficacior erat.

72. Stelicho homines non interemit, sed turpiter vivere coegit, creptis bonis omnibus, eosque ad egestatem, molestissimam beluam, ut ait Menander, damnavit.

• • •

ΕΥΝΑΠΙΙ ΙΣΤΟΡΙΑΕ

FRAGMENTA E SUIDA.

1. Carinus, Cari regis filius, adeptus potestatem arbitrato suo quidvis agendi, maximum malum ad tyrannidem exercendam cre-

τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδομένην τυραννίδα· οὕτω καὶ τοῦνομα τοῖς ἔργοις μακροῦ παρήλαθε· παίδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων ὕβρεις, διὰ τὸ σύνηδες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομιόσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτάνειν· ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ 5 ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγῆτου τῆς φθορᾶς παρηγαλίσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δειπνοῖς ἀλεκτορίδες, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν· μεμνησθαι δὲ τῶν κατακοπτομένων ἔφρασκε, τῶν μὲν ὅτι οὐκ ἐπήνεσαν αὐτῷ 10 τοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, οὐκ ἐθαύμασαν, ὡς ἐβούλετο· ἀπώλλυντο δὲ τινες καὶ γελιάσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτε, καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσμησίας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις. Voc. Καρίνος conf. cum διοσμημεία, ἐγκύκλιον, μακροῦ, ὕβρις φρυτεύει τυ-15 ραννον.

R. 308 β'. Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος, εὐστοχος ὢν τοσοῦτους κατακαίνειν, ὅσα ἠφίει βέλη. Voc. κατακαίνειν.

γ'. Καρικὸν θῦμα. Voc. καρικόν.

δ'. Μῦξιμός τε καὶ Πρίσκος λόγον μὲν μετειχέτην, τῆς 20 δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πείρας πραγμάτων ἐλάχιστον. Voc. ὑπαίθριον.

vit. Sic et ipsum nomen factis longe superavit. Nam pueris quidem nobilibus iniuriae per contumeliam illatae, propter consuetudinem, ne iniuriae quidem existimabantur, sed huiusmodi peccata erant ipsi familiaria et quotidiana. Idem etiam crimina comminisceretur, et ius dicebat illis, quibus iniuria fiebat, et nullus eorum, qui in iudicio litigabant, incolumis evadere. Cum enim multae et ineffabiles caedes fierent, quidam e beatis obiter consumebantur, ut in communibus epulis gallinae, in Carini delicias. Dicebat autem, se meminisse eorum, qui suo iussu concidebantur, quorum alios quidem ideo caesos dicebat, quod suam formam non laudassent, alios autem, quod se dicentem, dum adhuc esset adolescens, non admirati fuissent, ut voluisset; peribant etiam nonnulli, quod coram ipso risissent. Denique omnia eius facta prodigiis et ostentis erant graviora, et in mediis populis, eius imperio subiectis rabie grassabatur.

2. Sagittarius autem sagittam emisit, quum esset iaculandi peritus, adeo ut tot homines interficeret, quot sagittas emitteret.

3. Carica victima.

4. Maximus et Priscus eruditionis quidem erant participes, sed rei publicae gerendae et rerum subdialium minimam habebant notitiam.

ε'. Τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκτων ἰπέων ὑπὲρ τοὺς ὕ-
 ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας κατεῤῥάγη. Voc. ἴλη.

ς'. Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσύνιας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ
 κράνη οἰσύνια πλοκὴν τινα πάτριον πεπλεγμένα. Voc. οἰ-
 5 σύνιας.

ζ'. Οὗτος (Αἰλιανὸς) ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν·
 ἦν δὲ ἐκ Συέδρων· ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν καὶ ἀνεστη-
 κῶς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφθόνως ἐχορηγή-
 θη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει
 10 καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πρᾶ-
 ξαι ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο· καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν
 οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, ὅσον θυμοειδέστερος,
 καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἔξημέρωτο καὶ
 κατείργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου. Voc. Αἰλιανὸς *conf. cum ἀ-*
 15 *νεστηκῶς.*

η'. Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριεστέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ
 τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνηπείγετο. Voc. χα-
 ριεστέρους.

θ'. Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὁρμισδου τοῦ
 20 Πέρσου. Voc. μικροῦ.

ι'. Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐ-
 τοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γεν-

17. συνηπείγετο Boiss., συνήπτετο Suid.

5. Tunc autem equitum cataphractorum i. e. armis undique mu-
 nitorum, quae quadringentorum numerum superabat, in agminis
 novissimi custodes impressionem fecit.

6. Parthi vero clypeos vimineos habebant, et galeas vimineas
 plicatione quadam patria plicatas.

7. Hic (Aelianus) sub Valente fuit copiarum dux. Fuit autem
 oriundus Syedris, nimium liber, et a puero fuit animo erecto, et
 abunde res ad corporis vires necessarias a natura suppeditatas ha-
 buit. Nam corporis instrumenta compacta habuit, et cum ipsis
 animi motionibus concurrebat, ut simul atque aliquid peragen-
 dum constitueret, confestim perageret. Doctrinam vero neque
 tenuit, neque plane eius expers fuit; sed fuit aequae rusticus
 atque iracundus, nec iracundiam domare didicerat, nec agrestes
 mores ab ipsa ratione mansuefactos atque subactos habebat.

8. Procopius autem, assumptis illis, qui gratiosiores erant,
 ad Imperatorem Valentem per Phrygiam ivit, ut cum eo collo-
 queretur.

9. Cum Hormisdes Persa res propemodum labefactasset.

10. Rex autem cum hos excepisset, ipsis et possessiones et
 agrum distribuit, et existimabat, se propugnatores generosos et

ναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκεῖνη τῶν Οὐννων ἐμβολάς. *Voc. πρόβολος.*

ια'. Πολὺν διεστῶτας ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποιή τὰ ὄπλα, μήτε τῷ παραστάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ φέροντι διὰ τὸν συνωθισμόν περικτυπούμενα. *Voc. πα-5 ραστάται.*

ιβ'. Ὁ δὲ φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ στέατι παραπεπλασμένα, καθεὶς ἐν πήρᾳ, ἐπιθεὶς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίως, ὡς μὴ τινα γινῶναι τὸ ἀπόρρητον. *Voc. στέατα.* 10

ιγ'. Ὡστε ὁ σιρομάστης μᾶλλον εὐδοκίμει τοῦ δόρατος. *Voc. σιρομάστης.*

ιδ'. Τσαυτὴ τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέστερον ῥύμη τε καὶ φορὰ, ὥστε οἱ ἄρχοντες τῶν πολεμίων ἦσαν πολεμιώτεροι. *Voc. ῥύμη.* 15

ιε'. Οὕτως ἀμειλικτοὶ ἦσαν ἄμφοι κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον. *Voc. ἀμειλικτον.*

ισ'. Ὁ μὲν γὰρ Ρουφῖνος, ἀνὴρ τε ὢν ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγονώς, καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίστασθαι τῆς 20 νεωτεριζούσης ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσεισεν ἅπαντα

adamantinos habere adversus Hunnorum irruptiones illis fieri solitas.

11. Iussit eos alios ab aliis magno distantes intervallo decedere, ne arma strepitum ederent, dum vel ab astite attererentur, vel ab illo, qui ea gestabat, collisa resonarent propter militum stipatorum compressionem.

12. Ille vero ferens litteras in aeneo vasculo, farina, pinguedine oblitus, in peram coniecit et alios panes pariter tectos imposuit, ne quis illud arcanum cognosceret.

13. Quare siromastes celebrior erat, quam hasta.

14. Tantus autem erat impetus et vehementia, qua ad lasciviam et luxuriam ferebantur, ut magistratus essent magis infesti, quam ipsi hostes.

15. Adeo crudeles erant ambo revera et ideo facinus illud evasit illustrius.

16. Rufinus enim cum vir esset aut saltem esse videretur, honoribus etiam perfunctus et varia fortuna iactatus non praeter rationem nec praeter decorum a Fortuna omnia innovante destitui videbatur. Eunuchus vero cubicularius potestatem illius adeptus omnia adeo concussit et tonitruis terruit, ut non solum esset ipse Rufinus, sed etiam ille fabulis celebris Salmoneus cum ipso collatus parva

καὶ κατεβρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ῥουφίνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεύς μικρὸν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν. ὅς γε ὢν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο· καὶ οἱ μὲν μῦθον θοὶ φασὶ τὴν Γοργόνα φανεῖσθαι ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς 5ίδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα καὶ περιττὸν καὶ φλήγαρον τὸν μῦθον ἀπέδειξε. Voc. Εὐτρόπιος.

ιζ'. Ὁ βαρὺς καὶ μυριέλκτος ἐκεῖνος ὄφεις, καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιδυριζόμενος καὶ τὴν ψυχὴν κεκαρω- 10μένος παρέδωκεν αὐτόν. Voc. μυριέλκτος.

ιη'. Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστάται τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας· οὐτῶ γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν. Voc. ἀπεστάται et ἡθλοθέται.

ιθ'. Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστά- 15μενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηρυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν. Voc. διηρυχενίζετο.

κ'. Καὶ τότε ὁ μέγιστος ἑλλανοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἡθλοθέται. Voc. ἑλλανοδίκαί.

κα'. Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παι- 20σδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι. Voc. ἀτάσθαλα.

κβ'. Εἴ τε φιλοχρήματος εἴη καὶ δοῦλος τῶν βαλαντί-

8. Post ὄφεις add. ap. Suidam ὁ πολυέλκτος, et 9. βαρυνόμενος post καί, quae glossemata delevit Boiss.

quaedam res. Qui cum esset eunuchus, vir esse per vim conabatur. Et fabulae quidem tradunt, Gorgonem simul et conspectam esse, et spectatores in saxa mutasse. Sed nostra vita nugae quasdam et supervacaneam garrulitatem, et inane nugamentum illam fabulam esse demonstravit.

17. Ille gravis et multis voluminibus intortus serpens, multas habens spiras, tanquam a Medea susurris sopitus et animo gravatus, oppressus veterno se dedit.

18. Etenim a Leonis cognomento non abstinebat; sic enim et hoc animal facere solet.

19. Ille vero ad reliquas res excitatus animum erectum habebat, et cervicem erigebat adversus Leonem, de quo verba fiebant, ut ipsum interficeret.

20. Tunc autem maximus Hellanodices Gainas Romanam perniciem pro praemio victoribus proponebat.

21. Contumelia vero in mulieres, et iniusta facinora in liberos bene natos perpetrata, ut pro lege haberentur, de communi sententia decretum est.

22. (Quaesiverunt,) an pecuniae cupidus et marsupiorum ser-

ων· και ταῦτα σαφῶς ἐκπνυθάνομενοι, πρὸς ταῦτα διεστρα-
τήγουν τὸν πόλεμον. Voc. βαλάντιον.

κγ'. Τοσούτου δὲ οἰδοῦντος και ὑποφνομένου κακοῦ.
Voc. οἰδοῦσαν.

κδ'. Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἀπο-5
ρον αὐτῆς ἀποδείξει και πληθος και θέσιν και βέλη, και μη-
χανὰς και μεγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ ἠττάσθαι σφῶν και
δμολογεῖν εἶναι χείροσιν. Voc. θέσεις.

κε'. Οὔτοι μὲν ᾧδε μένοντες ὑπέμωσχεον τὸν πόλεμον.
Voc. μωσχεῶν.

κς'. Ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρ-
βαροι, πόλλ' ἄμα βέλη ἀφιέντες· — πέτρα δὲ τις ἀπεσπα-
σμένη ἐς τόξου ῥῦμα. Voc. ῥῦμα.

κζ'. Τῶν αὐτῶν ἐτῶν γυναῖκα τινα στείλας ἐσθῆτι λευ-
κῆ και στέμμασιν, ᾧς δὴ μελεδωνὸν οὔσαν τῆς Συρίας οὔτω15
δὴ καλονμένης θεοῦ. Voc. μελεδωνός.

κη'. Και οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτρα-
χηλίζοντες. Voc. ἀποτραχηλίζοντες.

κθ'. Καίτοι παρακινήθεις τοῦ προσήκοντος. Voc. παρα-
κινουῦντα.

λ'. Και τὰλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῆ λύραν ἐθερα-
πύετο. Voc. ἐκμελές.

λα'. Πρὸς τὸ ἀφανὲς και ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόν-

vus esset. Quum autem haec accurate quaesivissent, secundum haec
bellum administrabant.

23. Tanto autem malo intumescente et succrescente.

24. Quum autem Romani ob hoc ipsum vehementer conaren-
tur demonstrare ipsius urbis et inopem esse multitudinem, et inac-
cessum esse illius loci situm et incolis esse multa tela et machinas
bellicas, et magnitudinem fluviorum esse transitu difficilem, ne ab
illis vincerentur, neve se illis inferiores esse confiterentur.

25. Isti quidem hic serentes, bellum clam serebant.

26. Barbari Romanos ad sagittae iactum navigando circumibant,
in eos multa tela simul coniicientes. Rupes vero quaedam ad sa-
gittae iactum erat avulsa.

27. Iisdem moribus praeditam quandam mulierem alba veste
et coronis ornatam misit, quasi tunc esset curatrix Syriae, Deae
quae tunc ita vocabatur.

28. Et illi quidem ipsos interfecerunt funibus strangulantes.

29. Quanquam per delirium recesserat ab officio.

30. Et caeteros morbos, ut concinna lyra, curabat.

31. In obscuram et interminatam regionis partes erant, ob cae-
des et praedam erant defessi.

τες, πρὸς τοὺς φόρους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορευοντες.
Voc. ἀπαγορεύει.

λβ. Ζεῦγμα.

λγ. Οἱ δὲ Οὔννοι πλατὺ καγχάσαντες ἔχοντο. *Voc. 5καγχάζει.*

λδ. Οὔτε ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπὲς κατὰ τὴν δίαιταν ἐν
 ταῖς μάχαις ἐστὶ φιλοκίνδυνον. *Voc. μεγαλοπρεπής.*

λε. Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐν-
 αργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων. *Voc. συντε- 10κμηράμενος.*

λς. Ὡς κατὰ τινὰς διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν
 γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. *Voc. διά- 15μετρος.*

λζ. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους
 ἰ5γυναικὸς ἔργον κατετολήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω
 καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν.
Voc. διενεγκεῖν.

λη. Καὶ οἱ μὲν παιδιὰν τινὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἠγού-
 μνοι, τοσοῦτον ἐδυσχέρανον, ὅσον ἠναγκάζοντο βοᾶν καθ' 200ὺς ἐμβάλοιεν. *Voc. παιδιά.*

λθ. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμούς τῶν στρατιω-
 τῶν ἀνῆρθεῖς, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς

Ad fr. 32. Omisimus fragmentum prolixum a Suida s. h. v.
 insertum, quod Dionis Cassii esse perspexit Valesius, eumque
 secutus Reimarus inter Dioneas reliquias edidit. 14. Pro τῆς
 coni. B. τινος.

32. Iunctura fluvii.

33. Hunni vero effuso risu ridentes abierunt.

34. Neque frustra magnificentia, qua belli duces utuntur in
 quotidiana vitae ratione, in praeliis est periculorum amans.

35. Omnem eius vitam per coniecturam assecutus ex evidenti-
 bus indicis et signis in ipso diligenter observatis ductas.

36. Ita ut secundum quosdam diametros antennae linguam ad-
 versis spiculorum congressibus decussatam haberent.

37. His temporibus facinus quoddam audacter susceptum fuit a
 virili muliere et confectum est, adeo generosum et virile, ut incre-
 dibile sit, si in narrationem deducatur.

38. Et illi quidem ludum quendam ab hostibus ludi putantes,
 tantum indignabantur, quantum cogebantur vociferari contra illos,
 in quos impressionem fecissent.

39. Ille vero militum spiritus et animos irritabat, et ut ere-

μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. Voc, διανχενίζεσθαι et ἀνηρέθιζε.

μ'. Ὁ δὲ τὰς δυνάμεις ἤθροισε, καὶ τὸ χρῆμα τῆς διαβάσεως ἐπισπέρχων ἤδη καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων. Voc. χρῆμα. 5

μα'. Φιλόν. In voc.

μβ'. Ἀνηψεν. In voc.

II. *Fragmenta, quae sine Eunapii nomine apud Suidam leguntur, a Boissonadio collecta.*

R. 311 α'. Σελευκὴς ὄρνεόν ἐστιν εὐπεπτον καὶ ἀκόρεστον καὶ ἰοπανοῦργον καὶ τὰς ἀκρίδας χανθὸν λαφύσσον. In voc.

β'. Ἰόβειοι καὶ Ἐρκούλειοι, ὀνόματα τάξεων· τάγματα γὰρ τινὰ δαίμοσιν ἐπώνυμα· Ἰόβις γὰρ παρὰ Ἰταλοῖς ὁ Ζεὺς, Ἐρκούλης δὲ ὁ Ἡρακλῆς. In voc.

γ'. Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων, ἠθήθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούσαις ἐκάστην ἐσχατιὰν ὀχρῶσαι καὶ φρούρια ποιῆσαι. Voc. ἐσχατιὰ.

δ'. Χαριέττων μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὢν

etis cervicibus incederent, ad ferociam et ad periculorum subeun-20
dorum studium exercitationibus excitabat.

40. Ille vero copias coegit et traiectum iam urgens et milites ad traiiciendum una cum aliis cogens, et praeter bonum animum corpus non habens.

41. Nudum.

42. Suspendit Diis.

1. Seleucis avis, quae cibos facile concoquit et insatiabilis et astuta et locustas avidè devorans.

2. Iovii et Herculei nomina legionum. Sunt enim quaedam legiones, quae a Diis sunt denominatae. Iovis enim apud Italos est, qui Graece Zeus, et Hercules, qui Heracles vocatur.

3. Diocletianus, rerum ipsarum habens rationem, existimavit, copiis etiam sufficientibus singulas agri Romani extremitates esse muniendas et castella in illis esse facienda.

4. Charietto igitur, cum et ante vir clarus esset et invictus,

καὶ ἀνυπόστατος τῷ τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηροῦ φοβῶν, ἀνείλεν ἀπὸ ληστείας ἅπαντας. Voc. ἀνείλε.

ε'. Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλαὶ δίκαι ἐχώρουν, χανδὸν ἐμφορομένων τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαί τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ τῶν συγγῆθων γραμμάτων τὸ ἄδικον ἰσχυοσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀδικούντων καὶ προειληφότων· ἀλλ' ἡ παραχρῆμα ἔδει τὸ ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον καὶ διαθόμενον εἰς τὸν χρόνον ὑποπτον ἦν. βαρὺς μὲν οὖν καὶ ἰολυπηρὸς ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν, οὐδὲ λανθάνειν ἀδικοῦσι. βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸ εὐπρόσοδον. οἷα γὰρ προϊόντος μὲν πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας καὶ θυσίας, ἡμέρον δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἐντευξιν τυγχάνοντος, ἀκόλυτον* τοὺς δεομένους λόγου τυχεῖν. ὁ μὲν οὖν ἐλάχιστον τῆς ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ἠσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε. Voc. Ἰουλιανός.

ς'. Σαλούστιος, ὁ τῆς αὐλῆς ἑπαρχος ἐπὶ Ἰουλιανῷ, ἀνὴρ ἦν διαφερόντως περιτὸς εἰς φιλανθρωπίαν· ὅ γὰρ τοσοῦτον ἡμερότητας καὶ πραότητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαντας, ὥστε τὸν Μάρκελλον ἐκείνον, τὸν, ἠνίκα ἦν Καί-

et insigni rerum gerendarum audacia mortales terreret, omnes a latrocinio prohibebat.

5. Ad Iulianum multae causae deferebantur, quod homines astatim illius iudicis aequitate fruerentur. Neque enim dilationibus eiusmodi locus erat, quae lege sancitam e consuetis scriptis haberent iniquitatem, et hominibus iniustus alienaque detinentibus auxiliarentur; sed aut statim aequitas naturae consentanea demonstranda erat, aut mora et procrastinatio suspecta habebatur. Gravis igitur et molestus erat, et ob haec improborum et iniustorum natio exasperabatur. Nec enim iniuriam facere licebat, nec, qui iniuriam fecissent, latere poterant. Molestiorem etiam improbis illum reddebat adeundi facilitas. Cum enim saepe propter festa et sacrificia in publicum prodiret, omnibusque comem et affabilem se praeberet, quilibet eum adloqui poterat. Ille vero improborum maledicta et indignationem minime sentiebat aut curabat.

6. Salustius, aulae praefectus sub Iuliano, vir fuit insigni et eximia humanitate praeditus, qui adeo mansuetus et benignus erga omnes fuit, ut Marcellum illum, qui (quo tempore Caesar ipsum contumeliose tractarat) perterritus erat ob res ante

σαρ, ὑβριστικῶς αὐτῷ χρησάμενον, πᾶν περιδεᾶ ὄντα διὰ τὰ προγεγενημένα, καίτοι τοῦ παιδὸς ἐλεγχθέντος ἐπανίστασθαι διὰ τὴν πρὸς Κωνσταντίον φιλίαν, τῷ νεανίσκῳ τὴν δίκην ἐπέθηκε, τὸν δὲ Μάρκελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε. *In voc.* 5

ζ. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς καίπερ τοσούτοις ἐμβεβηκῶς, τῆς τε περὶ λόγους ἤπιετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιστὴν, ᾧ Λιβάνιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ ὅπως λυποῖ τὸν μέγαν σοφιστὴν Προαιρέσιον, προτιμῶν ἕτερον. Ἀκάκιος γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ τὴν ἱστορικὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, αἰεὶ πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουν καὶ διεμέμφοντο τὰς κρίσεις. *Voc. Λιβάνιος.*

η. Ἔστι δὲ καὶ ὁ χρησμὸς ὁ δοθεὶς αὐτῷ, ὅτε περὶ Κτησιφῶντα διῆγε. 15

Γηγενέων ποτὲ φῦλον ἐνήρατο μητιέτα Ζεὺς
 ἔχθιστον μακάρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 Ῥωμαίων βασιλεὺς, Ἰουλιανὸς Θεοειδής,
 μαρνάμενος Περσῶν πόλις καὶ τείχεα μακρὰ
 ἀγχεμάχων διέπερσε πυρὶ, κρατερῷ τε σιδήρῳ. 20
 νωλεμέως δ' ἐδάμασσε πόλεις τε καὶ ἔθνη πολλά.

gestas, quamvis puer convictus esset seditionis, ob amicitiam, qua Constantium persequeretur, humane exceperit, et illi quidem adolescentulo poenas inflixerit, ipsum vero Marcellum insigni honore affecerit.

7. Iulianus autem Parabates, quamvis tantam negotiorum molem sustineret, tamen et eloquentiae gloriam expetebat, et Antiochenum illum sophistam, cui Libanio nomen, supra modum admirabatur, partim fortasse, quod eum probaret, partim vero, ut magnum illum sophistam Proaeresium dolore afficeret, alterum anteponebat. Acacius tamen, vir dicendi valde peritus, et Phryx Tuscianus ob haec semper eum accusabant, et iudicia eius reprehendebant.

8. Exstat et oraculum ipsi datum, quum iuxta Ctesiphontem commoraretur.

Gigantum quondam nationem delevit consiliis pollens Iupiter,
 Inimicissimam diis beatis Olympicas domos habitantibus.
 Romanorum vero imperator Iulianus Deo similis
 Persarum cominus pugnantium urbes et moenia longa
 Pugnans vastavit igne validoque ferro;
 Adsidueque domuit urbes et gentes multas.

ἀλλὰ καὶ ἐσπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὐδὲς
 ὑσμίναις πνικινᾶσιν ἐλὼν ἀλάπαξεν ἀρούρας. Voc.
 Ἰουλιανός.

9. Μουσώνιος. ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν βασιλέως· πάντα, R. 270
 50σα ἦν ἄριστα, μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου
 καὶ τὴν σὺν τῷ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαδύτητα· δι' αὐτὰ
 κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν τὴν τε ἄλιτενῆ χώραν τῆς Ἀσίας ἐ-
 πῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπι-
 δημίας ἐξίστατο, κάκεινος ἅπαντα ἐπιῶν ἐν ὀλίγαις ἡμέ-
 10ραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφο-
 ρῶν· ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἄδικον οὐδὲν τοῖς ἡγενομένοις· ἀλ-
 λά παιδιά τις ἦν ἅπασιν τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα· R. 371
 Εὐνάπιος γὰρ ὁ ἐκ Φρυγίας ῥήτωρ ἐπεσιτάει τοῖς κραττο-
 μένοις. In voc.

15 ι. Σιμωνίδης· οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ τοῦ βασιλέως R. 311
 διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότητος. In voc.

ια'. Πατρικίος· οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέ-
 ως· ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ
 παρατρεχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβῆς ἦν ἐξεταστής.

20 In voc.

ιβ'. Ἰλάριος ὁ ἐκ Φρυγίας· ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως Ῥω-
 μαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος, κοινωνεῖν
 δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως, ὥστε ἦν
 μάντις ἄριστος. In voc.

Quin etiam occidentalium Alamannorum regione

Proeliis crebris domita, arva illorum vastavit.

9. Quaecumque optima erant, si quis ea cum Musonii gra-
 vitate et actuosa ingenii profunditate contulisset, parva videbantur.
 Propter quae iure meritoque laudatus, maritimam Asiae regionem
 peragravit, et proconsul ob eius adventum obstupescerebat. Cum au-
 tem ille omnia regionis illius loca adiisset, intra paucos dies mare
 tributis Asianis implevit. Nullus vero de rebus illis, quae fiebant,
 ut iniustus, querebatur: sed illa, quae tributorum causa confereban-
 tur, omnibus, qui ea pendebant, ludus quidam erant. Eunapius
 enim, Phrygius orator, negotio illi praeerat.

10. Simonides. Hic Imperatoris Ioviani temporibus ob philoso-
 phiam erat celeberrimus.

11. Patricius. Hic floruit sub Ioviano Imperatore, fuit autem
 ex Lydia. Qui ex occurrentium aut apparentium signorum coniec-
 tura Censor fuit accuratus.

12. Hilarius Phryx, sub Ioviano Romanorum Imperatore. Fuit
 autem vir doctrina quidem non celebris: sed Deus ipsi futurorum
 praesentiam impertiri videbatur. Quare fuit praesantissimus vates.

ιγ'. Οὗτος (Φῆστος) περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος· τὴν δὲ βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο· πέμπεται δὲ ὅμως, τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη ἔχοντα, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἐκ Θεσσαλίας ἢ Σικελίας τοιοῦτος, χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν· ἦν δὲ μανία οὐδ' ἴσθαι, ἀλλ' ἐνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο, ἀνὴρ φύσει πονηρὸς, καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν εὐδοκιμοῦσαν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔστιν ὅτι παρανομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τοσόνδε πα-
 B. 312 ραφορᾶς ἐρῶν καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μᾶξιμον ζῆφει διέφθει-10
 ρε, Κοίρανον Αἰγύπτιον ἐπισφάζας αὐτῷ· καὶ ἔτι θερμοῦ ὄν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ πάντας συνανήρει καὶ κατέφλεγε.
 Voc. Φῆστος.

ιδ'. Οὗτος (Σεβαστιανὸς) ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολεμικῶν ζήτησις· εὐρέθη δὲ οὗτος οἷος ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμιᾶς ἀρετῆς ἀποδέων· οὐδενὸς γὰρ μὴ ὅτι τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων*, ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιος ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκιμοῦσιν εἰς ἅπαντας· ὅς γε φιλοπόλεμος μὲν ὢν, ἥκιστα φιλοκίνδυνος ἦν· οὐδ' αὖτ' ἐαυτὸν, τῶν ἀρχομέ-20
 νων δὲ ἔνεκεν· χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὀπλων κοσμήσειν ἔμελλε· τροφὴν δὲ

13. Festus. Hic temporibus Valentis in Asiam proconsul emit-
 titur. Regia vero lingua eius fidei commissa fuerat. Sic tamen ab-
 legatur, ut illi poetico et fabuloso Echeto similis, et si quis alius
 aut Thessalus aut Siculus talis tyrannus fuit; demonstraturus hoc,
 omnes tyrannos secum comparatos esse aurum aut ludum. Eius au-
 tem insania non erat foris, sed intrinsecus rabie actus furebat et
 insaniebat, homo natura malus et potestate praeditus. Cum autem
 suppliciorum immanitatem in Palatio florentem reliquisset, nullum
 iniquitatis et insolentiae genus praetermisit: sed ad tantam insa-
 niam et caedium crudelitatem est proventus, ut et Maximum gladio
 interficeret, Coerano Aegypto super ipsum iugulato. Cum autem
 adhuc illo caedis cruore caleret et ferveret, omnes una caedebat et
 cremabat.

14. Sebastianus. Hic tempore Valentis fuit. Sub hoc autem
 virorum bellicosorum delectus est habitus. Hic autem vir omni spe
 melior est inventus, nullius virtutis expertus. Nullus enim erat non
 solum illius aetatis hominum, sed ne priscorum quidem et eorum,
 qui apud omnes valde celebrantur, cum quo non posset iure com-
 parari. Qui, cum bellorum amans esset, minime tamen periculorum
 amans erat, non propter se, sed propter eos, quibus imperabat. Pe-
 cuniae vero copiam curabat, tantum ut corpus armis ornaret. Victu

προηρθετο σκληράν και τραχειαν, και ὄση καμόντι ἦρκει, και ὀρωμένῳ πρὸς κάματον οὐκ ἦν κώλυμα· φιλοστρατιώτης δὲ ὢν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πᾶσάν τε ἀφῆρει πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οἰκείων, και 5 τὸ ἀρπακτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπεν· ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας ταῦτα, και τοῖς πειθομένοις εἰς τὸ εἶναι συνηγωνίζετο· ἀπλῶς δὲ εἰπεῖν, ὑπόδειγμα και χαρακτῆρα παρεῖχεν ἑαυτὸν ἀρετῆς· γεγονὼς δὲ ἐπὶ μεγάλαις και λαμπραῖς στρατηγίαις, ὡσπερ ὁ Ῥοδίων κολοσσοῦς, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὢν, οὐκ ἔστιν ἐράσμιος, κακεῖνος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θαυμαστός ὢν, οὐκ ἔσχε χάριν· προσκεκρουκῶς δὲ διὰ γνώμης ὀρθότητα τοῖς κατακοιμισταῖς εὐνούχοις τῶν βασιλέων, εὐκολος ὢν διὰ 15 πεινίαν και κοῦφος εἰς μετανάστασιν, διεδέχθη τῆς στρατηγίας. *Ip voc.*

16. Καὶ Θεοδοσίος ὁ βασιλεὺς ἐκμελῆς ἦν και πάση ἔαθυμία ἐκκείμενος. *Voc. ἐκμελές.*

17. Τοσαῦτα και τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς και λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους. 20 *Voc. ἐπέκλυσεν.*

18. Ἀβρογάστης Φράγγος· ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος και θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδῆς ἦν, δευτεραγωνίστης τυγχάνων

21. Praestaret Ἀβρογάστης.

vero volens utebatur duro et aspero et eo, qui ipsi defatigato sufficiebat, et qui ad laborem eunti non erat impedimento. Cum autem insigniter militum amans esset, militibus tamen non gratificabatur, sed omnem pluris habendi cupiditatem a suis auferebat, rapacitatem in hostes convertebat. Illos vero, qui haec violassent, graviter puniebat: obtemperantibus vero pro viribus erat adiumento. Denique, ut ita loquar, se ipsum virtutis exemplum et formam praestabat. In magnis autem et splendidis praeturis versatus, ut Rhodiorum Colossus ob magnitudinem formidabilis est, non autem amabilis, sic et ille propter virtutem ab avaritia prorsus alienam, admirabilis quidem erat, sed nullam habebat gratiam. Cum autem propter mentis rectitudinem offendisset eunuchos, Regum consopitores, ipsi, qui propter paupertatem expeditus et ad locum mutandum facilis erat, imperii successorem habuit.

15. Theodosius Imperator negligens erat et omni socordiae deditus.

16. Tanta et talia mala ad ipsos affluerant, ut barbaros vicisse ipsi esset aurum et quidam albus dies.

17. Abrogastes Francus fuit, qui robore corporis et animi asperitate flammae similis erat, qui in certaminibus obeundis secundum

Βαύδωνος· ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωφροσύνην πεπηγώς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον· διέφερε γοῦν τῶν εὐτελεῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν· καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὅς τε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον ἀξίω-5 πὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει καθάπερ ὄρθον καὶ ἀστραβῆ τινα κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι ἢ ἁμαρ- τάνεσθαι. *In vos.*

ἰη'. Οὗτος (Ρουφῖνος) ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν, βαθυγνώμων¹⁰ ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους· ἦσαν δὲ οὗτος τε καὶ Στελίων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίου παιδῶν. ἄμφω τὰ πάντα συνήραζον, ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν, εἰ μὴ τούτοις ἔδοξε· δίκαι τε ἅπασαι πρὸς τού-¹⁵των ἐδικάζοντο, καὶ πολὺς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων. εἶπου¹⁵ τινὲ χωρίον ὑπάρχοι παντομιγῆς τε καὶ εὐκαρπον, καὶ ὁ δε-
R.313 σπότης εὐθὺς συνήραστο, κατηγορίας πεπλασμένης εὐλόγου, διὰ τινων ὑφειμένων ἐνηδρευμένος, καὶ ὁ ἀδικούμενος ἠδικεῖτο, τοῦ ἀδικούντος κρίνοντος· ἐς τοῦτο δὲ ὁ 'Ρουφῖνος ἐχώρησεν ἀμετροκάκον πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δη-²⁰μόσια ἀπημπόλει, καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια, 'Ρουφῖνῳ πάντες ἐδικάζον· καὶ ὁ κολάκων ὄχλος περὶ αὐτὸν ἦν πολὺς· οἱ δὲ κόλακες χθῆς μὲν καὶ πρόωγν δεδρακότες τοῦ κα-

locum a Baudone obtinebat. Alioqui constans et accuratus erat in servanda modestia, et bellum irreconciliabile cum pecunia gerebat. Quamobrem etiam a vilibus militibus, saltem quod ad divitias attinet, nihil differebat. Quapropter etiam Caesari Theodosio videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et iustos suam quoque gravitatem adiungebat, tanquam rectam et immotam quandam columnam regiae sustentandae aptam, ne quid detrimenti res aulicae caperent, aut ne quid in iis administrandis peccaretur.

18. Hic (Rufinus) sub Theodosio fuit. Homo profundo consilio praeditus, et occultator animi. Hic autem et Stelicho erant tutores filiorum Theodosii. Ambo omnia rapiabant, in divitiis potentiam suam collocantes. Nec quisquam quidquam habebat proprium, nisi his placuisset. Omnesque causae apud hos iudicabantur, magnaue multitudo circumcursantium erat, si forte alicui praedium aliquod fuisset locuples et fertile. Nam dominus confestim corripiebatur, accusatione speciosa adversus eum conficta per quorundam emissariorum subornatorum insidias. Et ille, cui fiebat iniuria, iniuriam patiebatur, ipso iniuriae auctore iudicante. Rufinus autem eo immensae et improbae avaritiae processit, ut vel ipsa pu-

πηλείου καὶ τοῦ τὰ βάρηρα καλλύνειν καὶ τοῦδαφος κορεῖν, ἄρτι δὲ γλαμύδας τε εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγίσαι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. Voc. Ρουφίνος.

5 19. Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν. Voc. καρωθεῖς.

κ'. Ὁ δὲ εὐνοῦχος κατεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περὶσπειρασάμενος τὰς αὐλὰς, συνέσφιγγεν ἅπαντα, καθάπερ τις γενναῖος ὄφις, καθελίτων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρεῖαν. Voc. ἰοπερὶσπειραθεῖς.

κα'. Οὗτος (Τιμάσιος) ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἦν, ὃν Εὐτρόπιος ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι βουλόμενος, ἐκ τῆς Ἀσίας μετακαλεῖται πρὸς τὰ βασίλεια· ὃ δὲ γαυρὸς τε ὢν ἀνὴρ καὶ ἀγέρωχος καὶ στρατείαις ὠμίληκός καὶ τοῦτο προῶντον ἀγαθὸν ἠγούμενος τῶν ἐν ἀνθρώποις, τιμὴν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἐπικλιζόντα, καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅ,τι βούλοιο χρῆσθαι καὶ ἀδεῶς, διὰ τε μέθην νύκτι καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δύόμενον τὸν ἥλιον καθορᾶν, ἴσα καὶ οὐρανῷ εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν, ἐκ τῶν ἀλύροπων καὶ διακεχυμένων πρὸς ὀλιγορῶσαν διατριβῶν ἀπορῆξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρῦς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἐπὶ Λυδίαν ἀνέστρεψε, ὡς ἂν δῆ

blica mancipia venderet, et quotquot publica dicasteria, iudices omnes in Rufini gratiam iudicarent. Et adulatorum turba circa eum magna fuit. Adulatores vero heri quidem et nudius tertius canponis inservi erant, ut et subsellia purgarent et pavimenta verrerent. Iam vero chlamydes egregie praetextatas gestabant, et aureis fibulis vestes constrictas ferebant et sigillis auro inclusis digitos ornabant.

19. Ille vero cor honoribus tanquam veterno gravatum habens, in iter se dedit.

20. Eunuchus autem obtinebat regiam, aulaque involuta constringebat omnia, ut quidam generosus robustusque serpens in suum usum omnia contorquens.

21. Hic (Timasius) sub Theodosio Imperatore fuit. Quem Eutropius rebus praeficere volens ex Asia ad regiam revocavit. Ille vero cum esset vir insolens et superbus et in rebus bellicis versatus, et hoc summum rerum humanarum bonum existimaret, honorem et gloriam et affluentes opes et arbitrato suo vivendi licentiam et secure propter ebrietatem noctem et diem nescire, neque orientem neque occidentem solem adspicere, quumque revocationem illam coelo patrem duxisset, et a iucundissimis exercitationibus et a dissolutis et ignavis vitae studiis se avulsisset, et animum ad gloriae cupiditatem intendisset, ex Pamphylia gravis surrexit, et in Ly-

τις βασιλεύων ἢ τὸν γε βασιλέα καὶ τὸν εὐνούχον κατὰ πάρεργόν τι παιδιὰν θησόμενος, εἰ βούλοιτο. *Voc. Τιμάσιος εἰ γαυῖρος.*

κβ'. Οὗτος (Λέων) στρατηγὸς ἐπέμφθη παρὰ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐκόλος ὢν καὶ διὰ τὴν μελέτην μέθης εὐπαράγωγος· ἦν γὰρ αὐτῷ τὸ ἀνδρεῖον ἐπὶ τοῦτο συνενεγκάμενος, πλείους ἔχειν παλλακίδας τῶν στρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουσι. *Voc. Λέων.*

κγ'. Οὗτος (Σουβαρμάχιος) τῶν δορυφόρων ἦν ἡγεμῶν, πιστότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἴπερ τις ἄλλος· ἔπειθ' οἶνον πλείονα ἢ ὅσον ἠδύνατο χωρεῖν· ἀλλ' ὁμως τὰ περὶ γαστέρα διὰ τὴν συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνασίαν ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ὑγρῶν ἐκκρισιν· αἰεὶ γοῦν ἦν, πεπωκῶς τε καὶ οὐ πεπωκῶς, μεθύων· τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε οὐ σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσὶ, καὶ πρὸς τὴν πῶσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας διὰ νεότητα καὶ συνιστάμενος· ἦν δὲ βασιλικῷ μὲν γένους, Κόλχος ἀκριβῆς τῶν ὑπὲρ Φάσιν καὶ Θερμῶδοντα, τοξότης ἄριστος, εἴ γε μὴ κατέτρεξε αὐτὸν τὸ περιττὸν τῆς τρυφῆς. *Voc. Σουβαρμάχιος.*

κδ'. Οὗτος (Φράβιδος) στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, ὃς ἀκμαῖων τὴν ἀρετὴν ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγαινοῦσης πλέον· καὶ τό γε σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώ-

diam rediit, tanquam quidam rex, aut ut ille, qui vel ipsum Imperatorem et eunuchum obiter ut quendam ludum facturus esset, si vellet.

22. Hic (Leo) ab Eutropio eunuchus belli dux missus est contra barbaros. Fuit autem homo levis et ob studium ebrietatis faciliis deceptus. Suam enim fortitudinem in hoc contulerat, ut plures haberet pellices, quam milites, et plus biberet, quam bibant omnes homines.

23. Hic (Subarmachius) fuit satellitum dux, fidelissimus eunuchus Eutropio, si quis alius: sed plus vini bibebat, quam capere poterat. Sed tamen eius venter propter consuetudinem et exercitationem adeo robustam et iuvenilem omnia ferebat ad naturalem humorum excretionem. Semper igitur erat ebrius, sive potasset, sive non potasset. Ebrietatem vero tegebat non incerto pedum incessu, et propter iuvenilem aetatem casui resistens et gressum firmans. Erat autem regii generis Colchus germanus ex iis, qui ultra Phasidem et Thermodontem habitant, optimus sagittarius, nisi luxus immodicus ipsum suis sagittis confecisset.

24. Hic (Fravitta) fuit Orientis imperator, qui virtute florens corpore laborabat, quum animus maiore sanitate frueretur. Et

μενον εις την λύσιν συνεγόμενον και συνέπλεκεν εις πῆξιν
τινα και ἀρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρκέσειεν τῷ καλῷ· ὃς τοὺς
ληστιάς φραδίως συνεῖλεν, ὥστε μικροῦ και τὸ ὄνομα τῆς λη-
στείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν· ἦν δὲ Ἑλλην
5τῆν Θρησκιαν. Voc. Φράβιδος.

κε. Πηξάμενος δρομάδας τριακοντῆρεις Λιβερνίδων τύ-
πη. Voc. Λίβερα.

κς. Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ
πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνενεγκεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν ἔννο-
10μόν τινα και ὑπαιθρον ἀγωνισάμενος μάχην. Voc. νεωτε-
ρίζειν.

κζ. Εὐτόκιος ἀπὸ Θράκης ἐλθὼν οὔτε γνώμης ἐπιεικῆς
τις ἦν, οὔτε γένους εὐ ἦκων, ἀλλὰ και στρατιώτης μὲν ὁ τυ-
χῶν· πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέ-
15ψας, ὄχετο εις τὴν Παλαιστίνην· ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευ-
θεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξει, τῆς βουλῆς μετασχῶν ἐπὶ
χρήμασι μεγάλοις, και ἐγλίχετο τὴν τύχην μεταβαλεῖν ἐς τὸ
εὐγενέστερον· καιτοὶ ἔδει πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προ-
αίρεσιν εις τὸ κρεῖττον· ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολίται τὸ
20πλήθος ὑπειδόμενοι τῶν χρημάτων οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐ-
τόκιον· ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς τὴν Ἀσκάλωνα· και ὁ τότε
πρωτεύων Κρατερός εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν

Fr. 27. Kusterum secutus ad Eunapium retulit Boissonadius: verumtamen dubitans. Ab hoc Eutocio mathematicum, qui sub Iustiniano scripsit, genus duxisse suspicor. N.

corpus, quod iam dissolvebatur et in dissolutionem ruebat, ipse co-
agmentabat et in quandam compagem et commissuram cogebat et
quasi clavis quibusdam compingebat, ut honestati conservandae suf-
ficeret. Hic latrones adeo facile simul sustulit, ut vel ipsum latro-
cinii nomen ex hominum memoria propemodum exciderit. Fuit au-
tem religione Graecus.

25. Celetibus cum triginta remis Liburnicarum modo con-
structis.

26. Barbarus vero nec in ipsam fortunam, quae res innovare
solet, culpam conferre poterat, quasi iustum aliquod proelium aper-
to Marte commisisset.

27. Eutocius e Thracia profectus, nec animo probo, nec genere
nobili, sed gregarius miles erat. Multam autem publicam pecuniam
suae cohortis suffuratus in Palaestinam abiit. Magnis autem largi-
tionibus conatus est apud Eleutheropolitanos in civium numerum
receptus in ordinem etiam Senatorium recipi, et fortunae mutatio-
nem in melius affectabat. Sed tamen Eleutheropolitani Eutocium
non receperunt. Ille vero transiit Ascalonem. Tunc autem Crate-
rus, qui principatum apud Ascalonitas obtinebat, ipsum cum pecu-

χρημάτων, καὶ πολιτικῆς μετέδωκεν ἐλευθερίας· οἱ δὲ Θραῦ-
 κες ὑστέρω χρόνῳ κατὰ πίστιν ἤκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον,
 ἀπήτουν τὸν Κρατερόν τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα· ὁ δὲ
 οὐ μεδίει τὸν ἄνδρα· τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκην ἐλθόν-
 των, ὁ Κρατερός ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου καὶ περιγι-
 νεται τῶν Θρακῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμός ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.
Voc. Εὐτόκιος.

κθ'. Ἐτερα δὲ οὐ πολὺ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διη-
 χενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραννῆ προσεμφερῆ.
Voc. διηχενίζετο.

κθ'. Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐ-
 τῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους· ἐπεικῆς γὰρ ὧν καὶ πρὸς
 γ' ἔτι ἀπράγμων, ὁμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκῶς ἐξ
 ἀνάγκης, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.
Voc. δραστήριον.

λ'. Περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων. *Voc. περικαῶς.*
 λα'. Μεσαιπόλιος. *In voc.*

III. *Fragmenta, quae sine Eunapii nomine apud Suidam leguntur,
 a Maio addita.*

R. 315 α'. Ἐδόκει γὰρ τότε σῶμα γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν 20

niis benigne suscepit, et libertate civili donavit. Thraces vero postea,
 quum ad Eutocium ivissent, audito loco, in quo degebat, Eutocium
 et pecunias, quas furatus fuerat, a Cratere repetiverunt. Ille vero
 virum non dimisit. Cum autem milites in ius ivissent, Craterus Eu-
 tocium defendit et Thraces vicit. Qua de re tale oraculum edi-
 tum est.

28. In aliis vero quibusdam non multo minoribus caput erige-
 bat et cervicem in altum tollebat. Sed his graviora et fulmini si-
 milia.

29. Modestia et tranquillitas in ipso coniuncta erat cum indu-
 stria et fortitudine. Quamvis enim modestus esset et praeterea tran-
 quillus, tamen in negotiorum tractandorum certamen ingressus, pro-
 pter ipsam necessitatem, nullo eorum, qui in his volutantur, erat
 inferior.

30. Illius mulieris ardenti amore flagrans.

31. Semicanus.

1. Videbatur enim et corpore gigantis esse et animo ferino.

θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγχίνοιαν τῶν συλληστέοντων ἀπάντων πολυπλοκώτερος. Voc. γιγαντώδης.

β'. Ὁ δὲ Θεοδοσίος τὴν βασιλισσαν θανοῦσαν ἐπ' ἡματι σχεδὸν τι ἐδάκρυσεν· ἀνάγκη γὰρ καὶ ὁ προκειμένος πόβλεμος συνεσκίαζεν αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν γυναῖκα πάθος. Voc. ἐπ' ἡματι.

γ'. Ὁ δὲ Εὐτρόπιος καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρνούμενος, καὶ κατεμφορούμενος καὶ πολυπραγμονῶν, ὥστε οὐκ ἔλαθε πατὴρ παῖδα μισῶν, ἢ ἀνὴρ γυναῖκα, ἢ μή-10τηρ τέκνον· ἀλλ' ἐξηκοντίζετο ἅπαντας πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην. Voc. χανδὸν.

δ'. Ὁ δὲ Γαῖνᾶς ἐξεχώρει τῆς πόλεως, καταλιπὼν αὐτὴν πολυάνδριον καὶ πολυτελῆ τάφον, οὕτω τεθαμμένον τῶν ἐνφικητότων. Voc. πολυάνδριον.

15 ε'. Ἀρβαζάκιος Ἰσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἀρπαζάκιον ἐκάλουν διὰ τὸ πλεονεκτικόν, ἦν μὲν ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἅμα συγκατελιγημένος πάθεισιν, ὥσπερ ἡφαιστειοῖς δεσμοῖς ἀρρήκτοις, καὶ ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἐμπε- R.316
20τω δὲ εἰς ἔσχατον ὄρον τὰς ἑαυτῷ δοκούσας ἀρετὰς ἐπιτήδευεν, ὥστε οὐκ ἄν τις ἐπίστευσε πειραθεῖς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε· μουσουργοῖς μὲν γὰρ

21. μὴ πειρ. conl. N.

et ingenii acumine et dolis omnes latrociniorum suorum socios longe superare.

2. Theodosius autem Imperatricem defunctam fere per unum diem deflevit. Nam ipsa, necessitas et praesens bellum obumbrabant ipsius dolorem, quem ex uxore sentiebat.

3. Eutropius vero occasionem et fortunam immodice et afatim hauriens et se ingurgitans et multis aliorum negotiis se immiscens ita vivebat, ut pater filium otio prosequens aut maritus uxorem aut mater filiam minime lateret, sed omnes eiacularetur ad illius sententiam.

4. Gaiinas autem exivit ex urbe, quam reliquit, ut esset multorum virorum sepulcrum et sumtuosum sepulcrum, quod illius urbis incolae nondum sepulti fuissent.

5. Arbazacius Isaurus, sub Arcadio Imperatore, quem propter rapacitatem Harpazacium i. e. Rapacem appellabant. Fuit enim ex Armenia oriundus, simul his tribus affectionibus, ut firmissimis Vulcaniis vinculis constrictus, et in ipsis constanter perseveravit. Hae autem affectiones fuerunt inanus amor et ebrietas et avaritia. Sic autem illas, quas virtutes existimabat, summo studio exercebat, ut nullus non expertus crederet, quia tres illas virtutes summa

συνέζησε τῶσαύταις, ὅσας οὔτε ἐκεῖνος ἀριθμεῖν εἶχεν, οὔτε ἕτερός τις τῶν διακονουμένων· καὶ οἷγε προσήκοντες αὐτῷ λογισταὶ τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ᾗδεσαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἐταιρῶν καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν· ὥσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν, ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἓνα ἀριθμὸν, οὕτω καὶ κεῖνοι τὰς ἐταίρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ᾗριθμουν. *In voc.*

5. αὐτοῦς conī. N. Omīsi fragmentum de Theodosio minore et Antiocho patricio, quod Maius p. 315. sub 77. §. 3. posuit; etenim Eunapius, Photio teste, ante exitum Arcadii finem operis fecerat. N.

studio exercuit. Nam cum tot musicis mulieribus vixit, ut nec ipse, nec ullus alius de ministris ipsius eas numerare posset. Et familiares quidem ipsius, militarium rerum ratiocinatores, militum quidem numerum notabant, ipsa vero scortorum multitudo vel ipsum manuum ipsius numerum fugiebat. Quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt, minimum manus digitum et decem millia et unum tantum numerum significare, sic etiam illi scorta et singulatim et per dena millia numerabant.

ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

EX HISTORIA
PETRI PATRICII
ET MAGISTRI
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Tiridates a Tiberio in Parthorum regno constitutus ab Artabano expellitur (1). Cotys pro Mithridate fratre rex Iberorum factus (2). Decebalus, Dacorum regis, superbia (3). Idem supplex legatos ad Traianum mittit (4). Nova eiusdem legatio ad Traianum (5). Longobardi Istrum transgressi, pacem petunt (6). Quadis data pax a Marco Antonino (7). Astingi Romanis auxilio veniunt (8). Menophilus, Moesiae praefectus, Carpos superbe tributum postulantes repudiat (9). Saporus, Persarum rex, re male gesta adversus Odenathum, in regnum suum revertitur (10). Vandali pacem ab Aureliano impetrant (11). Apherban legatus a Narsaeo victo ad Galerium missus (12). Mestrianus, Licinii legatus ad Constantium (13). Legatio a Magnentio ad Constantium de pace missa (14). Persarum legatio ad Constantium (15). Iulianus cum Chamavis de pace agit (16).

α. Ὅτι οἱ Πάρθοι πρὸς Τιβέριον ἐπρεσβεύοντο, βασι- A. C. 35
λέα σφισίν ἐκ τῶν δμηρσούντων δοῦναι. καὶ δέδωκεν αὐ- Tiber. 22
P. 23
V. 17

1. ἐπρεσβεύοντο N., ἐπορεύοντο vulg.

1. Parthi petierunt a Tiberio, ut sibi regem ex obsidibus daret, et dedit ipsis Phrahatem, Phrahatis filium. Cum autem in iti-

A. C. 35 τοῖς Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου υἱόν. ἐκείνου δὲ κατὰ τῆς
Tiber. 22 ὁδοῦ τελευτήσαντος, Τιριδάτην ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐπεμ-
ψε, καὶ ὅπως ἔσῃον τὴν βασιλείαν παραλάβοι, ἔγραψε Μι-
θριδάτῃ τῷ Ἰβήρων βασιλεῖ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν, ἵνα
ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱῷ βοηθῶν ἀπὸ τῆς οἰκείας παρῆ. καὶ ὅ
εἰσελθὼν ὁ Τιριδάτης τὴν βασιλείαν κατέσχεν. οὐ μέντοι
Β καὶ ἐπὶ πολὺ ἐβασίλευσεν· ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσ-
λαβὼν οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ
Πάρθους.

A. C. 47 β'. Ὅτι Μιθριδάτης ὁ τῶν Ἰβήρων βασιλεὺς ἐνεωτέρη-10
Claud. 8 σε, καὶ παρεσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμον. τῆς
δὲ μητρὸς ἀντιλεγούσης, καὶ φηγεῖν, ἐπειδὴ μὴ πείθειν αὐ-
τὸν ἠδύνατο, βουλευθείσης, βουλόμενος ἐπικαλύψαι τὸ σπου-
δαζόμενον, αὐτὸς μὲν παρεσκευάζετο, πέμπει δὲ Κότυν τὸν
ἀδελφὸν εἰς πρεσβείαν, φίλους λόγους τῷ Κλαυδίῳ κομίζον-15
τα. ὁ δὲ παραπρεσβεύσας πάντα αὐτῷ κατεμήνυσε, καὶ βα-
σιλεὺς Ἰβηρίας ἀπὸ Μιθριδάτου γίνεται.

A. C. 86 γ'. Ὅτι Δεκέβαλος ὁ Λακῶν βασιλεὺς ἐπεκηρυκέτο
Domit. 6 πρὸς Δομετιανόν, εἰρήνην ὑπισχνόμενος· ἐφ' οὗ ἐπεμψε
P. 24 Δομετιανὸς Φουῤσκον μετὰ πολλῆς δυνάμεως. ὅπερ μαθὼν
ὁ Δεκέβαλος ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν πρεσβείαν ἀδθις ἐν χλευα-
σμῷ, λέγων, ὥς, εἰ ἔλοιτο ἕκαστος Ῥωμαίων δύο ὀβολοὺς Δε-
κεβάλῳ ἐκάστου ἔτους τελεῖν, εἰρήνην πρὸς αὐτὸν τίθεσθαι·

1. κατὰ τὴν ὁδὸν vel πρὸ τῆς καθόδου coni. B. 2. Τιριδάτην
mg. H. 5. οἰκίας vulg.

nere vitam morte commutasset, Tiberius misit Tiridatem ex genere regio. Et quo facilius regnum capesseret, scripsit Mithridati, Iberorum regi, ut in Armeniam incursionem faceret, quo se Artabanus conferret suppetias filio laturus. Et Tiridates quidem regnum obtinuit. Sed non diu regnavit. Nam Artabanus Scythas assumens, minime negotio eum regno expulit. Et haec de Parthis.

2. Mithridates, Iberorum rex, novas res tentavit, et se ad bellum Romanis inferendum praeparavit. Huic mater contradixit, et quoniam non persuadebat, fugere voluit. At ille, quamvis in apparatu esset, volebat tegere, quod susceperat. Itaque Cotyn fratrem mittit legatum ad Claudium, qui gratulationes deferret, sed non ex fide legationem obiit, et omnia, quae frater animo volverat, enuntiavit, et rex Iberiae Mithridatis loco constituitur.

3. Decebalus, Dacorum rex, legationem pacis causa ad Domitianum misit. Quo facto Domitianus Fuscum misit cum magna manu. Hoc ubi Decebalus didicit, ad eum rursus legatum misit, qui cum irrisione illi diceret, se pacem facturum, si unusquisque Romanorum vol-

εἰ δὲ μὴ τοῦτο ἔλοιτο, πολεμήσειν καὶ μεγάλα αὐτοῖς προσ-
 τρέψασθαι κακά.

δ'. Ὅτι Δεκέβαλος πρὸς Τραϊανὸν πρέσβεις ἔπεμψε πι- A. C. 103
 λοφόρους· οὗτοι γὰρ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τιμιώτεροι. πρό- Traian. 6
 5τερον γὰρ κομήτας ἔπεμπεν, εὐτελεστέρους δοκοῦντας παρ' B
 αὐτοῖς εἶναι. ἐκείνοι δὲ ἐλθόντες ἐπὶ τοῦ Τραϊανοῦ ἐῤῥί-
 ψαν καὶ τὰ ὄπλα, καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δήσαντες ἐν αἰ-
 χμαλώτων τάξει ἐδέοντο τοῦ Τραϊανοῦ εἰς λόγους ἐλθεῖν Δε-
 κεβάλῳ.

10 ε'. Ὅτι πάλιν ὁ Δεκέβαλος πρεσβείαν ἔπεμψε πρὸς
 Τραϊανὸν, τῶν παρόντων ἀνακωχὴν κομιζόμενος. ὑπισχεῖ-
 το δὲ τὰ τε ὄπλα πάντα καὶ τὰ μηχανήματα παραδιδόναι
 τῷ Τραϊανῷ καὶ τοὺς μηχανοποιούς τοὺς Ῥωμαίους τοὺς
 παρ' αὐτῷ ὄντας, καὶ τοὺς αὐτομόλους, καὶ τὰ ἐρύματα
 15πάντα ὅσα κατασκεύασεν καθαιρεῖν, παραχωρεῖν δὲ καὶ τῆς
 γῆς, ἣν ἐκράτησεν ὁ Τραϊανός, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ
 τῶν Ῥωμαίων οἰκείους ἐχθροὺς νομίζειν, καὶ αὐτομόλους μὴ
 ὑποδέχασθαι, μηδὲ στρατιώτην Ῥωμαίων ἔχειν ἐγγὺς ἐαν-
 20τοῦ. προσεδέξατο οὖν τὴν πρεσβείαν ὁ Τραϊανός ἐπὶ ταύ- C
 25τοιαις ταῖς συνθήκαις. ὁ δὲ Δεκέβαλος τὰ ὄπλα ἐῤῥύψεν ἐπὶ
 αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν γῆν πεσὼν προσεκύνησε, καὶ εἰς Ῥώμην
 πρέσβεις ἔπεμψε, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως τὰς χεῖρας ἔδησαν ὡς ἐν
 αἰχμαλώτων τάξει.

1. προστρέψασθαι vulg. 5. κόμητας vulg. 7. καὶ τὰ] τε τὰ B.
 8. Δεκεβάλου vulg. 11. καμισόμενος N. 17. αὐτόμολον H.

let illi quotannis pendere duos obolos, sin minus, bellum et magna
 mala se illis illaturum.

4. Decebalus misit ad Traianum legatos ex his, qui pileos fe-
 runt: hi enim apud Dacos sunt honoratiores. Prius autem comatos
 miserat, qui apud eos viliores habentur. Hi cum ad Traianum venis-
 sent, abiecerunt arma et, manibus post terga victis captivorum in-
 star, Traianum orarunt, ut eum Decebalo in colloquium veniret.

5. Rursus Decebalus legationem ad Traianum misit, quae belli
 finem peteret. Pollicebatur se omnia arma et bellica instrumenta
 Traiano traditurum et Romanos machinarum fabricatores et trans-
 fugas, qui apud ipsum essent, et omnia praesidia et castralla, quae
 exstruxisset, diruturum. Cessurum quoque omni terra, qua Traianus
 potitus esset, et eius et Romanorum hostes pro suis hostibus habi-
 turum, neque posthac ullos transfugas admissurum, neque ullum
 militem Romanorum retenturum. His conditionibus hanc legationem
 Traianus accepit. At Decebalus in conspectu Traiani arma abiecit,
 et in terram cadens eum salutavit. Legatos etiam Romam misit, qui
 captivorum more erant manibus victi.

- A. C. 167? ζ'. Ὅτι Λαγγιβαρδων και Ὀβίων ἑξακισχιλίων Ἰστρον
 Marc. 8? περιωθέντων, τῶν περὶ Βίνδικα ἰππέων ἔξελασάντων και
 V. 18 τῶν ἀμφὶ Κάνδιδον πεζῶν ἐπιφθασάντων, εἰς παντελῆ φυγὴν
 οἱ βάρβαροι ἐτρέποντο. ἐφ' οἷς οὕτω πραχθεῖσιν ἐν δέει
 καταστάντες ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως οἱ βάρβαροι, πρέσβεις 5
 παρὰ Αἴλιον Βάσσον τὴν Παιονίαν διέποντα στέλλουσι,
 D Βαλλομάριόν τε τὸν βασιλέα Μαρμομάννων και ἑτέρους δέκα,
 κατ' ἔθνος ἐπιλεξάμενοι ἕνα. και ὄρκους τὴν εἰρήνην οἱ πρέ-
 σβεις πιστωσάμενοι οἴκαδε χωροῦσιν.
- A. C. 175 ζ'. Ὅτι Κούαδοι πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς Μάρκον εἰρή- 10
 Marc. 16? νῆν αἰτούμενοι, και ἔτυχον. και πολλοὺς μὲν ἵππους, πολ-
 λοὺς δὲ βόας δεδώκασιν, και αἰχμαλώτους τότε μὲν μυρίους
 και τρισχιλίους, ὕστερον δὲ και ἑτέρους πλείστους ἀπέλυσαν.
 η'. Ὅτι ἤλθον και Ἀστιγγοὶ και Λακριγγοὶ εἰς βοήθει-
 αν τοῦ Μάρκου. 15
- c.A.C. 230 θ'. Ὅτι Κάρποι τὸ ἔθνος φθονοῦντες τοῖς καθ' ἕκαστον
 Alex. Sev. ἐπιαντὸν τελομένοις τοῖς Γότθοις, ἔπεμψαν πρὸς Τοῦλλιον
 Imp. 9 Μηνόφιλον πρεσβεῖαν μεθ' ὑπερηφανείας ἀπαιτοῦντες χρή-
 P. 25 ματα. οὗτος δὲ δοῦξ ἦν Μυσίας, και καθ' ἑκάστην ἡμέραν
 τὸν στρατὸν ἐγύμναζε, και προμαθῶν τὴν ὑπερηφάνειαν αὐ- 20
 τῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οὐκ ἐδέξατο αὐτοὺς, διδοὺς αὐτοῖς
 ἄδειαν δορᾶν τοὺς στρατιώτας γυμναζομένους. και ἵνα τῷ
 παρελκυσμῷ καθέλοι αὐτῶν τὰ φρονήματα, καθίσας ἐπὶ βή-

6. Πανονίαν Pat. 7. Μαρκεμένη mg. H. 17. Ἰούλιον N.

6. Sex millia Longobardorum et Obiorum Istrum traiecerunt, in quos Vindicis equites, et pedites, quorum dux erat Candidus, irrucunt et in fugam verterunt. Prima statim invasione terrore barbari perculsi, legatos ad Aelium Bassum, qui Pannoniam provinciam obtinebat, mittunt Ballomarium, regem Marcomannorum, una cum aliis decem, ex unaquaque gente uno electo. Sic pace iureiurando firmata, legati domum redierunt.

7. Quadi legatos miserunt ad Marcum pacem petituros, et concessi sunt. Itaque multos equos et multas boves dederunt: et tredecim millia captivorum, et plures etiam postea libertati restituerunt.

8. Venerunt et Astingi et Lacoragi in auxilium Marci.

9. Carporum gens invidia flagrabat, quod Gothi stipendia a Romanis accipiebant. Itaque legationem miserunt ad Tullium Menophilum, et arroganter pecunias ab illo petierunt. Erat ille dux Moesiae et singulis diebus exercitum ad bellum exercebat: et cum Carpos insolentes et superbos esse accepisset, per plures dies eos ipsa admisit, sed tamen potestatem eis fecit, cum exercitus exercebatur, ut milites conspicerent: et cum satis prorogatione tempo-

ματος ὑψηλοῦ καὶ παραστήσας τοὺς μεγίστους τοῦ στρατο-^{A.C.230}
πέδου ἐδέξατο αὐτοὺς, μηδένα λόγον αὐτῶν ποιούμενος, ἀλλ' ^{Alex.Sev.}
ἐν τῷ μέσῳ λεγόντων αὐτῶν τὴν πρεσβείαν συνεχῶς ἑτέροις ^{Imp.9}
διελέγετο, ὡς δὴ ἄλλα τιμιώτερα πράγματα ἔχων. οἱ δὲ πε-
σφιδεεῖς γενόμενοι οὐδὲν ἄλλο εἰρήκασιν, εἰ μὴ, ὅτι „διὰ τί οἱ
Γότθοι τσαῦτα χρήματα παρ' ὑμῶν λαμβάνουσιν, καὶ ἡμεῖς B
οὐ λαμβάνομεν;” ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι „αὐτοκράτωρ πολλῶν χρη-
μάτων κύριός ἐστι, καὶ τοῖς δεομένοις αὐτοῦ χαρίζεται.” οἱ
δὲ ἐπήγαγον, ὅτι „καὶ ἡμᾶς ἐχέτω εἰς τοὺς δεομένους, καὶ
10δοτόω ἡμῖν τσαῦτα· ἡμεῖς γὰρ κρείττονες ἐκείνων ἐσμέν.”
καὶ γελᾶσας ὁ Μηνόφιλος εἶπε· „καὶ περὶ τούτων μηνῦσαι
δέομαι τῷ αὐτοκράτορι. καὶ μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε
εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ λαμβάνετε ἀπόκρισιν.” καὶ μετῆλθεν
ἐκεῖ, καὶ πάλιν τοὺς στρατιώτας ἐγύμναζε. καὶ ἦλθον οἱ
15Κάρποι μετὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας, καὶ τὸ ὅμοιον σχῆμα
ποιήσας αὐτοῖς ἑτέραν εὖρεν ἀναβολὴν τριῶν μηνῶν. καὶ C
πάλιν εἰς ἕτερον στρατόπεδον ἐδέξατο αὐτοὺς ὁμοίως, καὶ
ἔδωκεν αὐτοῖς ἀπόκρισιν, ὅτι „ὅσον εἴς ὑποσχέσεως οὐδὲν ὑ-
μῖν παντελῶς δίδωσιν ὁ βασιλεὺς. εἰ δὲ θέεσθε συγκρο-
20τήσεως, ἀπελθόντες εἴψατε ἑαυτοὺς πρηνεῖς καὶ δεήθητε αὐ-
τοῦ· καὶ εἰκόσ ἐστι συγκροτηθῆναι ὑμᾶς.” οἱ δὲ μετὰ ἀ-

19. δ post ὑμῖν expunxit N.

ris diem de die ducens superbos illorum spiritus fregisset et retu-
disset, sedens in alto suggestu, primarios totius exercitus viros cir-
ca se adhibuit, et Carpos excepit, nullaque illorum habita ratione in
medio militum, dum legationem suam exponerent, tanquam aliud
agens et longe sibi essent graviora negotia, sermonem cum aliis habe-
bat. At illi despectui habiti nihil aliud dixerunt nisi: „Quia Gothi,
inquiunt, a vobis stipendium accipiunt, cur nos quoque non accipi-
mus?” Quibus Menophilus: „Cum Imperator noster multarum pec-
cuniarum sit dominus, liberalitatem suam exercet erga eos, qui, ut
sibi gratificetur, suppliciter petunt.” Tum illi: „Nos quoque sup-
plicantium numero habeat, et nobis eadem largiatur. Sumus enim
Gothis praestantiores.” Videns Menophilus, „Meum est, ait, de his
ad Imperatorem referre. Redite igitur intra quatuor menses in
hunc eundem locum, et responsum accipietis.” Et simul illuc abiit
et milites exercuit. Post quatuor menses Carpi redierunt. In qui-
bus admittendis cum eadem forma, qua prius usus fuisset et rationem
negotium in alios tres menses reiiciendi reperisset, cum tandem
iterum eos, ut prius, coram alio exercitu excepisset, illis hoc respon-
sum dedit: „Nihil prorsus Imperator vobis ex conventionem dabit.
Sed si gratificatione indigetis, accedite ad eum, et ad eius pedes
procumbite et ei supplicate, et verisimile est, cum vestras preces ad-

γανακτήσεως ἀνεχώρησαν, καὶ τὴν τοῦ Μηνοφίλου ἀρχὴν εἰς τρεῖς ἔτη ἀννοθεΐσαν ἡσυχίαν ἔσχον.

c.A.C. 261
Gallien. 9
D
i. Ὅτι Σαπώρης ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Εὐφράτην διαβάς μετὰ τοῦ οἰκείου στρατοπέδου, . . . ἠσπάζοντο ἀλλήλους καὶ ἔχαιρον ὡς ἀπωγμένου κινδύνου* φηγόντες. πρὸς δὲ τοὺς ἐν Ἐδέσση στρατιώτας ἔπεμπεν, ὑποσχόμενος αὐτοῖς διδόναι πᾶν τὸ Σύριον νόμισμα τὸ ὄν παρ' αὐτῷ, ἵν' ἀνεόχλητον αὐτὸν συγχωρήσωσι παρελθεῖν, καὶ μὴ ἔλκωνται κίνδυνον εἰς ἀμφιβολίαν αὐτοῦς ἄγοντα, καὶ ἀσχολίαν αὐτῷ περιποιῆσαι καὶ βραδυτῆτα. οὐ γὰρ δεδιὼς αὐτοὺς ταῦτα ἐπιδιδόναι ἔφη, ἀλλ' ἐπειγόμενος τὴν ἐροτὴν εἰς τὰ οἰκεία ποιῆσαι, καὶ μὴ βουλόμενος τριβὴν καὶ ὑπέρθεσιν γενέσθαι τῇ ὁδοιπορίᾳ αὐτοῦ. καὶ εἰλοντο οἱ στρατιῶται λαβεῖν τὸ χρυσίον ἀκινδύνως καὶ παραχωρήσαι αὐτοῖς παρελθεῖν.

c.A.C. 270
Aurel. 1
P. 26
ia. Ὅτι Οὐάνδαλοι ἠττηθέντες ἔπεμψαν πρεσβείαν πρὸς Ἀύρηλιανὸν, παρακαλοῦντες εἰρήνην. Ἀύρηλιανὸς δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, καὶ πακτεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχώρησεν.

A.C. 297
Diocl. 14
ib. Ὅτι Ἀφφαρβαῦν, φίλτατος ὢν ὡς μάλιστα τῷ Ναρσαίῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, εἰς πρεσβείαν πεμφθεὶς σὺν ἱκετεία τῷ Γαλερίῳ ὑπήνησεν. ὅστις ἄδειαν τοῦ λέγειν λαβὼν εἶπε, „φανερὸν ἐστὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὡσπερ αὐεὶ V. 19 δύο λαμπτήρες εἰσιν ἧ τε Ῥωμαϊκὴ καὶ Περσικὴ βασιλεία .

1. καὶ κατὰ τὴν conl. Val. 4. οἱ μὲν στρατιῶται excidisse susp. N. 5. ἀποδιωκομένου H. 6. ἔπεμπεν N, πέμπειν vulg. 7. αὐτῷ N., αὐτῶν vulg. 17. ἀνεχώρησεν N., ἀνεχώρησαν vulg. 21. ὡσπερ αὐεὶ H., ὡσπερ ἂν εἴη vulg.

missurum.“ At illi indignati recesserunt et per tres annos, quibus Menophilus in provincia cum imperio fuit, quieverunt.

10. Sapore, Persarum rex, ut cum suis est Euphratem transgressus . . . sese amanter amplexi, sibi invicem gratulati sunt, quod imminens periculum effugissent, et ad eos, qui Edessae stipendia faciebant, mittit, qui promitterent, se illis daturum omnes quos secum portaret, Syrios nummos, ut sine ulla molestia ipsum iter pergere sinerent, neque se ipsos in dubiam periculi aleam conicerent, sibi moram et negotium facessentes. Neque vero se, tanquam ipsos timeret, haec daturum esse dixit, sed domum festinare, ut festum ageret et minime cupere ullam moram suo itineri interponi. Milites autem satius duxerunt pericula evitare et eos sinere transire et aurum accipere.

11. Vandali victi miserunt legationem ad Aurelianum, pacem poscentes, Aurelianus lubenti animo eos excepit, et pactione pacis cum ipsis facta, rediit.

12. Appharban cum amicissimus Narsaeo, Persarum regi, esset missus ad legationem, supplex Galerio occurrit. Is, data potestate loquendi, dixit, Romanum et Persicum imperium esse tanquam duo

καὶ χρηὴ καθάπερ ὀφθαλμοὺς τὴν ἑτέραν τῆ τῆς ἑτέρας κο- A. C 297
 σμεῖσθαι λαμπρότητι, καὶ μὴ πρὸς ἀναίρεσιν ἑαυτῶν ἀμοι- Diocl. 14
 βαδὸν μέχρι παντὸς χαλεπαίνειν. τοῦτο γὰρ οὐκ ἀρετὴ
 μᾶλλον, ἀλλὰ κουφότης νομίζεται ἢ μαλακία· τοὺς γὰρ με-
 σταγενεστέρους οἰόμενοι μὴ δύνασθαι ἑαυτοῖς βοηθεῖν σπου- B
 δάζουσι τοὺς ἀντίτεταγμένους ἀνελεῖν. μὴ χρῆναι μέντοι
 μηδὲ Ναρσαῖον ἀσθενέστερον πάντων τῶν ἄλλων βασιλέων
 νομίζεσθαι· ἀλλὰ τοσοῦτον τῶν ἄλλων βασιλέων Γαλέριον
 ὑπερέχειν, ὥστε αὐτὸν τούτῳ μόνῳ δικαίως Ναρσαῖον ἡττη-
 100σθαι, καίτοι τῆς τῶν οἰκείων προγόνων ἀξίας καταδέεστε-
 ρον οὐ γενόμενον." πρὸς τούτοις ἔλεγεν ὁ Ἀφφαρβᾶν ἐντε-
 τάλθαι αὐτῷ παρὰ Ναρσαίου, ὡς ἔχοντες ἐπιείκειαν, τὸ τῆς
 οἰκείας βασιλείας δίκαιον τῆ Ῥωμαίων ἐπιτρέψαι φιλανθρω-
 πία. τοιγαροῦν μηδὲ τοὺς ὄρκους κομίζειν, ἐφ' οἷς χρηὴ γί-
 15νεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὸ ὅλον τῆ γνώμη τοῦ βασιλέως
 δίδόναι. πλὴν ὅτι παρακαλεῖ τοὺς παῖδας μόνον καὶ τὰς C
 γαμετὰς αὐτῷ ἀποδοθῆναι, διὰ τῆς τούτων ἀποδόσεως πλεόν
 εὐεργεσίαις ἔνοχος εἶναι λέγων ἢ ὄπλοις περιῶν οὐδὲ νῦν δύν-
 νασθαι κατ' ἀξίαν χάριτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν ἀλγυαλωσίᾳ γενό-
 20μενοι τῆς ἐντεῦθεν οὐκ ἐπειράθησαν ὑβρεως, ἀλλ' οἷτω μετε-
 χειρίσθησαν ὡς τῆ οἰκείᾳ εὐγενείᾳ ὅσον οὐπω ἀποδοθησόμενοι.
 ἐν τούτοις εἰς μνήμην ἦγε καὶ τὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων
 ἐνμετάβλητον. ὁ δὲ Γαλέριος πρὸς ταῦτα δόξας ὀργίζεσθαι,

12. ἔχοντος N.

18. περιῶν Valesius, περι ὧν vulg.

luminaria; et oportere alterum alterius, sicut oculos, luce et splen-
 dore illustrari, neque ad extinctionem et eversionem invicem sibi
 molestos et graves esse. Hoc enim non virtus, sed magis levitas et
 mollities censeretur. Nam qui inferiores nihil sibi prodesse posse
 putant, conantur eos, qui sibi adversantur, tollere et evertere. Non
 oportere autem Narsaeum omnibus aliis regibus imbecilliozem exi-
 stimare; sed Galerium tanto reliquis regibus superiorem esse, ut
 ab eo solo merito Narsaeus victus sit, tametsi ne Narsaeus quidem
 a suorom maiorum virtute absit. Praeterea dixit Appharban man-
 datum sibi fuisse a Narsaeo, omnia proprii regni iura Romanorum
 humanitati committi, ipsum aequum esse ducere: neque ideo condi-
 tiones, quibus pacem fieri vellet, ipsum ferre, sed id omne Impera-
 toris arbitrio permittere. Hoc solum ipsum hortari, ut sibi uxorem
 et filios redderet, quos si reciperet, multo devinctiorem se illi fore
 beneficiis, quam si armis vicisset; ne nunc quidem satis pro merito
 gratias agere posse, quod captivi haud quicquam contumeliae passi
 sint, sed ita habiti, ut pristinae suae nobilitati primo quoque tem-
 pore se restitutum iri sperarent. Hic legatus Persarum in memoriam
 revocavit rerum humanarum inconstantiam. Ad quae visus est Ga-
 lerius subirasci, et toto corpore commotus, „non recte Persas, ait,

A. C. 297 συγκινήσας τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἀπεκρίνατο λέγων, οὐ καλῶς
 Diocl. 14 Πέρσας ἀξιοῦν τῆς μεταβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων

Δετέρους μεμνησθαι, ὅποτε αὐτοὶ καιροῦ ἐπιλαμβανόμενοι οὐ
 παύονται ταῖς τῶν ἀνθρώπων συμφοραῖς ἐπικείμενοι. „κα-
 λῶς γὰρ καὶ ἐπὶ Βαλεριανοῦ τὸ μέτρον τῆς νίκης ἐφυλάξατε, 5
 οἷτινες δόλοισιν αὐτὸν ἀπατήσαντες κατέσχετε καὶ μέχρῃ γή-
 ρως ἐσχάτου καὶ τελευτῆς ἀτίμου οὐκ ἀπελύσατε, εἶτα μετὰ
 θάνατον μυσαρῶ τινι τέχνῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ φυλάξαντες θνη-
 τῷ σώματι ἀθάνατον ὕβριν ἐπηγάγετε.“ ταῦτα διεξελθὼν ὁ
 βασιλεὺς, καὶ εἰπὼν ἑαυτὸν ἐπικαμφοθῆναι οὐχ οἷς Πέρσαι 10
 διὰ τῆς πρεσβείας ὑπέμνησαν, ὡς δέον πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους
 ἀφορᾶν τύχας, (διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον καὶ πρὸς ὀργὴν προσ-

P. 27 ἤκειν κινεῖσθαι, εἴ τις πρὸς ἃ Πέρσαι πεπρόχασιν ἀποβλέ-
 ψειεν,) ἀλλὰ τοῖς τῶν οἰκείων προγόνων ἴχνησιν ἀκολουθεῖν,
 οἷς ἔθος φεῖδεσθαι μὲν τῶν ὑπηκόων, καταγωνιζέσθαι δὲ τῶν 15
 ἀντιτακτομένων, ἐκέλευσε τῷ πρεσβενομένῳ τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ
 ἀπαγγεῖλαι τὴν Ῥωμαίων καλοκαγαθίαν, ὣν τῆς ἀρετῆς ἐπει-
 ράθῃ, καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον προσελπίζειν παρ' αὐτὸν ἀφι-
 ξομένους κατὰ γνώμην τοῦ βασιλέως.

A. C. 314 ἰγ'. Ὅτι Λικίνιος πέμπει πρεσβετην πρὸς Κωνσταντῆ-20
 Const. 9νον Μεστριανὸν κόμητα. ἐλθόντα δὲ τὸν Μεστριανὸν ὁ βα-
 σιλεὺς ἐπὶ τινα χρόνον διέσυρε. μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τε τὸ

5. Βαλεριανοῦ Ν., Γαλεριανοῦ vulg. 12. προσήκει vulg. 13.
 ἀποβλέψειεν Η., ἀποβλέψει vulg.

petere, ut alii varietatis et inconstantiae rerum humanarum mem-
 minissent, quippe qui ipsi, cum secundae res illis contigerint, ho-
 minum calamitatibus ultro instare non desisterent. „Belle scilicet
 adversus Valerianum moderationem in victoria tenuistis. Nam dolo
 eum cepistis, et usque ad extremam senectutem et mortem turpem et
 foedam non dimisistis. Etiam post mortem nefaria arte cutem eius
 custodientes, mortali corpori immortalem ignominiam inussistis.“ In
 ista digressus est Imperator, et dixit, se quidem flecti non his, quo-
 rum Persae in legatione mentionem fecerant, oportere in rerum hu-
 manarum varietatem intueri; (ob hoc enim si quis ad ea, quae Per-
 sae commiserint, advertat, oportere in iram ferri;) sed se vestigiis
 maiorum insistere, quibus mos fuerit parcere subiectis et debellare
 superbos. Itaque iussit eum, qui legatione fungebatur, regi suo
 Romanorum mansuetudinem et clementiam, quorum virtutis pericu-
 lum fecisset, renuntiare, et spem facere, non multo post fore, ut,
 impetrata ab Imperatore venia, captivi ad ipsum redirent.

13. Licinnius legatum ad Constantinum Mestrianum Comitem
 mittit, quem Constantinus, cum ad se venisset, longo tempore deti-
 nuit. Tandem quum ad incertos belli casus animum adiiiceret, quia

ἀδελον τοῦ πολέμου ἀποβλέπων, ἅμα δὲ καὶ ὅτι οἱ τοῦ Λικιν- A. C. 314
 νίου ἐφόδῳ λανθανούσῃ χρησάμενοι τὴν βασιτάγην αὐτοῦ Const 9
 μετὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον, δέχεται αὐτόν. ὁ
 δὲ τοῖς δυοῖν βασιλεῦσι τὴν εἰρήνην ἐπροσβέετο, μὴ χρῆναι
 5 λέγων τὸν τοῦς ὁμοφύλους νενικηκότα κατ' αὐτῶν χαλκπαί-
 νειν. ὅτι γὰρ ἂν ἀπόλοιτο, τοῦτο λοιπὸν τῷ νενικηκότι, ἀλλ'
 οὐχὶ τοῖς ἠττωμένοις ἀπόλλυσθαι· καὶ ὅτι ὁ ἐνὶ τὴν εἰρή-
 νην ἀρνούμενος πολλῶν ἐμφυλίων πολέμων γίνεται αἴτιος. ὁ
 δὲ βασιλεὺς τῷ τε προσώπῳ καὶ τῇ τοῦ σώματος κινήσει τὸ
 10 μέγεθος τῆς ὀργῆς δηλῶν, καὶ μόλις φωνὴν ἀφείς, εἶπεν·
 „οὐχ οὕτω μέχρι τοῦ παρόντος διαγενόμεθα, οὐδὲ διὰ τοῦτο
 ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ μέχρι τῶν ἐνταῦθα πολεμοῦντες καὶ νικῶν-
 15 τες ἀφικόμεθα, ὥστε μὴ ἐθέλειν τὸν οἰκεῖον γαμβρὸν κοινω-
 τὸν ἔχειν διὰ τὰ μύση αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγχιστείαν ἀπαγορεύ-
 εῖν, εὐτελὲς δὲ ἀνδράποδον μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ βασιλεια προ-
 δεῖξασθαι.” ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέ-
 ρους τῆς πρεσβείας σχολάζοντα, εἴ τι ἕτερον αἰτεῖν βούλοι-
 το, λέγειν· καὶ ἔδοξε τὸν Βάλεντα ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας.
 20 ἰδ'. Ὅτι Μαγνέντιος καὶ Βετράνιον πέμπουσι πρέσβεις A. C. 350
 πρὸς Κωνσταντίνον. πέμπονται δὲ Ρουφῖνος καὶ Μαρχελλί- Const. 14
 νος, ὁ μὲν ὑπαρχος ὢν τῶν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος στρα- V. 20
 τηλάτης, καὶ Νουνέχιος συγκλητικὸς ὑπαρχος, καὶ Μάξιμος
 πρὸς τούτους, ὑπομνήσοντες τὸν Κωνσταντίνον ὅπλων ἀπο- D

5. αὐτόν vulg. 10. τῆς om. vulg. 11. διαγεγενήμεθα
 conl. B. 17. σχολάζοντος vulg. 19. Βετράνιον N., Βρεττα-
 νίων vulg.

manus militum Licinnii iumenta sarcinalia cum regia suppellectili ad se tendentem clandestina incursione interceperat, legatum admisit. Ille vero de pace inter utrumque Imperatorem componenda agens dicebat, non oportere eum, qui de civibus suis victoriam reportasset, iis irasci. Quicquid enim intereat, victori, non victo interire, et si nunc uni pacem denegaverit, multorum bellorum civilium causam fore et auctorem. At Imperator et vultu et motu corporis acerbiter irae suae demonstrans, et aegre vocem emittens dixit: „Non ita nos ad hoc usque tempus gessimus, neque ideo ab Oceano huc bellum gerentes et vincentes pervenimus, ut generum nostrum propter nefaria flagitia a societate regni excludamus et affinitatem eius dissolvamus, et vile mancipium cum ipso in imperium introducamus.” Iussit igitur Mestrianum, hac legationis parte omissa, si quid aliud vellet promere. Et visum est Valentem ab imperio deicere.

14. Magentius et Vetrano mittunt legatos ad Constantium. Mittuntur autem Rufinus et Marcellinus, hic praefectus praetorio, ille alterius agminis ductor, et Nunechius Senatus Princeps, et Ma-
 Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 35_o σχέσθαι καὶ πρώτην ἔχειν ἐν τῇ βασιλείᾳ τιμὴν. ὁ δὲ Μα-
 Const. 14 γγέντιος δι' αὐτῶν τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῷ Κωνσταντίῳ ὑπι-
 σχνεῖτο δίδοναι γαμετὴν ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντίαν
 λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κωνσταντίου. ἐδέξατο οὖν ὁ βασι-
 λεὺς τοὺς Βετρανίωνος καὶ Μαγγεντίου πρέσβεις, ἐν οἷς ὁ5
 Νουνέχιος εὐθὺς ἔφη τῷ προσιμίῳ εἰρήνην αἰτεῖν τὸν Μα-
 γγέντιον, καὶ πολλάκις τῆς περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων κα-
 ταστάσεως τὸν Κωνσταντίον ὑπεμίμνησκε, φάσκων μὴ χρῆ-
 ναι αὐτὸν ἀπροόπτως καὶ κεκμηκότα ἤδη τοῖς πολέμοις δύο
 κατ' αὐτὸν βασιλεῖς, στρατιωτικῆς τε ἐπιστήμης ἐμπειροῦς 10
 καὶ ὁμοιοῦντας ἀλλήλοις καὶ ἔτι ἀκεραίους ὄντας, εἰς πόλε-
 μον προκαλεῖσθαι· οἵτινες, εἰ μὴ περὶ εἰρήνης συνδόξαιεν,
 P. 28 [ὡς] ὁποῖοι καὶ πηλίκιοι κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἔσονται
 παραταττόμενοι, εἴτε εἷς μόνος, εἴτε ὁμοῦ ἄμφω παραγένοι-
 το, μὴ θέλειν αὐτὸν ἐτέρωθεν μαθεῖν ἢ ἐκ τῶν ἤδη πεπρα- 15
 γμένων αὐτοῖς, ὅτε ταῖς ἐκείνων παρατάξεσιν αὐτῷ τε καὶ
 τῷ γένει αὐτοῦ θριάμβοι καταρθούντο. ταύτης τῆς πρεσβείας
 ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐν φροντίσει πολλαῖς ἦν. καὶ εἰς ὕπνον
 Β τραπεῖς εἶδεν ὄψιν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὥσπερ ἔξ ὕψους κα-
 τιῶν καὶ τῇ χειρὶ κατέχων τὸν Κώνσταντα, ὃν ἀνείλε Μα- 20
 γγέντιος, τοῦτον αὐτῷ προσφέρων ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἐδόκει τὰ

5. Βρετανίωνος vulg. ὁ Νουνέχιος—τὸν Μαγγέντιον, καὶ]
 Haec verba, quae vulgo perperam lin. 17. post voc. καταρθού-
 το legebantur, in locum suum reduxit Cl., particula καὶ ab ini-
 tio in finem transposita. 9. καὶ N., μὴ vulg. πολέμοις B.,
 πολεμοῖς vulg. 10. αὐτοῦ coni. B. 13. ὡς uncis inclusit B.

ximus cum ipsis, qui adhortarentur Constantium, ut ab armis ab-
 tineret, et primum honoris gradum in imperio obtineret; Magnen-
 tius Constantio filiam desponderet, et ipse uxorem acciperet Con-
 stantiam, Constantii sororem. Itaque Imperator Constantius admisit
 Vetraniionis et Magnentii legatos, quorum unus, Nunechius, initio
 statim Magnentium pacem petere praefatus est, et Constantium, quo
 in statu res in praesentia essent, monuit dicens, non oportere ipsum
 inconsiderate, praesertim quum bellis iam confectus esset, duos
 contra se Imperatores, rei militaris peritos et inter se concordēs
 et integris viribus, ad bellum provocare. Qui, nisi nunc de pace in-
 ter eos conveniret, quales quantique in bello civili futuri essent,
 sive unus solus, sive uterque simul, non aliunde ipsi discedendum
 esse, quam ex egregiis facinoribus, quae ante edidissent, quando
 ipsi et generi eius prospere rebus gestis triumphos peperissent. Cum
 hanc legationem audisset Imperator, magnam illi ea res curam et
 sollicitudinem attulit. Itaque ad somnum conversus, vidit in somnis
 patrem tanquam ex alto descendentem. In manu tenebat Constans-
 tem a Magnentio peremptum, quem Constantio ostendens haec illi

ρήματα φθέγγεσθαι. „Κωνσταντίε, ἰδοὺ Κωνσταντὸς ὁ πολλῶν A. C. 350
 βασιλέων ἀπόγονος, ὁ ἐμὸς υἱὸς καὶ σὸς ἀδελφός, τυραννι- Const. 14
 κῶς ἀπολλύμενος, μήτε οὖν τὴν βασιλείαν διακοπτομένην, μή-
 τε τὴν πολιτείαν ἀνατρεπομένην περιύδης, μήτε εὐλαβηθῆς
 5 ἀπειλᾶς, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐσομένην σοι δόξαν πάσης ἐκ-
 βάσεως προτίμησον, καὶ μὴ ἰδῆς ἀνεκδίκητον ἀδελφόν.” με-
 τὰ ταύτην τὴν ὕψιν ἀφυπνισθεῖς ὁ Κωνσταντίος, τῶν πρέ- C
 σβων πλὴν Ῥουφίνου φυλακῆ παραδοθέντων . . .

10 εἰ. Ὅτι ἐπὶ Κωνσταντιῶν πρέσβεις ἦλθον Περσῶν. ὁ A. C. 358
 δὲ τῆς πρεσβείας ἡγεμῶν Ναρσῆς τὸ τραχὺ τῶν γραμμάτων Const. 22
 ὧν ἐπεφέρετο τῇ τῶν οἰκείων ἡμερότητι τρόπων συγκεράσας, Iul. C. 4
 ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν.

15 εἰ. Ὅτι οἱ βάρβαροι ἐπὶ Ἰουλιανῷ τοῦ παραβάτου
 εἰρήνην ᾔτουν· ὁ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ σπείσασθαι αὐτοῖς, καὶ
 15 ἐξῆκει ὁμήρους λαβεῖν. οἱ δὲ βάρβαροι πάνν πολλοὺς ἔλεγον
 ἔχειν πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ ζη-
 τεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα, εἴ τινες εἶεν πρὸς τοῦτο παρ' αὐτοῖς D
 ἐπιτήδειοι. ἐκείνων δὲ οὐδὲν ἀπαρνούμενων, ἀλλὰ δώσειν
 συντιθεμένων οὓς ἂν αὐτὸς ἐπιλέξοιτο, τὸν τοῦ βασιλέως νί-
 20 οὖν ἡξίου λαβεῖν ὡς ἀντὶ πολλῶν μόνον ἀρκοῦντα, ὃν εἶχεν
 αἰχμαλώτων. οἱ δὲ βάρβαροι ἦδη τεθνᾶναι αὐτὸν ὑπυλαμ-

3. ἀπολόμενος conī. B. 16. ἔχειν. πολέμῳ μὲν ἐφη, ἀλλ' Bois-
 sonad. Eunap. 1. p. 459.—ἔχειν αὐτὸν αἰχμαλώτους. καὶ ἐκεῖνος
 ἀπεκρίνατο τούτους ἔχειν πολέμῳ, ἀλλ' N.

dicere visus est: „Constanti, ecce Constans, multorum regum pro-
 genies, meus filius, frater tuus nefarie necatus; neque imperium
 labefactatum, neque rempublicam eversam negligas, neque si quis
 tibi minetur, terrore afficiaris, sed gloriam, quae inde te manet, cui-
 cumque oppugnationi praeponas, neque inultum fratrem tuum relin-
 quas.“ Hoc ostento viso, est expergefactus et legatos praeter Rufi-
 num in vincula coniecit.

15. Sub Constantio legati a Persis venire, cuius legationis prin-
 ceptus Narses asperitatem litterarum, quas adferebat, lenitate morum
 suorum temperavit, easque legendas tradidit.

16. Barbari sub Iuliano Apostata pacem petierunt, ille vero
 profectus est, ut cum illis transigeret, et obsides sibi dari petiit. Bar-
 bari responderunt, multos iam in eius potestate esse. Tum ille hos
 belli iure, non ab ipsis traditos habere se dixit: nunc quaerere pa-
 cis pignora; viderent, si qui essent apud ipsos huic rei apti et ido-
 nei. Cum nihil abnuerent, sed daturos se promitterent, quos ele-
 gisset, regis filium poscit, quem unum pro multis obsidem detine-
 ret; is autem iam inter captivos a Romanis custodiebatur. Sed bar-
 bari ipsum periisse existimantes, ad luctum et moerorem una cum

A. C. 358 βάνοντες, μετὰ τοῦ σφῶν βασιλέως ὀδυρόμενοί τε καὶ στέ-
 Const. 22 γοντες, ἐδέοντο τοῦ Καίσαρος ἀδύνατα μὴ ζητεῖν, ἀπαιτοῦν-
 Iul. C. 4 τα τοὺς ἤδη τεθνεῶτας ὁμήρους· τοῦτο δὲ τεκμήριον εἶναι
 τοῦ σπονδᾶς αὐτὸν μὴ ἐθέλειν ποιήσασθαι.

rege conversi, obtestati sunt Caesarem, ne a se ea, quae praestare non possent, peteret: quod faceret, cum eos, qui iam fato functi erant, sibi dari postularet, quo satis se foedera facere nolle indicaret.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
ΠΡΟΣ ΕΘΝΗ.

EX HISTORIA
PETRI PATRICII
ET MAGISTRI
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS ROMANORUM
AD GENTES.

ARGUMENTUM.

Valerianus frustra a Sapore pacem petit (1). Sapore Odenathi legatos et dona superbe remittit (2). Conditiones pacis inter Diocletianum et Narsacum compositae (3).

α'. *Ὅτι Βαλεριανὸς εὐλαβηθεὶς τὴν ἔφοδον τῶν Περ- A.C. 260
σῶν, (ἐλίμωξε γὰρ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, καὶ μᾶλλον οἱ Μαν- Valer. 8
ρουσίοι,) χρυσίον ἄφατον συναγαγὼν ἐπέμψε πρέσβεις πρὸς V. 21
Σαπώρη, ἐπὶ μεγάλας δόσεις τὸν πόλεμον καταλῦσαι βου-
5λόμενος. ὁ δὲ τὰ τε περὶ τοῦ λιμοῦ μαθὼν, τῇ τε παρακλή-*

1. *Valerianus, ne a Persis oppugnaretur, timens, (sane enim eius exercitus laborabat, et maxime Maurusii,) ingentem auri vim accumulans, misit legatos ad Saporem, et magnis largitionibus bel-*

A. C. 260 *σει Βαλεριανού πλέον ἐπαρθεῖς, τοὺς πρέσβεις παρελκύσας,*
 Valer. 8 ἀπράκτους αὐτοὺς ἀποκύσας, εὐθὺς ἐπηκολούθησεν.

A. C. 261 β. Ὅτι Ὀδέναθος τὸν Σαπώρην πολὺ ἐθεράπευεν ὡς
 Gall. 9 ὑπερβεβηκότα κατὰ πολὺ τοὺς Ῥωμαίους. βουλόμενος δὲ αὐτὸν
 5 ὑπαγαγέσθαι, πέμπει δῶρα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄλλα ἀγώγιμα,
 ὧν ἡ Περσίς οὐκ ἦν εὐφορος, καμήλοις ἐπιθεῖς. καὶ γράμ-
 ματα πέμπει δεήσεως δύναμιν ἔχοντα, καὶ ὅτι οὐδὲν Πέρ-
 σiais ὑπεναντίον αὐτὸς εἰργάσατο. ὁ δὲ τοὺς οἰκέτας ὑπέ-
 τασσε δεξαμένους τὰ δῶρα ῥίπτειν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὰς
 ἐπιστολάς διαβρήξας συνέτριψε, καὶ ἐδήλωσε. „τίς ὦν καὶ
 10 πόθεν ἐτόλμησε πρὸς τὸν οἰκεῖον δεσπότην γράφαι; καὶ νῦν
 εἰ βούλεται ἐλαφροτέρας κολάσεως τυχεῖν, ὀπίσω τὰς χεῖρας
 15 δήσας προσπεσέτω. εἰ δὲ μὴ, ἴστω ὡς καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γέ-
 νος καὶ τὴν πατρίδα ἀπολώ.”

A. C. 297 γ. Ὅτι Γαλέριος καὶ Διοκλητιανὸς εἰς Νίσιβιν συνῆλ-
 Diocl. 14 θον, ἐνθα κοινῇ βουλευσάμενοι στέλλουσιν εἰς Περσίδα πρε-
 σβευτὴν Σικόριον Πρόβον ἀντιγραφέα τῆς μνήμης. τοῦτον ὁ
 Ναρσαῖος τῇ τῶν ἐπαγγελθέντων ἐλπίδι φιλοφρόνως ἐδέξατο.
 χρῆται δὲ καὶ τινι ἀναβολῇ ὁ Ναρσαῖος. ὡς γὰρ βουλόμενος
 20 φῆσεν τοὺς περὶ Σικόριον πρέσβεις, ὅσα δὴ κεκοπωμένους, ἀ-
 γακτήσασθαι, μέχρι τοσούτου περὶ τὸν Ἀσπροῦδιον ποταμὸν
 1. παρελκύσας H., παρεκλύσας vulg. 3. Ὀδέναθος Val., ὁ Δέ-
 νατος vulg.

lum solvere voluit. Sed Sapores inopiae Romanorum haud ignarus
 et precibus Valeriani elatus, legatos distinctet, deinde re infecta di-
 mittit, eoque subsequitur.

2. Odenathus Saporem, tanquam longe Romanis praestantio-
 rem, multum coluit et observavit, et cupiens eum sibi devincere, dona
 magnifica camelis imponens earum rerum, quarum Persis non erat
 ferax, ad eum mittit cum litteris, quibus cum multis precibus se
 nihil unquam contrarium Persarum rationibus fecisse testabatur. At
 ille iussit servos suos, postquam recepissent munera, ea in proxi-
 mum fluentem proicere, et eius litteras laceratas pedibus conculca-
 re. Haec quoque palam protulit: „Quis et unde iste est, qui eo tem-
 peritatis devenit, ut audeat ad suum dominum scribere. Nunc si
 velit leviori poena affici, manibus a tergo revinctis, prosternat se
 ante me. Si non faciat, sciat me illum et omne eius genus perdi-
 turum et exstincturum.“

3. Galerius et Diocletianus Nisibi convenerunt. Ibi communi-
 cato consilio, mittunt legatum in Persidem Sicorium Probum, ma-
 gistrum memoriae. Hunc Narsaeus, quia ex his, quae sibi nuntiata
 fuerant, spem se optata consecuturum conceperat, benigne et co-
 miter excepit. Antea tamen callide moras nectebat. Quum enim
 speraret, se legatos longo itinere fessos facilius sibi conciliaturum
 esse, eo usque Sicorium, qui consilii ipsius non ignarus erat, circa

τῆς Μηδικῆς τὸν Σικόριον παρείλκυσεν, οὐκ ἀγνοοῦντα μὲν- A. C. 297
 τοι τὸ γινόμενον, ἕως οἱ τῆδε κάκεισε διὰ τὸν πόλεμον σκορ- Diocl. 14
 πισθέντες συνελέγησαν. καὶ τηρικαῦτα ἐν τοῖς ἐνδοτέρω τῶν P. 30
 βασιλείων πάντας τοὺς ἄλλους χωρίσας, καὶ ἀρκεσθεῖς τῇ
 5 παρουσίᾳ Ἀφφάρβα καὶ Ἀρχαπέτου καὶ Βαρσαβώρσου, ὧν
 ὁ μὲν ἕτερος ὑπαρχος ἦν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος τὴν τοῦ
 Συμίου εἶχεν ἀρχήν, ἐπέτρεψε τῷ Πρόβῳ τὴν πρεσβείαν διεξ-
 10 ἰέναι. ἦν δὲ τὰ κεφάλαια τῆς πρεσβείας ταῦτα, ὥστε κα-
 τὰ τὸ ἀνατολικὸν κλίμα τὴν Ἰντηληνὴν μετὰ Σοφηνῆς καὶ
 10 Ἀρζανηνὴν μετὰ Καρδουνηῶν καὶ Ζαβδικηνῆς Ῥωμαίους
 ἔχειν, καὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἑκατέρας πολιτείας ὁροθέσιον
 εἶναι, Ἀρμενίαν δὲ Ζίνθα τὸ κάστρον ἐν μεθορίῳ τῆς Μη- B
 δικῆς κείμενον ὀρίζειν, τὸν δὲ Ἰβηρίας βασιλέα τῆς οἰκείας
 βασιλείας τὰ σύμβολα Ῥωμαίοις ὀφείλειν, εἶναι δὲ τόπον τῶν
 15 συναλλαγμάτων Νίσιβιν τὴν πόλιν παρακειμένην τῷ Τίγρι-
 δι. τούτων ὁ Ναρσατος ἀκούσας, ἐπειδὴ πρὸς μηδὲν τούτων ἡ
 παρούσα τύχη ἀρνεῖσθαι αὐτὸν συνεχώρει, συνέθετο τούτοις
 ἄρασι· πλὴν ἵνα μὴ δόξη ἀνάγκη πάντα ποιεῖν, διηρησάτο
 μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων τὴν Νίσιβιν. ὁ δὲ
 20 Σικόριος „ἐνδεδωκέναι χρὴ πρὸς τοῦτο. οὔτε γὰρ αὐτοκρά-
 τωρ ἡ πρεσβεία, καὶ περὶ τούτου ἐκ τῶν αὐτοκρατόρων οὐ-
 δὲν ἐπιτέτραπτο.“ τούτων οὖν συντεθέντων, ἀπεδόθησαν τῷ

1. ἀγνοοῦντα Cl., ἔγνω αὖν τὰ vulg. 3. τῶν βασιλείων N.,
 τῷ βασιλεῖ vulg. 10. Ἀρζανηνὴν et Καρδουνηῶν N., Ἀρζακη-
 νην et Καρδουνηῶν vulg. 20. οὔτε γὰρ αὐτοκράτωρ ἢ B.,
 τότε γὰρ αὐτοκράτωρ vulg.

Aspradum, Mediae fluvium, detinuit, donec milites, qui hic illic per
 bellum dispersi erant, convenissent. Tum in interiori conclavi re-
 gis admissus, reliquis omnibus abire iussis, contentus praesentia
 Apharbae et Archapeti et Barsaborsi, quorum alter erat praefectus
 praetorio, alter Sumii dignitatem obtinebat, iussit Probo suam
 legationem referre. Erant autem capita legationis haec, ut Romani
 in Oriente haberent Intilenen cum Sophene, Arzanenen cum Cardu-
 ene et Zabdicene, et Tigris fluvius utriusque imperii limes esset:
 ut Zintha castellum, in confiniis Mediae situm, Armeniam termi-
 naret, rex Iberiae regni sui insignia a Romanis accepta susciperet;
 commerciorum locus Nisibis esset, ad Tigrim amnem sita. Quae
 ubi audivit Narsaeus, quandoquidem, quae erat eius fortuna, nihil
 quicquam eorum licebat illi denegare, consensit et approbavit, prae-
 terquam quod, ne ista omnia videretur necessitate coactus facere,
 solummodo abnuit, commerciorum locum esse Nisibim. Sed Sicorina
 hoc quoque ab illo concedendum esse dixit; neque enim legatos libera
 auctoritate instructos esse, neque Imperatores quicquam de hac re

136 EXCERPTA E PETRI PATR. HISTORIA.

A. C. 297 Ναρσαίῳ αἵτε γαμεταὶ καὶ οἱ παῖδες, μετὰ φιλοτιμίας τῶν
Diocl. 14 βασιλέων τῆς σωφροσύνης αὐταῖς καθαρᾶς φυλαχθείσης.

2. καθαρᾶς vulg.

praecipisse. His igitur conditionibus acceptis, Narsaeo restitutae sunt eius uxores et liberi, debita erga illas temperantia cum summa Imperatorum fide observata.

E lexico Segueriano περὶ συντάξεως, edito in Bekkeri
anecdotis, Vol. I. p. 117. seqq.

Πέτρον εἰς τὰ περὶ Ἀντωνίου „πολλὰ οὖν θωπεύσας
αὐτόν.” s. v. θωπεύω, αἰτιατικῇ.

Πέτρον εἰς τὰ τῆς μοναρχίας Καίσαρος „ἀπέπεισε τοὺς
βουλευταῖς ἐκδημεῖν ἔξω Ἰταλίας.” s. v. ἀπέπεισε, δοτικῇ.

Quae ex Petri Patricii libro περὶ καταστάσεως τῆς βασιλείας
apud Constantinum de ordine aulae Byzantinae servatae
exstant, hic non repetenda videbantur.

ΠΡΙΣΚΟΥ ΠΑΝΙΤΟΥ

ΤΑΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΠΡΙΣΚΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΒΥΖΑΝΤΙΚΗΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

EX HISTORIA BYZANTINA
PRISCI RHETORIS
ET SOPHISTAE
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Margus oppidum episcopi fraude a Scythis capitur (1). Attilas, Scytharum transfugis incassum a Theodosio repetitis, in fines Romanos irrumpit (2). Durae pacis a Romanis cum Hunnis initas conditiones: pactae pecuniae severe per imperium Romanum exiguntur. Asimuntii ad pacem accipiendam ab Hunnis adiguntur (3). Attilas Romanos vanis legationibus fatigat (4). Chrysaphius eunuchus consilium inquit Attilae per Edeconem eius legatum interimendi (5). Compertis insidiis, Attilas Chrysaphium ad supplicium exposcit (6). Idem bellum parat adversus occidentem (7). Belli inter Attilam et Aëtium coorti causae (8). Attilas Orienti bellum minatur (9). Ardaburius bellum gerit cum Saracenis (10). Maximinus cum Blemmyis et Nubadibus pacem componit, quae post mortem eius solvitur (11). Gobazes, Colchidis rex, Byzantium vocatur (12). Maiorianus in Africam traicere constituit (13). Marcellinus in Gallia cum Gothis bella gerit. Genserichus Siciliam et Italiam vastat. Legatio Saragurorum ad Leonem (14). Persarum ad Leonem legati de iniuriis Romanorum queruntur. Tatianus legatus ad Vandalos mittitur (15). Gobazes benigne a Leone excipitur (16). Sciri auxilia petunt a Romanis adversus Gothos (17). Attilae filii societatem cum Leone inire frustra conantur (18). Fines Persarum a Saraguris aliisque gentibus infestantur (19). Dengizich bellum contra Romanos molitur (20). Gothi a ducibus Romanis in dedicationem accepti trucidantur (21). Suani a Persis vexati Romanos auxilium poscunt (22).

- A. C. 442 α'. Ὅτι τῶν Σκυθῶν κατὰ τὸν τῆς πανηγύρεως καιρὸν
 Ind. 10 καταστρατηγησάντων Ῥωμαίους καὶ πολλοὺς ἀνελόντων, οἱ
 Theod. 35 Ῥωμαῖοι ἐπέστελλον πρὸς τοὺς Σκύθας, ἐν αἰτία ποιούμενοι
 P. 33 τῆς τοῦ φρουρίου αἰρέσεως ἕνεκεν καὶ τῆς τῶν σπονδῶν ὀλι-
 V. 23 γωρίας. οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, ὡς οὐκ ἀρξάμενοι, ἀλλ' ἀμυνόμε-
 νοι ταῦτα δράσειαν τὸν γὰρ τῆς Μάργου ἐπίσκοπον εἰς ἑαν-
 τῶν ἀναβεβηκότα γῆν καὶ διερευνησάμενον τὰς παρά σφισιν
 βασιλείους θήκας, σεσυληκέναι τοὺς ὑποκειμένους θησαυροὺς.
 Β καὶ εἰ μὴ τοῦτον ἐκδοῖεν, ἐκδοῖεν δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατὰ
 τὰ ὑποκείμενα, (εἶναι γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις πλείστους,) τὸνιο
 πόλεμον ἐπάξειν. Ῥωμαίων δὲ τὴν αἰτίαν οὐκ ἀληθῆ φημέ-
 νων εἶναι, ἐν τοῖς σφετέροις λόγοις τὸ πιστὸν οἱ βάρβαροι
 θέμενοι κρίσεως μὲν τῶν ἀμφιβόλων κατωλιγώρουν, πρὸς
 πόλεμον δὲ ἐτρέπησαν, καὶ περαιωθέντες τὸν Ἴστρον πόλεις
 καὶ φρούρια πλείστα ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἐκάκωσαν. ἐν οἷς καὶ 15
 τὸ Βιμινάκιον εἶλον· πόλις δὲ αὕτη τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς Μυ-
 σῶν. ὧν γινομένων, καὶ τινων λογοποιούντων, ὡς ὁ ἐπίσκοπος
 ἐκδοθεῖη, ὥστε μὴ ἐνὸς ἀνδρὸς πέρι τῷ παντὶ Ῥωμαίων τὸν
 ἐκ τοῦ πολέμου ἐπαχθῆναι κίνδυνον, ὑποτοπήσας ὁ ἀνδρῶπος
 P. 34 ἐκδοθήσεσθαι, λαθῶν τοὺς ἐν τῷ ἄστει πρὸς τοὺς πολεμίους 20
 παραγίνεται, καὶ αὐτοῖς παραδώσειν ὑπισχνεῖται τὴν πόλιν,
 εἶγε ἐπιεικὲς τι οἱ τῶν Σκυθῶν βουλευσάιντο βασιλεῖς. οἱ δὲ

1. Scythae, quo tempore mercatus Scytharum et Romanorum frequenti multitudine celebrabatur, Romanos cum exercitu sunt adorti, et multos occiderunt. Romani ad Scythas miserunt, qui de praesidii expugnatione et foederum contemptu cum eis expostulerent. Hi vero se non ultro bellum inferentes, sed factas iniurias ulciscentes, haec fecisse responderunt. Margi enim episcopum in suos fines transgressum, fiscum regium et reconditos thesauros indagatum expilasse. Hunc nisi dederent una cum transfugis, ut foederibus convenerit, (esse enim apud eos plures,) bellum illaturos. Quae cum Romani vera esse negarent, barbari vero in eorum, quae dicebant, fide perstarent, iudicium quidem de his, quae in contentione posita erant, subire minime voluerunt, sed ad bellum conversi sunt. Itaque transmisso Istro, oppidis et castellis ad ripam sitis plurima damna intulerunt, et inter cetera Viminacium, quae Moesorum urbs est in Illyrico, ceperunt. His gestis, cum multi in sermonibus dictarent, episcopum dedi oportere, ne unius hominis causa universa Romanorum respublica belli periculum sustineret: ille se deditum iri suspicatus, clam omnibus civitatem incolentibus ad hostes esugit, et urbem traditurum, si sibi Scytharum reges liberalitate sua consulerent, pollicitus est. Ad ea cum beneficium omni

ἔφασαν πάντα ποιήσῃν τὰ ἀγαθὰ, εἰ τὴν αὐτοῦ ἄγοι ἐς ἔσ- A. C. 442
 γον θπόςχεσιν. δεξιῶν τε καὶ ὄρκων ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις δο- Ind. 10
 θέντων, μετὰ βαρβαρικῆς πολυπληθείας ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐ- Theod 35
 πάνεισι γῆν, καὶ ταύτην προλοχίσας ἀντικρὺ τῆς ὄχθης νυ-
 5 κτός διανίστησιν ἐκ συνθήματος, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀντιπάλοις τὴν
 πόλιν ποιεῖ. δηωθείσης δὲ τῆς Μάργου τὸν τρόπον τοῦτον,
 ἐπὶ μείζον ἠϋξήθη τὰ τῶν βαρβάρων πράγματα.

β. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ βασιλέως Ἀττήλας
 δ τῶν Οὐννων βασιλεὺς τὸν οἰκεῖον στρατὸν ἀγείρας γράμμα- B
 10 τα πέμπει παρὰ τὸν βασιλέα τῶν τε φρυγῶδων καὶ τῶν φό-
 ρων πέρι, ὅσοι προφάσει τοῦδε τοῦ πολέμου οὐκ ἐδέδοντο,
 τὴν ταχίστην οἱ ἐκπέμπεσθαι παρακελευόμενος· συντάξεως
 δὴ ἕνεκα * μέλλοντος φόρου παρ' αὐτὸν πρέσβεις τοὺς διαλε-
 15 ξομένους ἀφικνεῖσθαι, ὡς, εἰ μελλήσειαν ἢ πρὸς πόλεμον ὀρ-
 μήσειαν, οὐδὲ αὐτὸν ἔτι ἐθέλοντα τὸ Σκυδικὸν ἐφέξειν πλῆ-
 θος. ταῦτα ἀναγγόντες οἱ ἀμφὶ τὰ βασίλεια οὐδαμῶς τοὺς
 παρὰ σφᾶς καταφνόντας ἐκδώσειν ἔφασαν, ἀλλὰ σὺν ἐκεί-
 νοις τὸν πόλεμον ὑποστήσεσθαι, πέμψειν δὲ πρέσβεις τοὺς
 τὰ διάφορα λύσοντας. ὡς δὲ τῷ Ἀττήλα τὰ δεδογμένα
 20 Ῥωμαίοις ἠγγέλλετο, ἐν ὀργῇ τὸ πρῶγμα ποιούμενος τὴν Ῥω-
 μαϊκὴν ἐδήσον γῆν, καὶ φρονήριά τινα καθελὼν τῇ Ῥατιαρῖα
 προσέβαλλε μεγίστη καὶ πολυανθρώπων.

3. ἐπανάησι vulg. 13. διαλεξαμένους vulg. 14. μελλήσειαν ἢ
 B., μελλήσειεν vulg.

ratione se repensuros promitterent, si rem ad exitum perduceret, datis dextris et dictis iureiurando utrinque praestito firmatis, ille cum magna barbarorum multitudine in fines Romanorum est reversus. Eam multitudinem cum ex adverso ripae in insidiis collocasset, nocte dato signo exsiliit, et urbem in manus hostium traduxit. Et ab eo tempore barbarorum res in diem auctiores melioresque fuerunt.

2. Sub Theodosio Iuniore Imperatore Attilas Hunnorum rex delectum ex suis habuit, et litteras ad Imperatorem scripsit de transfugis et de tributis, ut, quaecumque occasione huius belli reddita non essent, quam citissime ad se mitterentur, de tributis autem in posterum pendendis legati secum acturi ad se venirent: nam si cunctarentur aut bellum pararent, ne se ipsum quidem Scytharum multitudinem diutius contenturum. His litteris lectis, Imperator nequaquam Scythas, qui ad se confugissent, traditurum dixit, sed una cum illis in animo sibi esse, belli eventum expectare. Ceterum se legatos missurum, qui controversias dirimerent. Ea sicuti Romani decreverant, ubi Attilas rescivit, ira commotus Romanorum fines vastavit, et castellis quibusdam dirutis, in Ratiariam urbem magnam et populi multitudine abundantem irruptionem fecit.

A. C. 447 γ'. Ὅτι μετὰ τὴν ἐν Χερρόνησῳ μάχην Ῥωμαίων πρὸς
 Ind. 15 Οὐγγους ἐγίνοντο καὶ αἱ συμβάσεις, Ἀνατολίου πρεσβευσα-
 Theod. 40 μένου. καὶ ἐπὶ τοῖσδε ἐσπένδοντο, ὅπως ἐκδοθεῖεν μὲν ἂν τοῖς
 V.24 Οὐγγοῖς οἱ φρυγάδες, καὶ ἕξ χιλιάδες χρυσοῦ λίτρων ὑπὲρ
 τῶν πάλαι συντάξεων δοθεῖν αὐτοῖς. φόρον δὲ ἔτους ἑκά-5
 στου δισχιλίας καὶ ἑκατὸν λίτρας χρυσοῦ σφισιν τεταγμένον
 εἶναι. ὑπὲρ δὲ αἰχμαλώτου Ῥωμαίου φεύγοντος καὶ ἐς τὴν
 D Δσφετέραν γῆν ἄνευ λύτρων διαβαίνοντος δώδεκα χρυσοῦς εἶ-
 ναι ἀποτίμησιν· μὴ καταβάλλοντας δὲ τοὺς ὑποδεχομένους
 ἐκδιδόναι τὸν φεύγοντα. μηδένα δὲ βάρβαρον Ῥωμαίουσι¹⁰
 κατὰ σφᾶς φεύγοντα δέχεσθαι. ταύτας προσεποιούντο μὲν
 ἐθελονταὶ Ῥωμαῖοι τὰς συνθήκας τίθεσθαι· ἀνάγκη δὲ ὑ-
 περβάλλοντι δέει, ὅπερ κατεῖχε τοὺς σφῶν ἄρχοντας, πᾶν
 ἐπίταγμα καίπερ ὄν χάλεπὸν, τυχεῖν τῆς εἰρήνης ἐσπουδαί-
 οντες, ἡσμένιζον, καὶ τὴν τῶν φόρων σύνταξιν βαρυτάτην οὐ-¹⁵
 σαν προσείντο, τῶν χρημάτων αὐτοῖς καὶ τῶν βασιλικῶν θη-
 P.35 σαυρῶν οὐκ εἰς δέον ἐκδεδαπανημένων, ἀλλὰ περὶ θείας
 ἀτόπους καὶ φιλοτιμίας οὐκ εὐλόγους καὶ ἡδονὰς καὶ δαπά-
 νας ἀνειμένας, ἃς οὐδεὶς τῶν εὐφρονούντων οὐδὲ ἐν εὐ-
 πραγίαις ὑποσταίη, μὴ τί γε δὴ οἱ τῶν ὀπλων ὀλιγορήσαν-²⁰
 τες, ὥστε μὴ μόνον Σκύθαις, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς λοιποῖς βαρ-
 βάροις τοῖς παροικοῦσιν τὴν Ῥωμαίων ὑπακούειν εἰς φόρον

11. παρὰ σφᾶς conl. B. 12. δὲ καὶ ὑπερβ. N.

3. Post pugnam in Chersoneso commissam Romani cum Hunnis pacem per Anatolium legatum fecerunt, et in has condiciones conve-
 nerunt: profugos Hunnis reddi, sex millia auri librarum pro prae-
 teritis stipendiis solvi; duo millia et centum in posterum singulis
 annis tributi nomine pendii. Pro unoquoque captivo Romano, qui
 in Romanorum fines, non soluto redemptionis pretio, evasisset, duo-
 decim aureorum multam inferri. Quae si non solveretur, qui cap-
 tivum recepisset, restituere teneri. Romanos neminem ex barbaris
 ad se confugientem admittere. In has quidem foederum leges Ro-
 mani sponte consensisse videri volebant: sed necessitate coacti, supe-
 rante metu, qui Romanorum ducum mentes occupaverat, quantum-
 vis duras et iniquas condiciones sibi impositas summo pacis conse-
 quendae studio ducti lubentibus animis susceperunt, et gravissimum
 tributum pendere non recusabant, quamquam opes imperii et regii
 thesauri non ad necessarios usus, sed in absurda spectacula, in va-
 nos honorum ambitus, in immodicas voluptates et largitiones con-
 sumptae fuerant, quales nemo sanae mentis vel in maxime affluen-
 tibus divitiarum copiis sustineret, nedum Romani isti, qui rei mili-
 taris studium adeo neglexerant, ut non solum Scythiis, sed et reli-
 quis barbaris, qui proximas imperii Romani regiones incolabant,

ἀπαγωγῆν. τοῦτων τῶν συντάξεων καὶ τῶν χρημάτων πέρι, A. C. 447
 ἄπερ ἔδει τοῖς Οὐνγοῖς ἐκπέμπεσθαι, Ind. 15 συνεισφέρειν πάντας
 ἠνάγκασε, Theod. 40 δασμὸν εἰσπραττομένους καὶ τοὺς κατὰ χρόνον τι-
 νὰ τὴν βαρυντάτην κουφισθέντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν εἴτε δι-
 βκαστῶν κρίσει, εἴτε βασιλέων φιλοτιμίαις. συνεισέφερον δὲ
 ῥητὸν χρυσίον καὶ οἱ ἐν τῇ γερουσίᾳ ἀναγεγραμμένοι ὑπὲρ
 σφῶν αὐτῶν ἀξίας. καὶ ἦν πολλοῖς ἢ λαμπρὰ τύχη βίου
 μεταβολή· ἐσπερᾶντο γὰρ μετὰ αἰκισμῶν ὑπὲρ ἕκαστον
 ἀπεγράψαντο οἱ παρὰ βασιλέως τοῦτο ποιεῖν ἐπιτεταγμένοι,
 10 ὥστε τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἐπιπλα τοὺς πάλαι εὐδαί-
 μονας προτιθέναί ἐν ἀγορᾷ. τοῦτο μὲν μετὰ τὸν πόλεμον τὸ
 κακὸν Ῥωμαίους ἐδέξατο, ὥστε πολλοὺς ἢ ἀποκαρτερήσαν-
 τας ἢ βρόχον ἀψαμένους τὸν βίον ἀπολιπεῖν. τότε δὲ ἐκ
 τοῦ παραχρῆμα τῶν Θησαυρῶν ἐξαντληθέντων, τότε χρυσί-
 15 ον καὶ οἱ φρυγάδες ἐπέμποντο, Σκόττα ἐπὶ ταύτην τὴν πρᾶξιν
 ἀφικόμενοι· ὧν πλείστους Ῥωμαῖοι ἀπέκτειναν ἀπειθοῦντας
 πρὸς τὴν ἔκδοσιν. ἐν οἷς καὶ τῶν βασιλικῶν ὑπῆρχον Σκυ-
 θῶν, οἱ ὑπὸ Ἀττήλα τάττεσθαι ἀνηνάμενοι παρὰ Ῥωμαίους
 ἀφίκοντο. τοῖς δὲ αὐτοῦ ὁ Ἀττήλας προστιθεῖς ἐπιτάγμασι,
 20 καὶ Ἀσημουντίους ἐκέλευσεν ἐκδιδόναι ὅσους αἰχμαλώτους
 ἀπῆρχον ἔχοντες εἴτε Ῥωμαίους, εἴτε βαρβάρους. Ἀσημοῦς D

3. ἠνάγκασαν coni. N. 5. δὲ B., καὶ vulg. 6. ἀναγεγραμμένοι
 Val., ἀνω γεγραμμένοι vulg. 15. τὴν add. B. 17. ὑπαρχον Par.

vestigales facti essent. Itaque tributa et pecunias, quas ad Hunnos
 deferri oportebat, Imperator omnes conferre coegit: nulla etiam
 eorum immunitatis habita ratione, qui terrae onere, tanquam nimis
 gravi ad tempus, sive Imperatorum benignitate, seu iudicium sen-
 tentia, levati erant. Conferebant etiam aurum indictum qui in
 Senatum ascripti erant, ultra quam facultates ferre poterant, et
 multis splendida et illustris fortuna vitae commutationem attulit.
 Conficiebantur enim pecuniae, quae unicuique imperatae erant, cum
 acerbitate et contumelia ab iis, quibus huius rei cura ab Imperato-
 re erat demandata. Ex quo, qui a maioribus acceptas divitias pos-
 sidebant, ornamenta uxorum et pretiosam suam suppellectilem in
 foro venum exponebant. Ab hoc bello tam atrox et acerba calamitas
 Romanos excepit, ut multi aut abstinentia cibi, aut aptato collo
 laqueo vitam sinierint. Tunc igitur, parvo temporis momento ex-
 haustis thesauris, aurum et exules (nam Scotta, qui susciperet,
 advenerat,) ad Scythas missi sunt. Romani vero multos ex profugis,
 qui dedi reluctabantur, trucidarunt, inter quos aliqui fuerunt e
 regis Scythiae, qui militare sub Attila renuerant et Romanis se ad-
 iunxerant. Praeter has pacis condiciones Attilas Asimuntis quoque
 imperavit, ut captivos, quos penes se habebant, sive Romanos, sive
 barbaros, redderent. Est autem Asimus oppidum validum, non mul-

- A. C. 447 δὲ ἐστὶ φρουρίον καρτερόν, οὐ πολὺ μὲν ἀπέχον τῆς Ἰλλυ-
 Ind. 15 ρίδος, τῷ δὲ Θρακίῳ προσκείμενον μέρει· ὅπερ οἱ ἐνοικοῦν-
 Theod. 40 τες ἄνδρες πολλὰ δεινὰ τοὺς ἐχθροὺς εἰργάσαντο, οὐκ ἀπὸ
 τειχῶν ἀμυνόμενοι, ἀλλ' ἔξω τῆς τάφρου μάχῃς ὑφιστάμενοι
 πρὸς τε ἀπειρὸν πλῆθος καὶ στρατηγούς μέγιστον παρὰ Σκύ-5
 θαῖς ἔχοντας κλέος, ὥστε τοὺς μὲν Οὐννοὺς ἀπορήσαντας
 τοῦ φρουρίου ὑπαναχωρῆσαι, τοὺς δὲ ἐπεκτρέχοντας καὶ πε-
 ραιτέρω τῶν οἰκειῶν γινομένους, ἤνίκα ἀπήγγελλον αὐτοῖς οὐ
 σκοποὶ διέναι τοὺς πολεμίους· λείαν Ῥωμαϊκὴν ἀπάγοντας,
 ἀδοκῆτοις τε ἐμπίπτειν καὶ σφέτερα τὰ ἐκείνων ποιεῖσθαι 10
 P. 36 λάφυρα, πλήθει μὲν λειπομένους τῶν ἀντιπολεμούντων, ἀρε-
 τῇ δὲ καὶ ῥώμῃ διαφέροντας. πλείστους τοίνυν οἱ Ἀσημονύ-
 τιοι ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ Σκύθας μὲν ἀπέκτειναν, Ῥωμαί-
 ους δὲ ἠλευθέρωσαν, τοὺς δὲ καὶ ἀποδράσαντας τῶν ἐναν-
 τίων ἐδέξαντο. οὐκ ἀπάγειν οὖν ἔφη ὁ Ἀττήλας στρατὸν, 15
 οὐδὰ ἐπικυροῦν τὰς τῆς εἰρήνης συνθήκας, εἰ μὴ ἐκδοθεῖεν
 οὐ παρ' ἐκείνους καταφυγόντες Ῥωμαῖοι, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν
 δοθεῖεν ἀποτιμήσεις, ἀφειδήσαν δὲ καὶ οἱ παρὰ Ἀσημουντί-
 V. 25 ῶν ἀπαχθέντες αἰχμάλωτοι βάρβαροι. ἀντιλέγειν δὲ αὐτῷ
 ὡς οὐχ οἷός τε ἦν οὔτε Ἀνατόλιος πρεσβευόμενος, οὔτε Θεό-20
 δουλος ὁ τῶν στρατιωτικῶν κατὰ τὸ Θρακίον ταγματῶν ἡ-
 Βγούμενος, (οὔτε γὰρ ἐπειθον, οὔτε τὰ εὐλογα προτεινοντες,
 τοῦ μὲν [γὰρ] βαρβαροῦ τεθαρβηκός καὶ προχείρως ἐς τὰ
 6. ἔγοντες vulg. ἀπορήσαντας N., ἀποβέβησαντας vulg.
 15. τὸν στρ. N. 16. ἐκδοθεῖεν H., ἐκποθεῖεν vulg. 17. ἢ conl.
 B. pro καὶ. 21. στρατιωτῶν vulg. 23. γὰρ unciis inclusimus.

tum ab Illyrico distans, quod parti Thraciae adiacet, cuius incolae gravibus damnis hostes affecerunt. Non illi quidem se murorum ambitu tuebantur, sed extra propugnacula certamina sustinebant contra infinitam Scytharum multitudinem et duces magni apud eos nominis et existimationis. Itaque Hunni omissa spe ab oppugnando oppido destiterunt. Illi autem vagantes et a suis longius aberrantes, a quando hostes exisse et praedas ex Romanis egisse, exploratores denuntiabant, inopinantes aggressi parta ab eis spolia sibi vindicabant, numero quidem inferiores adversariis, sed robore et virtute praestantes. Itaque Asimuntii plurimos ex Scythis in hoc bello percaverunt, et multos Romanorum in libertatem asseruerunt, et latium transfugas receperunt. Quamobrem Attilas, se exercitum ante moturum, aut foederis condiciones ratas habiturum profertur, quam Romani, qui ad Asimuntios pervenissent, redderent aut pro his multa conventa solveretur, et liberarentur abducti in servitute barbari. Quum, quae contra ea dissereret, non habuisset Anatolius legatus, neque Theodulus, praesidiariorum Thraciae dux, (nihil enim rationibus suis barbarum movebant, quod

πλα δρυμῶντος, αὐτῶν δὲ κατεπτηχότων διὰ τὰ προὔπαρξαν- A. C. 447
 τα,) γράμματα παρὰ τοὺς Ἀσημοντίους ἔσπελλον ἢ ἐκδιδο- Ind. 15
 ναι τοὺς παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας αἰχμαλώτους Ῥωμαί- Theod. 40
 ους, ἣ ὑπὲρ ἐκάστου δώδεκα τιθέναι χρυσοῦς, διαφεθῆναι
 ἢ δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους Οὐννοῦς. οἱ δὲ τὰ αὐτοῖς ἐπισταλ-
 μένα ἀναγνόντες ἔφασαν τοὺς μὲν παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας
 Ῥωμαίους ἀφείναι ἐπ' ἐλευθερίᾳ, Σκυθὰς δὲ ὅσους αἰχμαλώ-
 τούς ἔλαβον ἀνηρηκέναι, δύο δὲ συλλαβόντας ἔχειν διὰ τὸ
 καὶ τοὺς πολεμίους μετὰ τὴν γενομένην ἐπὶ χρόνον πολιορ- C
 10κίαν ἕξ ἐνέδρας ἐπιθεμένους τῶν πρὸ τοῦ φρουρίου νεμόν-
 των παιδῶν ἀρπάσαι τινὰς, οὓς εἰ μὴ ἀπολάβοιεν, οὐδὲ τοὺς
 νόμφ πολέμου κτηθέντας ἀποδώσειν. ταῦτα ἀπαγγειλάντων
 τῶν παρὰ τοὺς Ἀσημοντίους ἀφιγμένων, τῷ τε Σκυθῶν βα-
 σιλεῖ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἄρχουσιν ἐδόκει μὲν ἀναζητεῖσθαι
 15οὓς οἱ Ἀσημοντίοι ἔφασαν ἠρπάσθαι παιδας, οὐδενὸς δὲ
 φανέντος, οἱ παρὰ τοῖς Ἀσημοντίοις βάρβαροι ἀπεδόθησαν,
 πίστεις τῶν Σκυθῶν δόντων ὡς παρ' αὐτοῖς οἱ παῖδες οὐκ
 εἴησαν. ἐπώμνυντο δὲ καὶ οἱ Ἀσημοντίοι, ὡς οἱ παρὰ
 σφᾶς καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἀφείθησαν. ὦ-
 20μνον δὲ, καίπερ παρὰ σφισιν ὄντων Ῥωμαίων· οὐ γὰρ ἐπί- D
 ορκον ᾔοντο ὄρκον ὀμνῆναι ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἐκ τοῦ σφε-
 τέρου γένους ἀνδρῶν.

δ. "Οτι γενομένων τῶν σπονδῶν, Ἀττήλας αὐθις παρὰ
 2. et 4. ὡς ἡ ἐκδ.— χρυσοῦς δεῖ, ἀφεθ. con. N. 6. αὐτοῖς vulg.
 18. εἴασαν vulg., εἰσίν con. H. ἐπωμνύοντο vulg.

centi victoria elatus, promte ad arma ferebatur, ipsi contra propter
 recens acceptam cladem animis ceciderant,) Asimuntii per litteras
 significarunt, ut Romanos captivos, qui ad se perfugissent, resti-
 tuerent, aut pro unoquoque captivo duodecim aureos penderent,
 et Hunnos captivos liberarent. Quibus litteris lectis, Romanos, qui
 ad se confugissent, liberos se abire sivisse, Scythas vero, quotquot
 in suas manus venissent, trucidasse responderunt. Duos autem
 captivos retinere, propterea quod hostes, obsidione ommissa, in insi-
 diis collocati, nonnullos pueros, qui ante munitiones greges pasce-
 bant, rapuissent, quos nisi recipere, captivos iure belli sibi ac-
 quisitos, minime restitutos. Haec renuntiarunt qui ad Asimuntios
 missi fuerant. Quibus auditis, Scytharum regi et Romanis princi-
 pibus placuit exquiri pueros, quos Asimuntii raptos esse quereban-
 tur. Sed nemine reperto, barbari ab Asimuntio capti sunt dimissi,
 prius tamen fide a Scythis accepta, non esse apud ipsos pueros, Iu-
 raverunt etiam Asimuntii, se Romanos, qui ad se effugissent, liber-
 tate donasse, quamvis adhuc multos in sua potestate haberent. Nec
 enim sibi perierasse videbantur, modo suos a barbarorum servitute
 salvos et incolumes praestarent.

EXCERPTA

ὅς ἐφόους ἔπεμψε πρέσβεις, φρυγάδας αἰτῶν. οἱ δὲ τοὺς
 ρεσβενομένους δεξάμενοι καὶ πλείστοις δώροις θεραπεύσαν-
 ες ἀπέπεμψαν, φρυγάδας μὴ ἔχειν φήσαντες. πάλιν ἐτέρους
 ἔπεμψε. χρηματισαμένων δὲ καὶ αὐτῶν, τρίτη παρεγένετο
 πρεσβεία, καὶ τετάρτη μετ' αὐτήν. ὁ γὰρ ἐς τὴν Ῥωμαίων
 ἀφορῶν φιλοτιμίαν, ἣν ἐποιούντο εὐλαβείᾳ τοῦ μὴ παραβα-
 λῆθῆναι τὰς σπονδας, ὅσους τῶν ἐπιτηδείων εὖ ποιεῖν ἐβούλε-
 το, ἔπεμπε παρ' αὐτοῦς, οἱ δὲ παντὶ ὑπήκουον ἐπιτάγματι,
 σεις ἐφευρίσκων κενάς. οἱ δὲ παντὶ ὑπήκουον ἐπιτάγματι,
 καὶ δεσπότην ἡγοῦντο τὸ πρόσταγμα, ὅπερ ἂν ἐκεῖνος παρα-
 κεύσαιτο. οὐ γὰρ μόνον τὸν πρὸς αὐτὸν ἀνελεύθῃ πολέ-
 μον εὐλαβοῦντο, ἀλλὰ καὶ Παρθυαίους ἐν παρασκευῇ τυγα-
 νοντας ἐδέδισαν, καὶ Βανδύλους τὰ κατὰ θάλατταν ταράτ-
 τοντας, καὶ Ἰσαύρους πρὸς τὴν ληστικίαν διανισταμένους, καὶ
 Σαρακηνούς τῆς αὐτῶν ἐπικρατείας τὴν ἕω κατατρέχοντας,¹⁵
 καὶ τὰ Αἰθιοπικὰ ἔθνη συνιστάμενα. διὸ δὴ τεταπεινωμέ-
 νοι τὸν μὲν Ἀττήλαν ἐθεράπευον, πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη
 ἐπειρῶντο παρατάττεσθαι, δυνάμεις τε ἀθροίζοντες καὶ στρα-

A. C. 448

Ind. 1

Theod. 4

ἔ. Ὅτι καὶ αὐθις Ἐδήκων ἦκε πρέσβυς, ἀνὴρ Σκύθης,²⁰
 μέγιστα κατὰ πόλεμος ἔργα διαπραξάμενος, σὺν Ὁρέστῃ, ὃς
 τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους ὧν ἔκειτο τῷ Σάφ ποταμῷ

9. ὑπήκουον Val., ὑπήκουον vulg.
 παρακελεύσαιτο B., παρεκελεύσατο vulg.

10. ἐκεῖνος H., ἐκεῖνο vulg.
 20. Alibi rectius Ἐδέκων.

4. Pace facta, Attilas rursus legatos ad Romanos Orientales
 mittit, qui nullos perfugas repeterent. At illi legatos plurimis donis orna-
 tia ab eo, post illam itidem quarta legatio advenit. Ille enim Romanorum
 liberalitatem, qua utebantur, quibus non minus amplis muneribus ditatis, ter-
 rent, ludibrio habens, novas subinde causas fingebat, et vanas occasi-
 ones legatorum mittendorum excogitabat, et ad suos necessarios, quos
 liberalitate ornare volebat, eas legationes deferebat. Romani vero
 in omnibus rebus Attilae dicto audientes erant, et quae praecipie-
 bat, domini iussa rationes abhorrebant, sed et Parthos, qui bello
 suscipiendo eorum rationes abhorrebant, sed et Parthos, qui bello
 ros, qui praedis et rapinis grassabantur, et Sarmatenos, qui regione
 ad Orientem excursionibus vastabant, metuebant. Praeterea gente
 Aethiopum in armis erant. Itaque Romani animis fracti Attila
 comparabant, et duces sortiebantur.
 5. Edecon, vir Scythia, qui maximas res in bello gesserat,
 mit iterum legatus cum Oreste. Hic genere Romanus Paeoniam

Παιόνων χώραν, τῷ βαρβάρῳ κατὰ τὰς Ἀετίου στρατηγῶν Ἀ. C. 448 τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων συνθήκας ὑπακούουσιν. οὗτος ὁ Ind. 1
Ἐδῆκων ἐς τὰ βασιλεία παρελθὼν ἀπεδίδον τὰ παρὰ Ἀττή- Theod. 41
λα γράμματα, ἐν οἷς ἐποιεῖτο τοὺς Ῥωμαίους ἐν αἰτίᾳ τῶν
Ἕφυγάδων πέρι· ἀνθ' ὧν ἠπειλεῖ ἐπὶ τὰ ὄπλα χωρεῖν, εἰ μὴ
ἀποδοθεῖεν αὐτῷ, καὶ ἀφέξονται Ῥωμαῖοι τὴν δορυάλωτον C
ἀροῦντες. εἶναι δὲ μῆκος μὲν αὐτῆς κατὰ τὸ ρεῦμα τοῦ
Ἰστρου ἀπὸ τῆς Παιόνων ἄχρι Νοβῶν τῶν Θρακίων, τὸ δὲ
βάθος πέντε ἡμερῶν ὁδόν. καὶ τὴν ἀγορὰν τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς
10 μὴ πρὸς τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ
πάλαι, ἀλλ' ἐν Ναῖσσο, ἣν ὄριον, ὡς ἐπ' αὐτοῦ δηρωθεῖσαν,
τῆς Σκυθῶν καὶ Ῥωμαίων ἐτίθετο γῆς, πέντε ἡμερῶν ὁδὸν
εὐζώνῃ ἀνδρὶ τοῦ Ἰστρου ἀπέχουσαν ποταμοῦ. πρέσβεις δὲ
ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν ἀμφιβόλων
15 διαλεξομένων, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ τῶν ὑπατικῶν ἀν-
δρῶν τοὺς μεγίστους· οὓς εἰ ἐκπέμπειν εὐλαβηθεῖεν, αὐτὸν V. 26
δεξάμενον σφᾶς ἐς τὴν Σαρδικὴν διαβήσεσθαι. τούτων ἀνα-
γνωσθέντων βασιλεῖ τῶν γραμμῶν, ὡς ὑπεξῆλθεν ὁ Ἐδῆκων D
σὺν τῷ Βιγίλα ἐρμηνεύσαντι ὅσαπερ ὁ βάρβαρος ἀπὸ στό-
20 ματος ἔφρασε τῶν Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ ἐς ἑτέρους οἰ-
κους παρεγένετο ὥστε αὐτὸν Χρυσσάφιρ τοῦ βασιλέως ὑπα-
σπιστῆ, οἷα δὴ τὰ μέγιστα δυναμένων, ἐς ὅψιν ἐλθεῖν, ἀπε-
θαύμασε τὴν τῶν βασιλείων οἰκῶν περιφάνειαν. Βιγίλας δὲ,

17. δεξόμενον coni. B.

gionem, ad Saum flumen sitam, incolebat, quae ex foedere inito cum Aetio, Romanorum Occidentalium duce, barbaro parebat. Itaque Edecon in palatium admissus, Imperatori litteras Attilae tradidit, in quibus de transfugis non redditus querebatur, qui nisi redderentur, et Romani a colenda terra abstinere, quam bello captam suae ditioni adiecerat, ad arma se iturum minabatur. Ea vero secundum Istrum a Paenonibus ad Novas usque in Thracia sitas in longitudinem extendebatur. Latitudo autem erat quinque dierum itinere. Neque vero forum celebrari, ut olim, ad ripam Istri volebat, sed in Naïso, quam urbem a se captam et dirutam quinque dierum itinere expedito homini ab Istro distantem, Scytharum et Romanorum ditionis limitem constituebat. Legatos quoque ad se venire iussit contraria disceptaturos, non ex quolibet hominum genere et ordine, sed ex consularibus illustriores, quos si mittere intermiserint, se ipsum ad eos arcessendos in Sardicam descendurum. His litteris lectis, digresso ab Imperatore Edecone, cum Bigila, qui ea, quae Attilas verbis Imperatori denuntiari voluit, interpretatus erat, cum reliquis quoque domos obiret, ut in conspectum Chrysaphii spatharii Imperat. veniret, qui plurimum auctoritate et gratia apud Imperatorem valebat, admirabatur barbarus regiarum

A. C. 448 ὡς τῷ Χρυσάφῳ ἐς λόγους ἦλθεν ὁ βάρβαρος, ἔλεγεν ἐρμη-
 Ind. 1 νεύων, ὡς ἐπαινοίῃ ὁ Ἐδήκων τὰ βασίλεια καὶ τὸν παρά σφι-
 Theod. 41 σιν μακαρίζοι πλοῦτον. ὁ δὲ Χρυσάφιος ἔφασκεν ἔσεσθαι

P. 38 καὶ αὐτὸν οἰκῶν τε χρυσοστέγων καὶ πλούτου κύριον, εἶγε
 περιῖδοι μὲν τὰ παρά Σκύθαις, ἔλοιτο δὲ τὰ Ῥωμαίων. τοῦ5
 δὲ ἀποκριναμένου, ὡς τὸν ἑτέρου δεσπότην θεράποντα ἄνευ
 τοῦ κυρίου οὐ θέμις τοῦτο ποιεῖν, ἐπυνθάνετο ὁ εὐνοῦχος,
 εἶγε ἀκώλυτος αὐτῷ ἢ παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἶη εἴσοδος, καὶ
 δύναμιν παρὰ Σκύθαις ἔχοι τινά. τοῦ δὲ ἀποκριναμένου,
 ὡς καὶ ἐπιτήδειος εἶη τῷ Ἀττήλα καὶ τὴν αὐτοῦ ἅμα τοῖς10
 εἰς τοῦτο ἀποκεκριμένοις λογάσιν ἐμπιστεύεται φυλακῆν, (ἐκ
 διαδοχῆς γὰρ κατὰ ῥητὰς ἡμέρας ἕκαστον αὐτῶν ἔλεγε μεθ'
 ὄπλων φυλάττειν τὸν Ἀττήλαν,) ἔφασκεν ὁ εὐνοῦχος, εἴπερ
 πίστευς δέξοιτο, μέγιστα αὐτῷ ἐρεῖν ἀγαθά· δεῖσθαι δὲ σχολῆς·
 ταύτην δὲ αὐτῷ ὑπάρχειν, εἶγε παρ' αὐτὸν ἐπὶ δεῖπνον ἔλ-15

Βθοι χωρὶς Ὀρέστου καὶ τῶν ἄλλων συμπροσβεβητῶν. ὑπο-
 σχόμενος δὲ τοῦτο ποιεῖν, ἐπὶ τὴν ἐστίασιν πρὸς τὸν εὐνοῦ-
 χον παραγεγόμενος καὶ ὑπὸ τῷ Βιγίλα ἐρμηνεῖ δεξιάς καὶ
 ὄρκους ἔδοσαν, ὁ μὲν εὐνοῦχος, ὡς οὐκ ἐπὶ κακῷ τῷ Ἐδήκω-
 νι, ἀλλ' ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς τοὺς λόγους ποιήσοιτο, ὁ δὲ, ὡς20
 οὐκ ἐξείποι τὰ αὐτῷ ῥηθησόμενα, εἰ καὶ μὴ πέρατος κυρή-

g. ἔχειν vulg.

domuum magnificentiam. Bigilas autem, simulatque barbarus in colloquium venit cum Chrysaphio, interpretans retulit, quantopere laudasset Imperatorias aedes, et Romanos beatos duceret propter affluentes divitiarum copias. Tum Edeconi Chrysaphius dixit, fore eum huiusmodi domuum, quae aureis tectis praefulgerent, competentem et opibus abundaturum, si, relicta Scythia, ad Romanos se conferret. „Sed alterius domini servum, Edecon ait, nefas est eo invito tantum facinus in se admittere.“ Quaesivit ex eo eunuchus, an facilis illi ad Attilam pateret aditus, et num qua potestate apud Scythas esset. Ille sibi necessitudinem intercedere cum Attila, respondit, et decretam sibi cum nonnullis aliis Scythiae primoribus eius custodiam. Nam per vices unumquemque eorum praescriptis diebus cum armis circa Attilam excubias agere. Tum eunuchus, si fide interposita se obstringeret, inquit, se maximorum bonorum illi auctorem futurum. Cui rei tractandae otio opus esse. Hoc vero sibi fore, si ad coenam rediret cum Oreste et reliquis legationis comitibus. Facturum se pollicitus barbarus coenae tempore ad eunuchum pergit. Tum per Bigilam interpretem datis dextris et iureiurando utrumque praestito, ab eunuchus, se de rebus, quae Edeconi minime damno, sed fructui et commodo essent, verba facturum, ab Edecone, se, quae sibi crederentur, non enuntiatum, etiamsi exaequi nollet. Tunc eunuchus Edeconi dixit, si in Scy-

σοι. τότε δὴ ὁ εὐνούχος ἔλεγε τῷ Ἐδήκωνι, εἰ διαβάς ἐς Α. C. 448
 τὴν Σκυθικὴν ἀνέλοι τὸν Ἀττήλαν καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἦξει, Ind. 1
 ἔσεσθαι αὐτῷ βίον εὐδαίμονα καὶ πλοῦτον μέγιστον. τοῦ δὲ Theod. 41
 ὑποσχομένου καὶ φήσαντος ἐπὶ τῇ πράξει δεῖσθαι χρημάτων,
 50ὅσων πολλῶν δὲ, ἀλλὰ πενήκοντα λιτρῶν χρυσοῦ, δοθησομέ- C
 νων τῷ ὑπ' αὐτὸν πλήθει, ὥστε αὐτῷ τελείως συνεργῆσαι
 πρὸς τὴν ἐπίθαι, καὶ τοῦ εὐνούχου τὸ χρυσοῖον παραχοῆμα
 δώσειν ὑποσχομένου, ἔλεγεν ὁ βάρβαρος ἀποπέμπεσθαι μὲν
 αὐτὸν ἀπαγγελοῦντα τῷ Ἀττήλα περὶ τῆς προσβείας, συμ-
 10πέμπεσθαι δ' αὐτῷ Βιγίλαν τὴν παρὰ τοῦ Ἀττήλα ἐπὶ τοῖς
 φυγασίν ἀπόκρισιν δεξάμενον. δι' αὐτοῦ γὰρ περὶ τοῦ αὐ-
 τοῦ χρυσοῦ μηνύσειν, καὶ ὃν τρόπον τοῦτο ἐκπεμφθήσεται.
 ἀπεληλυθῶτα γὰρ, ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους, πολυπραγμονῆσαι
 τὸν Ἀττήλαν, τίς τε αὐτῷ δωρεὰ καὶ ὅποσα παρὰ Ῥωμαίων
 15δέδοται χρήματα· μὴ οἷόν τε δὲ ταῦτα ἀποκρύπτειν διὰ
 τοὺς συμπορευομένους. ἔδοξε δὴ τῷ εὐνούχῳ εὖ λέγειν, καὶ D
 τῆς γνώμης τὸν βάρβαρον ἀποδεξάμενος ἀποπέμπει μετὰ τὸ
 δεῖπνον, καὶ ἐπὶ βασιλέα φέρει τὴν βουλήν. ὃς Μαρτιάλιον
 τὴν τοῦ μαγίστρου διέποντα ἀρχὴν προσμεταπεμφάμενος
 20ἔλεγε τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας. ἀνάγκη δὲ ἐθάρρξει
 τὸ τῆς ἀρχῆς· πασῶν γὰρ τῶν βασιλέως βουλῶν ὁ μάγι-
 στρος κοινωνός, οἷα δὴ τῶν τε ἀγγελιαφόρων καὶ ἐρμηνέων

5. πολλῶν H., πολλῶν vulg. 11. δεξόμενον con. B. 13. πολυ-
 πραγμονήσειν con. B. 20. ἐθάρρξει τὸ B., ἐθάρρξειτο τῆς vulg.
 22. οἷα B., διὰ vulg.

thiam rediens Attilam sustulerit, et Romanorum partibus accesse-
 rit, vitam in magnis opibus beate traducturum. Eunuchō Edecon
 assensus est. Ad hanc rem peragendam opus esse pecuniis, non
 quidem multis, sed quinquaginta auri libris, quas militibus, quibus
 praecesset, qui sibi ad rem impigre exsequendam adiumento essent,
 divideret. Cum eunuchus, nulla mora interposita, dare vellet, di-
 xit barbarus, se prius ad renuntiandam legationem dimitti oportere,
 et una secum Bigilam, qui Attilae de transfugis responsum accipe-
 ret; per eum enim se illi, qua ratione aurum sibi mitteret, indi-
 caturum. Etenim Attilam se, simulatque redierit, percunctaturum,
 ut reliqua omnes, quae munera sibi et quantae pecuniae a Roma-
 nis dono datae sint. Neque id celare per collegas et comites licitum
 fore. Visus est eunuchō barbarus recta sentire, et eius est am-
 plexus sententiam. Itaque eo a coena dimisso, ad Imperatorem
 consilium inquit detulit, qui Martialium, magistri officiorum mu-
 nere fungentem, ad se venire iussum docuit conventionem cum
 Barbaro factam: id enim illi credi et committi iure magistratus,
 quem gerebat, necesse fuit. Nam omnium Imperatoris consiliorum
 magister est particeps, sub cuius cura sunt tabellarii, interpretes

A. C. 448 καὶ στρατιωτῶν τῶν ἀμφὶ τὴν βασιλείαν φυλακὴν ὑπ' αὐτὸν
 Ind. 1
 Theod. 41 ταπτομένων. ἐδόκει δὲ αὐτοῖς βουλευσαμένοις τῶν προκει-
 μένων περὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ Μαξιμίον ἐκ-
 πέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν.

A. C. 449 5. Ὅτι φρωμαθέντα τὸν Βιγίλαν ἐπιβουλευόμενον τῷ⁵
 Ind. 2
 Theod. 42 Ἀττίλῃ, καὶ τοῦ χρυσοῦ τὰς ἑκατὸν λίτρας τὰς παρὰ τοῦ
 P. 39 Χρυσουρίου τοῦ εὐνούχου σταλείσας ἀφελόμενον, παρενθὺς
 ἐπεμπεν Ὀρέστην καὶ Ἡσλαν ὁ Ἀττίλας ἐς τὴν Κωνσταντί-
 νου, ἐπιειλάμενος τὸν μὲν Ὀρέστην τὸ βαλάντιον, ἐν ᾗπερ
 ἐμβεβλήκει Βιγίλας τὸ χρυσοῖον Ἐδήκωνι δοθησόμενον, τῷ¹⁰
 σφειτέρῳ περιθέντα τραχήλῳ ἔλθειν τε παρὰ βασιλέα, καὶ
 αὐτῷ ἐπιδείξαντα καὶ τῷ εὐνούχῳ ἀνερωτῶν εἶγε αὐτὸ ἐπι-
 γινώσκοιεν; τὸν δὲ Ἡσλαν λέγειν ἀπὸ στόματος, εὖ μὲν γε-
 γονότος εἶναι πατρὸς τὸν Θεοδοσίον παῖδα, εὖ δὲ καὶ αὐτὸν
 φύντα καὶ τὸν πατέρα Μουνδιούχον διαδεξάμενον διαφυλά-¹⁵

Βῆαι τὴν εὐγένειαν· ταύτης δὲ τὸν Θεοδοσίον ἐκπεπτωκότα
 V. 27 δουλεύειν αὐτῷ τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν ὑφιστάμενον. οὐ
 δίκαιον οὖν ποιεῖ τῷ βελτίονι καὶ ὃν αὐτῷ ἢ τύχῃ δεσπό-
 τῃν ἀνέδειξεν, ὡς πονηρὸς οὐκ ἐπιλαθῆναι ἐπιτιθέμενος.
 οὐ λύσειν οὖν τὴν αἰτίαν ἔφη τῶν ἐς αὐτὸν ἡμαρτημένων,²⁰
 εἰ μὴ γε τὸν εὐνούχον ἐκπέμψοι πρὸς κόλυσιν. καὶ οὗτοι
 μὲν ἐπὶ τοῖσδε ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρεγένοντο· συνηγέ-
 χθη δὲ τὸν Χρυσάφιον ἐξαιτεῖσθαι καὶ παρὰ Ζήνωνος. Μα-

1. τῶν om. vulg. 7. ἀφελόμενος Cl. 19. ἀπέδειξεν com. B.

et milites, qui palatii custodiae deputati sunt. Imperatore autem et Martialio de tota re consultantibus placuit, non solum Bigilam, sed et Maximinum legatum mittere ad Attilam.

6. Bigila insidiarum in Attilam manifeste convicto, Attilas, ablati ab eo centum auri libris, quas a Chrysaphio acceperat, ex templo Orestem et Eslam Constantinopolim misit, iussitque Orestem, crumena, in quam Bigilas aurum, quod Edeconi daretur, coniecerat, collo imposita, in conspectum Imperatoris venire atque eunuchum interrogare, num hanc crumenam nosset; deinde Eslam haec verba proferre, Theodosium quidem clari patris et nobilis filium, Attilam quoque nobilis parentis esse stirpem, et patrem eius Mundiuchum acceptam a patre nobilitatem integram conservasse. Sed Theodosiam tradita a patre nobilitate excidisse, quod tributum sibi pendendo suus servus esset factus. Non igitur iustam rem facere cum, qui praestantiori et ei, quem fortuna dominum ipsi dederit, tanquam servus improbus clandestinas insidias paret. Neque se prius criminari illum eo nomine destitutum, quam eunuchus ad supplicium sit traditus. Atque hi quidem cum his mandatis Constantinopolim pervenerunt. Eodem quoque tempore accidit, ut

ξιμῆνον γὰρ εἰρηκέναι τὸν Ἀττήλαν ἀπαγγελίαντος χρῆνας A. C. 449
 βασιλέα πληροῦν τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τῷ Κωνσταντίῳ τὴν ^{Ind. 2}
 γυναῖκα δίδόναι, ἣν οὐδαμῶς παρὰ τὴν ἐκείνου βουλὴν ἐτέ- ^{Theod. 42}
 ρη κατεγγυηθῆναι οἶόν τε ἦν. ἢ γὰρ ὁ τολμήσας ἐκδεδώκει C
 ὀδίκας, ἢ τοιαῦτα τὰ βασιλέως ἐστίν, ὥστε μηδὲ τῶν σφετέ-
 ρων κρατεῖν οἰκετῶν, καθ' ὧν συμμαχίαν, εἶγε βούλοιτο, ἔ-
 τοιμον εἶναι παρασχεῖν. ἐδήχθη τε ὁ Θεοδόσιος τὸν θυμὸν,
 καὶ δημοσίαν τὴν τῆς κόρης οὐσίαν ποιεῖ.

ζ. Ὅτι ὡς ἠγγέλθη τῷ Ἀττήλα, τὸν Μαρκιανὸν ἐς τὰ A. C. 450
 ἰοκατὰ τὴν ἔω Ῥωμαϊκῆ παροεληλυθέναι βασιλεία μετὰ τὴν Θεο- ^{Ind. 3}
 δοσίῳ τελευτήν, ἠγγέλθη δὲ αὐτῷ καὶ τὰ τῆς Ὀνωρίας πέρι ^{Marcian. 1}
 γεγενημένα, πρὸς μὲν τὸν κρατοῦντα τῶν ἐσπερίων Ῥωμιῶ-
 νων ἔστελλε τοὺς διαλεξομένους μηδὲν Ὀνωρίαν πλημμελεῖ-
 σθαι, ἣν ἑαυτῷ πρὸς γάμον κατενεγγύησε· τιμωρήσειν γὰρ D
 ἰ5αὐτῇ, εἰ μὴ καὶ τὰ τῆς βασιλείας ἀπολάβῃ σκῆπτρα. ἔπεμ-
 πε δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐφύους Ῥωμαίους τῶν ταχθέντων φόρων
 ἑνεκα. ἀπράκτων δὲ ἕξ ἀμφοτέρων τῶν αὐτοῦ ἐπιανεληθόντων
 πρέσβειων — οἱ μὲν γὰρ τῆς ἐσπερίας ἀπεκρίναντο, Ὀνωρίαν
 αὐτῷ ἐς γάμον ἐλθεῖν μῆτε δύνασθαι, ἐκδεδομένην ἀνδρί·
 20σκῆπτρον δὲ αὐτῇ μὴ ὀφείλεσθαι· οὐ γὰρ θηλειῶν, ἀλλ' ἀρ-
 ρένων ἢ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας ἀρχή. οἱ δὲ τῆς ἔω ἔφρα-
 σαν οὐχ ὑποστήσεσθαι τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν, ἣν ὁ Θεο-

4. ἦν] εἶναι conl. B. ἐκδεδώκει] ἐκδοῦναι δώσει conl. B.
 7. ἐδήχθη Val., ἐδείχθη vulg. τι ed. Par. 8. δημοσίαν mg.
 H., δημόσιον vulg. 13. διαλεξαμένους vulg.

Chrysaphius a Zenone ad poenam deposceretur. Maximinus enim renuntiaverat, Attilam dicere, decere Imperatorem promissis stare, et Constantio uxorem, quam promiserit, dare, hanc enim, invito Imperatore, nemini fas fuisse desponderi: aut enim eum, qui contra ausus fuisset, poenas daturum fuisse, aut eo Imperatoris res deductas esse, ut ne servos quidem suos coercere posset, contra quos, si vellet, se auxilium ferre paratum. Sed Theodosius iracundiam suam palam fecit, eum bona puellae in publicum rededit.

7. Cum primum Attilae nuntiatum est, Martianum post Theodosii mortem ad imperium pervenisse, et quae Honoriae accidissent, ad eum, qui in Occidente rerum potiebatur, misit, qui contenderent, Honoriam nihil se indignum admisisse, quam matrimonio suo destinasset; neque illi auxilium laturum, nisi summa quoque imperii ei deferretur. Misit et ad Romanos Orientales tributorum constitutorum gratia. Sed re infecta legati utrimque sunt reversi. Etenim qui Occidentis imperio praecerat, respondit, Honoriam illi nubere non posse, quod iam alii nupsisset. Neque imperium Honoriae deberi. Virorum enim, non mulierum, Romanum imperium esse. Qui in Oriente imperabat, se minime ratam habere tributū

- A. C. 450 δόσιος ἔταξε· καὶ ἤσυχάζοντι μὲν δῶρα δώσειν, πόλεμον δὲ
 Ind. 3 ἀπειλοῦντι ὄπλα καὶ ἄνδρας ἐπάξειν τῆς αὐτοῦ μὴ λειπομέ-
 Marcian. 1 νους δυνάμεως. ἐμερίζετο οὖν τὴν γνώμην, καὶ διηπόρει
 P. 40 ποίοις πρότερον ἐπιθήσεται, καὶ ἔχειν αὐτῷ ἐδόκει καλῶς
 τῶς ἐπὶ τὸν μείζονα τρέπεσθαι πόλεμον καὶ ἐς τὴν ἐσπέραν⁵
 στρατεύεσθαι, τῆς μάχης αὐτῷ μὴ μόνον πρὸς Ἰταλιώτας,
 ἀλλὰ καὶ πρὸς Γότθους καὶ Φράγγους ἐσομένης, πρὸς μὲν
 Ἰταλιώτας ὥστε τὴν Ὀνωρίαν μετὰ τῶν χρημάτων λαβεῖν,
 πρὸς δὲ Γότθους χάριν Γεζερύχῳ κατατιθέμενον.
- A. C. 451 ἦ. Ὅτι τῷ Ἀττίλῃ ἦν τοῦ πρὸς Φράγγους πόλεμον πρό-10
 Ind. 4 φασις ἢ τοῦ σφῶν βασιλέως τελευτῇ καὶ ἢ τῆς ἀρχῆς τῶν
 Marcian. 2 ἐκείνου παιδῶν διαφορᾷ, τοῦ πρεσβυτέρου μὲν Ἀττίλαν, τοῦ
 B δὲ νεωτέρου Ἀέτιον ἐπὶ συμμαχίᾳ ἐπάγεσθαι ἐγνωκότος· ὃν
 κατὰ τὴν Ῥώμην εἶδομεν πρεσβευόμενον, μήκω ἰούλου ἀρ-
 χόμενον, Ξανθὸν τὴν κόμην τοῖς αὐτοῦ περιεχυμένην διὰ¹⁵
 μέγεθος ὤμοις. Θετὸν δὲ αὐτὸν ὁ Ἀέτιος ποιησάμενος παῖδα
 καὶ πλεῖστα δῶρα δοῦς ἅμα τῷ βασιλεύοντι ἐπὶ φιλίᾳ τε καὶ
 ὁμαιχμίᾳ ἀπέπεμψε. τούτων ἕνεκα ὁ Ἀττίλας τὴν ἐκστρά-
 τεϊαν ποιούμενος, αὐτῶν τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἄνδρας ἐς τὴν Ἰτα-
 λίαν ἐπεμπεν ὥστε τὴν Ὀνωρίαν ἐκδιδόναι· εἶναι γὰρ αὐ-²⁰
 τῷ ἡρμοσμένην πρὸς γάμον, τεκμήριον ποιούμενος τὸν παρ'
 C αὐτῆς πεμφθέντα δακτύλιον, ὃν καὶ ἐπιδειχθῆσόμενον ἐστάλ-

14. πρεσβευόμενος conl. N. 15. περιεχυμένην conl. B.

illationem, quam Theodosius consensisset: quiescenti munera largi-
 turum; bellum minanti viros et arma obiecturum ipsius opibus
 non inferiora. Itaque Attilas in varias distrahebatur sententias, et
 illi in dubio haerebat animus, quos primum aggrediretur. Tandem
 melius visum est ad periculosius bellum prius sese convertere, et
 in Occidentem exercitum educere. Illic enim sibi rem fore non so-
 lum cum Italis, sed etiam cum Gothis et Francis: cum Italis, ut
 Honoriam cum ingentibus divitiis secum abduceret: cum Gothis,
 ut Genserichi gratiam promereretur.

8. Et Francos quidem bello lacessendi illi causa fuit regum
 ipsorum obitus et de regno inter liberos controversia, quum maior
 natu Attilam auxilio vocasset, Aëtium minor, quem Romae vidimus
 legationem obeuntem, nondum lanugine efflorescente, flava coma,
 et capillis propter densitatem et magnitudinem super humeros
 effusis. Hunc etiam Aëtius filii loco adoptaverat, et plurimis donis
 ornatum ad Imperatorem, ut amicitiam et societatem cum eo fa-
 ceret, miserat. Quamobrem Attilas antequam in eam expeditionem
 ingrederetur, rursus legatos in Italiam misit, qui Honoriam posse-
 rent: eam enim secum matrimonium pepigisse: cuius rei ut fidem
 faceret, annulum ab ea ad se missum per legatos, quibus tradide-

κει. παραχωρεῖν δὲ αὐτῷ τὸν Βαλεντινιανὸν καὶ τοῦ ἡμίσεος A. C. 451
 ως τῆς βασιλείας μέρους, ὡς καὶ τῆς Ὀνωρίας διαδεξαμένης Ind. 4
 μὲν παρὰ πατρὸς τὴν ἀρχὴν, ταύτης δὲ τῆ τοῦ ἀδελφοῦ Marcian. 2
 ἀφαιρεθεῖσαν πλεονεξία. ὡς δὲ οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι τῆς
 Ἐπρωτέρας ἐχόμενοι γνώμης πρὸς οὐδὲν τῶν αὐτῷ δεδογμένων
 ἐπήκουον, εἶχετο μᾶλλον τῆς τοῦ πολέμου παρασκευῆς, πᾶν
 τὸ τῶν μαχίμων ἀγείρων πληθός.

9. Ὅτι ὁ Ἀττίλας μετὰ τὸ τὴν Ἰταλίαν ἀνδραποδί- A. C. 452
 σασθαι ἐπὶ τὰ σφέτερα ἀναξεύξας, τοῖς κρατοῦσιν τῶν ἐφίων Ind. 5
 10 Ῥωμαίων πόλεμον καὶ ἀνδραποδισμόν τῆς χώρας κατήγγελλεν, Marcian. 3
 ὡς μὴ ἐκπεμφθέντος τοῦ παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένου φόρου. D

1. Ὅτι Ἀρδαβούριος ὁ τοῦ Ἀσπαρος Σαρακηνοῦς ἐπο- A. C. 453
 λέμει κατὰ τὴν Δαμασκόν· καὶ ἐκεῖσε παραγενομένου Μα- Marcian. I.
 ξιμίμου τοῦ στρατηγοῦ καὶ Πρίσκου τοῦ συγγραφέως, εἶρον
 15 αὐτὸν τοῖς Σαρακηνοῦν πρέσβεσι περὶ εἰρήνης διαλεγόμενον.

16. Ὅτι Βλέμμυες καὶ Νουβάδες ἠττηθέντες ὑπὸ Ῥω- A. C. 453
 μαίων πρέσβεις παρὰ τὸν Μαξιμῖνον ἔπεμπον ἐξ ἀμφοτέρων V. 28
 ἐθνῶν, εἰρήνης πέρι βουλόμενοι σπένδεσθαι. καὶ ταύτην δια-
 τηρῆσαι ἔφασαν, ἐφ' ὅσον ὁ Μαξιμῖνος τὴν Θηβαίων ἐγκα-
 20 ταμένοι χώραν. τοῦ δὲ μὴ προσδεξαμένου ἐπὶ χρόνῳ σπέν-
 δεσθαι τοσούτῳ, ἔλεγον ἄχρι τῆς αὐτοῦ ζωῆς μὴ κινήσειν
 ὄπλα. ὡς δὲ οὐδὲ τοὺς δευτέρους τῆς πρεσβείας προσίστο

9. ἀναξεύξας H., ἀναξεύξει vulg.

rat, exhiberi mandavit. Etiam dimidiam imperii partem sibi Valentinianum debere, quum ad Honoriam iure patrum regnum pertineret, quo iniusta fratris cupiditate privata esset. Sed quum Romani Occidentales in prima sententia persisterent et Attilae mandata reicerent, ipse toto exercitu convocato maiore vi bellum paravit.

9. Attilas, vastata Italia, ad sua se retulit, et Romanorum Imperatoribus in Oriente bellum et populationem denuntiavit, propterea quod tributum sibi a Theodosio constitutum non solveretur.

10. Ardaburius, Asparis filius, ad Damascus Saracenos debellavit. Eo Maximino duce, et Prisco, huius historiae scriptore, advenientibus, offenderunt Ardaburium cum Saracenorū legatis de pace tractantem.

11. Blemmyes et Nubades, a Romanis victi, legatos ex utraque gente ad Maximinum pacis exorandae gratia miserunt, quam se servaturos spondebant, quoad usque Maximinus in Thebanorum regione commoraretur. Illo vero ad id tempus abnuente foedus icere, subiecerunt, se, quamdiu Maximino vita suppeteret, in officio futuros nec moturos arma. Hac quoque conditione, quam legati offerebant, reiecta, centum annorum inducias fecerunt. His foederibus placuit captivos Romanos, qui et hoc, et superiore proelio capti erant, sine

P.A.O. 453 λόγους, ἑκατοκτούταις ἔθεντο σπονδὰς· ἐν αἷς ἔδοκει Ῥωμαίων
 μὲν αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων ἀφείσθαι, εἴτε κατ' ἐκεί-
 P. 41 νην, εἴτε καθ' ἑτέραν ἔφοδον ἤλωσαν, τὰ δὲ τότε ἀπαχθέντα
 ἀποδοθῆναι βοσκήματα, καὶ τῶν δαπανηθέντων κατατίθεσθαι
 τὴν ἀποτίμησιν· ὁμήρους δὲ τοὺς εὖ γεγονότας παρὰ σφισι5
 δίδοσθαι πίστεων ἕνεκα τῶν σπονδῶν. εἶναι δὲ αὐτοῖς κατὰ
 τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἴσιδος
 διάβασιν, τοῦ ποταμίου σκάφους Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν
 ἐπιμέλειαν, ἐν ᾧπερ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεοῦ ἐπιθέμενον δια-
 πορθεύεται. ἐν ῥητῷ γὰρ οἱ βάρβαροι χρόνῳ ἐς τὴν οἰ-10
 κείαν διακομίζοντες τὸ ξόανον, κάλιν αὐτῷ χρηστηριασάμε-
 νοι ἐς τὴν νῆσον ἀποσώζουσιν. ἐμπεδωθῆναι τοίνυν ἐν τῷ
 ἐν Φιλαις ἱερῷ τὰς συνθήκας ἔδοκει τῷ Μαξιμίνῳ ἐπιτήδειον
 Βῶν. ἐπέμποντο μετεξέτεροι. παρεγίνοντο δὲ καὶ τῶν Βλεμ-
 μύων καὶ Νουβάδων οἱ τὰς σπονδὰς ἐν τῇ νήσῳ τιθέμενοι.15
 ἐγγραφέντων δὲ τῶν συνδοξάντων καὶ τῶν ὁμήρων παραδο-
 θέντων, (ἦσαν δὲ τῶν τε τυραννησάντων καὶ ὑπὸ τυράννων
 γεγονότων, ὅπερ οὐδὲ πώποτε ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο·
 οὐποτε γὰρ Νουβάδων καὶ Βλεμμύων παρὰ Ῥωμαίοις ὠ-
 μήρευσαν παῖδες,) συνηέχθη δὲ τὸν Μαξιμίνον ἀνωμάλως20
 διατεθῆναι τὸ σῶμα καὶ ἀποθανεῖν. τὴν δὲ τοῦ Μαξιμίνου
 τελευτὴν μαθόντες οἱ βάρβαροι τοὺς τε ὁμήρους ἀφείλοντο
 βιασάμενοι, καὶ τὴν χώραν κατέδραμον.

1. ἔθετο vulg. 2. αἰχμαλώτων vulg. 3. ἤλω vulg. 5. τοὺς] τριακοσίους susp.N. 6. πίστεων Cl., ὥστε ὧν vulg. 13. ἐν ante Φ. add. Val.

ullo redemptionis pretio liberos dimitti: pecora tunc abacta reddi, et sumptuum aestimationem restitui. Ad firmandam fidem foederis obsides ex nobilioribus dari. Liberam esse ipsis secundum antiquam legem ad templum Isidis traiectionem, dum Aegyptii curam cymbae fluminalis haberent, in qua signum Deae impositum transvehcretur. Certo enim tempore barbari statuam Deae e templo, in quo est collocata, domum importantes traiciunt, et oraculis ab ea sumtis, rursus in insulam reducant. Hanc pacationem Philis in templo affigi Maximino visum est, et ad eam rem missi ex eius necessariis nonnulli. Adfuerunt etiam ex Blemmyis et Nubadibus qui foedera in insula deponerent. Foedere perscripto et obsidibus traditis, (erant autem ex his, qui dominatum exercuerant, aut ex filiis eorum, quod in hoc bello minime adhuc contigerat, neque unquam antea Nubadum aut Blemmyorum filii obsides apud Romanos fuerant,) Maximinus in morbum incidit, et mortuus est. Postquam vero de eius obitu barbaris nuntiatum est, vi obsides eripuerunt, et regionem excursionibus vastarunt.

15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873
 874
 875
 876
 877
 878
 879
 880
 881
 882
 883
 884
 885
 886
 887
 888
 889
 890
 891
 892
 893
 894
 895
 896
 897
 898
 899
 900
 901
 902
 903
 904
 905
 906
 907
 908
 909
 910
 911
 912
 913
 914
 915
 916
 917
 918
 919
 920
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932
 933
 934
 935
 936
 937
 938
 939
 940
 941
 942
 943
 944
 945
 946
 947
 948
 949
 950
 951
 952
 953
 954
 955
 956
 957
 958
 959
 960
 961
 962
 963
 964
 965
 966
 967
 968
 969
 970
 971
 972
 973
 974
 975
 976
 977
 978
 979
 980
 981
 982
 983
 984
 985
 986
 987
 988
 989
 990
 991
 992
 993
 994
 995
 996
 997
 998
 999
 1000

4. τὸν Ν., γούν vulg. 6. δὲ] δέον Η. 16. Κόλχων coni. Ν.
 20 Διονύσιον Ν., Διονύσιος vulg.

12. Gobazes legatos misit ad Romanos, quibus Romani responderunt, se a bello cessaturos, si regnum aut ipse deponeret, aut filio adimeret. Nec enim fas esse secundum antiquam regionis legem, duos simul dominari. Itaque oportere aut ipsum Gobazem, aut eius filium regnare in Colchide, atque ita bellum solutum iri. Haec Euphemius illis suaserat, qui magistri officiorum dignitatem adeptus, prudentia et eloquentia clarus, sub Marciano Imperatore reipublicae administrationem gerebat, et multorum optimorum consiliorum auctor illi fuit. Hic quoque Priscum huius historiae scriptorem assessorem sibi adiunxit. Gobazes igitur, sibi delata optione, regni insignia deposuit, et regnum filio cedere constituit. Tum ad Imperatorem misit, quandoquidem uni solum iam pareret Colchidis regio, uti non amplius illi usque eo succenseret, ut etiam arma inferret. Imperator vero iussit Gobazem in Romanorum regionem transgredi, ut eorum, quae sibi facienda statuisset, rationem redderet. Ille autem profectionem minime abnuitt; sed petiit, ut Dionysius, qui iam olim Gobazis discordiarum causa in Colchidem missus erat, ad fidem praestandam ad se veniret, se nihil iniqum

A. C. 456 δὴ ἐς τὴν Κολχίδα Λιονύσιος ἐστέλλετο, καὶ περὶ τῶν διαφόρων συνέβησαν.

A. C. 460 γ'. Ὅτι ὁ Μαῖοριανὸς ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατίᾳ Γότθοι σύμμαχοι κατέστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν ἔθνη τὰ μὲν ὁ-5 πλοῖς, τὰ δὲ λόγοις παρεστήσατο, καὶ ἐπὶ τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειρᾶτο δυνάμει, νηῶν ἀμφὶ τὰς τριακοσίας ἠθροισμένων αὐτῷ· πρόσβεις μὲν πρότερον παρ' αὐτὸν ὁ τῶν Βανδῆλων ἠγούμενος ἐπεμπε, λύειν τὰ διάφορα λόγοις βουλόμενος. ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε, τὴν Μαυρουσίων γῆν, ἐς ἣν 10 τοὺς ἀμφὶ τὸν Μαῖοριανὸν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἀποβαίνειν ἐχρῆν, πᾶσαν ἐδήσας, καὶ ἐκάκωσε καὶ τὰ ὕδατα.

p.A.C.461 ante 465 B δ'. Ὅτι οἱ ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι ἐς δέος ἐλθόντες περὶ Μαρκελλίνου, μήποτε ἀξαναομένης αὐτῷ τῆς δυνάμεως καὶ V. 29 ἐπ' αὐτοὺς ἀγάγοι τὸν πόλεμον, διαφόρως ταραπτομένων αὐ-15 τοῖς τῶν πραγμάτων, τοῦτο μὲν ἐκ Βανδῆλων, τοῦτο δὲ καὶ Αἰγυπτίου, ἀνδρὸς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν πρὸς τῇ ἐσπέρᾳ ὀρμωμένον, τῷ δὲ Μαῖοριανῷ συστρατευσαμένου καὶ πλείστην ἀμφ' αὐτὸν ἔχοντος δύναμιν, καὶ χαλεπαίνοντος διὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἀναίρεσιν· ὃν τοῦ πρὸς Ἰταλιώτας τέως ἀπῆγγαγετο πολέμου ἢ πρὸς Γότθους τοὺς ἐν Γαλατίᾳ διαφορὰ. περὶ

6. παρεστήσατο N., παρεστήσαντο vulg. 17. Νιγιδίου vulg. ὀρμωμένου et συστρατευσαμένου Cantocl., ὀρμωμένων et συστρατευσαμένων vulg. 21. τοῦ vulg.

passurum esse. Eo igitur in Colchidem profecto, de rebus dubiis convenerant.

13. Maioriano, Romanorum Occidentium Imperatori, Gothi, qui in Gallia erant, socii confoederatique facti sunt, et gentes ditionis Romanorum accolae partim armis, partim verbis ad deditio-nem compulsi. Hic etiam in Libyam, trecentis fere navibus coactis, cum magno exercitu traicere tentavit. Sed Vandalorum dux prius legatos misit, qui illum, si quae essent inter eos controversa, amice transigere paratum esse dicerent. Quod ubi obtinere non potuit, Maurusiorum terram, in quam ex Iberia Maioriani navales copiae appul-surae erant, omnem igni ferroque vastavit, et aquas quoque infecit.

14. Romanis Occidentalibus in suspicionem venit Marcellianus, ne, si copiis augetur, in eos bellum transferret. Erant enim tunc temporis Romanorum res variis modis afflictas et perturbatas, hinc Vandalis, illinc Aegidio imminente. Hic vir ex Gallia occiden-tali oriundus, qui in Hispania cum Maioriano militaverat, et ma-gnum exercitum habebat, ob caedem Imperatoris erat illis iufensus. Sed a bello appetendis Italis avocavit eum ortum cum Gothis in Gal-lia dissidium. De contermina enim regione cum illis certans, for-

γὰρ τῆς ὁμόρου πρὸς ἐκείνους διαφιλονεικῶν γῆς καρτερῶς p.A.C.461
 ἐμίχετο, καὶ ἀνδρὸς ἔργα μέγιστα ἐν ἐκείνῳ ἐπεδείξατο τῷ ante 465
 πολέμῳ. τούτων δὴ ἔνεκα οἱ ἑσπέριοι Ῥωμαῖοι παρὰ τοὺς C
 ἑφους πρέσβεις ἔστειλαν, ὥστε αὐτοῖς καὶ τὸν Μαρκελλῖνον
 5 καὶ τοὺς Βανδήλους διαλλάξαι. πρὸς μὲν τὸν Μαρκελλῖνον
 Φύλαρχος σταλεῖς ἔπεισε κατὰ Ῥωμαίων ὄπλα μὴ κινεῖν. ὃ
 δὲ παρὰ τοὺς Βανδήλους διαβάς ἄπρακτος ἀνεχώρει, τοῦ
 Γεζεριχοῦ μὴ ἄλλως τὸν πόλεμον καταθῆσειν ἀπειλοῦντος, εἰ
 μὴ γε αὐτῷ τοῦ Βαλεντινιανοῦ καὶ Ἀετίου περιουσία δοθῆι.
 10 καὶ γὰρ καὶ παρὰ τῶν ἑφῶν Ῥωμαίων ἐκεκόμιστο μοῖραν
 τῆς Βαλεντινιανοῦ περιουσίας ὀνόματι Εὐδοκίας τῆς τῷ Ὀνω-
 ρίχῳ γεγαμημένης. διὸ δι' ἔτους ἑκάστου ταύτην τοῦ πολέ-
 μου πρόφασιν ποιούμενος, εὐθύς ἤρος ἀρχομένου σὺν στόλῳ D
 τὴν ἐκστρατείαν ἐποιεῖτο ἐπὶ τε Σικελίαν καὶ τὰς Ἰταλίας.
 15 καὶ ταῖς μὲν πόλεσιν, ἐν αἷς μάχιμον δύναμιν τῶν Ἰταλιω-
 τῶν εἶναι συνέβαινε, οὐ ῥαδίως προσεφέρετο· καταλαμβά-
 νων δὲ χωρία, ἐν οἷς μὴ ἔτυχεν οὕσα ἀντίπαλος δύναμις,
 ἐδήην τε καὶ ἠνδραποδίζετο. οὐ γὰρ πρὸς πάντα τὰ προσ-
 βάσιμα τοῖς Βανδήλοις μέρη οἱ Ἰταλιῶται ἀρκεῖν ἐδύναντο,
 20 πλήθει τῶν πολεμίων βιαζόμενοι καὶ τῷ μὴ παρεῖναι σφισι
 ναυτικὴν δύναμιν, ἣν παρὰ τῶν ἑφῶν αἰτοῦντες οὐκ ἐτύγ-
 χανον διὰ τὰς πρὸς Γεζεριχον ἐκείνοισι τεθείσας σπονδάς·
 ὅπερ ἔτι μάλιστα ἐκάκωσε τὰ ἐν τῇ ἑσπέρᾳ Ῥωμαίων πρᾶ-
 3. οἱ add. B. 9. τοῦ] ἢ conl. B. 12. δι' Val., δὴ vulg.
 18. προβάσ. vulg.

titer bellum gerebat, in quo multa viri strenui et magnanimi opera edidit. Haec in causa fuerunt, ut Romani Occidentales legatos ad Orientales mitterent, ut Marcellinum et Vandalos secum in gratiam reducerent. Et ad Marcellinum quidem Phylarchus missus, ei persuasit, ne in Romanos moveret arma. Hinc ad Vandalos deflctens, nihil quicquam profecit, et rediit. Genserichus enim se non alias bellum positurum minatus est, nisi sibi Valentiniani et Actii bona traderentur. Etenim ab Orientalibus quoque partem bonorum Valentiniani obtinuerat Eudociae nomine, quae Honoricho, eius filio, nupserat. Atque hanc belli renovandi occasionem singulis annis usurpabat. Itaque statim veris initio infesto exercitu Siciliam et Italiam invasit, et urbes quidem Itolorum praesidiis firmatas non facile expugnavit, sed oppida militibus, qui resisterent, destituta facile capta evertit et diripuit. Nec enim ad omnia, quae Vandalorum invasioni patebant, tuenda sufficere poterant Itali, propterea quod hostium multitudine opprimebantur. Denique copiis navalibus carebant, quas cum a Romanis Orientalibus petiissent, non impetrarunt, quia foedus cum Gensericho fecerant. Ea res, divisa scilicet imperii administrandi ratio, magno detrimento Romanorum

p.A.C.461 *γ*ματα διὰ τὸ διεργῆσθαι τὴν βασιλείαν. ἐπρεσβεύσαντο δὲ
 ante 465 κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον κατὰ τοὺς ἐπίους Ῥωμαίους Σαρά-
 P. 43 γουροι καὶ Οὔρωγοι καὶ Ὀνόγουροι, ἔθνη ἄξαναστάντα τῶν
 οἰκείων ἡθῶν, Σαβίρων ἐς μάχην σφισίν ἐληλυθότων, οὓς
 ἐξήλασαν Ἀβάρις, μετανάσται γενόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰκούν-5
 των μὲν τὴν παρωκεανῆτιν ἀκτὴν, τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόν-
 των διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ ὠκεανοῦ διμικλῶδες γενόμενον,
 καὶ γρυπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανέν· ὅπερ ἦν λόγος μὴ πρότε-
 ρον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων
 γένος· διὸ δὴ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλη-10
 σιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιθειόντων δυνατωτέρων ὄντων
 οἱ τὴν ἐφοδον οὐχ ὑφιστάμενοι μετανίσταντο· ὥσπερ καὶ οἱ Σα-
 ράγουροι ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς πρὸς τοῖς Ἀκατίροις
 Οὔνοις ἐγένοντο, καὶ μάχας πρὸς ἐκείνους πολλὰς συστησά-
 μενοι τό,τε φῦλον κατηγωνίσαντο καὶ πρὸς Ῥωμαίους ἀφί-15
 κοντο, τυχεῖν τῆς αὐτῶν βουλόμενοι ἐπιτηδειότητος. βασι-
 λεὺς οὖν καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν φιλοφρονησάμενοι καὶ δῶρα
 δόντες αὐτοὺς ἀπέπεμψαν.

A. C. 465 *ι*ε. Ὅτι στασιασάντων τῶν φυγάδων ἐθνῶν κατὰ τοὺς κατὰ
 Ind. 3 τὴν ἑω Ῥωμαίους, παρὰ τῶν Ἰταλῶν πρεσβεία ἀφίκετο λέγουσα, 20
 Leon. 9 ὡς οὐχ ὑποστήσονται, εἰ μὴ γέ σφισι τοὺς Βανδῆλους διαλλά-
 B

4. ἡθῶν Cantocl., ἐθνῶν vulg. 5. Ἀβάρις] Ἀβάρις Suid. s. v.,
 Ἀβαροι vulg. 6. ἀκτὴν Suid. s. v. Ἀβάρις, αὐτὴν vulg.
 τὴν δὲ χώραν — μετανίσταντο. Omnia haec, ommissa in ex-
 cerptis, e Suida s. v. Ἀβάρις restituit Cl. In his v. 12. οὐχ
 add. N.

Occidentalium rebus fuit. Circa id tempus legatos ad Orientales Romanos miserunt Saraguri, Urogi et Onoguri. Hae gentes propriis sedibus eiectae, commissa pugna cum Sabiris, quos expulerant Abares, et ipsi quoque extorres facti a gentibus, quae Oceani littus accolebant, sed sedes suas reliquerant propter ingentes nebulas ex maris vaporibus ortas et propter magnam ingruentium gryphorum multitudinem, quos non prius recessuros esse fama erat, quam genus humanum devorassent: quibus calamitatibus excitati in finitimorum sedes irruerunt. Et omnes quidem, qui violentum eorum impetum sustinere non poterant, cesserunt, sicuti et Saraguri, qui ad novas sedes quaerendas coorti, ad Hunnos Acatiros pervenerunt et, multis proeliis initis, gentem devicerant, et demum ad Romanos nanciscendae eorum societatis cupidi se contulerunt. Itaque Imperator legatos benigne excepit, et muneribus affectos remisit.

15. Dum gentes patria profugae cum Romanis in Oriente dissident, legatio ab Italis advenit, quae doceret res Italas stare non posse, nisi sibi Vandalos reconciliarent. Venit et legatio a Persarum rege, quae multos e Perside ad Romanos confugere quere-

Ξοιεν. ἀφίκετο δὲ καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν μονάρχου, τῶν τε A. C. 465
 παρ' αὐτοὺς καταφευγόντων ἐκ τοῦ σφετέρου ἔθνους αἰτίαν ^{Ind. 3}
 ἔχουσα, καὶ τῶν Μάγων τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων γῆ ἐκ παλαι- ^{Leon. 9}
 ῶν οἰκούντων χρόνων, ὡς ἀπάγειν αὐτοὺς τῶν πατρίων ἐθνῶν
 5 καὶ νόμων ἐθέλοντες καὶ τῆς περὶ τὸ θεῖον ἀγιστείας, παρεν-
 οχλοῦσι τε ἔσαι καὶ ἀνακαίεσθαι κατὰ τὸν θεσμόν οὐ συγ-
 χωροῦσι τὸ παρ' αὐτοῖς ἄσβεστον καλούμενον πῦρ. καὶ ὡς
 χρῆ τοῦ Ἰουροεπαάχ φρουρίου ἐπὶ τῶν Κασπίων κειμένου
 πυλῶν χρήματα χορηγούντας Ῥωμαίους ποιεῖσθαι ἐπιμέλει- C
 10 αιν, ἣ γοῦν τοὺς φρουρήσαντας αὐτὸ στρατιώτας στέλλειν,
 καὶ μὴ μόνους δαπάνη καὶ φυλακῇ τοῦ χωρίου βαρύνεσθαι·
 εἰ γὰρ ἐνδοῖεν, οὐκ εἰς Πέρσας μόνους, ἀλλὰ καὶ εἰς Ῥωμαί-
 ουσ τὰ ἐκ τῶν παροικούντων ἐθνῶν κακὰ φραδίως ἀφικέσθαι.
 χρῆναι δὲ αὐτοὺς ἔλεγον καὶ χρήμασιν ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῷ
 15 πρὸς Οὐννοὺς πολέμῳ τοὺς Κιδαρίτας λεγομένους· ἔσεσθαι
 γὰρ σφισιν αὐτῶν νικῶντων ὄνησιν, μὴ συγχωρομένον τοῦ
 ἔθνους καὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν διαβαίνειν ἐπικράτειαν. πάν-
 των δὲ ἕνεκα Ῥωμαίων ἀποκριναμένων στέλλειν τὸν διαλε-
 ξόμενον τῷ Παρθυαίῳ μονάρχη· μήτε γὰρ φυγάδας εἶναι V. 30
 20 παρὰ σφισι, μήτε παρενοχλεῖσθαι τοὺς Μάγους τῆς Θρησκεί- D
 ας πέρι· τὴν φυλακὴν δὲ τοῦ Ἰουροεπαάχ φρουρίου καὶ
 πόλεμον τὸν πρὸς τοὺς Οὐννοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀναδεδε-

3. τῶν ἐν Vales., καὶ τῶν ἐν vulg. 5. ἐθέλοντες et μοκ
 παρενοχλοῦσι τε N., ἐθέλοντας et παραχωροῦσι δὲ vulg. 6.
 ἔσαι καὶ B., καὶ ἔσαι vulg. 8. Ἰουροεπαάχ mg. H. h. l. et
 vulg infra lin. 21. et pag. 161. lin. 21., Οὐροεσαάχ vulg. 12.
 μόνους] μόνους σφᾶς conl B. 19. Παρθυαίων conl. N.

batur, et quod Romani Magos, qui iam inde a priscis temporibus
 eorum finium incolae essent, a patriis moribus et institutis et
 antiquo religionis cultu abducturi, quavis ratione vexarent, et i-
 gnem, qui apud eos vocaretur inextinguibilis, in perpetuum ardere
 secundum legem non sinerent. Addebant, aequum videri, Romanos
 castelli Ierouach, ad portas Caspiae siti, curam habere, et pecunias
 ad illud conservandum conferre, neque se solos sumtibus et arcis
 custodia gravari. Si enim cesserint, non solum in Persarum, sed
 etiam in Romanorum terras a finitimis gentibus facile vastationes
 inferri posse. Oportere etiam se iuvare pecuniis ad bellum contra
 Hunnos Cidaritas gerendum, ex quo Romani quoque essent utilita-
 tem reportaturi, si ea gens a finibus ipsorum arceretur. Romani
 responderunt, se quamprimum legatos missuros, haec omnia cum
 Parthorum rege disceptaturos. Neque enim ullos apud se esse fu-
 gitivos, neque Magos in suae religionis cultu impediri. Quum autem
 ipsi custodiam castelli Ierouach et bellum contra Hunnos Cidaritas

- A. C. 465 γμένους μὴ δικαίως χρήματα αἰτεῖν παρ' αὐτῶν. ἐπρεσβεύ-
 Ind. 3 σατο δὲ παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς ἐν τῇ
 Leon. 9 τῶν πατρικίων ἀξία καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κων-
 στάντιος, τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχον λαχὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ
 ὑπατικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικιοῦτος τυχῶν. 5
- A. C. 465 ις'. Ὅτι μετὰ τὸν ἐμπρησμὸν τῆς πόλεως τὸν ἐπὶ Λέον-
 Ind. 3 τος ἦκεν ὁ Γωβάλης σὺν Διονυσίῳ ἐς τὴν Κωνσταντίου,
 Leon. 9 Περσικὴν ἔχων στολὴν καὶ τῷ Μηδικῷ δορυφορούμενος τρό-
 πῳ. ὃν οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεία δεξάμενοι πρότερον μὲν τοῦ
 P. 44 νεωτερισμοῦ κατεμέμψαντο, ἔπειτα δὲ φιλοφρονησάμενοι ἀπέ-10
 πεμψαν· εἶλε γὰρ αὐτοὺς τῇ τε θωπείᾳ τῶν λόγων, καὶ τὰ
 τῶν Χριστιανῶν ἐπιφερόμενος σύμβολα.
- c.A.C. 467 ιζ'. Ὅτι Σκίροι καὶ Γότθοι εἰς πόλεμον συνελθόντες καὶ
 Ind. 5 διαχωρισθέντες ἀμφοτέρω πρὸς συμμαχῶν μετάκλησιν πα-
 Leon. 11 ρεσκευάζοντο· ἐν οἷς καὶ παρὰ τοὺς ἐφους ἦλθον. καὶ Ἄ-15
 σπαρ μὲν ἡγεῖτο μηδετέροις συμμαχεῖν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Λέ-
 ων ἐβούλετο Σκίροις ἐπικουρεῖν. καὶ δὴ γράμματα πρὸς τὸν
 ἐν Ἰλλυριοῖς στρατηγὸν ἐπεμπεν, ἐντελλόμενός σφισιν κατὰ
 τῶν Γότθων βοήθειαν τὴν προσήκουσαν πέμπειν.
- c.A.C. 468 ιη'. Ὅτι ἦκε κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον παρὰ τῶν Ἀττή-20
 Ind. 6 λα παιδῶν ὡς τὸν βασιλέα Λέοντα πρεσβεῖα, τὰς αἰτίας δι-
 Leon. 12 Βαλύουσα τῆς προϋπαρξάσης διαφορᾶς, καὶ ὡς χρῆ αὐτοὺς

2. Hic et supra p. 146 et 158. Βανδήλους pro Βανδίλους scripsi, constantiae causa. N. 3. Κωνσταντίος Val., Κωνσταντίνος vulg. 13. Σκίροι Cant., Σκύθαι vulg. 15. Ἄσπαρ Cant., ἄπτερ vulg.

in se receperint, minime iuste eos ab ipsis pecuniam petere. Legationem ad Vandalos suscepit Tatianus, patriciatus dignitate ornatus: ad Persas vero Constantius, qui ter praefectus urbi fuerat, et ad consulatus patriciatusque honorem evectus.

16. Post incendium civitatis, quod accidit sub Leone, Gobazes venit Constantinopolim cum Dionysio, stola Persica indutus, et Medorum in morem satellitibus stipatus. Hunc Imperator excepit, et primum quidem ob novarum rerum studium vituperavit, deinde comiter eum amplexus dimisit. Gobazes enim Christianorum symbola ostentans, blanda oratione eum cepit.

17. Sciri et Gothi acie decertantes, et a pugna utrique recedentes, ad accersenda auxilia animum adiecerunt. Qua de re Romanos Orientales adierunt. Aspar quidem censuit, neutris opitulandum esse. Sed Imperator Leo statuit Sciris opem ferre. Itaque litteras ad praefectum Illyrici misit, iussitque quoad necesse esset, auxiliares copias Sciris adversus Gothos praebere.

18. Eodem tempore venit et ad Leonem Imperatorem legatio a filiis Attilae, ut omnibus omnino praeteritorum dissidiorum causis rescatis, pacem inirent, et inter se, ut olim erat in more positum,

ἐπὶ εἰρήνῃ σπένδουσαι, καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος παρὰ τὸν c.A.C. 468
 Ἰστρὸν εἰς ταυτὸν ἴοντας Ῥωμαίοις προτιθέσθαι ἀγορὰν, καὶ ^{Ind. 6}
 ἀντιλαμβάνειν ὧν ἂν δεόμενοι τύχοιεν. καὶ ἡ μὲν σφῶν αὐ- ^{Leon. 12}
 τῶν πρεσβεία ἐν τοῖσδε οὕσα ἄπρακτος ἐπαγγίη. οὐ γὰρ ἐ-
 5 δόκει τῷ βασιλεύοντι Οὐγγῶν τῶν Ῥωμαϊκῶν συμβολαίων
 μετέχειν πολλὰ τὴν αὐτοῦ κακώσαντας γῆν. οἱ δὲ τοῦ Ἀτ-
 τήλα παῖδες τὴν ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἀπόκρισιν δεξάμενοι πρὸς
 σφῶς διεφέροντο. ὁ μὲν γὰρ Δεγγιλίχ, ἀπράκτως ἐπανελ-
 10 θόντων τῶν πρέσβων, πόλεμον Ῥωμαίοις ἐπάγειν ἐβούλετο, ^C
 τοῦ δὲ Ἡρνάχ πρὸς ταύτην ἀπηγόρευε τὴν πικρασκευὴν, ὡς
 τῶν κατὰ χώραν ἀπαγόντων αὐτὸν πολέμων.

13. Ὅτι Σαράγουροι Ἀκαθίροις καὶ ἄλλοις ἔθνεσιν ^{Ind. 6}
 ἐπιθέμενοι ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευον. καὶ πρότερον μὲν ἐπὶ
 Κασπίας παρεγένοντο πύλας καὶ φρουρὰν Περσικὴν ἐν αὐ-
 15 τῶν ἐγκαθεστῶσαν εὐρόντες ἑτέραν ὁδὸν ἐγράποντο, δεῖ ἧς
 ἐπὶ τοὺς Ἰβηρας ἐλθόντες τὴν τε αὐτῶν ἐθήουν καὶ τὰ Ἀρ-
 μενίων χωρῖα κατέτρεχον, ὥστε Πέρσας πρὸς τῷ πολέμῳ
 τῶν Κιδαριτῶν τῷ πάλαι αὐτοῖς συστάντι καὶ ταύτην εὐλα-
 20 βουμένους ἐφοδὸν παρὰ Ῥωμαίους πρεσβεύσασθαι, καὶ αἰ-
 ποεῖν χρήματά σφισιν αὐτοῖς δίδουσαι ἄνδρας πρὸς φυλα-
 κὴν τοῦ Ἰουρσειπαύχ φρουρίου, καὶ λέγειν ἅπερ αὐτοῖς πολ-
 λάκις εἶρητο πρεσβενομένοις, ὅτι, αὐτῶν ὑφισταμένων τὰς
 25 μάχας καὶ μὴ συγχωρούντων τὰ ἐπιόντα ἔθνη βάρβαρα πά-

11. πολέμων Val., πόλεμον vulg. 22. δεῖ et mox μὴ om. vulg.
 Negationem (οὐ) addi iubebat Val.

ad Istrum convenientes, mercatum celebrarent, ex quo invicem ea, quae sibi opus essent, desumerent. Et ea quidem legatio, quae circa haec versabatur, re infecta rediit. Nec enim Imperator commercium Romanorum cum Hunnis, qui eos tot damnis et cladibus affecerant, concedendum esse duxit. At vero Attilae filii, renuntiata legatione, inter se dissenserunt. Etenim Dengisikh, legatis nulla re impetrata reversis, bellum Romanis inferre volebat. Cui consilio Irmach repugnabat, quod in praesentia multa a bello avocarent.

19. Saraguri cum Acathis aliisque gentibus coniuncti in Persas exercitum duxerunt. Primum quidem ad portas Caspiae accesserunt, ubi cum praesidium Persicum offendissent, ad aliam viam deflexerunt, qua ad Iberos conversi, regionem vastarunt, et excursions in oppida Armeniorum fecerunt. At Persae, qui iam superiore bello cum Cidagitis hunc aditum communierant, legatos ad Romanos miserunt, qui ab illis pecunias aut milites ad custodiam arcis Ierouach peterent, et quod iam saepe per legatos egissent, docerent, si ipsi certamina sustinerent et barbaros aggredientes ab aditu prohiberent, tutos fore Romanorum fines. His vero respondentibus,

Dezippus, Eunapius etc.

- A. C. 468 *ροσδον ἔχειν, ἢ τῶν Ῥωμαίων ἀδήωτος διαμένει χώρα. τῶν*
 Ind. 6 *δὲ ἀποκριναμένων, ὡς ἕκαστον ἀνάγκη τῆς δίκαιας ὑπερμα-*
 Leon. 12 *χοῦντα γῆς τῆς σφετέρας φρουρᾶς ἐπιμελεῖσθαι, πάλιν ἄπρα-*
κτοι ἐπανεζεύξαν.
- A. C. 469 *κί. Ὅτι Δεγγιζιχ πόλεμον ἐπὶ Ῥωμαίους ἐπενεγκόντος*
 Ind. 7 *καὶ τῆ τοῦ Ἰστρου προσκαρτεροῦντος*, τοῦτο μαθὼν ὁ Ὅρν-*
 Leon. 13 *γίσκλου, (αὐτὸς γὰρ εἶχε τὴν πρὸς τῷ Θρακίῳ μέρει τοῦ πο-*
ταμοῦ φυλακὴν,) ἐκ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπυνθάνετο
 P. 45^b *τι βουλόμενοι πρὸς μάχην παρασκευάζονται. ὁ δὲ Δεγγιζιχ*
τοῦ Ἀναγίστου κατολιγορήσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντας το
ἀπράκτους ἠφίει, παρὰ δὲ τὸν βασιλέα τοὺς διαλεξομένους
ἔστειλεν, ὡς, εἰ μὴ γῆν καὶ χρήματα αὐτῷ καὶ τῷ ἐπομένῳ
δῶν στρατῷ, πόλεμον ἐπάξει. τῶν δὲ παρ' ἐκείνου πρέσβειων
ἐς τὰ βασιλεία ἀφικομένων καὶ τὰ αὐτοῖς ἐνταλθέντα ἀπαγ-
γειλάντων, ἀπεκρίνατο βασιλεὺς ἐτοίμως ἔχειν πάντα ποιεῖν, 15
 V 31 *εἴς ὑπακουσόμενοι αὐτῷ παραγένονται. χαίρειν γὰρ τοῖς*
ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ συμμαχία ἀφικνουμένοις.
- A. C. 470 *κά. Ὅτι Ἀναγίστου καὶ Βασιλίσκου καὶ Ὀστρύου*
 Ind. 8 *καὶ ἄλλων τινῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων τοὺς Γότθους ἐς τινα*
 Leon. 14 *Β κοῖλον χώρον συγκλεισάντων καὶ πολιορκούντων, λιμῷ τε πιε-20*
ζομένων τῶν Σκυθῶν σπάνει τῶν ἐπιτηδείων, πρσβείαν παρὰ
τοὺς Ῥωμαίους ποιήσασθαι, ὥστε αὐτοὺς ἐνδιόασι κερμαμέ-
νους γῆν ὑπακούειν αὐτῶν ἐς ὅ,τι ἂν θέλοιεν. τῶν δὲ ἐπὶ
 6. Post προσκ. excidit f. 87d. N. 12. καὶ τῷ add. N. 18.
 Ὀστρύου N., Ὀστρουῖ vulg.

rationi consentaneum esse, unumquemque sua tueri et defendere, et de suis arcibus sollicitum esse, rursus re non obtenta, legati ad suos revertere.

20. Dengisich bellum Romanis intulit, et Istro potiri institit. Quod ubi Ornisicli filius comperit, (is in ea parte Thraciæ, quæ ad Istrum est, custodia ripæ fluminis præfectus erat,) per suos ex eo quaesivit, an acie decertare vellet. Sed Dengisich Anagastum contemnens, ab eo missos re infecta dimisit, et per legatos Imperatori denuntiavit, se bellum illaturum, nisi sibi suisque terram et pecunias subministraret. Legatis in regiam introductis et mandata exponentibus Imperator respondit, se omnia paratum esse facere, si suo imperio obsequi vellent. Sibi enim pergratum et iucundum esse, si quando inimici in foedus societatemque transirent.

21. Anagastus, Basiliscus et Ostrys et alii quidam duces Romani in locum abruptum et concavum Gothos inclusos obsederunt. Ibi Scythæ victuum inopia laborantes, Romanos infans legatis certiores fecerunt, se, facta deditione, omnibus, quæ stauerint, parituros, modo sibi terram ad inhabitandum concedant.

βασιλέα τὴν ἐκείνων φέρειν ἀποκριναμένων πρεσβείαν, καὶ A. C. 470
 τῶν βαρβάρων τοῦ λιμοῦ πῦρι σφᾶς θέσθαι ἐθέλειν τὰς Ind. 8
 συμβύσεις φασμένων, καὶ μὴ οἶους τε εἶναι μακρὰς ποιῆσθαι Leon. 14
 ἀνακωχὰς, βουλευόμενοι οἱ τὰς Ῥωμαϊκὰς τάξεις διέποντες,
 ἑτροφὰς χορηγήσειν αὐτοῖς ὑπέσχοντο ἄχρι τῆς βασιλείως ἐπι-
 τροπῆς, εἶγε σφᾶς αὐτοὺς διέλοιεν ὡσπερ καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν
 διακέκριται πλῆθος· ἔσεσθαι γὰρ αὐτῶν ῥαδίως οὕτως ἐπι-
 μέλειαν, ἐς τοὺς κληρουμένους καὶ οὐκ εἰς πάντας ἀποβλε-
 πόντων τῶν στρατηγῶν, ὅπερ ἐς φιλοτιμίαν ὄρωντες πρὸς
 ἰστοῖαν αὐτῶν πάντως ἀμιλληθήσονται κομιδῆν. τῶν δὲ Σκυθῶν
 τοὺς ἀπαγγελθέντας διὰ τῶν πρεσβέων προσδέξαμένων λόγους
 καὶ ἐς τοσαύτας σφᾶς αὐτοὺς ταξάντων μοῖρας, ἐς ὄσασπέρ
 καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διεκέκριντο, Χελχάλ, τοῦ Οὐννων γένους ἀ-
 νὴρ καὶ ὑποστράτηγος τῶν διεπόντων τὰ Ἄσπαρος τάγματα,
 15 παρὰ τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτοῖς βαρβαρικὴν μοῖραν ἔλθων, καὶ
 τῶν Γότθων (πλείονες δὲ τῶν ἄλλων ὑπῆρχον) μεταπεμψά-
 μενος τοὺς λογάδας τοιαῦνδε ἐποίησατο λόγων ἀρχὴν, ὡς δῶ-
 σει μὲν αὐτοῖς γῆν ὁ βασιλεὺς, οὐκ εἰς σφετέραν δὲ αὐτῶν
 ὄνησιν, ἀλλὰ τοῖς ἐν σφισιν Οὐννοις. τούτους γὰρ ὀλιγώρως
 20 οὐγεηπονίας ἔχοντας δίκην λύκων τὰς αὐτῶν ἐπιόντας διαρπά-
 ζεσθαι τροφὰς, ὥστε θεραπεύοντων τάξιν ἐπέχοντας τῆς ἐκεί-
 νων ἔνεκα ταλαιπωρεῖσθαι τροφῆς, καίπερ ἐς αἶψα ποτε τοῖς

10. ἀμιλληθήσονται] ἀμελληθήσονται conl. Cantocl. 12. δῶσει
 ὡσπερ vulg. 16. τῶν Γ. Β., αὐτῶν Γ. vulg. 19. ὀλιγώρως vulg.

Romani responderunt, se ad Imperatorem eorum postulata delaturos.
 At Scythae propter famem, quae eos premebat, transigere velle
 dixerunt, neque longiores moras ferre posse. Tum Romanis ordini-
 bus praepositi, habito consilio, tantisper dum Imperator aliter sta-
 tueret, alimenta se praebituros polliciti sunt, si Scythae Romanorum
 more exercitus in partes se ipsos dividerent. Sic enim facilius eos,
 quum singuli ordines, non universi simul respiciendi essent, a du-
 cibus curari posse, quippe qui cura et diligentia inter se sint certa-
 turi. Itaque Scythae his, quae legati renuntiarunt, paruerunt, se-
 que in totidem ordines distribuerunt, in quos Romani erant distri-
 buti. Quo facto Chelchal, genere Hunnus, qui secundum ab Aspare
 imperii gradum in eos, qui sub eo ordines ducebant, tenebat,
 barbarorum, quae suis ordinibus accesserat, cohortem obiens, in
 qua erant plures numero Gothi, quam reliqui, accitis primoribus
 huiusmodi orationem habere coepit. Terram quidem Imperatorem
 ad inhabitandum daturum, quae non illis fructui et commodo futu-
 ra esset, sed cuius utilitas ad saelos Hunnos redundaret. Hos enim
 terrae cultum negligere, et luporum more bona Gothorum invaden-
 tes diripere, qui ipsi servarum conditione habitati ad victum illis
 comparandum laborare coacti essent: quamvis nullum unquam foe-

A. C. 470 Οὐννοις τοῦ Γότθων γένους ἀσπόνδου διαμείναντος, καὶ ἐκ
 Ind. 8 προγόνων τὴν αὐτῶν ἀποφυγεῖν ὀμαιχμίαν ὁμοσαμένων, ἐφ'
 Leon. 14 καὶ ὄρκων πατριῶν πρὸς τῇ τῶν οἰκείων στερήσει κατα-
 P. 46 φρονεῖν. αὐτὸν δὲ, εἰ καὶ τὸ Οὐννων ἀρχεῖ γένος, δικαιο-
 σύνης πόθῳ τάδε πρὸς αὐτοὺς εἰπόντα δεδωκέναι περὶ τοῦ5
 πρακτέου βουλήν. ἐπὶ τούτοις οἱ Γότθοι διαταραχθέντες,
 καὶ εὐνοία τῇ πρὸς αὐτοὺς ταῦτα τὸν Χελχάλ εἰρηκέναι νο-
 μίσαντες, τοὺς ἐν αὐτοῖς Οὐννους [ὡς] συστάνας διεχειρίζον-
 το καὶ μάχῃ καρτερὰ ἀμφοτέρων συνίστατο τῶν ἔθνῶν
 ἐκ συνδήματος. ὁ Ἄσπαρ πυθόμενος, ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ τῶν10
 λοιπῶν στρατοπέδων ἡγεμόνες μετὰ τῶν οἰκείων παραταξά-
 μενοι τὸν ἐπιτυχόντα τῶν βαρβάρων ἀνήρουν. τοῦ δὲ δόλον
 καὶ τῆς ἀπάτης οἱ Σκύθαι λαβόντες ἔννοιαν σφῶς τε ἀνεκα-
 Βλοῦντο, καὶ ἐς χεῖρας τοῖς Ῥωμαίοις ἐχώρουν. ἀλλ' οἱ μὲν
 Ἄσπαρος τὴν σφισιν ἐπιλαχοῦσαν ἐφθασαν ἀναλώσαντες μοῦ-15
 ραν· τοῖς δὲ λοιποῖς στρατηγοῖς οὐκ ἀκίνδυνος ἡ μάχῃ ἐγέ-
 νετο, τῶν βαρβάρων καρτερῶς ἀγωνισαμένων, ὥστε τοὺς ἐξ
 αὐτῶν ὑπολειφθέντας τὰς τε Ῥωμαϊκὰς τάξεις διώσασθαι
 καὶ τῆδε τὴν πολιορκίαν διαφυγεῖν.

c.A.C. 472 xβ. Ὅτι μεγίστης πρὸς τὸ Σουάννων ἔθνος Ῥωμαίοις20
 Ind. 10
 Leon. 16 τε καὶ Λαζοῖς ὑπαρχούσης διαφορᾶς, καὶ σφόδρα ἐς τὴν τοῦ

8. ὡς del. N. 10. δ. Ἄσπαρ πυθόμενος B., οἷάπερ πειθόμενος
 vulg. 18. ὑποληφθέντας vulg. διώσασθαι N., δηώσασθαι vulg.

dūs inter utramque gentem sancitum sit, et maiores iureiurando
 eos obstrinxerint, ut Hunnorum societatem fugerent. Quare non
 tantum suis eos privari, sed etiam patria sacramenta negligere. Se
 quidem genere Hunnum, quo maximo gloriatur, sed aequitate mo-
 tum haec illis dicere, ut, quae facienda essent, viderent. His dictis
 Gothi commoti, et haec Chelchalem pro benevolentia, qua ipsos
 prosequeretur, suggessisse rati, Hunnos sibi immixtos trucidarunt.
 Deinde quasi ex compacto ingens pugna inter utramque gentem est
 commissa. Quod quum Aspari nuntiatum esset, ipse et reliqui duces
 acies suorum instruxerunt, et obvium quemque barbarorum occide-
 runt. Scythae, cognito dolo et fraude perspecta, sese collegerunt,
 et manus cum Romanis conseruerunt. Sed illi, qui sub Aspare sti-
 pendia faciebant, omnem barbarorum cohortem, quae illis obvene-
 rat, ad internecionem usque ceciderunt: Reliquis ducibus non in-
 cruenta pugna fuit, barbaris strenue et fortiter pugnam capessen-
 tibus. Ex qua pugna qui superstites ex Scythis fuerunt, perruptis
 Romanis legionibus, evaserunt.

22. Maxima intercedente Romanis et Lazis cum Suanorum
 gente controversia, * Persas quoque cupido belligerandi incessit
 propter oppida, quae Suanis eripuerant. Itaque ad Romanum Im-
 peratorem legationem misit, sibi auxilia mitti postulans ex militi-

† σήματος τῶν Σουάνων συνισταμένων μάχην. καὶ Περσῶν δὲ A.C.472
Ind. 10
Leon. 16
ἐθέλοντων αὐτῷ πολεμεῖν διὰ τὰ φρονύρια, ἅπερ ὑπὸ τῶν Σου-
άνων ἀφῆρητο, πρεσβείαν ἐπέτελλεν, ἐπικούρους αὐτῷ δια-
πεμφθῆναι παρὰ βασιλέως αὐτῶν ἐκ τῶν παραφυλαττόντων C
50 στρατιωτῶν τὰ Ἀρμενίων ὄρια τῶν Ῥωμαίοις ὄπισθελῶν, ἐφ'
ὧ προσχώρων ὄντων ἐτοίμην ἔχειν βοήθειαν, καὶ μὴ κινδυ-
νεύειν τοὺς πόρρωθεν ἀπεκδεχόμενον, ἢ παραγενομένων ἐπι-
τρίβεσθαι δαπάνη, τοῦ πολέμου, ἂν οὕτω τύχη, διαβαλλομέ-
νου, καθάπερ ἤδη πρότερον ἐγεγόνει. . τῆς γὰρ σὺν Ἡρα-
ιοκλείῳ ἀπεσταλμένης βοήθειας, καὶ Περσῶν καὶ Ἰβήρων τῶν
αὐτῷ ἐπαγόντων τὸν πόλεμον πρὸς ἑτέρων ἔθνῶν τότε ἀπα-
† σχοληθέντων μάχην, τὴν συμμαχίαν ἀπέπειρην ἀσχάλλων
ἐπὶ τῇ τῶν τροφῶν χορηγία, ὥστε, αὐδὲς τῶν Πάρθων ἐπ' V. 3a
αὐτὸν ἀναζευξάντων, Ῥωμαίους ἐπικαλέσασθαι. τῶν δὲ σιελ- D
15 λαι τὴν βοήθειαν ἐπαγγειλαμένων καὶ ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἠγη-
σόμενον, παρεγένετο καὶ Περσῶν πρεσβεία ἀγγέλλουσα, τοὺς
Κιδαρίτας Οὐννοὺς ὑπ' αὐτῶν κατηγωνίσθαι, καὶ Βαλαῦμ
πόλιν αὐτῶν ἐκπεπολιορκηκέναι. ἐμήχυον δὲ τὴν νίκην καὶ
βαρβαρικῶς ἐπεκομπαζον, τὴν παροῦσαν αὐτοῖς μεγίστην δύνα-
σομιν ἀποφαίνειν ἐθέλοντες. ἀλλὰ αὐτοὺς παραντίκα, τοῦτων
ἀγγελθέντων, ἀπέπεμπε βασιλεὺς, ἐν μείζονι φροντίδι τὰ ἐν
Σικελίᾳ συνεχεθέντα ποιοῦμενος.

1. Μάχην nomen ducis Suanonum esse videtur Classeno, collato
v. 12. 2. ὑπὸ add. B. 3. ἀναβαλλομένον coni. B. 15. ἠγη-
σάμενον vulg. 17. κατηγωνίσασθαι vulg. 19. ἐπεκομπαζον
N., ἀπεκομπαζον vulg. 20. τούτων H., τῶν vulg.

Das, qui Armeniae oram Romanis subiectam tuebantur, ut, quia
proximi erant, praesto essent, ne, dum longinqua auxilia expectant,
periculum incurrant, aut, si advenerint, sumptibus atterantur, pro-
ducto ob eam causam bello, sicut iam antea evenerat. Missam enim
cum Heraclio validam auxiliatorum manum, Persis et Iberis, quibus-
cum nunc illi bellum erat, alio bello tum adversus alias gentes occu-
patis, cum grave illi et molestum esset exercitum alere, remiserat.
Sed rursus in eum Parthis redeuntibus, Romanos revocavit. Legati
vero retulerunt, Romanos misuros ad eos auxilia et ducem. Quo
tempore advenit etiam legatio a Persis nuntians, Hunnos Cidaritas
ab ipsis devictos, et Balqaam, Hunnorum urbem, expugnatam. Nun-
ciaverunt igitur legati victoriam, quam Persae obtinuerant et barba-
rorum in morem magnificis verbis extulerunt, maximas, quae illis
adessent, copias ostentaturi. Sed legatos statim peractis mandatis
Imperator dimisit. Nam illi res Siculae longe maiori curae erant.

ΠΡΙΣΚΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΓΟΤΘΙΚΗΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
ΠΡΟΣ ΕΘΝΙΚΟΤΕΣ.

EX HISTORIA GOTHICA
PRISCI RHETORIS
ET SOPHISTAE
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS ROMANORUM
AD GENTES.

ARGUMENTUM.

Legati Romanorum cum Attila post mortem Ruas de pace conveniunt (1). Altera legatio a Theodosio ad Attilam missa (2). Accurata narratio de legatione Maximini ad Attilam, cui Priscus comitem se adiunxerat, in qua Chrysaphii insidiæ contra regem Hunnorum structas aperiuntur. Prisci colloquia cum quodam Romano apud Hunnos captivo de statu imperii Romani, et cum legatis Romanorum Occidentalium de bellicis-Hunnorum opibus. Descriptio coenæ regiae (3). Nomus et Anatolius ad Attilam mittuntur ad iram eius in Chrysaphium placandam (4). Felix eius legationis eventus (5). Apollonius tributis causa ad Attilam mittitur (6). Gensericus nullis neque Marciani, neque Aviti legationibus ab Italia et Sicilia vastandis retinetur (7). Romani bellum parant contra Lazos (8). Leo Imperator Balamerum a vastatione finium Romanorum dehortatur (9). Marcellini et Recimeri in Sicilia discordias. Gensericus denuo Italiam invadit (10). Tatiani ad Vandalos Constantii ad Persas legatio (11). Bella inter Persas et Hunnos Cidaritas paulum intermissa renovantur (12). Gensericus pacis conditiones a Leone oblatas reiicit (13).

A. C. 433

Ind. 1

Theod. 26

P. 47

α. Ὅτι Ρούα βασιλεύοντος Οὐννων, Ἀμικζούροις καὶ

Τοῦοσούροις καὶ Τονώσουροι καὶ Βοΐσχοις καὶ ἑτέροις ἔδνεσι

1. Cum Ruas, Hunnorum rex, statuisset cum Amalsuris, Itimaris, Τοῦοσούροις, Βοΐσχοις ceterisque gentibus, quae Istrum accolunt,

προσοικουῶσι τὸν Ἰστρον, καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων ὁμαιχμίαν A. C. 433
καταφυγγάνουσιν, ἐς μάχην ἔλθειν προηρημένος ἐκπέμπει Ind. 1
Ἦσλαν, εἰωθότα τοῖς διαφόροις αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις δια- Theod. 26
κονεῖσθαι, λύειν τὴν προὔπαρχουσαν εἰρήνην ἀπειλῶν, εἰ μὴ
59ε πάντα τοὺς παρὰ σφᾶς καταφυγόντας ἐκδοεῖν. βουλευο-
μένων δὲ Ῥωμαίων στείλαι πρεσβείαν παρὰ τοὺς Οὐννοὺς,
πρεσβεύειν μὲν ἤθελον Πλίνθας καὶ Διονύσιος, Πλίνθας μὲν
τοῦ Σκυθικοῦ, Διονύσιος δὲ τοῦ Θρακικοῦ γένους, ἀμφοτέροι B
δὲ στρατοπέδων ἡγούμενοι καὶ ἄρξαντες τὴν ὑπατον παρὰ
10 Ῥωμαίοις ἀρχήν. ἐπειδὴ δὲ ἐδόκει Ἦσλαν παρὰ τὸν Ῥούαν
ἀφικνεῖσθαι πρότερον τῆς ἐκπεμφθησομένης πρεσβείας, συν-
εκπέμπει Πλίνθας Σηγγίλαχον, ἄνδρα τῶν ἐπιτηδείων, πεί-
σαι τὸν Ῥούαν αὐτῷ καὶ μὴ ἑτέροις Ῥωμαίων ἐς λόγους
ἔλθειν. τελευτήσαντος δὲ Ῥούα καὶ περιστάσης τῆς Οὐννων
15 βασιλείας ἐς Ἀττήλαν ἐδόκει τῇ Ῥωμαίων βουλῇ Πλίνθαν
πρεσβεύεσθαι παρ' αὐτούς. καὶ κρωθείσης ἐπ' αὐτῷ παρὰ
βασιλέως ψήφου, ἐβούλετο καὶ Ἐπιγένην ὁ Πλίνθας συμ- C
πρεσβεύειν αὐτῷ ὡς· μεγίστην ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν ἐπιφερόμενον
καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τοῦ κοιαιστορος. χειροτονίας δὲ καὶ
20 ἐπ' αὐτῷ γενομένης, ἄμφω ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐξώρμησαν, καὶ
παραγίνονται ἐς Μάργον. ἡ δὲ πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρία Μυ-
σοῶν πρὸς τῷ Ἰστροῦ κειμένη ποταμῷ ἀντικρυ Κωνσταντίας

3. Εἰσλαν vulg. 15. Ἀττήλαν] καὶ Βλήδαν add. N. 21. βυσῶν vulg.

quod ad armorum societatem cum Romanis iungendam confugissent, bello decertare, Eslam componendis Romanorum et Hunnorum controversiis adhiberi solitum misit, qui Romanis denunciaret, se a foedere, quod sibi cum illis esset, recessurum, nisi omnes Scythas, qui ad eos se contulissent, redderent. Romanis vero consilium de mittendis ad Hunnos legatis capientibus, Plinthas et Dionysius, hic ex Thracia, ille ex Scythia oriundus, ambo exercituum duces, et qui consulatus dignitatem apud Romanos gesserant, hanc legationem optine voluerunt. Ut verò visum est non ante legatos proficisci, quam Eslas ad Ruam rediisset, Plinthas una cum Esla misit Singulachum, unum ex suis necessariis, qui Ruae persuaderet cum nullo alio Romanorum, quam cum ipso, colloquium inire. Cum autem, Ruam mortuo, Hunnorum regnum ad Attilam pervenisset, Senatus decrevit Plintham legationem ad Attilam exsequi. Quo S. C. Imperatoria suffragio comprobato, Plintham cupido incessit, Epigenem, qui sapientiae laude celebris erat et quaesturae dignitatem obtinebat, socium legationis sibi adsciscere. Qua de re lato quoque suffragio ambo in eam legationem profecti sunt, et Margum pervenerunt. Est autem Margus urbs in Illyrico Mysorum ad Istrum sita, ex adverso Constantiae arcis, ad alteram fluminis ripam collocatae, quo et regni Scythiae conveniant. Extra civitatem equis insidentes utrique con-

- A. C. 433 φρονήτου κατὰ τὴν ἑτέραν ὄχθην διακειμένον, εἰς ἣν καὶ οἱ
 Ind. 1 βασιλῆες συνήσαν Σκύθαι. καὶ τὴν σύνοδον ἔξω τῆς πόλε-
 Theod. 26 ως ἐποιούντο, ἐπιβεβηκότες ἵππων· οὐ γὰρ ἐδόκει τοῖς βαρ-
 βάροις ἀποβάσι λογοποιεῖσθαι, ὥστε καὶ τοὺς Ῥωμαίων
 πρέσβεις τῆς σφῶν αὐτῶν ἀξίας προνοουμένους ἀπὸ τῆς ἀδ-5
 τῆς προαιρέσεως ἐς ταύτων τοῖς Σκύθαις ἐλθεῖν, πρὸς τὸ μὴ
 τοὺς μὲν ἀφ' ἵππων, τοὺς δὲ πεζοὺς διαλέγεσθαι . . . . .
 τοὺς ἀπὸ τῆς Σκυθικῆς καταφενύοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἦδη
 P. 48 πεφενύοντας, σὺν καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις Ῥωμαίοις τοῖς ἑσο
 λύτρων ἐς τὰ σφέτερα ἀφικμένοις ἐκδίδουσαι, εἰ μὴ γετο
 V. 33 ὑπὲρ ἐκάστου πεφενύοτος τοῖς κατὰ πόλεμον κησαμένοις
 ὀκτὼ δοθεῖεν χρυσοί. ἔθνει δὲ βαρβάρῳ μὴ συμμαχεῖν Ῥω-
 μαίους πρὸς Οὐννοὺς αἰρομένους πόλεμον. εἶναι δὲ καὶ τὰς
 πανηγύρεις ἰσονόμους καὶ ἀκινδύνους Ῥωμαίοις τε καὶ Οὐν-
 νοῖς. φυλάττεσθαι δὲ καὶ διαμένειν τὰς συνθήκας ἑπτακο-15
 σίῳν λιτρῶν χρυσίου ἔτους ἐκάστου τελουμένων παρὰ Ῥω-
 B. 19 μαίων τοῖς βασιλείοις Σκύθαις. πρότερον δὲ πενήκοντα καὶ
 πριακόσια αἱ τοῦ τέλους ἐτύγχανον οὖσαι. ἐπὶ τούτοις ἐ-
 σπένδοντο Ῥωμαῖοί τε καὶ Οὐννοί, καὶ πάτριον ὄρκον ὁμό-
 σαντες ἐς τὰ ἀμφότερα ἐπανήσαν. οἱ δὲ παρὰ Ῥωμαίων 20
 καταφρυγόντες ἐξεδόθησαν βαρβάροις, ἐν οἷς καὶ παῖδες Μά-
 μα καὶ Ἀτακάμ τοῦ βασιλείου γένους, οὓς ἐν Καρσῶ φρου-
 2. συνήσαν N., συνῆσαν vulg. Σκύθαις vulg. 4. Ῥωμαίων
 H., Ῥωμαίους vulg. 7. Quae exciderunt partim ita suppl. N. . .
 Ῥωμαίους οὐ μόνον εἰς τὸ μέλλον μὴ δέχεσθαι τ. α. τ. Σ. 13.
 αἰρουμένων vulg., φερομένων N. 20. [ἀμφότερα] σφέτερα vel
 σφέτερα ἀμφότεροι conl. B.

gressi sunt. Nec enim barbaris de plano verba facere placuit, et legati Romani suae dignitatibus memores eodem quoque apparata in Scytharum conspectum venire statuerunt, ne sibi peditibus cum equitibus disserendum foret. Itaque placuit, profugos omnes, etiam qui multo ante profugerant, una cum captivis Romanis, qui pro soluto redemptionis pretio ad sua redierant, dedi: aut pro unoquoque captivo Romano his, qui eum bello ceperant, octo aureos dari, Romanos belli societatem cum barbara gente, quae bellum cum Hunnis gerat, non facere. Conventus ad mereatus paribus legibus celebrari, et in tuto Romanos et Hunnos esse. Foedera rata manere et observari, si quoque anno septingentae auri librae tributi nomine Scythiae regis a Romanis penderent, cum antea tributum annuum non fuisset nisi trecentarum quinquaginta librarum. His conditionibus pacem Romani et Hunni pepigerunt, qua iureferendo patrio ritu utrimque praestito firmata, utrique ad sua redierunt. Itaque qui ex barbaris ad Romanos transierant redditi sunt, de quorum numero erant filii Mamae et Atacamae ex regio genere.

ἐπέθρησκον οὐδὲ παρρησιώδεις διατάρῳσαν, δίκας αὐτοῦς A.C. 433
πραττόμενοι τῆς φυγῆς. οἱ δὲ περὶ Ἀττίλαν καὶ Βλήδαν ^{Ind. 1}
τὴν εἰρήνην πρὸς Ῥωμαίους θέμενοι διεξήρῳσαν τὰ ἐν τῇ ^{Theod. 26}
Σκυθικῇ ἔθνη χειρούμενοι, καὶ πόλεμον πρὸς Σορόσγους συν-
ῳσῳτήσαντο.

β. Ὅτι Θεοδόσιος ἐπεμπε Σηνάτορα, ἄνδρα ὑπατικόν, ^{c.A.C. 441}
παρὰ τὸν Ἀττίλαν πρεσβευσόμενον. ὃς οὐδὲ τὸ τοῦ ^{Ind. 9}
σβευτοῦ ἔχων ὄνομα ἐθάῳρῳσε πεζὸς παρὰ τοὺς Οὐννοὺς ^{Theod. 34}
ἄφικέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὸν Πόντον καὶ τὴν Ὀδησσηῳν ἔπλευσε
ἰοπόλιν, ἐν ἧ καὶ Θεόδουλος στρατηγὸς ἐκπεμφθεὶς διέτριβεν.

γ. Ὅτι τοῦ Χρυσαφίου τοῦ εὐνούχου παραινέσαντος A.C. 448
Ἐδέκων ἀνελεῖν τὸν Ἀττίλαν, ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ ^{Ind. 1}
καὶ τῷ μαγίστρω Μαρτιαλίῳ βουλευομένοις τῶν προκειμένων ^{Theod. 41}
πέρι μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ Μαξιμίῳνον ἐκπέμπειν πρεσβεύ-
ῳμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν, καὶ Βιγίλαν μὲν τῷ φαινομένη ^D
τῆν τοῦ ἐρμηνέως ἐπέχοντα τῶν πρῳττειν ἄπερ Ἐδέκωνι ^D
δοκεῖ, τὸν δὲ Μαξιμίῳνον μὴδὲν τῶν αὐτοῖς βουλευθέντων ἐ-
πιστάμενον τὰ βασιλέως ἀποδιδόναι γράμματα. ἐνεγέγραπτο
δὲ τῶν πρεσβευσόμενων ἄνδρῶν ἔνεκα, ὡς ὁ μὲν Βιγίλας ἐρ-
ῳμηνεύς, ὁ δὲ Μαξιμίῳνος μειζονος, ἧπερ ὁ Βιγίλας, ἄζλας,
γένους τε περιφανοῦς, καὶ ἐπιτήδειος. ἐς τὰ μάλιστα βασιλεῖ-
ῳπειτα ὡς οὐ δεῖ παρασαλεύοντα τὰς σπονδὰς τῇ Ῥωμαίων

9. Ὀδυσσηῳν vulg. 12. Ἐδέκωνι H., Ἐδέκωνα vulg. 16. Ἐδέκωνο
H., Ἐδέκων vulg. 18. ἐνεγέγρα. B., ἀναγ. vulg. 20. εἰπερ vulg.

quos Scythae receptos in Carso, Thraciae castello, crucis supplicio
affecerunt, et hanc ~~in~~ his fugae poenam exegerunt. Pace cum Ro-
manis facta, Attilas et Bleda ad subigendas gentes Scythicas pro-
fecti sunt, et contra Sorosgos bellum moverunt.

2. Theodosius misit Senatorem, virum consularem, ad Attilam
legationem obiturum. Et ille quidem quamvis legati nomen adeptus
esset, minime tamen est ausus terrestri itinere Hunnos adire: sed
iter per Pontum Euxinum instituit, et in Odessenorum civitatem
navigavit, in qua Theodulus dux commorabatur.

3. Chrysaphius eunuchus suasit Edeconi Attilam de medio tol-
lere. Super ea re, habito ab Imperatore Theodosio cum Martialio
magistro consilio, decreverunt non solum Bigilam, sed et Maxi-
mum legatum ad Attilam ire, et Bigilam quidem specie interpretis,
quo munere fungebatur, quae Edeconi viderentur, executurum,
Maximum vero, qui minime eorum, quae in consilio Imperatoris
agitata orant, consilius esset, litteras ab eo Attilae redditurum. Scri-
pserat enim Imperator legatorum causa, Bigilam interpretis munus
obiturum, et Maximum legatum mitti, qui quidem Bigilam digni-
tate superaret, et genere illustis et sibi valde familiaris esset. Ad
haec minime decere Attilam foedera transgredientem Romanorum re-

- A.C. 448 ἐμβατεύειν γῆ. φυγάδας δὲ μετὰ τοὺς ἤδη ἐκδοθέντας ἐ-
 Ind. 1 πτακαίδεκα ἀπέσταλκά σοι, ὡς ἐτέρων οὐκ ὄντων. καὶ ταῦτα
 Theod. 41 μὲν ἦν ἐν τοῖς γραμμασι, φράζειν δὲ τὸν Μαξιμῖνον ἀπὸ
 στόματος τῷ Ἀττήλαν, μὴ χρῆναι αἰτεῖν πρέσβεις μεγίστης
 ἀξίας παρ' αὐτὸν διαβῆναι· τοῦτο γὰρ οὐδὲ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ
 P. 49 προγόνων, οὐδὲ ἐπὶ ἐτέρων τῶν ἀρξάντων τῆς Σερδικῆς γενέ-
 σθαι, ἀλλὰ πρεσβεύσασθαι τὸν τε ἐπιτυχόντα στρατιώτην καὶ
 ἀγγελιαφόρον. εἰς δὲ τὸ διευκρινῆσαι τὰ ἀμφιβαλλόμενα
 ἐδόκει πέμπειν Ὀνηγήσιον παρὰ Ῥωμαίους· μὴ οἶόν τε γὰρ
 αὐτὸν, Σερδικῆς θρωδείσης, σὺν ὑπατικῷ ἀνδρὶ ἐς αὐτὴν
 προῖεναι. ἐπὶ ταύτην τὴν πρεσβείαν ἐκλιπαρήσας πείθει με
 Μαξιμῖνος αὐτῷ συναπᾶραι. καὶ δῆτα ἅμα τοῖς βαρβάρους
 ἐχόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐς Σερδικὴν ἀφικνούμεθα, τρισκαίδεκα
 ὁδὸν ἀνδρῶν εὐζώνῃ τῆς Κωνσταντίνου ἀπέχουσαν. ἐν ἧ
 καταλύσαντες καλῶς ἔχειν ἡγησάμεθα ἐπὶ ἐστίαν Ἐδέκωνα
 B καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ βαρβάρους καλεῖν. πρόβατα οὖν καὶ
 βόας ἀποδομένων τῶν ἐπιχωρίων ἡμῶν, κατασφάξαντες ἀρι-
 στοποιούμεθα. καὶ παρὰ τὸν τοῦ συμποσίου καιρὸν τῶν μὲν
 βαρβάρων τὸν Ἀττήλαν, ἡμῶν δὲ τὸν βασιλέα θανατοζόντων,
 ὁ Βιγίλας ἔφη, ὡς οὐκ εἴη θεὸν καὶ ἄνθρωπον δίκαια συγ-
 κρίνειν, ἄνθρωπον μὲν τὸν Ἀττήλαν, θεὸν δὲ τὸν Θεοδόσιον
 λέγων. ἤσχαλλον οὖν οἱ Οὐννοι, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερ-
 2. ἀπέσταλκέ vulg., ἀπέσταλκέν οἱ Val. 12. συναπᾶραι N.,
 συνεπᾶραι vulg.

gionem invadere. Et antea quidem ad eum plures, nunc vero decem et septem transfugas mittere. Nec enim plures apud se esse. Et haec quidem litteris continebantur. Coram autem Maximinum suis verbis iusserat Attilae dicere, ne postularet maioris dignitatis viros ad se legatos transire. Hoc enim neque ipsius maioribus datum esse, neque ceteris Scythiae regibus, sed quemlibet militem aut alium nuntium legationis munus obiisse. Ceterum ad ea, quae inter ipsos in dubietate versabantur, diiudicanda sibi videri, Onegesium mitti debere. Qui enim fieri posset, ut in Serdicam, quae diruta esset, Attilas cum viro consulari conveniret? In hac legatione Maximinus precibus mihi persuasit, ut illi comes essem. Atque ita cum barbaris iter facere coepimus, et in Serdicam pervenimus trium et decem dierum itinere expedito homini a Constantinopoli distantem. Ibi commorantes ad cibum nobiscum sumendum Edecona et ceteros barbaros invitandos duximus. Bobus igitur et ovibus, quas incolae nobis suppeditaverant, ingulatis, instructo convivio sumamus. Inter epulas barbari Attilam, nos Imperatorem admirari et extollere. Ad quae Bigilas dixit, minime iustum esse, deum cum homine comparare, hominem Attilam, deum Theodosium vocans. Id aegre tulerunt Hunni, et sensim ira accensi exasperabantur. Nos vero alio sermone detorque, et eorum iram blandis verbis leui-

μαινόμενοι θαλέπαινον. ἡμῶν δὲ ἐς ἕτερα τρεψάντων τὸν ^{A. C. 448} λόγον καὶ φιλοφροσύνη τὸν σφῶν αὐτῶν καταπραϋνόντων ^{Ind. 1} θυμὸν, μετὰ τὸ δεῖπνον ὡς διανέστημεν, δώροις ὁ Μαξιμί- ^{Theod. 41.} νος Ἐδέκωνα καὶ Ὀρέστην ἐθεράπευσε, σηρικῶς ἐσθήμασι ^C καὶ λίθοις Ἰνδικοῖς. ἀναμείνας δὲ τὴν Ἐδέκωνος Ὀρέστης ἀναχώρησιν, πρὸς τὸν Μαξιμίον φράζει, ὡς σοφός τε εἶη καὶ ἄριστος, μὴ ὁμοια σὺν τοῖς ἀμφὶ τὰ βασιλεία πλημμελήσας· χωρὶς γὰρ αὐτοῦ ἐπὶ δεῖπνον τὸν Ἐδέκωνα καλοῦντες δώροις ἐτίμων. ἀπόρου δὲ τοῦ λόγου ὡς μηδὲν ἐπιστα- ^{V. 34} ῖοιμένοις φανέντος, καὶ ἀνερωτήσασιν ὅπως καὶ κατὰ ποῖον καιρὸν περιῶπται μὲν αὐτὸς, τετίμηται δὲ ὁ Ἐδέκων, οὐδὲν ἀποκρινάμενος ἔξῃλθε. τῇ δὲ ὑστεραία ὡς ἐβαδίζομεν, φέρομεν ἐπὶ Βιγίλαν ἄπερ ἡμῖν Ὀρέστης εἰρήκει. ὃς δὲ ἐκεῖνον μὴ δεῖν χαλεπαίνειν ὡς τῶν αὐτῶν Ἐδέκωνι μὴ τυγχάνουσα· αὐτὸν μὲν γὰρ ὁπάονά τε καὶ ὑπογραφέα εἶναι Ἀτ- ^D τήλα, Ἐδέκωνα δὲ τὰ κατὰ πόλεμον ἄριστον, ὡς τοῦ Οὐν- του γένους, ἀναβεβηκέναι τὸν Ὀρέστην πολὺ. ταῦτα εἰπὼν καὶ τῷ Ἐδέκωνι ἰδιολογησάμενος ἔφασκεν ὕστερον πρὸς ἡμᾶς, εἴτε ἀληθιζόμενος, εἴτε ὑποκρινόμενος, ὡς εἴποι μὲν αὐτῷ τὰ ^{V. 34} ποιεῖν, μόγις δὲ αὐτὸν καταπραῦναι τραπέντα ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν εἰς ὄργην. ἀφικόμενοι δὲ ἐς Ναϊσσὸν ἔρημον μὲν εὗρομεν ἀνθρώπων τὴν πόλιν, ὡς ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀνατρα-

14. Ἐδέκων vulg. 17. εἰπὼν H., εἰπεῖν vulg. 19. εἶποι μὲν Cantocl., εἶπομεν vulg.

re. A coena ut surreximus, Maximinus Edeconem et Orestem donis concessit, sericis vestibus et gemmis Indicis donavit. Orestes deinde praestolatus Edeconis discessum verba faciens cum Maximino, sibi quidem, ait, illum probum et prudentem videri, qui non ut alii ministri regii peccasset. Etenim nonnulli, spreto Oreste, Edeconem ad coenam invitaverant et donis coluerant. Nos autem harum omnium rerum ignari, quo pertinerent Orestis verba, non satis percipientes, cum ex eo sciscitaremur, quomodo et qua in re despectui esset habitus et Edecon honore affectus, nihil respondit, et discessit. Postridie cum iter faceremus, Bigilae, quae Orestes dixerat, retulimus. Ille vero ait, Orestem non debere iniquo animo ferre, si eadem, quae Edecon, minime esset consecutus. Orestem enim comitem et scribam Attilae, Edeconem vero bello clarissimum, ut in gente Hunnorum, longe illum dignitate antecellere. Quae cum loqueretur, patrio sermone Edeconem affatus, non multo post nobis confirmavit, seu vera proferret, seu fingeret, se Edeconi ea, quae prius illi dixeramus, exposuisse, et aegre iram eius ob dicta Orestis lenivisse. Venimus Naissum, quae ab hostibus fuerat creta et solo aequata: itaque eam desertam hominibus offendimus, praeterquam quod in rudibus sacrarum aedium erant quidam ac-

A. C. 448 *πεισαν· ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς καταλύμασι τῶν θπὸ νόσων κατα-*
 Ind. 1 *χομένων τινὲς ἐτύγχανον ὄντες. μικρὸν δὲ ἄνω τοῦ ποταμοῦ*
 Theod. 41 *ἐν καθαρῷ καταλύσαντες, (σύμπαντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ὄχθην*
 P. 50 *δοστέων ἦν πλέα τῶν ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων,) τῇ ἐπαύριον*
πρὸς Ἀγίνθεον τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς ταγμάτων ἡγούμενον ἀφικό-
 5 *μεθα, οὐ πόρρω ὄντα τῆς Ναιίσου, ἐφ' ᾗ τὰ παρὰ βασιλέ-*
ως ἀγγεῖλαι καὶ τοὺς φυγάδας παραλαβεῖν· τοὺς γὰρ εἰ τῶν
 15 *εἰς, περὶ ὧν Ἀττήλα ἐγγράπτο, αὐτὸν ἔδει παραδιδόναι.*
ἦλθομεν οὖν ἐς λόγους, καὶ τοὺς εἰ φυγάδας παραδοῦναι αὐ-
 10 *τὸν τοῖς Οὐννοῖς παρεσκευάσαμεν οὓς φιλοφρονησάμενος σὺν*
ἡμῖν ἀπέπεμψε. διανυκτερεύσαντες δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὄρκων
τῆς Ναιίσου τὴν πορείαν ποιησάμενοι ἐπὶ τὸν Ἰστρον ποτα-
 15 *μὸν, ἐς τι χωρίον ἐσβάλλομεν συνηρεφές, καμπὰς δὲ καὶ*
 10 *βέλιγμους καὶ περιαγωγὰς πολλὰς ἔχον. ἐν ᾧπερ τῆς ἡμέ-*
 15 *ρας διαφαινούσης, οἰόμενοι, ἐπὶ δυσμὰς πορεύεσθαι τοῦ ἡ-*
 15 *λίον ἀνατολὴν κατεναντίον ᾧφθη, ὥστε τοὺς ἀπίεως ἔχοντας*
τῆς τοῦ χωρίου θέσεως ἀναβοῆσαι, οἷα δὴ τοῦ ἡλίον τὴν ἐν-
 15 *αντίαν ποιουμένον πορείαν καὶ ἕτερα παρὰ τὰ καθεστῶτα*
σημαίνοντος. ὑπὸ δὲ τῆς τοῦ τόπου ἀνωμαλίας ἐπὶ ἀνατο-
 15 *λὰς ἐκείνο τὸ μέρος ἔβλεπε τῆς ὁδοῦ. μετὰ δὲ τὴν δυσχωρίαν*
 15 *ἐν πεδίῳ καὶ αὐτῷ ὕλωδει παραγινόμεθα. ἐντεῦθεν βάρβαροι*
 15 *πορθμεὲς ἐν σκάφει μονοξύλοις, ἄπερ αὐτοὶ δένδρα ἐκτέμνον-*
 15 *τες καὶ διαγλύφοντες κατασκευάζουσαι, ἐδέχοντο ἡμᾶς καὶ*
 3. καθαρῷ Cantocl., καπαρῷ vulg. 5. τῶν B., τὸν vulg. 15.
 15. διαφαν. vulg., ἡ τοῦ ἡλ. conl. B. 18. κατεναντίον ᾧφθη post-
 15. ποιουμένου iterat vulg. παραγεν. vulg.

groti. Paulo longius a flumine ad vacua loca divertentes, (omni-
 enim circa ripam erant plena ossibus eorum, qui bello ceciderant,)
 postridie ad Agintheum, copiarum in Illyrico ducem, qui non longe
 a Naisso habitabat, accessimus, ut, traditis Imperatoris mandatis, re-
 ciperemus ab eo quinque transfugas, qui septemdecim numerum, de
 quibus ad Attilam scripserat, explerent. Hominem igitur conveni-
 mus, et quinque profugos Hunnos tradere præcepimus, quos verbis
 consolatus, nobiscum dimisit. Nocte transacta, a montibus Naisi
 Istrum versus pergentes, in angustam convallem, per obliquos fle-
 xus et circuitus multos deferimur. Hic cum in ea opinione essemus,
 ut in occasum iter tendere existimarem, simulatque illuxit, sol exori-
 ens sese ex adverso oculis nostris obiecit. Itaque qui loci situm ignora-
 bant, exclamare, tanquam sol contrarium soliti versum conficeret, et
 abhorrentia a constituto rerum ordine designata, sed propter loci in-
 aequalitatem via ea parte ad Orientem spectante. Ex illo difficili et
 arduo loco ad plana et uliginosa devenimus. Hic nos barbari portu-
 tores in scaphis unico ligno constantibus, quibus arboribus sectis et

διεκρόθμενον τὸν ποταμὸν, οὐχ ἡμῶν ἔνεκα παρασκευασά- A. C. 448
 μενοι, ἀλλὰ διμφορθμεύσαντες πλῆθος βαρβαρικὸν, ὅπερ ἡ- Ind. 1
 μὲν κατὰ τὴν ὁδὸν ἀπηγίτηκει, οἷα δὴ βουλομένου ὡς ἐπὶ C
 Θῆραν Ἀττήλα διαβαίνειν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν. τοῦτο δὲ
 5 ἦν πολέμου παρασκευὴν ποιουμένῳ τῷ βασιλείῳ Σκύθῃ, προ-
 φάσει τοῦ μὴ πάντας αὐτῷ τοὺς φυγάδας δεδῶσθαι. πε-
 ραιωθέντες δὲ τὸν Ἴστρον καὶ σὺν ταῖς βαρβάροις ὡς ὁ
 πορευθέντες σταδίου, ἐν πεδίῳ τινὶ ἐπιμένειν ἡναγκάσθη-
 μεν, ὥστε τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἐδέκωνα τῷ Ἀττήλα γενέσθαι τῆς
 10 ἡμέτερας ἀφίξεως μηνυτάς. καταμεινάντων δὲ σὺν ἡμῶν
 καὶ τῶν ξεναγησάντων ἡμᾶς βαρβάρων, ἀμφὶ δεῖλην ὀψίαν
 δεῖπνον ἡμῶν αἰρουμένων, κρότος ἔκπων ὡς ἡμᾶς ἐρχομένων
 ἠκούετο. καὶ δὴ ἄνδρες δύο Σκύθαι παρεγίνοντο ὡς τὸν
 Ἀττήλαν ἡμᾶς ἀπιέναι παρακλυόμενοι. ἡμῶν δὲ πρότερον D
 15 ἐπὶ τὸ δεῖπνον αὐτοὺς ἔλθεῖν αἰτησάντων, ἀποβάντες τῶν
 ἔκπων εὐωχῆθησαν, καὶ ἡμῶν τῆς ὁδοῦ τῇ ὑστεραίᾳ ἡγή-
 σαντο. παραγενομένων δὲ ἐς τὰς Ἀττήλα σκηρὰς ἀμφὶ 9
 τῆς ἡμέρας ὥρα, (πολλὰ δὲ αὐτῷ ἐτύγχανον οὐσαι,) ἐπὶ τῷ
 λόφῳ τινὸς σκηνοποιῆσαι βουληθέντων, οἱ ἐπιτυχόντες διε-
 20 κλύσαν βάρβαροι, ὡς τῆς Ἀττήλα ἐν χθαμαλῷ ὑπαρχούσης
 σκηρῆς. κατακλυσάντων δὲ ὅπου τοῖς Σκύθαις ἐδόκει, Ἐδέ-
 κων καὶ Ὀρέστης καὶ Σκόττας καὶ ἕτεροι τῶν ἐν αὐτοῖς λο-

3. βουλόμενον vulg. 5. παρασκευὴ ποιουμένη coni. B. 11. δ-
 μᾶς vulg. 17. τὰς B., τοῦ vulg. 18. αὐτῷ B., αὐτῶν vulg.

cavatis adornant, exceperunt, et flumen transmiserunt. Et lembi
 quidem minime ad nos traducendos, sed ad multitudinem barbaro-
 rum traiciendam erant praeparati, quae nobis in via occurreret,
 quia Attilas ad venationem in Romanorum fines transgredi volebat.
 Revera autem bellum contra Romanos paravit, cuius gerendi occasionem
 sumebat, quod transfugae non redderentur. Transmisso Istro, se-
 ptuaginta fere stadiorum iter cum barbaris emensi in campo quodam
 subsistere coacti sumus, tantisper dum Edecon Attilam nostri adven-
 tus certiore faceret, manentibus interea nobiscum ex barbaris, qui
 nos erant deducturi. Circa vesperam nobis coenantibus, auditus est
 strepitus equorum ad nos venientium. Et duo viri Scythae adve-
 nerunt, qui nos ad Attilam venire iusserunt. Nobis vero prius eos
 ad coenam accedere rogantibus, de equis descendentes una convivi-
 um inierunt, et post die viam praecedentes demonstrarunt. Qua die
 hora fere nona ad Attilae tentoria pervenimus: nam erant ei plurima.
 Et cum in colle quodam tentoria figere vellemus, obvii barbari pro-
 hibuerunt, quoniam Attilae tentorium esset in planitie positum.
 Quamobrem ad barbarorum arbitrium locum tentorii collocandi
 cepimus. Huc Edecon, Orestes, Scotta et alii ex Scythis primores

A. C. 448 γάδων ἦγον ἀνερωτῶντες τίνων τυχεῖν ἐσπουδακότες τὴν πρε-
 Ind. 1 σβείαν ποιούμεθα. ἡμῶν δὲ τὴν ἄλογον ἀποθανυμαζόντων
 Theod. 41 P. 51 ἐρώτησιν καὶ ἐς ἀλλήλους δρώντων, διετέλουν πρὸς ὄχλου
 τῆς ἀποκρίσεως ἕνεκα γινόμενοι. εἰπόντων δὲ, Ἀττήλα καὶ
 οὐχ ἑτέροις λέγειν βασιλέα παρακελεύσασθαι, χαλεπήνας δὲ
 Σκόττας ἀπεκρίνατο τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένου ἐπίταγμα
 εἶναι. οὐ γὰρ ἂν πολυπραγμοσύνη σφετέρῃ παρ' ἡμᾶς ἐ-
 V. 35 ληλυθέναι. φησάντων δὲ μὴ τοῦτον ἐπὶ τοῖς πρέσβεισι κεῖ-
 σθαι τὸν νόμον, ὥστε μὴ ἐντυγχάνοντας, μηδὲ ἐς ὅσιν ἐρ-
 χομένους παρ' οὓς ἐστάλησαν, δι' ἑτέρων ἀνακρίνεσθαι ὧν ἐ-10
 νεκα πρεσβεύοντο, καὶ τοῦτο μηδὲ αὐτοὺς ἀγνοεῖν Σκύθαις
 Β θαμινὰ παρὰ βασιλέα πρεσβευομένους· χρῆναι δὲ τῶν ἴσων
 κυρεῖν, μὴ γὰρ ἄλλως τὰ τῆς πρεσβείας ἐρεῖν· ὡς τὸν Ἀτ-
 τηλᾶν ἀνέξευξαν, καὶ αὐθις ἐπανῆκον Ἐδέκωνος χωρὶς, καὶ
 ἀπαντα, περὶ ὧν ἐπρεσβεύομεθα, ἔλεγον, προστάττοντες τὴν 15
 ταχίστην ἀπιέναι, εἰ μὴ ἕτερα φράζειν ἔχοιμεν. ἐπὶ δὲ τοῖς
 λεχθεῖσι πλέον ἔτι ἀποροῦντες, (οὐ γὰρ ἦν ἐφικτὸν γινώσκειν
 ὅπως ἐκδηλα ἐγεγόνει τὰ θεῶν παρὰ βύστυ δεδογμένα βασιλεῖ,
 συμφέρειν ἡγούμεθα μηδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρίνε-
 σθαι, εἰ μὴ τῆς παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἰσόδου τύχοιμεν. διό 20
 ἐφάσκομεν, εἴτε τὰ εἰρημμένα τοῖς Σκύθαις, εἴτε καὶ ἕτερα

1. ἀνερωτῶντες Cl., ἀνερώντες vulg. 4. γενόμενοι vulg. 17.
 ἔτι ἀποροῦντες B., ἐκαποροῦντες vulg. 18. τὰ ἐν παραβύ-
 στυ N. pro τὰ θεῶν παρὰ β.

mox advenerunt, et ex nobis quaesierunt, quarum rerum consequen-
 darum gratiā hanc legationem suscepissemus. Nos vero invicem in-
 tueri, et tam ineptam percunctationem admirari. Illi nihilominus
 perseverare, et nobis, ut responderemus, instabant. At quum soli
 Attilae, non aliis Imperatorem mandata exponere iussisse respondi-
 semus, Scotta offensus, hoc sibi a suo duce praeceptum esse dixit,
 neque sua sponte se ad nos venisse. Nos vero obtestari, nusquam
 hanc legem legatis impositam, ut per alios mandata edant et palam
 faciant, antequam eos, ad quos missi sint, adierint, et in conspectum
 eorum venerint. Neque hoc Scythas nescire, qui saepenumero lega-
 tos ad Imperatorem miserint. Idem et nobis contingere par esse, ne-
 que aliter nos mandata esse dicturos. Quibus auditis ad Attilam per-
 rexerunt, unde non multo post sine Edecone reversi, omnia, quae
 cum illis agere in mandatis habebamus, dixerunt, confestimque,
 nisi quid aliud nobis cum illis rei esset, discedere iusserunt. Quae
 ubi audivimus, animis dubii suspensique haesimus. Nec enim satis
 intelligere poteramus, qua ratione occulta Imperatoris consilia pa-
 tefacta essent. Quamobrem potius esse duximus, nihil quicquam
 de mandatis nostris efferre, priusquam nobis Attilam adeundi po-
 testas fieret: itaque respondimus: „Sive ea, quae Scythae modo pro-

ἤχομεν πρεσβευόμενοι, τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένου τὴν πευ- A. C. 448
 σιν εἶναι, καὶ μηδαμῶς ἄλλοις τούτου χάριν διαλεχθῆσεσθαι. ^{Ind. 1}
 οἱ δὲ ἡμᾶς παραχοῆμα ἀναχωρεῖν προσέταττον. ἐν παρα- ^{Theod. 41}
 σκευῇ δὲ τῆς ὁδοῦ γενομένους τῆς ἀποκρίσεως ἡμᾶς ὁ Βιγί-
 5 λας κατεμέμεφετο, ἐπὶ ψεύδει ἀλῶναι ἄμεινον λέγων ἢ ἀπρά-
 κτους ἀναχωρεῖν. „εἰ γὰρ ἐς λόγους τῷ Ἀττήλα ἔτυχόν, φη-
 σιν, ἐλληθῶς, ἐπεπέικειν ῥαδίως ἂν αὐτὸν τῆς πρὸς Ῥω-
 μαίους ἄποστηναι διαφορᾶς, οἷα δὲ ἐπιτήδειος αὐτῷ ἐν τῇ
 10 κατὰ Ἀνατόλιον πρεσβείᾳ γεόμενος.“ ταῦτα εὐνοῦν αὐτῷ τὸν
 Ἐδέκωνα ὑπάρχειν· ὥστε λόγῳ τῆς πρεσβείας καὶ τῶν ὀψωσ-
 οῦν, εἴτε ἀληθῶς, εἴτε ψευδῶς, ῥηθησομένων προφάσεως
 τυχεῖν ἐπὶ τῷ βουλευσασθαι περὶ τῶν αὐτοῖς κατ' Ἀττήλα D
 δεδογμένων, καὶ ὅπως τὸ χρυσίον, οὐπερ ἔφασκε δεῖσθαι ὁ
 Ἐδέκων, κομίσαι τὸ διανεμηθῆσόμενον ταττομένοις ἀνδράσι.
 15 προδεδομένος δὲ ἐλελήθει. ὁ γὰρ Ἐδέκων, εἴτε δόλῳ ὑπο-
 σχόμενος, εἴτε καὶ τὸν Ὀρέστην εὐλαβηθεῖς, μὴ ἐς τὸν Ἀτ-
 τήλαν ἀγαγοῖ ἄπερ ἡμῶν ἐν τῇ Σερδικῇ μετὰ τὴν ἐστίασιν
 εἰρήκει, ἐν αἰτίᾳ ποιούμενος τὸ χωρὶς αὐτοῦ βασιλεῖ καὶ τῷ
 20 εὐνοῦχῳ ἐς λόγους αὐτὸν ἐλληθῆναι, καταμηνύει τὴν μελε-
 τηθεῖσαν αὐτῷ ἐπιβουλήν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐκπεμφθῆσομένου

5. ψεύδει Cl., ψευδῆ vulg. 9. διὰ ταῦτα H., ταῦτα [δ' ἔ-
 λεγεν ἐπιζῶν] εἰδόνον conl. B. 14. κομίσαιτο διαν. Vales.
 male, διανεμ. [τοῖς ὑπ' αὐτὸν] ταττ. conl. B. 15. προδε-
 δομένος Vales., προσδεδομένος vulg. ἐλελήθει B., ἐλληθῆει
 vulg. 18. ἐν αἰτίᾳ Cantocl., ἐναντία vulg.

tulerunt, sive alia nuntiaturi venerimus, neminem nisi ducem ve-
 strum quaerere decet, neque de his cum aliis ullo pacto disserere
 constituimus.“ Illi vero nos quam primum abire iusserunt. Dum
 reditum parabamus, Bigilas nos propter responsionem Scythia factam
 increpavit. Longe enim potius fuisse in mendacio deprehendi,
 quam re infecta domum reverti. „Si enim, inquit, cum Attila col-
 locutus fuissem, facile illi a contentione cum Romanis discedere
 persuasissem, quippe qui antea familiaritatem cum illo in legatione
 cum Anatolio suscepta contraxi.“ Atque inde Edeconem quoque bene
 sibi velle dixit, ideoque specie legationis et eorum, quae vere aut
 falso dicturi essent, ope viam se inventuros esse speravit, qua com-
 positas in Attilam insidias exsequerentur, et aurum, quo Edecon
 sibi ad eam rem opus esse eunucho dixerat, adferretur, quod certis
 hominibus divideretur. Sed Bigilam latebat, se proditum: Edecon
 enim, sive simulate cum eunucho pactus, sive ut ab Oreste sibi
 caveret, ne ob eam causam, quam in Serdica inter coenandum no-
 bis indicaverat, iratus ad Attilam deferret, quod sine se secreto
 sermones cum Imperatore et eunucho habuisset, Attilae comparatam
 in ipsum coniurationem aperuit, et auri summam, quam in eam
 rem mitti convenerat, simul et ea, quae per nos in ista legatione

48^β χρυσίον, ἐκλέγει δὲ καὶ ἐφ' οἷς τὴν πρεσβείαν ἐποιούμεθα
 41 τῶν δὲ φορτίων ἤδη τοῖς ὑποζυγίοις ἐπιτεθέντων, καὶ ἀνάγ-
 52 κη τὴν πορείαν κατὰ τὸν τῆς νυκτὸς καιρὸν ποιεῖσθαι πει-
 ρώμενοι, μετεξέτεροι τῶν βαρβάρων παραγενόμενοι ἐπιμείναι
 ἡμᾶς τοῦ καιροῦ χάριν παρακελεύσασθαι τὸν Ἀττίλαν ἐλε-
 γον. ἐν αὐτῷ οὖν τῷ χωρίῳ, ὅθεν καὶ διανεστήμεν, ἤκον ἡ-
 μῖν βοῦν ἄγοντές τινες καὶ ποταμίους ἰχθύας παρὰ τοῦ Ἀτ-
 τήλα διαπεμφθέντας. δειπνήσαντες οὖν ἐς ὕπνον ἐτράπημεν.
 ἡμέρας δὲ γενομένης ὄψεσθαι μὲν ἡμερὸν τι καὶ πρῶον παρὰ
 τοῦ βαρβάρου μνησθῆσθαι· ὁ δὲ πάλιν τοὺς αὐτοὺς ἐ-
 10 Β πεμπε, παρακελεύομενος ἀπιέναι, εἰ μὴ ἔχοιμεν τι παρὰ τὰ
 αὐτοῖς ἐγνωσμένα λέγειν. οὐδὲν οὖν ἀποκρινάμενοι πρὸς
 τὴν ὁδὸν παρασκευαζόμεθα, καίπερ τοῦ Βιγίλα διαφιλονει-
 κούντος λέγειν εἶναι καὶ ἕτερα ἡμῖν ῥηθησόμενα. ἐν πολλῇ
 δὲ κατηφεία τὸν Μαξιμίον ἰδὼν, παραλαβὼν Ρουστίκιον ἰς
 ἐξεπιστάμενον τὴν βαρβάρων φωνὴν, ὃς σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὴν
 Σκυδικὴν ἐληλύθει — οὐ τῆς πρεσβείας ἐνεκα ἀλλὰ κατὰ ἀρᾶ-
 ζῖν τινα πρὸς Κωνσταντίον, ὃν Ἰταλιώτην ὄντα ὑπογραφέα.
 Ἀττίλα ἀπεσάλκει Ἀέτιος ὁ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων στρα-
 τηγός, — παρὰ τὸν Σκότταν ἀφικνούμενος, (οὐ γὰρ Ὀνηγήσιος αὐ-
 τηρικαῦτα παρῆν,) καὶ αὐτὸν προσειπὼν ὕψ' ἐρημνεῖ τῷ Ῥου-
 15 Στικίῳ ἔλεγον δῶρα πλείστα παρὰ τοῦ Μαξιμίον λήψεσθαι,
 εἴπερ αὐτὸν τῆς παρὰ τὸν Ἀττίλαν εἰσόδου παρασκευάσοι

23. τοῦ Ἀττίλα νηlg.

tractanda erant, enuntiavit. Iumentis iam adornatis et necessitate
 ad iter tempore noctis carpendum adacti, occurrere ex barbaris, qui
 dicerent, Attilam iubere nos propter tempus noctis intempestivum
 remanere. In eundem igitur locum, unde proficiscebamur, praesto-
 fuere, qui bovem agebant et pisces fluviatiles nobis ab Attila missos
 adferebant. Coenati nos dormitum contulimus. Luce orta in spem
 adducebamur, Attilam se ad lenitatem daturum, et aliquod mite
 responsum ad nos ab ipso emanaturum. Ille vero denuo eodem
 misit, iussitque abire, si nihil aliud negotii, nisi quod iam omnibus
 cognitum erat, nobis cum illo intercederet. Nullo dato responso
 ad iter nos accinximus, etsi Bigilas omni ope contenderet, ut re-
 sponderemus, nos alia dicenda habere. Ego vero cum Maximinum
 moerore confici viderem, assumpto Rusticio, qui barbarorum lin-
 guae peritus erat, et nobiscum in Scythiam venerat non legationis,
 sed privatae rei causa, ad Constantium ex Italia oriundum, quem ad
 Attilam Aëtius, Occidentalium Romanorum dux, ut illi ab epistolis
 esset, miserat, Scottam adii, (nec enim aderat Onegesius,) et cum
 illo per Rusticium interpretem collocutus, cum plurima dona a
 Maximino laturum dixi, si illi aditus ad Attilam copiam faceret. Le-

τυχεῖν. τὴν γὰρ αὐτοῦ πρεσβείαν οὐ μόνον Ῥωμαίοις καὶ A. C. 448
 Οὐννοῖς ξυνοίσειν, ἀλλὰ καὶ Ὀγγησιῶ, ὃν παρ' αὐτὸν βασι- Ind. 1
 λέα λέναι βούλεται καὶ τὰ τοῖς ἔθνεσι διευκρινῆσαι ἀμφίβο- Theod. 41
 λα· ἀφικόμενον δὲ μεγίστων τεύξεσθαι δωρεῶν. χρῆναι
 ζῶν μὴ παρόντος Ὀγγησιῶν ἡμῶν, μᾶλλον δὲ τὰδελφῶ ἐπὶ τῇ
 ἀγαθῇ συναγωνίζεσθαι πράξει. πείθεσθαι δὲ καὶ αὐτῷ τὸν V. 36
 Ἀττήλαν μεμαθηκέναι ἔλεγον· οὐκ ἐν ἀκοῇ δὲ ἔσεσθαι βε-
 βαίως τὰ κατ' αὐτὸν, εἰ μὴ γε πείρα τὴν αὐτοῦ γνοιή δύνα-
 μιν. ὁ δὲ ὑπολαβὼν μηκέτι ἀμφιβόλους εἶναι ἔφη τοῦ καὶ
 αὐτὸν ἴσα τῷ ἀδελφῷ παρὰ Ἀττήλα λέγειν τε καὶ πράττειν.
 καὶ παραχορῆμα τὸν ἵππον ἀναβάς ἐπὶ τὴν Ἀττήλα διήλασε
 σιπρὴν. πρὸς δὲ τὸν Μαξιμίον ἐπανελθὼν ἀλύοντα ἅμα D
 τῷ Βιγίλα καὶ διαπορούμενον ἐπὶ τοῖς καθεστῶσιν ἔλεγον ἅ
 τε τῷ Σκόττα διείλεγμαί καὶ ἄπερ παρ' αὐτοῦ ἠκηκούειν, καὶ
 ἕως δεῖ τὰ τῷ βαρβάρῳ δοθησόμενα παρασκευάζειν δῶρα καὶ
 τὰ αὐτῷ παρ' ἡμῶν ῥηθησόμενα ἀναλογίζεσθαι. ἀμφοτέροι
 οὖν ἀναπηδήσαντες, (ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς πόας κεί-
 σθαι σφᾶς συνέβαινε,) ἐπήνεσάν τε τὴν πρᾶξιν, καὶ τοὺς
 ἤδη μετὰ τῶν ὑποζυγίων ἐξορμήσαντας ἀνεκάλουν, καὶ διε- P. 53
 ψοσκέμαντο ὅπως τε προσείποιεν τὸν Ἀττήλαν, καὶ ὅπως αὐτῷ
 τὰ τε βασιλέως δῶρα δοῦεν καὶ ἄπερ αὐτῷ ὁ Μαξιμίος ἐ-
 βασιλεὺς N. Aut βούλεσθαι B. 8. γνοίμεν conl. Cl. 10.
 Ἀττήλαν vulg.

Legatum enim venire de rebus, quae non solum Romanis et Hunnis
 maximam essent utilitatem allaturae, sed etiam ipsi Onegesio. Im-
 peratorem enim poscere, illum ad se legatum ab Attila mitti, qui
 iudicaret controversias inter utramque gentem, unde non nisi in-
 gentibus donis cumulatus esset rediturus. Oportere igitur illum,
 cum Onegesius non adsit, in tam praeclara actione nos aut potius
 fratrem ipsum adiuuare. Et ipsi quoque Attilam plurimum fidere
 dixi me accepisse. Sed non satis firma esse audita, nisi re ipsa
 notum faceret quantum illi Attila tribueret. Atque ille: „Ne am-
 plius, inquit, dubii sitis. Aequae ac frater apud Attilam valeo au-
 ctoritate, seu verbis, seu facto opus est.“ Et ascenso equo, ad
 Attilae tentorium contendit. Ego vero ad Maximinum rediens, qui
 una cum Bigila angebatur animo, et incertus erat quid constituendum
 esset, narraui sermones, quos habueram cum Scotta, et quae ab ipso
 audieram. Atque adeo illum excitavi ad praeparanda munera, quibus
 Scottam remuneraretur, et praemeditandum, quibus verbis Attilam affa-
 retur. Surrexerunt igitur (offenderam enim illos in solo herbido iacentes,) et operam a me egregie navatam laudarunt, et eos, qui se iam cum iu-
 mentis itinere accinxerant, revocarunt. Tum etiam qua oratione Attilam
 aggredierentur, et quo modo dona Imperatoris, et quae Maximinus
 ipse adferebat, traderent, inter se agitarunt. Dum in harum rerum

Dexippus, Eunapius etc.

48 κόμιζεν. ἀμφὶ δὲ ταῦτα πονουμένους διὰ τοῦ Σκόττα ὁ Ἀτ-
 1 τήλας μετεπέμψατο, καὶ δῆτα ἐς τὴν ἐκείνου παραγινόμεθα,
 2.41 ὑπὸ βαρβαρικοῦ κύκλω πεφρουρημένην πλήθους. ὡς δὲ εἰσ-
 ὁδοῦ ἐτύχομεν, εὗρομεν ἐπὶ ξυλίνου δίφρου τὸν Ἀττήλαν
 καθημένον. σάντων δὲ ἡμῶν μικρὸν ἀπωτέρω τοῦ θρόνου, 5
 προσελθὼν ὁ Μαξιμίνοσ ἠσπάσατο τὸν βάρβαρον, τὰ τε πα-
 ρὰ βασιλέωσ γράμματα δούσ ἔλεγεν, ὡς σῶν εἶναι αὐτὸν καὶ
 Β τοῦσ ἀμφ' αὐτὸν εὐχεται βασιλεύσ. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἔσσεσθαι
 Ῥωμαίοισ ἄπερ αὐτῷ βούλοιντο. καὶ ἐπὶ τὸν Βιγίλαν εὐ-
 θὺσ τρέπει τὸν λόγον, θηρίον ἀναιδέσ ἀποκαλῶν, ὅτου χάριν 10
 παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν ἠθέλησεν ἐπιστάμενοσ τὰ τε αὐτῷ καὶ
 Ἀνατολίῳ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ δόξαντα, ὡσ εἴρητο μὴ πρότερον
 πρέσβεισ παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν, πρὶν ἢ πάντεσ οἱ φηγάδεσ ἐκ-
 δοθεῖεν βαρβάροισ. τοῦ δὲ φήσαντοσ, ὡσ ἐκ Σκυθικοῦ γένουσ
 παρὰ Ῥωμαίοισ οὐκ εἶη φηγάσ, (τοῦσ γὰρ ὄντασ ἐκδεδό- 15
 σθαι,) χαλεπήνασ μᾶλλον καὶ αὐτῷ πλείστα λαιδορησάμενοσ
 C μετὰ βοῆσ ἔλεγεν, ὡσ αὐτὸν ἀνασκολοπίσασ πρὸσ βορᾶν οἰω-
 νοῦσ ἐδεδώκει ἄν, εἰ μὴ γε τῷ τῆσ πρεσβείασ θεσμῷ λυμαι-
 νεσθαι ἐδόκει καὶ ταύτην αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἀναιδεΐᾳ καὶ τῇ τῶν
 λόγων ἱταμόττη ἐπιθεῖναι δίκην· φηγάδασ γὰρ τοῦ σφετέ- 20
 ρου ἔθρουσ παρὰ Ῥωμαίοισ εἶναι πολλούσ, ὧν ἐκέλευσ τὰ

2. μετεπέμψατο] B., μετέπεμψε τε vulg. παραγεν. vulg. 3. κύ-
 κλου vulg. 8. βασιλεύσιν vulg. 15. Ῥωμαίοισ vulg. 17.
 βορᾶν Val., βορῶν vulg. 18. θεσμῷ Val., θερμῷ vulg.
 19. τῷ pro kai coni. Cl.

cura versabamur, Attilas nos per Scottam accessivit: itaque ad eius tentorium iteꝝ direximus, quod barbarorum multitudine, qui in orbem excubias agebant, erat circumdatum. Introducti Attilam sedentem in sella lignea invenimus. Stetimus paulo remotius ab eius solio: mox processit Maximinus et salutavit barbarum. Et Imperatoris litteras tradens dixit, salvum et incolumem illum suosque precari Imperatorem. Et barbarus, „Sit et Romanis quemadmodum et mihi cupiunt,“ inquit. Statimque ad Bigilam convertit orationem, feram impudentem vocans, quarebat, qua re impulsus ad ipsum venisset, cum sibi eorum, quae et ipse et Anatolius de pace sensissent, conscius esset: non enim prius ad se legatos accedere debuisse, quam omnes profugi, qui apud Romanos exstarent, redditi essent. Bigila vero respondente, nullum amplius apud Romanos reperiri transfugam Scythici generis; omnes enim redditos esse; magis exasperatus Attilas, in eum multa probra et convitia ingressit. Et cum clamore dixit, se illum in crucem acturum et praedam vulturibus praebiturum fuisse, nisi leges legationis hac impudentis eius orationis et temeritatis poena offendere vereretur. Etenim restare adhuc apud Romanos plures transfugas, quorum nomina, ut erant

ὀνόματα ἐγγεγραμμένα χάριτι τοῦς ὑπογραφείας ἀναγινώσκειν. A. C. 448
 ὡς δὲ διεξῆλθον ἄπαντας, προσέτατε μηδὲν μελλήσαντα ἀ-^{Ind. 1}
 πέναι· συμπέμψειν δὲ αὐτῷ καὶ Ἦσλαν Ῥωμαίοις λέξοντα, ^{Theod. 41}
 πάντας τοὺς παρά σφισι καταφυγόντας βαρβάρους ἀπὸ τῶν
 ἸΚαρπιλέωνος χρόνων, ὃς ἀμήρευσε παρ' αὐτῷ παῖς ὢν
 Ἰακίου τοῦ ἐν τῇ ἐσπέρῃ Ῥωμαίων στρατηγοῦ, ἐκπέμψαι D
 παρ' αὐτόν. καὶ γὰρ οὐ συγχωρήσειν τοὺς σφετέρους θερά-
 ποντας ἀντίον αὐτοῦ ἐς μάχην ἵναί, καίπερ μὴ δυναμένους
 ὠφελεῖν τοὺς τὴν φυλακὴν αὐτοῖς τῆς οἰκειάς ἐπιτρέψαντας
 Σογῆς. τίνα γὰρ πόλιν ἢ ποῖον φρούριον σεσῶσθαι, ἔλεγεν,
 ἐπ' ἐκείνων, οὐπερ αὐτὸς ποιῆσαι τὴν αἵρεσιν ὠρμησεν; ἀ-
 παγγείλαντας δὲ τὰ αὐτῷ περὶ τῶν φυγάδων δεδογμένα, αὐ-
 θις ἐπανήκειν μνηύοντας πότερον αὐτοὺς ἐκδιδόναι βούλονται
 ἢ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέχονται πόλεμον. παρακελευσάμενος
 15 δὲ πρότερον καὶ τὸν Μαξιμίνον ἐπιμένειν, ὡς δι' αὐτοῦ περὶ
 τῶν γεγραμμένων ἀποκρινούμενος βασιλεὺς, ἐπέτρεπε τὰ δῶ-
 ρα. δόντες τοίνυν καὶ ἐπανιόντες ἐς τὴν σκηνὴν, ἐκάστου
 τῶν λεχθέντων περὶ ἰδιολογούμεθα. καὶ Βιγίλα θανατοῦσαν- P. 54
 τος ὅπως πύλαι αὐτῷ πρᾶσβυνομένη ἤπιός τε καὶ πρᾶος νο-
 10 ρμισθεῖς τότε χαλεπῶς ἐλοιδορήσατο, ἔλεγον, μὴ ποτέ τις
 τῶν βαρβάρων τῶν ἐν Σερδικῇ ἐστιαθέντων σὺν ἡμῖν δυσμε-
 νῇ αὐτῷ τὸν Ἀττήλαν παρεσκεύασαν, ἀπαγγείλαντες, ὡς θεὸν

2. ἄπαντας N., ἀπόντας vulg. 3. λέξαντα vulg. 7. οὐ
 add. N. 11. ἀπαγγείλαντες vulg. 21. ἐστιαθέντων Cl., αἰ-
 τιαθέντων vulg.

In charta descripta, iussit scribas recitare. Hi ubi omnia legerant,
 Attilas Bigilam una cum Esla sine mora proficisci iussit. Romanis
 denuntiatum, ut omnes transfugas Scythicae nationis, quotquot in
 eorum potestate essent, redderent, a tempore Carpillonis, filii Aë-
 tii, Romanorum Occidentalium ducis, qui obses apud eum fuerat.
 Non enim se servos suos secum manus conserere passurum esse,
 quamquam ne iis quidem, qui suae ditionis custodiam illis commi-
 serint, prodesse possint. Quae enim urbs, quod castellum ab illis
 possit defendi, quod evertere aut diruere apud se constitutum ha-
 buerit? Postquam exposuerint a se de transfugis decreta, redire
 eos quamprimum iussit renuntiatum, utrum transfugas reddere, an
 bellum eo nomine malint suscipere. Non multo ante Maximinum
 paulum expectare iusserat, dum ad ea, quae Imperator scripserat,
 per se responsum daret, munera petiit. Quae postquam dedimus,
 in tentorium nostrum nos recepimus, et de singulis, quae dicta fue-
 rant, inter nos disseruimus. Cum autem Bigilas admiraretur, qui
 fieret, ut Attilas, qui sibi iam pridem, cum legatus ad illum veniret,
 comis et perhumanis visus esset, tunc se acerbis contumeliis affe-

A. C. 448 μὲν τὸν Ῥωμαίων ἐκάλεε βασιλέα, ἄνθρωπον δὲ τὸν Ἀττή-
 Ind. 1 λαν. τοῦτον τὸν λόγον ὁ Μαξιμίνος ὡς πιθανὸν ἐδέχτο, οἷα δὲ
 Theod. 41 ἀμέτοχος ὢν τῆς συνωμοσίας ἦν κατὰ τοῦ βαρβάρου ὁ εὐ-
 V. 37 νοῦχος ἐποίησατο. ὁ δὲ Βιγίλας ἀμφίβολός τε ἦν, καὶ ἐμοὶ
 Βέδῳκει προφάσεως ἀπορεῖν, δι' ἣν αὐτῷ ὁ Ἀττήλας ἐλοιδορή-5
 σατο· οὔτε γὰρ τὰ ἐν Σερδικῇ, ὡς ὕστερον ἡμῖν διηγείτο,
 οὔτε τὰ τῆς ἐπιβουλῆς εἰρησθαι τῷ Ἀττήλα ἐνόμιζεν, μη-
 δενός μὲν ἑτέρου τῶν ἐκ τοῦ πλήθους διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα
 κατὰ πάντων φόβον ἐς λόγους αὐτῷ θαρρῶντος ἐλθεῖν, Ἐδέ-
 κωνος δὲ πάντως ἐχεμυθήσοντος διὰ τε τοὺς ὄρκους καὶ τὴν 10
 ἀδελίαν τοῦ πράγματος, μὴ ποτε καὶ αὐτὸς, ὡς τοιοῦτων μέτοχος
 λόγων, ἐπιτήδειος νομισθεῖς, θάνατον ὑφέξει ζημίαν. ἐν τοι-
 αύτῃ οὖν ἀμφιβολία τυγχάνουσιν ἐπιστὰς Ἐδέκων, καὶ τὸν
 Βιγίλαν ἔξω τῆς ἡμετέρας ἀπαγαγὼν συνόδου, ὑποκρινάμε-
 Cνός τε ἀληθίζεσθαι τῶν αὐτοῖς βεβουλευμένων ἐνεκα, καὶ τί 15
 χρυσίον κομισθῆναι παρακελευσάμενος τὸ δοθησόμενον τοῖς
 ἅμα αὐτῷ περὶ τὴν πράξιν ἐλευσομένοις, ἀνεχώρει. πολυ-
 πραγμανοῦντα δὲ τίνες οἱ τοῦ Ἐδέκωνος πρὸς αὐτὸν λόγοι
 ἀπατᾶν ἔσπευδεν ἠπατημένος αὐτὸς, καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν
 ἀποκρυψάμενος ἔφρασε παρ' αὐτοῦ Ἐδέκωνος εἰρησθαι, ὡς καὶ 20
 αὐτῷ ὁ Ἀττήλας περὶ τῶν φυγάδων χαλεπαίνει· ἔδει γὰρ ἢ

3. ἀμέτοχος Val., μέτοχος vulg. 9. αὐτοῦ vulg. Ἐδέ-
 κωνος Val., Ἐδέκων vulg.

cisset, dixi, vereri me, ne qui ex barbaris, qui in Serdica nobiscum
 epulati erant, Attilam infensum nobis reddidissent, et Bigilam Ro-
 manorum Imperatorem deum, Attilam vero hominem appellasse, re-
 tulissent. Quam orationem Maximinus ut verisimilem est amplexus,
 quia coniurationis in Attilam ab eunucho initaie particeps non fue-
 rat. Sed Bigilas ambiguus animi erat, neque causam suspicari posse
 videbatur, quare Attilas eum tam acerbis convitiis insectatus esset.
 Nec enim in animum suum inducere poterat, ut nobis postea retulit,
 enuntiata fuisse, quae in convivio in Serdica dicta fuerant, nec
 coniurationem in Attilam detectam, cum nemo ex omni multitudine,
 quae Attilam circumstabat, excepto Edecone, prae metu, qui om-
 nium mentes pervaserat, cum Attila sermonem instituere auderet,
 Edeconem autem studiose operam daturum censeret, omnia silentio
 transigere, tum propter iusiurandum, tum propter negotii gravita-
 tem: ne, quia clandestinis in Attilam consiliis interfuerat, reus iu-
 dicatus, poena mortis afficeretur. Haec cum ambigua mente volve-
 remus, Edecon supervenit, et abducto a nostro coetu Bigila, (ginge-
 bat enim velle vere et serio de praemeditatis inter eos insidiis age-
 re,) ubi aurum adferri praecepit, quod his daretur, qui exsequendo
 facinori operam navaturi essent, discessit. Ego vero cum Bigilam
 curiosius inquirerem, quos sermones secum Edecon habuisset, deci-

·άντας ἀπολαβεῖν, ἢ πρέσβεις ἐκ τῆς μεγίστης ἔξουσίας A. C. 448
 ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν. ταῦτα διαλεγόμενοι παραγενόμενοι^{Ind. 1}
 τινες τῶν Ἀττήλα ἔλεγον, μήτε Βιγίλαν, μήτε ἡμᾶς Ῥωμαῖον^{Theod. 41}
 αἰχμάλωτον ἢ βάρβαρον ἀνδράποδον ἢ ἵππους ἢ ἕτερόν τι D
 ἅπλῃ τῶν εἰς τροφήν ἀνεῖσθαι, ἄχρῃς ὅτου τὰ μεταξὺ Ῥω-
 μαίων καὶ Οὐννων ἀμφίβολα διακριθεῖη. σεσοφισμένως δὲ
 ταῦτα καὶ κατὰ τέχνην ἐγένετο τῷ βαρβάρῳ, ὥστε τὸν μὲν
 Βιγίλαν ῥαδίως ἐπὶ τῇ κατ' αὐτοῦ ἀλώναι πράξει ἀποροῦντα
 αἰτίας, ἐφ' ἧπερ τὸ χρυσίον κομιζοί, ἡμᾶς δὲ προσάσει ἀπο-
 κορίσεως ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ δοθησομένης Ὀνηγήσιον ἀπεκδέξα-
 σθαι, τὰ δῶρα κομιούμενον ἄπερ ἡμεῖς τε διδόναι ἐβουλό-
 μεθα καὶ βασιλεὺς ἀπεστάλκει. συνέβαινε γὰρ αὐτὸν σὺν
 τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Ἀττήλα παίδων ἐς τὸ τῶν Ἀκατζίρων
 ἔθνος ἐστάλθαι, ὃ ἔστι Σκυθικὸν ἔθνος, παρέστη δὲ τῷ Ἀτ- P. 55
 5 ττήλα ἐξ αἰτίας τοιαύσδε. πολλῶν κατὰ φύλα καὶ γένη ἀρχόν-
 των τοῦ ἔθνους, Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐπέμπει δῶρα, ὥστε
 ὁμονοίᾳ σφετέρᾳ ἀπαγορεῦσαι μὲν τῷ Ἀττήλα συμμαχίᾳ,
 τῇν δὲ πρὸς Ῥωμαίους [συμμαχίαν] ἀσπάζεσθαι. ὁ δὲ τὰ
 20 δῶρα ἀποκομιζῶν οὐ κατὰ τάξιν ἐκάστῃ τῶν βασιλέων τοῦ
 ἔθνους δίδωσιν, ὥστε τὸν Κουρίδαχον πρεσβύτερον ὄντα τῇ

3. τῶν B., τοῦ vulg. 13. Ἀκατζίρων Val., ἀκατζίρων vulg. 18.
 συμμαχίαν] εἰρήνην H. mg. 19. ἐκάστου vulg.

pere conatus est, deceptus et ipse, et veram causam occultans com-
 mentus est sibi Edeconem dixisse, Attilam illi quoque propter
 transfugas succensusse. Oportuisse enim aut omnes restitui, aut
 legatos summa auctoritate praeditos ad illum venire. Haec dum
 loquebamur, advenere ab Attila, qui Bigilam et nos prohiberent,
 captivum Romanum, aut barbarum mancipium, aut equos, aut quic-
 quam aliud emere, praeterquam quae ad victum necessaria erant,
 donec inter Romanos et Hunnos de rebus controversis convenisset.
 Haec callide et praemeditato consilio barbarus faciebat, quo faci-
 lius Bigilam in consilio contra se exsequendo deprehenderet, cum
 nullam satis idoneam causam comminisci posset, cur aurum adferret.
 Nos quoque praetenta causa responsi, quod ad legationem editurus
 erat, Onegesium opperiri coegit, ut munera, quae ad eum Imperator
 miserat, et tradere volebamus, acciperet. Etenim tum forte
 Onegesius una cum seniore ex Attilae liberis ad Acaziros missus
 fuerat. Ea gens est Scythica, quae in potestatem Attilae hac de
 causa venit. In eam gentem plures secundum populos et gentes
 imperium exercebant, quae Imperator Theodosius, firmata inter eos
 concordia, ab Attilae societate ad colendam eum Romanis pacem
 et societatem muneribus traducere conatus est. Qui ea munera
 attulerat non pro cuiusque gentis regis merito et gradu ea distri-
 buerat. Caridachus enim secundo loco accoperat, qui regum anti-

A.C. 448 ἀρχῆ, τὰ δῶρα δεξάμενον δεύτερον, οἷα δὴ περιφθέντα
 - Ind. 1 και τῶν σφετέρων στερηθέντα γερωῶν, ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἄτ-
 Theod. 41 τήλαν κατὰ τῶν συμβασιλευόντων, τὸν δὲ μὴ μελλήσαντα
 Βπολλὴν ἐκπέμψαι δύναμιν, καὶ τοὺς μὲν ἀνελόντα, τοὺς δὲ
 παραιοτησάμενον καλεῖν τὸν Κουριδάχον τῶν νικητηρίων με-5
 θέξοντα. τὸν δὲ ἐπιβουλήν ὑποτοπήσαντα εἶπεῖν, ὡς χαλεπὸν
 ἀνθρώπῳ ἐλθεῖν ἐς ὄψιν θεοῦ· εἰ γὰρ οὐδὲ τὸν τοῦ ἡλίου
 δίσκον ἀτενῶς ἔστιν ἰδεῖν, πῶς τὸν μέγιστον τῶν θεῶν ἀπαθῶς
 τις ὄψοιτο; οὕτως μὲν ὁ Κουριδάχος ἔμεινεν ἐπὶ τοῖς σφετέροις
 καὶ διεφύλαξε τὴν ἀρχήν, τοῦ λοιποῦ παντός τοῦ Ἀκατζίρων10
 ἔθνους τῷ Ἀττήλα παρασάντος· οὐπὲρ ἔθνος βασιλέα τὸν
 πρεσβύτερον τῶν παίδων καταστήσαι βουλόμενος Ὀνηγήσιον
 ἐπὶ ταύτῃ ἐκπέμπει τὴν πρῶξιν. διὸ δὴ καὶ ἡμᾶς, ὡς εἶ-
 15 ρηται, ἐπιμείναι παρακελευσάμενος, τὸν Βιγίλαν διαφῆκεν
 ἅμα Ἡσλα προφάσει μὲν τῶν φυγάδων ἐς τὴν Ῥωμαίων15
 διαβησόμενον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τῷ Ἐδέκωνι τὸ χρυσίον κομι-
 οῦντα.

Τοῦ δὲ Βιγίλα ἐξορμήσαντος, μίαν μετὰ τὴν ἐκείνου ἀνα-
 χώρησιν ἡμέραν ἐπιμείναντες, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ τὰ ἀρκτικώ-
 τερα τῆς χώρας σὺν Ἀττήλα ἐπορεύθημεν. καὶ ἄχρι τινός20
 τῷ βαρβάρῳ συμπροελθόντες ἐτέραν ὁδὸν ἐστράφημεν, τῶν
 ξεναγούτων ἡμᾶς Σκυθῶν τοῦτο ποιεῖν παρακελευσαμένων,

g. οὕτως Cantocl., οὕτως vulg. 18. μετὰ B., κατὰ vulg. 22.
 ξεναγούτων vulg.

quior, primus accipere debuerat. Ille, tanquam contemptus et sibi
 debitis praemiis frustratus, Attilam contra ceteros reges auxilio vo-
 caverat. Is nihil cunctatus, magno exercitu emissio eorum alios
 sustulit, alios ad deditioem compulit. Deinde Caridachum ad se
 vocat, tanquam illi victoriam, et quae ex victoria consecutus fuerat,
 impertiturus. Sed iste dolum et insidias suspicatus, difficile et
 grave esse homini respondit, in dei conspectum venire. Si enim
 immotis oculis solis orbem intueri nemo potest, quomodo quis
 sine sensu doloris cum deorum maximo congregiatur? Atque ita
 Caridachus regnum suaque omnia salva sibi et integra conserva-
 vit, et reliqua omnis Acatzirorum regio in ius ditionemque Attilae
 concessit. Ei genti cum seniore ex filiis regem Attilas constituere
 decrevisset, ad hanc rem conficiendam Onegesium miserat. Itaque
 nos exspectare, ut dictum est, iubens, Bigilam cum Esla ad Romanos
 amandavit, specie quidem transfugarum repetendorum, sed revera,
 ut aurum Edeconi promissum adferret.

Post Bigilae discesum unum tantum diem in his locis com-
 morati, postridie una cum Attila ad loca magis ad septentrionem
 vergentia profecti sumus. Haud longum viae spatium cum barbaris

φς τοῦ Ἀττήλα ἐς κόμην τινὰ παρεσομένον, ἐν ᾗ γαμεῖν A. C. 448
 θυγατέρα Ἐσκάμ ἐβούλετο, πλείστας μὲν ἔχων γαμετάς, ἂ-Ind. 1
 γόμενος δὲ καὶ ταύτην κατὰ νόμον τὸν Σκυθικόν. ἐνθένδε D
 ἐπορευόμεθα ὁδὸν ὁμαλήν, ἐν πεδίῳ κειμένην, ναυσιπόροις V. 38
 οἵ τε προσεβλόμεν ποταμοῖς, ὧν οἱ μέγιστοι μετὰ τὸν Ἴστρον
 ὄντε Δρήκων λεγόμενος καὶ ὁ Τίγας καὶ ὁ Τιφήσας ἦν. καὶ
 τούτους μὲν ἐπεραιώθημεν τοῖς μονοξύλοις πλοίοις, οἷς οἱ
 προσοικοῦντες τοὺς ποταμοὺς κέχρηται. τοὺς δὲ λοιποὺς
 ταῖς σχεδίαις διεπλεύσαμεν, ἅς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν οἱ βάρβα-
 ροὶ διὰ τοὺς λιμναζόντας φέρουσι τόπους. ἐχορηγοῦντο δὲ
 ἡμῖν κατὰ κόμας τροφαί, ἀντὶ μὲν σίτου κέγχρος, ἀντὶ δὲ
 αἴνου ὁ μέδος ἐπιχωρίως καλούμενος. ἐκομίζοντο δὲ καὶ οἱ
 ἐπόμενοι ἡμῖν ὑπηρεταὶ κέγχρον καὶ τὸ ἐκ κριθῶν χορηγοῦ-
 μενοι πόμα· κάμον οἱ βάρβαροι καλοῦσιν αὐτό. μακρὰν δὲ P. 56
 5 αἰνύσαντες ὁδὸν περὶ δειλὴν ὄψιαν κατεσκηνώσαμεν πρὸς λί-
 μνην τινὴν, πότιμον ὕδωρ ἐχούση, ὕπερ οἱ τῆς πλησίον ὑδρευ-
 οντο κόμης. πνεῦμα δὲ καὶ θύελλα ἐξαπίνης διυναστώσα
 μετὰ βροντῶν καὶ συγῶν ἀστραπῶν καὶ ὄμβρου πολλοῦ οὐ
 ριόνον ἡμῶν ἀνέτρεψε τὴν σκηνὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατασκευὴν
 10 σὺμπασαν ἐς τὸ ὕδωρ ἐκύλισε τῆς λίμνης. ὑπὸ δὲ τῆς κρα-
 πούσης τὸν ἀέρα ταραχῆς καὶ τοῦ συμβάντος δειματοθέντες
 τὸ χωρίον ἀπελείπομεν καὶ ἀλλήλων ἐχωριζόμεθα, ὡς ἐν

19. ἀνέτρεψε N., ἔτρεψε vulg.

progressi, alio iter vertimus, Scythis, qui viam ducebant, nos
 id facere iubentibus. Attilas interea in quodam vico substitit, in
 quo filiam Escam uxorem, etsi plures alias haberet, Scytharum
 legibus id permittentibus, ducere voluit. Illinc facili et aequali
 via, per planitiem iter fecimus, et in multos fluvios navigabiles inci-
 dimus. Quorum post Istrum maximi sunt Drecon dictus, et Tigas,
 et Tiphisas. Et hos quidem naviculis unico ligno confectis, quas
 in quotidiano usu habent qui ad flumina habitant, reliquos lembis
 ex propinquo desumptis, quos barbari curribus imponunt, et per
 loca restagnantia important, traiecimus. Congerebantur vero nobis
 ex vicis commeatu, pro frumento milium, pro vino medus; sic
 enim locorum incolae vocant. Servi quoque, qui nos comitabantur,
 milium secum portabant, potionem ex hordeo praebentes, quam
 camam barbari appellant. Longa via confecta, die ad noctem in-
 clinante, ad paludem quandam, ad quam aquatum (erat enim eius
 aqua potui apta) proximi vici incolae ibant, tentoria fiximus. In-
 gens ventus et procella repente exorta cum tonitru et crebria
 fulguribus et multo imbri tentorium nostrum disiecit, et omnia
 nostra utensilia in proximam paludem volvit. Turbinibus in aere
 excitatis, et casu, qui contigerat, perterrefacti, locum illum dese-

A. C. 448 σκότῳ καὶ θετῷ, τραπέντες ὁδὸν ἦν ἀντῷ βαδίαν βραστος
 Inl. : ἔσεσθαι ᾤετο. ἐς δὲ τὰς καλύβας τῆς κόμης παραγεγνημέ-
 Theod. 41 Βνοι (τὴν αὐτὴν δὲ πάντες διαφόρως ἐτράπημεν,) ἐς ταυτὸν
 συηίμεν, καὶ τῶν ἀπολειπομένων σὺν βεῆ τὴν ζήτησιν
 ἐπιποιούμεθα. ἐκπηδήσαντες δὲ οἱ Σκύθαι διὰ τὸν θόρυβον, 5
 τοὺς καλάμους οἷς πρὸς τῷ πυρὶ κέχρηται ἀνέκαιον, φῶς
 ἐργαζόμενοι, καὶ ἀνηρώτων ὅ,τι βουλόμενοι κεκράγαμεν. τῶν
 δὲ σὺν ἡμῖν βαρβάρων ἀποκριναμένων, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα
 διαταραπτόμεθα, πρὸς σφᾶς τε αὐτοὺς καλοῦντες ὑπέδεχοντο,
 καὶ ἄλεαν παρῆχον καλάμους πλείστους ἐναυόντες. τῆς δὲ ἐν 10
 τῇ κόμῃ ἀρχούσης γυναικὸς (μία δὲ αὐτῆ τῶν Βλήδα γυναι-
 Cκῶν ἐγεγόνει) τροφᾶς ἡμῖν διαπεμψαμένης καὶ ἐπὶ συνουσίᾳ
 γυναικας εὐπρεπεῖς, (Σκυδικῆ δὲ αὐτῆ τιμῆ,) τὰς μὲν γυ-
 ναϊκας ἐκ τῶν προκειμένων ἐδωδίμων φιλοφρονησάμενοι τῇ
 πρὸς αὐτὰς ὁμιλίᾳ ἀπηγορεύσαμεν· ἐγκαταμείναντες δὲ ταῖς 15
 καλύβαις ἄμα ἡμέραν ἐς τὴν τῶν σκευῶν ἐτράπημεν ἀναζή-
 τησιν, καὶ σύμπαντα εὐρηκότες, τὰ μὲν ἐν τῷ χωρίῳ, οὐπερ
 ἐν τῇ προτεραίᾳ καταλύσαντες ἐτύχομεν, τὰ δὲ καὶ πρὸς τῇ
 ὄχθῃ τῆς λίμνης, τὰ δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι, ἀνελάβομεν.
 καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ κόμῃ διετρίψαμεν ἅπαντα 20
 D διατετρασαίνοντες· ὅ,τε γὰρ χειμῶν ἐπέπαυτο καὶ λαμπρὸς

15. ἀπηγορεύσαμεν H, ἀπαγορεύσαντες vulg.

ruimus, et dissociati, huc illuc palantes, viam unusquisque nostrum, quam sibi commodam duxit, sub tenebris et imbribus est persecutus. Tandem tuguria vici subeuntes, (illuc enim divisim itinerebus omnes diverteramus,) convenimus, et ea, quae nobis deerant, cum clamore perquisivimus. Ad quem strepitum Scythae exilientes, calamos, quibus ad ignem utuntur, usserunt: et accenso lumine, interrogarunt, quid nobis vellemus, qui tantos clamores ederemus. Barbari, qui nos comitabantur, responderunt, nos tempestate percussos turbari. Itaque nos liberaliter invitatos hospitio exceperunt, et calamis siccis ignem accenderunt. Vici domina una ex Bledae uxoribus erat. Haec nobis cibaria et mulieres formosas, cum quibus amori indulgeremus, (hoc enim apud Scythas honori ducitur,) suppeditavit. Mulieribus pro cibis praebitis gratias egimus, et sub tectis nostris somnum capientes, ab earum consuetudine abstinuimus. Simul atque illuxit, ad ea, quae ex nostra suppellectile desiderabantur, perquirenda curam convertimus. Haec partim in eo loco, ubi pridie consederamus, partim in ripa paludis, partim in ipsa palude reperta recepimus. In his desiccandis totum diem in illo vico (tempestat enim desierat, et clarus sol apparebat,) contrivimus. Deinde curatis equis et reliquis iumentis, reginam salutatum ivimus. Hanc vicissim donis remunerati sumus tribus pateris

ἥλιος ἦν. ἐπιμεληθέντες δὲ καὶ τῶν ἔπικων καὶ τῶν λοιπῶν A. C. 448
 ὑποζυγίων παρὰ τὴν βασιλίδα ἀφικόμεθα, καὶ αὐτὴν ἀσπα- ^{Ind. 1}
 σάμενοι καὶ δώροις ἀμειψόμενοι, τρισὶ τε ἀργυραῖς φιάλαις ^{Theod. 41}
 καὶ ἐρυθροῖς δέρμασι καὶ τῷ ἐξ Ἰνδίας πεπέρει καὶ τῷ καρ-
 δῖῳ τῶν φοινίκων καὶ ἑτέροις τραγήμασι διὰ τὸ μὴ ἐπιχω-
 ριάζειν τοῖς βαρβάροις οὖσι τιμίους, ὑπέξιμεν, εὐξάμενοι
 αὐτῇ ἀγαθὰ τῆς ξενίας πέρι. ἡμερῶν δὲ ζ' ὁδὸν ἀνύσαντες
 ἐν κόμῃ τινὲ ἐπεμείναμεν, τῶν ξεναγούτων παρακελευσαμέ-
 νων Σκυθῶν, οἷα δὴ τοῦ Ἀττήλα ἐς αὐτὴν ἐμβαλοῦντος τὴν
 10 ὁδὸν καὶ ἡμῶν κατόπιν αὐτοῦ πορεύεσθαι ὀφειλόντων. ἔν-
 θα δὴ ἐνετυγχάνομεν ἀνδράσι τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων καὶ
 αὐτοῖς παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβενομένοις ὧν Ῥωμύλος ἦν, ἀνήρ
 τῆ τοῦ κόμητος ἀξία τετιμημένος, καὶ Πριμοῦτος τῆς Νωρίκων P. 57
 ἑρχων χώρας, καὶ Ῥωμανὸς στρατιωτικοῦ τάγματος ἡγεμῶν.
 15 Σουρῆν δὲ αὐτοῖς Κωνσταντίος, ὃν ἀπεστάλκει Ἀέτιος παρὰ τὸν
 Ἀττήλαν ὑπογραφέως χάριν, καὶ Τατοῦλος ὁ Ὀρέστου πατήρ
 τοῦ μετὰ Ἐδέκωνος, οὐ τῆς πρεσβείας ἕνεκα, ἀλλὰ οἰκειότη-
 20 τος χάριν ἅμα σφίσιν αὐτοῖς τὴν πορείαν ποιούμενοι, Κων-
 σταντίος μὲν διὰ τὴν ἐν ταῖς Ἰταλίαις προϋπάρξασαν πρὸς
 τοὺς ἄνδρας γῶσιν, Τατοῦλος δὲ διὰ συγγένειαν. ὁ γὰρ
 αὐτοῦ παῖς Ὀρέστης Ῥωμύλου θυγατέρα ἐγεγαμήκει, ἀπὸ
 Παταβίωνος τῆς ἐν Νωρίκῳ πόλεως . . . . ἐπρεσβεύοντο
 5. τραγήμασι H., τρυγήμασι vulg. 11. ἐνετυγχάνομεν H.,
 τυγχάνομεν vulg. 13. Πριμοῦτος, qui infra p. 198., lin. 17.
 Προμοῦτος appellatur. Paulo rectius, puto: sc. Promotus. N.
 19. τὴν ἐν add. N.

argenteis, velleribus rubris, pipere Indico, palmulis et variis cu-
 pedis, quae omnia a barbaris, ut ignota, magni aestimantur. Nec
 multo post omnia fausta feliciaque illis hospitalitatis ergo precati,
 discessimus. Septem dierum itinere emenso, Scythae, qui nos du-
 cebant, in quodam vico nos consistere iusserunt, quia post Attilam,
 qui hac via proficisceretur, iter nobis faciendum esset. Hic obviam
 habuimus legatos a Romanis occidentalibus, etiam ad Attilam mis-
 sos. Erant autem praecipui Romulus Comitis dignitate decoratus,
 et Primutus, Noricae regionis praefectus, et Romanus, militaris or-
 dinis ductor. His aderat Constantius, quem Aëtius ad Attilam, ut
 illi in conscribendis epistolis deserviret, miserat, et Tatullus, Ore-
 stis eius, qui cum Edecone erat, pater, non legationis causa, sed
 privati officii et familiaritatis ergo. Constantio enim in Italia agentī
 magnus cum illis usus intercesserat: Tatullum affinitas movebat.
 Orestes enim, eius filius, Romuli filiam e Patavione, Norici civitate,
 uxorem duxerat. Legati autem veniebant, ut Attilam lenirent, qui
 sibi Sylvanum. Armii mensae Romae praefectum, tradi postulabat,
 propterea quod pateras aureas a Constantio quodam acceperat. Hic

A. C. 448 ἐκμειλιττόμενοι τὸν Ἀττήλαν, ἐκδοθῆναι αὐτῷ βουλόμενον
 Ind. Ἰ Σιλβανόν, Ἀρμίου τραπέζης κατὰ τὴν Ῥώμην προεστῶτα,
 Theod. 41 ὡς φιάλας χρυσᾶς παρὰ Κωνσταντίου δεξάμενον, ὃς ἐκ Γα-
 λατῶν μὲν τῶν ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ὠρμάτο, ἀπέσταλτο δὲ καὶ ἀν-
 V. 39 τὸς παρὰ Ἀττήλαν τε καὶ Βλήδαν, ὥσπερ ὁ μετ' αὐτὸν Κων-5
 σταντίος, ὑπογραφέως χάριν. κατὰ δὲ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ὑπὸ
 Σκυθῶν ἐν τῇ Παιόνων ἐπολιορκεῖτο τὸ Σίρμιον, τὰς φιά-
 λας παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπισκόπου ἐδέξατο ἐφ' ᾧ αὐτὸν
 λύσασθαι, εἴ γε περιόντος αὐτοῦ ἀλῶναι τὴν πόλιν συμβαίη,
 ἢ ἀναιρεθέντος ὠνήσασθαι τοὺς αἰχμαλώτους ἀπαγομένους 10
 τῶν αὐτῶν. ὁ δὲ Κωνσταντίος μετὰ τὸν τῆς πόλεως ἀνδρα-
 C ποδισμόν ὀλιγορήσας τῶν συνθηκῶν ἐς τὴν Ῥώμην κατὰ
 προᾶξίν τινα παραγίνεται, καὶ κομίζεται παρὰ τοῦ Σιλβανοῦ
 χρυσίον τὰς φιάλας δούς, ὥστε ῥητοῦ χρόνου ἐντὸς ἣ ἀπο-
 δόντα τὸ ἐκδανεισθὲν χρυσίον ἀναλαβεῖν τὰ ἐνέχυρα, ἣ ἀν- 15
 τοῖς τὸν Σιλβανόν ἐς ὅ,τι βούλοιο χρήσασθαι. τοῦτον δὲ
 τὸν Κωνσταντίον ἐν ὑποψίᾳ προδοσίας ποιησάμενοι Ἀττήλας
 τε καὶ Βλήδας ἀνεσταύρωσαν. μετὰ δὲ χρόνον τῷ Ἀττήλῃ
 ὡς τὰ περὶ τῶν φιαλῶν ἐμηνύθη, ἐκδοθῆναι αὐτῷ τὸν Σιλ-
 βανόν, οἷα δὲ φῶρα τῶν αὐτοῦ γενόμενον, ἐβούλετο. πρέ-2
 D ρβεις τοίνυν παρὰ Ἀετίου καὶ τοῦ βασιλεύοντος τῶν ἐσπερίων

1. βουλόμενοι vulg. ἐκμειλιττόμενοι H., ἐκμειλιττόμενοι vulg.
 2. Ἀρμίου] ἀργυρίου Val. 7. τῇ N., τῷ vulg. 9. περιόντος H.,
 πεπόντος vulg. 12. συνθηκῶν N., Σκυθικῶν vulg. 20. φῶρα
 H., φῶτα vulg. γενόμενον H., γενόμενοι vulg.

Constantius, ex Gallis Occidentalibus ortus, ad Attilam et Bledam, ut illis in conscribendis epistolis operam daret, quemadmodum et post illum alter Constantius, missus fuerat. Ille vero, quo tempore Sirmium oppidum, in Paconia situm, Scythae obsidebant, aurea vasa a civitatis episcopo acceperat, ut ex eorum pretio, si se superstitie urbem capi contigisset, quoad satis esset, pro sua libertate solveretur: sin periisset, cives in servitutem abducti redimerentur. Sed Constantius post urbis excidium de pacto illo parum sollicitus, Romam cuiusdam negotii causa profectus, vasa ad Sylvanum detulit, et aurum ab eo accepit, convenitque, ut, si intra tempus praefinitum aurum mutuo sumtum redderet, vasa reciperet: ni fecisset, Sylvanus vasa sibi haberet et his pro arbitrio uteretur. Hunc Constantium Attilas et Bleda, cum illis prodicionis nomine suspectus esset, in crucem egerunt. Ex quo, ut de poculis aureis indicium ad Attilam est delatum, sibi tradi Sylvanum, tanquam furem eorum, quae sua essent, flagitavit. Legati igitur ab Aetio et Romanorum occidentalium Imperatore venerant, qui dicerent, Sylvanum Constantii creditorem vasa aurea pro credito oppigneraata,

Ῥωμαίων δοτάλησαν ἐροῦντες, ὡς χρήστης Σιλβανὸς Κων- A. C. 448
 σταντίου γενόμενος τὰς φιάλας ἐνέχυρα καὶ οὐ φώρια λαβὼν ^{Ind. 1}
 ἔχοι, καὶ ὡς ταύτας ἀργυρίον χάριν ἱερεῦσι καὶ τοῖς ἐπιτυ- ^{Theod. 41}
 χουσίω ἀπέδοτο· οὔτε γὰρ θέμις ἀνθρώποις εἰς σφετέραν
 ἡδιακονίαν κεχρησθαι ἐκπώμασιν ἀνατεθείσι θεῶ. εἰ οὖν μὴ
 τῆς εὐλόγου προφάσεως καὶ εὐλαβείᾳ τοῦ θεοῦ ἀποσταίῃ τοῦ
 τὰς φιάλας αἰτεῖν, ἐκπέμπειν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν χρυσίον, τὸν
 Σιλβανὸν παραιτουμένους· οὐ γὰρ ἐκδώσειν ἄνθρωπον ἄδι-
 κούντα οὐθέν. καὶ αὕτη μὲν αἰτία τῆς τῶν ἀνδρῶν πρε-
 βουβείας, καὶ παρείποντο ὅτι καὶ ἀποκρινόμενος ἀποπέμψοι
 σφᾶς ὁ βάρβαρος. ἐπὶ τῆς αὐτῆς οὖν ὁδοῦ γενόμενοι, προ- P. 58
 πορευθῆναι αὐτὸν ἀναμείναντες, σὺν τῷ παντὶ ἐπηκολουθή-
 σαμεν πλήθει. καὶ ποταμούς τινας διαβάντες ἐν μεγίστῃ
 παρεγινόμεθα κόμῃ, ἐν ἣ τὰ τοῦ Ἀττήλα οἰκήματα περιφα-
 15 νέστερα τῶν ἀπανταχοῦ εἶναι ἐλέγετο, ξύλοις τε καὶ σανίσιν
 εὐξέστοις ἡρμοσμένα καὶ περιβόλῳ ξυλίνῳ κυκλούμενα, οὐ
 πρὸς ἀσφάλειαν, ἀλλὰ πρὸς εὐπρέπειαν συλλαμβάνοντι. μετὰ
 δὲ τὰ τοῦ βασιλέως ἦν τὰ τοῦ Ὀνηγησίου διαπρεπῆ, καὶ
 περίβολον μὲν ἐκ ξύλων καὶ αὐτὰ ἔχοντα, οὐχ ὁμοίως δὲ
 20 ὥσπερ ὁ Ἀττήλα πύργοις ἐκοσμεῖτο. βαλανεῖον δὲ ἦν οὐβ
 πρὸ ὄρω τοῦ περιβόλου, ὅπερ Ὀνηγησίου μετὰ τὸν Ἀττήλαν
 1. ἐρῶντες vulg. 3. καὶ τοῖς] καὶ οὐ τοῖς conl. B. 5. μετὰ
 pro μὴ conl. N. 8. παραιτούμενοι conl. B., ἐκδώσειν Val.,
 ἐκδώσεις vulg.

non furto ablata, penes se habuisse, quae sacerdotibus, qui primi
 se obtulissent, nummis argenteis permutasset. Nec enim fas esse
 hominibus pocula Deo consecrata propriis usibus applicare. Itaque
 nisi tam iusta causa aut divini numinis reverentia a petendis po-
 culis dimoveatur, retento Sylvano, aurum se pro pateris praebitu-
 rum. Hominem enim, qui nihil deliquerit, minime se dediturum
 esse. Haec erat igitur horum virorum legationis causa, qui barbarum
 sequebantur, ut responsum ferrent, et dimitterentur. Cum vero
 nobis eadem via eundem esset, qua Attilae incedebat, parumper
 morati, dum praecederet, non multo post secuti, cum reliqua mul-
 titudine, traiectis quibusdam amnibus, ad quendam magnum vicum
 pervenimus. Hic erant Attilae aedes, quae reliquis omnibus ubi-
 cumque locorum praestantiores esse ferebantur. Erant haec ex li-
 gnis et tabulis eximie politis exstructae et ambitu ligneo circum-
 datae, non ad munimentum, sed ad ornatum comparato. Proxima
 regiae erat Onegesii domus, et ipsa quoque ambitu ligneo constans,
 non tamen aequae, ac Attilae, turribus insignis. Haud longo inter-
 vallo a circumitu domus distabat balneum, quod Onegesius, qui se-
 cundum Attilam plurimum apud Scythas opibus valebat, lapidibus
 et Paconia advectis aedificaverat. Nec enim apud eos, qui in ea

A. C. 448 παρὰ Σκύθαις ἰσχυρῶν μέγα ἠκοδόμει, λίθους ἐκ τῆς Παιόνων
 Inl. 1 διακομίσας γῆς· οὐδὲ γὰρ λίθος, οὐ δένδρον παρὰ τοῖς ἐκεῖνα
 Theod. 41 τὸ μέρος οἰκοῦσι βαρβάρους ἐστίν, ἀλλὰ ἐπεισάκτω τῇ ὕλῃ
 κέχρηται ταύτῃ. ὁ δὲ ἀρχιτέκτων τοῦ βαλαρείου ἀπὸ τοῦ
 Σιρμίον αἰχμάλωτος ἀχθεῖς, μισθὸν τοῦ εὐρέματος ἐλευθε-5
 ρίαν λήψεσθαι προσδοκῶν, ἔλαθε μίζον πόνω περιπεσῶν τῆς
 παρὰ Σκύθαις δουλείας· βαλανέα γὰρ αὐτὸν Ὀνηγησίος κα-
 τέστησε, καὶ λουομένη αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν διηκο-
 νεῖτο. ἐν ταύτῃ τῇ κόμῃ εἰσιόντα τὸν Ἀττήλαν ἀπῆντων
 Κόροαι στοιχηδὸν προπορευόμεναι ὑπ' ὀθόνην λεπταῖς τε καὶ 10
 λευκαῖς, ἐπὶ πολὺ ἐς μῆκος παρατεινούσας, ὥστε ὑπὸ μιᾷ
 ἐκάστη ὀθόνη ἀνεχομένη ταῖς χερσὶ τῶν παρ' ἐκάτερα γυ-
 ναικῶν κόρας ἑπτὰ ἢ καὶ πλείους βαδίζούσας (ἦσαν δὲ πολ-
 λαὶ τοιαῦται τῶν γυναικῶν ὑπὸ ταῖς ὀθόνην ταῖς) ἄδειν
 ἄσματα Σκυθικά. πλησίον δὲ τῶν Ὀνηγησίου οἰκημάτων γε-15
 νόμενον, (δι' αὐτῶν γὰρ ἢ ἐπὶ τὰ βασιλεια ἦγεν ὁδός,) ὑπέξ-
 ελθοῦσα ἢ τοῦ Ὀνηγησίου γαμετῆ μετὰ πλήθους θεραπόν-
 των, τῶν μὲν ὄψα, τῶν δὲ καὶ οἶνον φερόντων, (μεγίστη δὲ
 αὕτη παρὰ Σκύθαις ἐστὶ τιμῇ,) ἠσπάζετο τε καὶ ἤξιον με-
 ταλαβεῖν ὧν αὐτῷ φιλοφρονουμένη ἐκόμισεν. ὅς δὲ ἐπιτηδεί-20
 Dou ἀνδρὸς χαριζόμενος γαμετῆ ἦσθιεν ἐπὶ τοῦ ἵππου ἡμενος,
 V. 40 τῶν παρεπομένων τὸν πίνακα (ἀργύρεος δὲ ἦν εὗτος) ἐς

13. βαδίζούσας H., βαδίζούσας vulg.

parte Scythiae habitant, ullus est aut lapis, aut arbor, sed materia
 aliunde advecta utuntur. Huius autem balnei architectus, e Sirmio
 captivus abductus, mercedem operis sui libertatem se consecuturum
 sperans, falsus sua spe, cum nihil minus cogitaret, in longe durio-
 rem apud Scythas incidit servitute. Balneatorem enim eum One-
 gesius instituit, ut sibi totique suae familiae, cum lavarentur, opes
 praestaret. In hunc vicum adventanti Attilae puellae obviam pro-
 dierunt, quae per series incedebant, sub linteis tenuibus et candi-
 dis, quam maxime in longitudinem extensis, ita ut sub unoquoque
 linteo, manibus mulierum ab utraque parte in altum sublato, septem
 puellae aut etiam plures progredientes, (erant autem multi huiusmodi
 mulierum sub illis linteis ordines,) Scythica carmina canerent.
 Iam proxime Onegesii domum accesserat, (per ipsam enim via duce-
 bat ad regiam,) cum foras prosiliret Onegesii uxor, magna ancilla-
 rum comitata multitudine, quae opsonia et vinum ferebant, qui
 maximus est apud Scythas honos. Haec Attilam salutavit rogavit-
 que, ut ex cibis desumeret, quos cum summa testificatione suae erga
 illum voluntatis attulerat. Itaque uxori hominis sibi necessari-
 gratificaturus, comedit, equo insidens, barbaris, qui in eius comi-

ἦμος ἀράντων βαρβάρων. ἀπογευσάμενος δὲ καὶ τῆς προσην- A. C. 448
 χρείσης αὐτῷ κύλικος ἐς τὰ βασιλεια ἐχώρει, ὄντα τῶν ἄλ- Ind. 1
 λων ὑπέρτερα καὶ ἐν ὑψηλῷ διακείμενα χωρίῳ. ἡμεῖς δὲ ἐν Thcod. 44
 τοῖς Ὀνηγησίῳ, ἐκείνου παρακλευσάμενον, ἐγκατεμίναμεν·
 ἔπειτα ἐκλήθη γὰρ σὺν τῷ Ἀττήλα παιδί. καὶ ἠριστοποιη-
 σάμεθα, δεξιωσαμένης ἡμᾶς τῆς τε γαμετῆς καὶ τῶν κατὰ γέ-
 νος αὐτῷ διαφερόντων· αὐτὸς γὰρ τῷ Ἀττήλα μετὰ τὴν P. 59
 ἐπάνοδον τότε πρῶτον ἐς ὄψιν ἐλθὼν, καὶ αὐτῷ τὰ ἐπὶ τῇ
 πράξει, ἐφ' ἣν ἔσταλτο, ἀπαγγέλλων, καὶ τὸ πάθος τὸ τῷ Ἀτ-
 10 ττήλα παιδί συννεχθῆν, (τὴν γὰρ δεξιὰν χεῖρα ἐξολισθήσας
 κατέαξεν,) συνευχέισθαι ἡμῖν οὐκ ἔχε σχολήν. μετὰ δὲ τὸ
 δεῖκνον ἀπολιπόντες τὰ τοῦ Ὀνηγησίῳ οἰκήματα πλησίον τῶν
 Ἀττήλα κατεσκηνώσαμεν, ἢ παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐπιέναι τὸν
 Μαξιμίον, ἦγον καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἐς λόγους
 ἰδέναί οφείλοντα, μὴ πολλῷ κεχωρισθαι διαστήματι. διαγα-
 γόντων δὲ ἡμῶν ἐκείνην τὴν νύκτα ἐν ὧπερ κατελύσαμεν χω-
 ρίῳ, ὑποφαινούσης ἡμέρας ὁ Μαξιμίος στέλλει με παρὰ
 τὸν Ὀνηγησίον τὰ δῶρα δώσοντα, ἃ τε αὐτὸς ἐδίδου, ἃ τε Β
 βασιλεὺς ἀπεστάλκει, καὶ ὅπως γνοίη, εἰ βούλεται αὐτῷ, καὶ
 20 ὁδοῦτε, ἐς λόγους ἐλθεῖν. παραγενόμενος δὲ ἅμα τοῖς κομί-
 ζουσιν αὐτὰ ὑπηρέταις προσεκαρτέρουν, ἔτι τῶν θυρῶν κε-

13. ἢ ὡστε ooni. B., ἢ conl. N. εἰσιέναι N. 15. διαγα-
 γόντων B., διαγόντων vulg. 19. εἰ B., οὐ vulg. βούλεται
 Val., βουλευταὶ vulg. 21. αὐτῷ vulg.

Statu erant, suspensam tabulam (erat autem argentea) attollentibus.
 Deinde degustato calice, qui illi fuerat oblatus, in regiam se rece-
 pit. Erat autem illa reliquis conspectior et in altiori loco sita. Nos
 vero in aedibus Onegesii (sic ille praeceperat; redierat enim cum
 Attilae filio;) remansimus. Illic coenam sumpsimus, excipiente nos
 eius uxore comitata illustrioribus, qui eum genere contingebant.
 Illi enim animum nobiscum convivio exhilarare per otium minime
 licuit; quia quae gesserat in negotio, ad quod missus fuerat, et
 adversum, qui filio Attilae contigerat, casum (dextram enim de-
 lapsus fregerat) renuntiaturus, tum primum a reditu in Attilae
 conspectum venerat. Post coenam, aedibus Onegesii relictis, propius
 Attilae aedes tentoria posuimus, ut Maximinus, quem Attilam con-
 venire, et cum his, qui ei a consiliis erant, colloquia facere oport-
 ebat, minime longo ab Attila distaret intervallo. Illic igitur, quo
 primum devertimus, noctem transegimus. Luce orta misit me Maxi-
 minus ad Onegesium, ut illi tum quae ipse dabat, tum ab Imper-
 atore missa munera traderem, et ut ipse cognosceret, an illi secum
 et quo tempore colloquium inire luberet. Perrexī igitur ad Oneg-
 sium cum famulis, qui dona portabant: quum ianuae clausae essent,

A. C. 448 κλεισμένων, ἄχρισ δτον τις ὑπεξελθὼν τὴν ἡμετέραν μνησ-
Ind. 1 σειεν ἄφιξιν.
Theod. 41

Διατρίβοντι δέ μοι καὶ περιπάτους ποιουμένῳ πρό-
τοῦ περιβόλου τῶν οἰκημάτων, προσελθὼν τις, ὃν βαρβαρον
ἐκ τῆς Σκυθικῆς ᾤηθην εἶναι στολῆς, Ἑλληνικῆ ἀσπάξεταλῆ
με φωνῆ, „χαῖρε“ προσειπὼν, ὥστε με θαυμάζειν, ὅτι γὰρ δὴ
ἑλληνίζει Σκύθης ἀνὴρ. Ξύγκλυδες γὰρ ὄντες πρὸς τῆ σφετέρῃ
βαρβαρῷ γλώσση ζηλοῦσιν ἢ τὴν Οὐννων ἢ τὴν Γότθων,
C ἢ καὶ τὴν Αὔσονίων, ὅσοις αὐτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιμιξία·
καὶ οὐ ξαδίως τις σφῶν ἑλληνίζει τῆ φωνῆ, πλὴν ὧν ἀπή-
γαγον αἰχμαλώτων ἀπὸ τῆς Θρακίας καὶ Ἰλλυρίδος παραλίου.
ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν γνώριμοι τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐτύγχανον ἐκ
τε τῶν διεθρόγῳτων ἐνδυμάτων καὶ τοῦ αὐχμοῦ τῆς κεφαλῆς,
εἰς τὴν χεῖρωνα μεταπεσόντες τύχην· οὗτος δὲ τρυφῶντι ἐφ-
κει Σκύθῃ εὐείμων τε ὧν καὶ ἀποκειρούμενος τὴν κεφαλὴν
περιτρόγαλα. ἀντασπασάμενος δὲ ἀνηρώτων τίς ὧν καὶ πό-
θεν ἐς τὴν βάρβαρον παρῆλθε γῆν καὶ βίον ἀναιρεῖται Σκυ-
θικόν. ὃ δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι βουλόμενος ταῦτα γινῶναι ἐσπού-
D δακα, ἐγὼ δὲ ἔφην αἰτίαν πολυπραγμοσύνης εἶναι μοι τὴν
Ἑλλήνων φωνήν. τότε δὴ γελάσας ἔφη Γραικός μὲν εἶναι·
τὸ γένος, κατ' ἐμπορίαν δὲ ἐς τὸ Βιμινάκιον ἐηλυθέναι τὴν
πρὸς τῷ Ἰστρω Μυσῶν πόλιν. πλείστον δὲ ἐν αὐτῇ δια-

4. προσελθὼν τις H., προσελθόντες vulg. 8. ἢ Val., οὐ
vulg. 14. εἰς B., ὡς vulg. 19. τὴν B., τῶν vulg.

expectavi, donec aperirentur, et aliquis exiret, qui eum mei adven-
tus certiozem faceret.

Itaque tempus mihi terenti et circa murorum ambitum do-
mus Onegesi ambulanti, progressus nescio quis, quem barbarum
ex Scythico vestitu esse rebar, Graeca voce me salutavit dicens
„Χαῖρε.“ Mirari ego, qui fieret, ut Graece loqueretur vir Scythae:
et enim ex variis gentibus commixti, barbaricam linguam colunt,
sive Hunnorum, sive Gothorum, aut etiam Romanam, hi scilicet,
quibus cum Romanis frequentius est commercium. Neque quisquam
eorum facile loquitur Graece, nisi si qui sint captivi e Thracia aut
Illyrico maritimo. Sed illi ab obvio quoque dignosci possunt et a ve-
stibus laceris et capitis squalore, tanquam qui in miseram inciderint
fortunam. Hic vero opulenti Scythae speciem prae se ferebat: erat
enim bene et eleganter vestitus, capite in rotundum raso. Hunc resal-
lutans interrogavi, quis esset, et unde in terram barbaram veniens,
vitae Scythicae institutum sequi delegisset. Ille quam ob causam
hoc ex ipso quaererem, rogavit. „Mihi vero, inquam; haec a te
ut sciscitarer, causa fuit, quod Graece locutus es.“ Tum ridens
ait, se Graecum esse genere, ad mercaturam faciendam Vimina-

τρίψαι χρόνον, καὶ γυναῖκα γήμασθαι ζάπλουτον. τὴν δὲ A. C. 448
 ἐπεῦθεν εὐπραγίαν ἐκδύσασθαι, ὑπὸ τοῖς βαρβάροις τῆς πό- Ind. 1
 λεως γενομένης, καὶ διὰ τὸν ὑπάρξαντα πλοῦτον αὐτῷ Ὀνη- Theod. 41
 ηησίῳ ἐν τῇ τῶν λαφύρων προκριθῆναι διανομῇ· τοὺς γὰρ
 ὑάλοντας ἀπὸ τῶν εὐπόρων μετὰ τὸν Ἀττήλαν ἐκκρίτους εἰ-
 χον οἱ τῶν Σκυθῶν λογάδες διὰ τὸ ἐπὶ πλείστοις διατίθε-
 σθαι. ἀριστεύσαντα δὲ ἐν ταῖς ὕστερον πρὸς Ῥωμαίους μά-
 χαις καὶ τὸ τῶν Ἀκατζίρων ἔθνος, δόντα τῷ βαρβάρῳ δεσπό-
 τη κατὰ τὸν παρὰ Σκύθαις νόμον τὰ κατὰ τὸν πόλεμον αὐτῷ P. 60
 10 κτηθέντα, ἐλευθερίας τυχεῖν. γυναῖκα δὲ γήμασθαι βάρβα-
 ρον, εἶναι τε αὐτῷ παῖδας· καὶ Ὀνηησίῳ τραπέζης κοινω-
 νοῦντα, ἀμείνονα τοῦ προτέρου τὸν παρόντα ἡγεῖσθαι. τοὺς
 μὲν γὰρ παρὰ Σκύθαις μετὰ τὸν πόλεμον ἐν ἀπραγμοσύνη
 διατελεῖν, ἐκάστον τῶν παρόντων ἀπολαύοντας καὶ οὐδαμῶς
 15 ὀλίγα ἐνοχλουμένους, τοὺς μέντοι παρὰ Ῥωμαίοις ἐν μὲν
 πολέμῳ ῥαδίως ἀναλίσκεσθαι, εἰς ἑτέρους τὰς τῆς σωτηρίας
 ἐλπίδας ἔχοντας, ὡς πάντων διὰ τοὺς τυράννους μὴ χρω-
 † μένων ὄπλοις. καὶ τῶν χρωμένων δὲ σφραλερωτέρα ἢ τῶν B
 στρατηγῶν κακία, μὴ ὑφισταμένων τὸν πόλεμον. ἐν δὲ
 20 αἰσθητῇ ὀδυνηρότερα ὑπάρχειν τὰ συμβαίοντα τῶν ἐν τοῖς
 πολέμοις κακῶν διὰ τε τὴν βαρυτάτην εἰσπραξίν τῶν δα-
 σμῶν καὶ τὰς ἐκ τῶν πονηρῶν βλάβας, τῶν νόμων οὐ κα- V. 41

12. ἡγεῖσθαι] βλον add. B. 14. ἀπολαύοντας et ἐνοχλουμέ-
 νους B., ἀπολαύοντος et ἐνοχλουμένου vulg.

ciam, Mysorum ad Istrum urbem, accessisse, in ea domicilium
 longo tempore habuisse, uxorem quoque divitem duxisse; parta
 illic felicitate capta urbe exutum fuisse, et propterea quod dives
 erat, se suaque omnia in praedae divisione Onegesio cessisse.
 Etenim esse apud eos in more positum, ut praecipui ab Attila
 Scythiae principes captivos ditiores sibi seponant, quoniam pluri-
 mum auctoritate valent. Postea ubi adversus Romanos et Acatziro-
 rum gentem fortissime dimicasset, libertatem se ex more Scytharum,
 omnibus, quae bello adquisierat, barbaro domino traditis, recupe-
 rasse. Uxorem quoque barbaram duxisse, et ex ea liberos sustu-
 lisse, et Onegesi mensae participem, hoc vitae genus longe potius
 priore ducere. „Qui enim apud Scythas degunt, inquit, tolerato
 bellorum labore, sine ulla sollicitudine vitam peragunt. Tum u-
 nusquisque bonis, quae sibi fortuna indulset, fruitur, neque quis-
 quam illi ulla in re molestus est. Qui vero sub Romanis aetatem
 agunt, facile in bello pereunt. Hos enim in aliis sui conservandi
 spem collocare necesse est, quandoquidem per tyrannos minime li-
 cet arma, quibus unusquisque se tueatur, gestare. Atque adeo
 hic, quibus id iure licet, valde est perniciose ducum ignavia, qui
 bellum minime graviter gerunt. At in pace longe acerbiora sunt,

A. C. 448 τὰ πάντων κειμένων, ἀλλ' εἰ μὲν ὁ παραβαίνων τὸν θεσμὸν τῶν πλουτούντων εἴη, ἔστι τῆς ἀδικίας αὐτὸν μὴ δίδοναι κτλ. κας· εἰ δὲ πένης εἴη, οὐκ ἐπιστάμενος χρῆσθαι πράγμασι. ἔπομένει τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ζημίαν, εἶπερ μὴ πρὸ τῆς κτεσεως ἀπολείποι τὸν βίον, μακροῦ ἐπὶ ταῖς δίκαις παρατεταμένον χρόνον καὶ πλείστον ἐκδαπανωμένων χρημάτων. ὅπου τῶν πάντων ἀνιαρότατον εἴη, ἐπὶ μισθῶ τῶν ἀπὸ τοῦ νόμου τυγχάνειν. οὐδὲ γὰρ τῷ ἀδικουμένῳ τις δικαστήριον παραδώσει, εἰ μὴ τι ἀργύριον τῷ τε δικαστῇ καὶ τοῖς ἐκείνῳ δικονομημένοις κατάδοιτο. τοιαῦτα καὶ πλείστα ἕτερα προθέεντος, ὑπολαβὼν ἔφασκον πρῶως αὐτὸν καὶ τὰ ἔξ ἑμῶν ἀκούειν· καὶ δὴ ἔλεγον, ὡς οἱ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας εὐεταῖ σοφοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες, ὥστε τὰ πράγματα τηρῶν λως φέρεσθαι, τοὺς μὲν τῶν νόμων εἶναι φύλακας, τοὺς ποιέσθαι τῶν ὅπλων ἐπιμέλειαν ἔταξαν καὶ τὰς πολεμικὰς μελέτας ἀσκεῖν, πρὸς μηδὲν ἕτερον ἐπαγομένους ἢ ὥστε εἰς πρὸς μάχην ἐτοιμοὺς καὶ ὡς ἐπὶ τὴν συνήθη γυμνασίαν θαλάσσης ἐπὶ τὸν πόλεμον ἵεναι, προαναλωθέντος αὐτοῖς ἐπιτῆς μελέτης τοῦ φόβου· τοὺς δὲ προσκειμένους τῇ γεωργίᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς γῆς ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ὑπὲρ σφῶν 2. ἔστι B., ἐπὶ vulg. 4. ἔπομένη vulg. 5. μακροῦ N., 1 κτλ. vulg. 7. ἀνιερώτατον vulg. 8. τις N., εἰς vulg. 9. τῷ τε δικ. H., τότε vulg. 13. ὥστε] οἷγε ἰδόντες conl. B. 14. τὴν ἄλλ. conl. Cl. 18. προαναλωθέντος H., προσαν. vulg. 19. πρὸς κειμ. H., προκειμ. vulg. 20. ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ὑπὲρ οmissis mox δὲ καὶ τοὺς, B., ἑαυτούς ὑπὲρ vulg.

quae accidunt, quam calamitates, quae ex bello proveniunt et propter duram exactionem tributorum, et propter improborum vexationes, quum leges non in omnes valeant. Si quis dives aut potens sit transgressus, ille quidem iniquitatis suae poenas non luit, nisi aliquis inops, qui negotia gerere nesciat, hunc poena a legibus statuta manet. Nisi forte eum priusquam sententia feratur, locum in litibus continuato tempore, multis praeterea exhaustis opibus vita defecerit. At mercede et pretio, quod legum et iuris est obsequere, omnium iniquissimum est. Nec enim iniuria affecto quisque fori iudicialis potestatem faciet, priusquam pecuniam iudicis eius ministrorum commodo cessuram deponat. Haec atque huiusmodi multa cum in medium proferret, ego precatus, ut quod sciret, patienter et benigne audiret, respondi, reipublicae Romanae auctores, sapientes et optimos viros, ne quidquam temere ageret alios legum custodes fecisse, aliis armorum curam commisisse, ut, nullam aliam rem intenti, quam ut se ad pugnam praepararent, et militaria opera exercerent, et propulsata per assiduum belli meditationem omni formidine, consueta militiae exercitatione, animis firmati, in aciem descenderent. „Alios, inquam, qui agris colendis

τούτων ἀγωνιζομένους τρέφειν ἔταξαν, τὸ στρατιωτικὸν εἰσ- A.C. 448
 πραττομένους σιτηρέσιον· ἄλλους δὲ τῶν ἀδικουμένων προ- Ind. i
 νοεῖν, καὶ τοὺς μὲν τοῦ δικαίου προδίστασθαι ὑπὲρ τῶν δι- Theod. 41
 ἀσθένειαν φύσεως μὴ οἶων τε ὄντων τὰ σφέτερα προῖσχεσθαι
 5 Δίκαια, τοὺς δὲ δικάζοντας φυλάττειν ἅπερ ὁ νόμος βούλε-
 ται μὴ ἐστέρησθαι δὲ φροντίδος μηδὲ τῶν παραστάτων P. 61
 τοῖς δικασταῖς, ἀλλὰ κακείνων εἶναι τοὺς πρόνοιαν ποιησο-
 μένους, ὅπως τοῦ τε δικαίου τεύξοιτο ὁ τῆς τῶν δικαστῶν
 τυχὼν κρίσεως, καὶ ὁ ἀδικεῖν νομισθεὶς μὴ εἰσπραχθεῖη πλέ-
 10 ον, ἢ περ ἢ δικαστικῆ βούλεται ψῆφος. εἰ γὰρ μὴ ἐπῆρχον
 οἱ ταῦτα ἐν φροντίδι ποιούμενοι, ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐτέ-
 ρας δίκης ἐγένετο ἂν πρόφασις, ἢ τοῦ νεκικηκότος χαλεπώ-
 τερον ἐπεξιόντος, ἢ τῆ τοῦ χειρόνος ἀπεινεγαμμένου τῆ ἀ-
 δικῆ ἐπιμένουτος γνώμη. εἶναι δὲ καὶ τοῦτοις τεταγμένον
 15 ἀργύριον παρὰ τῶν τὰς δίκας ἀγωνιζομένων, ὡς παρὰ τῶν B
 γεωργῶν τοῖς ὀπλίταις. ἢ οὐχ ὅσιον τὸν ἐπικουροῦντα τρέ-
 φειν καὶ τῆς εὐνοίας ἀμείβεσθαι; ὡς περ ἀγαθὸν ἵππεϊ μὲν
 ἢ τοῦ ἵππου κομιδῆ, ἀγαθὸν δὲ βουκόλῳ ἢ τῶν βοῶν καὶ
 20 θηρατῆ ἢ τῶν κυνῶν ἐπιμέλεια, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν πρὸς
 200 σφετέραν φυλακὴν τε καὶ ἀφέλειαν ἔχουσιν ἄνθρωποι. ὅπό-
 τε τὴν δαπάνην τὴν ἐπὶ τῇ δίκῃ γενομένην ἀλόγους ἐπιίνου-
 σιν, ἀνατιθέντες ἀδικίᾳ σφετέρᾳ καὶ οὐχ ἐτέρῳ τὴν βλάβην.

1. Post ἔταξαν inser. vulg. δὲ καὶ τοὺς. 9. ἀδικῶν vulg. 13.
 ἢ τοῦ τὸ χειρὸν ἀπ. N. 22. ἀνατιθέτων Vul.

culturae terrae operam darent, annona militari ab his exacta, eos
 alere voluerunt, quo pro sua salute dimicaret. Constituerunt quo-
 que, qui iniuria affectis prospicerent, et iura eorum, qui propter
 naturae infirmitatem sibi ipsi consulere non valerent, tuerentur,
 qui que iure dicendo, quae leges iuberent, servarent. Neque vero
 sua providentia destitutos reliquerunt eos, qui iudicibus adsunt, sed
 horum esse partes prospicere, qua ratione ius assequatur, qui sen-
 tentia iudicum obtinuit, et iniurius iudicatus, id solum, quod iudicii
 calculus fert, et nihil praeterea, facere cogatur. Si enim non essent
 huic rei praepositi, aut victore insolentius insurgente, aut eo, qui
 adversam sententiam reportavit, in perversa mente perstante, ex una
 lite alterius litis nasceretur exordium. Est autem his constitutum
 argentum ab illis, qui litibus certant, ut militibus ab agricolis.
 Quid enim aequius, quam eum, qui opituletur et auxillum ferat,
 alere et officium mutuo officio rependere? quemadmodum equiti
 emolumento est equi, pastori boum et venatori canum cura, et re-
 liquorum animalium, quae homines custodiae et utilitatis causa
 alunt. Cum enim sumptus in litem factos qui causa cadunt vol-
 vant, damnus nulli alii rei, quam suae iniquitati, imputent oportet.

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 448 τὸν δὲ ἐπὶ ταῖς δίκαις μακρότερον, ἂν οὕτω τύχοι, χρόνον;
 Ind. 1 τῆς τοῦ δικαίου προνοίας γίνεσθαι χάριν, ὥστε μὴ σχεδιά-
 Theod. 41 ζοντας τοὺς δικαστὰς τῆς ἀκριβείας διαμαρτεῖν, λογιζομένους
 ἄμεινον εἶναι ὄψῃ πέρασ ἐπιτεθῆναι δίκη, ἢ ἐσπουδακότες
 μὴ μόνον ἄνθρωπον ἀδικεῖν, ἀλλὰ εἰς τὸν τοῦ δικαίου εὐρε-5
 τὴν θεὸν πλημμελεῖν. κείσθαι δὲ τοὺς νόμους κατὰ πάντων,
 ὥστε αὐτοῖς καὶ βασιλέα πείθεσθαι, καὶ οὐχ ὡς τῇ αὐτοῦ
 ἔνεστι κατηγορία, ὅτι γε δὴ οἱ εὐποροὶ τοὺς πένητας ἀκιν-
 δύνως βιάζονται, εἰ μὴ γε διαλαθῶν τις φύγοι τὴν δίκην. ὁ-
 περ οὐκ ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ πενήτων εὐροὶ τις ἄν· 10
 πλημμελοῦντες γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ ἀπορία ἐλέγχων δοῦεν δίκας.
 D καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσι, καὶ οὐ παρὰ Ῥωμαίοις μόνον συμ-
 βαῖνόν ἐστι. χάριν δὲ ὁμολογεῖν τῇ τύχῃ ἐπὶ τῇ αὐτῷ ὑπαρ-
 ξάσῃ ἐλευθερία, καὶ μὴ τῷ ἐπὶ πόλεμον ἐξάγοντι δεσπότη,
 ὥστε αὐτὸν δι' ἀπειρίαν ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀνααιρεθῆναι, ἢ 15
 φεύγοντα ὑπὸ τοῦ κτησαμένου κολάζεσθαι. ἄμεινον δὲ καὶ
 τοῖς οἰκέταις διατελοῦσι Ῥωμαῖοι χρώμενοι. πατέρων γὰρ
 ἢ διδασκάλων ἐς αὐτοὺς ἔργα ἐπιδεικνύντες, ἐφ' ᾧ τῶν φανύ-
 λων ἀπεχομένους μετεῖναι ἄπερ αὐτοῖς καλὰ νενόμισται, σω-
 φρονίζουσι σφᾶς ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν, ὥσπερ τοὺς οἰκέτους 20
 V. 42 παιδάς, οὐ δὴ γὰρ οὐδὲ αὐτοῖς θάνατον, ὥσπερ Σκύθαις,

5. τὸν om. vulg. 7. ὡς Val., δ B., δς vulg. 18. ἐπιδει-
 κνύντες Cl., ἐπιδείκνυται vulg.

tet. Quod ad longum tempus attinet, quod in litibus consumitur, si quando id evenit, id iuris providentius dicendi gratia fit, ne iudices properantes ab accurata iudicandi ratione aberrant. Sic enim iudicant melius esse, tardius finem litibus imponere, quam festinantes non solum iniquum ius in hominem statuere, verum etiam in deum, iustitiae inventorem, peccare. Leges autem in omnes positae sunt, ut illis etiam ipse Imperator pareat. Neque, id quod tua accusatione continetur, potentiores si tenuioribus vim inferant, id illis est impune, nisi quis forte latens poenam effugerit; quod non solum divitibus, sed etiam inopibus plerumque usu venit: nam hi quoque, si argumenta deficiunt, peccatorum poenas non solvunt. Quod non solum apud Romanos, sed etiam ubique gentium accidit. Gratiam vero plurimam ipsum pro recepta libertate fortunae debere, neque eam domino acceptam referre. Cum enim eum in bellum eduxerit, potuisse ab hostibus propter rei militaris imperitiam occidi, aut si fugisset, ab eo, in cuius dominio erat, puniri. Longe autem Romani benignius servis consuluerunt. Patrum enim aut praeceptorum affectum erga eos exhibent, et ut a malis absterneant, curant, et eorum, quae honesta ducunt, participes efficiunt. Denique corrigunt eos in his, quae delinquant, sicut et suos liberos.

ἐπάγειν θήμεις. ἐλευθερίας δὲ τρόποι παρ' αὐτοῖς πλείστοι, **A. C. 448**
 ἢ οὐ μόνον περιόντες, ἀλλὰ καὶ τελευτῶντες χαρίζονται, δι-^{Ind. 1}
 ατάττοντες κατὰ τῆς περιουσίας ἢν βούλονται τρόπον. καὶ νό-^{Theod. 4t}
 μος ἐστὶν ὅπερ ἕκαστος τελευτῶν περὶ τῶν προσηκόντων βου-^{P. 6a}
 ζεύσσοιτο." καὶ ὃς θαυρῦσας ἔφη, ὡς οἱ μὲν νόμοι καλοὶ καὶ
 ἡ πολιτεία Ῥωμαίων ἀγαθὴ, οἱ δ' ἄρχοντες οὐχ ὅμοια τοῖς
 κάλαι φρονοῦντες αὐτὴν διαλυμαίνονται.

Ταῦτα διαλεγομένων ἡμῶν, προσελθὼν τις τῶν ἐν-
 δοθεν ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ περιβόλου. ἐγὼ δὲ προσδρα-
 γοῶν ἐπυθόμην ὅτι πράττων Ὀνηγήσιος τυγχάνοι· ἀπαγγελ-
 λαι γὰρ αὐτῷ με βούλεσθαι τι παρὰ τοῦ Ῥωμαίων ἡκοντος
 πρεσβευτοῦ. ὃς δὲ ἀπεκρίνατο, αὐτῷ μοι ἐντεῦξέσθαι μικρὸν
 ἀναμείναντι· μέλλειν γὰρ αὐτὸν ὑπέξιέναι. καὶ δὴ οὐ πολλοῦ
 διαγενομένου χρόνου, ὡς προϊόντα εἶδον, προσελθὼν ἔλεγον,
 15 ὡς ὁ Ῥωμαίων αὐτὸν ἀσπάζεται πρεσβευτῆς, καὶ δῶρα ἐξ
 αὐτοῦ ἦκω φέρων σὺν καὶ τῷ παρὰ βασιλέως πεμφθέντι
 χρυσίῳ. ἐσπουδακότε δὲ ἐς λόγους ἐλθεῖν ᾧ καὶ τότε βού-
 λεται διαλέγεσθαι. καὶ ὃς τότε χρυσίον, τὰ τε δῶρα ἐκέ-
 λευσε τοὺς προσήκοντας δέξασθαι, ἐμὲ δὲ ἀπαγγέλλειν Μα-
 20 ξιμίνῳ, ὡς ἤξοι αὐτίκα παρ' αὐτόν. ἐμήνυον τούτων ἐπανελ-

11. παρὰ ante Ῥωμαίων excidisse, aut τοῦ παρὰ scribendum esse putat B. 17. ᾧ] οἱ Val., ποῦ B. 18. καὶ ὃς B., ὃς καὶ vulg.

Nec enim servos morte afficere, sicut apud Scythas, fas est. Libera-
 tis vero adipiscendae plures sunt modi. Non enim solum qui vitā
 fruuntur, sed etiam qui e vivis excedunt, libertatem tribuere pos-
 sunt, quum de bonis suis, ut cuique placeat, statuerē liceat, et
 quodcunque quis moriens de rebus domesticis iusserit, lex sit.
 Tum ille plorans inquit, leges apud Romanos bonas et rem pu-
 blicam praeclare constitutam esse, sed magistrātus, qui non aequē
 nec prisca probi et prudentes sunt, eam labefactant et pervertunt.

Haec inter nos disserentibus aliquis ex domesticis Onegesii
 ceptorum domus fores aperuit. Ego statim accurrere et quaerere,
 quas res ageret Onegesius; me enim habere a Maximino, qui le-
 gatus a Romanis venisset, quod illi dicerem. Ille vero Onegesium
 mihi sui facturum copiam respondit, si paullum opperiret; exiturum
 enim esse. Nec multo temporis spatio interiecto, ut ipsum exeun-
 tem vidi, progressus dixi: „Te Romanorum legatus salutatur, et donā
 tibi ab ipso una cum auro ab Imperatore misso adfero.“ Et quum
 maxime ille eum convenire cuperet, ubi et quando vellet colloqui,
 quaesivi. Ille suos, qui aderant, iussit antrum et munera recipere,
 et me Maximino renuntiare, se protinus ad eum accedere. Reverti
 igitur ad Maximinum, et renuntiavi. Onegesium ad eum venturum
 esse: nec mora, in tentorium nostrum advenit, et Maximinum affatus

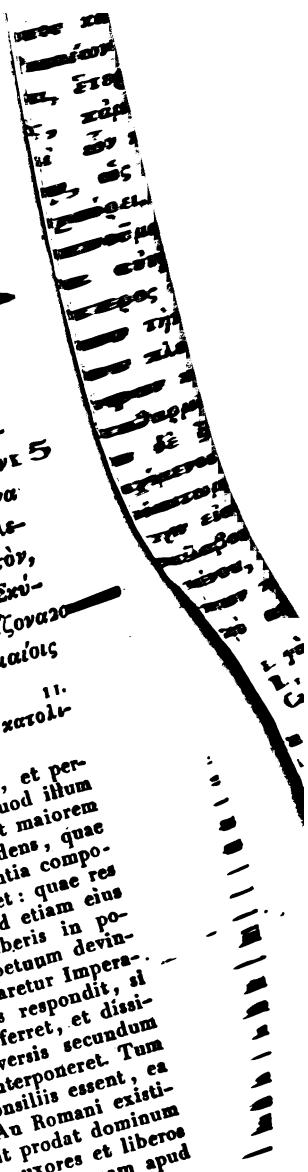

EXCERPTA

ἦσιον παραγίνεσθαι· καὶ εὐθύς ἤκεν δὲ τὴν
 πῶν δὲ τὸν Μαξιμῖνον ἔφασκε χάριν ὁμολο-
 δῶρων αὐτῷ τε καὶ βασιλεῖ, καὶ ἀνηρώτα δ,
 ὄμενος αὐτὸν μετεπέμψατο. ἃ δὲ ἔφασκεν ἤ-
 ὅστε Ὀγγήσιον μείζον ἐν ἀνθρώποις ἔξειν κλέ-5
 ρὰ βασιλέα ἑλλῶν διευκρινήσει τὰ ἀμφίβολα τῆ
 ἔσει καὶ ὁμόνοιαν Ῥωμαίοις καὶ Οὐννοῖς κατα-
 γενήσεται γὰρ ἐνθένδε οὐ μόνον τοῖς ἔθνεσιν ἀμ-
 ιομύφρον· ἀλλὰ καὶ τῷ σφετέρῳ οἴκῳ ἀγαθὰ πα-
 ιὰ, ἐπιτήδειος ἔσαι αὐτός τε καὶ οἱ αὐτοῦ πατ-10
 εῖ τε καὶ τῷ ἐκείνου ἐσόμενοι γένοι. ὁ δὲ Ὀγγή-
 τ' καὶ τί ποιοῦντες κεχαρισμένως βασιλεῖ, ἢ ὅπως
 ὄτου τὰ ἀμφίβολα λυθεῖ; ἀποκριναμένου δὲ, ὡς
 μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων βασιλεῖ τὴν χάριν καταθή-
 διευκρινήσει δὲ τὰ ἀμφίβολα τὰς αἰτίας διερευνῶν 5
 αὐτάς κατὰ τῆς εἰρήνης λύων θεσμόν, ἔφασκεν· ἐκείνα
 βασιλεῖ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν, ἅπερ Ἀττήλας βούλε-
 ἦ οἰεσθαι ἔφη Ῥωμαίους, τοσοῦτον ἐκλιπαρήσειν αὐτὸν,
 τε καταπροδοῦναι δεσπότην καὶ ἀνατροφῆς τῆς παρὰ Σκυ-
 ας καὶ γαμετῶν καὶ παιδῶν κατολιγορήσειν, μὴ μείζονα 10
 ἦγεσθαι τὴν παρ' Ἀττήλα δουλείαν τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις

5. μείζον ἐν ἀνθρ. ἔξειν Η., μείζονα ἀνθρ. ἔξην vulg.
 ἐσόμενοι Β., ἐσόμενῳ vulg.
 20. κατολιγορήσειν Η., κατολι-

dixit, se Imperatori et illi pro muneribus gratias agere, et per-
 cunctatus est, quandoquidem se arcessisset, quid esset, quod illum
 vellet: tum Maximinus, instare tempus, ait, quo posset maiorem
 gloriam apud Romanos et Hunnos adipisci, si ad Imperatorem accedens, quae
 sunt inter Romanos et Hunnos controversa, sua prudentia compo-
 neret, et inter utramque gentem concordiam stabiliret: quae res
 non solum utilitati utriusque gentis esset cessura, sed etiam eius
 domui tanta bona praebitura, ut ipse una cum suis liberis in po-
 steriorum Imperatori totique imperatorio generi in perpetuum devin-
 ctus foret. Tum Onagesius dixit, quae in re gratificaretur Impera-
 tori, et per se contentiones dirimeret. Maximinus respondit, si
 in rem praesentem descendens, Imperatori gratiam interponeret. Tum
 Onagesius dixit, se Imperatori et iis, qui ei a consiliis essent, ea
 conditiones foederibus adscriptas iudicium suum interponeret. Tum
 dicturum esse, quae Attilas sibi praeciperet. „An Romani existi-
 mant, inquit, se ullis precibus exorari posse, ut prodat dominum
 suum, et nihili faciat educationem apud Scythas, uxores et liberos
 suos, neque potiore ducat apud Attilam servitutem, quam apud
 Romanos ingentes opes?“ Ceterum se domi remanentem maiori co-

κλοῦτον; συνοίσειν δὲ ἐπιμένοντα τῇ οἰκείᾳ, (τὸν γὰρ τοῦ δε- A.C. 448
 σπότην καταπραῦνειν θυμὸν, ἐφ' οἷς αὐτὸν δογίζεσθαι κατὰ Ind. 1.
 ῥωμαίων συμβαίνει,) ἢ παρὰ σφᾶς ἐλθόντα αἰτία ὑπάγ- Theod. 41
 σθαι, ἕτερα ἢ περ ἐκείνῳ δοκεῖ διαπραξάμενον. ταῦτα εἰρη- P. 63
 κῶς, καμὲ ποιεῖσθαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἡγησάμενος ἔντευξιν
 περὶ ὧν πυνθάνεσθαι αὐτοῦ βουλόμεθα, (οὐ γὰρ τῷ Μαξι-
 μίνῳ, ὡς ἐν ἀξίᾳ τελοῦντι, συνεχῆς πρόσσδος ἦν εὐπρεπῆς,)
 ἀνεχώρει. ἐγὼ δὲ τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὸν Ἀττήλα περιβόλον
 ἀφικνοῦμαι, δῶρα τῇ αὐτοῦ κομίζων γαμετῆ. Κρέκα δὲ ὀ-
 ιονομα αὐτῆ, εἰς ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγεγόνεσαν τρεῖς, ὧν ὁ πρ-
 σβύτερος ἦρχε τῶν Ἀκατζίρων καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν νεμο- B
 μένων τὴν πρὸς τὸν Πόντον Σκυδικήν. ἔνδον δὲ τοῦ περι-
 βόλου πλεῖστα ἐτύγχανεν οἰκήματα, τὰ μὲν ἐκ σανίδων ἐγ-
 γλύφων καὶ ἡρμυομένων εἰς εὐπρέπειαν, τὰ δὲ ἐκ δοκῶν
 15 κεκαθαρμένων καὶ πρὸς εὐδύτητα ἐπεξεσμένων, ἐμβεβλημέ-
 νων δὲ ξύλοις ἀποτελοῦσιν. οἱ δὲ κύκλοι ἐκ τοῦ ἐδάφους
 ἀρχόμενοι ἐς ὕψος ἀνέβαινον μετριῶς. ἐνταῦθα τῆς Ἀττήλα
 ἐνδιδαιτωμένης γαμετῆς, διὰ τῶν πρὸς τῇ θύρᾳ βαρβάρων ἔ-
 τυχον εἰσόδου, καὶ αὐτὴν ἐπὶ στρώματος μαλακοῦ κειμένην
 20 κατέλαβον, τοῖς ἐκ τῆς ἐρέας πλωτοῖς τοῦ ἐδάφους σκε-
 πτομένον, ὥστε ἐπ' αὐτῶν βαδίσειν. περιεῖπε δὲ αὐτὴν θερ- V. 43
 κῶτων πλήθος κύκλῳ· καὶ θερμαίναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀν- C
 κερῶ αὐτῆς καθήμεναι ὀνόνας χράμασι διεποίκιλλον, ἐπι-

1. γὰρ] παρὰ conl. B., sublata interpunctione ante τὸν. 3. ὑπάγ.
 B., ἐπάγ vulg. 7. εὐπρεπῶς H., εὐπρεπεῖς vulg. 14. δοκῶν
 Cantocl., λόγων vulg. 16. ξύλοις κύκλους ἀποτελοῦσιν conl. B.

In rebus adiumento futurum, quippe qui domini iram placaret,
 quibus in rebus Romanis irascetur, quam si ad eos accedens
 diminutioni se obiceret, si forte quid contra quam Attilae ratio-
 nibus commodum videretur faceret. Quae cum dixisset et mihi
 etiam dedisset eum de his, quae ex ipso intelligere cuperemus,
 deundi, (Maximino enim in dignitate constituto parum decorus erat
 continuus congressus,) abiit. Postridie ad domus Attilae interiora
 septa me contuli dona ferens eius uxori, quae Cerca vocabatur.
 Ex ea tres illi liberi, quorum maximus natu iam tum Acatziro-
 rum et reliquarum gentium, qua Scythia ad Pontum patet, re-
 gnum tenebat. Intra illa septa erant multa aedificia, partim ex
 tabulis sculptis et eleganter compactis, partim ex trabibus opere
 puro et in rectitudinem affabre dolatis, in quibus ligna in cir-
 culos curvata imposita erant. Circuli autem a solo incipientes
 paulatim in altum assurgebant. Hic habitabat Attilae uxor, ad quam
 barbaris, qui circa ianuas erant, nactus aditum, ipsam deprehen-
 di in molli stragula iacentem. Erat autem pavimentum laneis ta-

A. C. 448 βληθροσμένως πρὸς κόσμον ἐσθημάτων βαρβαρικῶν. προσελ
 Ind. 1 θῶν τοίνυν καὶ τὰ δῶρα μετὰ τὸν ἀσπασμὸν δοῦς ὑπέξῃεν
 Theod. 41 καὶ ἐπὶ τὰ ἕτερα ἐβάδιζον οἰκήματα, ἐν οἷς διατρίβειν τὸ
 Ἀττήλαν ἐτύγχανεν, ἀπεκδεχόμενος ὁπότε ἐπεξέλθοι Ὀνηγή
 σιος· ἦδη γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ οἰκημάτων ἐξεληλύθει καὶ ἔι
 δον ἦν. μεταξὺ δὲ τοῦ παντὸς ἰστάμενος πλήθους, (γνώρι
 μὸς τε γὰρ ὦν τοῖς Ἀττήλα φρουροῖς καὶ τοῖς παρεπομένοι
 αὐτῷ βαρβάρους ὑπ' οὐδενὸς διεκωλύομεν,) εἶδον πλήθος π
 ρευδόμενον καὶ θροῦν καὶ θόρυβον περὶ τὸν τόπον γινόμενον.
 Πῶς τοῦ Ἀττήλα ὑπέξιόντος. προῆει δὲ τοῦ οἰκήματος βαδι
 ζων σοβαρῶς, τῆδε κάκει περιβλεπόμενος. ὡς δὲ ὑπέξειλθα
 σὺν τῷ Ὀνηγαίῳ ἔστη πρὸ τοῦ οἰκήματος, πολλοὶ δὲ τὰ
 ἀμφισβητήσεις πρὸς ἀλλήλους ἐχόντων προσήεσαν καὶ τὴν αἰ
 τοῦ κρίσιν ἐδέχοντο· εἶτα ἐπαγγέει ὡς τὸ οἶκημα, καὶ πρ
 οβείσ παρ' αὐτὸν ἤκοντας βαρβάρους ἐδέχετο.

Ἔμοι δὲ ἀπεκδεχομένην τὸν Ὀνηγήσιον Ῥωμίλος κα
 Προμοῦτος καὶ Ῥωμανὸς οἱ ἐξ Ἰταλίας ἐλθόντες παρὰ τῷ
 Ἀττήλαν πρέσβεις τῶν φιαλῶν ἔνεκα τῶν χρυσῶν, συμπε
 ρόντος αὐτοῖς καὶ Ῥουστικίῳ τοῦ κατὰ Κωνσταντίου, κα
 Κωνσταντιόλου, ἀνδρὸς ἐκ τῆς Παιονίων χώρας τῆς ὑπὸ Ἀ
 P. 64 τήλα ταπτομένης, ἐς λόγους ἦλθον, καὶ ἀνηρώτων πόττει
 διηφείθημεν, ἣ ἐπιμένειν ἀναγκαζόμεθα. καὶ ἐμοῦ φήσαντο

4. ἐτύγχανεν, ἀπεκδεχόμενος H., ἐτύγχανον, ἀπεκδεχόμενα
 vulg., συνέρβαιεν, ἀπεκδ. B. 9. γινόμενον coni. B.

tibus stratum, in quibus constitimus. Eam famulorum multitudo
 orbem circumstabat, et ancillae ex adverso humi sedentes telas co
 loribus variegabant, quae vestibis barbarorum ad ornatum superini
 ciuntur. Cerca salutata, et muneribus traditis, egressus, expectat
 dum Onegesius regia exiret, (iam enim e domo sua illuc venerat
 ad reliqua aedificia, ubi Attilas commorabatur, processi. Hic du
 ego starem cum reliqua multitudine, (nec enim accessu ullius lo
 prohibebar, quippe qui Attilae custodibus et barbaris, qui eu
 assectabantur, eram notus,) vidi magnam turbam, qua prodiba
 currentem, tumultum et strepitum excitantem. Attilas domo egre
 sus, gravi vultu, omnium oculis quaqua versus in eum conversis
 incedens cum Onesio, pro aedibus substitit. Hic eum multi, qu
 bus erant lites, adierunt, et eius iudicium exceperunt. Deinde
 domum repetiit, et barbararum gentium legatos, qui ad se veneran
 admisit.

Me vero, dum Onesium expectabam, Romulus, Promutus
 Romanus, legati de vasis aureis ex Italia ad Attilam missi, una cu
 Rusticio, qui in comitatu Constantii erat, et Constantiolo ex Paet
 num regione, quae Attilae parebat, me sunt sermone adorti, et in
 terrogaverunt, utrum dimissi, an manere coacti essemus. „Id ipsum

ὡς τούτου χάριν πεινσόμενος τοῦ Ὀνηγησίου τοῖς περιβόλοις A. C. 448
 προσκαρτεροῦ, καὶ ἀντερωτήσαντος εἰ αὐτοῖς ὁ Ἀττίλας ἤμε- Ind. 1
 ρόν τι καὶ πρῶον περὶ * πρεσβείας ἀπεκρίνατο, ἔλεγον μηδα- Theod. 41
 μῶς μετατρέπεσθαι τῆς γνώμης, ἀλλὰ πόλεμον καταγγέλλειν,
 5 εἰ μὴ γε αὐτῷ Σιλβανὸς ἢ τὰ ἐκπώματα πεμφθεῖη. ἀποθαν-
 μαζόντων δὲ ἡμῶν τῆς ἀπονοίας τὸν βάρβαρον, ὑπολαβῶν
 ὁ Ῥωμύλος, πρεσβευτῆς ἀνὴρ καὶ πολλῶν πραγμάτων ἐμ-
 πειρος, ἔλεγε τὴν αὐτοῦ μεγίστην τύχην καὶ τὴν ἐκ τῆς τύ- B
 χης δύναμιν ἐξαίρειν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀνέχεσθαι δικαίων
 10 λόγων, εἰ μὴ πρὸς αὐτοῦ νομίση ὑπάρχειν αὐτούς. οὐδενὶ
 γὰρ τῶν ποῖποτε τῆς Σκυθικῆς ἢ καὶ ἐτέρας ἀρξάντων γῆς
 τοσαῦτα ἐν ὀλίγῳ καταπεπραῦχθαι, ὥστε καὶ τῶν ἐν τῷ Ὀκεα-
 νῷ νήσων ἄρχειν, καὶ πρὸς πάσῃ τῇ Σκυθικῇ καὶ Ῥωμαίους
 ἔχειν ἐς φόρον ἀπαγωγὴν. ἐφιέμενον δὲ πρὸς τοῖς παροῦσι
 15 ὀπλιείων καὶ ἐπὶ μείζον αὔξοντα τὴν ἀρχήν, καὶ ἐς Πέρ-
 σας ἀπιέναι βούλεσθαι. τῶν δὲ ἐν ἡμῖν τινος κυδομένου πό-
 λιαν ὁδὸν τραπεῖς ἐς Πέρσας ἐλθεῖν δυνήσεται, ἔλεγεν ὁ Ῥω-
 μύλος, μὴ πολλῷ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφροσάναι τῆς Σκυ- C
 θικῆς, οὐδὲ Οὐγγονος ἀπείρους τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶναι, ἀλλὰ
 20 πάλαι ἐς αὐτὴν ἐμβεβληκέναι, λιμοῦ τε τὴν χώραν κρατή-
 σαντος, καὶ Ῥωμαίων διὰ τὸν τότε συνιστάμενον πόλεμον μὴ

2. εἰ add. B., πότερον add. H. 3. τε N., τε vulg. 10. αὐ-
 τοῦ N., αὐτὸν vulg. οὐδενὶ N., οὐπω vulg. 12. καταπεπραῦ-
 χθαι B., κατεπραῦθη vulg.

inquam, ut sciam ex Onegasio, intra ista septa opperier." Tum ego
 illos vicissim percunctari, an aliquod mite responsum ad ea, de
 quibus legati venerant, ab Attila tulissent. Nequaquam aiunt illum
 deduci a sententia, sed bellum minari et denuntiare, ni Sylvanus
 aut pocula dedantur. Nos vero cum barbari miraremur animi impo-
 tentiam, Romulus, vir multis honorificentissimis legationibus functus
 et multo rerum usu praeditus, ait, secunda fortuna et potentia inde
 collecta adeo illum efferri, ut iustis sermonibus nullum apud se lo-
 cum relinqueret, nisi eos ex re sua esse censeret. Nemo unquam
 eorum, qui in Scythia, vel alibi regnarunt, tantas res tam brevi
 tempore gessit. Totius Scythiae dominatum sibi comparavit, et ad
 Oceani insulas usque imperium suum extendit, ut etiam a Romanis
 tributa exigat. Nec his contentus, ad longe maiora animum adiecit,
 et latius imperii sui fines protendere et Persas bello aggredi cogi-
 tat. Uno ex nobis quaerente, qua via e Scythia in Persas tendere
 posset, Romulus dixit, non longo locorum intervallo Medos dissi-
 tos esse a Scythia, neque Hunnos hanc viam nescire, sed olim, famo-
 per eorum regionem grassante, cum Romani propter bellum, quod
 tunc temporis gerebant, minime cum illis proelio decertarent, hac
 irrupisse, et ad Medos usque Bazicum et Corsicum, duces ipsorum,

A. C. 448 *συμβαλλόντων. παρεληλυθέναι δὲ ἐς τὴν Μῆδον τὸν τε Βα-*
 Ind. 1 *σίχ καὶ Κουρσίχ τοὺς ὕστερον ἐς τὴν Ῥώμην ἐληλυθότας*
 Theod. 41 *εἰς ὀμαιχμίαν, ἄνδρας τῶν βασιλείων Σκυθῶν καὶ πολλοῦ*
πλήθους ἄρχοντας. καὶ τοὺς διαβεβηκότας λέγειν, ὡς ἔρημον
ἐπελθόντες χώραν καὶ λίμνην τινὰ περαιωθέντες, ἦν ὁ Ῥω-5
μύλος τὴν Μαιῶτιν εἶναι ᾧετο, πέντε καὶ δέκα διαγενομένων
 D *ἡμερῶν ὄρη τινὰ ὑπερβάντες ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσέβαλον. λη-*
ζομένοις δὲ καὶ τὴν γῆν κατατρέχουσι πλήθος Περσικὸν ἐ-
πελθὼν τὸν σφῶν ὑπερκείμενον ἄερα πλήσαι βελῶν, ὥστε
σφᾶς δέει τοῦ κατασχόντος κινδύνου ἀναχωρῆσαι εἰς τοὺς πύ-
 I *σω καὶ τὰ ὄρη ὑπεξελθεῖν, ὀλίγην ἄγοντας λείαν ἢ γὰρ πλεί-*
στη ὑπὸ τῶν Μῆδων ἀφήρητο. εὐλαβουμένους δὲ τὴν τῶν
πολεμίων διώξιν ἑτέραν τραπῆναι ὁδὸν, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς
ὑφάλου πέτρας ἀναφερομένην φλόγα ἐκείθεν πορευθέντας . .
 . . *ἡμερῶν ὁδὸν ἐς τὰ οἰκεῖα ἀφικέσθαι, καὶ γινῶναι, οὐ πολ-*
 . . *λῶ διαστήματι τῶν Μῆδων ἀφροσάναί τὴν Σκυδικήν. τὸν*
 P. 65 *οὖν Ἀττήλαν ἐπ' αὐτὴν ἰέναι βουλούμενον οὐ πονήσειν πολ-*
 V. 44 *λά, οὔτε μακρὰν ἀνάσειν ὁδὸν, ὥστε καὶ Μῆδους καὶ Πάρ-*
θους καὶ Πέρσας παραστήσεσθαι καὶ ἀναγκάσειν ἔλθειν ἐς
φόρον ἀπαγωγῆν· παρεῖναι γὰρ αὐτῷ μάχιμον δύναμιν, ἣν
 20 *οὐδὲν ἔθνος ὑποστήσεται. ἡμῶν δὲ κατὰ Περσῶν ἔλθειν αὐ-*
τὸν ἐπενυζαμένων καὶ ἐπ' ἐκείνους τρέψαι τὸν πόλεμον, ὃ
Κωνσταντίουλος ἔλεγε δεδιέναι μὴ ποτε καὶ Πέρσας ῥαδίως

14. ἀναφερ. N., ἀναφλεγ. vulg., ἀναπεμπ. H. 17. αὐτοὺς vel
 16. τὴν M.— τῆς Σκυδικῆς conl. N. 19. παραστήσεσθαι vulg.

e regis Scythia oriundos, penetrasse, qui postea cum magna hominum multitudine Romam ad contrahendam armorum societatem venissent. Hos narrasse, per quandam desertam regionem illis iter fuisse, et paludem traiecissee, quam Romulus existimabat esse Maecotidem: deinde, quindecim diebus elapsis, per montes quosdam, quos superassent, in Mediam descendisse. Ibi praedas agentibus et excursionibus agros vastantibus Persicum agmen superveniens telis aera replevisse. Itaque imminentis periculi metu retro abscessisse, et per montes regressos, paucillimum praedae abegisse. Magnam enim partem Medos extorsisse: ipsos autem, ut persequentium hostium impetum evitarent, ad aliam viam deflexisse. Et per loca, ubi ex petra maritima flamma ardet, illinc profectos, . . . dierum itinere in sedes suas revertisse. Atque ex eo satis vidisse, non magno intervallo Scythiam a Medis distare. Quamobrem si Attilam cupido ceperit Medos invadendi, non multum operae et laboris in eam invasionem consumpturum, neque magnis itineribus defatigatum iri, ut Medos, Parthos et Persas adoriat, et cogat tributum illationi se submittere. Adesse enim illi magnas copias, quas nullatenus sustinere possit. Nobis vero optantibus, ut Persis arma infer-

παραστησάμενος ἀντὶ φίλου δεσπότης ἐπαγγέσει. νῦν μὲν γὰρ **A.C. 448**
 τὸ χρυσίον κομιζέσθαι παρ' αὐτῶν τῆς ἀξίας ἕνεκα· εἰ δὲ ^{Ind. 1}
 καὶ Πάρθους καὶ Μήδους καὶ Πέρσας παραστήσοιτο, οὐκέτι ^{Theod. 41}
 Ῥωμαίων ἀνέξεσθαι τὴν αὐτοῦ νοσφιζομένων ἀρχὴν, ἀλλὰ **B**
Θεράποντας περιφανῶς ἠγησάμενον χαλεπώτερα ἐπιτάξειν καὶ
 οὐκ ἀνεκτὰ ἐκείνοις ἐπιτάγματα. ἦν δὲ ἀξία, ἧς ὁ Κωνσταν-
 τίολος ἐπεμνήσθη, στρατηγοῦ Ῥωμαίων, ἧς χάριν ὁ Ἀττή-
 λας παρὰ βασιλείως ἐδέδεκτο τοῦ τοῖς στρατηγοῖς χορηγουμέ-
 νου τὰς συντάξεις ἐκπέμπεσθαι. ἔλεγεν οὖν μετὰ Μήδους
Καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅπερ αὐτὸν βού-
 λονται Ῥωμαῖοι καλεῖν, καὶ τὴν ἀξίαν, ἣ αὐτὸν τετιμῆκεναι
 νομίζουσι, ἀποσεισάμενον ἀναγκάσειν σφᾶς ἀντὶ στρατηγοῦ
 βασιλέα προσαγορεύειν. ἤδη γὰρ καὶ χαλεπαίνοντα εἶπειν, ὡς
 ἐκείνῳ μὲν οἱ αὐτοῦ θεράποντές εἰσι στρατηγοί, αὐτῷ δὲ οἱ **C**
Στοῖς βασιλεύουσι Ῥωμαίων ὁμότιμοι. ἔσεσθαι δὲ οὐκ εἰς
 μακρὰν τῆς παρούσης αὐτῷ δυνάμεως αὐξήσιν· σημαίνειν
 καὶ τοῦτο τὸν θεὸν τὸ τοῦ Ἄρεος ἀναφήναντα ξίφος, ὅπερ
 ὄν ἰσθὸν καὶ παρὰ τῶν Σκυθικῶν βασιλέων τιμώμενον, οἷα
 δὴ τῷ ἐφόρῳ τῶν πολέμων ἀνακείμενον, ἐν τοῖς πάλαι ἀφα-
Λνωθῆναι χρόνοις, εἶτα διὰ βοῶς εὔρεθῆναι.

Καὶ ἐκάστου λέγειν τι περὶ τῶν καθεστῶτων βουλο-

2. αὐτῶν N., αὐτῷ vulg. 8. τοῦ N., τὸ τοῦ vulg. 12. ἀ-
 ναγκάσειν N., ἀναγκάσας vulg. 14. οἱ τοῖς βασ. B., οὐ τοῖς
 βασ. vulg. 16. σημαίνειν — ἀναφήναντα B., συμβαίνειν —
 ἀναφήναντος vulg. 17. δὲ pro καὶ coni. N.

ret, et a nobis in illos belli molem averteret: „Verendum est, in-
 quit Constantiolus, ne, Persis facile devictis, non iam amplius ami-
 cus, sed dominus in nos revertatur.” Nunc enim auro accepto pro
 dignitate eum contentum esse. Quodsi Medos, Parthos et Persas
 domuerit, minime eum Romanorum a suo sciunctum regnum passu-
 rum, sed eos manifesto servos suos reputantem, gravia illis et in-
 tolerabilia imperaturum esse. Dignitas autem, cuius mentionem
 Constantiolus fecit, erat Romanorum exercituum ducis, quam Atti-
 las ab Imperatore acceperat, et stipendia eius, qui exercitus rege-
 bat, missa sibi non recusabat. Innuebat igitur, Attilam, Medis,
 Parthis et Persis subactis, hoc nomen, quo Romanis illum vocare
 lubet, et dignitatem, quam illi ornamentis loco esse existimant,
 repudiaturum, et pro duce coacturum eos se regem appellare. Iam
 tum enim indignatus dicebat, illi servos esse exercituum duces, sibi
 vero viros Imperatoribus Romanis dignitate pares. Et brevi quidem
 sibi potentiae accessionem fore, quod et deus, Martis ensē in lu-
 cem protracto, portenderit. Hic tanquam sacer et deo bellorum
 praesidi dedicatus, a Scytharum regibus olim colebatur, et multis
 saeculis non visus, bovis ministerio fuerat tunc temporis erutus.

Dum ita de praesenti rerum statu confabulamur, Onegesius foras

- A. C. 448 μένου, Ὀνηγησίου ὑπέξελθόντος, παρ' αὐτὸν ἦλθόμεν, καὶ ἐ-
 ind. 1
 Theod. 41
 D πρῶτον βαρβάροις διαλεχθεὶς, πυθέσθαι με παρὰ Μαξιμί-
 νου ἐπέτρεπε τίνα Ῥωμαῖοι ἀνδρα τῶν ὑπαικῶν παρὰ τὸν
 Ἀττήλαν πρεσβευόμενον στέλλουσιν. ὡς δὲ παρελθὼν εἰς τὴν
 σκηνὴν ἔφραζον, ἄπερ εἶρητό μοι, καὶ ὅτι δεῖ λέγειν ὧν χά-
 ριν ὁ βάρβαρος ἡμῶν ἐπόθετο ἅμα τῷ Μαξιμίνῳ βουλευ-
 σάμενος ἐπανῆλθον ὡς τὸν Ὀνηγήσιον, λέγων, ὡς ἐθέλουσι μὲν
 Ῥωμαῖοι αὐτὸν παρὰ σφᾶς ἐλθόντα τῶν ἀμφιβόλων ἔνεκα
 διαλέγεσθαι, εἰ δὲ τούτου διαμάρτοιεν, ἐκπέμψειν βασιλείαια
 ὃν βούλεται πρεσβευόμενον. καὶ εὐθύς μετιέναι με τὸν Μα-
 ξιμῖνον παρεκέλευσάτο, καὶ ἦκοντα αὐτὸν ἦγε παρὰ τὸν Ἀτ-
 τήλαν. καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπέξελθὼν ὁ Μαξιμῖνος ἔλεγεν,
 ἐθέλειν τὸν βάρβαρον Νόμον ἢ Ἀνατόλιον ἢ Σενάτορα πρε-
 σβεύεσθαι· μὴ γὰρ ἂν ἄλλον παρὰ τοὺς εἰρημένους δέξεσθαι. 1=
- P. 66 καὶ ὡς αὐτοῦ ἀποκρινάμενον, μὴ χρῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν
 τοὺς ἀνδρας καλοῦντα ὑπόπτους καθιστῆν βασιλεῖ, εἰρηκέναι
 τὸν Ἀττήλαν, εἰ μὴ ἔλοιτο ποιεῖν, ἃ βούλεται, ὅπλοις τὰ
 ἀμφίβολα διακριθῆσεσθαι. ἐπανελθόντων δὲ ἡμῶν εἰς τὴν
 σκηνὴν, ὁ τοῦ Ὀρέστου πατὴρ ἦκε λέγων, ὡς ἀμφοτέρους ὕ-
 μᾶς Ἀττήλας ἐπὶ τὸ συμπόσιον παρακαλεῖ, γενήσεσθαι δὲ
 αὐτὸ περὶ 9 τῆς ἡμέρας. ὡς δὲ τὸν καιρὸν ἐφυλάξαμεν
9. αὐτὸν N., τὸν vulg. 15. δέξασθαι vulg. 20. ἡμᾶς conl. B.

prodiit, ad quem, ut ex eo disceremus, quae nostrae curae com-
 missa fuerant, accessimus. Ille vero prius cum nescio quibus bar-
 baris collocutus, quaerere me ex Maximino iussit, quem Romani ex
 consularibus legatum ad Attilam essent missuri. Ut in tentorium
 veni, et Maximino, quae mihi Onegesius dixerat, retuli, habita de
 eo, quod barbaris respondendum esset, deliberatione, redii, dixi-
 que Onegio, Romanos magnopere desiderare, illum suarum cum
 Attila controversiarum disceptatorem ad se accedere. Qua spe si
 exciderint, Imperatorem, quem sibi libuerit, legatum missurum. Ex-
 templo me Maximinum arcessere iussit, quem, ut venit, ad Attilam
 deduxit. Unde non multo post Maximinus reversus, narravit, bar-
 barum velle, Imperatorem ad se mittere legatos aut Nomum, aut
 Anatolium, aut Senatorem, neque ullos alios praeter hos admissu-
 rum. Et cum Maximinus obiiceret, minime convenire, legatos, qui
 ad se mittantur, designando suspectos Imperatori reddere, Attilam
 respondisse, si haec abnuerint, armis se controversias disceptatu-
 rum. Reversis nobis in tentorium, ecce ad nos Orestis pater, „Vos
 ambos, inquit, ad convivium invitat Attilas, fiet vero illud ad no-
 nam dici horam.” Tempore condicto observato, ut venimus, et una
 quoque Romanorum Occidentalium legati, stetimus in limine coena-

καὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον κληθέντες παρεγενόμεθα ἡμεῖς τε καὶ οἱ A. C. 448
 ἀπὸ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων πρέσβεις, ἔστικμεν ἐπὶ τοῦ οὐ- Ind. 1
 δοῦ ἀντία Ἀττήλα. καὶ κύλικα οἱ οἰνοχόοι κατὰ τὸ ἐπιχώ- Theod. 41

ριον ἐπέδωσαν ἔθος, ὡς καὶ ἡμᾶς πρὸ τῆς ἕδρας ἐπεύξασθαι.

Σοῦ δὴ γενομένου, τῆς κύλικος ἀπογευσάμενοι ἐπὶ τοὺς θρό-
 νους ἤλθομεν, οὗ ἔδει καθεσθέντας δειπνεῖν. πρὸς δὲ τοῖς
 τοίχοις τοῦ οἰκήματος πάντες ὑπῆρχον οἱ δίφροι ἐξ ἑκατέρας
 πλευρᾶς. ἐν μεσσησάτῳ δὲ ἦστο ἐπὶ κλίνης ὁ Ἀττήλας, ἐτέ-
 ρας ἐξόπισθεν κλίνης ὑπαρχούσης αὐτῷ, μεθ' ἣν βαθμοὶ τι-

¶ Ονες ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀνήγον εὐνήν, καλυπτομένην ὀθόνησι καὶ
 ποικίλοις παραπετάσμασι κόσμου χάριν, καθάπερ ἐπὶ τῶν
 γαμουύτων Ἕλληγές τε καὶ Ῥωμαῖοι κατασκευάζουσι. καὶ
 πρώτην μὲν ἐνόμιζον τῶν δειπνούντων τάξιν τὴν ἐν δεξιᾷ C
 τοῦ Ἀττήλα, δευτέραν δὲ τὴν εὐώνυμον, ἐν ἣ ἐτυγχάνομεν V. 45

¶ Σόντες, προκαθεσθέντος ἡμῶν Βερίχου, παρὰ Σκύθαις εὐ γε-
 γονότος ἀνδρός· ὁ γὰρ Ὀνηγήσιος ἐπὶ δίφρου ἦστο ἐν δεξιᾷ
 τῆς τοῦ βασιλέως κλίνης. ἀντικρὺ δὲ τοῦ Ὀνηγησίου ἐπὶ δί-
 φρου ἐκαθέζοντο δύο τῶν Ἀττήλα παίδων· ὁ γὰρ πρεσβύτε-
 ρος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἦστο κλίνης, οὐκ ἐγγύς, ἀλλ' ἐπ' ἄκρου,
 οὐαῖδοι τοῦ πατρὸς βλέπων ἐς γῆν. πάντων δὲ ἐν κόσμῳ κα-
 θεστώτων, παρελθὼν οἰνοχόος τῷ Ἀττήλα οἴνου κισσύβιον
 ἐπιδίδωσι. δεξιόμενος δὲ τὸν τῆ τάξει πρῶτον ἡσπάζετο. ὁ

3. κύλικα H., ἐπύλικα vulg.

culi coram Attila. Hic pincernae, ut mos est in illis regionibus, ca-
 licem tradiderunt, ut ante accubitus vota faceremus. Quo facto,
 et calice degustato, ipsa solia, in quibus nos sedentes coenare oportebat, ascendimus. Omnia sedilia circa parietes cubiculi ab utraque parte disposita erant: medius in lecto sedebat Attilas, altero lecto a tergo strato, pone quem erant quidam gradus, qui ad eius cubile ferebant, linteis candidis et variis tapetibus ornatus gratia contentum, simile cubilibus, quae Romani et Graeci nubentibus adornare pro more habent. Et primum quidem convivarum locum eius habebant, qui ad Attilae dextram sedebat, secundum eius, qui ad laevam: in quo nos et Berichus, vir apud Scythas nobilis, sed Berichus superiore loco. Nam Onegesius in sella ad dextram regii thori, et e regione Onegesii duo ex Attilae filiis sedebant. Senior enim in eodem, quo pater, throno, non prope, sed multum infra accubebat, oculis prae pudore propter patris praesentiam semper in terram coniectis. Omnibus ordine sedentibus, qui Attilae erat a poculis ingrediens pateram vini tradit. Hanc ubi suscepit, proximum ordine salutavit, qui salutatione honoratus surrexit, neque prius eum sedere fas erat, quam merum degustans, aut etiam ebibens, poculum pocillatori redderet. Sedenti autem Attilae eodem modo, qui convivio intererant,

EXCERPTA

σπασμῷ τιμηθεῖς διανίστατο· καὶ οὐ πρότερον ἐξ-
 ις ἦν, πρὶν ἢ τῷ οἰνοχῶφ ἀπογευσάμενος ἢ καὶ ἐκ-
 πέδωκε τὸ κισσύβιον. καθεσθέντα δὲ αὐτὸν τῷ τρόφῳ
 ῥόντες ἐτίμων, δεχόμενοι τὰς κύλικας καὶ μετὰ τὸν ἀ-
 λὸν ἀπογεύομενοι. ἐκάστῳ δὲ εἷς οἰνοχῶος παρῆν, ὄνδ
 κατὰ στοίχον εἰσιέναι, τοῦ Ἀττήλα οἰνοχῶου ὑπεξιόντος.
 θέντος δὲ καὶ τοῦ δευτέρου καὶ τῶν ἑξῆς, καὶ ἡμᾶς τοῖς
 ἰς ὁ Ἀττήλας ἐδεξιῶσατο κατὰ τὴν τῶν θάκων τάξιν. ὃ
 ἀσπασμῷ πάντων τιμηθέντων, ὑπέξησαν μὲν οἱ οἰνοχῶοι,
 αἱ τέταρτας ἀνδρας ἢ καὶ πλείους· ὅθεν ἕκαστος οἷός τε ἦν
 τῆς τῶν θρόνων τάξεως. καὶ πρῶτος εἰσῆει ὁ τοῦ Ἀττήλα
 ὑπηρέτης, κρεῶν πλήρη πύνακα φέρων, καὶ οἱ πᾶσι διακο-
 ῖν νοούμενοι μετ' αὐτὸν οἷον καὶ ὄψα ταῖς τραπέζαις ἐπέθεσαν. 15
 ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις ἐπικείμενα ἀργυροῖς· τῷ δὲ Ἀττήλα
 κατεσκευάστω, κύκλοις ἐπικείμενα ἀργυροῖς. μέτριον δὲ
 ἐπὶ τοῦ ξυλίνου πύνακος ἦν οὐδὲν πλέον κρεῶν. τοῖς γὰρ τῆς
 ἑαυτοῦ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐδείκνυτο. τῷ δὲ Ἀττήλα
 εὐωχίας ἀνδράσι κύλικας χρυσαῖ καὶ ἡμῖν πολυτελεῖ δειπνα
 τὸ δὲ αὐτοῦ ἔκπωμα ξύλινον ἦν. λιτὴ δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἑσθῆς
 ἐτύγγανεν οὐσα, μηδὲν τῶν ἄλλων πλην τοῦ καθαροῦ εἶναι
 διαφυλάττουσα· καὶ οὔτε τὸ παρηρωρημένον αὐτῷ ἕξφορ, οὔτε

3. τῷ αὐτῷ τρ. con. B. 8. θάκων Val., θρακῶν vulg. 12.
 Litteras τοῦ uncis inclusimus, ἰδίε Val. 16. δειπνον vulg.

pocula suscipientes et post salutationem degustantes, honorem ex-
 hibebant. Unicuique vero unus pocillator aderat, quem, quum pin-
 cerna Attilae exiret, introire suo ordine oportuit. Secundo et reli-
 quis deinceps ad hunc modum honore affectis, Attilas nos quoque
 eodem modo salutavit secundum ordinem sellarum. Tum omnibus
 salutationis honore delato, pincernae recesserunt. Mensae vero iuxta
 Attilae mensam erant erectae, excipiendis tribus et quatuor, aut
 etiam pluribus convivis idoneae, quorum unusquisque poterat mi-
 nime transgressus sedium ordines ex ferculis, quod sibi libitum erat,
 desumere. Deinde primus in medium accessit Attilae minister, pa-
 tinam carnibus plenam ferens. Post ipsum qui panem ministrabant
 et opsonia mensis apposuerunt. Sed ceteris quidem barbaris et
 nobis lautissima coena praeparata erat et in discis argenteis repo-
 sita, Attilae in quadra lignea, et nihil praeter carnes. Moderatum
 pariter in reliquis omnibus sese praebebat. Convivis aurea et ar-
 gentea pocula suppeditabantur, Attilae poculum erat ligneum. Sim-
 plex admodum illius vestis nulla re, nisi munditie, ornata erat.
 Neque eius ensis, neque calceorum barbarorum ligamina, neque eius

οὐ τῶν βαρβαρικῶν ὑποδημάτων δεσμοί, οὔτε τοῦ ἵππου δ A. C. 448
χαλινός, ὡσπερ τῶν ἄλλων Σκυθῶν, χρυσῶ ἢ λίθοις ἢ τινι, Ind. 1
τῶν τιμίων ἐκοσμεῖτο. τῶν δὲ ὄψων τῶν ἐν τοῖς πρώτοις πί- Theod. 41
ναξιν ἐπιτεθέντων ἀναλωθέντων, πάντες διανέστημεν, καὶ οὐ
B
Ἐπρότερον ἐπὶ τὸν δόφρον ἀναστὰς ἦλθε, πρὶν ἢ κατὰ τὴν
προτέραν τάξιν ἕκαστος τὴν ἐπιτιδομένην αὐτῷ οἴνου πλήρη
ἐξέπιε κύλικα, τὸν Ἀττήλαν σὼν εἶναι ἐπευξάμενος. καὶ
τοῦτον τιμηθέντος αὐτοῦ τὸν τρόπον ἐκαθέσθημεν, καὶ δεύ-
τερος ἕκαστη τραπέζῃ ἐπετίθετο πίναξ ἕτερα ἔχων ἐδώδιμα.
I
Ὡς δὲ καὶ αὐτοῦ οἱ πάντες μετέλαβον, καὶ τῷ αὐτῷ ἔξανα-
στάτες τρώπῃ, αὐθις ἐκπιόντες ἐκαθέσθημεν. ἐπιγενομένης
δὲ ἑσπέρας δᾶδες ἀνήφθησαν, δύο δὲ ἀντικρὺ τοῦ Ἀττήλα
παρελθόντες βάρβαροι ἄσματα πεποιημένα ἔλεγον, νίκας αὐ-
C
τοῦ καὶ τὰς κατὰ πόλεμον ἄδοντες ἀρετάς· ἐς οὓς οἱ τῆς
I
Σευωχίας ἀπέβλεπον, καὶ οἱ μὲν ἠδοντο τοῖς ποιήμασιν, οἱ δὲ
τῶν πολέμων ἀναμιμνησκόμενοι διηγείροντο τοῖς φρονήμασιν,
ἄλλοι δὲ ἐχώρουν ἐς δάκρυα, ὧν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἠσθένει
τὸ σῶμα καὶ ἡσυχάζειν ὁ θυμὸς ἠναγκάζετο. μετὰ δὲ τὰ
ἄσματα Σκύθης τις παρελθὼν φρενοβλαβῆς, ἀλλόκοτα καὶ
I
I
Ἐπαράσημα καὶ οὐδὲν ὑγιᾶς φθειγγόμενος, ἐς γέλωτα πάντας
παρεσκεύασε παρελθεῖν. μεθ' ὃν ὑπεισῆλθε Ζέρκων ὁ Μαν-
ρούσιος· ὁ γὰρ Ἐδέκων αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐλθεῖν πα-
ρέκλεισεν, ὡς τῇ ἐκείνου σπουδῇ τὴν γαμετὴν ἀποληψόμενον,

6. προτέρου vulg. 21. δν B., ὦν vulg.

equi frena, ut reliquorum Scytharum, auro aut lapidibus aut alia
quacunq̄ue re pretiosa erant ornata. Ut opsonia primorum ferculo-
rum fuere consumpta, surreximus, neque prius quisquam nostrum
ad sedem suam est reversus, quam sibi traditam pateram vini ple-
nam, servato priore ordine, Attilam salvum et incolumem precatus,
ebibisset. Eo ad hunc modum honore culto, sedimus. Tum nova
fercula cuique mensae sunt illata, quae alia continebant esculenta,
ex quibus ubi omnes, quoad satis esset, comedissent, eodem modo
surreximus, et epoto calice rursus consedimus. Adveniente vespere,
facibusque accensis, duo Scythae coram Attila prodierunt, et versus
a se factos, quibus eius victorias et bellicas virtutes canebant, re-
citarunt. In quos convivae oculos defixerunt; et alii quidem versibus
delectabantur, aliis bellorum recordatio animos excitabat, aliis
manabant lacrymae, quorum corpus aetate debilitatum erat, et vigor
animi quiescere cogebatur. Post cantus et carmina Scythae nescio
quis mente captus absurda et inepta nec sani quicquam habentia
effundens risum omnibus commovit. Postremo Zercōn Maurusius
introivit. Edecon enim illi persuaserat, ut ad Attilam veniret,
omnem operam et studium pollicitus, quo uxorem recuperaret. Hanc

EXCERPTA

ἴην κατὰ τὴν τῶν βαρβάρων εἰλήφει χάραν, τῷ Βλήθῳ
 ἱρισπούδατος ὄν. ἀπολελοῖται δὲ αὐτὴν ἐν τῇ Σκυθικῇ πα-
 ῖρᾷ τοῦ Ἀττίλα δῶρον Ἀετῶν πεμφθεῖς. ἀλλὰ τῆς μὲν τοι-
 αύτης διήμαρτεν ἐλπίδος, τοῦ Ἀττίλα χαλεπήναντος, ὅτι γὰρ
 δὴ ἐς τὴν αὐτοῦ ἀπανῆλθε. τότε δὲ ἐσθῆμασι καὶ τῇ φου-
 καιρὸν παρελθῶν τῷ τε εἶδει καὶ τοῖς προφερομένοις ῥήμασι
 γῆ καὶ τοῖς συγκεχυμένοις παρ' αὐτοῦ τῶν Γότθων πα-
 τῆ γὰρ Ἀύσονίων τὴν τῶν Οὐννων καὶ τὴν τῶν Ἰότθων πα-
 ραμικρὸς γλωτταν πάντας διέχεεν καὶ ἐς ἄσβεστον ὄρμησαι
 γέλωτα παρεκένυσε, πλὴν Ἀττίλα. αὐτὸς γὰρ ἔμενεν ἀ-
 P. 68 στεμφῆς καὶ τὸ εἶδος ἀμετάρρετος, καὶ οὐδὲν οὔτε λέγων,
 V. 46 οὔτε ποιῶν γέλωτος ἐχόμενον ἐφαίνετο, πλὴν ὅτι τὸν νεώτα-
 τον τῶν παιδῶν (Ἡρῶας δὲ ὄνομα τούτῳ) εἰσιόντα καὶ παρε-
 στώτα εἶλε τῆς παρεῖς, γαληνοῖς ἀποβλέπων ὄμμασι πρὸς
 αὐτόν. ἐμοῦ δὲ ἐκεῖνον ἐφαίνετο τῶν μὲν ἄλλων παιδῶν
 ὀλιγοροῖη, πρὸς δὲ ἐκεῖνον ὅπως τῶν μὲν ἄλλων παιδῶν
 βάρβαρος, συνεῖς τῆς Ἀύσονίων φωνῆς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ
 μοι ῥηθησομένων μηδὲν ἐκλέγειν προειπῶν, ἔφασκε τοὺς μάν-
 τεις τῷ Ἀττίλα προηγορευμέναι, τὸ μὲν αὐτοῦ πεσεῖσθαι γέ-
 νος, ὑπὸ δὲ τοῦ παιδὸς ἀναστήσεσθαι τούτου. ὡς δὲ ἐν τῷ 20
 συμποσίῳ εἶλον τὴν νύκτα, ὑπεξήλθομεν, ἐπὶ πολὺ μὴ βου-
 ληθέντες τῷ πτότῳ προσκαρτερεῖν.
 Ἡμέρας δὲ γενομένης ἐπὶ τὸν Ὀνηγήσιον ἦλθομεν,

enim, cum illi Bleda faveret, in barbarorum regione acceperat, eam-
 que in Scythia, ab Attila ad Aetium dono missus, reliquerat. Sed
 hac spe frustratus est, quia Attilas illi succensione progressus, et forma
 et habitu et pronuntiatione et verbis confuse ab eo prolatis, Roma-
 nae Hunnorum et Gothorum linguam intermiscens, omnes laetitia im-
 plevit et effecit, ut in vehementem risum prorumperent. Sed Attila
 mansit, neque quicquam facere, aut dicere, quod iocum, aut hilaritatem
 filiis introeuntem et adventantem, nomine Irnach, placidis et la-
 oculis est intuitus, et eum gena traxit. Ego vero cum admirum
 Attilam reliquos suos liberos parvi facere, ad hunc quod iuniorum
 adicere, unus ex barbaris, qui prope me sedebat et Latinae li-
 evulgaturum, dixit, vates Attilae vaticinatos esse, eius genus
 alioquin interiturum erat, ab hoc puero restauratum iri. Et
 convivium ad multam noctem protraxerunt, non diutius nobis
 potationi indulgendum esse rati exivimus.
 Die exorto, Onagesium dicentes, nos dimittite e

χρῆναι ἡμῶς διαφεθῆναι λέγοντες καὶ μὴ τηνάλλως τριβεῖν A. C. 448
 τὸν χρόνον. καὶ ὅς ἔφη ἐθέλειν καὶ τὸν Ἀττήλαν ἀποπέμ- Ind. 1
 πειν ἡμῶς. καὶ μικρὸν διαλιπὼν ἅμα τοῖς λογάσιν ἐβουλεύ- Theod. 41
 ετο περὶ τῶν Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ τὰ βασιλεῖ ἀποδοθη-
 5 σόμενα συνέταττε γράμματα, ὑπογραφέων αὐτῷ παρόντων
 καὶ Ρουσιτικίου, ἀνδρὸς ὀρμωμένου μὲν ἐκ τῆς ἄνω Μυσί-
 ας, ἀλόγτος δὲ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ διὰ λόγων ἀρετὴν τῷ βαρ- C
 βάρῳ ἐπὶ τῇ τῶν γραμμάτων διαπονουμένον συντάξει. ὡς
 δὲ ἐκ τῆς συνόδου διανέστη, ἐδεήθημεν αὐτοῦ περὶ λύσεως
 10 τῆς Σύλλου γαμετῆς καὶ τῶν ἐκείνης παιδῶν, ἐν τῇ Ρατι-
 αρίας ἀνδραποδισθέντων ἀλώσει. καὶ πρὸς μὲν τὴν αὐτῶν
 οὐκ ἀπηγόρευσε λύσιν, ἐπὶ πολλοῖς δὲ σφᾶς ἐβούλετο χρή-
 μασιν ἀπεμπολᾶν. ἡμῶν δὲ ἐλεεῖν αὐτοὺς τῆς τύχης ἱκετευ-
 σάντων, τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν λογιζόμενον, διέβη τε
 15 πρὸς τὸν Ἀττήλαν, καὶ τὴν μὲν γυναῖκα ἐπὶ πεντακοσίοις
 διαφῆκε χρυσοῖς, τοὺς δὲ παῖδας δῶρον ἔπεμπε βασιλεῖ. ἐν D
 τούτῳ δὲ καὶ ἡ Ρέκαν ἢ τοῦ Ἀττήλα γαμετῆ παρὰ Ἀδάμει
 τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι δειπνεῖν ἡμῶς
 παρεκάλει. καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντες ἅμα τισὶ τῶν ἐκ τοῦ
 20 ἑσθνοῦς λογάδων φιλοφροσύνης ἐτύχομεν. ἐδεξιούτο δὲ ἡμῶς
 μελιχίοις τε λόγοις καὶ τῇ τῶν ἐδωδύμων παρασκευῇ. καὶ
 ἕκαστος τῶν παρόντων Σκυθικῇ φιλοτιμίᾳ κύλικα ἡμῖν πλήρη

17. Ρέκαν supra pag. 197., l. 9. Κρέκα nominata est.

neque nobis diutius tempus terendum esse. Ille, Attilam quoque in
 ea esse voluntate, et nos dimittere constituisse, respondit. Itaque non
 multo post consilium procerum de his, quae Attilas statuerat, ha-
 buit, et litteras, quae Imperatori redderentur, digessit. Aderant
 quoque, quorum curae epistolas scribere incumberebat, inter quos erat
 Rusticius, vir e superiore Mysia ortus, qui ab hostibus captus, cum
 dicendi facultate valeret, barbaro operam in conscribendis epistolis
 navabat. Dimisso consilio, ab Onegio precibus contendimus, ut
 Syllae uxori et eius liberis, qui in expugnatione urbis Ratiariae
 una cum matre in servitutem redacti erant, libertatem restitue-
 ret. Et vero ab his liberandis minime abhorrebat, sed eorum liber-
 tatem magna pecuniae summa a nobis emptam volebat. Itaque nos
 eum supplices orare et obtestari, ut, habita eorum pristinae fortunae
 ratione, praesentis calamitatis commiseratione moveretur. Ille, ut
 Attilam adiit, mulierem pro quingentis aureis liberam dimisit, et
 eius filios dono ad Imperatorem misit. Interea Recan, Attilae uxor,
 in aedes Adamis, qui eius res domesticas curabat, nos ad coenam
 invitavit. Ab eo una cum pluribus Scythiae principibus comiter ex-
 cepti sumus et iucundis sermonibus et magnifico epularum appa-
 ratu. Tum unusquisque eorum, qui aderant, surgens, Scythica co-

A. C. 448 *διανοστάμενος ἐδίδου, καὶ τὸν ἐκπιόντα περιβαλὼν καὶ φι-*
 Ind. 1 *λήσας ταύτην ἐδέχετο. μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τὴν σκηνὴν*
 Theod. 41 *ἐλθόντες ἐς ὕπνον ἐτρέπημεν. τῇ δὲ ὕστεραῖα ἐπὶ συμπόσιον*
αὐτῆς ἡμᾶς Ἀττήλας ἐκάλει, καὶ τῷ προτέρῳ τρόπῳ παρὰ
τε αὐτὸν εἰσῆλθομεν καὶ ἐς τὴν εὐωχίαν ἐτρέπημεν. συνέ- 5
 P. 69 *βαινε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης ἅμα αὐτῷ μὴ τὸν πρεσβύτερον τῶν*
παιδῶν ἦσθαι, ἀλλὰ γὰρ Ἰηβάρσιον, θεῖον αὐτῷ τυγχάνοντα
πρὸς πατρός. παρὰ πάνθ' ὃ δὲ τὸ συμπόσιον λόγοις φιλοφρο-
νούμενος φράζειν ἡμᾶς βασιλεὺς παρεκελεύετο τῷ Κωνσταντῷ,
ὃς αὐτῷ παρὰ Ἀετίου ἀπέσταλτο ὑπογραφέως χάριν, διδοῖναι 10
ἣν αὐτῷ γυναῖκα καὶ ὑπέσχετο. παρὰ γὰρ τὸν βασιλέα Θε-
οδόσιον ἅμα τοῖς σταλείσι παρὰ τοῦ Ἀττήλα πρέσβεισιν ἀφι-
κόμενος ὁ Κωνσταντίος τὴν εἰρήνην Ῥωμαίοις καὶ Σκυθαῖς
ἔφησε ἐπὶ μακρὸν φυλάττεσθαι χρόνον παρασκευάσειν, ἂν
αὐτῷ γυναῖκα εὐπορον δοίη. καὶ πρὸς τοῦτο ἐπένευσε βασι- 15
 B *βλεὺς, καὶ Σατορνίλου περιουσίᾳ καὶ γένει κοσμουμένου θυγα-*
τέρα εἰρήκει δώσειν. τὸν δὲ Σατορνίλον ἀνηρῆκει Ἀθηναῖς
ἢ καὶ Εὐδοκία· ἀμφοτέροις γὰρ ἐκαλεῖτο τοῖς ὀνόμασιν. ἐς
ἔργον δὲ τὴν αὐτοῦ οὐ σννεχώρησεν ἀχθῆναι ὑπόσχεσιν
Ζήνων, ὑπατικὸς ἀνὴρ καὶ πολλὴν ἀμφ' αὐτὸν ἔχων Ἰσαύ- 20
ρων δύναμιν, μεθ' ἧς καὶ τὴν Κωνσταντίνου κατὰ τὸν του
πολέμου καιρὸν φυλάττειν ἐπετέτραπτο. τότε δὴ τῶν ἐν τῇ

14 *παρασκευάσειν, ἂν H, παρασκευάσειεν ἂν vulg.* 17. *Ἀθη-*
ναῖς Val., Ἀθηνας vulg.

mitate poculum plenum nobis porrexit, et eum, qui ante se biberat, amplexus et exosculatus, illud excepit. A coena nos in tentorium nostrum recipientes, somnum cepimus. Postridie iterum nos Attilas ad coenam invitavit, et eodem, quo prius, ritu ad eum accessimus et ad hilaritatem nos convertimus. Tum autem non senior ex filiis Attilae in eius thoro una cum ipso accumbebat, sed Oebarius, eius patruus. Per totum convivii tempus nos blandis sermonibus appellans Imperatori dicere iussit, ut Constantio, quem ad eum Aetius, ut ab epistolis esset, miserat, uxorem daret eam, quam illi promississet. Etenim Constantius una cum Attilae legatis ad Theodosium venerat, et se operam daturum, ut pax longo tempore inter Romanos et Hunnos servaretur, dixerat, modo sibi uxorem locupletem matrimonio copularet. Huic petitioni Imperator annuerat, et Saturnini filiam, viri et opibus, et genere clari et ornati, se illi nuptul daturum promiserat. Saturninum autem interemerat Athenais seu Eudocia, (utroque enim nomine vocabatur;) neque Imperatori ad exitum perducere, quod promiserat, per Zenonem, virum consularem, licuit. Is enim olim magna Isaurorum multitudine stipatus, urbi Constantinopoli, quae bello premebatur, praesidio fuerat. Qui quum

Ἐν στρατιωτικῶν ἄρχων ταγματίων ὑπεξάγει τοῦ φροσρίου Α. C. 418 τὴν κόρην, καὶ Ρούφω τινί, ἐνὶ τῶν ἐπιτηδείων, κατεγγυῆ ^{Ind. 1} ταύτης δὲ ἀφηρημένης, ὁ Κωνσταντίος ἐδέετο τοῦ βαρβάρου, ^{Theod. 41} ἐνυβρισμένον αὐτὸν μὴ περιορᾶσθαι, ἀλλ' ἢ τὴν ἀφαιρεθεῖ- C
 5σαν ἢ καὶ ἄλλην αὐτῷ δίδοσθαι γαμετὴν φέρην εἰσοίσουσιν.
 παρὰ τὸν τοῦ δειπνοῦ τοίνυν καιρὸν ὁ βάρβαρος λέγειν τῷ
 βασιλεύοντι τὸν Μαξιμίον ἐκέλευε, μὴ χρῆναι τῆς ἐξ αὐτοῦ V. 47
 τὸν Κωνσταντίον ἐλπίδος διαμαρτεῖν· οὔτε γὰρ βασιλεὺς τὸ
 ψεύδεσθαι. ταῦτα δὲ ὁ Ἀττήλας ἐνετέλλετο, ὑποσχομένον
 10 Κωνσταντίου χρήματα δώσειν, εἰ τῶν ζαπλοῦτων αὐτῷ πα-
 ρὰ Ῥωμαίοις κατεγγυηθεῖη γυνή.

Τοῦ δὲ συμποσίου ὑπεξελθόντες, μετὰ τὴν νύκτα ἡμε-
 ρῶν διαγενομένων τριῶν, διηφείθημεν δώροις τοῖς προσήκουσι
 τιμηθέντες· ἐπέμπε δὲ ὁ Ἀττήλας καὶ Βέριχον τὸν ἡμῶν
 15 ἐν τῷ συμποσίῳ προκαθεσθέντα, ἄνδρα τῶν λογάδων καὶ D
 πολλῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ κωμῶν ἄρχοντα, παρὰ βασιλέα πρε-
 σβευσόμενον, ἄλλως τε καὶ αὐτὸν οἶα δὴ πρέσβιν παρὰ Ῥω-
 20 μαιῶν δέξασθαι. ποιουμένων δὲ ἡμῶν τὴν πορείαν καὶ
 πρὸς κόμη καταλυσάντων τινί, ἦλω Σκύθης ἀνὴρ κατασκο-
 25 πῆς ἔνεκα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐς τὴν βάρβαρον διαβεβηκῶς χώ-
 ραν· καὶ αὐτὸν Ἀττήλας ἀνασκολοπισθῆναι παρεκελεύσατο.
 τῇ δὲ ἐπιούσῃ δι' ἑτέρων κωμῶν πορευομένων ἡμῶν, ἄνδρες
 δύο τῶν παρὰ Σκύθαις δουλευόντων ἦγοντο, ὁπίσω τῷ χεῖρῳ

8. βασιλικὸν conl. B. 9. πρέπειν add. N. post ψεύδεσθαι.

orientalium exercituum dux esset, puellam custodia eduxit, et Rufo
 cuidam, uni ex suis necessariis, despondit. Hac puella sibi subtra-
 cta, Constantius barbarum orabat, ne sibi factam contumeliam ne-
 gligeret, sed perficeret, ut sibi uxor daretur aut ea, quae erepta fue-
 rat, aut etiam alia, quae dotem adferret. Quamobrem per coenae
 tempus barbarus Maximinum Imperatori dicere iussit, non oportere
 Constantium spe ab ipso excitata falli, et ab Imperatoris dignitate
 alienum videri, mendacem esse. Haec Attilas Maximino mandavit,
 propterea quod Constantius illi ingentem pecuniae summam pollici-
 tus erat, si uxorem e Romanis puellis locupletem duceret. Sub nocte
 a coena discessimus.

Tribus deinde diebus elapsis, muneribus donati dimissi sumus.
 Attilas quoque Berichum, virum e Scythiae primoribus, multorum
 vicorum in Scythia dominum, et qui in convivio superiore loco se-
 derat, nobiscum legatum ad Imperatorem misit. Hunc enim et alias
 Romani pro legato admiserant. Nobis autem iter conficientibus et
 in vico quodam commorantibus, captus est vir Scythia, qui a Roma-
 nis explorandi gratia in barbaram regionem descenderat, quem
 crucis supplicio affici Attilas praecepit. Postridie etiam dum per

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 448 δεδεμένοι, ὡς τοὺς κατὰ πόλεμον ἀνελόντες δεσπότας· καὶ
 Inl. 1 ἐπὶ Ξύλων δυοῖν κεραίας ἔχόντων ἀμφοῖν τὰς κεφαλὰς ἐμ-
 Theod. 41 P. 70 βαλόντες ἀνεσταύρωσαν. ἐφ' ὅσον δὲ τὴν Σκυθικὴν διεξήει-
 μεν, ὁ Βέριχος ἐκοινῶνει τε ἡμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡσυχός τις
 καὶ ἐπιτήδειος ἐνομίζετο. ὡς δὲ τὸν Ἴστρον ἐπεραιώθημεν, 5
 ἐν ἐχθροῦ ἡμῖν ἐγένετο μοίρα διὰ τινὰς ἐώλους προφάσεις
 ἐκ τῶν θεραπεόντων συνενεχθείσας. καὶ πρότερον μὲν τὸν
 ἵππον ἀφείλετο, ᾧ τὸν Μαξιμῖνον δωρησάμενος ἦν. ὁ γὰρ
 Ἀττήλας πάντας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν λογάδας παρεκλεύσατο
 δώροις τὸν Μαξιμῖνον φιλοφρονήσασθαι, καὶ ἕκαστος ἐπε-10
 πόμφει ἵππον αὐτῷ, μεθ' ὧν καὶ ὁ Βέριχος. ὀλέγους δὲ λα-
 B βῶν τοὺς ἄλλους ἀπέπεμπε, τὸ σῶφρον δηλῶσαι ἐκ τῆς με-
 τριότητος ἐσκοπυδακῶς. τοῦτον οὖν ἀφείλετο τὸν ἵππον, καὶ
 οὔτε συνοδοιοκορεῖν, οὔτε συνεστιᾶσθαι ἠθέσχετο· ὥστε ἡμῖν
 ἐν τῇ βαρβάρων χάρᾳ γενομένου συμβόλου, ἐς τοῦτο προ-15
 ελθεῖν. καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῆς Φιλίππου ἐπὶ τὴν Ἀδρια-
 νοῦ πόλιν τὴν πορείαν ἐποίησάμεθα. ἐν ἧ διαναπανασάμενοι
 ἐς λόγους ἤλθομεν τῷ Βερίχῳ, καὶ αὐτὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς
 σιωπῆς κατεμειψάμεθα, ὅτι γε δὴ ὀργίζεται οὐκ ἀδικοῦσιν
 οὐδέν. θεραπεύσαντες οὖν αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἐστίαισιν καλέσκα-20
 τες ἐξωρηθήσαμεν. καὶ τῷ Βιγίλα ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαντήσαντες
 ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐπανάζευγνόντι καὶ τὰ παρὰ Ἀττήλα ἡ-

alios vicos progredere-mur, duo, qui apud Scythas serviebant, mani-
 bus viacti post terga trahabantur, quod his, quos belli casus domi-
 nos fecisset, vitam eripuissent. Hos, immissis inter duo ligna uncis
 praedita capitibus, in truce necarunt. Berichus vero, quamdiu Scy-
 thiam peragravimus, eadem via nobiscum ierat, et placidus et
 amicus visus erat. Ut Istrum traiecimus, propter quasdam vanas
 causas, a servis ortas, nos inimicorum loco habuit. Et primum qui-
 dem equum, quem Maximino dono dederat, ad se revocavit. Ete-
 nim Attilas omnes Scythiae principes, qui in ipsius comitatu erant,
 donis Maximinum ornare iusserat, et unusquisque certatim illi equum
 miserat; inter quos et Berichus. At ille cum moderationis gloriam
 sibi comparare studeret, ex equis oblatis paucos acceperat, reliquos
 reiecerat. Berichus igitur equum, quem Maximino dederat, ademit,
 neque deinceps eadem via ire aut coenari nobiscum voluit. Itaque
 hospitibus tessera, in barbara regione contracta, eo usque pro-
 gressa est. Hinc per Philippopolim ad Adrianopolim nobis iter fuit.
 In hac civitate quiescentes, Berichum rursus allocuti cum eo, quod
 tamdiu erga nos silentium tenuisset, expostulavimus. Nec enim ul-
 lam fuisse causam cur nobis irasceretur, quandoquidem in nulla re
 eum offenderamus. Itaque eo placato et ad coenam invitato, ab
 Adrianopoli movimus. In itinere Bigillam, qui in Scythiam reverte-
 batur, obvium habuimus: quo ellecto, quae Attilas ad legationem

μὲν τῆς ἐπὶ τῇ πρὸς βίαια ἀποκρίσεως εἰρημένα ἀφηγησάμενοι, A. C. 448
 τῆς ἐπαυθῶν εἰχόμεθα. ὡς δὲ ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρε- Ind. 1
 γόμεθα, μεταβεβλήσθαι μὲν ἴσμεθα τὸν Βέριχον τῆς ὀρ- Theod. 41
 γῆς· ὅς δὲ τῆς ἀγρίας οὐκ ἐπελέληστο φύσεως, ἀλλ' ἐς δια-
 σφορὰς ἐχώρει, καὶ ἐν κατηγορίᾳ ἐποιεῖτο τὸν Μαξιμίνον, ὡς
 ἔφησεν εἰς τὴν Σκυδικὴν διαβάς τὸν Ἀρεόβινδον καὶ τὸν Ἀ-
 σπαρα, ἄνδρας στρατηγούς, μηδεμίαν παρὰ βασιλεῖ ἔχειν μοι-
 ραν, καὶ ὡς ἐν ὀλιγοῖα τὰ κατ' αὐτοὺς ἐποίησατο, τὴν βαρ-
 βαρικὴν ἐλίψας κουφότητα.

- 10 Ἀναλεύξαντα δὲ τὸν Βιγίλαν καὶ ἐν οἷς τὸν Ἀττήλαν
 τόποις διατρέβειν συνέβαιεν ἀφικόμενον περιστάντες εἶχον
 οἱ πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένοι βάρβαροι, καὶ τὰ χρήματα, D
 ἅπερ τῷ Ἐδέκωνι ἐκόμιζεν, ἀφείλδοντο. ὡς δὲ καὶ αὐτὸν πα-
 ρὰ τὸν Ἀττήλαν ἦγον, καὶ ἀνηρωτάτω ὄτιον χάριν τοσοῦτον
 15 φέροι χρυσίον, ἔφη οἰκείας τε καὶ τῶν παρεπομένων προνοί-
 ας ἔνεκα, ὥστε μὴ ἐνδεία τροφῶν ἢ ἔπλων σπάνει, ἢ καὶ
 τῶν φορητῶν ὑποζυγίων ὑπὸ τῆς μακρῆς ἐκδαπανηθέντων
 ἔδοῦ, διαμαρτεῖν τῆς περὶ τῆς πρὸς βίαια σπουδῆς· παρε-
 σκευάσθαι δὲ αὐτῷ καὶ ἐς αἰχμαλώτων ὄνην, πολλῶν κατὰ
 20 τὴν Ῥωμαίων δεηθέντων αὐτοῦ, τοὺς σφίσι προσήκοντας
 λύσασθαι· καὶ ὁ Ἀττήλας „ἀλλ' οὐτοί,” ἔφη, „σὺ πονηρὸν
 25 θηρίον,” τὸν Βιγίλαν λέγων, „τὴν δίκην σφριζόμενος λήσεις, P. 71
 οὐδὲ ἔσται σοι πρόφασις ἰκανὴ εἰς τὸ τὴν κόλασιν διαφυγεῖν,
 6. Ἀρεόβινδον et 11. διατρέβειν vulg. 11. σφριζόμενος N. 22.
 λήσεις B., λύσεις vulg.

nostram responderat, coeptum iter continuavimus. Ut Constantino-
 polim venimus, Berichum existimabamus iram abiecissee, sed agre-
 stis et ferae suae naturae minime est oblitus. Nam Maximinum in-
 simulavit dixisse, quum in Scythiam transiisset, Areobindi et Asparis,
 exercituum ducum, auctoritatem apud Imperatorem nullius esse pon-
 deris, et cum barbarorum levitatem et inconstantiam notasset, eorum
 gesta in nullo pretio habuisse.

Reversum Bigilam, quum in his locis advenisset, ubi tum Atti-
 las commorabatur, circumstantes barbari ad id praeparati compre-
 henderunt, et manus in pecuniis, quas Edeconi adferebat, iniece-
 runt. Quum ipsum ad Attilam adduxissent, is ex eo quaequivit,
 cuius rei gratia tantum auri asportasset. Ille respondit, ut suis et
 comitum suorum necessitatibus provideret, ne rerum necessarium
 inopia, aut equorum, aut aliorum animalium vecturae aptorum pe-
 nuria, quae per longa itinera deperierant, a studio obeundarum lega-
 tionum avocaretur. Praeterea ad redemptionem captivorum pecuniam
 paratam esse. Multos enim ex Romanis a se magnopere petiisse,
 ut propinquos suos redimeret. Cui Attilas: „Sed neque iam, o tur-
 pis bestia, Bigilam appellans, ullum tibi tuis cavillationibus iu-

A. C. 448 *μείζονος μὲν τῆς σῆς δαπάνης παρασκευῆς σοι χρημάτων ὑ-*
Ind. 1 *παρχούσης, καὶ τῶν ὑπὸ σοῦ ἔππων καὶ ὑποζυγίων ὠνηθη-*
Theod. 41 *σόμενων, καὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων λύσεως, ἣν σὺν Μαξι-*
V. 48 *μίνῳ παρ' ἐμὲ ἀφικομένη ποιεῖν ἀπηγόρευσα." ταῦτα εἰπὼν*
τὸν υἱὸν (ἦν δὲ καὶ τῷ Βιγίλᾳ τότε πρῶτον ἐς τὴν βαρβά-
ρων ἠκολουθηκῶς χώραν) ξίφει καταβληθῆναι παρεκελεύσατο,
εἰ μὴ φθάσας εἴποι ὅτι τὰ χρήματα καὶ δι' ἣν αἰτίαν
Βκομίζει. ὁ δὲ ὡς ἐθεάσατο τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχον-
τα, ἐς δάκρυά τε καὶ ὄλοφρυμῶς ἐτράπη, καὶ ἀνεβόα τὴν
δίκην ἐπ' αὐτὸν φέρειν τὸ ξίφος, οὐκ ἐπὶ τὸν νέον τὸν ἀδι-
κοῦντα οὐδέν. καὶ μηδὲν μελλήσας τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἐδέκων
καὶ τῷ εὐνούχῳ καὶ τῷ βασιλεῖ μελετηθέντα ἔλεγε, συνεχῶς
δὲ ἐς ἰκεσίαν τρεπόμενος, ὥστε αὐτὸν μὲν ἀναιρεθῆναι,
διαφεθῆναι δὲ τὸν παῖδα. γνοὺς δὲ ὁ Ἀττήλας ἀπὸ τῶν Ἐδέ-
κων εἰρημένων μηδὲν διεψεῦσθαι τὸν Βιγίλαν, ἐν δεσμοῖς
εἶναι προσέταττεν, οὐ πρότερον λύσειν ἀπειλήσας πρὶν ἢ τὸν
Επαῖδα ἐκπέμψας ἑτέρας αὐτῷ πενήκοντα χρυσίου λίτρας ὑπὲρ
τῶν σφετέρων κομίσοι λύτρων. καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, ὁ δὲ ἐς
τὴν Ῥωμαίων ἐπανήει. ἐπεμπε δὲ καὶ Ὀρέστην καὶ Ἡσλαν
ὁ Ἀττήλας ἐς τὴν Κωνσταντινον.

20

A. C. 449 δ'. Ὅτι ὑπ' ἀμφοτέρων, Ἀττήλα τε καὶ Ζήνωνος, αἰ-
τούμενος ὁ Χρυσάφιος ἐν ἀγωνίᾳ καθεστήκει. πάντων δὲ αὐ-
1. σοι B., οἶα vulg.

dicii subeundi patebit effugium: neque ulla satis idonea causa erit, qua meritum supplicium evitare possis. Longe enim maior summa est, quam qua tibi sit opus ad sustentandam familiam, vel etiam quam impendas in emptionem equorum, vel iumentorum, vel liberationem captivorum, quam iamdudum Maximino, quum huc veniebat, interdixi." Haec dicens, filium Bigilae (is tum primum patrem secutus in barbaram regionem venerat) ense occidi iubet, nisi pater, quem in usum et quam ob causam tantum auri advexisset, aperiret. Ille ut vidit filium morti addictum, ad lacrymas conversus, ius implorare, et ense in se mitti debere, non in filium, qui nihil commeruisset. Nec cunctatus omnia clandestina consilia, quae a se, ab Edecone, ab eunucho et Imperatore in Attilam composita fuerant, aperuit, et ad preces prolapsus, orare et obtestari, ut se occideret, et filium nihil promeritum liberaret. Cum autem Attilas ex his, quae Edecon sibi detexerat, Bigilam nihil mentitum perspiceret, in vincula duci praecepit, e quibus non prius eum exsolnturum minatus est, quam eius filius in eam rem dimissus alias quinquaginta auri libras pro utriusque liberatione exsolvisset, et Bigilas quidem in vincula est coniectus, filius autem ad Romanos rediit. Misit etiam Attilas Orestem et Eslam Constantinopolim.

4. Hinc Attilas, illinc Zeno Chryssaphium ad poenam deposce-

τῷ ἔθνοϊάν τε καὶ σπουδὴν συνεισφερόντων, ἐδόκει παρὰ τὸν Α. Γ. 449
 Ἀττήλαν πρεσβεύεσθαι Ἀνατόλιον καὶ Νόμον, τὸν μὲν Ἀνα-^{Ind. 2}
 τόλιον, τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἄρχοντα τελευτῶν καὶ τὰς συνθήκας ^{Theod. 42}
 τῆς ἐκείνου εἰρήνης προθέμενον, τὸν δὲ Νόμον τὴν τοῦ μα-
 γίστρου τιμὴν ἄρξαντα καὶ ἐν τοῖς πατρικίοις σὺν ἐκείνῳ D
 καταλεγόμενον, οἱ δὲ τὰς ἀρχὰς ἀναβεβήκασι πάσας. συνε-
 πέμπετο δὲ Ἀνατολίῳ Νόμος οὐ διὰ μέγεθος τῆς τύχης μό-
 νον, ἀλλὰ ὡς καὶ τῷ Χρυσάφει εὐνοῦς ὢν καὶ φιλοτιμία
 τοῦ βαρβάρου περιεσόμενος· ὅτι γὰρ μάλιστα προσῆν αὐτῷ
 10 τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακτί-
 καὶ οὗτοι μὲν ἐπέβληντο τὸν Ἀττήλαν ἀπάξοντες τῆς ὀργῆς
 καὶ τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς συντάξεσι διαφυλάττειν πείθοντες,
 λέξοντες δὲ καὶ, ὡς τῷ Κωνσταντίῳ κατεγγυηθήσεται γυνή
 οὐ μείων τῆς Σατορνίλου γένει τε καὶ περιουσία. ἐκείνην
 15 γὰρ μὴ βεβουλησθαι, ἀλλ' ἐτέρῳ κατὰ νόμον γήμασθαι· οὐ
 γὰρ θέμις παρὰ Ῥωμαίοις ἄκουσαν γυναῖκα κατεγγυᾶσθαι P. 72
 ἀνδρὶ. ἔπεμπε δὲ καὶ ὁ εὐνοῖχος τῷ βαρβάρῳ χρυσίον, ὥσ-
 τε αὐτὸν μελιχθέντα ἀπαχθῆναι τοῦ θυμοῦ.

ε'. Ὅτι οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀνατόλιον καὶ Νόμον τὸν Ἴστρον
 20 περαιωθέντες ἄχρις τοῦ Ἀρέγκωνος λεγομένου ποταμοῦ ἔς
 τὴν Σκυθικὴν διέβησαν· αἰδοῦ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀττή-
 λας, ὥστε μὴ τῷ τῆς ὁδοῦ ἐπιτρέβασθαι διωστήματι, ἐν

5. τιμὴν] ἀρχὴν marg. H.

bant. Omnium autem in eum animis et studiis inclinatis, visum est ad Attilam legatos mittere Anatolium et Nomum: Anatolium quidem magistrum militum praesentalem, et qui pacis cum barbaro initae condiciones proposuerat: Nomum vero magistri dignitatem gerentem, et in numerum patriciorum una cum Anatolio allectum, quae dignitas ceteris omnibus antecellit. Missus vero est cum Anatolio Nomus non solum propter dignitatis amplitudinem, sed etiam quia erat benevolens in Chrysaphium animo, et apud barbarum gratia et auctoritate plurimum valebat. Nam si quid perficiendum sibi proposuerat, minime pecuniis parcendum esse censebat. Et illi quidem mittebantur, quo Attilam ab ira dimoverent et pacis condiciones observare persuaderent, illud quoque dicturi, Constantio nuptum datum iri puellam minime Saturnini filiae genere et opibus inferiorem. Illam enim minime gratum huiusmodi matrimonium habuisse: itaque secundam legem alteri nupsisse. Nec enim apud Romanos fas esse, mulierem invitam viro collocare. Misit et eunuchus aurum ad barbarum, quo mollitus ab ira deduceretur.

5. Anatolius et Nomus, Istro transmissis, ad Drenconem fluvium usque (sic enim appellant) in Scythiam penetrarunt. Illic Attilas reverentia tantorum virorum motus, ne longioribus itineribus defa-

A. C. 449 ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ πρὸς αὐτοὺς ἐποίησατο ἔντευξιν. καὶ πρῶ-
 Ind.² τον μὲν ὑπερηφάνως διαλεχθεὶς ὑπήχθη τῷ πλήθει τῶν δώ-
 Theod. 42 ρων, καὶ λόγοις προσηνέσι μαλαχθεὶς φυλάττειν τὴν εἰρήνην
 Β ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ἐπώμνυτο συνθήκαις, ἀναχωρεῖν δὲ καὶ τῆς
 τῷ Ἰστροῦ ὀριζομένης Ῥωμαίων γῆς καὶ τοῦ πράγματα ἔτις
 παρέχειν περὶ φυγᾶδων βασιλεῖ, εἰ μὴ γε Ῥωμαῖοι αὐτῆς
 ἑτέρους καταφεύγοντας παρ' αὐτοῦ δέξοιντο. ἤφειε δὲ καὶ
 Βιγίλαν, τὰς πενήκοντα τοῦ χρυσοῦ λίτρας δεξιόμενος, (ταύ-
 τας γὰρ αὐτῷ ἔκεκομίκει ὁ παῖς σὺν τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὴν
 Σκυθικὴν διαβάς,) καὶ αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων ἀφῆκε πλεί-10
 στους, Ἀνατολίῳ καὶ Νόμῳ χαριζόμενος. δωρησάμενος δὲ
 καὶ ἵππους αὐτοῖς καὶ θηρίων δοράς, αἷς οἱ βασιλῆοι κο-
 σμοῦνται Σκυθαί, ἀπέπεμπε, συμπέμψας καὶ τὸν Κωνσταν-
 τιον ὥστε αὐτῷ βασιλεύῃ εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὴν ὑπόσχεσιν.
 C ὡς δὲ ἐπανήλθον οἱ πρέσβεις, καὶ ἅπαντα τὰ τε παρ' αὐτῶν, 15
 τὰ τε παρὰ τοῦ βαρβάρου διεξῆλθον, κατεγγυᾶται τῷ Κων-
 σταντίῳ γυνὴ γαμετῆ Ἀρματίου γενομένη, παιδὸς Πλίνθου
 τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις στρατηγήσαντος καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν
 ἄρξαντος. συνεβεβήκει δὲ τὸν Ἀρμάτου ἐς τὴν Λιβύων δια-
 V. 49 βάντα ἐπὶ τῇ πρὸς Ἀύσοριανούς μάχῃ εὐήμερῆσαι μὲν ἐν τῷ 20
 πρὸς ἐκείνους πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτήσαι τὸν βίον. οὐ
 δὴ τὴν γαμετὴν, καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ διαπρέπουσαν, ἔπεισεν
 ὁ βασιλεὺς τῷ Κωνσταντίῳ γήμασθαι. οὕτω καὶ τῶν πρὸς

9. Σκυθικὴν Val., συνθήκην vulg. 17. Ἀρμάτου coni. H.

tigarentur, cum illis convenit. Initio quidem multa superbe et insolenter disserens, tandem magnitudine munerum aequior factus est, et blanda legatorum oratione delinitus, se pacem servaturum secundum conventiones, iuravit; se quoque omni regione trans Istrum, tanquam Romanorum iuris ditionisque cedere, neque porro Imperatori de profugis reddendis molestum futurum, modo Romani in posterum a transfugis admittendis temperarent. Liberavit et Bigilam, numeratis quinquaginta auri libris, quas Bigilae filius cum legatis in Scythiam veniens attulerat. Tum et Anatolio et Nomo gratificans, quam plurimos captivos illis sine ullo pretio concessit. Postremo donatos equis et ferarum pellibus, quibus Scythae regii ad ornatum utuntur, dimisit. Comitem illis addidit Constantium, ut Imperator ipsi re confirmaret, quae verbis promiserat. Ut legati redierunt, et cum Attila ultro citroque acta retulerunt, Constantio nuptui datur quondam uxor Armatii, filii Plinthae, qui apud Romanos exercituum dux fuerat et consulatum inierat. Ille in Lybiam profectus acie cum Ausorianis decertaverat et prospere pugnaverat: mox morbo correptus vitam finierat. Eius uxori, genere et divitiis conspicuae, post mariti obitum Imperator aubere Constantio persuase-

Ἀττήλαν λυθέντων διαφορῶν, ὁ Θεοδοσίος ἀδελφίαν, μὴ ποτε καὶ Ζήνων τυραννίδι ἐπιθήσεται.

ς. Ὅτι τοῦ Ἀττήλα τὸν παρὰ Θεοδοσίῳ τεταγμένον φόρον ζητοῦντος ἢ πόλεμον ἀπειλοῦντος, τῶν Ῥωμαίων στέλλειν παρ' αὐτὸν πρέσβεις ἀποκριναμένον, Ἀπολλώνιος ἐπέμπετο, οὐπερ ὁ ἀδελφὸς τὴν Σατορνίλου γεγαμηκέα θυγατέρα, ἣν ὁ Θεοδοσίος ἐβούλετο Κωνσταντίῳ καταγγυᾶν, Ζήνων δὲ Ῥούφιῳ ἐδεδώκει πρὸς γάμον· τότε δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἐγεγόνει τοῦ Ζήνωνος οὖν τῶν ἐπιτηδείων ὁ Ἀπολλώνιος γεγονώς καὶ τὴν στρατηγίδα λαχὼν ἀρχὴν, παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐπέμπετο πρεσβευσόμενος. καὶ τὸν μὲν Ἰστρον ἐπερανοῦτο, οὐκ ἔτυχε δὲ τῆς πρὸς τὸν βάρβαρον προσόδου. ἐν ὄργῃ γὰρ ἐκεῖνος ποιούμενος τὸ μὴ κεκομῶσθαι τοὺς φόρους, οἷα ἐλεγεν αὐτῷ παρὰ τῶν βελτιόνων καὶ βασιλικωτέρων τεταχθαι, οὐδὲ τὸν πρεσβευσάμενον ἐδέχετο, τοῦ πέμπσαντος κατολιγώρων. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἀνδρὸς ἔργον κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν φαίνεται διαπραξάμενος, τοῦ γὰρ Ἀττήλα μὴ προσιεμένον τὴν αὐτοῦ πρεσβείαν, μηδὲ ἐς λόγους αὐτῷ ἔλθειν βουλομένον, παρακαλενομέην δὲ πέμπειν ἄνω αὐτῷ ἐκ βασιλευσὶ δῶρα ἐκόμιζε, καὶ θάνατον ἀπειλοῦντος, εἰ μὴ δοίη, ἔφησεν, „οὐκ αἰτεῖν προσηκε Σκύθαις ἄνω αὐτοῖς ἔξεστιν ἢ δῶρα ἢ σκῦλα λαβεῖν.” παραδηλῶν δῶρα μὲν αὐτοῖς δοθή-

3. τὸν add. B. 12. προσόδου H., προόδου vulg. 17. προσιεμένου H., προϊεμένου vulg.

rat. Sed sospitis omnibus ad hunc modum cum Attila controversiis, Theodosium novus timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet.

6. Cum Attilas tributum cum Theodosio conventum peteret, aut bellum minaretur, et Romani se illi per legatos satisfacturos respondissent, missus est Apollonius. Hic erat frater eius, qui Saturnini filiam duxerat uxorem, quam Theodosius Constantio promiserat, Zeno vero Ruso collocarat, qui tunc in vivis esse desierat. Itaque Apollonius inter familiares Zenonis, et ducis dignitate auctus, legatione functurus ad Attilam missus erat. Sed transmisso Istro, minime aditum ad Attilam nactus est. Etenim Attilas ira aestuans, quod sibi tributum, quod ab optimis et nobilissimis viris sibi constitutum esse dixit, non solveretur, legatum minime admisit contentu eius, a quo missus erat. Quo tempore Apollonius magnanimi viri facinus ausus esse dicitur. Etenim, quamvis Attilas minime ratam haberet eius legationem, neque sui conveniendi potestatem facere vellet, nihilo secius dona, quae ad eum ab Imperatore Apollonius attulerat, sibi tradi postulabat, ni daret, mortem illaturum minabatur. Apollonius autem respondit, non decere Scythas ea precibus expectere, quae aut pro donis aut tanquam spolia sibi sumere liceret: indicans

σεσθαι, εἰ αὐτὸν προσδέξοιτο πρεσβευόμενον, σκῦλα δὲ, εἰ
 Πανελόντες ἀφέλοιτο. οὕτω μὲν οὖν ἄπρακτος ἐπαγήει.

A. C. 456 ζ. Ὅτι Γεζερίχον τὴν Ῥώμην πορθήσαντος, καὶ βασιλευ-
 Ind. 9 οντος Ἀβίτου, Μαρκιανὸς ὁ τῶν τῆς ἑω Ῥωμαίων βασιλεὺς
 Marc. 7 παρὰ τὸν Γεζερίχον τὸν τῶν Βανδῆλων ἄρχοντα πρέσβεις 5
 ἔστειλλεν, ὥστε τῆς Ἰταλῶν ἀπέχεσθαι γῆς καὶ τὰς βασιλεί-
 οὺς ἐκπέμπειν γυναῖκας αἰχμαλώτους ἀγομένας, τὴν τε Βα-
 λεντινιανοῦ γαμετὴν καὶ τὰς αὐτῆς θυγατέρας. καὶ οἱ πρέ-
 σβεις ἐς τὴν ἑω ἄπρακτοι ἐπαγήσαν· οὐδενὶ γὰρ τῶν ἐπε-
 σταλμένων παρὰ τοῦ Μαρκιανοῦ ὁ Γεζερίχος ὑπήκουσεν, 10
 οὐδὲ μὴν λύειν τὰς γυναῖκας ἐβούλετο. ὁ δὲ Μαρκιανὸς ε-
 Cτερα πρὸς αὐτὸν διέπεμπε γράμματα καὶ τὸν πρεσβευόμε-
 νον Βλήδαν· ἦν δὲ τῆς τοῦ Γεζερίχου αἰρέσεως ἐπίσκοπος·
 τῆς γὰρ τῶν Χριστιανῶν θρησκείας καὶ τοὺς Βανδῆλους εἶναι
 συμβαίνει. ὃς ἐπειδὴ παρ' αὐτὸν ἀφίκετο καὶ ἔγνω τῇ αὐ- 15
 τοῦ μὴ ὑπακούοντα πρεσβείᾳ, αὐθαδεστέρων λόγων ἤπτετο,
 καὶ ἔφη μὴ συνοίσειν αὐτῷ, εἶπερ ὑπὸ τῆς παρουσίας εὐη-
 μερίας ἀρθεῖς καὶ τῶν κατὰ τὴν ἑω Ῥωμαίων βασιλεῖα πρὸς
 πόλεμον αὐτῷ ἀναστῆναι παρασκευάσει, τὰς βασιλείους μὴ
 λύων γυναῖκας. ἀλλ' οὕτε τῶν προηγησαμένων ἐπὶ τῇ πρε- 20
 σβείᾳ ῥημάτων ἐπιείκεια, οὕτε ἀπειληθεῖς φόβος μέτρια τὸν
 Γεζερίχον φρονεῖν ἠνάγκασεν· ἄπρακτον γὰρ καὶ τὸν Βλή-
 D δαν ἀπέπεμπε, καὶ ἐς τὴν Σικελίαν αὐτίς καὶ ἐς τὴν πρόσ-
 9 τῶν ἐπεσταλμένων N., ἀπεσταλμένων vulg.

dona iis cessura, si se tanquam legatum admitterent, spolia, si in-
 terfecto sibi eriperent. Et sic infecta re rediit.

7. Martianus, Romanorum Orientalium Imperator, ad Gense-
 ricum post Romam ab eo, Avito imperante, dirutam legatos mi-
 sit, qui iuberent eum ab Italia vacanda abstinere, et uxorem Va-
 lentiniani et eius filias in captivitatem abductas libertati restituere.
 Sed legati, re infecta, in Orientem reversi sunt. Nam nihil
 eorum, quae a Martino imperata fuerant, facere, neque liberare
 mulieres voluit. Quamobrem Martianus iterum litteras ad Gense-
 ricum scripsit per Bledam legatum. Erat autem Bleda episcopus
 haereseos Genserici. Vandali enim Christianorum cultum et reli-
 gionem amplexi fuerant. Hic ubi ad Gensericum accessit, atque
 alienum a sua legatione perspexit, in verba superbiora erupit. Non
 bene cessurum illi, si in praesentia rebus secundis elatus bellum
 cum orientalium quoque Romanorum Imperatore contraheret, regis
 mulieribus non in libertatem restitutis. Sed neque ulla verborum
 lenitas prius a legato usurpata, neque ineussus timor, illum ad ul-
 lam animi moderationem pertrahere potuerunt. Nam Bledam irrita
 legatione dimisit, et rursus in Siciliam et proxima Italiae loca

οικον αὐτῆ Ἰταλίαν δύναμιν διαπεμφάμενος πᾶσαν δόξου. A. C. 456
 ὁ δὲ Ἄβιτος ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐπροσβέυε- Ind. 9
 το καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν Γεζέριχον, τῶν πάλαι αὐτὸν ὑπομι- Marc. 7
 μνήσκων σπονδῶν, ὡς εἰ μὴ φυλάττειν ἔλοιτο, καὶ αὐτὸν πα-
 βρασκεύασσασθαι, πλήθει τε οἰκίῳ πόννον καὶ τῆ τῶν συμ-
 μάχων ἐπικουρίᾳ. ἐπεμπε δὲ καὶ τὸν πατρίκιον Ῥεκίμερ ἐς
 τὴν Σικελίαν σὺν στρατῷ.

7. Ὅτι τῶν Ῥωμαίων ἐς Κόλχους ἐλθόντων καὶ συμ-
 βαλῶντων πόλεμον πρὸς Λαζούς, ὁ μὲν Ῥωμαϊκὸς στρατὸς
 10ὸς τῶν σφέτερα ἐπανέβηξεν, καὶ οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεία πρὸς
 τὴν Ἐτέραν μάχην παρεσκευάζοντο, βουλευόμενοι πότερον τὴν
 αὐτῆ ἢ τὴν δεῖ Ἀρμενίας τῆς Περσῶν χώρας προσοίκου
 πορεῦθέντες ὁδὸν τὸν πόλεμον ἐπάξουσι, πρότερον προσβείῃ
 τὸν μονάρχου τῶν Παρθυαίων πείσαντες· κατὰ γὰρ θάλατ- P. 74
 15ταν ἔμπορος αὐτοῖς πᾶν ἐνομίζετο τὰς δυσχωρίας παραπλεῖν,
 ἀλιμῆνον τῆς Κόλχου τυγχανούσης. ὁ δὲ Γωβάζης ἐπρο-
 σβέυετο μὲν καὶ αὐτὸς παρὰ τοὺς Παρθυαίους, ἐπροσβέυετο
 δὲ καὶ παρὰ τὸν βασιλέα Ῥωμαίων. καὶ ὁ μὲν τῶν Παρ- V. 50
 θων μονάρχου, ὡς πολέμου αὐτῷ συνισταμένου πρὸς Οὐν-
 20τους τοὺς Κιδαρίτας καλουμένους, ἀπεσείσατο παρ' αὐτὸν
 τοὺς Λαζούς καταφεύγοντας.

8. Ὅτι τοῦ Βαλάμερος τοῦ Σκύθου παρασπονδήσαντος p. A. C. 456
 καὶ πολλὰς πόλεις δηλωσάμενον καὶ χώρας Ῥωμαϊκὰς, ἐπεμ-

6. τὸν πατρίκιον N., παρὰ τὸν vulg. 8. συμβαλλόντων vulg.
 15. ἀπορος αὐτοῖς πᾶν] ἀπορον αὐτοῖς εἶναι coni. N.

exercitum immittens, omnem regionem vastavit. Avitus quoque, Ro-
 manorum Occidentalium Imperator, ad eum legatos misit, qui mo-
 nerent, ut foederum pridem cum illo initorum meminisset, sin mi-
 nus, se, et domestico exercitu, et auxiliariis copiis fretum, bellum
 paraturum. Et misit sane Recimerum patricium cum exercitu in Si-
 ciliam.

8. Romani in Colchidem profecti bello adversus Lazos decertant,
 nec multo post Romanorum exercitus ad sua rediit. Cum autem Im-
 perator denuo bellum repetere praepararet, consilium habuit, an ea-
 dem via insistens, an per Armeniam Persarum regno confinem, fide
 prius a Parthorum rege accepta, bellum inferret. Etenim cum Col-
 chidis ora esset importuosa, neque loca vadosa praeternavigare pos-
 set, mare sibi undequaque infestum existimabat. Gobazes quoque
 legatos misit ad Parthos et ad Imperatorem Romanorum. Et Par-
 thorum quidem rex, quia bellum illi erat cum Hunnis, quos Cida-
 ritas vocabant, Lazos ad se confugientes reiecit.

9. Cum Balamerus Scythia foedera violaret et Romanorum re-
 giones depopularetur, et multas urbes everteret, Romani ad eum

p.A.C.456 Leon. im-
peril limit.

πον παρ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι πρῆσβεις, οἱ ἀπὸ τοῦ νεωτε-
ρισμοῦ κατεμέμφοτο, καὶ, ὥστα μὴ ἀέθρις τῆς χώρας κατα-
Βδραμεῖν, τριακοσίας λίτρας φέρειν ἀπὸ τοῦ ἐμάσπου ἔτους ἕτα-
ξαν· σπάνει γὰρ τῶν ἀναγκαίων ἐσθραῖς πρὸς πόλεμον τὸ
οἰκεῖον διανασθῆναι πλήθος. 5

c.A.C.465 Ind.3
Leon.9

ἰ. Ὅτι ὁ Γεζέριχος οὐκ ἔτι κατὰ πρὸς Μαϊοριανὸν τε-
θείσαις σπονδαῖς ἐμμένων Βανδήλων καὶ Μαυρουσίων πλη-
θος ἐπὶ θηράσει τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας ἔπεμπε, Μαρκελ-
λίνου ἤδη πρότερον τῆς νήσου ἀναχωρήσαντος διὰ τὸ Ῥεκι-
μερα παρελθεῖν αὐτὸν τῆς θανάσεως ἐθέλησαντα, τοὺς πα-
ροπομένους αὐτῷ Σκύδας (ἦσαν δὲ ἐν πλείστοις ἀνδράσι)
παραπέθειν χρήμασι, ὥστε φεῖνον μὲν ἀπολιπεῖν, ἀφικέ-
σθαι . . . . εὐλαβηθέντα τὴν ἐπιβουλὴν (οὐ γὰρ ἀντιφιλοτι-
C.μείσθαι τῷ Ῥεκίμερος ἐδύνατο πλοῦτη) τῆς Σικελίας ὑπο-
νοσθῆσαι, ἐπέπεμπε οὖν καὶ παρὰ τὸν Γεζέριχαν πρῆσβεία, 15
τοῦτο μὲν παρὰ τοῦ Ῥεκίμερος, ὡς οὐ δεῖ καταλιγοῦν αὐ-
τὸν τῶν σπονδῶν, τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῦ κρατοῦντος τῶν
ἐν τῇ ἐφ' Ῥωμαίων, ἐφ' ᾧ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀ-
πέχεσθαι καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναῖκας. Γεζέρι-
χος δὲ, πολλῶν πρὸς αὐτὸν πρῆσβευτῶν κατὰ διαφόρους στα-
λέντων χρόνους, τὰς γυναῖκας οὐ πρότερον διασῆκε πρὶν ἢ
τὴν πρῆσβευτέραν τῶν Βαλεντινιανοῦ θυγατέραν (Εὐδοκίαν δὲ

13. ἀφικέσθαι δὲ πρὸς αὐτόν. τοῦτ' ἐπαίησε τὸν Μαρκελλίον
εὐλαβ. Ν. 16. αὐτὸν Η., αὐτῶν τυλξ. 21. χρόνον τυλξ.

legatos miserunt, qui de pace violata quererentur. Et ut deinceps
a vexanda incursantibus Romanorum regione abstineret, trecentas
auri libras illi quotannis solvi constituerunt. Dicebat enim suae
gentis multitudinem rerum necessarium inopia ad bellum se con-
vertisset.

10. Gensericus, cum non amplius foederibus cum Maioriano
pactis stare constituisset, Vandalorum et Maurusiorum multitudinem
ad vastationem Italiae et Siciliae immisit. Marcellinus enim, iam
ante inuasa cesserat, propterea quod Recimerus, qui eius imperium
in se trahere studebat, militibus eius pecunias largitus erat, (erant
autem fere omnes Scythae,) quo illis persuaderet a Marcellino des-
cere. Itaque Marcellinus Sicilia excoaserat, venitus insidias, qui-
opibus cum Recimero minime certare poterat. Missa est igitur ad
Gensericum legatio: tum a Recimero, ne foedera violaret: tum ab
eo, qui apud Romanos in Oriente rerum potiebatur, ut ab Italia
et Sicilia abstineret et regias mulieres redderet. Gensericus vero
multis ad eum ex diversis partibus legatis missis, non ante mulieres
liberavit, quam maiorem natu filiarum Valentianiani, Eudociam no-
mine, Honoricho filio desponderet. Tunc enim Eudociam, Theodo-

ἦν ὄνομα αὐτῆ) Ὀνομάζω τῷ ἑαυτοῦ παιδί καταγεγνήσθαι. τό. α. A. C. 465
 τε γὰρ καὶ τὴν Εὐδοξίαν τὴν Θεοδοσίου θυγατέρα ἀπέπεμψε ^{Ind. 3}
 σὺν Πλακιδίᾳ τῇ ἑτέρᾳ αὐτῆς θυγατρὶ, ἣν ἐγυγαμήσει Ὀλύ- ^{Leon. 9}
 βριος. τοῦ δὲ τὰς Ἰταλίας καὶ Σικελίαν δηοῦν ὁ Γεζέριχος
 ζούκ ἀπέστη, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς ἐξεπόρθει, μετὰ τὸν Μαί-
 οριανὸν βουλευθεὶς βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἐσπέρῳ Ῥωμαίων
 Ὀλύβριον διὰ τὴν εἰς ἐπιγαμίας συγγένειαν.

ια'. Ὅτι ἐπὶ Λέοντος βασιλείᾳ Ῥωμαίων ἐπροσβέετο
 παρὰ μὲν Βανδῆλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανός, ἐν τῇ τῶν
 ἰοπατρικίων ἀξία καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κωνσταν-
 τιος, τρίτον μὲν τὴν ἐπαρχὸν λαβὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπα-
 τικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατριμότητος τυχών. καὶ Τατιανός μὲν
 ἐκ Βανδῆλων εὐθύς ἄπρακτος ἀνεχώρησε, τῶν αὐτοῦ ὑπὸ
 τοῦ Γεζέριχου μὴ παραδεχθέντων λόγων· ὁ δὲ Κωνσταν-
 τιος τῇ Ἐδέσῳ, Ῥωμαϊκῇ πόλει, προσοίκατο δὲ τῆς Περσῶν
 χώρας, ἐγκατέμεινε, δοδεξασθαι αὐτὸν ἐπὶ πάλυ διαναβαλ- ^{P. 75}
 λομένου τοῦ Παρθυαίου μονάρχου.

ιβ'. Ὅτι τὸν Κωνσταντιανὸν τὸν προσβευτήν ἐν τῇ Ἐδέ-
 σῳ χρόνον ἐπιμείναντα, ὡς εἴρηται μοι, τῆς πρεσβείας πέρυ
 οἷτε ἐδέξατο ὁ Περσῶν μονάρχος ἐς τὴν σφετέρην, καὶ παρ'
 αὐτὸν ἀφικέσθαι προσέταξεν, οὐκ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλὰ γὰρ
 ἐν τοῖς μεθροῖς αὐτῶν τε καὶ Οὐννων τῶν Κιδαριτῶν τὰς
 διατριβὰς πρᾶγμενος . . . αὐτῷ συνίστατο αἰτίαν ἔχον, ὥς

7. Ὀλύβριον N., Ὀλύβριος vulg. 11. τὴν οἰ. vulg. ἐπαρχον
 Val., ὑπατον vulg. 23. πρὸς οὗς πόλεμος αὐτῷ. conl. N.

si filiam, remisit cum Placidia, eius sorore, quam duxit Olybrius.
 Neque eo secius Italiam et Siciliam Gensericus vastare destitit,
 sed multo magis saeviebat post mortem Majoriani, cum Olybrius ad
 Imperium Occidentis provehere propter affinitatem ex nuptiis cogitaret.

11. Sub Leone, Romanorum Imperatore, legatus pro Italia ad
 Vandalos profectus est Tatianus, in patriciorum numerum conscriptus,
 ad Persas vero Constantius, tertium praefectus, et una cum con-
 sulatu patriciatus dignitatem sortitus. Et Tatianus quidem a Van-
 dalis intra breve tempus, re infecta, reverens est repudiatus a Gen-
 serico pacis conditionibus. Constantius vero Edessae, quae urbs
 est in Romanorum ditioe posita et Persis contermina, substitit, in
 qua longo tempore commoratus est, cum diu eum admittere Partho-
 rum rex differret.

12. Tandem Persarum rex Constantium legatum, qui longo
 tempore, ut diximus, legationis causa Edessae substiterat, in suam
 regionem admisit et ad se venire iussit. Et rex quidem tunc tem-
 poris non in urbibus, sed in consuevis regionibus suis, et Hunnorum
 Cidaritarum moratus cum Hunnorum rege bellum gerebat, pro-

ε. A.C. 165 τοῦ φόρου τῶν Οὐννων μὴ κομιζομένων, οὗς οἱ πάλοι μὲν
 Ind. 3 τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλεύοντες ἔθεντο. ὦν δ' πατήρ
 Leon. 9 B [τὴν τοῦ φόρου] ἀπαρνησάμενος ἀπαγωγὴν τὸν πόλεμον ὑπε-
 δέξατο, καὶ τοῦτον μετὰ τῆς βασιλείας παρέπεμψε τῷ παιδί,
 ὥστε ταῖς μάχαις ἐπιτριβομένους τοὺς Πέρσας ἀπάτη ἐθε- 5
 λῆσαι τὴν τῶν Οὐννων λῦσαι διαφορὰν, καὶ δῆτα διαπέμ-
 ψασθαι τὸν Πειρώζην (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ τότε Περ-
 σῶν βασιλεύοντι) πρὸς τὸν Κούγγαν τὸν Οὐννων ἡγούμενον,
 ὡς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀσμενίζων εἰρήνην ἐπὶ τῷ συμμαχίᾳ σπέν-
 δεσθαι βούλοιο, καὶ τὴν αὐτοῦ κατεγγυᾶ ἀδελφὴν. νεώτα- 10
 τον γὰρ αὐτὸν εἶναι συνέβαινε, καὶ μηδέπω παιδῶν εἶναι
 πατέρα. τὸν δὲ προσδεξάμενον τοὺς λόγους γήμασθαι οὐ
 τοῦ Πειρώζου ἀδελφὴν, ἀλλ' ἑτέραν γυναῖκα βασιλικῶς δια-
 Κοσμηθεῖσαν, ἣν ὁ Περσῶν μόνναρχος ἐξέπεμψε, παρεγγυή-
 σασ, ὡς οὐδὲν μὲν ἀνακαλύπτουσα τῶν ἐσχηματισμένων βα- 15
 σιλείας καὶ εὐδαιμονίας μεθέξει, ἐκλέγουσα δὲ τὴν ὑπόκρισιν
 θάνατον ἐξεῖ ζημίαν· οὐ γὰρ ἀνέξασθαι τὸν Κιδαριτῶν ἄρ-
 V. 51 χοντα θεράπαιναν ἔχειν γαμετὴν ἀντὶ τῆς εὐγενομένης. τού-
 του χάριν σπεισάμενος ὁ Πειρώζης πρὸς τὸν τῶν Οὐννων ἡ-
 γούμενον οὐκ ἐπὶ πολὺ τῆς ἀπάτης ἀπώνατο· εὐλαβηθεῖσα 20
 γὰρ ἡ γυνή, μὴ ποτε ὁ ἄρχων τοῦ ἔθνους ὑπὸ ἑτέρων πυθό-
 μενος τὴν αὐτῆς τύχην χαλεπῶ αὐτὴν ὑπέξει θανάτῳ, μη-
 δνύσει τὸ μελετηθέν. ὁ δὲ Κούγγας ἐπαινεσας τὴν γυναῖκα τῆς
 φ. αὐτὸν H., αὐτῶν vulg. 17. ἀνέξασθαι N., ἐξεσθαι vulg.,
 ἐξεσι H. 22. χαλεπῶ N., χαλεπῶς vulg.

pterea quod Hunni minime tributum inferebant, quod illis olim
 Persarum et Parthorum reges imposuerant. Et regis Hunnorum
 pater, tributum illationem renuens, bellum exceperat, quod quidem
 una cum regno ad filium transmiserat: donec Persis longiori bello
 defatigatis venit in mentem bellum cum Hunnis fraude finire.
 Itaque Peroses (sic enim Persarum rex vocabatur) ad Concham,
 Hunnorum regem, misit, tanquam vellet cum illis pacem firmare
 et armorum societatem iungere et illi suam sororem dare uxore-
 rem. Ille enim erat tum forte adhuc iunior, neque dum liberos
 ullos sustulerat. Quibus sermonibus cum Conchas esset assensus
 non tamen Perosis sororem in matrimonium duxit, sed aliam mulierem
 regio cultu adornatam. Hanc autem Persiarum rex misit, ut, si nihi-
 eorum, quae fingebantur, epuntiaret, regiae felicitatis participem fu-
 turam: sin minus, et simulata detegeret, mortis supplicium subituram.
 Non enim passurum Cidaritarum regem, uxorem se habere servili-
 conditionis pro ingenua et nobili. Cum igitur his conditionibus
 Peroses pacem cum Hunnorum rege sanxisset, non illi diu sua frau-
 utilitati et fructu fuit. Mulier enim timens, ne, si forte per alio-

ἀληθείας αὐτὴν μὲν ἔμεινεν ἔχων γαμετὴν, τίσασθαι δὲ τοῦ ε.Α. C. 465
 δόλου Πειρώζην ἐθέλων πόλεμον πρὸς τοὺς δμόρους ἔχειν Ind. 3
 ὑπεκρίνετο, δελοῦναι τε ἀνδρῶν οὐ τῶν πρὸς μάχην ἐπιτηδείων, Leon. 9
 (μυρίον γὰρ αὐτῷ παρεῖναι πλήθος,) ἀλλὰ τῶν στρατη-
 γηγασόντων αὐτῷ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ τ' αὐτῷ τῶν λογαίων
 ἐξέπεμψε. καὶ τοὺς μὲν ὁ τῶν Κιδαριτῶν ἄρχων ἀπέκτεινε,
 τοὺς δὲ λαβησάμενος παρὰ τὸν Πειρώζην ἀπέπεμψε ἀπαγ-
 γελοῦντας, ὡς τῆς ἀπάτης ταύτην ἔδωκε δίκην. οὕτως ἀν-
 θις αὐτοῖς ὁ πόλεμος ἀνεξωπυρώθη, καὶ ἐμάχοντο καρτερῶς.
 10 ἐν Γόργα τοίνυν (τοῦτο γὰρ ὄνομα τῆ χωρίῳ, ἐν ᾧ περ συνέ-
 βαινε τοὺς Πέρσας στρατοπεδεύεσθαι) τὸν Κωνσταντίον ὁ
 Πειρώζης ἐδέχτο, καὶ τινὰς ἡμέρας φιλοφρονησάμενος δια-
 φῆκεν, δεξιὸν οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρινάμενος. P. 76

15 ἔγ'. Ὅτι Λέων ὁ βασιλεὺς στέλλει πρὸς τὸν Γεζέριχον A. C. 467
 Φύλαρχον τὴν τοῦ Ἀνθεμίου βασιλείαν μνηύσων καὶ πόλε- Ind. 5
 μον ἀπειλήσων, εἰ μὴ γε τῆς Ἰταλίας καὶ βασιλείας ἀφῆξοι- Leon. 11
 το. ἐπανῆκε δὲ ἀγγέλλων, μὴ ἐθέλειν αὐτὸν τοὺς τοῦ βασι-
 λέως προσίσθαι λόγους, ἀλλὰ ἐν πολέμῳ εἶναι παρασκευῆ,
 ὡς ὑπὸ τῶν ἐφῶν Ῥωμαίων παρασπονδούμενον.

4. μυρίων vulg. 16. βασιλείας] Sicelias conl. B. 18. προ-
 εσθαι vulg. 19. ἐφῶν B., γέων vulg.

de sua conditione certior fieret, pessima se morte mulcicaret, com-
 mentum indicavit. Conchas vero mulierem ob veritatem detectam
 laudans, eam in matrimonio habere perstitit, sed dolum sibi factum
 ulturus, contra finimitum bellum se gerere simulavit, in quo sibi
 viris opus esse. non quidem ad militiam aptis, (infinitam enim horum
 sibi adesse multitudinem,) sed his, qui bellum sibi administrarent.
 Peroses vero trecentos principum ad eum misit, quorum alios Ci-
 daritarum rex trucidavit, alios truncatos ad Perosem remisit, qui
 renuntiarent, has illos commissae ab eo fraudis poenas luisse. Ita-
 que inter ipsos multo acrius, quam antea, bellum est excitatum, et
 omnibus viribus depugnarunt. In Gorga igitur, (hoc enim erat loco
 nomen, in quo tunc forte Persae castra habebant.) Constantium Pe-
 roses excepit. Quem postquam per quosdam dies laute tractasset,
 nullo idoneo ad legationem dato responso, dimisit.

13. Leo Imperator Gensericum per Phylarchum legatum de
 Anthemii imperio certiore fecit, eique bellum indixit, nisi Italia
 cederet, et imperium ipse appetere desisteret. Rediit autem nun-
 tius, et retulit, nolle ipsum denuntiationi parere, imo eo magis
 Bellum apparare, quod Romani orientales foedera transgressi essent.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΙΣΚΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

α. Ὅρκιοι δὲ ἐπὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ σφῶν ἐδίδοντο πίστει οὐ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραγινομένοις ἐκ τῶν βασιλείων τῆς Ῥωμαίων δεαλλαγῆς ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν· Πρίσκος φησί. *Suidas s. v. ἀμοιβαία.*

β. Πρίσκος λέγει περὶ Χαρυβδεως· παραπλέονσι δὲ τὴν Σικελίαν πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ κατὰ τὸν πορθμὸν τῆς Ἰταλίας, ἐν ἧπερ ἡ Χαρυβδὶς, πνευμάτων ἐπιλαβόντων θυσαῶν αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν. *Idem s. v. Χάρυ-16 βδης.*

γ. Σαλώνας, πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεύς τὸ ἐθνικόν, ὡς Πρίσκος ἐν ἐκτῷ. *Stephanus s. v. Σάλωνα.*

δ. Μαρκιανὸς τοίνυν καὶ ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ μὴν καὶ Πρίσκῳ ἰστορήται τῷ ῥήτορι. *Evagrius hist. eccl. 15 II. 1.*

FRAGMENTA

E PRISCI HISTORIA.

1. Fides mutua iureiurando confirmata est quum aliis, tum etiam illis, qui ex aula Romanorum venerant pacis componendae causa. Sic Priscus dicit.

2. Priscus de Charybdi dicit: Quum autem Siciliam praeter navigarent iuxta Messanam in freto Italiae, ubi Charybdis est, ingentibus coortis procellis naves cum ipsis viris submersae sunt.

3. Salonae oppidum Dalmatiae, quarum gentile Σαλωνεύς, ut Priscus in sexto.

4. De Marciano et alii plurimi et Priscus quoque rhetor tradiderunt.

3. Ἰστορεῖ γοῦν Πρίσκος ὁ ῥήτωρ φθῆναι τῆνικαῦτα ἐς
 τὴν Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τῶν Θηβαίων ἐπαρχίας, ἰδεῖν τε τὸν
 δῆμον ὁμοῖος κατὰ τῶν ἀρχόντων χωροῦντα, τῆς τε στρα-
 τιστικῆς δυνάμεως τὴν στάσιν διακωλύειν βουλομένης λίθων
 5 βροχαῖς αὐτοὺς χρῆσασθαι. τρέψασθαι τε τούτους ἀνὰ τὸ
 ἱερὸν τὸ πάλαι Σαράπιδος, καὶ ἀναδραμόντας ἐκπολιορκῆσαι,
 καὶ πυρὶ ζῶντας παραδοῦναι. ταῦτά τε τὸν βασιλεῖα μαθόν-
 τα δισχιλίους νεολέκτους ἐκπέμψαι, καὶ τοῦ πνεύματος ἐπι-
 τυχόντας οὐροδρομῆσαι, ὡς ἀνὰ τὴν ἕκτην τῶν ἡμερῶν τῇ
 10 μεγάλῃ τῶν Ἀλεξανδρέων προσσχέει πόλει. κἀντεῦθεν τῶν
 στρατιωτῶν παροισούτων ἐς τε τὰς γαμετὰς καὶ θυγατέρας
 τῶν Ἀλεξανδρέων τῶν πρώτων πολλὰ δευρότερα προελθεῖν.
 ὕστερόν τε δεηθῆναι τὸν δῆμον τοῦ Φλώρου τῶν στρατιωτι-
 κῶν ταγμάτων ἡγουμένον, ὁμοῦ τε καὶ τὴν πολιτικὴν διέ-
 15 πτοκος ἄρχῆν, ἀνὰ τὴν ἵπποδρομίαν ἀλισθῆντα· ὥστε κατα-
 πράσασθαι αὐτοῖς τὴν τοῦ σιτηρεσίου χορηγίαν, ἣν περ παρ'
 αὐτῶν ἀφῆρητο, τὰ τε βαλανεῖα καὶ τὴν θέαν καὶ ὅσα διὰ
 τὴν γενομένην αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπησαν. καὶ οὕτως τὸν
 Φλώρον ἐσηγήσει τῇ αὐτοῦ φανέντα τῷ δήμῳ ὑποσχέσθαι
 20 τὸς αὐτῷ καὶ τὴν στάσιν πρὸς βραχὺ διαλύσαι. *Idem II. 5.*

5. Tradit igitur Priscus rhetor se ex praefectura Thebarum
 Alexandriam venisse, plebemque adversus magistratus ad arma con-
 citatam vidisse. Quam cum milites compescere anniterentur, sedi-
 tiosos lapidibus iactis eos in fugam vertisse, et in templum quod
 olim Serapidis fuerat compulsos, ad deditionemque adactos, vivos
 combussisse. His compertis Imperator bis mille tirones in Aegyptum
 misit, qui, secundo vento vecti, sexto die Alexandriam appule-
 runt. Protinus igitur milites matronis et puellis principum in urbe
 familiarum libidinosos illuserunt, et infandae crudelitatis exempla
 ediderunt. Ad ultimum denique pop. Alexandrinus in circo congre-
 gatus Florum, legionum praefectum provinciaeque praesidem, orá-
 vit, ut sibi ammonae distributio, quae sublata erat, balneaque et
 theatrum, et reliqua quae propter turbas amiserant redderentur.
 Haec Florus, a quo edocta plebs istas preces fuderat, se facturam
 annūtiit; atque ita seditionem composuit.

6. Tali ergo Hunni stirpe creati, Gothorum finibus ad- P. 31
 venerunt. Quorum natiō saeva, ut Priscus historicus refert; V. 22
 in Maeotide palude ulteriorem ripam insedit, venationis tantum

nec alio labore experta, nisi quod, postquam crevisset in populos, fraudibus et rapinis vicinam gentem conturbavit. *Jornand. Cap. XXIV.*

7. Ad quem in legationem remissus a Theodosio iuniore Priscus, tali voce inter alia refert. Ingentia siquidem flumina, id est Tysiam Tibisiamque et Driccam transeuntes, venimus in locum illum, ubi dudum Vidicula, Gothorum fortissimus, Sarmatum dolo occubuit. Indeque non longe ad vicum, in quo Rex Attila morabatur, accessimus: vicum inquam, ad instar civitatis amplissimae, in quo lignea moenia ex tabulis nitentibus fabricata reperimus, quarum compago ita solidum mentiebatur, ut vix ab intento posset iunctura tabularum comprehendere. Videres triclinia ambitu prolixiore distenta, porticusque in omni decore dispositas. Area vero curtis ingenti ambitu cingebatur, ut amplitudo ipsa regiam aulam ostenderet. Hae sedes erant Attilae Regis Barbariam totam tenentis: haec captis civitatibus habitacula praeponebat. *Cap. XXXIV.*

8. Qui [Attila] quamvis huius esset naturae, ut semper magna confideret, addebat ei tamen confidentiam gladius Martis inventus, apud Scytharum reges semper habitus. Quem Priscus historicus tali refert occasione detectum. Quum pastor, inquam, quidam gregis unam buculam conspiceret claudicantem, nec causam tanti vulneris inveniret, sollicitus vestigia cruoris insequitur: tandemque venit ad gladium, quem depascens herbas bucula incaute calcaverat, effossumque protinus ad Attilam defert. Quo ille munere gratulatus, ut erat magnanimus, arbitratur se totius mundi principem constitutum, et per Martis gladium potestatem sibi concessam esse bellorum. *Cap. XXXV.*

9. Quum ad Romam animus fuisset eius [Attilae] attentus accedere, sui eum, ut Priscus refert historicus, removere, non urbi, cui inimici erant, consulentes, sed Alarici quondam Vesegotharum Regis obiicentes exemplum, verum Regis sui fortunam, quia ille post fractam Romam diu supervixerat, sed protinus rebus excessit humanis. *Cap. XLI.*

10. Id accessit mirabile, ut Marciano, Principi Orientis, de tam feroci hoste sollicito in somnis divinitas adsistens, arcum Attilae in eadem nocte fractum ostenderet, quasi quod gens ipsa eo telo multa praesumat. Hoc Priscus historicus vera se dicit adtestatione probare. *Cap. XLIX.*

Sequentia, quae sine auctoris nomine apud Suidam leguntur, Prisco tribuenda esse videntur.

ια. Ζέρκων, Σκύθης οὐτῶ καλούμενος, Μαυρουσίως τὸ γένος, διὰ δὲ κακοφυΐαν σώματος καὶ τὸ γέλωτα ἐκ τῆς τραυλοτήτος τῆς φωνῆς καὶ ὄψεως παρέχειν· βραχὺς γάρ τις ἦν, κερτὸς, διάστροφος τοῖς ποσὶ, τὴν ὄψιν τοῖς μυκτῆροι παραδραίνων διὰ σιμότητος ὑπερβολῆν. Ἀσπαρι τῷ Ἀρδαβουρίου ἐδεδώρητο, καθ' ὃν ἐν Αἰβύῃ διέτριβε χρόνον. ἦλθον δὲ τῶν βαρβάρων ἐς τὴν Θρακῶν ἐμβαλόντων καὶ παρὰ τοὺς βασιλεῖους ἤχθη Σκύθας, καὶ Ἀτιήλας μὲν οὐδὲ τὴν αὐτοῦ ἡγεγεον ὄψιν· ὁ δὲ Βλήδας ἤσθη τε λίαν αὐτῷ φθεγγόμενῳ οὐρομίονον γέλωτος ἄξια καὶ βαδίζοντι καὶ περιττῶς κινουῦντι τὸ σῶμα· σὺν ἧν δὲ αὐτῷ εὐωχουμένῳ καὶ ἐκστρατεύοντι πεποιημένην πρὸς τὸ γελοιώτερον ἀναλαμβάνων ἐν ταῖς ἐξόδοις

11. Hoc fragmentum Valesius ad cap. 3. Exc. Legg. Rom. ad gentes Prisco vindicavit. 5. Ἀρδαβουρίῳ vulg. 7. βασιλεῖς vulg.

11. Zeron Scytha sic vocatus, genere Maurusius. Qui propter corporis foeditatem, et quod balbutie vocis et forma sua risum movebat, nam brachia erat, gibbosus, distortis pedibus, naribus adeo depressis, ut nasum inter eas vix apparentem haberet propter nimiam similitatem. Aspari Ardaburii donatus erat, quum in Africa degebat; captus autem, quum barbari in Thraciam irrupissent, et ad Scytharum reges adductus est. Et Attilas ne visum quidem eius tulit; sed Bledas magnopere eo delectabatur, quod non solum risu digna verba faceret, sed etiam ridicule incederet et corpus haecantanter moveret. Cum ipso autem et epulante et ad militiam proficiscente versabatur, in expeditionibus armaturam assumens factum ad risum movendum. Quamobrem Bledas ipsum plurimi faciens, quum fugisset cum Romanis captivis, ceteros quidem neglexit,

Deiippus, Eunapius etc.

15

FRAGMENTA

πλίαν. διὸ δὴ περισπούδαστον αὐτὸν ὁ Βλήδας ποιού-
 ς μετὰ αἰγμαλώτωρ ἀποδράντα Ῥωμαίων, τῶν μὲν
 ὡν κατολιγώρησεν, αὐτὸν δὲ μετὰ πάσης φροντίδος ἀνα-
 εἶσθαι προσετάξεν. καὶ ἀλόντα καὶ παρ' αὐτὸν ἀχθέντα
 νετο τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς, καὶ καθυφεῖς τῆς ὀργῆς ἐπυν-
 κίων τῶν παρὰ σφισιν ἀμείνονα. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἁμάρτημα
 ἐν τὴν φυγὴν εἶναι, ἔχειν δὲ τοῦ ἁμαρτήματος λόγον τὸ μὴ
 αμετήν αὐτῷ δεδούσθαι. τῷ δὲ γέλωτι μᾶλλον ὁ Βλήδας ὑ-
 ταιχθεὶς δίδωσιν αὐτῷ γυναῖκα τῶν εὐγεγονότων καὶ τῇ βα-10
 σιλίδι διακονησαμένων, αἰτόπου δέ τινος πράξεως ἕνεκα οὐκ-
 ἔτι παρ' ἐκείνην φοιτῶσαν. καὶ οὕτω διετέλει ἅπαντα τὸν
 χρόνον τῷ Βλήδα συνῶν, μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευταίαν Ἀτ-
 τήλας Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων δῶρον
 τὸν Ζέρκωνα δίδωσιν, ὃς αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀσπαρα ἐπεμψεν.1 5

Suid. voc. Ζέρκων.
 ββ. Θεοδοσίος, βασιλεὺς Ῥωμαίων ὁ μικρὸς. οὗτος δια-
 δεξάμενος παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν ἀρχὴν, ἀπόλεμος ὢν καὶ
 δειλὴ συνῶν, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν, οὐχ ὄπλοις κτη-
 σάμενος, πολλὰ προὔξενησε κακὰ τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ.
 ὑπὸ γὰρ τοῖς εὐνούχοις τραφεῖς πρὸς πᾶν σφισιν ἐπίταγμα
 εὐπειθῆς ἦν, ὥστε καὶ τοὺς λογάδας τῆς ἐκείνων δεῖσθαι
 ἐπικουρίας, καὶ πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ

20. προεξένησε vulg.

illum vero summa cura inquiri iussit; et captum et ad se adductum
 in vinculis conspicatus risit, et remissa ira causam fugae quaesivit
 et cuius rei gratia res Romanorum suis meliores putaret. Ille vero
 respondit, se quidem peccasse, quod fugisset, sed se peccati causam
 habere, quod nulla uxor sibi data fuisset. Bledas autem in maio-
 rem risum prorumpens ipsi dat uxorem, unam de nobilibus et qua-
 fuerat inter reginae ministras, sed ob quoddam insolens facinus ad-
 ipsam non amplius accedebat. Sic autem perpetuo cum Bleda vixit
 Post cuius mortem Attilas Aëtio, Romanorum Occidentalium duci
 Zerconem dono mittit, qui ipsum ad Asparem remisit.
 12. Theodosius minor, Romanorum Imperator. Hic suscepto
 principatu, quem a patre per successionis ius acceperat, cum esse
 imbellis, et vitam ignaviae deditam viveret, et pacem pecunia, non
 armis sibi parasset, multa mala reipublicae Romanae conciliavi-
 Nam sub eunuchis educatus, ipsis valde obsequens erat ad omni-
 illorum imperata facienda, adeo ut vel ipsi legionarii milites ip-
 sorum ope indigerent, multaque in civilibus et militaribus ordi-
 bus ac institutis innovarentur, quod ad magistratus non acced-
 rent viri, qui eos gerere possent, sed qui aurum suppeditarent

στρατιωτικοῖς τάγμασι, μὴ παριόντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν ταύτας δυναμένων, ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρυσίον, διὰ τὴν τῶν εὐνούχων πλεονεξίαν, καὶ τῶν Σεβαστιανοῦ δορυφόρων πειρατικὸν συστάτων, ᾧ τὸν τε Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα διετάραξαν, ἐς τοῦτο τὰ πράγματα ὑποπτίας οἱ εὐνούχοι παρεσκεύασαν, ἀποβουκολοῦντες τὸν Θεοδοσίον, ὡσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν, * οὐδὲν ὅτι καὶ ἄξιον μνήμης διαπράξασθαι παρεσκεύασαν. ἀλλ' εἰς ν' ἐτῶν ἡλικίαν ἐληλυθὼς, διετέλεσε βαναύσους τέτινας μετιῶν τέχνας, καὶ θήρα προσκατεργῶν, ὥστε τοὺς εὐνούχους καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος. ὄνερ ἡ Πουλχερία μετῆλθε τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος. *Idem s. v.*

ιβ'. Ἀντίοχος ὁ πραιπόσιτος. οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ καθηρέθη τῆς τιμῆς, καὶ δημοσιευθεὶς ἐν τοῖς ἱερεῦσι κατετίγνυτο, διατῆξως ἐκφωνηθείσης παρὰ τοῦ βασιλέως, εὐνούχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. *Idem s. v. et πατρικίος.*

ιδ'. Ἀρδαβούριος υἱὸς Ἀσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θράκην πολλακίς καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. τούτῳ οὖν γέρα ἀριστείων βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν ἐφ' αὐτῷ στρατοπεδαρχίαν. καταλαβὼν δὲ ἐν εἰρήνῃ ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἀνεσις ἐτρέπη καὶ ἑραστῶν τὴν θηλυδριῶτιν. ἔχαιρε γὰρ μίμοις

4. ᾧ add. N. 6. παρήγαγον coni. N.

Propter eunuchorum avaritiam, Sebastianique satellites piratarum manum confassent, qua Hellespontum, et Propontidem perturbarent. Eo turpitudinis, et infamiae res deduxerunt eunuchi, Theodosium, tanquam pueros, ludicris fallentes, ut effecerint, ne quidquam prorsus memoria dignum gereret. Cum enim ad quinquagesimum aetatis annum pervenisset, quasdam sordidas artes perpetuo sectabatur et exercebat, et venationi operam dabat sedulam, ita ut eunuchi, Chrysaphius inprimis, imperii summam potestatem haberent, summaque rerum potirentur; quem Chrysaphium Pulcheria fratre defuncto ulta est.

12. Antiochus praepositus. Hic apud Theodosium minorem delatus, honore privatus est, et publicatis ipsius bonis in sacerdotum ordinem cooptatus: edicto promulgato, ne eunuchus inter patricios censeretur.

13. Ardaburius, Asparis f., animo generoso praeditus, qui barbaros Thraciam incursionibus vexantes saepe fortiter repulit. Huic igitur fortitudinis praemia Marcianus Imp. orientalem praeturam praebuit. Cum autem hic belli dux hanc provinciam in pace constitutam accepisset, ad otium et muliebrem mollitiem se convertit. Gaudebat enim mimis et praestigiatoribus et omnibus scenicis ludi-

228 FRAGMENTA E PRISCI HISTORIA.

καὶ θαυματοποιοῖς καὶ πᾶσι σκηνηκοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιοῦτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἠλόγει πάμπαν τῶν πρὸς εὐκλειαν τεινόντων. Μαρκιανῷ δὲ τοῦ βασιλέως στρατηγοῦ μὲν γεγονότος, θάττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύσῃ γνώμῃ Ἀσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.⁵
Idem s. v.

cris, et in huiusmodi foedis rebus vitam degens ea, quae ad gloriam spectabant, omnino negligebat. Cum autem Marcianus Imp. dux quidem belli strenuus esset, sed citius de vita decessisset, Aspar proprio motu effecit, ut Leo ipsius fieret successor.

ΜΑΛΧΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΒΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΜΑΛΧΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΗΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

EX HISTORIA.
MALCHI RHETORIS
PHILADELPHENSIS
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Amorcesus Byzantium vocatus a Leone Arabias parti praeficitur (1). Theuderichus, Arcadiopoli in deditionem accepta, pacem et foedus cum Leone componit (2). Odoacer et Nepos, legationibus eodem tempore Byzantium missis, Zenonis amicitiam ambiunt (3). Legati Theuderichi tributum a Romanis petentes cum indignatione remittuntur (4). Honorichus legatos de pace mittit ad Zenonem (5). Utroque Theudericho foedere inter se coniunctis, Zeno bellum acriter contra eos susceptum brevi omittit (6).

α'. Ὅτι ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέ-Α. C. 473
οντος τοῦ Μακέλλη, πάντων πανταχόθεν τεταράχθαι δοκούν-^{P. 91}
των, ἀφικνεῖται τις τῶν σκηνιτῶν Ἀράβων, οὓς καλοῦσι Σα-^{V. 62}

1. Septimo decimo imperii Leonis Macelli anno, cum ingens undique rerum perturbatio esse videretur, advenit quidam Arabum pœnitærum, quos vocant Saracenos, sacerdos eorum, qui sunt apud

A. C. 473 ρακηνούς, ἱερὺς τῶν παρ' ἐκείνοις Χριστιανῶν, ἐξ αἰτίας
 Ind. 11 τοιαύτης. Πέρσαι καὶ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἐποιήσαντο, ὅτε δ
 Leon. 17 μέγιστος πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ Θεοδοσίῳ συνεξέγρη πόλεμος, μὴ
 προσδέχσθαι τοὺς ὑποσπόνδους Σαρακηνούς, εἴ τις ἐς ἀπό-
 στασιμ νεωτερίσαι προέλοιτο. ἐν δὲ τοῖς Πέρσαις ἦν ὁ Ἀ-5
 μόρκεσος τοῦ Νοκαλίου γένους· καὶ εἴτε τιμῆς οὐ τυγχά-
 νων ἐν τῇ Περσίδι γῆ, ἢ ἄλλως τὴν Ῥωμαίων χώραν βελτίω
 νενομικῶς, ἐκλιπὼν τῇ Περσίδι εἰς τὴν γείτονα Πέρσαις
 Ἀραβίαν ἐλαίνει. κίντεῦθεν ὀρμώμενος προνομὰς ἐποιεῖτο
 P. 92 καὶ πολέμους Ῥωμαίων μὲν οὐδενί, τοῖς δὲ αἰεὶ ἐν ποσὶν ἐ-10
 ρισκομένοις Σαρακηνοῖς. ἀφ' ὧν καὶ τὴν δύναμιν αὐξῶν προ-
 ῆει κατὰ μικρόν. μίαν δὲ τῶν Ῥωμαίων παρεσπάσατο νῆσον
 Ἰωτάβην ὄνομα· καὶ τοὺς δεκατηλόγους ἑκβαλὼν τῶν Ῥωμαίων
 αὐτὸς ἔσχε τὴν νῆσον, καὶ τὰ τέλη ταύτης λαμβάνων χρημά-
 των εὐπόρησεν οὐκ ὀλίγων ἐντεῦθεν. καὶ ἄλλας δὲ ὁ αὐτοῖσι 5
 Ἀμόρκεσος τῶν πλησίον ἀφελόμενος κωμῶν, ἐπεθύμει Ῥω-
 μαίοις ὑπόσπονδος γενέσθαι καὶ φύλαρχος τῶν κατὰ Πετραί-
 Β αν ὑπὸ Ῥωμαίοις ὄντων Σαρακηνῶν. πέμπει οὖν πρὸς Αἰ-
 οντα τὸν βασιλέα Ῥωμαίων Πέτρον ἐπίσκοπον τῆς φυλῆς
 τῆς ἑαυτοῦ, εἴ πως δύναται ταῦτα πείσας ποτὲ διαπράξασθαι. 9
 ὡς δ' ἀφίκετο καὶ διελέχθη τῷ βασιλεῖ, δέχεται τοὺς λόγους
 ὁ βασιλεὺς, καὶ μετὰπεμπτον ἐνθὺς ποιεῖται τὸν Ἀμόρκεσον =

11. ἀφ' Β., ἐφ' vulg. 17. κατὰ Β., ἐπὶ Val., ὑπὸ vulg.

eos Christiani; eius adventus haec fuit causa. Cum tempore Theo-
 dosii exortum esset inter Persas et Romanos maximum bellum, foe-
 dere rem transegerunt. Eo foedere cavebatur, ne alterutri admitte-
 rent Saracenos, qui in eorum fide et ditione essent, si forte qui-
 deficiens res novas moliri tentaret. Apud Persas erat Amorcesu-
 genere Nocalius: is, sive quod nullo honore apud eos haberetur, sive
 Romanorum regionem incolere potius duceret, Persidem relinquens,
 in vicinam Persis Arabiam migravit. Hinc excurrens, rapinas et ce-
 tera hostilia exercebat in Romanorum quidem neminem, sed in Sa-
 racenos, quos passim ante pedes suos offendeat. Sic potentiam
 suam augens, paulatim crevit, et unam ex insulis, quae Romani
 parebant, sibi subiecit Iotabem nomine, qua, expulsis decimarum
 exaetoribus, potitus est. Itaque tributa colligens, cum etiam e-
 proximis vicis multas praedas egisset, non parvam pecuniarum sum-
 mam sibi paravit. Deinde Romanorum confederatus et Saraceno-
 rum, qui in Arabia Petraea sub Romanis degunt, princeps esse m-
 gnopere cupiebat. Quamobrem ad Leonem Imperatorem mittit P-
 trum, eius gentis episcopum, qui, si qua ratione posset, ab Imper-
 tore haec impetraret. Ut venit, et cum Imperatore verba fecit, se-
 mones eius Imperator excipit, et Amorcesum statim ad se vocat.

ἔλθειν πρὸς αὐτὸν, ἀβουλότατα τῷτο διανοησάμενος καὶ A.C. 473
 ποιήσας. εἰ γὰρ δὴ καὶ φύλαρχον χειροτονῆσαι προήρητο, ^{Ind. 11}
 ἔδει πόρρωθεν ὄντι τῷ Ἀμορκέσῳ τοῦτο προστάξαι, ἕως καὶ ^{Leou. 17}
 τὰ Ῥωμαίων ἐνόμιζε φοβερά, καὶ τοῖς ἄρχουσιν αἰεὶ τοῖς τυ-
 5 χοῦσι Ῥωμαίων ἐμελλεν ἤκειν ὑποπεπτηχῶς, καὶ τὴν γε προσ-
 ηγορίαν βασιλέως ἀκούων αὐτήν. καὶ γὰρ διὰ πολλοῦ C
 κρείττον τι τῶν ἀνθρώπων εἶναι τῶν ἄλλων ἐνόμιζε. νῦν δὲ
 πρῶτον μὲν αὐτὸν διὰ πόλεων ἤγεν, ἃς ἐμελλεν ὄψεσθαι τρυ-
 φῆς μόνον γεμούσας, ὅπλοις δὲ οὐ χρωμένας· ἔπειτα δὲ, ὡς
 10 ἀνῆλθεν εἰς Βυζάντιον, δέχεται παρὰ τοῦ βασιλέως ἀσμένως,
 καὶ τραπέζης κοινωνὸν βασιλικῆς ἐποιήσατο, καὶ βουλῆς προ-
 κειμένης μετὰ τῆς γερουσίας συμπαραεῖναι ἐποίει. καὶ τότε γε
 δὴ αἰσχιστον ὄνειδος τῶν Ῥωμαίων, ὅτι καθέδραν αὐτῷ τὴν
 πρωτοπατρικίων ἀποδοθῆναι ἐκέλευσε σχηματисάμενος ὁ βα-
 15 σιλεὺς, ὅτι δὴ Χριστιανὸς ἀνεπίσθη γενέσθαι· καὶ τέλος
 ἀπέπεμψεν αὐτὸν, ἰδίᾳ μὲν παρ' αὐτοῦ εἰκόνα τινὰ χρυσοῦν
 καὶ κατάλιθον λαβῶν, σφόδρα τε οὖσαν πολυτελεῆ, καὶ τῶν D
 ἄλλων κελεύσας ἕκαστον εἰσενεγκεῖν, ὅσοι ἐτέλουν εἰς τὴν βου-
 λήν. τὴν δὲ νῆσον ἐκείνην, ἧς ἐμνήσθημεν πρόσθεν, οὐ μόνον
 20 καταέλιπεν αὐτῷ ἔχειν βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλας αὐτῷ
 κόμας προσέθηκε πλείονας. ταῦτα παρασχὼν Ἀμορκέσῳ
 ὁ Λέων καὶ τῶν φυλῶν ἄρχοντα, ὧν ἤθελε, ποιήσας, ἀπέ-V. 63

6. διὰ] δὴ coni. Val. 11. Ante καὶ inser. δς N. 16. ἰδίᾳ B,
 ἰδίαν vulg. 17. λαβόντα coni. N.

Quae sane inconsultissime et sensit et fecit. Etenim, si ipsum eius gentis principem creare constituisset, oportuerat cum e longinqua hoc mandare, ut Romanorum imperium illi semper formidini esset, et ad solum nomen Imperatoris, quibuslibet Romanorum magistratibus ad se accedentibus, tremere. Nam remotiora homines et potentiora habere solent. At ille hominem per urbes circumduxit, quas visurus erat armis vacuas et deliciis plenas. Hunc, ut Byzantium venit, Imperator benigne excipit, et regiae mensae participem fecit. Senatui quoque, quem indixit, interesse, et illi, quod foedissimum Romanorum probrum fuit, sellam iuxta se poni ante omnes patricios iussit, ficta causa, quod Christianus fieri persuasus esset. Postremo dimisit eum, postquam ipse imaginem auream, magnifice gemmis exornatam, ei donaverat, et in eum etiam omnes, qui in senatum erant adscripti, alia munera conferre iussit. Insulam vero, cuius supra mentionem fecimus, non solum eius potestati permisit, ut eam sine controversia possideret: sed et plures alios vicos adiecit. Quum his illum beneficiis ornasset et phylarchum, ut optaverat, constituisset, elatum et superbientem

A. C. 473 πεμψεν ὑψηλόν, καὶ ὅσος οὐκ ἔμελλε τοῖς δεξαμένοις λυσι-

Ind. 11 τελεῖν.

Leon. 17

β. Ὅτι ὁ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐν τῇ Θρακίᾳ βαρβάρους πρᾶσβευτὴν Τελόγιον τὸν σιλεντιάριον. οἱ δὲ βάρβαροι τοῦτον ἀσμένως δεξάμενοι ἀντιπέμψουσι πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα, φίλοι Ῥωμαίων εἶναι βουλόμενοι. ἤτήσαντο δὲ τρία, πρῶτον Θεωδέριχον τὸν κατάρχοντα αὐτῶν τὴν κληρονομίαν ἀπολαβεῖν, ἣν ἀφῆκεν αὐτῷ. P. 93 Ἀσπαρ, δευτέρου νέμεσθαι τὴν Θρακίην σπυχωρηθῆναι αὐτῷ, τρίτον καὶ στρατηλάτην γενέσθαι τῶν ταγματῶν, ὡς περ καὶ ἰφ Ἀσπαρ ἤγγαστο. καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς πρὸς τὰ δύο παντελῶς ἀπέπειτο, μόνον δὲ περὶ τῆς στρατηγίας κατένευσε, εἰ φίλος αὐτοῦ γένηται ἀδόλως. καὶ οὕτω τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν. ὁ δὲ Θεωδέριχος ὁ τῶν βαρβάρων ἀρχηγός, τοὺς πρέσβεις αὐτοῦ δεξάμενος ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπράκτους, τὸ μὲν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐς Φιλίππους ἐκπέμπει, τῷ δὲ προσεκάθητο τὴν Ἀρκαδιούπολιν μηχανῇ πάση πολιορκῶν. καὶ ταύτην παραλαμβάνει οὐχ ὄπλοις, ἀλλὰ λιμῷ τοὺς ἔνδον τοῦ Β ἄσπετος ἰσχυρῶς στενωχωρήσαντι. καὶ γὰρ καὶ ἵππων καὶ ὑποζυγίων καὶ νεκρῶν σωμάτων ἦσαντο, καρτεροῦντες εἰ ποθεν αὐτοῖς ἔλθοι βοήθεια. τῆς δὲ μὴ παρούσης, ἀπῆλπισαν καὶ ἐνέδωκαν. οἱ δὲ ἐκπεμφθέντες ἐπὶ Φιλίππους τὰ πρὸ τοῦ

4. Τελόγιον] Πελάγιον vel Εὐλόγιον coni. N. 7. πρῶτον ἵνα Θεοδ. vulg. 13. ἀδόλως B., ἀδολος vulg. 22. ἐνέδωκαν N., συνέδωκαν vulg.

et talem, qui non esset iis, qui benigne eum exceperant, profuturus, dimisit.

2. Leo Imperator misit Pelagium silentiarium legatum ad barbaros, qui in Thracia erant. At barbari lubenti animo legatum exceperunt, et legatos quoque ad Imperatorem, Romanorum amici esse cupientes, miserunt, per quos tria ab eo petierunt: primum ut Theuderichus, eorum dux, omni hereditate, quam illi reliquerat Aspar, frueretur: secundum, ut liceret illi in Thracia habitare: tertium, ut et eorum ordinum, quorum Aspar fuerat, dux esset. Prima duo omnino denegavit Imperator. Solum tertium, ut dux fieret, dummodo sine fraude eius amicus esset, concessit, et ita legatos dimisit. Sed Theuderichus, barbarorum princeps, ubi legatos suos ab Imperatore re infecta reversos excepit, suarum copiarum partem Philippis misit: cum altera parte Arcadiopolim omni apparatu oppugnaturus obsedit. Neque tamen eam armis cepit, sed fame, quae oppidanos adeo premebat, ut equis et aliis iumentis et mortuorum corporibus, expectantes, si qua ex parte auxilium adveniret vescerentur. Quo non adveniente, in extremam desperationem ad-

ἄσπετος ἐνέπρησαν μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο δεινὸν εἰργάσαντο. A. C. 473
Ind. 11
Leon. 17
καὶ τούτων οὕτω λυμαινομένων τὴν Θράκην, ὅμως καὶ αὐτοὶ
οἱ βάρβαροι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συνεχόμενοι προσβείαν πέμπουσι
περὶ εἰρήνης πρὸς τὸν βασιλέα. καὶ γίνεται ἡ σύμβουσις τῶν
Ξόρκων ἐπὶ τούτοις, τοῖς μὲν Γότθοις δίδωσθαι κατ' ἔτος χρυ-
σίου λίτρας διαχιλίας, τὸν δὲ Θευδέριχον καθίστασθαι στρα-
τηγὸν δύο στρατηγιῶν τῶν ἀμφὶ βασιλέα, αἵπερ εἰσὶ μέγισται
εἰς τὴν ἑτέραν γῆν· αὐτῶν δὲ τῶν Γότθων αὐτοκράτορα
εἶναι, καὶ μηδένας ἐξ αὐτῶν ἄποστῆναι θέλοντας τὸν βασι-
λέα δέχεσθαι. συμμαχεῖν δὲ τῷ βασιλεῖ εἰς πᾶν, ὅ,τι κεν
λεύει, πλὴν ἐπὶ μόνων τῶν Βανδήλων.

γ'. Ὅτι ὁ Ἀύγουστος ὁ τοῦ Ὀρέστον υἱὸς ἀκούσας Ζή- A. C. 476
Ind. 14
Zenon. 3
νωνι πάλιν τὴν βασιλείαν ἀνακεκτῆσθαι τῆς ἑω, τὸν Βασι-
λίσκον ἐλάσαντα, ἠνάγκασε τὴν βουλὴν ἀποστεῖλαι πρεσβείαν
ἡ Ζήνωνι σημαίνουσαν, ὡς ἰδίᾳ μὲν αὐτοῖς βασιλείας οὐ δεοί,
κοινὸς δὲ ἀποχρήσει μόνος ὢν αὐτοκράτωρ ἐπ' ἀμφοτέροις
τοῖς πέρουσι. τὸν μὲντοι Ὀδοάχον ἐπ' αὐτῶν προβεβλησθαι
ικανὸν ὄντα σώζειν τὰ παρ' αὐτοῖς πράγματα, πολιτικὴν ἔ-
χοντα σύνεσιν ὁμοῦ καὶ μάχιμον· καὶ δελοῦσθαι τοῦ Ζήνωνος
πατρικίου τε αὐτῷ ἀποστεῖλαι ἀξίαν, καὶ τὴν τῶν Ἰταλῶν

8. εἰς τὴν ἑτέραν γῆν] εἰς τὴν σφετέρην γῆν Val., idque post θέ-
λοντας. αὐτὸν vulg. 12. ὁ Ἀύγ. ὁ τ. Ὁ. ὑλ. male, culpa
eclogarii, pro Odoacro. N. 19. μάχιμον] ὄντα add. N. 20.
τε B., δὲ vulg.

ducti deditionem fecerunt. Qui vero missi erant Philippos solum ea,
quae circa urbem erant, combusserunt, neque quicquam praeterea
atrox aut grave commiserunt. His ita in Thracia grassantibus, ni-
hilo secius ipsi barbari fame coacti legatos ad Imperatorem mise-
runt, qui de pace agerent, quae his conditionibus est facta: ut duo
millia librarum auri Gothis singulis annis penderentur: Theuderi-
chus magister equitum et peditum praesentis militiae constitueret,
quae dignitas maxima habetur, ipsorumque rex Gothorum es-
set, neque quisquam eorum, qui ab eo deficere vulerint, ab
Imperatore in regionem suam admitteretur; denique ut contra quem-
cumque vulerit Imperator, exceptis Vandalis, a parte Imperatoris
pugnaret.

3. Augustus, Orestis filius, ut audivit, Zenonem, iterum Orien-
tis imperium, expulso Basiliaco, recuperasse, senatum veteris Ro-
mae legationem ad Zenonem mittere coegit, quae illi significaret,
proprio Imperatore se non indigere. Unum Imperatorem sufficere,
qui utriusque Imperii fines tueretur: Odoacrum se elegisse, qui hanc
partem tutam praestaret. Hunc enim et scientia reipublicae admi-
nistrandae, et rei militaris perita praestare. Itaque orare, ut illum
Zeno patriciatus dignitate ornet, et Italiam regendam ei committat.

3 θτούτῃ ἐρεῖναι διοίκησιν. ἀφικνούνται δὴ ἄνδρες τῆς βου-
 4 λῆς τῆς ἐν Ῥώμῃ τούτους ἐς Βυζάντιον κομίζοντες τοὺς λό-
 γους, καὶ ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ἐκ τοῦ Νέπωτος ἄγγελοι, τῶν
 τε γεγενημένων συνησθησόμενοι τῷ Ζήνωνι, καὶ δεόμενοι ἅμα
 ταῖς ἴσαις τῷ Νέπωτι συμφοραῖς χρησαμένῳ συσπουδάσαις
 προθύμως βασιλείας ἀνάκτησιν, χρήματά τε καὶ στρατὸν ἐπὶ
 ταῦτα δίδόντα, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς δεοί, συνεκπονοῦντα τὴν
 4 κάθοδον. ταῦτά τε λέγοντας ὁ Νέπωσ ἀπέστειλλεν. Ζήνων
 δὲ τοῖς ἤκουσι, τοῖς μὲν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἀπεκρίνατο ταῦτα,
 ὡς δὴ ἐκ τῆς ἑω βασιλέας λαβόντες τὸν μὲν ἐξηλάκασιν, 10
 Ἄνθემιον δὲ ἀπέκτειναν· καὶ νῦν τὸ ποιητέον αὐτοὺς ἔφη
 γνώσκειν· οὐ γὰρ ἂν βασιλέως ἐτι ὄντος ἐτέραν ἠγήσεσθαι
 γνώμην ἢ κατιόντα προσδέχεσθαι. τοῖς δὲ ἐκ τοῦ βιοβάρου
 ὅτι καλῶς πράξει παρὰ τοῦ βασιλέως Νέπωτος τὴν ἀξίαν
 τοῦ πατρικίου δεξάμενος Ὀδοάχος. ἐκπέμψειν γὰρ αὐτὸν 15
 εἰ μὴ Νέπωσ ἐπεσθᾶκει. ἐπαινεῖν δὲ, ὡς ἀρχὴν ἐπιδέδει-
 Βκται ταύτην τοῦ τὸν κόσμον φυλάττειν τὸν τοῖς Ῥωμαίοι
 προσήκοντα· καὶ πιστεύειν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ τὸν βασιλέα τὸ
 ταῦτα τιμήσαντα καταδέξοιτο θῆττον, εἰ ποιεῖν θέλοι τὰ δι-
 20 καια. καὶ βσιλείων γράμμα περὶ ὧν ἠβούλετο πέμπων τῷ
 64 Ὀδοάχῳ, πατρικίον ἐν τούτῳ τῷ γράμματι ἐπωνόμασε. ταῖς
 τα δὲ συνεσπουδάξε τῷ Νέπωτι ὁ Ζήνων ἐκ τῶν ἑαυτοῦ κ...

4. συνησθησόμενοι Cantocl., συνθησόμενοι vulg. 12. εἰσηγήσασθαι conl. B. 13. κατιόντα Val., κατιόντι vulg. 14. πράξειοe vulg.

Profecti sunt igitur ex senatu Romano viri, qui hos sermones Byzantium deferrent. Iisdem diebus venerunt et a Nepote nuntii, qui Zenoni restitutum imperium gratularentur, et ipsum obtestarentur, ut omni opera et studio illum, qui eodem tempore eodem, quo ipse, casu afflictus esset, in recipiendo imperio adiuuaret, et pecunias et exercitus et alia, quae opus forent, suppeditaret, quo illi reditum ad pristinam fortunam pararet. Haec qui dicerent Nepos misit. At Zeno his, qui venerant, haec responsa dedit: senatoribus, illos ex duobus quos ab Oriente accepissent, Imperatoribus unum expulsisse, et Anthemium occidisse. Nunc quid sibi facto opus esset, ipse dixit perspicere. Imperatore enim superstite non aliam debere valere sententiam, quam ut illum redeuntem exciperent. Ad ea vero, quae barbarus nuntiabat: recte et iuste facturum, si a Nepote Imperatore Odoacer patriciatus dignitatem susciperet. Eam se illi missurum, nisi Nepos praevenerit. Laudare se eum, quod iam morem Romanis convenientem servare inceperit ideoque confidere, scire, ut Imperatorem, qui illum hoc honore affecerit, si quidem iusta facere vellet, quam primum reciperet. Et in litteris regiis, quibus Odoacro voluntatem suam significaret, eum patricium nominavit. Quae lego

κῶν τὰ ἐκείνου οἰκτεῖρων καὶ τό γε κοινὸν τῆς τύχης εἰς ὑπό-^{A. C. 476}
 θειν ἔχων τῷ δυστυχοῦντι συνάχθεσθαι. ἅμα δὲ καὶ Βη-^{Ind. 14}
 ρίνα συνεπώτρυνε τοῦτον, τῇ Νέπωτος γυναικί συγγενεὶ οὐ-^{Zenon. 3}
 σῃ συσπεύδουσα.

5 δ'. Ὅτι ἐν τῷ ἔξῃς ἔτει ἐπὶ Ζήνωνος πρέσβεις ἦλθον ^{A. C. 477}
 ἐκ Θράκης τῶν ὑποσπόνδων Γότθων, οὓς δὴ καὶ φουδερά-^{Ind. 15}
 τους οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, ἀξιοῦντες Ζήνωνα Θευδερίχῳ ^{Zenon. 4}
 σπεύσασθαι τῷ παιδὶ Τριαρίῳ, ἦσυχον ἐθέλοντι διεξάγειν
 τὸν βίον καὶ μηδένα πόλεμον τοῖς κοινοῖς αἰρεσθαι πράγμα-
 σιν. ἡξίουσαν δὲ καὶ σκοπεῖν, ὅσα πολέμιος ὢν κατέβλαψε Ῥω-
 μαίους, καὶ ὅσα Θευδερίχος ὁ τοῦ Βαλαμήρου παῖς στρα-
 τηγὸς ὢν καὶ φίλος ταῖς πόλεσιν ἐλυμήνατο, καὶ μὴ νῦν ἀ-
 πεχθείας παλαιὰς ὄρᾳν μᾶλλον, ἢ ὅπως τι τῷ κοινῷ γένοιτο
 παντελῶς ὠφέλιμον. εὐθύς οὖν ὁ βασιλεὺς τὴν βουλήν συγκα-
 25 λέσας γνώμην αὐτοῖς προὔθηκεν ὅ,τι δέοι ποιῆσαι. οἱ δὲ D
 ἀμποτέροις μὲν οὐκ ἔφρασαν ἱκανὸν τὸ δημόσιον εἶναι συντά-
 ξεις τε καὶ μισθὸν ἐπαρκέσαι προχείρως, ὅποτε γε μηδὲ αὐ-
 τοῖς μόνοις τοῖς στρατιώταις ἀμέμπτους ὑποτελεῖν τὰς χορη-
 γίας δυνάμεθα. ὁπότερον δὲ αὐτῶν δεῖ φίλον προελέσθαι,
 30 τοῦτου κύριον αὐτὸν βασιλέα καθίστασθαι. ὃ δὲ ἐπὶ τὴν αὐλήν
 τοὺς τε κατὰ τὴν πόλιν στρατιώτας κελύσας καὶ τὰς σχολὰς

1. τό γε N., καὶ τὸ Val., τὸν τε vulg. 8. Τριβρίου vulg.
 διεξάγειν B., διεπάγειν vulg. καθίστασθαι H., καθίστασαι
 vulg. 21. καλέσας Val.

Nepotis causa instituit, propter sua Nepotis malorum miseritus, et
 communem hominum sortem reputans ad aliorum commiserationem
 adductus. Eo quoque illum impulit Verina, quae Nepotis uxori,
 cuius erat consanguinea, favebat.

4. Insequenti anno Zenonem legati a Gothis adierunt, qui in
 Thracia conederant et foedere cum Romanis coniuncti erant: hos
 foederatos Romani vocant. Orabant, ut reconciliari vellet Theude-
 richo, Triarii filio, cui nihil esset optatius, quam tranquillam et quie-
 tam vitam ducere neque armis rempublicam vexare. Illud etiam
 eum considerare iusserunt, quanta mala ipse, cum hostis exstitisset,
 Romanorum rebus attulisset, et quot urbes Theuderichus, Balameri
 filius, qui dux et amicus appellatus esset, evertisset; neque tam
 veterem inimicitiam respiciendam esse, quam communem omnium
 utilitatem. Confestim igitur Imperator senatum convocavit, et haec
 illis proposuit, ut sibi consilium darent, quid facto opus esset. Sena-
 tores vero dixerunt, redditus publicos minime sufficere ad stipendia
 prompte utrisque suppeditanda, quum ne tum quidem militibus vi-
 etus commode praestari posset. Cum quo vero ex duobus amicitiam
 instituere praestaret, id in solius Imperatoris arbitrio consistere. In
 aulam quoque convocatis militibus et omnibus scholis, ascenso sug-

A. C. 477 ἀπάσας, ἀναβὰς ἐπὶ βῆμα πολλὰ τοῦ Θεουδερῖχου κατηγορεῖ, Ind. 15 ἐν τούτοις ὅπως τε τοῖς Ῥωμαίοις ἐχθρὸς ἄνωθεν εἶη, καὶ Zenon. 4 ὡς ἐλυμήνακο τοὺς τὴν Θράκην οἰκοῦσι, χεῖράς τε ἀποτέμνων ἅμα τῷ Ἀρματίῳ καὶ τὸ γεωργοῦν ἅπαν ποιήσας ἀνάστατον· ὅπως τε τυραννίδα πάλιν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς τὴν Βα-5

P. 95 σιλίσκου ἐπήγειρε, καὶ ὡς τοὺς στρατιώτας ἐκείνον ἀνέπεισεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι, ὡς τῶν Γότθων ἀρκούντων. καὶ νῦν δὴ πρεσβεύεσθαι οὐκ εἰρήνης γε μᾶλλον, ἢ στρατηγίας δεόμενον. „ἦν οὖν ἔχετε γνώμην καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων, ταύτην”, ἔφη, „παρ’ ὑμῶν ἀκούσαι βουλόμενος νυνὶ παρεκάλεσα, εἰδὼς τῶν βασιλέων τούτους ἀσφαλῶς κράττειν, οἳ ἂν τὰ βουλευόμενα τοῖς στρατιώταις κοινώσουσιν.” οἳ δὲ ἤς κατέτεινε κατηγορίας ἀκούσαντες καὶ ἐν ταύτης διδαχθέντες ὁ χρῆν ἀποκριθῆσθαι, πάντες ἀνεβόησαν, ἐχθρὸν εἶναι Ῥωμαίοις Θεουδερῖχον καὶ πάντας εἰ τις ἐκείνῳ συνέστηκεν. οὐ μέντοι τοῖς πρέσβεσι ταύτην εὐθὺς ἔδωκεν ἀπόκρισιν ὁ Ζήνων, ἀλλ’ ἔπειθε, ἕως τὸ πλέον ἀκούσει. τῶν ἔξωθεν. ἐν τούτῳ δὲ γράφοντες τὰ ἔνδον γινόμενα τῶν ἐν τῇ πόλει τινὲς τῷ Θεουδερῖχι ἐάλωσαν, Ἀνθιμὸς τε ἰατρός καὶ Μαρκελλῖνος καὶ Στέφανος. καὶ οὐ μόνον ἑαυτῶν ἐπιστολὰς ἔπεμπον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τέλει πλαττόμενοι γράμματα ἐκείνῳ ἐπέστελλον.

4. γεωργοῦν H., γεωργὸν vulg.

21. ἀπέστελλον con. B.

gestu, multa de Theuderichō questus est, maxime quod iampridem Romanorum hostis exstitisset, quod Thraciae incolas deprædatus fuisset, quod Harmatio manus amputasset; quod omne agrorum genus sedibus suis expulisset, quod Basilisci tyrannidem in rem publicam inxisset, deinde ad eiusdem cadem milites instigasset, tanquam soli Gothi sufficerent. Et nunc legatos ad se mittere, non tam ut pacem, quam ut exercitus imperium postularet. „Nunc igitur”, inquit, „quam sententiam super his dicturi sitis, audire cupiens, vos huc convocavi: scio enim, eos Imperatores tuto suas res agere, qui sua consilia cum exercitibus communicant.” At illi, accusationibus, quas in Theuderichum Imperator intenderat, auditis, satis ex ipsa accusatione, quid sibi respondendum esset, percipientes, acclamaverunt omnes, Romanorum hostem esse Theuderichum et omnes, qui illi faverent et ad eius causam se adiungerent. Et hoc quidem responsum Zeno non e vestigio legatis dedit, sed expectabat, donec exploratius, quomodo se haberent ea, quae foris gerebantur, sciret. Interea comprehensi sunt qui ea, quae in urbe facta erant, ad Theuderichum scripserant, Anthimus medicus, Marcellinus et Stephanus, et non solum suas ipsorum litteras, sed etiam magistratum quorundam supposititias ad eum miserunt, quibus iubebant illum bono animo esse, tanquam multos suarum partium factores

θαρσύνειν βουλόμενοι, ὡς ἱκανοὺς ἔχοντα τοὺς συμπράττον- A. C. 477
 τας ἔνδον. καὶ τρεῖς τῶν ἀπὸ βουλῆς, τοῦ μαγίστρου πα- Ind. 15
 ρόντος, ἐξετάσαντες ταῦτα, καὶ πληγὰς τὰ σώματα πολλὰς Zenon. 4
 ἐπιθέμενοι, φυγὴν εἰσάπαξ ἐπέθηκαν. δῆθεν γὰρ ἀπέχεσθαι
 θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο. C

ε'. Ὅτι τῷ αὐτῷ ἔτει πρέσβεις ἐκ Καρχηδόνας εἰς Βυζάν- Eod. A. C.
 τιον ἦλθον, οὓς Ἀλέξανδρος ἤγεν ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναικὸς vel 478
 ἐπίτροπος· ὃς ἐτύγχανε πεμφθεὶς ὑπὸ Ζήνωνος πάλαι, συνθε- Ind. 1
 λούσης καὶ αὐτῆς τοῦτο τῆς Πλακιδίας. ἔλεγον δὲ οἱ πρέσβεις, Zenon. 5
 ἵνα ὅτι Ὀνώριχος φίλος τε τῷ βασιλεῖ καθεστήκοι ἀδόλως, καὶ στέρ-
 γοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ ἀφίησι πάντα, ἃ πρόσθεν ἐνεκάλει περὶ
 τε τῶν προσόδων καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, ἃ τῆς αὐτοῦ γυ-
 ναικὸς προειλήφει ὁ Λέων, καὶ ὅσα τῶν ἐμπόρων τῶν ἐκ τῆς
 Καρχηδόνας ἄρτι καθισταμένου τοῦ πολέμου ἐλήφθη, καὶ εἴ-
 ἵνα ἄλλο πάλαι ὁ πατὴρ πρὸς Ῥωμαίους ὀπισσοῦν ἔσχεν αἰτίαν
 τὴν τε εἰρήνην ἔχειν ἀξιοίη βεβαίαν, καὶ μηδὲν εἶναι λοιπὸν D
 τοῖς Ῥωμαίοις ὑποπτος τῷ μὴ οὐχὶ γνησίως τὰς σπονδὰς
 ἐμπεδώσειν, καὶ ὅσα ἤδη συνέκειτο. εἰδέναι γὰρ χάριν, ὅτι
 τὴν Ὀλυβρίου τετιμήκοι γυναῖκα· καὶ ταῦτα πυθόμενος πάν-
 ῶτα ἔτοιμος ἦν βασιλεῖ πράττειν, ἃ βούλοιο. ἦν δὲ τοῦτο
 πρόσχημα εὐπρεπὲς τῷ λόγῳ, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς πᾶσαν ἔδε- V. 65

3. πολλὰς B., πολλοὺς vulg. 7. Ὀλυβρίου Val., ἀλυβρίου vulg.
 18. ἐκπεδώσειν et 19. πειθόμενος vulg. 20. & H., ψ̄ vulg.
 21. εὐπρεπὲς Val., εὐπρεπεῖ vulg.

Intra urbem esset habiturus. Tres ex senatu praesente magistro de
 his quaestionem habuerunt, quos multis illatis plagis perpetuo exilio
 condemnarunt. Quippe suppliciiis Zeno et caedibus abstinere videri
 volebat.

5. Eodem quoque anno legati a Carthagine Byzantium venerunt,
 quos Alexander, uxoris Olybrii procurator, ducebat, qui iam olim a
 Zenone, Placidia consentiente, missus fuerat. Dicebant vero legati,
 Honorichum velle cum Imperatore sine fraude amicitiam contrahere
 et Romanorum partes amplecti. Quae antea repetisset de rebus
 et pecuniis uxoris suae, quae Leo ipsi praeripisset, quaeque mer-
 catoribus Carthaginiensibus per bellum, quod nuper fuerat, rapta et
 ablata essent, et in universum ea, de quibus pater eius cum Roma-
 nis litigasset, remittere et condonare. Firmam et stabilem pacem pe-
 tere, neque quicquam suspicionis Romanis relinquere statuisse, quo-
 minus pax et foedus sine fraude componeretur: multam quoque gra-
 tiam habere Imperatori, quod Olybrii uxorem honore affecerit, quod
 quia intellexerit, adduci, ut omnia, quae Imperator voluerit, facere
 paratus sit. Ista vero ad speciem tantum conficta erant: revera enim
 quamvis belli occasionem timebant. Etenim post mortem Genseric

477 δοίκεσαν ὑποψίαν πολέμου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον Γινζιρίχου
 478 πεσόντες ἐς πᾶσαν μαλακίαν οὔτε τὴν αὐτὴν ῥώμην ἐς πρῶ-
 id. 1
 on. 5 γματα ἔσχον, οὔτε τὰς αὐτὰς ἔτι συνείχον παρασκευάς, ἃς
 ἐκεῖνος πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν εἶχεν ἐφόρμους, ὡς θᾶπτον αἰεὶ
 P. 96 πράττειν, ἢ ὡς ἂν ἄλλος βουλευσάιτο. δεξάμενος δὲ αὐτοὺς
 φιλοφρόνως ὁ Ζήνων τιμῆς μὲν ἤξιωσε δεούσης τοὺς πρέ-
 σβεις, καὶ δάροις ἀπέπεμψε τοῖς πρέπουσι κοσμησας, Ἀλέ-
 ξανδρον δὲ ποιεῖ τῶν πριβάτων κόμητα.

l. C. 479 ζ'. Ὅτι συνθήκας πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι Θευδέρι-
 Ind. 2
 Zenon. 6 χος καὶ ὁ Τριαρίων οἱ Γότθοι μὴ πολεμῆν ἀλλήλοις, πέμ-
 πουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, ὁ μὲν τοῦ Βαλα-
 μήρου τῷ βασιλεῖ ἐγκαλῶν, ὅτι προδεδομένος ὑπ' ἐκείνου τυγ-
 χάνει, καὶ ὡς τῶν συντεθέντων οὐδὲν εὐρῶν ἀληθὲς Θευδε-
 Βρίχῳ συμβαίη, αἰτῶν δὲ χώραν αὐτῷ, ἐν ἧ μένοι, δοθῆναι,
 καὶ σίτον, ὅστις αὐτῷ καὶ μέχρι καρποῦ τὸν στρατὸν ἐξαρκέ-
 σει διάγειν, καὶ τοὺς προαγωγέας τῶν λημμάτων τῆς ἀρχῆς,
 οὓς δομωστικούς καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐκπέμπειν ὡς τάχιστα
 λόγον δίδοντας ὧν ἔλαβον· ἢ μὴ ταῦτα ποιουμένων πρὸ
 αὐτὸν τῶν Ῥωμαίων, οὐ δυνήσεσθαι αὐτὸς πολὺν ὄχλον κα-
 τέχειν τοῦ μὴ ὄθεν δύναιτο δι' ἀρπαγῆς ἑαυτοῖς ἐπανο-
 20 θουῶσαι τὴν ἔνδειαν. ταῦτα μὲν ὁ ἕτερος Θευδέριχος ἐλ-

5. ἄλλοι βουλευσάιτο B., ἄλλοι βουλευσάιντο Val., ἄλλοις βου-
 λεύσαιντο vulg. 10. Τριάριος vulg. 18. ἢ Val., εἰ vulg.
 τοῦ N., τῷ vulg.

in omnem mollitiem devenerant; neque pristina fortitudine ad bella gerenda vigeant; neque eosdem exercitus alebant, quos Genserichus ad omnes occasiones instructos habebat, ut semper celeritate exsequendi aliorum consilia praeveniret et anteverteret. Legatos Zeno liberaliter excepit et honore debito est prosecutus, et muneribus pro merito ornatos dimisit, et Alexandrum comitem privatorum rerum fecit.

6. Theuderichus, Triarii, et Theuderichus, Balameri filius, Gothi, foedere caverunt, ne inter se bellum gererent, et legatos Byzantium mittunt. Balameri filius Imperatorem accusabat, quod se prodidisset, et quia nihil fidei inesse his, quae promiserat, reperisset, id causae fuisse, ut cum Theudericho conveniret. Petere autem regionem sibi, in qua commoretur, dari, et frumentum suppeditari, quod alendo exercitui usque ad messem satis esset. Ut etiam redituum imperii coactores, quos domesticos Romani vocant, quam primum mittat, qui rationem redderent eorum, quae receperint. Ni ea Romani fecerint, in sua potestate non esse tam magnam turbam continere, quin rapinas et praedas agant, ex quibus suam inopiam possint sollevare. Haec quidem alter proposuit: alter Theuderichus, Triarii,

γεν, ὁ μέντοι Τριαρίου τὰ τε ἐπὶ Λέοντος συντεθέντα ἤξιόν A. C. 479
 αὐτῷ πάντως γενέσθαι, καὶ τῶν προτέρων χρόνων τὰς συν- Ind. 2
 τάξεις λαμβάνειν, τοὺς τε κηδεστὰς αὐτῷ ζῶντας ἀποδοθῆ- Zenon. 6
 ναι· εἰ δὲ καὶ ἄρα τεθνήκασι, τὸν Ἴλλουῖν περὶ τούτων ἐπο-
 5 μύσαι καὶ ἄλλους, οἷς αὐτὸς ἐπὶ τούτων τῶν Ἰσαύρων πι-
 στεύει. Ζήνων δὲ πυθόμενος, πρὸς μὲν τὸν Βαλαμήρον ἀπε-
 κρίνατο, ὅτι αὐτὸς εἶη προδότης καὶ πάντα ἐναντία οἷς ὑπέ-
 σχετο δρῆσας, ὅστις διαπολεμεῖν ὑποσχόμενος μόνος εἶτα
 καὶ βοήθειαν προσκαλέσθαι ἄλλην, πάλιν δὲ τὴν δύναμιν
 10 τῶν Ῥωμαίων καλέσας κρύφα πρὸς Θευδέριχον πράττει περὶ
 φιλίας· οὗ δὴ καὶ αἰσθόμενον τὸν στρατηγὸν τῆς Θρακίας
 καὶ τοὺς ἄλλους, ὅποσοι τὰ Ῥωμαίων φρονούσι, μήτε ἀπηγ-
 τηκῆναι, μήτε συμβάλλειν αὐτῷ τὰς δυνάμεις θρασῆσαι, φο-
 βουμένους ἐνέδραν. νῦν τε εἰ θελήσαι πρὸς αὐτὸν πολεμῆ-
 15 σαι, ἐπαγγέλλεσθαι αὐτῷ ταῦτα δώσειν νικῶντι, χρυσίου D
 λίτρας χιλίας, μυριάδας δ' ἀργυρίου, πρόσδοδόν τε πρὸς
 τούτοις νομισμάτων μυρίων· καὶ γάμον αὐτῷ δώσειν τῆς
 Ὀλυβρίου παιδὸς ἢ ἄλλης τῶν ἐνδόξων γυναικῶν ἐν τῇ πόλει.
 ταῦτά τε ἅμα λέγων τῶν τε ἀποσταλέτων παρ' αὐτοῦ τοῦ
 20 πλείονας ἀξίαις ἐτίμησε, καὶ πρόσβεις ἀπέστειλε πρῶτον μὲν
 Φιλόξενον, εἶτα Ἰουλιανόν, εἴ πως ἄρα δύναντο μεταπεῦσαι
 ξυρῆσθαι ἐκεῖνον. ὡς δὲ οὐδὲν ἔπειθε, πέμψας τοὺς στρα-

16. δ' N., δὲ vulg. 20. ἀξίαις ἐτίμησε N., ἀξίας ἐτίμησε vulg.

stulabat, ut omnia sibi a Leone promissa praestarentur, et prae-
 teritorum annorum stipendia solverentur, et affines sui superstites
 sibi redderentur; de his autem, qui mortui essent, illum et ex Isau-
 ris alios, quorum curae et custodiae commissi fuerant, iurare iussit.
 Haec ubi Zeno audivit, Theudericho Valamiri responsum dedit, eum
 esse proditorem, qui omnia contra, quam promiserat, fecisset; qui
 cum se solum bellum gesturum fidem dedisset, aliunde auxilia sibi
 accersisset: et cum Romanorum copias, quae suppetias ferrent, acci-
 visset, clam, et illis insciis, cum Theudericho amicitiam contraxis-
 set. Quae cum dux Thracliae et alii, quicumque a Romanorum par-
 tibus starent, vidissent, veritos insidias ad illum accedere aut suas
 copias eius copiis coniungere ausos non esse. Nunc etiam si velit
 cum Theudericho bellum facere, se polliceri haec, si victoriam re-
 portarit, illi daturum: auri mille, argenti quadraginta millia libra-
 rum, et reditum decem millium aureorum et nuptum illi colloca-
 turum Olybrii filiam, aut aliam ex illustrioribus mulieribus civita-
 tis. Quae quum dixisset, plerosque eorum, qui missi erant, digni-
 tatibus ornavit, et ipse legatos misit primum quidem Philoxenum,
 deinde etiam Iulianum, si qua ratione possent eum adducere, ut

Dexippus, Eunapius etc.

γιάτας ἐς τὸν πόλεμον ὄρμα, καὶ παρεκάλει Θαρσῆν ὡς
 αὐτὸς ἑκατρατεύσων καὶ κοινῇ σὺν ἐκείνοις ὅτι ἂν δέοι πει-
 σόμενος. οἱ δὲ ὡς ἐπήκουσαν, ὅτι αὐτὸς βασιλεὺς ἐξάγειν
 ἐθέλοι, οὕτως ἕκαστος αὐτῶν ἠπειγέτο ἑαυτὸν ἐπιδειῖσαι βα-
 τιλεῖ πολλοῦ ἄξιον ὄντα, ὥστε καὶ οἱ πρότερον τοῖς ἡγεμόσιν
 αὐτῶν, ἐφ' ἧ μὴ στρατεύοιντο, ἀργύριον διδόντες πάλιν εἰς
 τὸ μετέχειν τῆς ἐξόδου παρεῖχον. καὶ πάντες ἀνθήπτοντο τοῦ
 πολέμου ὀργῶντες· καὶ τοὺς τε κατασκόπους τοὺς παρὰ Θεου-
 δερίχου πεμφθέντας ἐξώρρησαν, καὶ τῆς τοῦ Βαλαμήρου
 ρυλακῆς μοῖραν ἐλθοῦσαν ἐπὶ τὸ μακρὸν τεῖχος οἱ ἐκεῖ φυ-
 λάττοντες διαπρηπῶς ἀπεκρούσαντο. ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ
 περὶ ὁμοῦ ὁ Ζήνων ἀνεχώρησε φύσιν, καὶ ὑπὸ τῆς συμφύ-
 ρου ἀπεσβέσθη δειλίας, ἐνταῦθα ὀργίζονται καὶ χαλεπῶς
 ἔφερον, κατὰ συστάσεις τε γινόμενοι ἐμέμφοντο ἀλλήλους
 τῆς ὄλης ἀτολμίας, εἰ χειρὰς τε ἔχοντες καὶ βαστάζοντες
 ἵπλα μαλακίας τριαύτης ἀκούειν ἀνέχονται, δι' ἧς πόλεις
 ἵπυσαι καὶ ἡ πᾶσα Ῥωμαίων ἰσχύς ἐξαπόλωλε, πάντων ἐπ'
 ἔξουσίας περικαπτόντων, ἃ βούλονται. τοῦτον ὁ Μαρτιανὸς
 ἠνεκλόμενος τῶν Θροῦν, πέμπει Ζήνωνι λέγων, ὅτι δεῖ τὸ
 στρατόπεδον ὡς τάχιστα διαλύειν, μὴ τι καὶ νεώτερον συνε-20

6. ἀργύριον H., ἀργυρίου vulg. I 7. τοῦ N., τοῦτο vulg., τοῦ
 τε H. 15. εἰ N., εἰς vulg.

sedus cum Theudericho solveret. Cum nihil eum moveret, evoca-
 s militibus bellum suscepit, quos hortatus est, ut bono animo
 essent. Se enim communiter cum illis belli pericula, ubi opus fue-
 rit, aditurum. Haec cum milites audiissent, Imperatorem huic bello
 interesse statuisse, ita se ad hoc compararunt, ut talem se unus-
 quisque ostendere studeret, quem Imperator merito suo plurimi fa-
 ceret. Et tam ardentibus animis ad pugnandum profecti sunt, ut
 uti antea militiae vacationem a ducibus pecunia redemerant, pecu-
 nias, ut sibi in hostes exeundi potestatem facerent, numerarent.
 aequae et exploratores, a Theudericho praemissos, vivos ceperunt,
 cohortem, quae Valamiri filii custodiam agebat, et usque ad lon-
 gos muros progressa erat, opportune depulerunt. Sed non multo
 tempore res steterunt, quin Zeno ad pristinam naturam rediret, et
 in insitam ignaviam delaberetur. Ex quo milites indignati, per tur-
 bes coeuntes, sese invicem ignaviae accusabant, quod manus haben-
 tes et arma gestantes tantae mollitiei, quae omnes civitates et
 vires Romanorum vires pessumdaret, obsequi sustinerent, neque
 visquam omnis generis contumeliis abstinuit. Hunc motum cum
 Martianus intellexisset, ad Zenonem mittit suadens, ut quam citissi-
 me fieri posset, exercitum, ne quid novarum rerum moliretur, dis-
 solveret. Ad quem Zeno remisit, et iussit, ut unusquisque militum,

στηκότες ἐργάσονται. πέμψας οὖν ἐκέλευεν ἀπιέναι ἐκάστους A. C. 479
 ἐπὶ τὰ χειμάδια, ὡς πρὸς τὸν Θεωδέριχον ἐσομένης εἰρήνης. ^{Ind. 2}
 οἱ δὲ τὸν χάρακα ἔλυσαν· καὶ ἀπῆλθον οἱ πλείους τῆ δια- ^{Zenon. 6}
 λύσει ἀχθόμενοι, καὶ ὅτι θᾶττον αὐτοῖς χωρισθῆναι συνέβη,
 Ἐπρὶν ἄνδρα ἰκεψαμένους τοῖς κοινοῖς ἐπιστῆσαι, ὅς τῆς πα-
 ρούσης λύμης ἀνακτᾶσθαι τὴν πολιτείαν ὅπως οὖν δυνήσεται.

3. δὲ add. N. 6. ἀνακτᾶσθαι Val., ἀντικτᾶσθαι vulg.

tanquam cum Theudericho pax futura esset, in hiberna concederet. Itaque castra solverunt, quam castrorum solutionem plerique iniquo animo ferentes abierunt: maxime quod discedere cogentur, antequam virum summae rerum praefecissent, qui rem publicam ab ever- sione et interitu vindicare posset.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 ΜΑΛΧΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
 ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ
 ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
 ΠΡΟΣ ΕΘΝΗ
 EX HISTORIA
 MALCHI RHETORIS
 PHILADELPHENSIS .
 EXCERPTA DE LEGATIONIBUS ROMANORUM
 AD GENTES.

ARGUMENTUM.

Adamantius legatus ad Theuderichum, Valamiri filium, in Epirum missus, finibus Romanorum eum decedere iubet: Sabinianus magnum barbarorum exercitum fugat et caedit (1). Theuderichus, Triarii filius, magnis muneribus impensis, a Byzantio oppugnandus revocatur (2). Severus, a Zenone in Africam ad Vandalos missus, multos captivos pretio redimit (3). Heraclius a Zenone ex captivitate solutus in itinere a Gothis interficitur (4, 5). Pecuniae summa, quam praefectus Aegypti muneris obtinendi causa solvebat (6). Zeno, foedere frustra Theudericho oblato, magna ope bellum parat (7). Theuderichus, Valamiri filius, Romanorum auxilio destitutus cum altero Theudericho pacem init (8). Zeno cum filio Triarii pacem et foedus contra Valamiri filium componit (9).

P. 78 α'. "Οτι ὁ Βαλαμήρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν
 V. 53 πολλοὺς τῶν ἰδίῳ ἀποβαλὼν, οὐ μικρὰν ἔχων ὀργήν τῷ

1. Βαλάμηρος vulg. 2. πολλοὺς Η., πολλῶν vulg. τῷ ἐπὶ τῷ Ν.

1. Theuderichus, Valamiri filius, multis suorum a Romanis ducibus caesis, non parum iracundiae ob acceptam cladem animo con-

πάθει ἀπέδραμον, ἀφειδῶς δ,τι ἐν ποσὶν εὗροι καίων τε καὶ A. C. 479
 φονεύων, καὶ τὴν πρώτην τῆς Μακεδονίας πόλιν, τοὺς Στό- Ind. 2
 βους, ἐπόρθησε, καὶ τῶν γε στρατιωτῶν τῶν ταύτῃ ἐμφρου- Zenon. 6
 ρούντων τοὺς ἀντιστάτας ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ τῇ Θεσσαλονί-
 5κη ἐγγύθεν ἐφεδρεύων ἠγγέλθη ὁ βάρβαρος, αὐτίκα οἱ πολί-
 ται νομίσαντες ἐκ δόλου τὰ ἐν τῇ προτεραία ἀνεγνωσθαι
 γράμματα καὶ τὴν πόλιν βούλεσθαι Ζήνωνά τε καὶ αὐτὸν B
 ἐκείνῳ παραδοῦναι, συστραφέντες ἐν σφίσις αὐτοῖς τὰς τοῦ
 Ζήνωνος στήλας καταβάλλουσι πάσας, καὶ αὐτὸν ὀρμήσαντες
 10 τὸν ὑπαρχον ἐτοιμοὶ διασπάσαι ἤσαν. οἱ δὲ κομισάμενοι πῦρ
 ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐμπιπράναι ἔμελλον, εἰ μὴ ὑποφθάσαντες τὰ
 τε ἱερὰ γένη καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀξίαις ἐξήρασαν τε αὐτὸν τῆς
 ὀργῆς τοῦ δήμου, καὶ τὸ ἀτακτοῦν λόγοις πράξει κατέ-
 στείλαν, λέγοντες, οὔτε αὐτὸν αἴτιον εἶναι τούτου, οὔτε τὸν
 15 Βασιλέα τῇ πόλει τι δυσχερὲς ἢ κακὸν βεβουλεύσθαι, τῆς P. 79
 τε πόλεως χρῆναι ποιήσασθαι φυλακὴν, ὅτῳ ἂν ἐθέλωσι καὶ
 ὃν ἠγοῦνται πιστὸν ἐπιτρέποντες ταύτην. οἱ δὲ τὰς κλεῖς
 τῶν πυλῶν ἐκ τοῦ ὑπαρχου λαβόντες τῷ ἀρχιερεῖ ἔδοσαν,
 καὶ ἀπὸ τῶν ἐνότων φρουρῶν ἐπενόησαν, ὡς ἡδύναντο, πλεί-
 20 οστην, καὶ τὸν στρατηγὸν ἔστεργον. ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ζήνων
 πυθόμενος τὸν κατέχοντα κίνδυνον, καὶ ἰδὼν, ὡς, οὐδενὸς
 βουλομένου μάχεσθαι, ἄριστον εἶη σπονδαῖς ὡς ἐν κακοῖς με-

2. Στόβους N., τόβους vulg. 10. ὑπαρχον N., ἐπαρχον vulg.

scivit, et fugiens quicquid ante pedes suos offendit, ussit et necavit, et primam, quae illi obvia fuit, Macedoniae urbem, Stobos, evertit, et militem, qui illic in praesidiis erant, omnes, qui resistere audebant, interfecit. Ut vero nuntiatum est, barbarum Thessalonicem petere, statim urbis incolae ad fraudem faciendam litteras pridie recitatas esse suspicati, et Zenonem ipsumque praefectum habere in animo, urbem barbaro tradere, seditione facta, eius statuas deliciunt, et praefectum aggressi, ad ipsum mulcandum parati erant, et praetorium, igne illato, incendissent, nisi ordo sacra procurantium et magistratus praevenientes, populi irae praefectum subduxissent et furorem plebis blandis verbis compescuissent. Dicebant enim, cum non esse horum malorum causam, neque Imperatorem male consultum civitati velle, aut illi adversa cupere. Oportere sane diligentem custodiam civitatis agere, eamque committere cui voluerint quemque sibi fidem esse cognoverint. Itaque claves civitatis a praefecto acceperunt, et archiepiscopo tradiderunt, tum ex his opibus, quae sibi tum temporis suppuebant, quam diligentissimam potuerunt custodiam instituerunt et ducem elegerunt. Interea Zeno cum audiret imminens periculum, et videret, optimum esse, quandoquidem nemo pugnare volebat, conditionibus ut in dubiis rebus aequissimis bar-

- A. C. 479 τρίαίς τῆς τῶν πόλεων φθορᾶς ἐπισχεῖν τὸν βάρβαρον, Ἄρ-
 Ind. 2
 Zenon. 6 ^{Ind. 2} τεμίδωρον πέμπει καὶ Φωκᾶν τὸν ὅτε ἦν στρατηγὸς γραμ-
 Βματέα αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ὄντα. οἱ ἐλθόντες ἔλεγον, ὅτι „σὺ
 ὁ βασιλεὺς φίλον ἐποίησατο, καὶ ἀξίαις, αἱ εἰσι λαμπρότα-
 ται Ῥωμαίοις, σεμνῶς ἐπεκόσμησε, καὶ ἄρχειν τῶν μεγίστων
 ταγμαμάτων ἐποίησεν, οὐδὲν οἷαπερ ἀνδρὶ ἀπιστήσας βαρβά-
 ρῳ. σὺ δὲ, οὐκ ἴσμεν ὅπως, ταῖς τῶν κοινῶν δυσμενῶν
 ἀπάταις ὑπαχθεῖς τὰ τε ὑπάρχοντά σοι ἀγαθὰ διέφθειρας,
 καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς σῆς ἄλλον ἐποίησας, ὡς οὐκ ἴδεις,
 κύριον. οὐκ ἂν δίκαιος εἴης τῷ βασιλεῖ ἐγκαλῶν, ὧν εἰς ἐαυ-
 τὸν ἅμα καὶ εἰς ἐκεῖνον ἐξήμαρτες. νῦν οὖν ἐπειδὴ σαυτὸν εἰς
 τοῦτο κατέστησας, ὑπόλοιπόν σοι ἔστιν ἐκ τῆς παρουσίας τύχης
 τῆς τε κατὰ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν πόλεων βλάβης ἐπισχεῖν οἷόν
 Ῥε, πέμποντα δὲ πρεσβεῖαν πειραῖσθαι τι μέτριον παρὰ τοῦ
 βασιλέως ἀγαθοῦ ὄντος εὐρίσκεισθαι.” ὁ δὲ πεισθεὶς ἄνδρας
 μὲν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον σὺν αὐτοῖς ἀποπέμπει, αὐτὸς δὲ τοῦ
 V. 54 μὲν καίειν ἢ φονεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἀνεῖργε τὸ στρατεύ-
 μα, οὐ μέντοι ἐδύνατο πάντων ὄντας ἀπόρους τὰ γούν ἐπι-
 τήδεια ἐκπορίσαι κωλύειν. καὶ δὴ προῖὼν ἦλθεν ἐπὶ τῆν
 Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ἐν
 ταύτῃ τῇ πόλει πολλὰ καὶ παντοδαπὰ τῇ στρατιᾷ καὶ αὐτῷ
 ἀποστείλαντος δῶρα, τὴν τε χώραν ἀπαθῆ πᾶσαν διεφύλαξε,
 9. ἔδεις Val., ἔδει σε B. 13. οἷόν] ὡς οἷόν τε conl. N. 18.
 ὄντων vulg. 21. τῇ ante πόλει add. B.

barum ab urbium ruinis et excidiis avertere, Artemidorum mittit et Phocam, qui Zenonis, cum dux erat, scriba fuerat. Hi progressi tali sunt oratione usi: „Te Imperator amicam conciliavit, et dignitatibus, quae sunt apud Romanos clarissimae, magnifice ornavit, etiam imperare maximis exercitibus dedit, tibi homini, licet barbaro, minime diffidens. Tu vero, nescimus quomodo, communium inimicorum fraude et dolo inductus, in discrimen te fortunamque tuas coniecisti et eas ad alium, ad quem non debebas, detulisti. Et vero haud quaquam iure Imperatori imputes ea, quae in te ipsum et in illum deliquisti. Nunc igitur, quoniam eo te redegisti, hoc tibi quantum ad praesentem fortunam reliqui est, ut ab iniuria et damnis urbibus et gentibus inferendis, quantum in te erit, temperes, et legationem mittas, qua apud Imperatorem, qui bonus est, moderatum quid et aequum obtinere coneris.” Ille vero persuasus, viros quosdam una cum ipsis Byzantium mittit. Et ipse quidem exercitum suum urere et occidere homines vetuit, etsi suos, cum omnium rerum essent egeni, quominus res necessarias sibi compararent, prohibere non potuit. Hinc movens ad Heracleam Macedoniae pervenit. Huius urbis Archiepiscopus, cum quam plurima et diversi generis munera ad eum et eius exercitum misisset, omnem regio-

καὶ οὐδὲν τοὺς οἰκοῦντας ἐνταῦθα παραλυπῶν ἐκ τῶν ταύτη **A. C. 479**
 μέρων τὸ πλῆθος ἐπεικῶς ἐπειρᾶτο διάγειν. εἰς δὲ τὸ Βυ- **Ind. 2**
 ζάντιον ὡς ἦλθον οἱ παρ' αὐτοῦ σταλέντες πρέσβεις, ἔλεγον, **Zenon. 6**
 ὅτι δέοι ταχέως περὶ πάντων αὐτοκράτορα αὐτῇ πρεσβευτῆν
 5 ἀποστείλαι, ὡς οὐχ οἷω τε πλῆθος ἄπειρον εἰσῆγειν ἐπὶ πλεί-
 ονα χρόνον τῆς ἀφ' ᾧν ἂν δύναιτο βλάβης. ὁ δὲ Ἀδαμάν-
 τιον τὸν Βιβιανοῦ παῖδα, πατρικίον τε ὄντα καὶ πολιαρχή-
 σαντα, προσθεῖς αὐτῷ καὶ τιμὴν ὑπατικῆν, ἐπέμψε παρυγ-
 γειλας, χώραν μὲν αὐτῷ δοῦναι ἐν Πανταλία, ἣ τῆς μὲν
 10 Ἰλλυρικῆς μοίρας ἐστὶν ἐπιαρχία, οὐ πολὺ δὲ ἀπέχουσα τῶν **P. 80**
 εἰσβολῶν τῆς Θρακίας, ὅπως, εἴτε Θεουδέριχος ὁ Τριαρίου ἐγ-
 χειροίη τι κινεῖν, ἐφεδρον ἔχοι αὐτὸν ἐγγύθεν κατ' ἐκείνου,
 εἴτε αὐτὸς ταράττειν τὰ συγκείμενα θέλοι, ἐν μέσῳ αὐτὸν
 ἔχων τῶν τε Ἰλλυρικῶν καὶ τῶν Θρακίων δυνάμεσιν εὐκολώ-
 15 στερον αὐτοῦ περιεῖναι δύναίτο. εἰ δὲ τροφῶν ἀποραῖν τῷ
 στρατεύματι λέγοι τὸν παρόντα ἐνιαυτὸν, αἶτε μῆτε ἐν σπό-
 ροῖς μῆτε καρποῦ ἐλπίδα ἔχων ἐν Πανταλία, ἔδωκε λίτρας
 χρυσοῦ ἀπὸντι διακοσίας, ἃς ἐκέλευε δόντα τῇ ὑπάρχῃ τῇ
 ἐκεῖ ποιῆσαι τὴν δαπάνην αὐτοῖς εἰς Πανταλίαν χορηγήσαι
 20 τῇν ἐπαρκοῦσαν. ἐτι δὲ τοῦ πρεσβευτοῦ ὄντος ἐν Βυζαντίῳ, **B**

1. παραλυπῶν H., παραλιπῶν vulg. 2. μέρων] φέρων coni. N., μερῶν H. 5. οἷω τε N., οἰοί τε vulg. 6. δύναιτο] δύ-
 ναιτο ὠφέλεισθαι et mox ὁ δὲ βασιλεὺς Ad. coni. N. 9
 Πανταλία vulg. 16. σπόροις H., σπείροις vulg.

nem a direptione illaesam conservavit, neque quicquam molestiae exhibens locorum incolis, copias suas ex reditu huius regionis alere operam dedit. Legati autem ab eo missi simulatque Byzantium accesserunt, Imperatorem monuerunt, oportere quam celerime fieri posset, legatum mittere idonea auctoritate instructum. Nec enim in eius potestate esse, longo tempore tantam militum turbam a damnis pro libidine inferendis continere. Quamobrem Imperator misit Adamantium, Viviani filium, patricium et olim urbi praefectum, quem etiam dignitate consulari auxit, iussitque regionem in Pautalia illi assignare, quae Illyricae partis est provincia non longo intervallo distans ab ingressu Thraciae. Quod eo consilio faciebat, ut, si qua Theuderichus, Triarii filius, se commovere susciperet, illum adversarium hinc oppositum sciret, atque etiam, si alter pacta violare et pacem turbare vellet, cum inter duos exercitus, Illyricum et Thracium, degeret, cum facilius opprimere posset. Quodsi hoc anno exercitum suum inopia laborare Theuderichus diceret, propterea quod nullum semen terris mandatum esset, neque ullam spem percipiendorum in Pautalia fructuum haberet, dedit Adamantio proficiscenti ducentas auri libras, quas iussit regionis illius praefecto tradere, ut eas ad convehendos in Pautaliam commeatus, qui illis alendis satis essent, impenderet. Cum legatus adhuc esset Byzan-

A. C. 479 στρατιῶται συστάντες ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ τὸν ὑπαρχον Ἰωάν-
 Ind. 2 νην προϊόντα φυλάξαντες ξιφῆρεις ὤρμησαν καὶ ὠρίσθη παρὰ
 Ζηνοῦ. 6 τῶν Ζήνωνος Ἀδαμάντιος, καὶ ταῦτα κατέστησεν. ὁ δὲ Βα-
 λαμήρου, ἐν ᾗ τὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἐγένετο, περὶ Ἡράκλειαν
 ἔμενον, καὶ ἐπὶ τὴν Ἠπειρον πέμπει πρὸς Σιδιμουῦνδον, ἐκδ
 μὲν τῆς αὐτῆς φυλῆς τὸ ἀνεκαθεν ὄντα, δοκοῦντα δὲ τότε
 εἶναι Ῥωμαίοις ὑπόσπονδον, καὶ ἐν τῇ κατ' Ἐπίδαμον Ἠ-
 πείρῳ χώραν τε νεμόμενθν καὶ εὐδαίμονα κληρον, καὶ παρὰ
 βασιλείᾳς δεχόμενον συντάξεις. ἀνεψιὸς δὲ ἦν οὗτος Αἰδοῦγ-
 Cγου, Βηρίνης τε μάλιστα ὄντος οἰκειοτάτου καὶ τὴν τῶν λε-1-
 γομένων δομειστικῶν ἀρχὴν ἀρχοντος, μεγάλην τινα οὖσαν
 τῶν περὶ βασιλεία. πρὸς τοῦτον οὖν ἔπεμπε, τῆς τε παλαιᾶς
 αὐτὸν συγγενείας ἀναμιμνήσκων, καὶ ἀξίῳ ἐξευρεῖν καὶ συμ-
 πραῦσαι τρόπον, δι' οὗ τῆς τε Ἐπιδάμου καὶ τῆς ἄλλης Ἠ-
 πείρου δυνηθείη κρατήσας στήναι τῆς πολλῆς πλάνης, καὶ ἰ-
 δρύσας ἑαυτὸν ἐν πόλει καὶ τείχεσιν ἐντεῦθεν ὡς ἂν διδῶ
 δέχεσθαι τὸ συμβαῖνον. Σιδιμουῦνδος δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ
 δεξάμενος, καὶ βάρβαρος βαρβάρῳ συνοικεῖν ἢ Ῥωμαίοις
 ἡγησάμενος κρεῖττον, ἐλθὼν εἰς Ἐπίδαμον καὶ ἰδίᾳ μετιῶν
 Dτῶν πολιτῶν ἕκαστον ὡς δῆθεν κατ' εὐνοίαν συνεβούλευεν 21
 αὐτοῖς, ἃ τε ἕκαστος ἔχει, θῦττον ὑπεκτιθεσθαι, καὶ αὐτοῦς
 ἢ εἰς νήσους ἢ πόλιν ποι σῶζεσθαι λέγων, ὡς βάρβαρος ἐπέ

3. τοῦ Ζ. conl. B. Βαλαμήρου Val., τὸν Βαλαμήρου vulg.
 10. Βηρίνης Val., Γηρήνης vulg. 14. τὸ Β., τοῦ vulg.

iii, milites, qui Thessalonicae in praesidiis erant, Ioannem praefectum, qua exiret, observantes gladiis aggressi sunt. Huic negotio finem imposuit Adamantius ex praescripto Zenonis et haec pacavit. Dum haec Thessalonicae gerebantur, Theuderichus, Valamiri filius, circa Heracleam commoratus, in Epirum ad Sidimundum mittit. Is, ex eodem genere et maioribus ortus, tunc temporis credebatur Romanorum amicus esse. Etenim regionem circa Epidamnium incolebat, quae illi ex hereditate opulenta obvenerat, et sub Imperatore stipendia merebat. Erat hic Aedoingi patruelis, qui valde familiariter Berina utebatur, et eos, qui domestici vocantur, regebat, quae dignitas magnam habet in regia auctoritatem. Ad hunc igitur misit, antiquam cognationem in memoriam revocabat et orabat, ut viam reperiret et efficeret, qua Epidamno et reliquae Epiri dominatu possiretur, ubi post tot errores consistere posset, et suis rebus urbe et moenibus firmatis, casus quos fortuna daret, exspectaret. Ut Sidimundus haec ab illo accepit, barbarus cum barbaro coniungi, quam cum Romanis, satius esse duxit. Itaque Epidamnium venit, et privatim unumquemque civium circumiens, tanquam ipsorum salutem providens, consilium dedit, ut omnia, quae quisque haberet, exportaret, et se suaque omnia in insulas, aut in aliquam aliam urbem

καίτην ὄρηται, καὶ ὅτι τῷ βασιλεῖ ταῦτα δοκοῦντά ἐστι, *A. C. 479*
καὶ ὡς Ἀδαμάντιος ἐπὶ ταῦτα πεμφθεῖη· κρείττον οὖν εἶναι ^{Ind. 2}
αὐτοῖς, ἕως ἔτι ἄπεστιν, κατὰ πλείονα σχολὴν τὰ κατ' αὐ- *Zenon. 6*
τοὺς διοικήσασθαι. ταῦτα καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς ἐκεῖ
Ἐφυλάττουσιν, οὖσιν ὡς διαχιλίοις, οἳ καὶ ἀμύνασθαι ἐπιόντα
πρὸς γε τὸ παραχρημα ῥαδίως ἠδύναντο, ἔπεισεν ὁμοῦ πάν- *P. 81*
τας ἐκλιπεῖν Ἐπίδαμνον, καὶ λέγων καὶ ταυράτων, καὶ φήμην
αἰεὶ καινὴν περὶ ὠμόμενος ἐμβάλλειν, καὶ ὅτι βασιλεῖ ἀπεχθή-
σονται μᾶλλον ἀντιστῆναι θέλοντες, καὶ πρὸς τὸν Βαλαμῆ-
¹ *χορου* εὐθέως ἐπέστελλεν, ὡς τάχος ἐπείγεσθαι. ὁ δὲ τὸ τοῦ
Σιδιμόνδου ἐπέμενε δῆλωμα, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν νόσφ *V. 55*
κατεχομένην, ἔξ ἧς ἐτελεύτησε. φανερὰν μόντοι τῆς καθέ-
δρας πρόφασιν ἐποιεῖτο τὴν τοῦ πρεσβευτοῦ παρὰ Ζήνωνος
ἄφιξιν καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅπως πρὸς αὐτὸν ἔχει τὰ
² *Σέκ* τοῦ βασιλέως. ἐπεὶ δὲ τὴν ἀδελφὴν μὲν ἀποθανοῦσαν ἔθα-
ψεν, τὴ δὲ παρὰ Σιδιμόνδου ἀπήντησε καλοῦντα, πρὸς τοὺς *B*
Ἡρακλειώτας ἐκλιπόντας μὲν τὴν πόλιν, ἐς φρουρίον δὲ ἰσχυ-
ρὸν ἀνασκευασαμένους, πέμψας ἀπῆτει σίτον πολὺν τινα καὶ
οἶνον, ὅπως τῷ στρατῷ ἔχοι ἀπιῶν ἐφόδια. οἳ δὲ οὐδὲν
³ *ἔφρασαν* αὐτῷ δύνασθαι . . . ἐν τοσαύταις ἡμέραις λέγοντες, †
ὅσον εἶχον ἐπὶ φρουρίῳ γε μικρῷ δεδαπανῆσθαι. ὁ δὲ πρὸς
ὄργην τὰ πλεῖστα τῆς πόλεως ἐμπρήσας, ἀνδρῶν οὐσης ἐρή-

3. ἕως Val., εὐ vulg. 4. στρατ. λέγων τοῖς con. N.

conferret: barbarum enim quam primum Epidamnium invasurum: sic enim Imperatorem decrevisse, qui ad eam rem exsequendam Adaman- tium miserit. Itaque melius esse per otium, dum nondum adesset, rebus suis prospicere. Erant quoque in ea urbe in praesidiis mili- tum duo millia, qui barbari primum impetum repellere potuissent. His quoque multum dicendo et terrorem iniiciendo et quotidie no- vos rumores spargendo persuasit, ut urbem Epidamnium desertam relinquerent. Aiebat enim, eos, si resistere auderent, magis Impe- ratoris voluntati adversaturos. Mox quo celerius Theuderichus ac- cederet, ad eum misit: is circa Heracleam condecorat, et quid sibi nuntii a Sidimundo veniret, et propter morbum sororis, quae paullo post decessit, exspectabat. Suae autem morae causam palam lega- tum esse simulavit, quem ad eum Zeno miserat, quia ex eo, quo animo in se esset Imperator, intelligere cuperet. Nec multo post, cum sororem suam mortuam efferret, a Sidimundo nuntius occurrit, qui eum accesseret. Tum ad Heracleotas, qui urbem reliquerant et se in arcem munitissimam receperant, misit qui peterent magnam frumenti vim et vini, ut discodens viaticum, quod alendo exercitui sufficeret, haberet. Illi autem responderunt, nihil sibi restare com- meatuum, quos largiri possent, etenim quos habuissent tot diebus in parvo castello consumpsisse. Ille ira exarsit, et urbis, quae ab

A. C. 479 μον, εὐθύς ἀπάνισταται. καὶ κατὰ τὴν δύσοδον καὶ στεγὴν
 Ind. 2 ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὴν νέαν λεγομένην Ἑπειρον ἀπάγουσαν ἀνα-
 Zenon. 6 στήσας ἤλαυνε, καὶ προπέμπει τοὺς ἵππεὺς τὰ ἄκρα τῆ στρα-
 C τῆ προκαταληφόμενους, καὶ ἕως ἀνέλπιστοί εἰσι κατ' ἐκεῖνα
 χωρήσειν, ἔξ ἐφόδου ἀθρόας ἐκκρούουσας τὴν φυλακὴν, ἥτις 5
 ἦν αὐτόθι. οἱ δὲ ὡς ἀνέβησαν, οἱ ἐπὶ τῷ τειχίῳ φρουροῦν-
 τες στρατιῶται τό τε πλῆθος ἰδόντες καὶ πρὸς τὸ αἰφνίδιον
 αὐτῶν καταπλαγέντες οὔτε ἐς ἀλκὴν ἔτι τραπέυθαι ὑπέμι-
 ναν, οὔτε λογισμὸν ἔσχον ἀποζευῆσαι τὸ τεῖχοςμα, ἀλλ' ὄρ-
 μησαν φεύγειν, ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως ἀπερίοπτοι πάντων τῶν
 εἰς τὸν τότε καιρὸν ὠφελῆσαι δυναμένων. οἱ δὲ κατὰ πολ-
 λὴν ἐρημίαν προσιόντες ἐχώρον, ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτὸς δ'
 Θευδέριχος, Σόας δὲ ὁ μέγιστος τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατηγῶν
 D κατὰ τὸ μέσον εἶχε, Θευδιμουῦνδος δὲ ὁ ἄλλος τῶν Βαλαμή-
 ρου παίδων ἐπὶ τῆς οὐραγίας. Θευδέριχος μὲν οὖν προκα- 15
 ταβὰς καὶ θαρσῶν, ὡς οὐδεὶς ἦν αὐτοῖς ἐφεπόμενος, τοῖς
 ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις εἶπεν προχω-
 ρεῖν αὐτὸς δὲ ἠπειροῦ φθάσαι προκαταλαβῶν ἢ ἂν δύναίτο
 πόλιν. καὶ πρὸς μὲν τὴν Λυχνηδὸν ἐπελθὼν ἀπεκρούσθη,
 ἐπὶ ὄχθρῳ κειμένην καὶ πηγῶν ἔνδον πλήρη, καὶ σίτου προ- 20
 ενόντος. ἀναστὰς δὲ ἐκείθεν τὴν τε Σκαμπίαν αἶρετ, τῶν
 οἰκητόρων αὐτὴν πάλαι ἐκλελοιπότεων, καὶ ἔξ αὐτῆς ὁρμήσας

2. ἐπὶ N., ὑπὸ vulg. 4. ἐκεῖνα vel ἐκεῖνων N., ἐκεῖνω vulg. 6.
 τοιχίω vulg. 8. ἀλκὴν N., ἄλλην vulg. 11. πολλὴν Val., πολὺ
 vulg. 20. παρόντος conl. H. 21. Σκαμπίαν N., καρπίαν vulg.

hominibus vacua erat, quam plurima loca incendit, et confestim motis
 castris, via ardua et angusta, quae ad novam Epirum ducebat, per-
 rexit. Tum equites praemittit, qui iuga montium prius occuparent,
 ut, cum nemo suspicari posset, eos per ea loca progressuros, prae-
 sidia, si qua essent, impetu der repente facto depellerent. Qui pro
 moenibus urbis praesidia agebant, ut multitudinem hostium con-
 spexerunt, subito casu perterriti, neque resistere ausi sunt, neque
 illis tantum animi et prudentiae fuit, ut propugnaculum occluderent,
 sed in fugam conversi prae pavore nihil, quod illis utile esset, attende-
 runt. Hostes autem per loca hominibus vacua et deserta progrediebantur.
 Theuderichus erat inter primos, Soas a Theudericho secundum in
 exercitu gradum tenebat, et medium agmen ducebat, Theudemundus,
 alter ex Valamiri filiis, extremum. Theuderichus valde audax et confi-
 dens, ut neminem, qui sibi resisteret, obviam fieri vidit, eos, qui apud
 currus et cetera impedimenta erant, procedere iussit. Ipse praecipit,
 ut quaecumque posset urbem praeveniendo caperet. Ad Lychnidum
 accedens est repulsus. Erat enim difficili loco sita et fontium sca-
 turigine plena, et convecto prius frumento abundabat. Hinc mo-
 vens, Scampiam, quam iam dudum incolae reliquerant, diruit, et inde

Ἐπίδαμνον λαμβάνει. Ἀδαμάντιος δὲ ταῦτα πυθόμενος προ- A. C. 479
πέμπει τῶν ἱππέων τῶν βασιλείων τινὰ, οὓς μαγιστριανοὺς Ind. 2
καλοῦσι, μεμφόμενός τε αὐτῶ παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς προ- P. 82
σβείας ποιῶντι, καὶ κελεύων ἡρεμεῖν καὶ μήτε πλοῦτα λαβεῖν,
5 μὴτ' ἄλλο τι τῶν παρόντων πλέον νεωτερίσσει, ἕως ἂν αὐτὸς
ἔλθῃ· ἀποστελεῖται δὲ καὶ ἄνδρα, ὅστις τὰ πιστὰ δώσει τῆς
μετὰ τὴν πρεσβείαν αἰθίς ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ὕλης ἀδείας.
ταῦτά τε πρὸς ἐκεῖνον ἐπέστελλε, καὶ αὐτὸς ἕρας ἀπὸ Θεσ-
σαλονίκης ἔρχεται εἰς Ἐδεσσαν, ὅπου ἦν Σαβινιανός, σὺν δὲ
10 αὐτῶ καὶ Φιλόξενος. καὶ τὰς τε δέλτους αὐτῶ παρέχουσι,
καὶ στρατηγὸν ἀποφαίνουσι, καὶ περὶ τῶν καθόντων εὖ διαβου- B
λεύοντο. καὶ τὸ μὲν ἐπιχειρεῖν τοῖς βυρβάρους πορευομένοις
οὐκ ἀσφαλὲς ἔδοκει, ὀλίγων μὲν συνόντων αὐτῶ Σαβινιανῶ
μισθοφόρων οὐκείων, τῆς δὲ δημοσίας στρατιᾶς καὶ τῶν κοι-
15 τῶν ταγματίων τῶν μὲν δισκαρμένων κατὰ πόλεις, τῶν δὲ
μετὰ τοῦ στρατηγῶ Ὀνούλφου ἀκολουθούντων. ἔδοκει δὲ πέμ-
πειν ἀπανταχοῦ προστάγματα συγκαλοῦντα τοῦς στρατιώτας,
καὶ τὸν στρατηγὸν δηλοῦντα προπέμπειν τὸν πρεσβευτήν. ἤδη
δὲ ὀρμωμένοις ὁ παρὰ τοῦ Ἀδαμαντίου προαπεσταλμένος ἱπ- C
πέυς ἀπαντῶ, τὸν τῶν βαρβάρων ἔχον ἱερέα, ἃν οἱ Χριστι-
ανοὶ καλοῦσι πρεσβύτερον, ὡς πίστιν τῆς ἀδείας αὐτῶ ἐπι-
θήσονται. ἔχοντες οὖν αὐτὸν σὺν αὐτοῖς ἡλείγοντο, καὶ ἀφι-
8 ἐπὶ vulg. 16. Ὀνούλφου Val., ὁ Εδούλφου vulg. 20. ἀ-
παντῶ H., ἀπαντα vulg. 22. ἔχοντες B., ἄγοντες Val., λέ-
γοντες vulg.

progressus impetu facto Epidamnum occupat. Quod ubi cognovit Adamantius, mittit unum ex equitibus Imperatoris, qui cum eo ex-
postularet, quod contra id, quod missa legatione promiserat, faceret,
et inberet ab incepto desistere neque naves sumere, aut quicquam
aliud novarum rerum tentare, donec adventaret: denique virum ad
se mittere, qui sibi tuti post peractam legationem reditus et reli-
quae securitatis fidem praestaret. Haec cum ad eum Adamantius
mandata dedisset, ipse, Thessalonica relicta, Edessam venit et una
cum eo Philoxenus. Erat Edessae Sabinianus, cui litteras Imperato-
ris reddiderunt quemque ducem crearunt ceteraque omnia ordine
administrarunt. Sed barbaros recedentes persequi minime tutum
visum est. Sabiniano enim pauci milites mercenarii ex eius dome-
sticis et familiaribus aderant. Nam qui publice merebant et ordi-
nariis legionibus adscripti stipendia faciebant, cum per urbes dis-
persi, tum Onulfum, ducem suum, secuti, abierant. Itaque visum
est edicta, quibus milites undique evocarentur, proponere, et
ducem legatum, qui ea promulgaret, praemittere. Eo ipso tempore
eques ab Adamantio missus reversus, una secum adducens barbaro-
rum sacerdotem, quem Christiani presbyterum vocant, qui tuto Ada-

- A. C. 479 κρούνται εἰς Λυχνηδόν. τῶν δὲ ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἐν ταῖς
 Ind. 2 ἀξίαις (παλαιόπλουτος τε γὰρ αὐτῆ καὶ εὐδαίμων ἢ πόλις)
 Zenon. 6 καὶ τῶν ἄλλων ἀπαντησάντων, εἰσέρχονται ἐνταῦθα. καὶ ἀπο-
 V. 56 στέλλει πάλιν Ἀδαμάντιος εἰς Ἐπίδαμνον, κελύειν ἢ αὐτὸν
 τὸν Θεοδέριχον εἰς τι τῶν περὶ Λυχνηδὸν χωρίων ἀπαντῆ-5
 σαι μετ' ὀλίγων διαλεξόμενον αὐτῷ περὶ ὧν ἀπέσταλτο, ἢ εἰ
 βούλοιο, αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς Ἐπίδαμνον, πέμψαι ὁμήρους εἰς
 Λυχνηδὸν Σόαν τε τὸν αὐτοῦ στρατηγὸν καὶ Λυγίσθεον, φυ-
 λαχθησομένους ἕως ἂν αὐτὸς ἐπανεέλθῃ. ὁ δὲ πέμπει μὲν
 D τούτους, ἐκέλευσε δὲ αὐτοὺς περιμεῖναι ἐν Σκαμπίᾳ καὶ προ-
 αποστεῖλαι ἄνδρα, ὃς τὸν Σαβινιανὸν ὀρκώσει, ἢ μὴν ἐπανι-
 όντος σώου τοῦ Ἀδαμαντίου καὶ αὐτὸν τοὺς ὁμήρους ἀπα-
 θεῖς ἀποπέμψαι. ὁ δὲ Σαβινιανὸς οὐκ ἂν ἔφη ὁμοῦσθαι-
 οὐδὲ γὰρ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὁμομοκέσαι ἐπ' οὐδενὶ πρά-
 γματι, καὶ τὸ πάλαι αὐτῷ δόξαν οὐκ ἂν νῦν καταλύσειν. καὶ 15
 τοῦ Ἀδαμαντίου λέγοντος, ὡς ἀνάγκη συγχωρῆσαι τῷ καιρῷ
 ἢ ἄπρακτον εἶναι τὴν πρεσβείαν, (οὐ γὰρ αὐτὸν ἀπελθεῖν μὴ
 τι καὶ ἐνέχυρον τοῦ σώματος λαβόντα,) οὐδὲν μᾶλλον ἐπεί-
 P. 83 σθη, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἔφη εἰδέναι τὰ ἐαυτῷ πρακτέον, αὐτὸν
 δὲ οὐδὲν ποιήσῃν παρὰ τὸν αὐτοῦ νόμον. ἐνταῦθα Ἀδαμάντιος

10. Σκαμπία Val., καμπία vulg. προσαποστεῖλαι vulg.

13. ὁμεισθαι B. 19. αὐτὸν H., αὐτοῦ vulg.

mantium ad barbarum accedere fide sua interposita iuberet, advenerat. Quem Sabinianus et Adamantius secum ducentes protinus discedunt et Lychnidum veniunt. Erat haec urbs iam olim opulenta et divitiis abundans: cuius magistratus et alii cives obviam illis prodierunt, et eos in eam introduxerunt. Hinc Adamantius denuo Epidamnum mittit petitque, ut Theuderichus ad se circa Lychnidum cum paucis veniret, et de rebus, de quibus ad eum missus erat, secum colloqueretur, aut si illi videretur, ipsum Epidamnum accessurum, modo Soam, ipsius ducem, et Dagistheum obsides Lychnidum mitteret, qui illic asservarentur, dum salvus et incolumis remitteretur. Hos quidem barbarus mittit, sed Scampiac subsistere et hominem ad Sabinianum praemittere iussit, qui Sabinianum iureiurando adigeret, si salvus et incolumis Adamantius rediret, se quoque salvos et incolumes obsides dimissurum. Sed Sabinianus negavit se iuraturum. Nec enim ulla de re antea se iurasse, neque opinionem apud animum suum a tam longo tempore inveteratam depositurum. Cum Adamantius diceret, necesse esse tempori cedere aut legationem irritam fore: nec enim se profecturum, nisi prius aliquod vitae et salutis suae pignus accepisset: Sabinianus tamen nihil movebatur. Et illum quidem ait scire, quid sibi facto opus sit, se quidem nihil quicquam contra legem, quam colat, commissurum. Hic cum Adamantius in dubio haereret, assumptis ducentis militibus, per ripas inaccessas et viam multis incognitam neque an-

τιος καταστάς εἰς ἄπορον, λαβὼν στρατιώτας διακοσίους, δι' A.C. 479
 ὄχθων τε ἄβρων καὶ ὄδοῦ ἀδήλου μὲν τοῖς πολλοῖς, στενῆς ^{Ind. 2}
 δὲ καὶ ἀτριβοῦς καὶ τότε πρῶτον ἵππους, ὡς ἐλέγετο, δεξα- ^{Zenon. 6}
 μένης, ἀφ' ἐσπέρας ὁρμήσας καὶ κύκλω περιελθὼν ἔρχεται
 ἑὶς φρούριον Ἐπιδάμνου πλησίον ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ κείμενον
 καὶ ἄλλως ἄμαχον, ᾧ φάραγξ ὑπέκειτο βαθεῖα, καὶ παρὰ
 τὴν φάραγγα ποταμὸς βαθὺς ἔρρει. ἐνταῦθα μεταπέμπεται
 τὸν Θευδέριχον. καὶ ὁ μὲν ὑπακούσας ἔρχεται, καὶ τὴν ἄλ-
 λην στρατιὰν πόρρω καταστήσας σὺν ὀλέγοις ἵππεῦσι πρὸς Β
 10 τὸν ποταμὸν ἀφικνεῖται. Ἀδαμάντιος δὲ κύκλω περὶ τὸν λό-
 φον τάξας στρατιώτας, ὅπως μὴ κύκλωσις παρ' ἐκείνου γέ-
 νηται, ὑποκαταβάς εἰς πέτραν, ἀφ' ἧς ἦν ἀκουστόν, καὶ κε-
 λεύσας κἀκείνῳ τοὺς ἄλλους ἀποπέμψαι, μόνος διελέγετο
 μόνῳ. καὶ καταστάς ὁ Θευδέριχος κατηγορεῖ Ῥωμαίων, ὡς
 2 Σέδοκει, δίκαια, λέγων, ὅτι „ἐγὼ μὲν ἔξω τῆς ὅλης Θρακῆς
 διατριβεῖν ἠρόνμην, πόρρω πρὸς τὴν Σκυθίαν, ὅπου μένων
 οὔτε ἐνοχλεῖν ἐνόμιζον οὐδένα, ἐτοίμως δὲ βασιλεῖ ὑπακού-
 σεσθαι ἐντεῦθεν ἔς ὅ,τι προστάξειεν. ὑμεῖς δὲ καλέσαντες
 ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Θευδέριχον, πρῶτον μὲν ὑπέ- C
 20 σχεσθε τὸν τῆς Θρακῆς στρατηγὸν μετὰ τῆς δυνάμεως εἰθύν-
 μοι παρέσεσθαι, ὃς οὐδαμοῦ ἐφάνη, ἔπειτα καὶ Κλαύδιον
 τὸν τοῦ Γοθικοῦ ταμίαν σὺν τῷ ξενικῷ ἤξειν, ὃν οὐδὲ ἀν-
 τὸν εἶδον, τρίτον καὶ ἡγεμόνας ὁδῶν μοι δεδώκατε, οἱ τὰς

10. παρὰ vulg.

lea initam, et quae tunc primum equites admisisse dicitur, sub ve-
 speram profectus circumeundo pervenit ad castellum Epidamno pro-
 ximum, in praerupto tumulo situm, cui suberat fossa profunda, in
 quam altus fluvius influebat. Illic Theuderichum accessit; et ille
 quidem obtemperans venit, et instructo longe a tergo cetero exer-
 citu, cum paucis equitibus ad fluvium accessit. Adamantius autem,
 ne illae insidiae tentarentur, undique in orbem circa collem milites
 collocavit, et descendens in saxum, unde exaudiri posset, et
 iubens barbarum omnes alios dimittere, solus cum solo est colloca-
 tus. Hic cum Theuderichus constitisset, Romanos iure, ut videbatur,
 accusat. „Ego quidem“, inquit, „extra Thraciae fines Scythiam versus
 vitam transigere constitueram. Hic mihi manenti et Imperatori in
 omnibus obtemperare parato neminem vexare in mentem veniebat. Vos
 me ad bellum contra Theuderichum, Triarii filium, evocastis, et primum
 quidem Thraciae ducem cum exercitu mihi praesto futurum promi-
 sistis: is nullibi gentium apparuit: deinde Claudium, procuratorem
 stipendii Gothici, cum extero milite adventurum, quem quoque nusquam
 vidi. Tertio mihi viarum duces dedistis, qui, tutis et expedi-
 tis omissis, per eas, quae ad hostem ferebant, per praerupta et

- A. C. 479 εὐπωροτέρως τῶν ὀδῶν ἐάσαντες τὰς εἰς τοὺς πολεμίους φε-
 Ind.²ρούσας ἀπήγαγον δι' ὀρθίας ἀτραποῦ καὶ κρημνῶν ἀμφιρρό-
 Zenon.⁶πων, ἐν οἷς παρὰ μικρὸν ἤλθον, σὺν ἰππεύσιν τε ἰὼν, ὡς εἰκός,
 καὶ ἀμάξαις καὶ στρατοπέδων κατασκευῇ, ἐπιθεμένων ἡμῖν
 ἄφνω τῶν πολεμίων ἅμα τῷ ἐμῷ πλήθει παντὶ ἀπολέσθαι⁵
- Δικαδάραξ. ἐνταῦθα ἀναγκαίαν ἐβιάσθη σύμβασιν πρὸς αὐ-
 τοὺς ποιήσασθαι· οἷς χροῖ πολλὴν χάριν ἔχειν, ὅτι ὑφ'
 ὑμῶν προδοθέντα δυνάμενοι καὶ διαφθεῖραι διέσωσάν γε
 ὅμως." Ἀδαμάντιος δὲ τῶν τε τοῦ βασιλέως τιμῶν αὐτὸν
 ἀνεμίμνησκε, καὶ ὅτι πατρίκιον καὶ στρατηγὸν ποιήσας, ἀπ-
 τοῖς πλεῖστα καμοῦσι παρὰ Ῥωμαίοις γέρα ἔστί, καὶ τῶν
 ἄλλων δωρεῶν καὶ πλούτου ἐπέπλησεν, ἀνθ' ὧν ἔδει μηδέ-
 ποτε πρὸς αὐτὸν ἄλλως πως ἢ πρὸς πατέρα φρονεῖν τε καὶ
 διατίθεσθαι. καὶ τὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐγκλήσεων (ἦν γὰρ
 οἶμαι ἀληθῆ) διακρούεσθαι ἐπειράτο. καὶ ὅτι οὐκ ἀνεκτὰ⁵
 ποιήσειεν ἐν πρεσβείας ἐλπίδι καταλαβὼν τὰ Ῥωμαίων, οἱ
- P. 84 καὶ ἀποκεκλεισμένον ἐν Θράκη ἔχοντες ὄρεσι καὶ ποταμοῖς
 καὶ περιβολῇ στρατοπέδων, ὅμως συνεχώρησαν ἐκόντες διεξ-
 ελθεῖν· οὐ γὰρ ἂν μὴ βουλομένων αὐτὸν ἐκείθεν κινήθηται,
 εὐδὲ εἰ δεκαπλασίαν εἶχε δύναμιν τῆς παρουσίας. νῦν τελοῦ-
 συμβουλευεῖν αὐτῷ μετριώτερον ἑαυτὸν τῷ βασιλεὶ παρέχειν
3. ἰὼν Val., ἰώνων vulg. 13. ἄλλως πως Val., ἄλλ' ὡς πῶς
 vulg. 16. καταλαβὼν τὰ Val., καταλαβόντα vulg.
- praecipitiā loca me deduxerunt, in quibus parum abfui, quum cum
 equitibus et curribus et alio castrorum apparatu iter facerem et
 hostes in me derepente irruerent, quin cum toto exercitu meo fun-
 ditus interirem. Ex quo necessariam cum illis pactionem facere
 sum coactus, quibus magnam gratiam habere oportet, quod me, a
 vobis proditum, cum occidere possent, tamen servarunt." Ad haec
 Adamantius illi in memoriam revocavit, quibus illum Imperator ho-
 noribus affecisset, ut patricium et ducem creasset, quae essent apud
 Romanos praemia his, qui strenuam rei publicae navaverint operam,
 constituta amplissima, ut eum multis donis et muneribus cumulas-
 set, pro quibus decuerat Imperatorem haud secus, quam patrem,
 colere et revereri. Ceterum ea, de quibus Imperatorem insimulabat,
 (et erant opinor vera,) diluere et refutare conatus est. Sane mi-
 nime toleranda commisisse, qui per speciem legationis Romani im-
 perii partem invaserit et occuparit, praesertim quum illi, tametsi
 copiae eius in Thracia montibus et fluviis inclusae et militum manu
 septae tenerentur, tamen libere exire concesserint. Etenim si no-
 luisent et restituisent, etiamsi eius copiae decies numero superas-
 sent eas, quas nunc haberet, nunquam tamen inde pedem referre
 potuissent. Nunc igitur se illi suadere, ut se summissius erga Im-
 peratorem gerat. Nec enim tandem in eius potestate fore Roma-
 norum, qui illi unquam imminerent, manus effugere. Oportere igitur

οὐ γὰρ ἂν δυνήθῃσαι τὴν Ῥωμαίων εἰς τέλος ὑπερβάλλειν A. C. 479
 χεῖρα πανταχόθεν ἐφροσθηκότων. δεῖν οὖν, εἰ αὐτῷ πείθοιτο, Ind. 2
 ἐκλιπεῖν μὲν τὴν Ἠπειρον καὶ τὰς αὐτόθι πόλεις, (οὐδενὶ γὰρ Zenon. 6
 εἶναι φορητὸν πόλεις οὕτω μεγάλας, τῶν οἰκητόρων ἐκβληθέν-
Στων, ὑπ' αὐτοῦ κατέχεσθαι,) ἐλθεῖν δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν, **B**
 ἐν ἧ χώρᾳ εἶναι πολλὴν παρὰ τὰ οἰκούμενα, καλὴν μὲν καὶ V. 57
 εὐγείον, ἐνδεᾶ δὲ οἰκητόρων, ἣν δύναται γεωργῶν ἐν πᾶσιν
 ἀφρόνοις αὐτοῦ τὴν στρατείαν διάγειν. ὁ δὲ Θευδέριχος αὐ-
 τὸς μὲν ἐπώμνυε ταῦτα βούλεσθαι, οὐ μέντοι ἀνέξεσθαι
Ο αὐτοῦ τὸ πλῆθος, πολλὰ μὲν προτεταλαιπωρηκὸς, μόλις δὲ
 ἀναπαύσεως νῦν ἐπιλαβόμενον· οὓς οὐ δύνασθαι μήπω ἀνα-
 πνεύσαντας ἄγειν μακρὰν οὕτω πορείαν. ἀλλὰ νῦν μὲν αὐ-
 τοὺς εἴην αὐτοῦ ἐπιχειμάσαι, μήτε πρόσω χωροῦντας ὧν
 ἔχουσι πόλεων, μήτε ἐπιφθείροντας· σγνθέμενον δὲ περὶ πάν-
Στων ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ ἤρι πέμψαι τὸν ἄξοντα ἐπὶ τὴν Δαρ-
 δανίαν, ἔμβως ἐπακολουθήσοντας. ἔλεγε δὲ, ὡς ἔτοιμος εἶη
 τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν καὶ τὸ ἅμαχον πλῆθος καταθέμενος
 ἐν πόλει, ἧ βούλοιτο βασιλεὺς, καὶ ὁμήρους παρασχὼν τῆς
 ἀπάσης πίστεως τὴν τε μητέρα καὶ ἀδελφὴν, μετὰ ἑξακισχι-
Ολίω τῶν μάλιστα μαχίμων ἐλθεῖν ὡς τάχιστα ἐς Θράκην·
 καὶ ὑπισχεῖσθαι σὺν τούτοις καὶ τοῖς Ἰλλυριοῖς στρατιώταις

4. ἐκβληθέντων B., ἐκλυθέντων vulg. 13. ὧν add. N. 14. μή-
 τε τι φθείρ. N. σγνθέμενος vulg. 16. ἔτοιμος coni. B., pro
 ἔμβως ἐπιεικῶς N.; cf. 247. 2., ἐκ ποδὸς Schopenus. ἐπακα-
 λουθήσαντας vulg.

tur, si se audiat, Epiro et eius regionis urbibus cedere. Nec enim ullo modo ferendum, tam magnas urbes, expulsis incolis, cum tenere. Abeat igitur in Dardaniam, ubi regio sit praeter eam, quae habitatur, ampla, amoena et fertilis, quae incolis indigeat; quam si colat, omnium rerum abundantia exercitum suum alere et sustentare possit. Theuderichus iurciurando affirmavit, id quidem sibi cordi esse: sed exercitum suum reluctaturum esse, qui tot mala perpeusus, vix nunc quiete fruere. Fieri enim non posse, ut milites, nondum a laboribus respirantes, tantum itineris ducerentur. Sed oportere ipsos sinere in his locis hiemare ea conditione, ut non ultra in tentandis urbibus aliis, quam quas haberent, aut populationibus faciendis progredierentur. Quibus ita compositis, ab Imperatore petiit, ut ineunte vere virum, qui eos in Dardaniam deduceret, mitteret; ipsos enim libenter secuturos esse. Addidit, se omnem suum apparatus bellicum et omnem imbellem turbam paratum esse in ea urbe, quam Imperator praescriperit, relinquere. Quin, matre quoque et sorore ad fidem confirmandam obsidibus datis, se ipsum Thraciam cum sex hominum fortissimorum millibus quam celerrime petiturum. Cum his et Illyricis militibus et aliis, quos Imperatori mittere placuerit, se tota Thracia Gothos extermin-

- A. C. 479 καὶ ἄλλοις, ὁπόσους ἂν βασιλεὺς ἀποστείλῃ, τοὺς ἐν τῇ
 Ind.² Θράκη Γότθους ἀναλώσειν ἅπαντας, ἐφ' ᾧ τε, εἰ τοῦτο
 Zenon. 6 ποιήσοι, αὐτὸν τε ἀντὶ Θευδερίχου στρατηγὸν γενέσθαι, καὶ
 εἰσδεχθῆναι εἰς τὴν πόλιν τὸν Ῥωμαϊκὸν πολιτεύσοντα τρύ-
 πον· ἔτοιμος δὲ, εἰ προστάξει βασιλεὺς, καὶ εἰς Δαλματῶν
 ἀπελθεῖν, ὡς Νέπωτα κατάξων. Ἀδαμάντιος δὲ οὐκ ἔφη κύ-
 ριος εἶναι οὐδὲν αὐτῷ συνθέσθαι μένοντι ἐν τῇ χώρᾳ, ἀλ-
 λά δεῖν βασιλέα πρῶτον περὶ τούτων πείθεσθαι. ἀνοίσειν
 οὐκ ἐκείνῳ, καὶ αὐτὸς ἐπιμενεῖν, ἕως τὴν τοῦ κρατοῦντος
 διαπύθηται γνώμην. ἐπὶ τούτοις διελύθησαν ἀπ' ἀλλήλων. ¶
 ἐν ὧσιν δὲ Ἀδαμάντιος ἀμφὶ ταῦτα ἦν, συνελήλυθει μὲν πολ-
 λά τῶν ταγμάτων εἰς τὴν Λυχνηδὸν κατὰ τὴν τοῦ στρατηγοῦ
 P. 85 ἀγγελίαν, λέγει δὲ τις τῷ Σαβινιανῷ, ὡς οἱ βάρβαροι κατα-
 φρονήσαντες σχολαίτερον κατὰσιν ἀπὸ τῆς Κανθαβείας, οἱ
 τε σκευοφόροι αὐτῶν καὶ τῶν ἀμαξῶν αἱ πλείους καὶ οἱ ἐπι-
 τῆς οὐραγίας, ἐν οἷς καὶ Θευδίμουδος ἦν ὁ τοῦ Θευδερίχου
 ἀδελφὸς, καὶ ἡ μήτηρ ἢ τούτων, καὶ ὅτι ἔστιν ἑλλίς τῶν
 πλειόνων κρατήσιν. ὁ δὲ τότε ἰππικὸν μεθ' ἑαυτοῦ συντά-
 ξας καὶ πεζοὺς οὐκ ὀλίγους κύκλῳ διὰ τῶν ὄρων περιπέμ-
 ψας καὶ προειπὼν ὁπότε δεῖ καὶ πόθεν ἐκφανῆναι, δειπνή-
 σας καὶ ἀναλαβὼν τὸ στράτευμα ἀφ' ἐσπέρας ἐχώρει. καὶ
 Βᾶμα τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ἐπιτίθεται ἤδη πορευομένοις. καὶ ὁ
 μὲν Θευδίμουδος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς εἶδον τὴν ἔφοδον,

8. πυθέσθαι conl. Val. 14. Κανθαβείας Val., Κανθαμείας vulg.

naturum polliceri. Quae si exsecutus fuerit, petere, ut dux loco Theuderichi creetur, et civitate donetur et Romanorum more rem publicam sibi administrare liceat. Imo si Imperator iusserit, paratum esse et in Dalmatiam ire, ut inde Nepotem expellat. Adamantius respondit, non sibi mandatum quicquam cum illo pacisci, quamdiu in ea regione maneret; Imperatori haec omnia esse probanda. Quare se illi haec relaturum et expectaturum esse, dum eius sententiam compererit. Post haec discesserunt. Interea dum haec gerebat Adamantius, complures milites Lychnidum ad edictum ducis convenerant, et ad officium redierant. Quo tempore nescio quis Sabiniano nuntiavit, barbaros securos soluto agmine a Candavia descendere, cum his impedimenta et plerosque currus, et extremum exercitus agmen, in quo Theudemundus, Theuderichi frater, et mater eorum versaretur. Spem esse horum maxima parte potiundi. Sabinianus equites, quos habebat, certo loco disposuit, et pedites non paucos per montem, quem circumeundo superarent, immisit, tum, quando et ubi apparere oporteret, praemonuit. Ut coenaverat, cum exercitu suo sub vesperam movet, et prima luce hostium agmen invadit. Theudemundus autem et eius mater, ut in se impetum fieri vide-

ταχὺν διεκπεσόντες ὑπέφθγγον εἰς τὸ πεδίον, καὶ τὴν γέφυραν, A. C. 479
 καθ' ἣν ὑπερέβησαν, εὐθέως ἀνελόντες, ἢ φάραγγι βαθεῖα ^{Ind. 2}
 ἐπέλευκτο, μέσης οὐσῆς τῆς ὁδοῦ, τὴν διώξιν ἐκείνοις ἐπὶ τοὺς ^{Lenon. 6}
 καταβάντας ἐποίησαν ἄπορον, καὶ μέντοι καὶ τοῖς ἐαυτῶν
 Σαδύνατον τὴν φυγὴν, ὥστε πρὸς ἀπόνοιαν ὀλίγοι ὄντες ὁμόσε
 τοῖς ἵππευσιν ἐχώρουν. ὡς δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ πεζοὶ ἐφά-
 νησαν κατὰ τὸ συγκείμενον, οὕτω διετράποντο, καὶ οἱ μὲν
 εἰς τοὺς ἵππελς, οἱ δὲ εἰς τοὺς ὀπλίτας ἐμπίπτοντες ἔθνησκον.
 καὶ τὰς ἀμάξας αὐτῶν λαβὼν Σαβινιανὸς, οὐσας ὡς δισχι- C
Ιολίαις, αἰχμαλώτους τε πλείους ἢ πεντακισχιλίους καὶ λείαν
 οὐκ ὀλίγην, τινὰς δὲ τῶν ἀμαξῶν καὶ κατακαύσας ἐν τῷ ὄ-
 ρει, ἃς ἦν ἔργον ἐλκύσαι διὰ κρημνῶν τοσοῦτων, ἐς τὴν Λυ-
 χνηδὸν ἀφικνεῖται. καὶ εὗρίσκει Ἀδαμάντιον ἐκ τῆς πρὸς
 Θευδέριχον σνονουσίας ἐπανελθόντα· οὐ γὰρ ποῦ Θευδέριχος
Σεπέπυστο οὐδὲν τῶν ὑπὸ Σαβινιανοῦ ἐν τῷ ὄρει πραχθέντων.
 τοὺς μὲν οὖν αἰχμαλώτους τοὺς εὐ γεγονότας ἐν φυλακῇ
 ποιεῖται, τοὺς δὲ ἄλλους μετὰ τῆς λείας διέδωκε τοῖς στρα-
 τιώταις. ἀμάξας μέντοι πολλὰς κελεύσας ταῖς πόλεσι πρὸς
 τὰς τοῦ στρατοπέδου κατασκευάσαι χρείας, ὡς ἐλήφθησαν D
Θαῦται, ἀπέειπε ταῖς πόλεσι μηδὲν ἐνοχλεῖσθαι, ὡς τὰς ἀρ- V. 58
 κούσας ἔχον. μετὰ δὲ ταῦτα γράφει μὲν Ἀδαμάντιος τῷ βα-
 σιλεῖ, ὡς ὑπέσχετο, τὰ πρὸς Θευδέριχον αὐτῷ διειλεγμένα·

2. ἀναλύοντες conl. N. 3. ἐπέλευκτο N., ἐπέλευκτο vulg. 10.
 τε add. N. 14. που vulg. 15. οὐδενί vulg.

runt, celeriter in planitiem elapsi et pontem, cui suberat fossa in-
 genti profunditate, transgressi sunt, quo dissoluto persecutionem eo-
 rum, qui in alteram ripam pervenerant, hostibus intercluserunt;
 reliquis autem suorum a ponte exclusis fugam impeditam reddide-
 runt. At illi prae desperatione, cum pauci essent, in Romanos equi-
 tes irruerunt, sed ubi Romanorum pedites ex composito prorupe-
 runt, ita hostes terga verterunt, ut partim in equites, partim in
 pedites inciderent et trucidarentur. Sabinianus currum duo, cap-
 tivorum plus, quam quinque millia, cepit, et non parum praedae.
 Curribus tamen aliquot, quos difficile fuisset per tot praerupta loca
 agere, in monte incensis, Lychnidum revertitur: hic Adamantium
 reperit, qui a colloquio cum Theudericho redierat. Nondum enim
 Theuderichus, quae in monte a Sabiniano gesta erant, cognoverat.
 Captivorum autem nobiliores custodiae tradidit, reliquos militibus
 cum praeda distribuit. Et cum non multo ante per civitates ad
 usum exercitus currus praeparandos imperasset, ut istis est potitus,
 vetuit civitates amplius de curribus laborare, quia quod satis erat
 habebat. His ita gestis, scribit Adamantius Imperatori, ut Theude-
 richo promiserat, sermones, quos cum eo habuerat. Scribunt et

Dexippus, Eunapius etc.

πᾶσιν ἐφ' ὅτῳ ἠπειγέτο. βασιλεὺς δὲ ἀκούσας ἰκπέα ἐξέ- A. C. 481
 πεμψε καὶ βασιλεία γραμματα, τῆς μὲν προθυμίας αὐτὸν ἐ- Ind. 4
 παινῶν, κελεύων δὲ ἀπελθεῖν, ὡς οὐκέτι οὔσης χρείας, μὴ Zenon. 8
 μῶλις καταστῆσαν ἐκ τοιούτου σάλου τὴν πόλιν αὐθις εἰς
 εὐπόνοιαν ἐμβαλόντες ἐτέραν τὸ θορυβεῖσθαι φιλοῦν εἰς χεῖρω C
 καὶ μείζονα ἐκταράξωσι στάσιν. ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἔφη τῷ βα-
 σιλεὶ πείθεσθαι, τὸ δὲ πλῆθος οὐκέτι δύνασθαι ἀναστρέφειν,
 τοσοῦτόν τε συλλεγὲν καὶ μέρος τι οὐ βραχὺ διαναπαύων.
 ὑπὲρ τε γὰρ τειχῶν οὐδένα ἐνόμιζεν αὐτῷ ἀντιστήσεσθαι,
 οἷμῃτε ἐπάλξεως μηδεμιᾶς μήτε πύργου ἐστῶτος, καὶ εἰσελθόν-
 τι πάντα τὸν δῆμον προσέσεσθαι τῇ τῶν Ἰσαύρων ἀπεχθραία.
 ἃ δὴ καὶ φοβούμενος Ζήνων ἐκπέμπει Πελάγιον χρήματα
 ἔχοντα πολλά· τὰ μὲν αὐτῷ Θευδερίῳ, τὰ δὲ καὶ τῷ Γοτ-
 θικῷ τῷ παντὶ διδώσι, καὶ ἄλλας ὑποσχέσεις δωρεῶν οὐκ
 ἤδύλγας. ἐλθὼν δὲ Πελάγιος καὶ τὰ μὲν ἀπειλήσας, τὰ δὲ D
 ὑποσχόμενος, τὰ δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν οὐκ ὀλίγοις [τε] οὔσι
 τὸ φύσει φιλάργυρον τοῦ τρόπου μετελθὼν, διαπέμπει. καὶ
 ἔδοξε δὴ τοῦτο τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀναφέρειν τὴν πόλιν.
 οὐδὲν γὰρ ἦν ἐλπίζειν εἰσιόντος ἢ πόλεμόν τε ἔνδον καὶ τοῦ
 Ὀπαντὸς ἔμπροσθεν. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἰσαυροὶ ἀπλῶς ἀναχωρήσαι

6. ἐκταράξωσι στάσιν H., ἐκταράξω σύστασιν vulg. 8. διανα-
 παύων] ἴαν ἀπειθές conl. N. 13. καὶ ante τὰ μὲν ins. H.
 14. διδόναι conl. N. 16. τε uncis inclusimus. 19. ἐλπίζας vulg.

urbem a periculo liberandum accedere; sed manifestum erat omni-
 bus, qua de causa accurreret. Itaque Imperator, ubi hoc audivit,
 ad eum cum litteris regiis equitem mittit, animum et voluntatem
 erga se laudat, sed iubet eum recedere, quia illo non amplius sibi
 opus esset, ne civitatem vix a tanto aestu liberatam homines nova-
 rum rerum cupidi in aliam perturbationem et suspicionem conii-
 rent et longe perniciosiorem et maiorem priore excitarent seditionem.
 Ille vero respondit, se Imperatori obsecurum, neque tamen
 posse exercitum reducere tantum et maximam partem dicto suo
 parum audientem. Sperabat enim, neminem, qui resisteret pro moe-
 nibus, quae nullo propugnaculo aut turre munita erant, sibi oc-
 cursurum, et ad se in urbem ingredientem omnem popularem tur-
 bam defecturam propter odium, quo Isauros prosequabatur. Idem
 Zeno veritus mittit Pelagium cum multis pecuniis, quas partim Theu-
 dericho, partim Gothis, in universum divideret, et alia non parva
 munera se daturum sponderet. Itaque ut Pelagius venit, partim
 minis, partim promissis, partim ingentibus pecuniis barbaros, insi-
 tam eorum avaritiam adortus, ad recedendum commovit. Ex quo
 existimatus est non parvo metu civitatem levasse. Nam Theudericho
 in civitatem introducto, nihil aliud, quam bellum intestinum et
 universum incendium, exspectare oportebat. Statutum enim apud

αζόμενοι επενόουν, ἀλλὰ κοντούς ὑψηλοῦς προπαρασκευά-
ντες, λίνον ἐπ' ἄκροις αὐτοῖς προσδήσαντες καὶ θεῖον, πολ-
νὸς εἶχον ἐτοίμους, εἴ ποτε βιασθεῖεν, ἅπασαν ὑφάψαι τὴν
λίην. καὶ ὁ μὲν Θευδέριχος οὕτως ἀπεχώρησε. τοὺς δὲ
ρὶ Προκόπιον καὶ Βούσαλβον πολλάκις ἀποστέλλων παρὰ
εὐδερῖχου ἐξῆτει, ἔνδειγμα τῆς εὐνοίας καὶ εὐπειθείας αὐ-
ν τοῦτο ἀξιῶν παρασχέσθαι. ὁ δὲ πάντα μὲν ἔλεγε πείθε-
ται τῷ βασιλεῖ, μὴ μέντοι ὅσιον Γότθοις, ὥσπερ οὐδὲ ἄλ-
ις ἀνθρώποις, ἰκέτας καὶ σωτηρίας δεομένους ἀνθρώπους
τς λαβεῖν βουλομένοις ἐκδιδόναι προχειρῶς. εἴην οὖν αὐ-
ὸς ἡξίου, μηδενὶ πλὴν ἢ ὅσα ζῆν ὀχληροὺς ἐσομένους. καὶ
μὲν οὕτω βραχὺ τι γήδιον νεμόμενοι παρὰ Θευδερῖχῳ
ῆγον.

γ. Ὅτι Ζήνων ἀνὴρ ὢν ἀπόλεμος ἄγαν, καὶ πολλῆς
νταχόθεν ταραχῆς ἐφεστῶσης, ἔγνω πρὸς τὸν Βάνδηλονι-
; Καρχηδόνα πρεσβεύσασθαι. καὶ Σευῆρον ἐκ τῆς βουλῆς
εσβευτὴν αἰρεῖται, ἄνδρα καὶ σωφροσύνη διαφέρειν δο-
ῦντα καὶ τῷ ἐθέλειν τὰ δίκαια. καὶ πατρίκιον αὐτὸν ποι-
ας ἀποπέμπει, ὅπως ἐκ τῆς ἀξίας τῆς πρέσβειας τὸ σχῆμα
τασκευάσοι σεμνότερον. καὶ ὁ μὲν ἐξέπλευσεν, ὁ δὲ Βάν-
λος μαθὼν, ὅτι ἡξιοῖ πρεσβεῖα, φθιάσας ἔκπλον ποιεῖται,
ὲ Νικόπολιν εἶλεν. ὁ δὲ πρεσβευτῆς Σευῆρος διαβάς ἀπὸ

6. ἐξῆτει B., ἐζῆτες vulg. 10. εἴην N., εἰάν vulg. 18. τῷ H.,
τὸ vulg.

imum suum Isauri habebant, si vi cogerentur, haud placide urbe
lere. Itaque contos praegrandes praeparaverant, quorum in ex-
ma parte linum cum sulphure alligaverant, et si sibi vis infer-
ur, multorum auxilio, quos sibi consociaverant, urbem incendio
mare constituerant. Et ita Theuderichus discessit. Procopium
o et Busalbum saepius a Theudericho sibi tradi petebat, ut in
: suam erga se benevolentiam et obsequium declararet. Sed ille
pondit, se quidem in omnibus dicto audientem fore Imperatori,
nen nefas esse Gothis, sicut et ceteris mortalibus, supplices et
, qui salutem precentur, his, qui eos comprehendere velint, pro-
e. Eos igitur ut omitteret, orabat, praesertim cum nulla re, nisi
od viverent, essent molesti futuri, et illi quidem apud Theu-
ichum, quod reliquum vitae fuit, modicum agrum colentes, trans-
runt.

3. Cum multi undique tumultus exorti essent, Zenoni, homini
nodum imbelli, venit in mentem ad Vandalum legationem Car-
giuem mittere, et Severum ex senatu legatum deligit, virum, qui
iperantia et iustitia praestare existimabatur: itaque, ut legationis
nitati maius decus adderet, patricium eum creavit. Et ille qui-
a navigavit. Sed Vandalus, ubi didicit legationem ad se venire,

στελ
ἐπέμπε
πρέσβει
ἐπὶ τὸ
ἐξῆτει
αὐτὸν
αὐτὸν
πρόκει
ἐπὶ τὸ
ἐξῆτει
αὐτὸν
αὐτὸν
πρόκει
ἐπὶ τὸ
ἐξῆτει
αὐτὸν
αὐτὸν
πρόκει

Σικελίας εἰς Καρχηδόνα ἀφίκετο, καὶ πολλὰ διὰ τὸν ἄκπλουον A. C. 475
 ἐμέμφετο τὸν Βάνδηλον. ὁ δὲ τὰ μὲν ἔλεγεν ὡς πολέμιος Ind. 13
 πρᾶξαι τὸν δὲ περὶ τῆς εἰρήνης, ἐπειδὴ πρεσβεύοιτο, Zeno. 2
 εἶπε λόγον προσδέχεσθαι. τοῦ δὲ Σευήρου τότε σάφρον τοῦ
 Σβίου θαναμάσας καὶ τῶν λόγων ἠγάσθη, καὶ τῆς δικαιοσύνης
 αἰεὶ πείραν λαμβάνων πᾶν ἔτοιμος ἦν ποιεῖν, ὅπερ ἐκεῖνος
 προβάλλοιτο. μάλιστα δὲ ἔδοξεν αὐτῷ δίκαιος εἶναι, ὅτι, τὰ
 χρήματα αὐτῷ τοῦ βαρβάρου διδόντος καὶ τὰ πρόποντα δῶ-
 ρα πρεσβετηῇ δωροῦμενος, ἀπεσεύσατο πάντα, εἰπὼν ὡς ἀντὶ
 * τούτων δῶρόν ἐστιν εὐσχημον πρεσβεύοντι ἀνθρώπῳ τοὺς αἰ-
 χμαλώτους κομίσασθαι. ὁ δὲ τῆς διανοίας ἐπαινέσας τὸν ἄν-
 δρα, „οὓς μὲν,” ἔφησε „σὺν τοῖς ἑμοῖς νίεσι τῶν αἰχμαλώτων D
 ἀπέλαχον, τούτους σοι πάντας ἀφίημι· ἦν δὲ τὸ πλήθος
 αὐτῶν κατενεύματο μοῖραν, τούτους σοὶ μὲν ἐξέσται παρ' ἐ-
 * Σκόντων, εἰ βούλει, πρίασθαι τῶν ἐχόντων, αὐτὸς δ' ἂν οὐ
 δυναίμην οὐκ ἐθέλωντας ταῦτα τοὺς εἰληφότας βιάσασθαι.”
 ἔνταῦθα ὁ Σευήρος ἀπέλυσε μὲν πρότερον οὓς αὐτὸς εἶχεν ἃ
 Βάνδηλος· ἃ δὲ εἶχε χρήματα, καὶ ἐσθῆτα καὶ σκευὴ πάντα
 ὑπὸ κήρυκι δημοσίᾳ πωλήσας, τούτοις ὅσους ἴσχυσε τῶν αἰ-
 * χμαλώτων ἐπρίατο.

δ'. Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Γότ-

3. πρᾶξαι vulg. 4. λόγους vulg. 9. ἀπεσεύσατο H. ἀπε-
 σῶσατο vulg. 14. αὐτῶν N., αὐτό vulg.

prius cum classe traiecit, et Nicopolim cepit. Severus autem legatus, solvens a Sicilia, Carthaginem venit, et magnopere questus est cum Vandalo, quod classe transmisisset. Ille vero dixit, se haec ut hostem fecisse. Nunc cum de pace ad se legatus missus sit, conditiones eius se excipere. Severi autem vitam frugi et modestam admiratus, eius consuetudine et colloquio delectabatur, quippe qui eius iustitiae quotidie periculum faceret, ex quo omnia exsequi, quae proponebat, paratus erat. Maxime illi visus est iustus esse in eo, quod, quum ei barbarus pecunias largiretur et munera legato debita daturus esset, omnia reiecit dicens, nullum donum viro legato dignius et convenientius, quam captivos in libertatem vindicare. At barbarus, humanitate eius collaudata: „Omnes, inquit, captivos, qui mihi et filiis meis sorte obtigerunt, tibi permitto; reliquos vero inter exercitum sorte divisos per me tibi licet, ut lubet, ab his, qui eos possident, si modo consenserint, redimere. Nec enim possem eos, quorum dominio cesserunt, invitos cogere. Itaque Severus eos, quos Vandalus possidebat, sine pretio in libertatem restituit, et pecunia omni, quam habebat quamque ex vestibus et suppellectile publice a praecone venditis solvebat, captivos quocumque potuit redemit.

4. Zeno Imperator per legatos summum Gothorum ducem roga-

A. C. 475 θων πρεσβευσάμενος περὶ Ἡρακλείου τοῦ στρατηγοῦ τοῦ
 Ind. 13 κρατηθέντος παρὰ τῶν Γότθων, ὑπέσχετο ἐπὶ λύτροις ἀφή-
 Zenou. 2 σειν, καὶ τὰ λύτρα ἑκατὸν συνωμολόγησε τάλαντα. ταῦτα
 P. 88 τοὺς προσήκοντας Ἡρακλείῳ Ζήνων ἐκέλευσε παρασχεῖν, ἵνα
 μὴ δοκοῖη λελυμένος ὑπ' ἄλλων ἐν δούλου γενέσθαι σχήματι. 5
 πέμπεται δὲ εἰς Θράκην τοῖς Γότθοις τὰ χρήματα. οἱ δὲ ἐ-
 δέξαντο μὲν, καὶ δῆθεν ἐκ τῆς φρουρᾶς ἀνιᾶσιν Ἡράκλειον
 προῖοντι δὲ αὐτῷ ἐν Ἀρκαδίῳ πόλει προστρέχονσίν τινας Γότ-
 θοι, καὶ βαδίζοντι τῷ Ἡρακλείῳ τις ἐκ τῶν Γότθων βίᾳ τὸν
 ὄμῳν ἔπαισε. τῶν δὲ περὶ τὸν Ἡράκλειόν τις ἐπέπληξε τῷ 10
 Γότθῳ, καὶ πῶς, εἶπεν „οὔτε σαιτὸν οἶδας, ἄνθρωπε, οὔτε
 γινώσκεις ὃν ἐπληξας.“ ὁ δὲ πάνυ γινώσκειν ἔφη τὸν ὑπ'
 αὐτοῦ κάκιστα ἀπολούμενον· καὶ ἅμα σπασάμενοι ὁ μὲν τις
 Βτὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλείου, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ἀπέτεμε. καὶ
 φασιν, ὅτι κατὰ ἀνταπόδοσιν ἔπαθεν Ἡράκλειος· ἐλέγτο γάρ 15
 τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ τελούτων στρατιωτῶν, δόξαντάς τι
 πλημμελεῖν οὐκ ἄξιον θανάτου, εἰς βόθρον καταβαλὼν πᾶν
 τὸ στρατεύμα ἀναγκάσαι αὐτοὺς καταλεῦσαι. ἔκτοτε οὖν ἡ
 τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησις εἰς αὐτὸν ἐτηρεῖτο.

ε'. "Οτι φεύγειν τε καὶ πλανᾶσθαι καὶ μηδαμῶς δύνα-20
 σθαι τῶν κακῶν ἀναπνεῦσαι, παρ' οἷς μοι τοῦ πταίσματος
 ἤλπιζον εἶναι παραψυχῆν.

8. προτρέχουσι vulg. 9. τὸν ὄμῳν ἔπαισε H., τῶν ὄμῳν ἔπεισε
 vulg. 10. ἐπέπληξε H., ἐπληξε vulg. 20. δτι] συμβαίνει
 μοι add. N.

vit, ut Heraclium ducem, qui in hostium erat potestate, soluto redem-
 tionis pretio liberaret, et pro redemptione pollicitus est se daturum
 centum talenta. Ea Zeno Heraclio propinquitate coniunctos persolvere
 iussit, ne ab aliis redemptus, servi loco haberetur. Missae sunt igitur
 pecuniae Gothi in Thraciam, quas receperunt, et Heraclium e
 custodia liberum abire siverunt. In hunc, cum iter Arcadiopolin
 tenderet, incurrunt nonnulli Gothi, quorum unus Heraclium humero
 vulneravit. Quamobrem aliquis ex his, qui cum Heraclio erant, in
 Gothum invectus: „Et quid tibi vis? ait; satin tu te ipsum nosti et
 eum, quem vulnerasti?“ At Gothus; probe se nosse eum dixit, quem
 male perditurus esset. Et simul Gothi enses stringentes, unus caput,
 alter manus Heraclio abscidit. Et illi quidem aiunt, ea, quae meruis-
 set, repensa. Fertur enim quosdam, qui sub eo stipendia faciebant,
 iudicatos, aliquod facinus, non tamen morte dignum, commisisse,
 in foveam coniectos lapidibus ab omni exercitu obrui iussisse; ex eo
 dei iram in eum commotam fuisse, observatum est.

5. In perpetua fuga sui et erravi, neque unquam a malis respi-
 rare mihi datum est, ne quidem apud eos, apud quos malorum me
 consolationem reperiturum sperabam.

ε'. Ὅτι τὸν ἄρχοντα Αἰγύπτου ἐπὶ μόλις χρυσίου λίτραις ἔκπεμπόμενον, ὥσπερ εὐδαιμονοστέρως γενομένης ἡ πρόσθεν, ἐπὶ πεντακοσίαις ὁμοῦ λίτραις ἀπέστειλεν. C

ζ'. Ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Ζήνων αἰσθόμενος, ὡς τὰ c.A.C.477
 Ζμὲν Θεουδερίχου τοῦ παιδὸς Βαλαμῆρου αἰεὶ ἀσθενέστερα Ind. 15
 καὶ ἐλάττονα γίνονται, ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου ἔθνη τε συναθροί Zenon. 4
 ζει καὶ συστρέφει δυνάμεις, ἐνόμισε βέλτιον ἐπὶ μετρίους
 αὐτῷ, εἰ συμβῆναι βούλοιο, καταλῦσαι τὴν ἔχθραν. καὶ
 πρέσβεις ἀποστείλας ἤξιόν τόν τε υἱὸν παραδοῦναι Ὀμηρον,
 E ὡς πάλαι προὔκαλεῖτο, καὶ ἰδιώτην ὄντα ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μέ-
 νειν, μηδὲν ἐνοχλούμενον, ὥσπερ ἤτησε τότε, λαβεῖν τε τὴν
 οὐσίαν ὑπόσης ἀφῆρητο, καὶ τὰλλα ἠσυχάζειν, οὐδὲν ἔχοντα
 κακὸν οὐδὲ ἑτέρω παρέχοντα. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι οὔτε τὸν D
 υἱὸν ἐτι Ὀμηρον δώσοι, οὔτε δύνασθαι ἐτι ἐκ μόνης τῆς οὐ-
 K ζίας ἰδιώτης διαίγειν. ἕως μὲν γὰρ ἦν μόνος, μήπω ἔθνη τε-
 σαῦτα περὶ αὐτὸν ἔχων, μόνην ἂν τὴν οὐσίαν σφόδρα συ- V. 60
 στελλομένην ἴσως ἂν ἐπαρκέσαι. νῦν δὲ, ἐπεὶ περὶ αὐτὸν ἐς
 ἀνάγκην τοῦ ἔθνη συλλέξαι κατέστησαν, ἐκ τῆς ἀνάγκης εἶναι
 ἢ τρέφειν τοὺς ἐλθόντας ἢ σὺν αὐτοῖς πολεμεῖν, ἕως παθῶν
 M ἢ δράσας ἐν ἀναμφισβήτητον τῷ παντὶ πέρας ἔξοίσειεν. ταῦ-
 τα ὡς ἀπηγγέλθη, ἔδοξεν εἰς ἀκριβῆ κατασκευάζεσθαι πόλε-
 μον. καὶ τάγματα μὲν πάντα, ὅσα τε πρὸς τῷ Πόντῳ καὶ P. 89

13. οὔτε add. Val. 16. συστελλομένη Val., συστελλόμενον vulg.

6. Praefecto Aegypti, qui vix quinquaginta auri libras conficere solebat, tanquam uberiore facta provincia, quingentas tribuit.

7. Eodem tempore cum Zeno Imperator praesentiret, Theuderichum, Valamiri filium, opibus et potentia labi et minui, contra Theuderichum Triarii varias gentes sibi conciliare et copias suas colligere, inimicitias aequis conditionibus, si convenire vellet, depone- nere melius esse, existimavit. Itaque per legatos, quos misit, petiit, ut filium, quod iam pridem poposcerat, obsidem daret, ut privatam vitam ageret, et sine ulla molestia in sua potestate maneret; ut omnia, quae rapuerat, sibi haberet, ceterum quiesceret, a nemine mala pas- surus, nemini quoque inferret. At ille, se neque filium obsidem da- turum, respondit, neque privatam vitam agentem, solis suis opibus casus suos sustentare. Cum enim solus neque tanta multitudine circumseptus fuerit, bona quidem, quae tunc possidebat, si ea dili- genti ratione administrasset, privato fortasse suffecissent. Nunc quoniam in ea se necessitate constituerint, ut milites colligeret, necesse esse, ut aut omnes, qui ad se venerint, aleret, aut una cum ipsis bellum gereret, dum victus aut victor certum denique rei finem imponeret. Haec ubi nuntiata sunt, censuit Imperator bellum omni cura et diligentia apparandum. Itaque omnes legiones, quae erant

- e. A. C. 477 κατὰ τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅσα τοῖς ἐφόροις ἐνίδροντο μέρεσι, κατὰ
 Ind. 15 τὰχος ἐκάλει. καὶ παρῆν πανταχόθεν οὐκ ὀλίγον τι πλῆθος.
 Zenou. 4 κατεσκευάζοντο δὲ ἄμαξαι σκευοφόροι, καὶ βόες ἑκονοῦντο,
 καὶ οἷτός τε καὶ ὅσα χρήσιμα στρατοπέδῳ πάντα ἐγένετο ε-
 τοιμα, ὡς αὐτοῦ γε μέλλοντος Ἰλλοῦ ἐξίεναι. 5
- A. C. 478 ἦ. Ὅτι ὁ Ζήνων Μαρτινιανὸν προβαλλόμενος στρατηγὸν,
 Ind. 1 καὶ τοῦ στρατοῦ ἐς ἀταξίαν ἐλθόντος, ὡς ταῦτα καλῶς ἔχειν
 Zenou 5 ἐδόκει, πέμπει ἄνδρας αὐτίκα παρὰ τὸν Βαλαμήρου λέγοντας,
 ὅτι οὐ δεῖ τρίβειν ἐτι τὴν μάχην, ἀλλ' ἔργου νῦν ἔγεσθαι
 καὶ πληροῦν τὰς ἐλπίδας, ἐφ' αἷς τῆς στρατηγίας ἤξιώθη Ῥω-10
 Β μαίων. ὁ δὲ ἀκούσας ἀντιπέμπει καὶ αὐτὸς ἐς Βυζάντιον
 πρέσβεις, λέγων, ὡς οὐ πρότερον ἐγγειρήσοι τῷ ἔργῳ, εἰ μὴ
 καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ σύγκλητος αὐτῷ ἐπομόσασαι πᾶσα, ὡς
 οὐδέποτε ἐπὶ τῷ Τριαρίου συμβήσονται. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ βουλῆς
 καὶ οἱ ἄρχοντες ὤμοσαν μὴ συμβαίνειν, εἰ μὴ βασιλεὺς θεί-15
 λοι· αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς μηδὲν ἀποστήσεσθαι τῶν ἤδη συγ-
 κειμένων, εἰ μὴ πρῶτον ἐκείνον παραβαίοντα ἴδοι. τούτων
 δὲ ὁμοθέντων, αὐτὸν μὲν Θευδέριχον ἔδοξε κινήσαντα τὴν
 αὐτοῦ δύναμιν, ἐν Μαρκιανοῦ πόλει τὴν πᾶσαν ἰδρυμένην,
 εἰς τὸ εἶσω ἐλαύνειν· ἐπειδὴν δὲ γένηται πρὸς ταῖς πύλαις 20
 C τοῦ Αἴμου, τότε τὸν τῆς Θράκης στρατηγὸν δισχιλίους ἰκ-

6. προβαλλόμενος vulg. 14. ἐτι conl. B.

circa Pontum et quas ad Asiam et Orientis partes collocarat, quan-
 ta potuit celeritate evocavit, ut undique praesto fuit non parva
 multitudo. Comparabantur currus, qui veherent utensilia, et boves
 emebantur et frumentum et quaecumque necessaria erant alendo
 exercitui, ea omnia praeparabantur diligenter, quoniam illus ipse
 intra breve tempus copias educturus erat.

8. Cum exercitus, Martiniano duce creato, in magnam licen-
 tiam incidisset, Zeno ad Theuderichum, Valamiri filium, mittit,
 qui dicerent, non iam amplius oportere differre pugnam, sed tem-
 pus esse proelio decertandi et expectationem, quam excitasset, cum
 ducis Romanorum dignitate decoratus esset, explendi. His cognitio,
 Valamiri filius mittit quoque Byzantium legatos, qui dicerent, illum
 non prius id operis aggressurum, quam Imperator et senatus inra-
 mento fidem dedissent, nunquam se in gratiam redituros cum Theu-
 dericho, Triarii filio. Itaque senatores et duces sacramenta dixe-
 runt, nunquam se in gratiam cum illo, nisi Imperator voluerit, redi-
 tituros. Et Imperator, se nunquam a foedere recessurum, nisi prius
 ea ipse esset transgressus. His iuramentis praestitis, Theuderichum
 movere cum omnibus copiis, quas ad Martianopolim in castris ha-
 bebant, et ulterius progredi iussit: ubi ad portas Haemi montis per-
 venisset, Thraciae praefectum cum duobus equitum millibus et de-

πεῦσι καὶ ὀπλίταις μυρίοις ἀπαντῶντα συμμῆσαι· ὑπερβάντι A. C. 478
 δὲ Ἄμμον ἄλλην ἀπαντήσεσθαι δύναμιν πρὸς τῷ Ἑβρῷ καὶ ^{Ibid. 1}
 Ἀδριανοῦ πόλει, πεζοὺς μὲν διςμυρίους, ἑξακισχιλίους δὲ με- ^{Zenon. 5}
 τὰ τούτων ἰπέεας. ἀπὸ δὲ Ἡρακλείας καὶ τῶν πρὸς Βυζαν-
 τίῳ πόλεων καὶ φρουρίων ἄλλην ἔλεγον εἶναι δύναμιν, εἰ
 δεήσοι, ὥστε μηδὲν ἄλλείπειν τῶν ἐς ἐλπίδα χρηστὴν συν-
 τελούντων τῷ ἔργῳ. ταῦτα ὑποσχόμενος ὁ Ζήνων τοῖς πρέ-
 σβεσι κατὰ τάχος ἐπέμπει. ἄρας δὲ ὁ Θεοδέριχος τῷ αὐτοῦ
 στρατεύματι ἦει ἐπὶ τὰς πύλας, καθάπερ συνέκειτο. ἐρχο-
 μένῳ δὲ αὐτῷ οὔτε ὁ στρατηγὸς τῆς Θράκης ἀπήντα, οὔτε οἱ D
 πρὸς τῷ Ἑβρῷ ὑποκαθῆσθαι λεγόμενοι, ἀλλὰ δι' ἐρημίας
 διεληθὼν τὰ ἐν μέσῳ εἰς τοὺς περὶ Σονδὶν παραγίνεται χώ-
 ρους. ὄρος δὲ ἐστὶ τοῦτο ὑψηλὸν ἔτε καὶ μέγα καὶ ἄπο-
 ρον ἐπελθεῖν, εἴ τις ἄνω κωλύει· ἐν ᾧ στρατοπεδεύων ὁ
 Τριαρίου ἐτύγχανε. κἀντεῦθεν προσβάλλοντες ἐξ ἐφθδων ἀλ-
 λήλοισι ποίμνιά τε καὶ ἵππους καὶ λείαν ἄλλην ἀφῆραπαζον.
 ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου συνεχῶς προσιππεύων ἐπὶ τὸ στρατόπε-
 δον τὸ ἐκείνου, ὕβριζε καὶ ὠνειδίζε πλείστα, ἐπιόρκον τε κα-
 λῶν καὶ παῖδα καὶ ἀφρονα καὶ τοῦ γένους τοῦ κοινοῦ ἐχθρόν P. 90
 τε καὶ προδότην, ὅστις οὐ συνήησι τῆς γνώμης τῆς Ῥωμαίων,
 μηδὲ ὄρα τὴν σκέψιν, ὅτι αὐτοὶ βούλονται καθήμενοι ἡσυ-
 χῆ αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς κατατρίψαι τοὺς Γότθους, κἀκείνοι

2. ἀπαντήσασθαι vulg. Ibid. et 11. Ἑβρῷ Val., εἰρῷ vulg.
 11. ἡρεμίας Val. 12. Σούκιν Val. 15. Τριαρίος vulg. 21.
 σκέψιν mg. H., δψιν vulg. 22. κἀκείνο vulg.

cem millibus gravis armaturae se illi coniuncturum esse; Haemum
 transgresso alias illi copias ab Hebro flumine et Adrianopoli obviam
 ituros, peditum viginti, equitum sex millia. Ceterum Heracleae
 et in aliis civitatibus et locis munitis circa Byzantium dicebant esse
 alias copias, si opus foret, ita ut nulla re, quae ad felicem even-
 tum sperandum faceret, destitueretur. Haec Zeno promittens legatis,
 statim eos dimisit. Itaque Theuderichus movens cum suo exercitu,
 ut convenerat, ad fauces Haemi montis venit. Cum illuc accessis-
 set, neque dux Thraciae obvius fuit, neque hi, qui ab Hebro ven-
 turi dicebantur. Interea percurrens deserta, quae in medio erant,
 ad loca circa Sondin pervenit. Est autem Sondis mons altus et
 praeruptus, qui ascendi minime potest, si quis sit, qui ex alto im-
 pediat. In eo Theuderichus, Triarii filius, castra posuerat, ibique
 levibus proeliis inter se, cum pabulatum ibant, congregientes, armenta,
 equos et aliam praedam mutuo sibi eripiebant. Sed Triarii filius
 crebro obequitans circa castra alterius exercitus, eum contumeliose
 insectabatur, et multa convicia in eum iaciebat, perinrum eum vo-
 cans, pueam, dementem et sui generis hostem et proditorem, qui

A. C. 478 μὲν τὴν νίκην ἀκοντιῖ ἔχουσι, δπότεροι πέσοιμεν· ἡμῶν δὲ
 Ind. 1 δπότεροι τοὺς ἑτέρους φθείρουσι, τὴν τοῦ λόγου Καδμείαν
 Xenoa. 5 ἀποφέρονται νίκην, ἐλάττους λειπόμενοι πρὸς τὴν Ῥωμαίων
 ἐπιβουλήν. νῦν γοῦν σὲ καλέσαντες καὶ ἐπαγγελάμενοι πα-
 ρέεσθαι καὶ αὐτοὶ καὶ κοινῇ συστρατεύειν, οὔτε ἐνταῦθα
 πάρεσι, οὔτε ἐπὶ τὰς πόλεις ἀπήνησαν, ὡς εἶπον, μόνον
 Βδὲ ἀπέλιπον ἀπολέσθαι κάκιστα καὶ τῆς γε θρασυτήτος δοῦ-
 ναι δίκην ἀξίαν ᾧ προέδωκας γένοι." ταῦτα ἐπακούσαντες
 πολλοὶ τοῦ αὐτοῦ πλήθους συνηῶν τοῖς λόγοις, καὶ τῷ σφε-
 τέρῳ αὐτῶν στρατηγῷ προσιόντες ἔλεγον, ὡς εἰκότα ὀνειδιζομε-
 θεῖνος, καὶ ὅτι οὐ προσήκει φθείρεσθαι περαιτέρω, οὐδὲ
 τῆς συγγενείας τῆς κοινῆς ἀμελοῦντα τοῖς προδοῦσι προσέχειν.
 τῇ δὲ ὑστέραια κάλιν ἀναβὰς Θευδέριχος ἐπὶ τινα γήλοπον
 ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐκείνων ἐβόα· „τί τοὺς ἐμοὺς συγ-
 V. 61 γενεῖς, ᾧ κάκιστε, ἀπόλλυς; τί τοσαύτας γυναῖκας ἐποίησας¹⁵
 χηρεύειν; ποῦ δὲ οἱ τούτων ἄνδρες; ἢ πῶς ἐξαπόλωλε πάν-
 Cτων ἢ εὐπορία, ἣν ἔχοντες οἴκοθεν συνεστράτευσάν σοι; καὶ
 σύνδυο καὶ σύντριες ἕκαστος ἵππους ἔχων, νῦν ἀνιπποὶ χω-
 ροῦσι καὶ πεσοῖ, καὶ διὰ Θράκης ὡσπερ ἐν ἀνδραπόδων ἐπό-
 μενοι μερίδι· ἀλλὰ ἔ' ἐλεύθεροὶ τε καὶ γένουσ οὐ χείρονος, α

1. ἡμῶν vulg. 2. Καδμείαν Val., καὶ εἰς μίαν vulg. 5. αὐ-
 τοὶ Val., αὐτῷ vulg. 7. δὲ B., τε vulg. 8. προέδ. Val.,
 προσέδ. vulg. 9. τοῦ B., τῶν vulg.

Romanorum mentem non nosset, neque quo tenderent eorum consi-
 lia, videret. „Etenim volunt, inquit, ipsi otiosi efficere, ut Gothi
 per Gothos deleantur et conficiantur, quo sine ullo labore, utri-
 vis nostrum ceciderint, victores existant. Quicumque nostrum ad-
 versarios opprimerint, Cadmeam, quam dicunt, victoriam reporta-
 bunt, ipsi scilicet viribus attritis Romanorum insidiis magis obnoxii.
 Nunc postquam te advocarunt, et se ipsos quoque venturos et, ut
 cum tuo exercitu coniunctos, bellum gesturos esse promiserunt,
 neque quisquam hic adfuit, neque ad urbes, sicuti dixerant, occur-
 rerunt, teque solum, ut male perires et poenas temeritatis tuae
 his, quos prodidisti, dares, reliquerunt." Haec ubi audierunt, plures
 ex multitudine, quae cum Theudericho erat, ea, quae dicta erant,
 probarunt, et adversus suum ducem insurgentes dixerunt, merito
 hunc illi convicia dicere, nec oportere diutius in mutuum perniciem
 armatos pergere, et nulla habita cognationis ratione, se ad eorum
 causam, qui ipsos proderent, adiungere. Postridie iteram ascen-
 dens Theuderichus collem hostium castris imminentem, clamabat :
 „Cur, pessime, meos cognatos perditum isti? cur tot mulieres vi-
 duas effecisti? ubinam locorum sunt eorum viri? quomodo consum-
 tae sunt facultates, quas habuerunt, cum domo ad militandum sub
 te profecti sunt? Unusquisque eorum duos aut tres equos habebat,

ἢ μεδίμνη χρυσίου ἐλθόντες ἀπομετρήσονται;” ταῦτα ὡς A. C. 478 ἐπῆκουσε τὸ στρατόπεδον ἅπαν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἑμοῦ ^{Ind. 1} πάντες ἦσαν ἐπὶ τὸν Θευδέριχον τὸν αὐτῶν ἡγεμόνα, κραυγῇ τε καὶ θορύβῳ ἀξιούντες συμβαίνειν· εἰ δὲ μὴ, ἀπολείψκειν αὐτὸν ἔφασαν πάντες, ἐς τὸ συμφέρον χωρήσαντες. ἐνταῦθα ἀποστέλλει πρὸς Θευδέριχον πρέσβεις, καὶ συνέρχονται ἄμφω παρὰ ποταμὸν τινα ἐφ’ ἐκατέρας ὄχθης. μέσον δὲ ποιησάμενοι τὸν ποταμὸν διελέγοντο, καὶ ποιοῦνται συνθήκας, μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις καὶ ὅσα ἤγητο συμφέροντα. καὶ ταῦτα ὁμοσάντες πέμπουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον.

9. Ὅτι Ζήνων, ἐπεὶ διέλυσε τὴν στρατιάν, πέμπει πρὸς A. C. 479 Θευδέριχον, τὴν εἰρήνην συνθέσθαι πρὸς αὐτὸν, ὅπως καὶ ^{Ind. 2} δύναιτο. ἐν δὲ τούτῳ συστρέψας τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ παῖς ^{Zenon. 6} ὁ Βαλαμήρου ἐπὶ τὰ πρὸς Ῥοδόπην παραγίνεται μέρη, καὶ κατατεινόμενος τὰ κάλλιστα τῆς χώρας τῶν Θρακῶν ἅπαντα, καὶ εἴ τι ἦν κτηνικὸν ἀφαρπάζει. ἐξέτριψε δὲ ἅπαν τὸ αὐτότι γεωργοῦν, κτεινὼν τε καὶ εἰσπράττων, ὅσα μὴ φέρειν ἠδύνατο. Θευδέριχος δὲ ταῦτα ἀκούσας γινόμενα, ἤδεσθαι ^{P. 91} μὲν ἔλεγεν, ὅτι φίλος αὐτῶν καὶ υἱὸς λεγόμενος ταῦτα αὐτοῦς δορῆν, ἄχθεσθαι μέντοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ἀνοίας ἐν τοῖς γεωργοῖς βλέπει γινομένην τὴν δίκην, ὣν οὐδὲ φθειρομένων Ζήνωνά γε ἢ Βηρίαν οὐδ’ ὅπως οὖν ἐπιστρέφεισθαι. ὡς δὲ

1. οὐ μεδίμνη χρυσίου ἐλθ. ἀπομετρήσαντο con. H. 3. ἦσαν N., ἔσαν vulg. 9. καὶ ante ὅσα add. N. 15. κατασινάμενος con. Val. 17. σπαράττων — ἠδύνατο con. B. 21. οὐδὲ — γε B. οὐδὲν — δὲ vulg., ὡδε — τε Val.

nunc equis destituti pedites incedunt, et te per Thraciam mancipiorum instar sequuntur, quamvis liberi sint neque deteriore genere, quam tu; * et venerint, ut aurum modio admetiantur.“ Haec ubi totus exercitus audivit, tam viri, quam mulieres, Theuderichum, ducem suum, adierunt, et cum tumultu et vociferatione oraverunt, ut paci studeret; sin minus, se quod sibi utile erit amplexuros et eum deserturos. Ob eam causam mittit ad Theuderichum legatos, et ambo convenerunt ad fluvium quendam, ab utraque ripa. Deinde medio interiecto flumine, collocti statuunt, non amplius bellum se gesturos, et quicquid utile sibi videbatur. Haec ubi uterque iuravit, mittunt legatos Byzantium.

9. Zeno, exercitu misso facto, mittit ad Theuderichum, ut pacem inter se, quomodo possent, facerent. Inter haec Valamiri filius, contractis copiis suis ad Rhodopem montem processit, et fertilissima quaeque Thraciae loca vastans, omnia pecora rapuit; agricolae agris suis expulsi. occidens et exigens, quae praestare non poterant. Haec ubi facta Theuderichus audivit, se quidem laetari dixit, eum, qui amicus et filius ab iis appellaretur, talia in ipsos perpe-

E. 479 ἦλθον οἱ πρέσβεις, τίθενται τὴν εἰρήνην ἐφ' ἣ
 Ind.² μὲν καὶ τρισχιλίους ἀνδράσιν, οἷς θέλοι Θεοδέρι-
 mon. 6 ξεις τε καὶ τροφήν χορηγεῖν βασιλέα, θυοῖν δὲ αὐ-
 προβάλλεσθαι ἄρχοντα, ἀπολαβεῖν δὲ αὐτοῦ τὴν
 B πρότερον εἶχεν, λαβεῖν δὲ τὴν ἑτέραν τῶν δύο
 τῶν περὶ βασιλέα, καὶ ἔχειν τὰς ἀξίας, εἰς ἃς ἦ
 ὑπὸ τοῦ Βασιλίσκου. περὶ δὲ τῶν κηδεστῶν, εἶ-
 τησαν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ζήνων, μηδὲν εἶναί οἱ πρι-
 ζῶσι, λαβόντας ἤνεργ εἶχον οὐσίαν, οἷα κεν πόλι-
 δοκιμάσεις Ζήνων. ταῦτα ὡς συνέδοξε, πάντας τ
 ρου τῆς ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀντ' ἐκείν
 χον ποιεῖται, καὶ χρήματα ἐπέμψεν, ὅσα ἔδει
 νεῖμαι τοῖς Γότθοις.

6. προσήκτο vulg.

trare, tamen moleste ferre, quod videret agricolas ob-
 mentiam plecti et poenas dare, quos in summam calamitatem
 nihil morari Zenonem aut Verinam. Ut vero legati ven-
 fecerunt: ut tredecim hominum millibus, quos Theodericus
 Imperator stipendia et commeatus praeberet: duobus
 dux praeficeretur: ut omnes facultates, quas prius habuerant
 restituerentur; et ut alterum ex duobus exercitiis, quae
 peratorem sunt, acciperet; et easdem dignitates, quas
 obtinuerat, recuperaret. De affinibus, si mortui essent
 ceret, nihil amplius negotii esse; si superstites, omnium
 eorum fuissent, eos recuperaturos, et eam civitatem
 arbitratus fuerit, habitaturos esse. Haec ubi conventa
 tor, abrogato Theodericho, filio Valamiri, magistratum
 cum suffecit Theoderichum, Triarii filium. Et pecuniam
 confestim debebant distribui Gothis.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ
ΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΛΧΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ

- α'. Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι ἐπετίμων, ὡς λιμώττοντι, σῖτον· ὁ δὲ οὐδὲν ἤττον ἠγόραζε. *Suidas s. v. ἐπετίμα.*
- β'. Λέπρα δὲ ἐπὴνθει τῷ προσώπῳ αὐτοῦ. *Idem s. v. λέπρα.*
- γ'. Λέων βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Μακέλλης. ὃς ἔδοξε ἰσοῦν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἀπάντων εὐτυχέστατος εἶναι καὶ φοβερός ἅπασι τοῖς τε ὑπ' ἐκείνου τὴν βασιλείαν τελοῦσι, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὅσοις εἰς φήμην ἀφίκετο. καὶ ταύτην μὲν τοῖς πολλοῖς καταλέλοιπε τὴν δόξαν. ἐγὼ δὲ, φησὶ Μάλχος, εὐτυχίαν οὐκ οἶμαι, εἴ τις τῶν ἀρχομένων τὰ

FRAGMENTA
EX HISTORIA MALCHI
E SUIDA.

---

1. Illi vero quaestum facere cupientes frumenti pretium augebant ut fame laboranti: ipse autem nihilominus frumentum emebat.
2. Lepra autem in eius facie efflorescebat.
3. Leo Lanio, Imperator Romanorum, qui omnium Imperatorum, qui ante ipsum fuerunt, felicissimus esse visus est et formidabilis omnibus, tam ipsius imperio subiectis populis, quam ipsis barbaris, ad quos eius fama pervenit. Et hanc quidem de se opinionem vulgo reliquit. Ego vero, inquit Malchus, felicitatem non existimo, si

ὄντα διασυλῶν, καὶ μισθούμενος αἰεὶ συκοφάντας εἰς τοῦτο, καὶ κατηγορῶν αὐτοῦς, ὅτι μὴ ἄλλον ἀνηύρισκε, καὶ τὸν χρυσὸν ἐξ ἀπάσης τῆς γῆς συλλεξάμενος, ἐαντιῷ μόνῳ κατὰ-δοιτο, ἐρήμους μὲν τὰς πόλεις ἥσπερ ἔμπροσθεν εἶχον εὐπορίας ποιήσας, ὡς μηκέτι τοὺς φόρους, οὓς ἐτέλουν, δύνασθαι μετ' εὐχερείας ἀπενέγκειν. καὶ ἀπλῶς πάσης κακίας ἀπισχυρίζετο ὁ Μάλχος γενέσθαι αὐτὸν καταγῶγιον. ὃς γὰρ καὶ Ἰπερέχιον τὸν γραμματικὸν ἐφυγάδευσε. καὶ ποτε τῷ Εὐλογίῳ τῷ φιλοσόφῳ σιτηρέσιον εἰπὼν δοθῆναι, τινὸς τῶν εὐνούχων λέγοντος, ὅτι ταῦτα εἰς στρατιώτας προσήκει δαπανᾶσθαι, εἶπεν· „εἶθε γένοιτο ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ χρόνου, ὥστε τὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς διδασκάλους παρέχεσθαι.” *Idem s. v.*

δ. Παμπρέπιος. οὗτος μέγα παρὰ Ζήνωνι ἐδυνήθη. γένος μὲν ὦν Θηβαῖος τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον, φύσει δὲ πρὸς ἅπαντας δεξιῶ χρησόμενος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, καὶ παρὰ τῆς πόλεως γραμματικὸς αἰρεθεὶς, συγγὰ τε ἐπαίδευσεν ἔτη, καὶ ἐπαιδευθῆ ὁμοῦ ὅσα ἦν σοφώτερα ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Προκλήῳ. διαβολῆς δὲ αὐτῷ πρὸς Θεαγένην τινὰ τῶν ἐκεῖ γενομένων συστάσης, ὑβρισθεὶς ὑπ' ἐκείνου καὶ μείζονος, ἣ ἔχρηξεν διδύσκαλον, ὑπ' αὐτοῦ πειραθεὶς σκευωρίας, ἤλθεν εἰς Βυζάντιον, τὰ μὲν ἄλλα ἀγαθὸς κα-

16. *ἔπαντα conii. Portus.*

quis populorum imperio suo parentium fortunas diripiens, et hoc sycophantas semper mercede conducens, et ipse accusans, quam alios non invenit, qui hoc faciant, et aurum ex universo terrarum orbe colligens, sibi soli reponit; et urbes rerum copia, quam prius habebant, spolians, ut non possint amplius facile pendere tributa, quae pendebant. Denique Malchus affirmabat, ipsum omnis improbitatis diversorium fuisse, qui et Hyperechium grammaticum in exilium egerit. Cum autem quondam Eulogio philosopho stipendium dari iussisset, et quidam ex eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam esse, dixit: „Utinam aëvo meo contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur.”

4. Pamprepius. Hic apud Zenonem multum potuit. Genet quidem Thebaeus, Aegyptius. Sed ingenio praeditus ad omnia studio. Venit Athenas, et a civitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos: simul autem sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditae sapientiae partibus. Cum autem calumnia advenisset ipsum apud quendam Theagenem, illius loci civem, confata fuisset et apud illum ille fuisset delatus, ab illo contumelia affectus maioribus, quam decebat magistrum, contumeliis ab illo vexatus Byzantium ivit. Ac in ceteris quidem rebus bonus et probus vir

χρηστὸς φαινόμενος, ὡς δὲ ἐν Χριστιανούς πάντας ἐχούση πόλει, τὸ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ τῆς θρησκείας οὐκ ἔχον ὑπόκρισιν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας προδήλως δεικνύμενον, εἰς τὴν τοῦ καὶ ἑτερα τῆς ἀρρήτου σοφίας εἰδέναι ὑπόνοιαν ἦγε. **Σουσταθέντα** δὲ αὐτὸν ὁ Ἴλλουσις ἠδέως δέχεται. καὶ τι καὶ δημοσίᾳ ποίημα ἀναγνόντα λαμπρῶς τε ἐτίμησε, καὶ σύνταξιν ἐδώρησατο, τὴν μὲν αὐτὸς ἰδίᾳ, τὴν δὲ ὡς διδασκάλῳ καὶ ἐκ τοῦ δημοσίου. καὶ ἀπελθόντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, οἱ βασκαίνοντες αὐτῷ συνθέντες διαβολὴν, τὴν τε **Ἐκ** τῆς θρησκείας, καὶ ὅτι μαγγανεύει καὶ μαντεύοιτο τῷ Ἴλλῳ κατὰ τοῦ βασιλέως, πείθουσι τὸν Ζήνωνα καὶ τὴν Βηρίαν τότε μέγιστα δυναμένην τῆς πόλεως ἐκπέμψαι. καὶ ὁ μὲν ἐς Πέργαμον ἔρχεται τῆς Μυσίας. Ἴλλουσις δὲ πυθόμενος, κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν ἐηλάσθη τὸν ἄνδρα, πέμψας **Σάναλαμβάνει** αὐτὸν ἐς Ἰσαυρίαν. καὶ σύμβουλόν τε αὐτὸν καὶ σύνοικον ποιῆται. καὶ (ἦν γὰρ πολιτικῆς συνέσεως ἐμπλεως) τὰ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, πρὸς ἃ μὴ σχολὴν ἦγε, διοικεῖν ἐπέτρεπεν, ἐλθὼν τε ἐς Βυζάντιον συμπαρέλαβεν αὐτόν. καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ **Μαρκιανοῦ** σύστασις, ἀποροῦντα τὸν Ἴλλουσις αὐτὸς ἐπεθάρσυνε. καὶ τοσοῦτόν γε εἰπὼν, ὅτι „τὰ τῆς προνοίας μεθ' ἡμῶν ἐστι τεταγμένα,“ παρέσχεν ὑποψίαν τοῖς τότε ὑπακούουσιν, ὡς ἔκ τινος ἀδήλου ταῦτα θεάζοι

5. Ἴλλος ubique vulg. 7. ἐδώρησατο Suidas s.v. σύνταξις.

batur: sed, ut in urbe, quae incolas habebat omnes Christianos, ipsius Graeca religio, quam ille nullo modo dissimulabat, sed quae confidenter et palam ostentabatur, effecit, ut opinionem afferret hominibus, ipsum et alia arcana sapientia praeditum esse. Illum igitur sibi commendatum illius humaniter suscepit. Quin etiam eum, cum publice quoddam poema recitasset, splendide et honorifice tractavit, et stipendium ei dedit, partim quidem de suo, partim vero e publico, ut doctori. Cum autem ipse in Isauriam abiisset, illi, qui invadebant Pamprepio, confata calumnia tum ex ipsius superstitione, tum etiam, quod incantationibus uteretur, et adversus Imperatorem illo vaticinaretur, persuadent Zenoni et Verinae, quae tunc plurimum poterat, ut ex urbe expelleretur. Quamobrem ille quidem Pergamon, urbem Mysiae, se confert. Illus vero, cum audisset, hominem sua causa pulsum esse, eum per tabellarios in Isauriam vocatum recepit, et consiliarium et contubernalem fecit, et (erat enim vir ille civilis prudentiae plenus,) eas sui principatus res, ad quas administrandas otium ipse non habebat, gerendas ipsi per mittebat, et Byzantium profectus, eum secum adduxit. Cum autem Marciani conspiratio exorta est, illum dubitantem ipse confirmavit, tantumque effatus: „Providentia nobiscum facti,“ suspi-

προγνώσεως. καὶ ἐκβάντος, ὥσπερ δὴ καὶ ἐξέβη, τοῦ τέ-
λους, πρὸς τὴν τύχην τὸν ἐκείνου λόγον συμβάλλοντες, αὐ-
τὸν πάντων αἴτιον (ὅσα φιλεῖ ὄμιλος) μόνον ὑπελάμβανον τῶν
παραδόξως αὐτοῖς ἀποβαίνειν δοκούντων. οὕτω μὲν οἱ σώ-
φρονες περὶ αὐτοῦ εἰκαζον. εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἦν, οὔτε ἰ-5
σχυρῶς ἀνελεῖν ἔχω, οὔτε πείθεσθαι. ἀλλ' ὅμως καὶ μέγα
καὶ ἐλάχιστον αὐτῷ πρώτῳ ἀνεκοινοῦτο. καὶ τότε τοίνυν λα-
βὼν αὐτὸν, εἰς Νίκαιαν ἦκε χειμᾶσων, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ δή-
μου δυσχέρειαν ἐκκλίνων, εἴτε ἐπὶ ταῖς σφαγαῖς τὸν ἔχοντα
τὴν πόλιν ἐκτρέπεσθαι δαίμονα πρὸς ὀλίγον ἐθέλων. Suid.¹⁰
s. v. σύνταξις et Παμπρέπιος. Quae autem sub eadem hac
voce deinde sequuntur ad diversum pertinent scriptorem.

ε'. Τῶν συντάξεων στερηθέντες πολλάκις οἱ στρατιῶται
καὶ παρακοπτομένης τῆς τροφῆς τῆς συνηθούς εἰς ἀπόνοιαν
ἤλθον. Idem s. v. σύνταξις. 154

Quae sub vv. ἐμαξιτόν et ὑπολαβὼν sub Malchi nomine leguntur,
Xenophontis sunt ex Anabasi. Classenus.

cionem praebuit iis, qui auscultarant, quasi ex quadam praenotio-
ne divinitus haec dixisset. Cum autem res evenisset, sicut evenit,
eius sermonem cum eventu comparantes, ipsum, ut vulgus solet,
omnium, quae praeter communem opinionem ipsis accidere videban-
tur, solum auctorem existimabant. Sic quidem de eo sapientes con-
liciebant. Si quid vero aliud in illo viro fuit, nec pertinaciter negare,
nec affirmare possum. Sed tamen Illus et maxima et minima quae-
que cum illo primo communicabat. Tunc igitur illo assumpto
Nicaeam hibernaturus ivit, sive populi gravem offensionem decli-
nans, sive fatum illud, quod urbem caedibus infestabat, evitare
paulisper volens,

5. Milites stipendiis saepe privati, victu etiam consueto fraudat-
in desperationem venerunt.

Quae sequuntur, sine auctoris nomine prolata, itidem ex Malch-
historia ducta esse videntur.

α'. Ἀρμάτος. ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς, ἐπεὶ περ ὡς
συγγενεὶ τῷ Ἀρμάτῳ ἀδελῶς ἐπέτρεπεν ἐντυγχάνειν Ζηνωνίδι

1. Armatus. Quoniam Basiliscus Imperator Armato, ut cognato,
liberum aditum ad uxorem Zenonidem permittebat, cum illa consueta-

τῆ βασιλίδι, τριβομένης σφισί τῆς δμιλίας, καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτον ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρων. ῥίψεις οὖν ὀμμάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεκτροφαὶ συνεχεῖς προσώπων καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις, πόνος τε μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ' ὄψιν στεγομένου. ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ εὐνούχῳ καὶ Μαρίας μαίᾳ ἰάσαντο τοῦτο μόλις τῆ τῆς μίξεως ἰατρείᾳ, Ζηνωνὶς Βασιλίσκον διὰ θωπείας ἤγε τοῦ τὸν ἔραστὴν ἔχειν ἐν τῇ πόλει τὰ πρωτεῖα. ὄρων δὲ Θευδέρικος τιμώμενον ἐκ πάντων Ἀρμάτων, ἤγαλλεν ὡς παρενδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμαστικής. ὁ δ' Ἀρμάτος ἐκ τε φορᾶς χρημάτων καὶ τιμῆς ἀπλέτου τυφωθείς, οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρεία. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδε ἡ ἄλλη ἐπεκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περιβαίνειν εἰς ἵππον καὶ κατὰ τὸν ἵπποδρομον φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου. ἐξῆρε δὲ τοῦτον πλείω πρὸς τοιαύτην δόξαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύρρον. ὃς εἰ μὲν οὕτως ἔβόα διὰ τὸ ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ' ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. οὐ γὰρ ἤρωας ἔβαλλεν, ὡς Πύρρος, ἀλλὰ γυναιμανῆς ἦν, ὡς Πάρις. *Suid. s. v.*

do diutius duraret et utriusque forma non vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere coeperunt. Oculos igitur in se vicissim coniciebant, et vultus subinde convertebant, et inter se ardebant. Hinc autem dolor ex amore natus vultu tegebatur. Cum autem suum morbum Danieli eunucho et Mariae obstetrici declarassent, et hunc ipsa coitus medicina vix sanassent, Zenonis Basilisco blandiri coepit, ut amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus autem animadvertens, Armatum ab omnibus colli, quod gloria superaretur ab adolescente, qui capillos tantum et alias corporis exercitationes curabat, indignabatur. Armatus vero cum propter pecuniarum affluentiam, tum ob honoris amplitudinem inflatus, neminem fortitudine se praestantiorē fore putabat. Atque hic ipsius error et falsa opinio, quam de se conceperat, in eo tantum obtinuit, ut Achillis habitum et cultum assumeret, et equo evectus per urbem ita circumiret, et in Hippodromo instar equi fremeret, hinniret, se iactaret atque ferociter efferret. Hunc autem ad huiusmodi gloriae insaniam magis impellebat ipse plebis abiectae favor, quae laetis acclamationibus ipsum appellabat Pyrrhum. Quae, si quidem ipsum ita vocabat, quod rubicunda facie praeditus esset, verisimilia dicebat. Si vero ut ad fortitudinis laudem haec dicebat, ut adolescentem deliniebat. Neque enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus: sed insano mulierum amore flagrans erat easque deperibat, ut Paris.

Desiprus, Eunapius etc.

β. Ἀρμάτιος. οὗτος μέγιστον ἰσχυρὸς παρὰ τῆ Ζη-
νωνίδι τῆ βασιλίσση καὶ αὐτῷ Βασιλίσκη. ἐσφάγη δὲ
ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. καὶ ὑπερήσθησαν οἱ πολλοί
τῆ τούτου σφαγῆ. ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς τοὺς στα-
σιάζοντας, ὄσους λάβοι τῶν Θρακῶν, τὰς χεῖρας ἐκτέμνων
ἀπέπεμπε. Ὀνούλφος δὲ αὐτὸν διεχρήσατο, ὅτινα ὁ Ἀρ-
μάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βαρβάρων ἦκοντα προσλαβὼν
φιλοφρόνως, τὸ μὲν πρῶτον κόμητα ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ
στρατηγὸν Ἰλλυριῶν, καὶ εἰς ἐστίασιν ἔχειν πολὺν ἄργυρον
παρέσχε. ἀντέδωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ
χειρὸς μαιφόνου. *Idem s. v.*

γ. Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ
Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ῥουστικίου στρατοπεδάρχου ἤρε-
θη, εὐεπίτευκτος μὲν ὢν ἐν μάχαις, βραδύνουσι δὲ καὶ φε-
νακίζουσι ῥαδίως ὑπαγόμενος. *Idem s. v.*

δ. Βασιλίσκος, ὁ Ῥωμαίων τῶν ἐξῶν βασιλεὺς, τῶν
ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκά-
κιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δειν ἀπώσα-
το, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη.
πολλοὶ τε ἦν εἰς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν
τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μετιόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι.

6. Ὀνούλος vulg. 11. Hoc fragmentum aut Priscum auctorem
habet aut Malchum.

2. Harmatius. Hic plurimum potuit apud Zenonidem Impera-
tricem et ipsum Basiliscum. Occisus autem fuit a Zenone Impera-
tore, eiusque caede cives admodum sunt laetati. Nam sub Leone
quoque de Thracibus, qui seditionem moverant, cepisset, eos
manibus amputatis dimiserat. Onulphus vero quidam ipsum inter-
fecit, quem Harmatius pauperem et a barbaris recens venientem
humaniter susceptum, primum quidem comitem fecerat, deinde vero
praefectum Illyriorum, et ad convivia multum argentum magnam-
que pecuniae vim ipsi praebuerat. Ille vero barbaricam perfidiam
sanguinaria manu ipsi pro gratia retulit.

3. Basiliscus. Verinae Imperatricis frater, sub Leone Impera-
tore in locum Rusticii, castrorum praefecti, delectus est. In pugnis
quidem felix, at ingenio tardus et impostoribus opportunus, ita ut
ab illis facile deciperetur.

4. Basiliscus, Romanorum Orientalium Imperator, pecuniam
ab ecclesiarum episcopis exigebat, et Acacium, Constantinopolis e-
piscopum, propemodum pepulisset, nisi a multitudine eorum, qui
monachi dicebantur, repulsus fuisset. Magnaque pecuniae conge-
rendae cupiditate flagrabat, et insigni avaritia praeditus erat, ut ab
illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercebant. Quan-

καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρύων τῇ τῶν τοιοῦτων εἰσφορῶν πράξει. *Idem s. v.*

δ'. Ἐρυθρίος, ἑπαρχος γεγωνὸς ἐπὶ Ζήνωνος. ὃς ἐπεὶ μῆτε τὰ κοινὰ διαρκούντα ἑώρα, μῆτε βῆρος προσθεῖναι ὕπλειον τοῦ τεταγμένου τοῖς τέλεσιν ἠνείχετο, μῆτε τι ποιῆσαι πονηρὸν, ὡς ὢν φιλάνθρωπος, ἡδύνατο, τῶν ὀφειλομένων χάριν αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο. λύπην δὲ τῇ πόλει παρέσχεν, ἥνικα ταύτην ἀπέθετο. μόνος γὰρ τῶν τελούντων τότε εἰς τὴν πολιτείαν οὗτος ἐπέκειντο πάντων ἀγαθῶ ἐπεφύκει, θάπτους μὲν τὰς χάριτας παρέχων τοῖς αἰτουμένοις, οὐκ ἔχων δὲ τινα παντάπασι τῶν πρόσθε προσκεκρουκῶτων ἀμύνεσθαι. τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς πᾶσαν ἀπορίαν κατέβη, ὡς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. ἃ τὸ γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμείῳ Λέων κατέλειπεν ἀποθνήσκων ὑπὸ Ζήνωνος ταχὺ ἐκεκένωτο πάντα, πολλὰ μὲν χαριζομένου τοῖς φίλοις, ὡς ἔτυχεν, οὐκ ὄντος δὲ ἀκριβοῦς, ὥστε αὐτὰ γινώσκειν, εἴ πῃ καὶ ἄλλως κλέπτοιτο. *Idem s. v.*

ε'. Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὴν μὲν ὠμότητα, ἣ ἐκέχρητο Λέων, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν, οὐδὲ τὸ θυμούμενον ἀπαραίτητον αὐτῷ καθειστήκει ἐσάπαξ, οἷον τοῦ Λέοντος διέμενε. καὶ τὴν γε προαίρεσιν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότιμον, καὶ ἃ ἔπραττε δόξης ἕνεκεν καὶ τοῦ θανμάζεσθαι ἔ-

3. Hoc fragmentum ad Malchum referendum esse vidit Val. 6. φιλ. τ. δφ. ἡδ. vulg. 18. Malchi haec esse vidit Val.

obrem propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrimarum erant plena.

5. Erythrius praefectus sub Zenone, qui, cum neque fiscum sufficere videret, nec sustineret addere tributis onus maius eo, quod fuerat constitutum, neque ullum improbum facinus facere vellet, quippe quod esset humanus, eorum, quae debebantur, condonationem cum a Zenone petiisset, hoc magistratu abiit. Dolorem autem civibus gravem attulit, cum officium suum deponeret. Ex iis enim, qui tunc in re publica versabantur, solus ad omnium commune bonum natus erat. Nam petentibus quidem beneficia celeriter dabat, nullum vero de veteribus inimicis ulcisci volebat. Fiscus autem ad summam penuriam tunc devenit, ut in eo nihil esset reliquum. Nam quae Leo moriens reliquerat in publico aerario, omnia a Zenone celeriter exhausta erant, quod multa quidem amicis inconsulte largiretur, ipse vero non esset accuratus, ut cognosceret, si quae etiam alia ratione subriperentur.

6. Zeno, Romanorum Imperator, crudelitatem quidem, qua Leo fuerat usus, natura non habebat, nec iracundia ipsi in perpetuum erat inexorabilis, ut illa Leonis, quae perpetuo durabat. In mul-

πραττεν, επιδεικτικῶς μᾶλλον, ἢ ἀληθῶς. οὐ μὴν οὔτε ἔμπειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὔτε εἶχεν ἐπιστήμην, δι' ἧς ἔστιν ἀσφαλῶς τὰς βασιλείας ἰθύνεσθαι. πρὸς δὲ κέρδος καὶ λῆμμα οὐχ οὔτω μὲν ἐμμανῶς ὡς ὁ Λέων διέκειτο, οὐδὲ ἔπλαττε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήματα, οὐ μὴν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματός. καὶ χρηστῆς ἂν βασιλείας ἔτυχον Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς δὲ τότε παραδυναστεύων ἤγεεν αὐτὸν ἐς ὅ,τι ἐβούλετο, καπηλεύων, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς, ἅπαντα, καὶ μηδὲν ἄπρατον ἔων ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτῆ διαπράττεσθαι, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπε-10 δίδοδο πύσας, ἰδίᾳ μὲν ἑαυτῷ, ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τῷ βασιλεῖ τὰ τιμήματα· καὶ εἰ προσῆλθεν ἕτερος βραχὺ τι προστιθεῖς, ἐκεῖνος ἦν αἰρετώτερος. τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχείοις γινομένων ἀπάντων οὐδὲν ἦν, ὃ μὴ λαβῶν ἀπετίπρασκεν. εἰ δὲ τινα ἀρχὴν τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων ἐχαρίσατο Ζήνων, 15 ὥσπερ πολιτοκάπηλος, αὐτὸς ταύτην ὀλίγον παρ' ἐκείνων λαμβάνων, ἄλλοις παρέειχε τοῦ πλείονος, Ζήνωνι τὰ κλέμματα παρέχων. *Idem s. v.*

ζ. Ζήνων ὁ βασιλεὺς, πυθόμενος τῶν οἰκείων τὴν ἤτταν, ἐς φρούριον καταφεύγει ἐπὶ λόφον κείμενον, ὃ Κων-2-σταντινούπολιν οἱ πρόσχωροι ἐκάλουν. ὅπερ γινούσ τοῖς συν-

tis autem rebus animum honoris cupidum habuit: et quae faciebat, gloriae et admirationis captandae causa faciebat, per ostentationem potius, quam re vera, quinetiam non erat rerum peritus, nec illam scientiam habebat, per quam regna tuto gubernari possunt, sed in quaestum ac emolumentum non adeo furenter, ut Leo, propensus erat: nec falsa crimina in possessores fingebat, haud tamen omnino superior erat hac re. Et bonam imperii administrandi rationem Romani sensissent, nisi Sebastianus, qui tunc secundam ab Imperatore potestatem habebat, illum arbitratu suo quovis impulsisset, omnia velut in foro cauponans, nec quidquam in aula caesarea sine pretio confici sinens. Sed omnes magistratus vendebat, partim quidem ipsa pretia sibi reservans accepta, partim vero cum Imperatore communicans. Si quis autem alius accessisset, qui paulum quiddam a didisset, ille ceteris anteponebatur. In ipso autem regio palatio nihil erat rerum omnium, quod ille acceptum non venderet. Si quem vero magistratum Imperator suis familiaribus largitus fuisset, ipse tanquam manceps hunc ab illis exiguo pretio accipiens, aliis praebat pluris venditum, Zenon furta praebens.

7. Zeno Imperator, audita suorum clade, in castellum in collo situm confugit, quod vicini Constantinopolin vocabant. Quo cognito, suis cum gemitu dixit: „Ergo homo est Dei ludibrium, si qui-

οὔσι στενάξας, „Θεοῦ παίγνιον ἄρα,“ εἶπεν, „ὁ ἄνθρωπος, εἶγες καὶ ἐμὲ οὕτω παλῆειν φιλεῖ τὸ δαιμόνιον. ἐμοὶ γὰρ δὴ οἱ μάντιες τὸν Ἰούλιον μῆνα ἐξανάγκης ἐν Κωνσταντινουπόλει διατεινόμενοι προὔλεγον. καὶ γὰρ ἐνόμιζον ἐς Κωνσταντινουπό-

5 *λιν ἀναβήσεσθαι, νῦν δὲ πάντων ἔρημος καὶ φυγὰς εἰς λόφον ἦλθον, εὐρηκὼς ὁ δειλαιὸς προσηγορίαν ὁμώνυμον.“ Id. s. v.*

ή. Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὃς Ζήωνα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν διάδοχον καταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον, προηγέ τε δι' ἀξιῶν, καὶ σωμασκειῖσθαι ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τῆς
10 *ἡλικίας. οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν, συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλῶν ἐνηγοῦν, καὶ μαστροπεύοντες αὐτῷ τοὺς συνήβους πρὸς τοὺς τῶν ἀρρένων ἔρωτας λυσσᾶν ἐπαίδευσαν ἐκτόπως. διαίτης οὖν ἐν ἡδοναῖς καὶ τύφῳ τιθεμένης, τῶν καλῶν ἐκάς γενόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζυνείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ*
καρδοκίᾳ διὰ τοῦ προσώπου ὑπεμφαίνων, ἄκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν ἀνχένα αἶρειν καὶ, συλλήβδην φάνασι, προσέχειν πᾶσιν ὡς οἰκέταις ἀνθρώποις. ἀλλ' ὁ πάντων ἔφορος τὴν φυσικὴν καὶ διδακτὴν κακότητα αὐτοῦ τε-
20 *θεαμένος, διαρρέυσαντα τῇ γαστρὶ καὶ ἀναισθητῶς ἐπὶ πολλῶς ἡμέρας ἐς τὴν εὐνὴν ἀποπατοῦντα, πρόωρον τῶν ἀνθρωπείων ἐδικαίωσεν ἐκβῆναι. Idem s. v.*

dem me sic ludificari placuit numini. Vates enim constanter mihi praedixerunt, Iulium mensem illum esse, quo me Constantinopoli necessario esse oporteret. Atque ego quidem arbitrabar, me Constantinopolim ascensurum. Nunc vero ab omnibus destitutus et exul in collem veni, inventa miser appellatione consimili.

8. Zeno, Romanorum Imperator, qui Zenonem, suum filium, admodum adolescentem, imperii successorem relinquere cupiens, per varias dignitates provehebat, et corpus exercere iubebat ad incrementum staturae. Sed Imperatorii proceres, nacti potestatem fieri abunde exhauriendi, operam dabant, ut adolescens ille Sybaritico more crapulae et foedis voluptatibus indulgeret, et suis lenociniis conciliantes ipsi eiusdem aetatis puberes, quibuscum versabatur, ipsum turpiter instituerunt, ut in mariis amores furore correptus ferretur. Cum igitur vitae genus in voluptate et superbia traduceretur, ab omnibus studiis honestis remotus et succensam arrogantiam ob imperii expectationem e vultu eluculentem prae se ferens, summis pedum digitis incedere et sublimem cervicem erigere, et (ut paucis rem totam complectar) cum omnibus hominibus, ut cum servis, agere coepit. Sed ille rerum omnium inspector naturalem et edoctam ipsius improbitatem contemplatus, ipsum iuste puniivit, ita ut ventris profluvio et sine sensu per dies multos in lecto alvum exonerans immatura aetate ex humanis rebus excederet.

θ. Ἡράκλειος, στρατηγὸς γεγονώς ἐπὶ Ζήνωνος, οἶος μὲν τολμῆσαι καὶ πρόθυμος ἐγχειρεῖν ἐς πολέμους ἑτοίμως, οὐ μέντοι τὸ προμηθὲς εἶχεν ἐν τοῖς κινδύνοις, οὐδὲ βουλήν πρότερον ποιησάμενος, ὥρμα πρὸς ὃ ἔσπευδε πράττειν, ἀλλ' ἔξω τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρει. καὶ τὸ ἐμπλήκτως δὲ ἐν ἀνδρὸς μοῖρα εἰτίθετο. ὅπερ δὴ καὶ μάλιστα αὐτὸν ὕστερον ἔσφηλεν. *Idem s. v.*

1. Hanc quoque particulam Malchi esse perspezit Val.

9. Heraclius. Fuit sub Zenone copiarum dux, homo quidem audax et paratus ad manus cum hostibus in bellis alacriter consequendas: nullam vero prudentiam in periculis habebat, neque consultatione prius habita, sed sine consilio et temere ad res gerendas accedebat, et celeritatem furore percitam fortitudinem esse iudicabat. Quod etiam postea ipsi gravissimorum casuum causa fuit.

MENANDROΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

EX HISTORIA
MENANDRI PROTECTORIS
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS BARBARORUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Avares a Iustiniano sedes petunt intra fines imperii Romani (1). Idem a Iustiniano instigati bella gerunt cum Hunnicis gentibus (2). Mezamirus, Antarum ad Avares legatus, ab his interimitur (3). Legati Avarum ad novas sedes petendas missi Byzantii detinentur (4). Iustinus Avarum conditiones superbe respuit (5). Post mortem Zichi, Persarum legati, Mebodes Byzantium mittitur: neque ipse nec Saracenorū legati, quorum causam apud Imperatorem agit, quae cupiunt, impetrant (6). Turcorum legati a Persis sprete Byzantium proficiscuntur ad commercia cum Romanis petenda (7). Zemarchus a legatione ad Turcos rediens magnis itineris difficultatibus et periculis laborat (8. 9). Avares et Franci foedus ineunt (10). Longobardorum legati Avares contra Gepidas et Romanos sollicitant (11). Longobardi nunc ab Avaribus, nunc a Romanis auxilia petunt (12). Baianus, Avarum chaganus, legatos Romanorum in vincula conicit (13). Idem post multas disceptationes cum Bono, Romanorum duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit (14). Superba Targitii postulata a Iustino cum contemptu repudiantur (15). Turci Iustinum ad bellum cum Persis renovandum incitant (16). Iustinus nullas Avarum conditiones admittit (17). Pax componitur inter Romanos et Avares (18). Avarum legati a latronibus exilati res suas a Tiberio repetunt (19). Sebochthes legatus a Chosroë ad Iustinum missus ad foedus inter Persas et Romanos instaurandum (20). Iacobus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiae Augustae tradit (21). Sabirum et Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio Caesare (22). Romanorum et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (23). Zacharias et Mebodes de pace inter Romanos et Persas restituenda agunt: Romani Persarum-

nia et Iberia cedunt, sed Daras oppidum a Persis sibi reddi poscunt. Sclavini in Thraciam irrumpunt (24). Tiberius Caesar pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (25). Persae ex improvise castellum Romanorum expugnant (26). Tancothro in fines imperii incursionem facit (27). Mauricius Chlōmaron, Persarum oppidum, obsidione premit (28). Tiberius, ut Italiam adversus Longobardos tueatur, multos eorum donis in partes suas traducit (29). Baianus, rex Avarum, usque ad Sirmium progressus, Savum traicere conatur, bellum contra Sclavinos praetendens (30). Idem a Tiberio, ut Sirmium sibi concedat, postulat (31). Theognis, dux Romanorum, Sirmium fortiter obtinet (32).

p.A.C. 558 α. [Περὶ Ἀβάρων.] ὡς πολλὰ περινοστήσαντες ἦκον ἐς
 Ind. 6 Ἀλανούς, καὶ ἰκέται ἐγένοντο Σαρωσίον τοῦ Ἀλανῶν ἡγουμένου,
 Iustin. 32 ὡς ἂν δι' αὐτοῦ γνώριμοι ἔσονται Ῥωμαίοις. ὁ δὲ Ἰουστίνῳ τῷ
 P. 99 Γερμανοῦ, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τῶν ἐν Λαζικῇ καταλόγων ἐξη-
 V. 67 γουμένου, τῶν Ἀβάρων περὶ ἐδήλωσεν, ὁ δὲ Ἰουστίνος Ἰου-
 στινιανῷ βασιλεῖ. καὶ δὴ ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τῷ στρα-
 τηγῷ στέλλειν ἐς Βυζάντιον τὴν πρεσβείαν τοῦ ἔθνους. καὶ
 οὖν Κανδίχ ὄνομά τις ἠρέθη πρεσβευόμενος ὑπὲρ Ἀβάρων
 πρῶτος, ὃς ἐσφοιτήσας ἔλεξεν τῷ αὐτοκράτορι, ὡς πάρεστι τὸ
 μέγιστόν τε καὶ ἀλκιμώτατον τῶν ἔθνων, καὶ ὡς τὸ φύλον
 οἱ Ἀβαροι ἀκαταμάχητοι τέ εἰσι καὶ τὸ ἀντιστατοῦν οἳ τὰ
 ἐφ' ἑαυτοῦ ἀπόσασθαι τε καὶ διαφθεῖρειν, καὶ ὡς προσῆκόν
 ἔστι τῷ βασιλεῖ ἐς ὁμαιχμίαν σφᾶς ἐταιρίσασθαι, ἀλεξήτηράς
 τε ἔχειν ἀγαθοῦς, καὶ ὡς οὐκ ἄλλως εὐνοῦστατοι ἔσονται
 τῇ Ῥωμαϊκῇ πολιτείᾳ ἢ δῶροις ἐς τὰ μάλιστα τιμιωτάτοις

4. τῶν N., τῷ vulg. 8. πρεσβευόμενος vulg. 9. ὃς ἐσφοι-
 τήσας H., ἐσφοιτήσας vulg. 14. καὶ add. B.

1. Avars quum diti multumque incerti errassent, tandem
 ad Alanos accesserunt, et Sarosium, eorum ducem, suppliciter ora-
 runt, ut per eum in notitiam et amicitiam Romanorum venirent.
 Is Iustino, Germani filio, qui tunc temporis militibus, qui in La-
 zico in praesidiis erant, praeerat, eam rem nuntiavit, et Iustinus
 ad Iustinianum retulit, qui illi mandavit, ut eius gentis legatos ad
 se Byzantium transmitteret. Electus vero fuit ab ea gente quidam
 Candich nomine, qui cum primus legatus ad Imperatorem venisset
 dixit, adesse gentem omnium maximam et fortissimam, Avars, ge-
 nus hominum invictum, qui eius omnes hostes repellere et funditus
 exstinguere possent. Illius rationibus valde conducere cum eis ar-
 morum societatem facere et auxilios optimos sibi adaciscere, qui
 tamen non alia conditione Romano imperio servirent, quam si do-
 nis pretiosis, annuis etiam stipendiis et fertili regione, quam habi-

καὶ χρήμασιν ἐτησίοις καὶ γῆς εὐφορωτάτης οἰκήσει. ταῦτα^{A.C.558}
 τῷ αὐτοκράτορι ἐπειδὴ ἤγγειλεν ὁ Κανδίχ, αὐτίκα — οὐ γὰρ ^{Ind. 6}
 ἐσφρίγα οἱ τὸ σῶμα, οὐδὲ ἤμαζεν ἢ ἀλκή, ὥσπερ ἀμέλει, ^{Iustin. 32}
 ἦνίκα Γελίμερά τε τὸν Βάνδηλον καὶ Οὐίτιγιν τὸν Γότθον
 Σάμφω ἐτι νεάων ἔθετο δορυάλοπον· ἀλλ' ἦδη γηραλέος τε
 ἦν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκείνο φρόνημα καὶ φιλοπόλεμον μετε-
 βέβλητο ἐς τὸ ῥαθυμέτερον. ταῦτα ἔγνω ἐτέρω τρόπῳ καὶ
 οὐχὶ πολέμῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀποκρούσασθαι δύναμιν. καὶ
 κατηγωνίσαστο ἄν καὶ ἄρδην ἠφάνισεν, εἰ καὶ μὴ πολέμῳ,
 ἰ ἀλλ' οὖν εὐβουλίᾳ, εἴ γε μὴ τῷ ἀφειλομένῳ τέλει πρότερον
 ἠφανίσθη αὐτός· οὐ γὰρ πολλῶ ὄστερον ὄχθετο ἐκείσε. ἐπεὶ Β
 οὖν ἦκιστα ἦν οἴός τε περιεῖναι, τὴν ἐτέραν ἐτρέπετο.

β. Ὅτι δημηγορήσας ὁ βασιλεὺς, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγον
 τὸ ἀγγίχουν τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος,
 Σπαραχρῆμα τά τε δῶρα ἔστειλε, σειράς τε χρυσοῦ διαπεποι-
 κιλμένας καὶ κλίνας, ἐσθῆτάς τε σηρικὰς καὶ ἕτερα πλεῖστα
 ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλευα φρονήματα,
 πρὸς τοῖς καὶ πρεσβευσόμενον Βαλεντίνον (εἷς δὴ οὗτος τῶν
 βασιλικῶν μαχαιοφόρων) καὶ προὔτρέπετο τὸ φῦλον ὁμαι-
 ρομίαν ἐσάγειν Ῥωμαίοις καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὀπίλιζε-
 σθαι, ἐμφορονέστατα οἷμαι προμηθευσάμενος ὁ βασιλεὺς, ὡς
 ἦ νικῶντες οἱ Ἄβραροι ἦ καὶ ἠσσωμένοι ἐξ ἀμφοῖν περιθῶσι C

2. οὐ Val., δ vulg.

19. καὶ deest vulg.

δῶσι vulg.

17. φρονήματα N., φρονήματος vulg.

22. περιθῶσι N., παραδῶσι H., περι-

tarent, donarentur. Haec Candich Imperatori. Erat ea tempestate
 Imperator effoeto corpore: non eadem illi vis animi, qua florebat;
 cum iuvenis adhuc Gelimerem Vandalum et Vittigem Gothum ca-
 ptivos fecit. Itaque iam senex exacta aetate, cum animi robur et
 belli amorem desidia et otio commutasset, barbarorum exercitum
 non bello, sed alia ratione a finibus imperii depellere constituit. Et
 sane vicisset eum et penitus exstinxisset, si minus procellis, at pru-
 dentia et consilio, nisi ipse debito sine prius exstinctus esset. Ete-
 nim non multo post ex vita migravit. Quum igitur vi barbaros su-
 perare non posset, aliam viam ingressus est.

2. De ea re Imperator concionem apud sacrum senatum ha-
 buit, qui eius prudentiam et in rebus gerendis consilii vim et acer-
 rimum iudicium valde collaudavit. Hoc facto statim Imperator dona
 ad legatos misit, catenas auro variegatas et lectos et sericas vestes
 et alia quam plurima, quibus leniret et demulceret animos superbiae
 et insolentiae plenos. Misit quoque legatum Valentium, (is erat
 unus ex imperatoris satellitibus,) cui praecepit, ut gentem Roma-
 nis societate coniungeret et efficeret, ut suos inimicos bello aggre-
 derentur. Sic enim valde prudenter, opinor, Imperator sentiebat,

p.A.C.558 Ῥωμαίοις τὸ συνολοσον. τοῦ δὲ Βαλεντινίου ἐκεῖσε ἀφικομένου
 Ind. 6 καὶ τὰ δῶρα παρασχομένου, καὶ ὅσα ἐσήμηνεν ὁ βασιλεὺς
 Iustin. 3a ἐξεπόντος, πρῶτον μὲν ἐξεπολεμήθησαν Οὐτιγούροις, εἶτα
 Ζάλοις, Οὐννικῶ φύλῳ· καὶ Σαβείρους δὲ καθεῖλον.

γ. Ὅτι ἐπεὶ οἱ ἄρχοντες Ἄντων ἀθλίως διετέθησαν
 καὶ παρὰ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐλπίδα ἐπεπτώκεσαν, ἀντίκα οἱ
 Ἄβαροι ἐκείρον τε τὴν γῆν καὶ ἐληΐζοντο τὴν χώραν. πι-
 V. 68 ζόμενοι δ' οὖν ταῖς τῶν πολεμίων ἐπιδρομαῖς ὡς οἶόν τε,
 ἐπρεσβεύσαντο ὡς αὐτοὺς Μεζάμηρον τὸν Ἰδαριζίου, Κε-
 λαγαστοῦ ἀδελφὸν, ἐπὶ τὴν πρεσβείαν χειροτονήσαντες· ἐδέ-10
 Donτό τε πρίασθαι τῶν τινος τοῦ οἰκείου φύλου δορυαλώτων.
 καὶ τοίνυν Μεζάμηρος ὁ πρεσβευτῆς, στωμύλος τε ὢν καὶ
 ὑπαγόρας, ὡς Ἀβάρους ἀφικόμενος ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερ-
 ἤφανά τε καὶ θρασύτερά πως. ταῦτά τοι ὁ Κοτρίγγος
 ἐκεῖνος, ὁ τοῖς Ἀβάροις ἐπιτήδειος, ὁ κατ' Ἄντων τὰ ἐχθι-15
 στα βουλευσόμενος, ἐπεὶ ὁ Μεζάμηρος ὑψηλότερον ἢ κατὰ
 πρεσβευτὴν διελέγετο, εἶπεν ὡς τὸν Χάγανον· „οὗτος ὁ ἀνὴρ
 μεγίστην ἐσὸτι περιβέβληται δύναμιν ἐν Ἄνταις, οἷός τε πύ-
 φυκε κατὰ τῶν ὀπωσούν αὐτῶν πολεμίων ἀντιτάττεσθαι. δεῖ
 τοιγαροῦν ἀποκτανθῆναι τοῦτον, καὶ τὸ λοιπὸν ἀδεῶς ἐπιδρα-2
 μείσθαι τὴν ἀλλοτρίαν.” τοῦτω πεισθέντες οἱ Ἄβαροι πα-
 ρωσάμενοι τὴν τῶν πρέσβων αἰδῶ, ἐν οὐδενί τε λόγῳ θέμε-

3. Οὐτιγούροις vulg. 5. Ἄντων Val., τῶν vulg. 8. ὡς οἶόν τε
 B., οἶονται vulg. 14. Κοτρίγγος conl. N. 15. et p. 285. 2.
 Ἄντων Val., αὐτῶν vulg. 18. Ἄνταις Val., αὐταῖς vulg.

sive Avares vincerent, sive vincerentur, in utramque partem, et ut
 res cecidisset, ea, quae evenirent, suo commodo cessura. Cum igitur
 Valentinus ad eos profectus esset et munera praebuisset et man-
 data Imperatoris exposuisset, primum quidem Utiguros, tum Salos,
 Hunnicam gentem, debellarunt, et Sabiros everterunt.

3. Cum duces Antarum parum prospere res gessissent et spe
 sua excidissent, confestim Avares hostium terram vastarunt, et re-
 gionem sunt depopulati. Hi vero inimicorum excursionibus vexati
 ad Avares legationem miserunt, ad quam gerendam Mezamirum,
 Idarisii filium, Celagasti fratrem, suffragio elegerunt, et ab eo pe-
 tierunt, ut captivorum aliquos gentis suae redimeret. Mezamirus
 igitur legatus, vir vanus et magniloquus, ubi ad Avares pervenit,
 in verba superbiora et arrogantiora prorupit. Cotragegus autem ille
 Avarum perquam familiaris et necessarius, cum Mezamirus insolentius,
 quam legatum decebat, esset locutus, Chagano dixit: „Vil-
 le magnae est apud Antas auctoritatis, et in quoscumque voluerit
 inimicos vim parare potest. Oportet igitur ipsum de medio tollere
 deinde intrepide in regionem inimicam excursiones facere.“ Ab ill-

τοι τὴν δίκην, ἀναιροῦσι τὸν Μεζάμηρον. εἰς θαλάσσης πλέον, p.A.C.558
ἢ πρότερον, ἔτεμνον τὴν γῆν τῶν Ἀντῶν, καὶ οὐκ ἀνίσταντο P. 101
ἀνδραποδιζόμενοι καὶ ἄγοντές τε καὶ φέροντες.

δ'. Ὅτι ἐδέξατο Ἰουστινιανὸς παρὰ Ἀβάρων πρέσβεις, A.C. 562
5 ἐφ' ᾧ σφᾶς περιαθροῆσαι γῆν, ὅποι τὸ φῦλον θήσονται τὰς Ind. 10
οἰκῆσεις. καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, Ἰουστίνου τοῦ στρατηγοῦ ση- Justin. 36
μηναντός οἱ, ἐν βουλήῃ ἐποιήσατο ἐς τὴν Ἐρούλων χώραν κα-
τοικίσαι τὸ ἔθνος, ἐνθα πρὸ τοῦ ἔκουν οἱ Ἐρούλοι· δευτέρα
δὲ προσαγορεύεται Παιονία· καὶ εἴ γε θυμῆρες αὐτοῖς ἐγέ-
10 νοντο, καὶ κατένευσεν ἂν ὁ βασιλεὺς. ἀλλ' ἐκεῖνοι Σκυθίας
οὐ τι ἔκουν δεῖν ἔσεσθαι ἐκτός· αὐτῆς γὰρ δηπουθεν ἐσὶτι
ἐφιέτο. τοῦτο μὲν οὐκ οὐ προὔβη, ἐστειλε δὲ ὁμοῦ Ἰουστίνος B
ὁ στρατηγὸς τοὺς πρέσβεις ἐς τὸ Βυζάντιον, ἐδήλωσέ τε τῷ
βασιλεῖ, ὡς ἂν αὐτοῦ ἐν κατοχῇ ἔσονται ἐπὶ πολὺ. ἐφιλοποιή-
15 σατο γὰρ τῶν πρέσβων ἓνα ὄνομα Οἰκουνίμων· ἐν ἀπορρήτῳ
τέ οἱ ἔλεγεν ὁ Οἰκουνίμων, ὡς ἕτερα διαλεγόμενοι ἕτερα γνω-
ματεύουσι, καὶ ὡς λόγοις μὲν ἐς τὰ μάλιστα μετρίοις χρω-
νται καὶ [ὡς] τὴν ἐπιείκειαν παραπέτασμα προβάλλονται τοῦ
δόλου, τῷ ἐμπεδῶσαι δὴθεν τὸ εὖνον ὡς τοὺς Ῥωμαίους,
20 ὡς ἂν ταύτῃ διαπεραιωθεῖεν τὸν Ἰστρον, τὸ δὲ γε βουλόμε-
νον αὐτοῖς τῆς γνώμης ἔχει ἑτέρως, καὶ ὡς, εἶγε διέλθοιεν

2. ἢ πρότερον H., τε πρότερον vulg. 3. καὶ ante ἄγοντές om.
vulg. 7. Ἐρούλων et mox Ἐρούλοι N., Ἐλούρων et Ἐλουροι
vulg. 10. ἂν post κατένευσεν pos. B., ἐγ. ἂν x. kat. vulg.
14. ἐφιλοποιήσατο Cant., ἐφιλοποιήσαντο vulg. 19. δούλου vulg.

adducti Avarēs, spreta ea, quae legatis debetur, reverentia, nulla
habita iuris ratione, Mezamirum necant. Et ab eo tempore latius et
liberius depopulari Antarum terram coeperunt, neque captivos aut
praedas agere cessaverunt.

4. Iustinianus legatos ab Avaribus excepit, qui postulabant, ut
illis liceret circumspicere terram, in qua eorum gens sedes et do-
micilia poneret. Et Imperator quidem, Iustino duce suadente, in
ea terra, ubi prius habitabant Heruli, quae secunda Pannonia voca-
tur, eos collocare animum induxit, et, si illis placuisset, ipse non
esset adversatus. Sed Avarēs Scythia sibi exeundum non censue-
runt, quasi huius desiderio valde tenerentur. Hoc igitur etsi irritum
cecidit, tamen Iustinus legatos misit Byzantium et Imperatorem eos
aliquamdiu custodia retinere iussit. Iustinus enim sibi conciliaverat
unum ex legatis, Oecunimonem nomine, qui secreto eum monuit,
Avarēs aliud in ore habere et aliud sentire. Eos blanda quam ma-
xime oratione uti et suae fraudi obtendere simulatam erga Roma-
nos benevolentiam, tantisper dum Istrum traiciant, sed longe aliter
id, quod in mente gerant, se habere. Etenim simul atque Istrum
transmiserint, omnibus copiis eos in bellum erupturos. Quae cum

EXCERPTA

τὸν ποταμὸν, βούλονται πανοστρατεὶ ἐπιθέσθαι. τούτων οὖν
 Ἰουστινὸς ἐγνωσμένων, αὐτῷ τῷ βασιλεῖ ἐσήμησεν, ὡς ἂν οἱ
 πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐγκαθειργημένοι ὦσιν ἐν Βυζαντίῳ·
 ταύτη γὰρ οὐκ ἀνέξοιτο διελθεῖν τὸ ῥεῖθρον, πρὶν ἢ ἀφε-
 θῶσιν οἱ πρέσβεις. ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπρασσεν ὁ Ἰουστινός,⁵
 οὐχ ἦττον παρεσκευάζετο ἅμα φυλάξων τὰς διαβάσεις τοῦ
 ποταμοῦ. Βῶνον γὰρ τὸν πρωτοστάτην τοῦ θητικοῦ καὶ οἰ-
 κητικοῦ τῆ τοῦ ποταμοῦ ἀπένευσε φυλακῆ. οἱ δὲ πρέσβεις
 τῶν Ἀβάρων ἐπεὶ οὐδὲν τι ὠνήσαν ὥσπερ αἰτοῦντες πρὸς
 βασιλέα ἀφίκοντο, δῶρα, ὡσπερ σύνθηδες ἦν αὐτοῖς, παρ' ἱ
 τοῦτο δὲ καὶ ὄπλων, ἀφέθησαν μὲν· ὁμοῦ δὲ οὖν Ἰουστινῷ
 Δλάθρα ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τρῶπῳ τῇ τὰ ὄπλα ἀφελῆσθαι
 παρὰ σφῶν. καὶ οὖν ὁ στρατηγὸς ἐπεὶ ἐδέξατό γε αὐτίς
 ἐπανιόντας τοὺς πρέσβεις, κατὰ ταῦτα ἐποίησεν. ἐντεῦθεν ἤρ-
 ξατο ἡ δυσμένεια Ῥωμαίων τε καὶ Ἀβάρων, ἤδη ἐκ πολλοῦ
 ὑποτυφομένη, καὶ μάλιστα τῷ μὴ ὡς θῦπτον ἀφεθῆναι τοῦ
 πρέσβεις. συνεχέστατα γὰρ ἐσήμησεν ὁ Βαϊανός, ὡς ἂν ἐπα-
 νέλθοιεν· τὸ μελετώμενον δὲ σάφα ἐπιστάμενος ὁ βασιλεὺς
 ἄλλοτε ἄλλως διετιθεῖ τὸ παρὸν, ὅπως ἐς τὴν βασιλίδα πό-
 λιν ἐγκαθειργημένοι εἴεν.

A. C. 568

εἰ. Ὅτι ἐπὶ Ἰουστινίου τοῦ νέου οἱ τῶν Ἀβάρων πρέ-
 σβεις παρεγένοντο ἐν Βυζαντίῳ, τὰ συνήθη δῶρα ληψόμενοι,⁴
 20. ἄλλοτε B., ἄλλο vulg.

12. ὄπλων] πλῆθος add. N. εἶεν Val., εἶναι vulg.
 cognovisset Iustinus, eorum omnium Imperatorem certiozem fecit,
 ut legatos Avarum Byzantii quamdiu posset retineret. Nec enim
 Avares Istrum prius traicturos, quam legati dimissi essent. Ea cum
 Iustinus mandaret, non minus curae et operae impendebat, quo
 Avares fluvii traiectione prohiberet. Bonum enim, domesticarum co-
 piarum ducem, fluminis custodiae praefecit. At vero Avarum legati,
 ubi nihil profecerunt eorum, quae ab Imperatore petatum venerant,
 munera, ut consuetum erat, acceperunt, et ea, quae sibi opus
 erant, compararunt, arma etiam emerunt, et ita dimissi sunt. Ve-
 rum Imperator secreto mandavit Iustino, ut quacumque ratione et
 via posset, in reditu arma illis eriperet. Itaque dux cum legatos
 Romanos et Avaros inimicitiae multis antea ex causis accensae: ma-
 xime, quod non statim legati eorum dimissi essent. Praecepit
 enim Baianus, ut quamprimum redirent. Sed Imperator cum sciret
 quid cogitarent, varia identidem tentaverat, ut aliquamdiu eos
 urbe detineret.
 5. Iustino Iunioze Imperante Avarum legati Byzantium vener

ἄπερ τῆ κατ' αὐτοὺς ἔθνεϊ Ἰουστινιανός δ' πρὸ τοῦ βασιλέως A. C. 566
 ἐδίδου· ἦσαν δὲ καλώδια τε χρυσοῦ διαπεποικιλμένα, ἐς τὸ ^{Ind. 14}
 εἶργειν τι τῶν ἀποδιδρασκόντων ἐπινενοημένα. καὶ κλίνας δ' ^{Iustini 2}
 μοίως καὶ ἄλλα τινὰ ἐς τὸ ἀβρότερον ἀνειμένα. τότε δὴ
 507ν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐς πείραν ἵνα τοῦ βασιλέως
 ἐβούλοντο, εἶγε οὐκ ἄλλως δῶρα λαμβάνειν αὐτοῖς, καὶ τῆ
 Ῥωμαίων ῥαθυμία ἐπετροφᾶν, καὶ τὸ ἀμελὲς αὐτῶν οἰκείον
 τίθεσθαι κέρδος. καὶ δὴ παρὰ βασιλέα φοιτᾶν ἤξινον. καὶ V. 69
 οὖν τοῦτο ἐφειμένον αὐτοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ διὰ τῶν ἐρημη-
 1 Ονέων ὅ,τι βούλονται λέγειν, τοιοῦσδε ἐχρήσαντο λόγοις „χρε-
 ῶν, ὃ βασιλεῦ, κληρονομοῦντά σε τῆς πατρῴας ἀρχῆς καὶ B
 τοὺς πατρώους φίλους οὐκ ἄλλως, ἤπερ ὁ πατὴρ ὁ σός, εὖ
 ποιεῖν, καὶ ταύτη φαίνεσθαι μᾶλλον διάδοχον εἶναι τετελευ-
 τηκότος τῷ μηδὲν ἐναλλάττειν ὧν ἐκεῖνος ἔπραττε περιῶν.
 2 Σοῦτω γὰρ καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς ἀνθεξόμεθα γνώμης, καὶ οὐχ
 ἤττον τὸ τῆς εὐεργεσίας ὄνομα μεταθήσομεν, εἰ σὲ καὶ μετ'
 ἐκεῖνον εὐεργέτην ἀποκαλέσοιμεν· πρὸς γε καὶ αἰσχυνθησό-
 μεθα τῷ πεπονθέναι καλῶς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμείβεσθαι τὸν
 δεδρακότα. καὶ γὰρ πατέρα τὸν σὸν δῶροις ἡμᾶς φιλοφρο-
 2 Ονοῦμενον ἀντεδωρούμεθα τῷ καὶ δυνάμενοι μὴ κατατρέχειν
 τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἀλλὰ πλέον ἐνδείκνυσθαι τε. τοὺς γὰρ ἐκ C
 γειτόνων ἡμῖν βαρβάρους, τὴν Θράκην αἰεὶ περικόπτοντας,

3. κλίνας vulg. 6. οὐκ ἄλλως] οὐδαμῶς ἐξέσται conl. N. 16.
 σὲ Cantocl., δὲ vulg. 19. ἡμᾶς vulg.

ut consueta munera acciperent, quae Iustinianus, qui ante eum
 imperium tenuerat, conferre erat solitus; erant autem catellae auro
 variegatae, quasi ad vinciendos fugientes comparatae, lecti et alia
 quaedam ad delicatiorum cultum spectantia. Tunc Avars voluntatis
 Imperatoris periculum facere statuerunt, an forte ampliora munera
 capere et, inertia Romanorum decepta, sua sibi commoda inde compa-
 rare possent. Itaque Imperatoris adeundi sibi potestatem fieri peti-
 erunt, quod illis est permissum, quin et per interpretem, quicquid libi-
 tum esset, proponere. Hac vero usi sunt oratione: „Oportet, o Imperator,
 te, qui imperium paternum hereditate suscepisti, paternos quoque
 amicos aequae, ac ille, beneficiis augere, teque in eo maxime pa-
 tris successorem praebere, si nihil eorum, quae vivus statuit, eo
 mortuo immutes. Ita fiet, ut nos eandem erga te voluntatem con-
 servemus, neque minus in te beneficentiae nomen transferamus,
 te post ipsum auctorem nostrarum fortunarum nuncupantes. Et sane
 erubesceremus, si a te commodis ornati non eadem tibi retribuere-
 mus. Sic enim patrem tuum, qui in nos liberalis et munificus fue-
 rat, remunerati sumus. Etenim cum eius regiones vastare posse-
 mus, non modo abstinuimus, verum etiam, quo nos propensiores
 erga ipsum ostenderemus, vicinos barbaros Thraciam invadentes

A. C. 566 ἠφάνισαμεν ἀθρόον, καὶ οὐδεὶς δοτισοῦν αὐτῶν περιλέλειπται
 Ind. 14 τὰ Θρακῶν ὄρισματα καταδραμούμενος· δεδίασι γὰρ τῶν Ἀ-
 Iustini 2 βάρων τὴν δύναμιν φίλιως ἔχουσαν πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χήν. πεπείσμεθα δὴ οὖν, ὡς ἐν τούτῳ μόνη καινοτομήσεις
 ἡμᾶς τῷ πλέον παρέχειν ἡμῖν, ἢ ὁ σὸς ἐδίδου πατήρ· ἀνθ' 5
 ὧν καὶ ἡμεῖς ἤπερ ἐκείνῳ γενησόμεθα σοὶ κατὰ τὸ πλέον
 ὑπεύθυνοι, καὶ μείζονας ἐποφλήσομέν σοι τὰς χάριτας. πα-
 ρέσμεν οὖν ληψόμενοι τὰ κατὰ τὸ εἰωθός. γνώθι γὰρ, ὡς
 ἄλλως οὐκ ἔστι δυνατόν τὸν καθ' ἡμᾶς ἡγεμόνα σοί τε καὶ
 Δτῆ Ῥωμαίων εὐνούστατον ἔσσοθαι πολιτεία, εἴ γε μὴ ἐγγχει-
 ρισθείη πρότερον αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς οὐ κινεῖν ὕπλα κατὰ Ῥω-
 μαίων ἔγνω." οἱ μὲν τῶν Ἀβάρων πρέσβεις τοιαῦτα διεξήλ-
 θον, ἐπαμφοτερίζοντες τῇ γνώμῃ· τοῦτο μὲν γὰρ ἐδόκουν
 ἱκετεύειν, τοῦτο δὲ ἀπειλεῖν. ᾤοντο γὰρ, ὡς ταύτῃ δεδίζον-
 ται τε καὶ ἐκφοβήσουσι τὸν βασιλέα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγ-
 κασθήσονται Ῥωμαῖοι ὥσπερ ὑπόφοροι εἶναι Ἀβάρων. ὁ δὲ
 βασιλεὺς οὐδὲν ἕτερον ἢ ψόφον ἡγησάμενος τῶν Ἀβάρων ῥή-
 ματα, ἀντέλεξεν οὕτω· „προβαλλομένων ὑμῶν σὺν ἱκετεῖα
 τὴν μεγαληγορίαν, οἰομένων τε τῇ συγκράσει ταύτῃ τῶν λό-
 P. 103 γων τὸ σπουδαζόμενον ὑμῖν ἀνύσειν, ἀμφοτέρως, ὡς εἶπεν
 ἐκπετώκατε τῆς ἐλπίδος· οὐδὲ γὰρ ὑποθωπεύοντες ἡμᾶς ἀ-
 πατήσετε, οὐδὲ μὴν ἀπειλοῦντες ἐκφοβήσετε. πλείονα δὲ ὑμῖν

8. ὡς ἄλλους H., ἐς ἄλλως vulg. 14. δεδίζονται. H., δεθεί-
 ξονται vulg. 17. ψόφον B., ψόγον vulg. 18. ἡμῶν vulg.

uno impetu delevimus, neque quisquam eorum postea est inventus, qui Thraciae fines populationibus vexaret. Metuebant enim Avarum potentiam, qui amicitiam colebant cum Romanis. Persuasum igitur habemus, te nulla alia in re ab iis, quae a patre statuta sunt, discessurum, nisi in eo, quod nobis maiora largiturus sis, quam pater largitus est. Pro quibus et nos multo tibi, quam patri, devinctiores erimus, et tibi multo quoque maiores gratias retribuemus. Adsumus igitur, qui consueta munera accipiamus. Sed scito, non aliter fieri posse, ut noster dux tibi et Romanorum rei publicae sit amicus, quam si ea acceperit, quibus receptis contra Romanos arma non movere constituit." Haec Avarum legati disseruerunt, et modo se in hanc, modo in aliam partem vertebant: modo precibus agebant, modo minas ingerebant. Existimabant enim, se Imperatorem perterrefacturos, et ex eo coactum iri Romanos illis quasi tributarios esse. Verum Imperator quum nihil aliud, quam vanos clamores, Avarum orationem esse existimaret, sic respondit: „Vos quidem humiles preces magna eum arrogantia in medium profertis et in spem adducimini, hac sermone commistione facilius quod cupitis consequi. Sed ex utraque spe, ut verum aperte dicam, excidistis. Nam neque blandimentis me decipietis, neque minis terrebitis. Atque ego multo plura vobis tri-

ἐγὼ παρέξω τοῦ ἡμετέρου πατρὸς τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἐπηρ- A. C. 566
 μένους ὑμᾶς τῷ πρέποντι σωφρονίζειν· ὁ γὰρ μεταρῥύθμι- Ind. 14
 ζων τοὺς ἀτάκτους τῶν λογισμῶν, καὶ ὡσπερ παιδεύων τὸ Iustini 2
 καὶ ἀνακόπτων τῆς ἐπ' ἄλἐθρῳ τῶν ἀνθαδιζομένων ὁρμῆς,
 ὀφθῆσεται κατὰ τὸ μᾶλλον εὐεργέτης ἤπερ ὁ χορηγὸς τῆς
 τρυφῆς, ὃς φιλεῖν μὲν δοκεῖ, προφάσεως δὲ μικρᾶς ἐπιλα-
 θόμενος τὸν δῆθεν εὐεργετούμενον ἠφάνισεν εὐθέως. ἅπιτε B
 τοιγαροῦν πλεῖστον πριάμενοι παρ' ἡμῶν κἂν γοῦν ἐν ζῶσι
 τελεῖν, καὶ ἀντὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρημάτων τὸν καθ' ἡμᾶς φό-
 βον εἰς σωτηρίαν εἰληφότες. οὔτε γὰρ δεηθεῖν ποτὲ τῆς καθ'
 ὑμᾶς συμμαχίας, οὔτε τι λήψεσθε παρ' ἡμῶν ἢ καθύσον ἡμῖν
 δοκεῖ, ὡσπερ δουλείας ἔρανον, καὶ οὐχ ὡς οἴεσθε, φορολο-
 γίαν τινά." τοιοῦτον ἐπισείσαντος φόβον τοῦ βασιλέως τοῖς
 πρέσβεσι τῶν Ἀβάρων, κατεγνωνκότες ἐκ τῶν εἰρημένων οἱ
 βάρβαροι, ὡς οὐκ ἀνέξεται σφῶν τῆς πλεονεξίας, καὶ ὡς οὐ-
 δὲν αὐτοῖς ἐτι δοθήσεται ὧν ἐκομίζοντο πρὸ τοῦ, καὶ ὡς τὸ C
 λοιπὸν ἀδεῶς οὐκ ἐπιδραμοῦνται τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἐν δυσθυ-
 μίᾳ τε ἐτύγχανον πολλῇ, καὶ ἀναλογιζόμενοι ἦσαν ὅποι τὰ
 παρόντα· ἐκβήσεται καὶ ὅποι τύχης αὐτοῖς χωρήσοι τὰ πρά-
 γματα· οὐδὲ γὰρ μένειν ἐν Βυζαντίῳ ἀνόνητα ἦθελον, οὔτε
 μὴν ἄπρακτοι ἀπιέναι ἐβούλοντο. ὅμως δ' οὖν τῶν κακῶν
 αὐτοῖς αἰρετώτερον ὑπῆρχεν ἀπονοσῆσαι ὡς τοὺς ὁμοφύλους.

11. ἡμᾶς vulg.

16. ἐτι δοθήσεται B., ἐκδοθήσεται vulg.

buam, quam pater meus: etenim vos ad maiores, quam par est, spiritus sublato ad aequitatem et saniora consilia reducam. Qui enim hominum in exitium voluntarium ruentium turbatos affectus cohibet et obediens rationi facit, beneficentior est eo, qui sumptus in delicias praebet, et amare videtur, sed minima captata occasione, eum, quem beneficio affecit, statim perdit et tollit. Abite igitur, qui magni pretii rem a nobis obtinetis, quod vobis salvus licet vitam peragere, et pecuniarum loco, quas a Romanis accipere vultis, nostri timorem ad salutem vestram reportate. Neque enim nos unquam vestro egebimus auxilio, neque quicquam a nobis accipietis, nisi quantum nobis visum fuerit, idque tanquam mercedem servitutis, non pro tributo, ut vos falso existimatis." Postquam Imperator tantum sui terrorem legatis Avarum incussit, et cognoverunt ex his, quae dixerat, minime eum superbiam ipsorum toleratum, neque quicquam eorum, quae prius accipere consueverant, daturum, nec vero ipsos impune posthac incursionem in fines Romanos facturos, in magnam animi anxietatem inciderunt, et secum cogitarunt, quo tandem res casurae essent, et quis futurus esset earum exitus. Nec enim Byzantii, quandoquidem nihil proficere poterant, manendum diutius statuebant, neque re infecta discedere vo-

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 566 καὶ τοῦτοις ἐνωθέντες ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν ἀφέκοντο,
 Ind. 14 τοῦ βασιλέως τὴν ἀπολογίαν θανατοῦσαντες.
 Iustini 2

5. "Οτι ἡγγέλθη Ἰουστίνῳ, ὡς ἐκ τῆς Περσῶν ἐπικρατείας
 V. 70 ἐξώρμησεν ὁ Ζίχ πρεσβευσόμενός τε καὶ διαλεχθσόμενος
 D περὶ Σουάνων ἐν ταύτῳ καὶ φιλοφροσύνης ῥήματα ἀποκομί-5
 σων βασιλεῖ, ἔτι τε καὶ τὰ ἐφ' οἷς Ῥωμαῖοι προσεγκαλοῦσιν
 εἰ διαθησόμενος. ὁ δὲ Ἰουστίνος ἐν βουλῇ ἐποιεῖτο ἢ μὴ
 προσδέξασθαι τὴν πρεσβείαν, ἢ προσδεχόμενον εἰδέναι τὸν
 Ζίχ, ὡς τὰ κατὰ νοῦν αὐτῷ ἀνυποθήσεται οὐδαμῶς. καὶ δὴ
 ξυγκροτηθείσης αὐτῷ ἐκκλησίας, δοκεῖ κατάδηλον γενέσθαι
 ἔτι ὁδοιποροῦντι τῷ Ζίχ διὰ συλλαβῶν Ἰωάννου, ὡς τὸ πα-
 ράπαν οὐδὲν τῶν δοκηθέντων προσεδέξατο ὁ βασιλεὺς. τοῦ-
 του γενομένου, τὸ γράμμα ἐνεχειρίσθη Τιμοθέῳ τῶν ἀμα-
 Ἰωάννη γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Περσῶν πρὸ τοῦ. κα-
 οὖν Τιμοθέῳ ἐνεκελεύσατο βασιλεὺς ῥήματα μὲν δῆθεν τῆ
 P. 104 ἐς Ῥωμαίους φιλίας ἀποκομίσει βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ὑπαι-
 τιάζοντι δὲ, ὡς περ εἰκὸς, τῷ πρεσβευτῇ ἐπιδειῖναι τὴν Ἰα-
 ἀννου ἐπιστολὴν, ὡς ἂν ἔσοιτο ἐξεπιστάμενος ὁ Ζίχ καὶ σ-
 φέστατα προγινώσκων τὴν βασιλέως βουλὴν. Τιμόθεος οὖν
 τοῦτο ἐπιτετραμμένον αὐτῷ, παρεγένετο ἐν τοῖς ὁρίοις. γνο-
 δὲ, ὡς οὐπω πάροισιν ὁ Περσῶν πρεσβευτῆς, ἐπορεύετο ὁ
 γὰ αὐτίκα πρὸς Χοσρόην. ζυμβὰν δὲ οὕτω, τοῦ Ζίχ δι' ἐ-

5. Σοάνων vulg. 13. τῶν — γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Vulg.,
 τῷ — γενομένῳ ἐνὶκα ἰάδε τὴν vulg., ἐνὶ κατὰ γε τὴν H.
 22. οὕτω B., αὐτῷ vulg. τῷ Z. vulg.

lebant. Tutius tamen visum illis est a Romanis discedere et ad
 suos se recipere. Sic illi Imperatoris responsum admirati coniancti
 cum suis in Francorum regionem abierunt.

6. Iustino nuntiatum est a Persarum imperio, Zichum legatum ad se
 missum esse, qui de Suanis ageret, Persarumque erga Imperatorem be-
 nevolentiam testificaretur, et ea, de quibus Romani quererentur, amice
 componeret. Iustinus vero, aut minime legationem admittere, aut,
 si admitteret, Zicho significare constituit, nequaquam rem optatum
 exitum habituram. Et accedente senatus auctoritate censuit, ut Io-
 annes per litteras Zicho adhuc iter peragenti palam faceret, Impe-
 ratorem in nullo eorum, quae speraret, assensurum. Quo facto Ti-
 motheo, ex numero eorum, qui iam antea cum Ioanne in Perside
 fuerant, litterae traditae sunt. Iusserat Imperator Timotheo, ut regi
 Persarum ob significationem in se benevolentiae gratias ageret, litte-
 ras vero Ioannis legato, quem obvium in itinere, sicut itineris ratio
 ferebat, habiturus esset, traderet, ut Zichus exploratam perspectam-
 que Imperatoris voluntatem haberet. Haec ubi Timotheo sumpt
 imperata, ad limites contendit. Illic cum cognovisset, nondum adve-
 nisse Persarum legatum, confestim ad Chosroem est profectus. Forte

τέρας ἀτραποῦ ἐς τὴν Νίσιβιν ἀφικομένον, ἐκεῖ τε διατρί- A. C. 366
 ψαντος τῷ διατεθῆναι τὸ σῶμα ἀρρώστως, ἐν τοσοῦτῳ Τι- Ind. 14
 μόθεος πρὸς τῶν Περσῶν βασιλέως ἀφεθείς, ἐπεὶ κατέλαβε B Iustini 2
 τὸν Ζίχ ἐπανερχόμενος κατὰ δὴ τὴν Νίσιβιν ἔτι νοσῶδη, τὰ
 5 τε γραφέντα οἱ πρὸς Ἰωάννου ἐνεχείρισεν. ὁ δὲ καταμαθὼν, †
 ὡς ἐς τοῦναντίον αὐτῷ τῶν ἐλπισθέντων ἡ ὁδὸς γίνεται καὶ
 ὡς οὐκ αἰσιῶς οἱ προβήσεται τὰ τῆς πρεσβείας, δυσθυμία
 περιπεσὼν καὶ τῇ νόσῳ κάτοχος ὢν κατέστρεψε τὸν βίον. καὶ
 μὲν δὴ καὶ Ἰωάννην αὐτίκα συνέβη τεθνῆναι. μετὰ ταῦτα
 10 ἀγγέλλεται ἐν Βυζαντίῳ, ὡς ἕτερος ἦξει πρεσβευτῆς ὁ προσα-
 γορευόμενος Μεβώδης. οὗτος ἐς τὴν βασιλίδα ἐπορευέτο ἐξογ-
 κούμενος καὶ μάλα βρενθύμενος, καὶ ἐλπίδα ἔχων, ὡς περὶ
 Σουανίας αὐτῷ κινηθήσονται λόγοι καὶ ὅτι Πέρσας ἀρέσκου- C
 σαι γενήσονται ξυνηθήκαι. τοιαύτη διανοία ἐπηρόμενος ἐν Βυ-
 5 ζαντίῳ ἦει, ἀυθαδέστερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν θέμενος τοῖς
 κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν. παραγενομένου δὲ, (βασιλεὺς γὰρ ἤδη
 ἐπέπυστο Μεβώδου τῆς ἀλαζονείας πέρι, καὶ ὅποια ἄττα ἐλ-
 πιζων τὴν ἄφιξιν ἐποιήσεται,) τὰς μὲν ἐκ βασιλέως Περσῶν
 10 ἔδοξε δέχεσθαι προσρήσεις κατὰ τὸν εἰωθότα θεσμόν, περι-
 σφρόνησε δὲ ὅμως τὸν Μεβώδη καὶ ἀπεπλαύριζε μηδὲ τὴν
 οἰανοῦν συνουσίαν ὡς αὐτὸν ποιούμενος. ὡς δὲ ἐς τοῦναντίον,
 15 ἤπερ ἐβούλετο, τὰ τῆς πρεσβείας οἱ ἐχώρει, καὶ τὸ παράπαν
 οὐδὲν αὐτῷ ἔλεξε περὶ Σουανίας ὁ βασιλεὺς, ἔπειτα ἐξελιπά- D

4. νοσῶδης vulg. 11. ἐξοκούμενος vulg. 14. τοιαύτη B., ταύ-
 τη vulg.

enim contigerat, ut Zichus alia via Nisibim diverteret, ibique vale-
 tudinis causa detineretur. Interea Timotheus a Persarum rege di-
 missus rediens Nisibi Zichum adhuc aegrotantem assecutus, ei Ioan-
 nis litteras tradidit. Is cum intellexisset, iter suum haud prospere
 cedere, neque ex voto legationem peractum iri, animo cecidit, et ex
 morbo, quo detinebatur, vitam morte commutavit. Nec multo post Io-
 annes quoque mortuus est. Post haec Byzantium nuntiatur, advenire
 alium legatum, Mebodem nomine. Is vana confidentia inflatus in
 regiam pervenit magnam spem habens, sermonem motum iri de Su-
 ania, seque foedus ex Persarum sententia facturum. Hac cogitatione
 elatus, dum Byzantium iter habet, arrogantius, quam legatum dece-
 bat, erga omnes, quibuscum convenit, se gessit. Ut venit, Impera-
 tor, qui hominis arrogantiam et importunitatem, et quorum obti-
 nendorum spe iter instituisset, iam didicerat, gratulationes a Persa-
 rum rege benigne, ut mos erat, excepit. Sed Mebodem Imperator
 contemptui habuit, neque illi ullum familiaritatis signum exhibuit.
 Sic illi praeter spem legatio cessit, neque ullum omnino verbum
 Imperator de Suania fecit. Deinde Mebodes magnopere petiit, ut

A. C. 566 ρει ὁ Μεβώδης τοὺς ἄμα οἱ Σαρακηνοὺς ἐς λόγους ἵνα τῷ
 Ind. 14 αὐτοκράτορι. εἰποντο γὰρ ἀμφὶ τοὺς τεσσαράκοντα οἰκείῳ
 Iustini 2 τινὶ πρεσβευτῇ ταπτόμενοι. ὁ γὰρ τῶν Σαρακηῶν φύλαρχος
 Ἄμβρος ἐκπέμψας ὑπῆρχε καὶ ὁ γε ξὺν τῷ Μεβώδῃ πρε-
 σβείαν διαλεχθῆσομένους περὶ ὧν χρημάτων πρὸς Ἰουστινι-5
 ανοῦ ἐκομίζοντο. Μεβώδης οὖν τοῦ σκοποῦ τοῦ περὶ Σου-
 ανίας ἀμαρτῶν, ὡς ἂν μὴ πάντῃ ἄπρακτος ἀναχωρήσοι, ἐπι-
 μελέστατά πῶς ἠντιβόλει τῆς ὡς βασιλέα τυχεῖν εισόδου τοὺς
 Σαρακηνοὺς. καὶ τοίνυν ὑπολαβὼν ὁ αὐτοκράτωρ, „τί γὰρ
 δῆτα,” ἔφη, „βούλονται οἱ καθ’ ὑμᾶς Σαρακηνοί;” ὡς δὲ ἐγκεί-
 μενον ἑώρα, κατένευσε μόνῳ εἰσιέναι τῷ ἐκείνων πρεσβευτῇ
 ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἀπαυθαδιαζόμενος οὐκ ἂν ἔλοιτο ἄνευ τῶν
 P. 105 ἐπομένων ὡς βασιλέα φοιτῆσαι, ἀλλ’ ὡσπερ ἠνίκα παρὰ Ἰου-
 στινιανὸν ξὺν ἅπασιν τοῖς ἄμα αὐτοῖς τῶν Σαρακηῶν οἱ πρέ-
 σβεις ἐγίνοντο, καὶ τὸν οὕτω βούλεσθαι τὸ σύνηδες διασω-
 ζοντα ποιῆσειν. ἐντεῦθεν τε εὐπρόσωπον ᾤετο ἔξειν αἰτίαν
 ὡς αὐτὸς μὲν τὰ ἀρμόδια βασιλεῖ διεπράξατο, ὁ δὲ Σαρα-
 κηνὸς ἥκιστα ἔγνω τὰ θέοντα· εἶτα κατὰ δὴ τοῦ βαρβάρου
 ἀντιστραφήσεται τὸ ἐπίκλημα. καὶ οὐκ [ἂν] ἄλλως ἀπέβη, ἢ
 βασιλεὺς ἐστοχάσατο. ὁ γὰρ δὴ Σαρακηνὸς ἀπρεπὲς εἶναι
 τὸ παρεῖναι οἱ μόνῳ ὡς βασιλέα ὑποτοπήσας, καὶ τὸ κρατ-
 εῖσαν δῆθεν καταλύειν οὐχ αἰρετέον αὐτῷ, ἀπνήρητο τὴν ἐς
 10. ἡμᾶς vulg. 15. καὶ τόνδε H. 19. ἢ N., τι vulg., ἢ δ, τι H.
 21. τὸ H., τῷ vulg.

Saracenis, qui cum eo erant, Imperatorem adeundi potestas esset. Erant enim in eius comitatu circiter quadraginta proprio legato parentes. Miserat autem cum Mebode Ambrus, Saracenorum phylarchus, et ipse legatos, qui de pecuniis, quas a Iustiniano impetraverant, agerent. Itaque cum Mebodes, quantum ad Suaniam attinebat, spe sua excidisset, ne nulla re obtenta discederet, cura omni contendit, ut Saracenorum legati aditum ad Imperatorem nanciscerentur. De ea re cum Mebodis orationem Imperator excepisset, „Quid nobis volunt, inquit, Saraceni?” ut instantem vidit, concessit eorum legato, ut solus ad se accederet. Neque enim legatum, qui superior erat, toleratum existimabat, ut remotis comitibus in Imperatoris conspectum veniret: sed quemadmodum quondam Imperatorem Iustinianum eorum legati cum omnibus comitibus suadiissent, hunc quoque pertinacius in eo perstiturum esse, ut mos solitus observaretur. Qua in re Imperator se optimi iuris specie prae se latum esse speravit, quod ipse quae Imperatorem decere fecisset, Saracenus autem minime, quae fieri oportuisset, intellexeret: se igitur omnem culpam in barbarum coniecturum. Neque res cecidit, quam suspicatus fuerat Imperator. Etenim Saracenus haud decorum sibi esse existimans, solum sine ullo comitato

βασιλέα παροδόν. τότε ὁ βασιλεὺς τὸν μὲν Σαρακηνὸν τέλε- A. C. 566
 ἵτατα περιεφρόνησεν, ὁ δὲ ἐς τὸν Μεβώδη παρήγαγε τὰς ^{Ind. 14}
 ἰτίας. ὁ δὲ τῶν Περσῶν πρεσβευτῆς, „ὡ δέσποτα,” ἔλεξεν, ^{Iustini 2}
 οὐ πάρεμι συνεπαμύνων, εἶγε ὁ Σαρακηνὸς ἐπλημμέλησέ ^{v. 71}
 Β
 ι, ἄλλως δὲ ἀκουσόμενος, ὅπως, εἰ μὲν ἀρμόδια τῷ δικαίῳ
 ἔγοι, μὴ περιόψομαι, εἰ δὲ γε ἐς τούναντιον οὐδῆσεται ἀδί-
 ως ἐπεγκαλῶν, αὐτὸς ἐγὼ καταδικαίησω τοῦ Σαρακηνοῦ.”
 βασιλεὺς ἐπιτουάζων „ἦκεις, ὡς ἔοικεν, οὐχὶ πρεσβευσό-
 ενος, ἀλλὰ δικάσων.” ὁ Μεβώδης αὐτίκα ὁ γε τῷ πληκτικῷ
 οὐ λόγου συγγέας τὸ πρόσωπον ἐφοινίτετο. τοιγαροῦν πα-
 αχρημα τὸν ἀντακράτορα προσειπὼν ἤπερ θέμις, οὕτως ἀνε- C
 ρώρησεν. ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις αὐθις ἐς τὰ βασιλεία
 ταρελθὼν παρητετο λιπαρῶς περὶ τῆς τῶν Σαρακηνῶν εἰσό-
 δου. τοῦ δὲ βασιλέως ἀνανεύοντος, οὐχ ὅσιον ἔφασκεν εἶναι
 ἢ τὰ ὅσα ἐπετέλει πρὸ τοῦ παρὰ Ῥωμαίους πρεσβευόμενος
 ἰ Ζίχ, καὶ ἐμὰ αὐθις ἐπιτελεῖν. „οἱ γὰρ καθ’ ἡμᾶς Σαρα-
 ηνοὶ ἅμα αὐτῷ παρὰ βασιλέα ἐγίνοντο. δεῖ οὖν καὶ ἐμὰ τῶν
 ὄνων ἐκείνῳ ἀπολαύειν, ὡς ἂν μὴ ὡσπερ λελωβημένοι ὄσιν
 εἰ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν συνθῆκαι.” ὁ βασιλεὺς
 τρὸς ταῦτα ὀργίλως ἔχων „τί οὖν, εἰ καὶ πεφώραται ὁ Ζίχ
 ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ἑτέρῳ ὄτω πλημμελήματι τῶν ἀνηκέστων D
 ἰλοῦς, καὶ σοὶ κατ’ ἴχνος ἐκείνῳ ἰτέα; ἢ οὐ ξυνοισθάνη βα-

8. ἦκεις N., ἦκειν vulg. 15. μὴ τὰ Val., μετὰ vulg.

Imperatorem accedere, neque a more, qui iamdudum obtinuerat,
 sibi recedendum esse ratus, Imperatoris aditum renuit. Tunc Impe-
 rator valde despexit Saracenum, de qua re cum apud Mebodem que-
 ritus esset, Persarum legatus Imperatori dixit: „Ego quidem, domi-
 ne, adsum, haud defensionem suscepturus Saraceni, si in aliquo
 deliquerit, sed rem cogniturus, ut, si verum ad me detulerit, cau-
 sam eius non deseram, sin iniuria accusasse apparebit, ego ipsum
 condemnem.” Cui Imperator mordens: „Venisti igitur non legatio-
 nis munus obiturus, sed iudicis officio functuras.” At Mebodes a-
 cerba et mordaci Imperatoris responsione confusus erubuit vultu, at-
 que confestim Imperatore, sicut fas erat, salutato, recessit. Paucis
 post diebus iterum Mebodes Imperatorem adiit, et suppliciter pos-
 tulavit, Saracenum ad eum introduci, et Imperatore abnuente, mi-
 nime iustum esse, dixit Mebodes, sibi non eadem perficere licere,
 quae Zichus ante se legatus perfecisset. „Nam nostra memoria, in-
 quit, Saraceni ad Imperatorem una cum ipso accesserunt. Itaque
 oportet me iisdem frui, quibus ille, ne in aliquo inter Romanos et
 Persas induciae sint quodammodo violatae.” Ad quae Imperator ira-
 cundia percitus: „Si igitur Zichus in adulterio, aut aliquo alio gra-
 vi crimine deprehensus esset, tu illus vestigiis tibi insistendum pu-

- A. G. 566 σιλῆϊ Ῥωμαίων καὶ Ἰουστίνῳ διαλεγόμενος;” τότε κατορθώ-
 Ind. 14 ῥήσας ὁ Μεβώδης, περιδεῆς τε γενόμενος, πρηγῆς ἔκειτο
 Iustini 2 ἐπ’ ἐδάφους, πρὸς ἄρρησίν τε καταφεύγων καὶ ἀναινόμενος
 εἰρησθαί οἱ τὰ τοιαύδε. τοιαύτη ἀπολογία χρωμένου, ὁ αὐτο-
 κράτωρ ἔδοξεν ὑπάγεσθαι τῇ πειθοῖ, ἐλέξε τε. „ἔοικεν οὖν ὁς
 ἔρμηνεὺς ἡμῖν ἕτερα ἀνθ’ ἑτέρων φράσαι. εἰ τοίνυν οὐδὲν
 λέλεκται σοι παρὰ τὸ προσῆκον, ἴσθι τὸ ἐπὶ κλημα ἀπονιψά-
 μενος.” οὕτως ὁ βασιλεὺς ἐκοντὶ ἀποπροσποιησάμενος τὰ λε-
 χθέντα πρὸς αὐτοῦ εἰδέναί, τῶν εἰρημένων τὴν ἄγνοιαν ὑπε-
 κρίνετο, καὶ δὴ ἐς τὸ ἡπιώτερον μετηνέχθη, ὡς ἂν μὴ θρα- 10
- P. 106 σούτερός τε καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ὑπαγόρας ἔσοιτο ὁ Μεβώδης
 τῷ ἐς ἔννοιαν ἔχειν συνειδέναί τὸν αὐτοκράτορα τῇ ἑρημάτων
 τραχύτητι. οὕτω δὴ οὖν τοῦ βασιλέως παρακρουσαμένου τὴν
 ὑπόνοιαν, „οἰμωζέτω,” ἢ δὲ ὁ Μεβώδης, „καὶ τὰ Σαρακηνικὰ
 φύλα ἅπαντα καὶ Ἄμβρος αὐτὸς καὶ ἡ πρεσβεία ἢ κατ’ ἀν-15
 τούς· ἐμοὶ γὰρ σιγῇ ἔσοιτο ἑκατὶ τε αὐτῶν, οὐδ’ εἴποιμί τι
 λοιπόν.” τούτων οὕτω κεκινημένων, πλεῖστα μὲν καὶ ἄλλα ὁ
 βασιλεὺς τὸν Σαρακηνὸν εἶπε κακῶς, καὶ ὡς μεταβολεὺς τε
 καὶ παλιγκάπηλος ἦκοι. πρὸς τοῖς δ’ ἔφασκεν, ὡς οὐχ οἴος
 τε πέφυκε λήσειν, ὅτου ἔνεκα βασιλεὺς ἐντευζόμενος ἀφίκετο. 20
- B „φῆσὶ γὰρ, ὡς ἐθέλοι τὰ συνήθη χρήματα κομίσασθαι πρὸς
 ἡμῶν, ἀνθ’ ὧν οἶμαι κομιέται ξυμφορὰς ὁ κατάρατός τε

4. τοιαύτη B., ταύτη vulg. 14. ἢ δὲ B., ἦδη vulg.

tares? Annon sentis, te cum Romanorum Imperatore et Iustino ser-
 monem habere?” Tum consternatus Mebodes prae pavore pronus
 in terram se ad eius pedes prostravit et ad mendacia confugiens
 negavit, a se talia prolata fuisse. Qua excusatione cum uteretur,
 Imperator fidem habere videbatur, et dixit: „Videtur igitur inter-
 pres nobis alia pro aliis suggestisse. Itaque si nihil a te dictum
 est ab officio et decoro alienum, scito te crimen purgasse.” Ad hunc
 modum Imperator sponte ea, quae dicta fuerant, cum eorum igno-
 rationem simularet, dissimulatione transegit, et ad animi acquitatem
 est delapsus, ne forte Mebodes in posterum fieret audacior, aut
 verbis elatior, quum recordaretur, Imperatorem sermonis eius impu-
 dentiam animadvertisse. Itaque quum sic Imperator quod sensit,
 repressisset, Mebodes exclamavit: „Abeant in malam rem et Sara-
 cenicæ gentes omnes et Ambrus ipse et legatio eorum: mihi vero de
 ipsis silentium sit neque quidquam in posterum dicam.” Quae quum
 dixisset, Imperator quoque maledicta in Saracenum coniecit, eum-
 que institorem et cauponem appellavit. Ad haec dixit, se silentio
 praeterire non posse, qua de causa Imperatoris congressum tantope-
 re concupisset. „Scilicet dicit, se a nobis solitas pecunias accipere
 velle, pro quibus calamitates, opinor, scelestus et improbus feret.

καὶ ἀπολούμενος. γελοιῶδες γὰρ, εἰ Σαρακηνῶν ἔθνη, καὶ A. C. 566
 ταῦτα νομάδων, Ῥωμαῖοί γε ὄντες τεταξόμεθα ἐς φόρων Ind. 14
 ἀπαγωγὴν." ὁ Μεβῳδης, „εἶεν," ἔφη, „ὃ δέσποτα· εἰ καὶ Iustini 2
 ἄπρακτον, ὅμως ἀπόπεμψον αὐτόν." ὁ βασιλεὺς „καὶ εἰ μὴ
 5 παρεγένετο, ὅσον τό γε ἐφ' ἡμῶν, ἀλλ' οὖν ἀπίτω." „καὶ ἐμὰ
 ξὺν αὐτῷ κέλευσον," ἦ δὲ ὁ Μεβῳδης. εἰς τέλος ἐλθούσης
 τῆς πρεσβείας ἐν τούτοις, τὸν τε Περσῶν πρεσβευτὴν καὶ
 τοὺς Σαρακηνούς ὁ βασιλεὺς ἅμα ἀφῆκεν ἐς τὰ πάτρια ἢθῆ
 ἀπονοστήσαντας. οὕτω δὲ ἀπειρήθη ἅπαντα τῆ τοῦ αὐτο-
 10 κράτορος νουνεχείᾳ τὰ ὅσα Ἰωάννης ἐπὶ τῆ πρεσβείᾳ διεπρά-
 ξατο οὐ κατὰ τὸ προσῆκον. ὡς δὲ οἱ Σαρακηνοὶ ἔνδον τῆς C
 ἑαυτῶν ἐγένοντο, ἀπήγγειλάν τε τῷ Ἀμβρω τὴν τοῦ βασι-
 λέως βουλὴν περὶ τοὺς μηδίζοντας τῶν Σαρακηνῶν, τότε ὁ
 Ἀμβρος Καμβῳσῆ τῷ ἀδελφῷ, ὃς Ἀλαμουנדάρῳ τῷ τῶν ὑπὸ
 15 Ῥωμαίους Σαρακηνῶν ἡγουμένῳ ἀντικαθιστάμενος ἦν, ση-
 μαίνει καταδραμεῖν τὴν Ἀλαμουνδάρου γῆν. ἥδε δὲ ἡ γῆ
 ὑπὸ Ἀραβίαν τελεῖ.

ζ. Ὅτι ἀρχομένον τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς Ἰουστίνου A. C. 568
 βασιλείας πρεσβεία τῶν Τούρκων ἀφίκετο ἐν Βυζαντίῳ. ὡς Ind. 1
 20 γὰρ τὰ τῶν Τούρκων ἐπὶ μέγα ἤρθη, οἱ Σογδαῖται οἱ πρὸ Iustini 4
 τοῦ μὲν Ἐφθαλιτῶν, τηρικαῦτα δὲ Τούρκων κατήκοοι, τοῦ
 σφῶν βασιλέως ἐδέοντο πρεσβείαν στείλαι ὡς Πέρσας, ὡς V. 72
 ἂν ἐκεῖσε ἀπιόντες οἱ Σογδαῖται ὄνιον παρὰσχοινο τὴν μέ- D

1. ἀπολλύμενος vulg. 1. 2. τούτῳ καὶ γ. vulg. 4. ἀπρα-
 κτον et ἀπόπεμψον B., ἄπρακτοι et ἀποπέμψειν vulg. 6. ἦ δὲ
 N., ἦδε vulg. 14. Καβῳσῆ mg. H.

Ridiculum enim esset, si nos Romani tributum Saracenicis gentibus
 iisque nomadibus penderemus." Tum Mebodes, „Esto, inquit, o
 domine; at tu illum, licet re infecta, dimitte." Et Imperator,
 „Quamvis melius non venisset, quantum in me est, abeat tamen."
 „Et me quoque iube, inquit Mebodes, cum ipso abire." In his fi-
 nivit legatio. Itaque Persarum legatum et Saracenos ad sua reditu-
 ros Imperator dimisit. Atque ita Imperatoris prudentia pacata sunt
 et emendata omnia, quae Ioannes in sua legatione perperam egerat.
 Ut vero Saraceni domum reverterunt, consilium Imperatoris de Sa-
 racenis, qui Medorum partibus adhaerebant, Ambro retulerunt. Tunc
 Ambrus Camboso fratri, qui Alamanduro, Saracenorū partes Ro-
 manas foventium duci, erat oppositus, mandavit, ut Alamanduri
 terram, quae Arabiae contermina erat, excursionibus vexaret.

7. Initio quarti anni imperii Iustini legatio Turcorum Byzan-
 tium accessit. Ut enim Turci opibus et potentia creverunt, Sogdai-
 tae, qui prius quidem Ephthalitarum, tunc vero Turcorum subditi
 erant, a rege suo precibus contenderunt, ut legationem ad Persas
 mitteret, quo Sogdaitis eo proficiscentibus sericum venum exponere

A. C. 568 ταζαν τοις Μήδοις. καὶ οὖν πείθεται ὁ Διζάβουλος, ἀφίησθε
 Ind. 1 τε πρεσβευσομένους Σογδαίτας. ἐξηγείται δὲ τῆς πρεσβείας
 Iustini 4 Μανιάχ. ἀφικόμενοι δὲ οὖν παρὰ βασιλέα Περσῶν ἐδέοντο
 τῆς μετάξης πέρι, ὅπως ἄνευ τινὸς κωλύμης αὐτοῖς προέλ-
 θοι ἐπ' αὐτῇ τὰ τῆς ἐμπορίας. ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς (οὐδ' 5
 δαμῶς γὰρ αὐτῷ ἤρθεκε τὰ τοιαῦτα, ὡς ἂν μὴ ἐνθὲνδε ἄδεια
 ἔσοιτο Τούρκοις τοῖς Περσῶν ἐμβατεύειν ὄροις) ἀνεβίβητο ἐς
 τὸ αὐριον. καὶ μὲν οὖν αὐθις ἀναβολῇ ἐχρηῆτο πάλιν ἐτέρω.
 ὡς δὲ ἄλλοτε ἄλλως τὸ παρὸν ἀπεκρούετο, τῶν Σογδαϊτῶν

P. 107 ἐκλιπαρούντων τε καὶ ἐγχειμένων, τότε Χοσρόης ἐκκλησιάσας
 ἀνελογίζετο. καὶ οὖν ὁ Κάτουλφος ἐκεῖνος ὁ Ἐφθαλίτης, ὃς
 διὰ τὴν ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλείως γεγεννημένην βιαίαν μί-
 ξιν τῇ γυναικὶ προὔδοκε τὸ δρόφυλον τοῖς Τούρκοις, οὗτο
 γοῦν (μετανάστης γὰρ ἐν τῇ μεταξύ ἐγεγόνει τοῦ χρόνου κα-
 ἐμῆδιζεν ἤδη) παρήνεσε βασιλεὶ τῶν Περσῶν τὴν μετάξιν 15
 οὐδαμῶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ ὠνήσασθαι καὶ τ-
 ὑπὲρ αὐτῆς μὲν καταδέσθαι τιμήματα, θεωμένων δὲ αὐτῶν
 τῶν πρέσβων ταύτην ἀφανίσαι πυρὶ, ὡς ἂν μήτε ἀδικεῖν
 Β δόξῃ, μήτε μὴν βούλεσθαι χρῆσθαι τῇ ἐκ Τούρκων μετάξιν 20
 καὶ ἡ μὲν μετάξιν ἐπυροπολήθη· αὐτοὶ δὲ ἐς τὰ πάτρια ἤ-
 ἀνεχώρησαν, τῷ γεγεννημένῳ ἤκιστα χαίροντες. ἐπειδὴ δὲ τ-
 Διζαβούλω τὰ ξυγκυρησάντα ἔφρασαν, αὐτίκα ὁ γε καὶ ἐτ-

7. Τούρκοις B., τούτοις vulg. 9. ἄλλοι τε vulg. 10. ἐκκλ. 7.
 σιάσας B., ἐκκλησιάσας vulg. 13. οὕτως H., οὕτως vulg. 14. 7.
 αὐτῶν N., ἄλλων vulg. 18. ἀδικεῖν H., ἀδικῆ ἐν vulg.

apud Medos liceret. Disabulus eorum precibus obtemperans permisit Sogdaitis legationem mittere, cuius princeps fuit Maniach. Profecti igitur ad Persarum regem precati sunt, ut liberum illis esset sine ullo impedimento apud ipsos serici commercium. At Persarum rex, cui minime hoc gratum erat, ne impune illis esset Persarum fines ingredi, responsum distulit in crastinum, deinde alia atque alia dilatione iterum usus est. Cum diem ex die traxisset, et omnix Sogdaitae peterent et urgerent, Chosroes, consilio convocato, deliberavit. Catulfus autem ille Ephthalites, qui propter stuprum, a rege uxori suae per vim illatum, gentem Turcis prodiderat et deinde ad Medorum partes transierat, hortatus est Persarum regem, ut sericum minime praetermitteret, sed emto eo, pretium traderet; tam autem ante oculos legatorum illud in ignem iniiceret, ne iniuste agere, neve Turcorum serico uti velle videretur. Et sericum quidem igni crematum est, legati vero haud laeti ad proprias sedes remeant. Deinde quum Disabulo, quae decreta fuerant, renuntiassent, is confestim alia legatione ad Persas usus est, qua rei publicae suae eos conciliare studebat. Ubi vero iterum legatio a Turcis advenit,

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

φα πρεσβεία ἐχοῖτο ὡς Πέρσας, φιλοποιήσασθαι τὴν κατὰ A. C. 568
 σφᾶς πολιτείαν βουλόμενος. ἐπεὶ δὲ ἡ Τούρκων πρεσβεία αὐ- ^{Ind. 1}
 θις ἀφίκετο, ὁ βασιλεὺς ἅμα τοῖς ἐν τέλει Περσῶν καὶ τῷ ^{Iustiani 4}
 Κατούλφῳ ἐγνωμάτευσεν, πάντῃ ἀξύνμορον εἶναι Πέρσαις φι-
 λίαν θέσθαι ὡς Τούρκους· τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλίμφο-
 λον. ταύτῃ τοι καὶ παρενεγγύησε δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἐνίους
 διαφθαρῆναι τῶν πρέσβεων, ὅπως ἀπέποιεν τῆς ἐκεῖσε με-
 τέπειτα παρουσίας. καὶ δὴ οἱ πλείστοι τῶν πρεσβευσασμένων C
 Τούρκων τῇ περὶ τὴν ἐδωδὴν μίξει τῶν ἀναιρετικῶν φαρμά-
 κων αὐτοῦ που τὸν βίον κατέλυσαν, πλὴν τριῶν ἢ τεσσάρων.
 Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διαλόγτο τῷ πνιγηρῷ τῶν
 Περσῶν ἀνχμῶ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν
 χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὄν αὐτοῖς
 ἀνευ κρυμῶδους καταστήματος βιοτεύειν. ταύτῃ τοι καὶ ἄλ-
 λως ὑποτοπήσαντες, οἳ γε τὴν ἐπιβουλὴν διέφυγον, οὕτω
 ξυμβὰν εἰς τὴν πατρίαν ἐπανελθόντες τὰ ἄπερ οἱ Πέρσαι
 καὶ οἱ διεψιδύρισαν ταῦτα. ὅμως ὁ Διζάβουλος (ἀγχίνους γὰρ
 τις καὶ δεινός) οὐκ ἠγνόησε τὸ πραχθῆναι, ἐήθη δὲ, ὅπερ καὶ
 ἦν, ὡς ἐδολοφονήθησαν οἱ πρέσβεις. ἔνθεν τοιγαροῦν ἡ δυσ- D
 νόμησια ἤρξατο Περσῶν τε καὶ Τούρκων. καὶ λαβόμενος ὁ
 Μανιάχ, ὃς τῶν Σογδαϊτῶν προεστίχει, τοιοῦδε καιροῦ ξυμ-
 βουλευεὶ τῷ Διζαβούλῳ, ἄμεινον εἶναι Τούρκοις ἀσπάσασθαι

9. ἀναιρετικῶν Val., αἰρετικῶν vulg. 14. βιοτεύειν H., βιο-
 τεῦον vulg. 21. τοιοῦδε B., τοῦδε vulg.

Persarum rex una cum primoribus Persarum et Catulfo censuit, mi-
 nime e re Persarum esse, amicitiam iungere cum Turcis. Omne
 enim Scythicum genus perfidum et mutabile. Quin etiam iussit, ve-
 neficio tolli nonnullos legatorum, ut in posterum aversarentur ad
 suas regiones accessum. Sic evenit, ut fere omnes legati, exceptis
 tribus aut quatuor, mixto cibus letali veneno, sint perempti. Rumor
 ex eo inter Persas dissipatus est, Turcorum legatos nimis calido et sicco
 terrae Persidis situ periisse: quia, cum Turcorum regio crebris nivibus
 contacta sit, non nisi in frigida aëris temperie vivere possent. Quin et
 illi, qui insidias evaserant, quamvis aliter suspicarentur, eandem, quae per
 Persidem percrebuerat, famam quoque apud suos divulgaverunt. Sed
 Disabulus, homo callidus et versutus, quae patrata erant, non
 ignorabat. Credebat enim, sicut erat, legatos dolo necatos esse. Hinc
 inimiticitiae Turcorum et Persarum originem ceperunt. Et hanc oc-
 casionem Maniach, qui Sogdaitis praecerat, arripiens, Disabulo per-
 suasit, utilius esse Turcis Romanos colere, et eorum amicitiam am-
 plecti, et ad illos serici commercium transferre, qui illud in fre-
 quentiori usu haberent, quam reliqui homines, seque paratissimum
 esse dicebat Maniach, una cum legatis Turcorum ad eam legationem

- A. C. 568 τὰ Ῥωμαίων, καὶ παρ' αὐτοὺς ὄντιον ἀποκομιζεῖν τὴν μετα-
 Ind. 1 ζαν, ὡς γε καὶ κατὰ τὸ πλεόν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων χρωμέ-
 Iustinus 4 γους. ἐτοιμότερα δὲ ἔχειν ἔφη ὁ Μανιάχ καὶ αὐτὸς συνα-
 παίρειν τοῖς πρέσβεσιν τῶν Τούρκων· καὶ ὡς ταύτη φίλοι
 ἔσονται Ῥωμαῖοί τε καὶ Τούρκοι. τούτοις δὴπου κατανεύσας⁵
 τοῖς ῥήμασιν ὁ Διζάβουλος ἐκπέμπει αὐτὸν τε καὶ ἑτέρους
 τινάς· ὡς βασιλέα Ῥωμαίων πρεσβευσομένους, προσρήσεις
 τε ἀποκομιοῦντας καὶ δῶρα μετὰξῃς, οὐκ ὀλίγον τι χρῆμα,
 P. 108 καὶ συλλαβὰς τινάς. τοιάσδε τινὰς ἐπιστολάς ἐπιφερόμενος
 ὁ Μανιάχ ἀπήρξατο τῆς ὁδοπορίας. καὶ δὴ ἐς τὰ μάλιστα
 πολλὴν διανύσας ἀτραπὸν, χώρους τε διελθὼν ἐστὶ πλει-
 στους, ὄρη τε μέγιστα καὶ ἀγγινεφῆ καὶ πεδία καὶ νάπας,
 λίμνας τε καὶ ποταμοὺς, εἶτα τὸν Κανκασον αὐτὸν τὸ ὄρος
 ὑπερελθὼν, τὸ τελευταῖον ἀφίκετο ἐς Βυζάντιον. καὶ τοίνυν
 εἰς τὰ βασιλεία παρελθὼν καὶ παρὰ βασιλέα γενόμενος ἀπαρ-
 τα ἔπραξεν τὰ ὅσα ἐπεταὶ τῷ τῆς φιλίας Θεσμῶ, τό τε γράμ-
 μα καὶ τὰ δῶρα ἐνεχείρισεν τοῖς ἐς τοῦτο ἀνειμένοις, καὶ
 B ἐδεδίτο μὴ ἀνονήτους αὐτῷ γενέσθαι τοὺς τῆς ὁδοπορίας
 ἰδρωτάς. ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς ἀναλεξάμενος διὰ τῶν ἐρμηνέων
 V. 73 τὸ γράμμα τὸ Σκυθικὸν ἀσμενέστατα προσήκατο τὴν πρε-
 σβείαν. τοιγαροῦν ἤρθετο τοὺς πρέσβεις περὶ τῆς τῶν Τούρ-
 κων ἡγεμονίας τε καὶ χώρας. οἱ δὲ γε ἔφασαν τέταρτας αὐ-

2. ὡς γε B., ὥστε vulg. 3. δὲ B., καὶ vulg. αὐτὸς συνα-
 παίρειν B., αὐτὸν οὖν ἀπαίρειν vulg. 7. πρεσβευσομένους ed.
 Par. 13. αὐτὸν B., αὐτὸ vulg.

proficisci, ut Romani et Turci hac conditione fierent amici. His verbis Disabulus assensus mittit ipsum et quosdam alios, qui legationem obirent apud Imperatorem Romanum, eique gratulationes et dona serici non parvi pretii una cum litteris deferrent. Hanc epistolam ferens Maniach in viam se dedit. Cum longum itineris spatium confecisset multasque regiones peragrasset, montes praeruptos et undique nivibus coopertos, loca plana et silvosa, paludes et flumina, deinde Caucasum superasset, Byzantium pervenit, et in regiam introductus ad Imperatorem accessit. Hic omnia exsecutus est, quae inter socias gentes observari solent, et litteras et dona in manus tradidit eorum, quorum hoc officium erat, et precatus est, ne sibi irriti fierent tam longi itineris sudores. Imperator autem, ubi legit per interpretem litteras Scythice scriptas, legationem lubenti animo admisit. Itaque legatos percunctatus est de Turcorum principatu et regione: illi vero responderunt, quatuor apud eos praefecturas, sed summum totius gentis imperium penes solum Disabulum esse. Ad haec dixerunt subegisse Ephthalitas eosque tributum pendere coegisse. „Omnia igitur, inquit Imperator, a vobis est eversa Ephthalitarum

τοὺς εἶναι ἡγεμονίας· τὸ δὲ γε κράτος τοῦ ξύμπαντος ἔθνους A. C. 568
 ἀνεῖσθαι μόνῳ τῷ Διζαβούλῳ. πρὸς γε ἔλεξαν, ὡς παρεστῆ- Ind. 1
 σαντο καὶ Ἐφθαλίτας μέχρι καὶ ἐς φόρον ἀπαγωγῆν. „πῶ- Iustini 4
 σαν οὖν,” ἔφη ὁ αὐτοκράτωρ, „τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἐκποιή-
Sσασθαι δύναμιν.” „πάνυ μὲν οὖν” ἔλεξαν οἱ πρέσβεις. αὐ-
 θις ὁ βασιλεὺς „κατὰ πόλεις ἢ που ἄρα κατὰ κόμας ἕκον- C
 οὶ Ἐφθαλίται;” οἱ πρέσβεις „ἀστικοί, ἃ δέσποτα, τὸ φύλον.”
 „εὐδῆλον οὖν,” ἢ δὲ ὁ βασιλεὺς, „ὡς ἐκείνων δῆπον τῶν πό-
 λεων κύριοι καθεστήκατε.” „καὶ μᾶλα” ἔφρασαν. ὁ βασιλεὺς
 „ἄρα ἡμᾶς ἀναδιδάξατε ὅση τῶν Ἀβύρων πληθὺς τῆς τῶν
 Τούρκων ἀφηγίασεν ἐπικρατείας, καὶ εἴ τινες ἔτι παρ’ ὑμῶν;”
 „εἰσὶ μὲν, ἃ βασιλεῦ, οἳ γε τὰ ἡμέτερα στέργουσιν ἔτι· τοὺς
 δὲ δῆπουθεν ἀποδράσαντας οἴμαι ἀμφὶ τὰς εἴκοσιν εἶναι
 χιλιάδας.” εἶτα ἀπαριθμησάμενοι οἱ πρέσβεις ἔθνη κατήκοα
SΤούρκων, τὸ λοιπὸν ἠντιβόλουν αὐτοκράτορα εἰρήνην τε ξυν- D
 εστάναι καὶ ὁμαιχμίαν Ῥωμαίοις τε καὶ Τούρκοις. προσε-
 τιθέσαν δὲ, ὡς καὶ ἐτοιμύτατα ἔχουσι καταπολεμῆσαι τῆς
 Ῥωμαίων ἐπικρατείας τὸ δυσμενὲς, ὁπόσον ἐς τὴν κατ’ αὐ-
 τοὺς ἀγελίζονται ἠπειρον. ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ λέξαι τὸ
 ὀχεῖρε ὑψὺ ἀνατείνας ὁ Μανιάχ οἳ τε ξὺν αὐτῷ ὄρκῳ ἐπι-
 στασαντο μεγίστῳ, ἢ μὴν ὀρθογνώμονι διανοίᾳ ταῦτα εἰρη-
 σθαι. πρὸς γε καὶ κατέχον ἄράς σφίσιν αὐτοῖς, ἔτι γε μὴν
 καὶ τῷ Διζαβούλῳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ παντὶ τῷ ἔθνει, εἴ γε οὐχί

4. ἰδιοποιήσασθε aut φκείωσασθε coni. B. 6. κατὰ κόμας Val.,
 κατὰ κόμης vulg., καὶ τὰ κ. mg. H. 8. ἢ δὲ B., ἢ δὴ vulg. 10.
 ὅση B., ὡς ἡ vulg. 11. ἀφηγίας ἐν ἐπικρατείᾳ vulg., Val. em.
 ὁμῶν vulg. 18. ἀτὰς vulg. 20. τε N., γε vulg.

potentia.“ Adnventibus legatis, Imperator rogavit: „Utrum in urbi-
 bus, an vicatim habitabant Ephthalitae?” „Gens, o domine, urbes
 colit.“ „Ergo, subiecit Imperator, manifestum est, vos omnium
 urbium, quae illorum fuerunt, factos esse dominos.“ „Sic est,
 Imperator,” dixerunt. „Sed nos docete, quanta sit Avarum mul-
 titudo, quae vestri imperii frenum excussit, et num pars etiamnum
 vobis subiecta sit.“ „Sunt qui nostro imperio adhuc pareant. Qui
 vero a nobis defecerunt, arbitror esse circiter viginti millia.“ Po-
 stremo Imperatori dinumerarunt gentes Turcis subditas. Deinde ab
 eo, ut pax et armorum societas Romanis et Turcis esset, petierunt.
 Addiderunt, se paratissimos esse, pugnare contra omnes, qui Roma-
 nae dominationi infesti, eos prope ipsorum fines bello appeterent.
 Haec simulatque pronuntiarunt, Maniach, manibus in coelum sub-
 latis, et qui cum ipso erant, iureiurando maximo, sese ex animi
 sui sententia bona fide haec omnia dicere et promittere affirmarunt;
 nā ea vera essent, aut si scientes fallerent, neque ea observarent,

- A. C. 568 τὰ ἐπηγγελμένα ἀληθῆ τς εἶη καὶ πρακτέα. οὕτω μὲν οὖν
 Ind. 1 τὸ φύλον οἱ Τοῦρκοι φίλοι ἐγένοντο Ῥωμαίοις, καὶ τῇ καθ'
 Iustini 4 ἡμᾶς οὐχὶ ἄλλως ἐφοίτησαν πολιτεία.
- A. C. 569 ἦ. Ὅτι διαθρυλληθὲν κατὰ τὴν Τουρκίαν, ὅσοι ἀγγί-
 Ind. 2 θυροὶ ἦσαν, ὡς Ῥωμαίων ἐνδημοῦσι πρέσβεις καὶ ὡς πρ-5
 Iustini 5 ρεῦνται τὴν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἅμα πρεσβεῖα Τοῦρκων, ὁ
 P. 109 τῶν ἐκείνη ἐθνῶν ἡγεμῶν ἐδήλωσε τῷ Διζαβούλω ξὺν ἰκε-
 τεία, ὡς ἂν καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ σφετέρου τινὰς ἀποστείλαι
 ἔθλους ἐπὶ θῆαν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας. καὶ τοίνυν ὁ Δι-
 ζάβουλος ἐφίετο. καὶ ἕτεροι δὲ προεστῶτες ἐθνῶν ταῦτα ἐξή-
 τουν· ὁ δὲ οὐδενὶ ξυνεχώρησε τῶν πάντων, ἢ μόνον τῷ τῶν
 Χλιατῶν ἡγεμόνι. καὶ οὖν καὶ τοῦτον παρελιηφότες οἱ Ῥω-
 ματοὶ διὰ τοῦ λεγομένου ποταμοῦ Ὠλῆ*, καὶ ἀτραπὸν δια-
 νύσαντες οὐδαμῶς ὀλίγην, ἐγένοντο κατὰ δὴ τὴν λίμνην τὴν
 ἄπλετον ἐκείνην καὶ εὐρεῖαν. ἐνταῦθα ὁ Ζήμαρχος ἐνδια-
 τρίασ ἡμέρας τρεῖς στέλλει Γεώργιον, ὃς ἀνεῖτο ἐς τὴν τῶν
 Β ἐπιτομωτέρων συλλαβῶν ἀπαγγελίαν, προδηλώσοντα τῷ βα-
 σιλεῖ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐκ Τοῦρκων ἐπάνοδον. καὶ οὖν ὁ
 Γεώργιος ἅμα Τοῦρκοις δέκα πρὸς τοῖς δύο ἀπήρξατο τῆς
 ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ὁδοῦ, ἀνύδρον τς μάλα οὐσίας καὶ πάντη 20
 ἐρήμου, ὅμως δ' οὖν ἐπιτομωτέρας. ὁ δὲ Ζήμαρχος κατὰ
 δὴ τὸ ψαμαθῶδες τῆς λίμνης παροδεύων ἐπὶ ἡμέρας δέκα

5. ἐνδημοῦσι N., ἐνδήμους vulg. 7. ἐκείνη N., ἐκείνης vulg.
 10. ἐφίετο N., ἐφίκετο vulg. ἕτεροις vulg. 15. εὐρεῖαν
 vulg. Iaxartes fluvius, lacus Aral. N.

sibi ipsis et ipsi Disabulo totique genti diras sunt imprecati. Ad hunc modum gens Turcica Romanis amica est facta.

8. Postquam fama ad finitimas Turciae gentes pervenerat, legatos Romanorum advenisse, eosque una cum Turcorum legatis Byzantium redire, eius regionis dux Disabulum supplex oravit, ut reipublicae Romanae visendae gratia sibi quoque legatos mittere liceret. Quod Disabulus non recusavit. Sed quum aliarum quoque gentium duces idem peterent, nulli alii, quam soli Chliatium duci, concessit. Itaque hunc etiam Romani assumentes, traiecto flumine Oich, haud breve viae spatium emensi, ad illam ingentem et latam paludem pervenerunt. Hic Zemarchus tres dies commoratus, mittit Georgium, cui munus breviores epistolas perferendi delatum erat, ut Imperatori legatorum a Turcis reditum significaret. Georgius igitur cum duodecim Turcis desertam quidem et inaquosam, sed brevioram viam Byzantium versus ingressus est. Zemarchus autem per arenosa paludis iter faciens per duodecim dies, loca praeprupta praetergressus, attigit ripas non solum fluminis Hichi, sed etiam Daichi, et rursus per alias paludes ad Attilam pervenit, inde ad Uguros,

καὶ δύο, δυσβάτους τέ τινας χώρους παραμειψάμενος, ἐγέ- A. C. 569
νετο κατὰ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἴχ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Ind. 2
Δαῖχ, καὶ διὰ λιμνῶν ἐτέρων αὐθις ἐς τὸν Ἀττίλαν· πάλιν Iust. 5
ὡς Οὐγούρους, οἳ δὴ καὶ σφισιν ἀπήγγειλαν, ὡς εἰς τὰ περιC
στον Κωφήνα ποταμὸν ἐς τὰ λάσια τέσσαρες χιλιάδες Περ-
σῶν ἐπιτηροῦσι προλελοχισμένοι, ὡς ἂν χειρῶσονται παριόν-
τας αὐτούς. ταύτῃ τοι ὁ τῶν Οὐγούρων ἡγούμενος, ὃς διέ-
σωξεν ἐκεῖνος τοῦ Διζαβούλου τὸ κράτος, πληρώσας ὕδατος
ἀσχοῦς παρέσχετο τοῖς περὶ Ζήμαρχον, ὡς ἂν ἔχοιεν ὄθεν
ὕδρευουσιντο διὰ τῆς ἀνύδρου ἰόντες. εὗρον δὲ καὶ λίμνην,
καὶ παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὕδροστάσιον ἀφίκοντο ἐς
ἐκεῖνας τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμιγνύμενος ἀπόλλυται ὁ Κω-
φήν ποταμός. ἐξ ἐκείνου δὴ τοῦ χώρου πέμπουσι διοπτῆρας
προδιασκευομένους, εἶγε ὡς ἀληθῶς οἱ Πέρσαι ἐνεδρεύουσιν·
σοὶ δὴ ἀνιχνεύσαντες ἀπήγγειλαν μηδένα ἰδεῖν. ὅμως ζὺν με-D
γίστῳ φόβῳ ἀφίκοντο ἐς Ἀλανίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον δεδιότες
τὸ φῦλον τῶν Ὀρομοσχῶν.

9. Ὅτι γενόμενοι ἐν Ἀλανίᾳ παρὰ Σαρῳδίον τὸν ἐκεῖ-
νων ἡγεμόνα, καὶ ἅμα τοῖς ἐπομένοις Τούρκοις ἐσφοιτῆσαι V. 74
βουλόμενοι, ὁ Σαρῳδῖος τὸν μὲν Ζήμαρχον καὶ τοὺς ἐπομέ-
νους ἐδέξατο ἀσμένως, τοὺς δὲ δὴ πρέσβεις τῶν Τούρκων
ἔφασκε μὴ πρότερον τῆς ὡς αὐτὸν εἰσόδου τυχεῖν, ἢ κατα-
2. 3. 5. Iemba, Iaik, Volga (Ethel), Kuma, fluvii. N. 3. διὰ
λιμνῶν H., διάλιμνον vulg. 4. Οὐτιγούρους et 7. Οὐτιγούρων
coni. N. 6. παριόντας Cantocl., παρόντας vulg. 7. ὁ om. vulg.

qui Romanos monuerunt, in densis et arboribus consitis locis circa
Cophenem flumen latere in insidiis collocata Persarum quatuor mil-
lia, qui praetereuntes eos captivos facerent. Ugurorum dux, qui
illuc ex auctoritate Disabuli imperium habebat, utres aqua imple-
vit et praebuit Zemarcho et eius comitibus, ut, cum per deserta
irent, haberent unde aquarentur. Invenerunt et paludem et ma-
gnum illud stagnum praetergressi, pervenerunt ad eas paludes, in
quas immixtus Cophen amnis sese effundit. Ex eo loco mittunt qui
explorarent, an verum esset, Persas in insidiis esse. Hi iidem to-
tam regionem perscrutali renuntiarunt, se neminem vidisse. Nihilo
secius in Alaniam magna cum trepidatione, propterea quod metue-
bant gentem Oromoschorum, properarunt.

9. Quum in Alaniam pervenissent, et Sarodiam, Alanorum du-
cem, una cum Turcis adire vellent, Sarodius quidem Zemarchum et
qui cum eo erant benigne et comiter excepit, sed Turcorum lega-
tos prius, quam arma deposuissent, in suum conspectum venire no-
luit. Maximo igitur inter ipsos super hac re orto et continuato per
tres dies certamine, dissidentium arbiter fuit Zemarchus. Tandem,
armis depositis, ut Sarodio placuerat, eum adierunt. Sarodius au-

- A. C. 569 **θεμένους τὰ ὄπλα. τοιγάρτοι καὶ ἀμιλλα αὐτοῖς ἐγένετο περὶ**
 Ind. 2 **τούτου ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, καὶ Ζήμαρχος ἦν τῶν φιλονεικουμέ-**
 Iustini 5 **νων διαιτητής. τέλος ἀποθέμενοι τὰ ὄπλα οἱ Τοῦρκοι, ὡς Σα-**
ρωδίῳ ἐδόκει, ὡς αὐτὸν ἐσεφοίτησαν. ὁ δὲ δὴ Σαρωδίος παρενεγ-
γύησε τοῖς περὶ Ζήμαρχον διὰ τῆς τῶν Μινδιμιανῶν ἀτραποῦ ἢ 5
κιστα ἰέναι, τῷ κατὰ τὴν Σουανίαν τοὺς Πέρσας ἐνεδρεῦεν·
ἄμεινον δὲ εἶναι διὰ τῆς λεγομένης Λαρεινῆς ἀτραποῦ οἴκοι
 P. 110 **ἀποχωρεῖν. ταῦτα ἐπεὶ ἔγνω ὁ Ζήμαρχος, διὰ τῆς Μινδιμια-**
νῆς ἔστειλεν ἀχθοφόρους δέκα μέταξαν ἐπιφερομένους, ἀπα-
τήσουτας Πέρσας τῷ προεκπεμφθῆναι τὴν μέταξαν καὶ προ-1
τερῆσαι τῇ ὁδῷ, ἐκ τούτου τε ὑποτοπῆσαι ὡς ἐς τὸ αὐριον
παρέσται καὶ Ζήμαρχος. καὶ οἱ μὲν ἀχθοφόροι ὄχοντο ἀπι-
όντες, ὁ Ζήμαρχος δὲ διὰ τῆς Λαρεινῆς παρεγένετο ἐς Ἀψι-
λίαν, τῇ Μινδιμιανῇ χαίρειν εἰπὼν, ἐς τὰ εὐώνυμά τε ἐά-
σας αὐτήν, ἣ ἐπίδοξοι ἦσαν ἐπιθήσεισθαι οἱ Πέρσαι. καὶ
ἦκεν ἐς τὸ Ῥογατόριον, εἶτα κατὰ δὴ τὸν Εὐξείνον Πόντον,
εἶτα ναυτιλίᾳ χρησάμενος ἐς Φᾶσιν ποταμὸν· πάλιν ἐς Τρα-
 B **πεζοῦντα. οὕτω τε δημοσίῳ ἵππῳ ἐς Βυζάντιον παρὰ βασι-**
λέα εἰσελθὼν ἔφρασε τὸ πᾶν. Ζημάρχῳ μὲν οὖν ἐν τοιοῦσδ
ἔληξεν ἡ πορεία καὶ ἀποπορείας ἐπὶ Τοῦρκους. 20
- c.A.C.565 **ἰ. Ὅτι Ἀβύρων καὶ Φράγκων σπεισάμενων πρὸς ἀλλή-**
 Ind. 13 **λους, καὶ τῆς εἰρήνης ἐμπεδωτάτα ἐχούσης, ἐσήμησεν ὁ Βα-**
 Iustini 1 **ϊανὸς Σιγισβέρτῳ τῷ τῶν Φράγκων ἡγεμόνι οἶα λιμῶν πιεζο-**
μένης αὐτῷ τῆς στρατιᾶς, καὶ ὡς χρεῶν εἶη βασιλεία καθε-
 5. Misimiani Agathiae. N. 9. ἐπιφερομένους, ἀπατήσουτας B,
 ἐποφερομένους, ἀπαντήσουτας vulg. 17. εἶτα del. N. χρη-
 σάμενος mg. H., χρησάμενοι vulg. 20. ἀποπορεία con. B.
- tem monuit Zemarchum, ne per Mindimianos iter faceret, propter-
 ea quod Persae circa Suaniam in insidiis essent: consultius faceret,
 si per Darinam iret. His cognitis, Zemarchus per Mindimianam de-
 cem equos misit, serico onustos, qui Persas fallerent, quasi sericum
 praemissum esset, et ipsi praeirent, unde conicerent, Zemarchum
 crastino die secuturum. Et hi quidem profecti sunt. Zemarchus vero
 per Darinam in Apelliam venit, Mindimiana ad laevam relicta, (hac
 enim parte suspicio erat Persas insidias struere,) et Rogatorium accessit,
 deinde ad Pontum Euxinum, et navibus usus usque ad Phasin, tum
 Trapezuntem pervenit, unde equo publico Byzantium ad Imperato-
 rem delatus, illi omnia narravit. Hic igitur profectio et reditus
 Zemarchi finem accepit.
10. Quum Avarum et Franci foedera invicem sanxissent, et pax
 firma inter eos esset, Baianus, Avarum dux, significavit Sigisberto,
 Francorum duci, suum exercitum commcatus inopia laborare. Dece-
 re eum, qui rex esset et inter suos, minime negligere exercitum sibi

στοῦτα, καὶ πρὸς γε αὐτόχθονα, μὴ περιδεῖν στρατεύμα ἔν- c.A.C.565
 σπονδον. ἔφασκε δὲ, ὡς, εἴγε ἐπιρρώσει τῶν Ἀβάρων τὸ Ind. 13
 στρατεύμα τοῖς ἀναγκαίοις, οὐ πλέον ἢ τρεῖς ἡμέρας αὐτοῦ Iustini 1
 ἐνδιατρίψει, εἶτα ἀπαλλαγῆσεται. ταῦτα ἐπειδὴ ἀπήγγελλο

5 **Σ**τῷ Σιγισβέρτῳ, παραχρῆμα ὃ γε ἄλευρά τε ἔστειλε τοῖς
 Ἀβάροις καὶ ὄσπρια καὶ οἷς καὶ βόας.

1 **ι**α'. Ὅτι Ἀλβούιος ὁ τῶν Λογγοβάρδων μόναρχος (οὐ A C. 566
 γὰρ αὐτῇ ἀπέληγεν ἢ πρὸς Κοιμοῦνδον ἀπέχθεια, ἀλλ' ἐκ Ind. 14
 παντός τρόπου φετο δεῖν καταστρέψασθαι τὴν τῶν Γηπαίδων Iustini 2
 1 **Ὀ**ἐπικράτειαν) ταύτῃ τοι πρέσβεις ἐξέπεμψεν ὡς τὸν Βαϊανόν,
 ἐς ὀμαιχιμῖαν παρακαλῶν. παραγενομένων δὲ τῶν πρέσβεων,
 ἠτιβόλου μὴ περιῦδεῖν σφᾶς ὑπὸ Γηπαίδων τὰ ἀνήκεστα
 πεποιθότας, μάλιστα καὶ Ῥωμαίων τῶν ἄγαν ἐχθίστων
 Ἀβάροις συμμαχοῦντων τοῖς Γήπαισιν. ἐδίδασκον δὲ, ὡς οὐ

1 **Σ**κατὰ τσοῦτον πρὸς Γήπαιδας τὸν πόλεμον ἀναρῶν, κα- D
 θύσον Ἰουστίνῳ μαχήσονται, βασιλεῖ τῷ τῶν Ἀβάρων ἔθνει
 ἐς τὰ μάλιστα δυσμενεστάτῳ γε ὄντι, ὃς παρωσάμενος τὰς Ἰου-
 στιανοῦ τοῦ μητραδέλφου σπονδὰς πρὸς Ἀβάρους ἐκ πολ-
 2 **Ὡ**ς, εἴ γε ἔσοιντο ἅμα Λογγοβάρδοις, ἀκαταμάχητοι γενή-
 σομαι πῶς, καὶ ὡς καταστρεφόμενοι Γήπαιδας τοῦ τε πλου-
 τον σφῶν, ἔτι γε μὴν καὶ τῆς ἐκείνων κοινῇ κραιήσουσι χώ-
 ρας, καὶ ὡς ἡ Σκυθία τὸ λοιπὸν αὐτοῖς εὐημεροῦσί γε ἐς
 αἰεὶ, καὶ μὲν οὖν ἡ Θράκη αὐτῇ ἔσται εὐεπίβατος, καὶ

8. Κοιμοῦντον vulg 23. εὐημεροῦσί H., εὐημεροῦσί vulg.

foedere coniunctum. Promittebat autem, si exercitum Avarum necessariis rebus recreasset, se tertio die castra moturum, neque diutius in his locis commoraturum. Haec ubi Sigisberto sunt nuntiata, statim farinam, legumina, oves et boves ad Avaros misit.

11. Alboinus, Longobardorum rex, qui inimicitias, quas cum Cunimundo, Gepidarum rege, exercebat, minime deponebat, sed quacunque ratione Gepidarum opes sibi evertendas ducebat. Itaque legatos ad Baianum misit, quibus eum ad armorum societatem adhortabatur. Legati cum advenissent, precibus cum Baiano agebant, ne se contemneret, qui nefanda omnia a Gepidis passi essent, praesertim quom etiam Romani, Avarum genti quam infestissimi, Gepidas bello iuvassent. Neque tam in Gepidas bello ferri dicebant, quam contra Iustinum pugnare cuperent, regem Avarum genti inimicissimum, qui foedera cum Iustiniano, eius avunculo, iam pridem transacta pro nihilo habens Avaros consuetis muneribus privaret. Adiecit, si cum Longobardis se coniungerent, fore, ut invicti essent, et, Gepidis exterminatis, eorum opibus et regione communiter potirentur. Tam pacatis et coniunctis ipsi facile fore Scythiam et ipsam Thraciam occupare, et

A. C. 566 ἀπλῶς ξὺν οὐδενὶ πόνῳ ἐκ γειτόνων δρμώμενοι τὴν Ῥωμαίων καταδραμοῦνται, καὶ ὡς ἄχρισ αὐτοῦ γε δὴ που τοῦ Βυζαντινίου ἐλάσουσιν. ἔφασκόν δὲ οἱ τῶν Λογγιβάρδων πρέσβεις, ὡς καὶ συνοίσει τοῖς Ἀβάροις τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀσπίασθαι μάχην· ἢ γὰρ ἂν ἐκεῖνοι προτερήσουσι, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου καθελοῦσι τὴν Ἀβάρων δύναμιν, ὅπου καὶ γῆς τυγχάνουσι ὄντες.

ιβ'. Ὅτι ὁ Βαϊανὸς τοὺς τῶν Λογγιβάρδων πρέσβεις δεξάμενος ἐδόκει τούτους περιφρονεῖν, τῷ βούλεσθαι γε αὐτὸς κερδαλεώτερον θέσθαι ὡς αὐτοὺς τὴν συμμαχίαν, καὶ πῆ μὲν τὸ μὴ δύνασθαι, πῆ δὲ τὸ δύνασθαι μὲν προῖσχετο, μὴ βούλεσθαι δέ. ξυνελόντα δὲ εἰπεῖν, ἅπαντα τρόπον ἅπατης τοῖς δεομένοις ἐπισείσας ἐδόξε μὲν πείθεσθαι μόλις V. 75 οὐκ ἄλλως δὲ ἢ εἰ τὸ δεκατημόριον τῶν τετραπόδων ἀπάντων, ὅσα παρὰ Λογγιβάρδοις ὑπῆρχεν, αὐτίκα κομίσαιτο, καὶ ὡς, εἰ γένοιτο καθυπέρτεροι, ἡμισυ μὲν τῆς λείας ἔξουσιν αὐτοὶ, τὴν δὲ τῶν Γηπαίδων χώραν εἰς τέλειον. ἂ ὁ δὲ καὶ ἐγένετο. καὶ ἐχώρουν Γήπαισι πολεμήσοντες. ἐπειδὴ δὲ ἐπίθετο Κοιμουῦνδος, λέγεται δείσας, ὡς καὶ αὐτὸς παρὰ βασιλέα Ἰουστινὸν ἐπεμψε πρέσβεις, καὶ ὡς οὐδὲν ἤττον, ἢ πρότερον, ξυνεπιλαβέσθαι οἱ τοῦ κινδύνου ἰκέτενε, καὶ πάλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὴν εἰσὼ Λράου ποταμοῦ χώραν ἐπηγγέλλετο

3. ἐλάσουσι H., ἐκλάβουσι vulg. Λογγοβάρδων vulg. 9. αὐτὸς B., αὐτὸν vulg. 10. αὐτῆ vulg. 14. εἰ add.N. 19. ἐπείθετο vulg.

ex vicinis locis moventes minimo negotio Romanorum regiones armis percurrere et Byzantium usque ferri. Dixerunt quoque Longobardorum legati, Avaribus expedire Romanos ultro bello petere: alioquin enim illos praeventuros, et quoquo terrarum Avares constituerint, eos persecuturos et quacumque ratione deleturos.

12. Baianus legatos quidem Longobardorum excepit, sed eos parvi facere decrevit, ut ea ratione conditionibus, quae suis rationibus utiles essent, ad armorum societatem secum contrahendam pelliceret. Et modo se non posse, modo posse, tactabat, sed nolle. Cumque se precantes omni fraudis genere, ut breviter dicam, concussisset, tandem eorum petitioni assentiri videbatur, sed non alia conditione, quam si decimam partem quadripedum, quae tunc temporis apud Longobardos essent, confestim acciperet, si superiores evaderent, dimidium manubiarum et tota Gepidarum regio eius iuri cederet. Atque haec cum ita conyenta essent, bellum inferre Gepidis deinceps instituerunt. Quae ubi Conimundus intellexit, dicitur timore percussus legatos quoque misisse ad Iustinum Imperatorem, et eum esse obtestatus, ut non minus, quam antea, in partem periculi veniret. Tum rursus, se illi Sirmium et omnem regi-

δώσειν, αἰδώς τε αὐτὸν οὐκ εἶχεν ἤδη περὶ τῶν αὐτῶν ὁ- A.C. 566
 μομοκότα ἤπαξ καὶ τοῖς ὄρκοις οὐχὶ ἐγκατετήσαντα. διὸ Ind. 14
 δὴ καὶ βασιλεὺς Ἰουστίνος εὖ εἰδώς τε καὶ τεκμαιρόμενος C Iustini 2
 τοῖς φθάσασιν, ὡς Κοιμουίνδῳ ἔνεστι πίστεως οὐδὲν ὀτιοῦν,
 Σάνηρασθαι μὲν οὐ τι ᾤετο χρῆναι τὴν ζυμμαχίαν, ἀναβολῇ
 δὲ ὅμως παρεκρούσατο τοῦ βαρβάρου τὴν αἴτησιν· ἔφη γάρ,
 ὡς διεσκεδασμένα τὰ Ῥωμαϊκὰ ὑπάρχει στρατεύματα, ζῆν
 σπουδῇ δὲ ὡς οἶόν τέ ἐστιν ἀθροίσας αὐτίκα ἐκπέμψοι. ἀ-
 κήκου δὲ περὶ Κοιμουίνδου καὶ τοιαύδε, ἐμοὶ δὲ οὐ πιστά·
 Οἴλιαν γὰρ ἀναιδὲς ὑπῆρχε τὸν παρασπονδήσαντα περὶ τῶν αὐ-
 τῶν δεῖσθαι καὶ πάλιν. λέγεται δὲ, ὡς καὶ Λογγιβάρδοι τη- D
 νικαῦτα ἐπρεσβεύσαντο παρὰ Ἰουστίνον, καὶ ὅτι Γήπαιδας
 τῆς ὡς Ῥωμαίους ἀγνωμοσύνης πλεῖστα ὄσα κατηγορήσαντες,
 τὴν ἐκ Ῥωμαίων μὲν θηρώμενοι συμμαχίαν ἤνυσαν οὐδὲν,
 Σκατεπράξαντο δὲ ὅμως πρὸς τοῦ βασιλέως μηδὲ ἑτέρους τῆς
 Ῥωμαίων ἀπολαῦσαι ἐπικουρίας.

17. Ὅτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος, ἐν ᾧ χρόνῳ f. A.C. 568
 τὸ Σίρμιον ἠβούλετο πολιορκήσῃν, Βιταλιανόν τε τὸν ἐρμηνέα Ind. 1
 καὶ Κομιτᾶν εἶχεν ἐν δεσμοῖς. ἄμφω γὰρ τῷ ἄνδρι τούτῳ Iustini 4
 20 Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς ἤδη στείλας ὑπῆρχεν ὡς αὐτὸν, αἰτή-
 στοντας αὐτοῦ, ὡς ἂν ἄττα διαλεχθεῖη γε αὐτοῖς. ὁ δὲ παρὰ
 τὸν κοινὸν τῶν πρέσβων θεσμὸν εἶχεν ἐν δεσμοῖς.

11. καὶ B., μὴ vulg. 12. Ἰουστίνον N., Ἰουστίνου vulg. Γήπαι-
 δες vulg. 20. αἰτήσαντες vulg. 21. ἄττα ἐγκαλοῖη διαλ. conl. N.

onem, quae intra Dravum fluvium est, concessurum esse pollicitus est. Neque pudore afficiebatur, quod idem iam semel iurasset, neque iureiurando stetisset. Ex quo cum Imperator perspiceret et coniceret ex his, quae evenerant, nihil inesse Conimundo fidei, minime quidem illi denegandum auxilium, sed dilatione et procrastinatione petitionem eius ducendam existimavit. Respondit enim, per varias provincias dispersos esse Romanorum exercitus: cum celeritate et studio illos coacturum et quam citissime suppetias missurum. Haec quoque mihi de Conimundo audita: sed minime verisimilia videntur. Mihi enim satis impudens videtur is, qui cum foedera ruperit, eadem rursus petit. Dicitur vero, non solum tunc temporis Longobardos legatos ad Iustinum misisse, sed quavis ratione eos Gepidas apud Romanos ingrati erga illos animi insimulatos esse, quo magis ipsi auxilio digni viderentur, sed nihil profecerunt. Hoc tamen ab Imperatore consecuti sunt, ut neutra gens a Romanis auxiliis iuvaretur.

13. Baianus quo tempore de obsidendo Sirmio cogitabat, Vitallianum interpretem et Comitani in vincula coniecit. Hos autem duos viros Iustinus Imperator dudum ad illum miserat, ut aditum ad colloquendum cum illo de quibusdam rebus peterent. Is autem contra fas et commune ius gentium eos in vinculis habuit.

Dexippus, Eunapius etc.

f.A.C.569 1δ. Ὅτι ὁ Βαϊανὸς μετὰ τὴν τειχομαχίαν στέλλει τινὰς
 Ind. 2 ἀμφὶ τῆς εἰρήνης διαλεχθσομένους. ἔνιοι δὲ τῶν ἐν Σιρ-
 Iustini 5 μίῳ ἀνὰ τὸ ἡλίβατον τοῦ βαλαλείου, ὃ δῆτα τῷ δήμῳ ἐτύγ-
 P. 112 χανεν ἀνειμένον, ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ σύν-
 ηθες ἐνιζάνοντες, καὶ ἐν ἀπόπτῳ καταδοκοῦντές τε καὶ θεώ-5
 μνοι εἰ που ἐπήλυσις ἔσται βαρβαρικῇ, ὡς κατενόησαν τοὺς
 τῶν Ἀβάρων ἀγγελιαφόρους ἤδη προσιόντας, τῷ μῆκει τῆς
 ἀτραποῦ ἀποπλανηθέντες καὶ οὐπω κατεγνωκότες τὸ ἀκριβὲς
 ὑπετόπησαν εἶναι πληθὺν Ἀβαρικῆν, ἐδήλωσάν τε αὐτίκα,
 καὶ τὸ σημεῖον καθεῖλον. ὃ δὲ Βῶνος πρὸς τοῦτο δυσχερά-
 νας σαφέστερον ἔσπευσε καταμαθεῖν ἀληθές. γνούς δὲ ὀλί-
 γους εἶναι τοὺς Ἀβάρους καὶ βούλεσθαι οἱ ἐπικηρυκεύσασθαι,
 B ἐξέπεμψε καὶ αὐτὸς τοὺς ποιησομένους τὰς καταλλαγὰς ἐς τὰ
 ἔξω τοῦ τείχους. ἔτι γὰρ ἐκ τοῦ ἔλκουσ περιώδυνος ἦν, καὶ
 ὁ Θεόδωρος ὁ ἱατρός οὐκ εἶα τὸν στρατιάρχον ἐν φανεροῖς
 γίνεσθαι τοῖς ἐναντίοις. εἰκὸς γὰρ μηδὲ ἔφασκε τοὺς πολε-
 μίους ὡς ἐβλήθη. εἰ δὲ τοῦτο κατὰδηλον ἔσται αὐτοῖς, τότε
 ἀνάγκη μὴ ὑποκρύπτειν, ὡς ἂν μὴ ὑπόνοια γένηται σφισσ
 τοῦ ἀποβεβιακέναι αὐτόν. οἱ δὲ, ἐπεὶ ἕτεροι περὶ τῆς εἰρή-
 νης ἤλθον διαλεχθσομένοι καὶ οὐχὶ αὐτὸς, ὑπενόησαν, ὡς20
 διώλετο ὁ στρατηγός, καὶ αὐτῷ ἐθέλειν ἔφασκον ἐν συνου-
 σίᾳ γενέσθαι. τότε ὁ Θεόδωρος, τοῦ συνοίσοντος εὐ μάλι-

6. ἐπήλυσις H., ἐπίλυσις vulg. 16. μηδὲ] μηδὲ εἰδέναι B.
 τοῖς πολέμοις (sic) H.

14. Baianus post murorum oppugnationem misit, qui de pace agerent. Nonnulli ex his, qui Sirmii erant, ad summum fastigium balnei, quod populi usui erat destinatum, ad speculandos hostes, ut moris est, ascenderunt. Hi ex specula circumspicientes, si qua barbari eruptionem facerent, adverterunt Avarum nuntios, qui iam se in viam dederant, e longinquo per iter vagantes. Hos cum certo dignoscere non possent, suspicati sunt, esse ex hostium exercitu. Itaque illico signo dato adventum eorum nuntiaverunt. At Bonus, cum illi in dubio haereret animus, re diligentius explorata, cognovit barbaros esse parvo numero, et pacis condiciones esse laturos. Itaque et ipse misit, qui extra muros cum illis colloquia sererent. Decumbabat enim ex vulnere, neque illi per Theodorum medicum licebat hostibus obviam ire. Neque vero hostes eum vulneratum esse scire suspicabatur. Nam si id rescissent, tum non amplius illi latendum esse dixit, ne suspicionem iniiceret, ducem e vivis excessisse. Sed hostes ubi viderunt alios, qui de pace discerptarent, venire, suspicati sunt, ducem periisse. Itaque colloquia coram eo fieri velle dixerunt. Tunc Theodorus, qui quod uti foret, praecipue spectabat, dixit non iam tempus postulare, ut dux

στα στοχασάμενος, ἔλεξεν, ὡς τὸ λοιπὸν οὐ χρεῶν ἀποκρύ- f. A.C.569
 πτεσθαι τὸν στρατηγὸν, μᾶλλον μὲν οὖν ἐς τὰ ἔξω λέναι τῆς Ind. 2
 πόλεως καὶ ἐς ὄψιν γίνεσθαι τῶν βαρβάρων. καὶ φαρμάκῳ C Iustiani 5
 τινὶ τὸ ἔλκος περιστείλας ἀφήσιν αὐτόν. καὶ δὴ προελθὼν
 5δ Βῶνος, ἀγχοῦ τε τῶν βαρβάρων γενόμενος, ἐφάνη σφισί.
 τότε οἱ πρέσβεις τοιαύδε ἀμοιβαίῳ τῷ λόγῳ ἔφασαν· „ταῦτα
 ἡμῖν, ὦ Ῥωμαῖοι, διαλεχθῆναι πρὸς ὑμᾶς ὁ τῶν Ἀβάρων
 ἐκέλευσε δεσπότης· μή μοι μέμνην τινὰ ποιήσασθαι πόλεμον
 ἀραμένῳ· ὑμεῖς γὰρ πρῶτοι τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου δεδώ-
 30κατε. πολλοὺς γὰρ πόνοις ὀμιλήσας, καὶ ἀποδημίας οὐχ ἤκι-
 στα ποιησάμενος, μόλις ἐχειρωσάμην ταύτην τὴν χώραν, καὶ V. 76
 ὑμεῖς ἀφειλεσθέ μοι βιαίως αὐτήν. πρὸς τοῖς καὶ τὸν Οὐ- D
 σδήβαδον τῷ τῶν δορυαλώτων ἀνήκοντά μοι νόμῳ ἔχετε λα-
 βόντες. ἀλλὰ γὰρ καὶ ὕβρεις ἐς τὰ μάλιστα πικρὰς ὁ καθ' 3
 5ὑμᾶς κατέχεε μοι βασιλεὺς, οὐ μόνον ἄπαξ ἢ δις, ἀλλὰ
 καὶ πολλάκις· τῶν δεόντων τε οὐδὲν ἠβουλήθη διαπραῖξα-
 σθαι. εἰ τοίνυν τοιαῦτα πρὸς ὑμῶν ἠδικημένος τοῖς ὄπλοις
 ἐχρησάμην, οὐδαμῶς ὑπάρχω μεμπτέος. καὶ νῦν οὖν εἴ γε
 βούλεσθε περὶ σπονδῶν τε καὶ εἰρήνης ἡμῖν θέσθαι λόγους,
 20εὐτοιμότητά ἐχομεν· ἐν ὑμῖν τε κείσθω προτιμῆσαι τὸ συνοῖ-
 σον καὶ τὰ εἰρηναῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἐλέσθαι.” πρὸς ταῦ-
 τα ἀπεκρίνατο ὁ Βῶνος· „πρότερον μὲν ἡμεῖς οὐκ ἠξιάμεθα
 πολέμου· οὐδὲ γὰρ καθ' ὑμῶν ἠλάσαμεν. ἐς τούναντίον

15. ἡμᾶς vulg. μοι] μου B. 18. μεμπτέος H., πεμπτέος vulg.

domi in occulto se contineret, sed potius, ut extra civitatem prodiret, et in conspectum barbarorum veniret. Itaque vulnere unguento illito, Bonus a medico dimissus cum barbaris convenit. Tunc legati mutuo sermone, huiusmodi verbis sunt usi: „Avarum dominus, o Romani, apud vos haec proponere iussit. Ne illi succenseretis, si contra vos bellum suscepit. Etenim priores bello causam dedistis. Multis exhaustis laboribus et non minoribus itinerum fatigationibus toleratis vix istam, inquit, regionem ceperam, cum mihi illam vi eripuistis. Praeterea Usdebatum, qui iure captivorum dominio meo cesserat, mihi ereptum retinetis. Multas quoque alias acerbas contumelias in me effudit Imperator vester, neque id semel atque iterum, sed saepius, neque quicquam eorum, quae iusta erant et aequitati consentanea, facere voluit. Itaque si tot tantisque iniuriis et damnis a vobis affectus et lacessitus, armis sum usus, in nullo sum reprehendendus. Quod si vultis nunc etiam de foedere et pace nobiscum verba facere, prompto animo id faciemus. Vestri igitur arbitrii est, quod expedit, praecoptare, et pacem bello praepone-” Ad quae Bonus respondit: „Priores quidem nos minime bellum occepimus, aut in vos grassati sumus: e contrario tu prior

2.569 μὲν οὖν σὺ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἡλασας, λοιπὸν δὲ, ὅτε καὶ
 .nd. 2 ὁ βασιλεὺς ἐν βουλῇ ἐποίησατο χρήματά σοι ἐπιδούναι· τοι-
 tini 5 γαρὸν καὶ παρέσχε τοῖς κατὰ σὲ πρέσβεσιν· ἐπεὶ δὲ κα-
 P. 113 τενόησεν ἀθάδιαζόμενον καὶ ὑπὲρ αὐτὴν δὴ πού τὴν βαρ-
 βαρικὴν ἀλαζονείαν ἐξογκούμενον, ῥήματά τε ὑπερήφανα ση-5
 μαίνοντα καὶ τῆς σῆς δυνάμεως καθυπέρτερα, τρηκαῦτα καὶ
 αὐτὸς αἰτε ἀγγίχονους ἐπετέλεσε τὰ οἰκεῖα. καὶ τὸ νῦν δὲ ἔχον,
 ἡμέτερόν ἐστιν ὡς βασιλεῖα στελεῖται οὓς ἂν σὺ βουλευθῆις
 πρέσβεις τοὺς βεβαιώσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης. μηδὲ
 γὰρ ἐν ἡμῖν εἶναι νόμιζε κἄν γοῦν φθέγγασθαί τι, μή τι γε
 Βκαί κέτρωσ ἢ κατὰ βασιλεῖ τῷ ἡμέτερω δοκεῖ διαπραΰσασθαι.
 ταῦτα Βώνου εἰρηκότος, εὖ ἔχειν ἔδοξε τῷ Βαϊανῷ τὰ ῥή-
 ματα. ἐσήμανε δὲ αὐθις· „ἐπειδὴ τὰ ἐς ὀμαιχμίαν ἐπόμενά
 μοι ἔθνη αἰσχύνονται, αἰδῶς τέ με ἔχει, εἰ γε πάντη ἄ-
 πρακτος ἐνθένδε ἀναχωρήσω, μηδέν τι ὄνησας ἐμαυτὸν· ὡς τῷ
 ἂν μὴ οὖν δόξω μάτην πεποικέναι καὶ ἀκερῆ τὴν ἐπιχει-
 ρησιν, βραχέα μοι τίνα πέμψατε δῶρα. καὶ γὰρ ἐν τῇ Σκυ-
 θίᾳ περαιωθεῖς οὐδὲν ὀτιοῦν ἐκομισάμην, καὶ τῶν ἀδυνάτων
 ἐστὶ κἀντεῦθεν ἥκιστα ὠφεληθέντα με ἀπελεύσεσθαι.“ Βώνω
 δὲ τῷ στρατηγῷ καὶ τοῖς ὄσοι γε ἀμφ’ αὐτὸν (ἦν δὲ ὁ τῆς 20
 C πόλεως μέγιστος ἱερεὺς) ἔδοξεν εὐλογον μὲν εἶναι τὸ προτει-
 ρόμενον· οὐδὲ γὰρ πλείστα ἐβούλετο κομίσασθαι, ἀλλ’ ἄχρι

5. ἐξογκόμενον vulg. 9. βεβαιώσαντας vulg. 11. ἢ add. B.

in Romanos irruisti. Quin etiam Imperator dona tibi mittere ani-
 mum induxit, idque legatis ad te missis mandavit. Sed cum te au-
 daciorem factum cerneret, et ultra barbaricam insolentiam vana
 gloria elatum et tumentem, ita ut illi verba arrogantiore, longe
 suas vires excedentia, denuntiares: nimirum prudens et cantus rebus
 suis prospexit. Et ut nunc sunt res, nostrum est ad Imperatorem
 legatos, quos tibi videbitur, mittere, qui de pace conveniant. Nec
 enim existimes velim, in nostra potestate esse quicquam aliter,
 quam Imperator praescripserit, dicere aut facere." Haec ubi Bonus dixit:
 „Sane ego propter gentes, quae me ad bellum secutae sunt, vere-
 cundia ducor, si nulla re effecta recedere, neque quicquam operae
 pretii fecisse videar. Ne igitur videar frustra tantum laboris pertulisse
 et sine ullo emolumento expeditionem suscepisse, parva munuscula ad
 me mittere. Etenim e Scythia huc transmittens, nihil quicquam me-
 cum extuli neque mihi, si nihil rei, quod me iuvet, percepero, hinc
 excedere licet." Bono quidem duci et ceteris, qui cum eo erant, iusta
 et rationi consentanea proponere. Nec enim immoderata munera
 Baianus sibi dari petebat, solum unam pateram ex argento factam,
 nec multum auri, praeter haec togulam Scythicam. Verum Bonus

δίσκων ἐνὸς ἀργυροποιήτου καὶ ὀλίγου χρυσίου, ἔτι γε f. A C. 569
 μὴν καὶ ἀμπεγονίου Σκυθίου. πλὴν ἐδεδίεσαν οἱ περὶ ^{Ind. 2}
 Βαῖνον ἰδιοβουλῆσαι καὶ οὐχὶ γνώμη τοῦ αὐτοκράτορος ἀ- ^{Iustini 5}
 παντα διαπραΰσασθαι. ἀντεσήμαναν τοιγαροῦν αὐτῷ, ὡς
 5, νῦν ἔχομεν βασιλέα φοβερόν τε καὶ ἐμβριθέστατον, καὶ οὐκ
 ἀνεξόμεθα, οὐδὲ ὅσα οἶόν τε ἐστὶ διαλαθεῖν αὐτὸν ἐπιτελέ-
 σαι αὐθαιρέτως, ἄλλως τε καὶ ἡμεῖς, ἅτε ἐν στρατεύματι
 τυγχάνοντες, οὐκ ἐπιφερόμεθα χρημάτων περιουσίαν ἢ μόνον
 στρατιωτικὴν ἐφροσίδα, ἣν γε δὴ πού καὶ περιβεβλήμεθα, D
 ποῦτε τε τὰ ὄπλα. δωροφορῆσαι δὴ οὖν τῷ τῶν Ἀβάρων ἡ-
 γουμένῳ ἔξ ὧν ἐνταῦθα ἔχομεν ἔχοντες εὐτελῶν, ἄθρει, ὃ
 Χάγανε, μὴ καὶ ὕβρις πέφυκέ τις. ἀξιότιμον δὲ, καθὰ ἔ-
 φην, ὠδὲ οὐκ ἔχομεν· τὰ γὰρ τιμαλφέστερα τῶν ἐφοδίων
 ἡμῶν ἐν ἑτέροις ὑπάρχουσι τόποις καὶ ὡς πορξωτάτω ἡμῶν.
 15 εἰ οὖν ὁ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ φιλοφρονήσεται σοι δώροις,
 οὐκ ὀκνήσομεν δὴ πού καὶ ἡμεῖς γεγηθότες τε καὶ τῷ βασι-
 λεῖ ἐπόμενοι ταῦτα διαπραΰσασθαι, καθόσον οἰοί τε ἐσμεν,
 ὥσπερ φίλῳ προσφερόμενοι καὶ ὁμοδούλῳ." πρὸς ταῦτα ἀ-
 γανακτήσας ὁ Βαϊανὸς σὺν ὄρκῳ ἠπέλιθσεν, ἥ μὴν στρατεύμα
 20 ἐκπέμψειν τὴν Ῥωμαίων ἐπιδραμούμενον. καὶ δὴ τοῦ P. 114
 στρατηγοῦ κατάδηλον αὐτῷ πεποιηκός, ὡς ἐξέσται μὲν οἱ
 ποιεῖν ὅσα ἂν δυνήσοιτο, εἰδέναι δὲ, ὡς οὐ πάντως ἐπ' ἀ-

2. Σκυθίου] σηρικῶν conl. B. ἐδεδιάσιν (sic) vulg. 8. τυγ-
 χάνον vulg. 12. πέφυκέ τις H., πεφυκότες vulg.

et qui ei adstant aliquid proprio consilio inconsulto Imperatore
 facere timebant. Itaque Baiano contra respondit: „Habemus nunc
 Imperatorem, qui facile ad iracundiam adducitur; quare ne ea qui-
 dem, quae fortasse eum laterent, nostra sponte et proprio animi
 iudicio facere sustinebimus. Praeterea quum in castris degamus, pec-
 unias in numerato minime habemus, neque quicquam nobiscum
 ferimus nisi castrensem suppellectilem, et ea, quibus induimur.
 Denique Avarum duci ex iis, quibus modice instructi huc venimus,
 dona offerre vide, o Chagane, nè iniuria et ignominia aliqua sit:
 nam nihil tanto honore digni habemus. Pretiosiora enim viaticorum
 nostrorum sunt in aliis locis et longe a nobis remotis posita. Quod-
 si vos Imperator noster muneribus demereri voluerit, non cuncta-
 bimur, tibi et nobis gratulantes, et Imperatoris iussa facere, et
 omne, quoad eius fieri poterit, quod tibi conducet, exsequi, tan-
 quam amici et eius, qui una nobiscum uni domino parcat, utili-
 tatibus iuservientes.” Ob haec indignatus Baianus iurans minatus
 est, se immissurum exercitum in Romanorum ditionis regiones, qui
 populationes faceret. Ad quae cum dux palam praedicaret, illi qui-
 dem licere omnia, quae posset, aggredi et tentare, sed persuasum

f.A.C.569 γαθῶ τῶν στελλομένων ἔσται ἡ ἐπιδρομή, αὐτὸς ἔφη, **ὅτι**
 Ind.² „τοιούτους ἐπαφῆσω τῇ Ῥωμαϊκῇ, ὡς, εἰ καὶ συμβαίῃ γέ σφισι
 Iustini 5 θαιάτω ἀλῶναι, ἀλλ' ἔμοι γε μὴ γενέσθαι συναίσθησιν.” καὶ
 δὴ παρεκελεύσατο δέκα χιλιάδας τῶν Κοτριγουύρων λεγομέ-
 νων Οὐννων διαβῆναι τὸν Σάον ποταμὸν καὶ δηῶσαι τὰ ἐπὶ τῷ
 Δαλματίαν, αὐτὸς δὲ ξὺν πάσῃ τῇ κατ' αὐτὸν πληθῦϊ διελ-
 θῶν τὸν Ἴστρον εἰς τὰ τῶν Γηπαίδων διέτριβεν ὄρια.

B ιε'. Ὅτι αὐθις ἦλθε Ταργίτιος βουλόμενος πρεσβεύσα-
 σθαι ὡς βασιλεύ, ἐκεῖνά τε ἔφη τῷ βασιλεῖ καὶ ἤκουσε πρὸς
 αὐτοῦ ἅπερ καὶ ἄλλοτε. τὴν τε γὰρ πόλιν τὸ Σίρμιον ἐβούλετο
 V.77 πρὸς Ῥωμαίων κομίσασθαι, ἅτε οἰκεῖον ὄν αὐτῷ κτήμα ἐξότε
 τὰ τῶν Γηπαίδων ὑπ' αὐτοῦ διέφθαρτο πράγματα· ἔτι τε
 καὶ χρήματα, ἅπερ Ἰουστίνος τοῖς Οὐννοις ἐφ' ἐκάστῳ ἐνιαυ-
 τῷ ἐδίδου· καὶ, οἷα μηδὲν εἰληφότων αὐτῶν ἐκ τῶν παροι-
 χομένων ἐτῶν, ἅπαντα ὁμοῦ Ταργίτιος εἰσπράττειν ἤξιον, οὐ-
 τω τε λοιπὸν τὰς ἐνιαυσιαίας συντάξεις ἐρῶμενας κατατι-
 θέναι Ῥωμαίοις. πρὸς γε καὶ τὸν Οὐσδήβαδον ἐξῆτει οἷα
 προσήκοντα τῷ τῶν δορυλήπτων αὐτῷ θεσμῷ. καὶ ἕτερα
 C δὲ τινα προεβάλλετο ὁ Ταργίτιος ὑπερηφανίας ἀνάπλευ, ὧν
 οὐδένα λόγον ἐποιεῖτο ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ γὰρ τὰ τε λεγόμενα
 πρὸς αὐτοῦ ἀπεφλάνριζε, καὶ μὲν οὖν βασιλικῶς ἐχρήτο τοῖς
 δῆμασιν. ἐπὶ τούτοις οὖν διάφοροι πρεσβεῖαι φοιτήσασαι,
 2. τοσοῦτους H. 4. Cotriguri Agathiae. 11. ἐξότε B., καὶ
 ὅτι vulg. 17. ἐξῆτε B., ἐλίτε vulg. 18. προσήκοντα B.,
 προσῆκον vulg.

habere, fore, ut istae excursionses his, qui in eas mitterentur, non bene verterent, respondit, se tales missurum, qui si perierint, damnum nullum ex eorum exitio ad eius sensum esset perventurum. Itaque iussit dena millia Hunnorum, qui Contriguri dicebantur, traicere Saum et vastare Dalmatiam. Ipse vero cum omni suo exercitu, transmisso Istro, in finibus Gepidarum substitit.

15. Venit denuo Targitius, ut legatione fungeretur apud Imperatorem. Eadem vero dixit Imperatori, et audivit ab Imperatore, quae et antea. Petebat enim a Romanis sibi tradi Sirmium oppidum, tanquam quod esset sua privata et domestica possessio, quia ab ipso Gepidarum res essent eversae; tum etiam pecunias, quas Iustinus Hunnis quotannis pendebat, postulabat, et quasi superioribus annis nihil accepissent, omnes simul Targitius sibi persolvi volebat, et ita in posterum annua cum Romanis foedera se rata habiturum dixit. Usdibatum quoque poscebat, tanquam qui suus captivitatibus iure et lege esset. Plurima alia etiam in medium proferebat Targitius, insolentiae et superbiae plena, quorum omnium Imperator nullam rationem habuit, sed elusit et contempsit, et verbis Imperatoriam maiestatem decentibus est usus. Denique cum per di-

ὡς διηγύσθη πλέον οὐδέν, διαφῆκε τὸν Ταργίτιον ὁ βασιλεὺς, A. C. 569
 εἰρηκῶς αὐτῷ στέλλειν ἐκεῖσε Τιβέριον αὐτοκράτορα στρατη- Ind. 2
 γόν, περὶ τοῦ παντὸς διαλεχθῆσόμενον καὶ βεβαιώσοντα τὰ Iustini 5
 ἕκαστα.

5 15. Ὅτι ἄλλα τε πολλὰ αἴτια ἐγένοντο τοῦ πολέμου Ῥω- f.A. C. 570
 μαίων τε καὶ Περσῶν, τὸ δὲ μᾶλλον ἀναπτερωῶσαν Ἰουστινον Ind. 3
 ὃ κινήσαι κατὰ Περσῶν τὸ ἔθνος οἱ Τοῦρκοι ἐγένοντο. οἷδε Iustini 6
 οὐκ ἐσβάλλοντες ἐς τὴν Μηδικὴν τῆς τε γῆς ἕτεμον, ἔστει-
 λαν δὲ καὶ ὡς Ἰουστινον πρεσβείαν ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαι
 ἔχοι αὐτὸν Πέρσαις, κοινῇ τε καθελεῖν ἔξαιτουῦντες ἀμφοτέρων D
 τοὺς δυσμενεῖς, καὶ τῶν Τοῦρκων μᾶλλον ἀσπιάσασθαι. οὐ-
 τω γὰρ ἂν τῇ μὲν Ῥωμαίων, τῇ δὲ Τοῦρκων ἐπιθεμένων ἐν
 μέσῳ τὰ Περσῶν διαφραγῆναι. ταύταις ταῖς ἐλίσις ἐπηρ-
 μένος Ἰουστίνος ῥαδίως ᾤετο τὴν Περσῶν καταστρέφειν
 ἡδύναμιν καὶ ἐς τὸ μὴ εἶναι ξυνελάσειν. καὶ οὖν, ὡς οἷόν
 τε ἦν, ἐν βεβαίῳ ἔξειν αὐτοῦ τὴν πρὸς Τοῦρκους φιλίαν ἀ-
 παντα παρεσκευάζετο.

15. Ὅτι αὐθις οἱ Ἄβαροι πρεσβείαν ἔστειλαν ὡς Ῥω-
 μαίους, καὶ περὶ ὧν πολλάκις, περὶ τῶν αὐτῶν ἐπρεσβεύον-
 200. ὡς δὲ οὐδέν ὑπήκουον οἱ Ῥωμαῖοι, (οὐ γὰρ Ἰουστινον P. 115
 τὸν αὐτοκράτορα ἤρεσκε,) τὸ τελευταῖον τοῦ Ἀψίχ ἐς πρε-
 σβείαν ἐληλυθὸς, ξυνήρεσε Τιβερίῳ καὶ τοῖς περὶ τὸν Ἀψίχ

1. διηγύσθαι vulg. 7. καὶ κινήσαν N. 11. καὶ τὰ τῶν
 con. N. 20. Ἰουστινον vulg.

versas et multas legationes super his comiteantes nihil quicquam effectum esset, Targitium dimisit Imperator, et illi dixit, se illuc missurum Tiberium, qui summum in exercitu habebat imperium, qui de omnibus rebus ageret, et singula pacaret et firmaret.

16. Multae quidem aliae belli causae inter Romanos et Persas exstiterunt, maxime vero Turcorum gens impulit Imperatorem, ut contra Persas arma moveret. Etenim Turci Mediam invaserant et depopulati erant. Itaque Iustinus missa legatione, ut bellum Persis secum inferrent, quo communibus hostibus exitio essent, sollicitabant. Etenim ex una parte Romanis, ex altera Turcis ingruentibus, Persas, qui in medio constituti erant, facile opprimi posse. Harum rerum fiducia elatus Iustinus, facile fore existimabat, ut Persarum potentiam everteret, et ad interitum adduceret. Itaque quantum in illo erat, omnia curabat, quo sibi Turcorum amicitiam fidam et tutam conservaret.

17. Avarae legationem de iisdem rebus, de quibus saepius antea, ad Romanos miserunt, cui legationi cum Romani minime aures praeberent: (nondum enim Iustino placuerat:) tandem Apicho legationem obeunte, Tiberius et Apich in ea sententia constiterunt, ut

570 παρασχεθῆναι γῆν τοὺς Ῥωμαίους, ἵνα κατοικίεσθαι μέλ-
 d. 3 λαιεν οἱ Ἄβαροι, εἰ γε τῶν παρὰ σφισιν ἀρχόντων λήγονται
 mi 6 τοὺς παῖδας ὀμηρεύοντας. καὶ οὖν τὰ τοιαῦτα Τιβέριος ἐσή-
 μνησε βασιλεῖ. ἀλλὰ γὰρ τῷ αὐτοκράτορι οὐ τι ἐδόκει τοῖς
 πράγμασι τῶν Ῥωμαίων εἶναι λυσιτελές· οὐκ ἄλλως δὲ εἰ-5
 ρηνεύσειν ἔφασκεν, εἰ γε μὴ αὐτοῦ δῆτα τοῦ Ἀβάρων ἡγου-
 Β μένου λάβοι τῶν παιδῶν τινὰς ἐς ὀμήρους. Τιβερίῳ δὲ οὐ
 ταῦτά ἐδόκει· ἐγνωμάτευσεν γὰρ, ὡς, εἰ γε τῶν παρὰ Σκύθαις
 ἀρχόντων λήγονται τοὺς παῖδας, ὅλα εἰκός, βουλευομένων
 τοῦ Χαγάνου τὰ ξυντεθειμένα παρῴσασθαι, οὐ συγχωρήσειν
 τῶν ὀμηρευόντων τοὺς πατέρας. Τιβέριος μὲν τοιαῦτα ὑ-
 πῆρχε γνώμης, βασιλεῖ δὲ οὐχ οὕτως ἐδόκει. ἀλλὰ γὰρ δὴ
 πού καὶ ἐνεμέσισε τοῖς Ῥωμαίων στρατιάρχοις τὸν πόλεμον
 ἀναβυλλομένοις, συλλαβαῖς τε ἐχρήτο ὡς αὐτοὺς διαγορευ-
 ούσαις, ὡς δέοι τοῖς βαρβάροις ἐνδείκνυσθαι, ὅτι γε δὴ ποῦ 15
 Ῥωμαίοις οὐχὶ ἐς τὸ ἀβροδίατον ὁ βίος. . . , ἄλλως δὲ ὡς
 C φιλοπόλεμοί τε εἰσι καὶ φερέπονοι. ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς ἔριδος
 ἐνίκα καὶ ὁ πόλεμος ἠπειλεῖτο, Τιβέριος ἐσήμνησε Βῶνῳ ἐν
 γράμμασι φυλάξασθαι τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ.

ιη'. Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἀβάρων, ἡττηθέντος Τι-20
 βερίου τοῦ στρατηγοῦ, μετὰ τὰς ξυνθήκας συνήρεσε πρεσβευ-

6. Ἀβάρων N., Ῥωμαίων vulg. 8. ταῦτα vulg. 14. διαγο-
 ρευούσαις B., διαγορευσας vulg. 16. ἀβροδίατον ὁ βίος ἐστίν
 H. mg., ἀβροδίας τὸν ὄβρονος vulg.

Avaribus Romani terram, in qua habitarent, darent, si obsides fili-
 os eorum, qui apud ipsos imperia gerebant, acciperent. Quae Ti-
 berius Imperatori significavit. Quod tamen minime rationibus Ro-
 manorum conducere Imperator censuit, neque aliter se pacem fa-
 cturum dixit, nisi aliquos ex liberis ipsius ducis Avarum obsides
 sumeret. Tiberio vero non ista probantur. Sic enim iudicabat, si
 aliquos liberos eorum, qui apud Scythas imperitabant, obsides ha-
 beret, fore, ut, si Chaganus a pace recedere vellet, patres haud
 dubie eorum, qui apud Romanos obsides essent, non permitterent.
 Tiberii igitur haec erat sententia. Sed Imperatori pacem omnino
 minime faciendam videbatur. Quinimo ipsis exercituum ducibus
 succensuit, quod bellum gerere cunctarentur, litteris quoque eos
 admonuit, oportere, ut barbaris ostenderent, Romanorum mores non
 in mollitiem et inertiam degenerasse, sed se laborum patientes et
 belli cupidos esse. Ut discordia praevaluit et bellicum cani coe-
 ptum est, Tiberius litteris Bonum admonuit, ut diligentem fluvii
 custodiam faceret.

18. Tiberio victo, et victoria potitis Avaribus, conventum et
 legationem per inducias ad Imperatorem mitti. Ad quam Tiberi

σασθαι ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα. καὶ δὴ Τιβέριος f. A. C. 570
 ξυναπέστειλε τῇ πρεσβείᾳ Δαμιανὸν ταξίαρχον, ἐσήμηνέ τε ^{Ind. 3}
 τῷ βασιλεῖ ἅπαντα τὰ ξυνεχθέντα, καὶ περὶ ὧν βούλεται ^{Iustini 6}
 τὸ Ἀβαρικόν. καὶ ἐσπέισαντο τελέως Ῥωμαῖοί τε καὶ Ἀβα-
 ροι.

ιβ'. Ὅτι τῶν Ἀβάρων σπεισαμένων καὶ ἐς τὰ οἰκεῖα ἀ-
 περχομένων, οἱ Σκαμάρεις ἐγγχωρίως ὀνομαζόμενοι ἐνεδρευ-
 σαντες ἀφείλοντο ἵππους τε καὶ ἄργυρον καὶ ἕτεραν ἀπο- D
 σκευήν. τούτων ἕνεκα πρεσβείαν ἔστειλαν αὐθις ὡς Τιβέ-
 ριον, τῶν κεκλοφύτων πέρι ἐπιμεμφόμενοι, ἔτι καὶ τὰ ἀ-V. 78
 φαιρεθέντα ἀνακομίσασθαι βουλόμενοι. καὶ δὴ ἀνερευνη-
 θέντες οἱ τὴν κλοπὴν εἰργασμένοι ἐν φανεροῦ τε γενόμενοι,
 μοῖραν τινα ἀπεκατέστησε τοῖς Ἀβάροις.

κ'. Ὅτι τοῦ δεκάτου ἔτους ἀνυσθέντος τῶν πεντηκον-A. C. 571
 τουτίδων σπονδῶν, μετὰ τὴν σφαγὴν Σουρήνα, ἐν τούτῳ ὁ ^{Ind. 4}
 Περσῶν βασιλεὺς στέλλει Σεβόχθην, ἄνδρα Πέρσην, ἐς πρε- ^{Iustini 7}
 σβείαν ὡς Ἰουστίνον τὸν βασιλέα, τῶν ἐν Περσαρμενίᾳ μὲν
 ξυνεχθέντων ἄγνοιαν δῆθεν ὑποκρινόμενος, ἄλλως δὲ τὸ
 συντεταγμένον Ῥωμαίους κατατιθέσθαι χρυσίον βουλόμενος, οἷα
 δὴ τῆς δεκαετίας περαιωθείσης, ἧς τὰ χρήματα ὑφ' ἐν ἔκο-
 υῖσατο, εἶτα ἐμπεδώτατα ξυνεστάναι τὴν εἰρήνην, καθά που
 ἐνεγέγραπτο ἐν ταῖς ξυνηθήκαις. σφόδρα γὰρ ἐν ἀρχαῖς ἐ-
 γάρραξε Χοσρόην αἰσθόμενον, ὡς βασιλεὺς Ῥωμαίων πρὸς P. 116

3. ξυνεχθέντα vulg. 13. ἀπεκατέστησαν H. (male).

Damianum, ordinis ductorem, misit, qui illum eorum, quae conti-
 gerant et quae Avars vellent, certiore faceret. Tandem foedus
 inter Romanos et Avars est factum.

19. Foedere inito, cum Avars ad sua redirent, Scamares pa-
 trio nomine dicti, ex insidiis illis vim fecerunt, et equos, argen-
 tum et reliquam suppellectilem eripuerunt. Quapropter legationem
 ad Tiberium miserunt, quae de rebus ablatis quereretur et rapta
 repeteret. At deprehensis, qui latrocinium fecerant, et in apertum
 adductis, partem aliquam Avaribus restituit.

20. Exacto decimo quinquaginta annorum induciarum anno,
 post Surinae caedem, Persarum rex Sebochthem, virum Persam, le-
 gatum ad Iustinum Imperatorem mittit. Ille quidem ignorationem
 eorum, quae in Persarmenia gesta erant, fingebat, et cum decem
 anni praeteriissent, quorum tributa in unam collata, fuerant solu-
 ta, deinceps Romanos aurum, de quo convenerant, solvere, ut foede-
 ribus scriptum erat, et pacem constare petebat. Nam cum initio
 Chosroes suspicaretur, Romanorum Imperatorem a conditionibus pa-
 cis recedentem ad bellum ferri, valde perturbatus fuerat. Vereba-
 tur enim, ne ex improvise Imperator cum magno apparatu se bello

f. A. C. 570 παρασχεθῆναι γῆν τοῖς Ῥωμαίοις, ἵνα κατοικῆσθαι μέλ-
 Ind. 3 λοιεν οἱ Ἄβαροι, εἴ γε τῶν παρὰ σφισιν ἀρχόντων λήφονται
 Iustini 6 τοὺς παῖδας ὀμηρεύοντας. καὶ οὖν τὰ τοιαῦτα Τιβέριος ἐσή-
 μησε βασιλεῦ. ἀλλὰ γὰρ τῷ αὐτοκράτορι οὐ τι ἐδόκει τοῖς
 πράγμασι τῶν Ῥωμαίων εἶναι λυσιτελεῖς· οὐκ ἄλλως δὲ εἰ-
 5 ρηνεύσειν ἔφασκεν, εἴ γε μὴ αὐτοῦ δῆτα τοῦ Ἀβάρων ἡγου-
 Β μένου λάβοι τῶν παιδῶν τινὰς ἐς ὀμήρους. Τιβερίῳ δὲ οὐ
 ταυτὰ ἐδόκει· ἐγνωμάτευσ γὰρ, ὡς, εἴ γε τῶν παρὰ Σκυθαιρ
 ἀρχόντων λήφονται τοὺς παῖδας, οἷα εἰκὸς, βουλευομένῳ
 τοῦ Χαγάνου τὰ ξυντεθειμένα παρῴσασθαι, οὐ συγχωρήσειν
 τῶν ὀμηρευόντων τοὺς πατέρας. Τιβέριος μὲν τοιαῦτα ὑ-
 πῆρχε γνώμης, βασιλεῖ δὲ οὐχ οὕτως ἐδόκει. ἀλλὰ γὰρ δὴ
 πον καὶ ἐνεμέσιζε τοῖς Ῥωμαίων στρατιάρχαις τὸν πόλεμον
 ἀναβαλλομένοις, συλλαβαῖς τε ἐχρῆτο ὡς αὐτοὺς διαγορευ-
 ούσαις, ὡς δεῖο τοῖς βαρβάροις ἐνδείκνυσθαι, ὅτι γε δὴ πον 15
 Ῥωμαίοις οὐχὶ ἐς τὸ ἀβροδῆλαιον ὁ βίος . . ., ἄλλως δὲ ὡς
 C φιλοπόλεμοί τε εἰσι καὶ φερέπονοι. ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς ἔριδος
 ἐνίκα καὶ ὁ πόλεμος ἠπειλεῖτο, Τιβέριος ἐσήμηνε Βῶνῳ ἐν
 γραμμασι φυλάξασθαι τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ.
 ιη'. Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἀβάρων, ἡττηθέντος Τι-
 20 βέρου τοῦ στρατηγοῦ, μετὰ τὰς ξυνηθήκας συνήρσεσ προεβεν-

6. Ἀβάρων Ν., Ῥωμαίων vulg. 8. ταῦτα vulg. 14. διαγο-
 ρευούσαις Β., διαγορεύσας vulg. 16. ἀβροδῆλαιον ὁ βίος ἐστὶν
 Η. mg., ἀβροδῆλαιον τὸν βίονος vulg.

Avaribus Romani terram, in qua habitarent, darent, si obsides fili-
 os eorum, qui apud ipsos imperia gerebant, acciperent. Quae Ti-
 berius Imperatori significavit. Quod tamen minime rationibus Ro-
 manorum conducere Imperator censuit, neque aliter se pacem fa-
 cturum dixit, nisi aliquos ex liberis ipsius ducis Avarum obsides
 sumeret. Tiberio vero non ista probantur. Sic enim iudicabat, si
 aliquos liberos eorum, qui apud Scythas imperitabant, obsides ha-
 beret, fore, ut, si Chaganus a pace recedere vellet, patres haud
 dubie eorum, qui apud Romanos obsides essent, non permetterent.
 Tiberii igitur haec erat sententia. Sed Imperatori pacem omnino
 minime faciendam videbatur. Quinimo ipsis exercituum ducibus
 succensuit, quod bellum gerere cunctarentur, litteris quoque eos
 admonuit, oportere, ut barbaris ostenderent, Romanorum mores non
 in mollitiem et inertiam degenerasse, sed se laborum patientes et
 belli cupidos esse. Ut discordia praevaluit et bellicum cani coe-
 ptum est, Tiberius litteris Bonum admonuit, ut diligentem fluvii
 custodiam faceret.

18. Tiberio victo, et victoria potitis Avaribus, conventum est,
 legationem per inducias ad Imperatorem mitti. Ad quam Tiberius

σασθαι ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα. καὶ δὴ Τιβέριος f. A. C. 570
 ξυναπέστειλε τῇ πρεσβείᾳ Δαμιανὸν ταξίαρχον, ἐσήμηνέ τε ^{Ind. 3}
 τῷ βασιλεῖ ἅπαντα τὰ ξυνεχθέντα, καὶ περὶ ὧν βούλεται ^{Iustini 6}
 τὸ Ἀβαρικόν. καὶ ἐσπέισαντο τελέως Ῥωμαῖοί τε καὶ Ἀβα-
 ῥοι.

19. Ὅτι τῶν Ἀβάρων σπεισαμένων καὶ ἐς τὰ οἰκεῖα ἀ-
 περομένων, οἱ Σκαμάρεις ἐγχωρίως ὀνομαζόμενοι ἐνεδρευ-
 σαντες ἀφείλοντο ἵππους τε καὶ ἄργυρον καὶ ἑτέραν ἀπο-
 σκευήν. τούτων ἕνεκα πρεσβείαν ἔστειλαν αὐθις ὡς Τιβε-
 ριον, τῶν κεκλοφῶτων πέρι ἐπιμεμφόμενοι, ἔτι καὶ τὰ ἀ-V. 78
 φαιρεθέντα ἀνακομίσασθαι βουλόμενοι. καὶ δὴ ἀνερευνη-
 θέντες οἱ τὴν κλοπὴν εἰργασμένοι ἐν φανερωῷ τε γενόμενοι,
 μοῦραν τινα ἀπεκατέστησε τοῖς Ἀβάροις.

κ. Ὅτι τοῦ δεκάτου ἔτους ἀνυσθέντος τῶν πεντηκον- A. C. 571
 ζητουίδων σπονδῶν, μετὰ τὴν σφαγὴν Σουρήνα, ἐν τούτῳ ^{Ind. 4}
 Περσῶν βασιλεὺς στέλλει Σεβόχθην, ἄνδρα Πέρσην, ἐς πρε- ^{Iustini 7}
 σβείαν ὡς Ἰουστίνον τὸν βασιλέα, τῶν ἐν Περσαρμενίᾳ μὲν
 ξυνεχθέντων ἄγνοιαν δῆθεν ὑποκρινόμενος, ἄλλως δὲ τὸ
 συντεταγμένον Ῥωμαίους κατατιθέναι χρυσίον βουλόμενος, οἷα
 οὐδὲ τῆς δεκαετίας περαιωθείσης, ἧς τὰ χρήματα ὑφ' ἐν ἔκο-
 μίσασατο, εἶτα ἐμπεδῶτατα ξυνεστάναι τὴν εἰρήνην, καθά που
 ἐνεγέγραπτο ἐν ταῖς ξυνηθήκαις. σφόδρα γὰρ ἐν ἀρχαῖς ἐ-
 τάρῃς Χοσρόην αἰσθόμενον, ὡς βασιλεὺς Ῥωμαίων πρὸς P. 116

3. ξυνεχθέντα vulg. 13. ἀπεκατέστησαν H. (male).

Damianum, ordinis ductorem, misit, qui illum eorum, quae conti-
 gerant et quae Avars vellent, certiolem faceret. Tandem foedus
 inter Romanos et Avars est factum.

19. Foedere inito, cum Avars ad sua redirent, Scamares pa-
 trio nomine dicti, ex insidiis illis vim fecerunt, et equos, argen-
 tum et reliquam suppellectilem eripuerunt. Quapropter legationem
 ad Tiberium miserunt, quae de rebus ablatis quaereretur et rapta
 repeteret. At deprehensus, qui latrocinium fecerant, et in apertum
 adductis, partem aliquam Avaribus restituit.

20. Exacto decimo quinquaginta annorum induciarum anno,
 post Surinae caedem, Persarum rex Sebochthem, virum Persam, le-
 gatum ad Iustinum Imperatorem mittit. Ille quidem ignorationem
 eorum, quae in Persarmenia gesta erant, fingebat, et cum decem
 anni praeteriissent, quorum tributa in unam collata, fuerant solu-
 ta, deinceps Romanos aurum, de quo convenerant, solvere, ut foede-
 ribus scriptum erat, et pacem constare petebat. Nam cum initio
 Chosroes suspicaretur, Romanorum Imperatorem a conditionibus pa-
 cis recedentem ad bellum ferri, valde perturbatus fuerat. Vereba-
 tur enim, ne ex improvise Imperator cum magno apparatu se bello

A. C. 571 πόλεμον ὄρμα τὰ εἰρηναῖα παρῳσάμενος. ἐδεδοίκευ τε, μὴ
 Ind. 4 πως ἐκ μεγάλης παρασκευῆς ἐπιθοῖτό τε αὐτῷ. καὶ ἄλλως
 Iustini 7 οὐχ ἥκιστα φροντίδα ἐτίθετο, εἰς ἔσχατον γῆρας ἐληλακῶς
 καὶ ἤδη ἐκλελυμένος ταῖς ὀρμαῖς τοῦ πολέμου, ὥστε ἐρῶ-
 σθαι τὰ εἰρηναῖα, καὶ ὡσπερ ἀμέλει πατρῶον κτῆμα τοῖς γε-
 αὐτοῦ παισὶ ἀσάλευτά τε καὶ ἄτρωτα καταλιπεῖν. Σεβό-
 χθην μὲν οὖν Ἰουστίνου φοιτήσαντα ἐς τὸν βασιλέα οὐ τι
 μᾶλα προσίετο, ἐπεὶ καὶ ἄλλως, ἠνίκα εἰσῆλθε κατὰ δὴ τὸ
 εἰωθὸς τὸν αὐτοκράτορα προσκυνήσων, χαμαὶ ῥίψαντος ἐαυ-
 Β τὸν, οὕτω ξυμβάν, ὁ πῖλος ὃς ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κατὰ τὸ νενο-10
 μισμένον Πέρσαις ἐπέκειτο ἐς τοῦδαφος ἔπεσε. τούτῳ αἰ-
 σίῳ τινὶ συμβόλῳ χρησάμενοι οἱ ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος ταῖς
 κολακειαῖς τὸν βασιλέα ἐπτέρωσαν, ὡς ὅσον οὐπω ὑποπε-
 σεῖται αὐτῷ ἢ Περσίς. τῷ τοι ἄρα Ἰουστίνου ἐπηρμένους ἦν
 ταῖς ἐλπίσι καὶ μετεωρίζετο τῇ διανοίᾳ, τὰ κατὰ νοῦν ἔασται⁵
 ἐκβήσεσθαι οἰόμενος. Σεβόχθην δὴ οὖν ἀγγειλαντα ἐφ' οἷς
 παρεγένετο, ὁ βασιλεὺς περιεφρόνησέ γε αὐτὸν, καὶ ἐν οὐδενὶ
 λόγῳ ἐποιεῖτο τὸν ἄνδρα. ἔφη τοιγαροῦν ὡς αὐτὸν, ὡς ἡ φι-
 λότης χρέμασι βεβαιουμένη οὐκ ἀγαθῆ· αἰσχρὰ γὰρ καὶ ἀν-
 C δραποδώδης ὠνητὴ τε ἢ τοιάδε. φιλίαν δὲ τὴν ἰσῶρῶσπὸν τει²⁰
 καὶ οὐχὶ κερδαλέαν ὀρίζεσθαι, ἐν ἧ καὶ τὸ βέβαιον πέπηγε
 φύσει τινί. πρὸς τοῖσδε ἀνεπυθάνετό γε πρὸς αὐτοῦ, μὴ τι
 καὶ περὶ τῆς κατὰ σφᾶς Ἀρμενίας βούλοιο διαλέγεσθαι. Σ-

1. ὄρμα N., ὥστε vulg.

21. πέπηγε H., πέπειγε vulg.

aggrederetur. Et omnino illi maxime curae erat, cum iam ad extre-
 mam senectutem pervenisset, et bellorum consilia omisisset, pacem
 inviolatam servare, et nullis bellis inturbatam et impeditam re-
 gni paterni possessionem liberis suis relinquere. Imperator autem
 Sebochthem ad se venientem non magni faciebat, praesertim quum
 accidisset, simulatque ingressus est Imperatorem, ut moris erat,
 venerans, et ad pedes eius humi procubuit, ut pileus, quem in ca-
 pite, ut Persarum leges ferunt, gestabat, in terram caderet. Hoc
 omine principes viri et cetera turba, tanquam divinitus immisso,
 uti, et foeda adulatione Imperatorem extollere, et dicere, fore, ut
 Persis brevi ei submitteretur. Hac cogitatione mente elatus Iusti-
 nus, in spem adducebatur, omnia, quae animo volvebat, ad opta-
 tum exitum perventura. Itaque cum Sebochthes ea, quorum causa
 venerat, renuntiaret, Imperator eum contempsit, et nullo numero
 habuit, dixitque, amicitiam pecuniis contractam haud probari. Tur-
 pem enim et servilem esse, quippe quae pretio empta esset. Ami-
 citiam autem, cuius ratio constans et natura bene fundata esset,
 aequalem, non quaestu comparatam definiri. Deinde ex ipso quae-
 sivit, numquid vellet de his, quae in Armenia, quae eorum iuris

βόχθης δὴ οὖν ἀπεκρίνατο, ἀκηκοέναι μὲν τὸν αὐτοῦ βασιλέα, A. C. 571
 ὡς ἀνά τὰ ἐκεῖνη βραχεῖά τις ἐγένετο ταραχὴ, στείλαι δὲ ὁ-^{Ind. 4}
 μως τινὰ τὸν δυνάμενον ἐν κόσμῳ θέσθαι τὰ γεγενημένα καὶ ^{Iustini 7}
 τὸν θόρυβον καταπαύσοντα. Ἰουστίνος δὲ Περσαρμενίους
 ἄπροφανέστατα ἔφη εἰσδέξασθαι Περσῶν ἀποχωρήσαντας, καὶ
 οὐ περιόψεσθαι σφᾶς ἀδικουμένους, οἷα δὴ ἄμοιρον τὰ
 εἰς θεόν. Σεβόχθης δὴ οὖν ἐν Πέρσαις ἀγγίλους τε ἅμα D
 καὶ νομίζων τὰ περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως ἢ κατὰ νομίζουσι
 Χριστιανοὶ, ἐπιμελέστατά πως ἐδέετο τοῦ βασιλέως Ἰουστί-
 10νου μὴ κινήσῃ τι τῶν ἐν κόσμῳ, ἐν νῶν τε βαλέσθαι τὸν πό-
 λεμον, οὕτως ἄδηλον πρᾶγμα καὶ οὐτε ἐπὶ ῥητοῖς εἰωθότα
 χωρεῖν. καὶ ὅτι δὴ, εἴγε οὕτω τύχοι, καὶ κρατούντων Ῥω-
 μαίων, ἐς τοῦναντίον αὐτοῖς περισταίῃ τὰ τῆς νίκης. ἐσιόν-
 15τες γὰρ ἐς τὴν Περσῶν καὶ ἐπὶ μικρότατον ὁδοιπορίας ἐλαύ-
 νοντες εὐρήσουσιν ἄπαντάς γε δὴ πού περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλ-
 λως, ἤπερ αὐτὸν, ἐσπουδακότας· ὡς, εἴγε ἔλοιτο τοὺς τοιούσ-
 δε ἀποκτινύναι, οὐδὲν ἦτιον αὐτοῖς πάλιν ἠττηθήσονται. P. 117
 οὐδ' ἄρα οὖν χρεῶν κατὰ Χριστιανῶν τοὺς ὁμοδόξους θήγειν
 τὰ ξίφη. ἀλλὰ γὰρ τοῖς οὕτω λίαν ὁμαλοῖς τε καὶ ἐπιεικέσι
 20λόγοις Ἰουστίνος οὐκ ἔμετο χρῆναι ἐσεσθαι πειθήνιος. ἔφη
 δὲ, ὡς, εἴγε παραθεῖθι δάκτυλον ἓνα, κινήθησεται, καὶ ὡς ἐς
 τὴν Περσῶν ἐλάσει· θαρσύνε τε, ὡς, εἰ πρὸς πόλεμον ὁρμή-
 10. τε add. N. 14. μακρότατον con. N.

erat, contigerant, disserere. Et ille quidem regem suum accepisse, respondit, exortum quemdam in illa provincia tumultum, levem et exiguum; ad eum sedandum misisse, qui comprimeret et res pristino statui restitueret. Iustinus vero palam dixit, se Persarmenios, qui a Persis defecissent, in fidem tutelamque suam recepisse, neque si quis eos iniuria afficeret, neglecturum, quippe qui eadem, quae ipse, de religione sentirent. Sebochthes autem, qui apud Persas prudentia excellebat, cum eandem, quam Christiani, de religione opinionem haberet, etiam atque etiam vehementer Iustinum orabat, ne ea, quae se bene haberent, moveret, et ut animum induceret, bellum esse rem valde incertam neque certis legibus fluere. Quod si forte fortuna contingeret, ut Romani victoria potirentur, ipsam victoriam fortasse in contrarium casuram. Etenim qui Persarum regionem vel brevissimo itinere cognoverint, eos compertum habere, omnes non alio ritu religionem, quam ipse colat, colere et amplecti. Hos si occidere susceperint, nihilominus postea longe ipsis inferiores fore. Proinde iniuste eos contra homines eadem cum Christianis religione utentes enses esse stricturos. His tam aequis et lenibus sermonibus Iustinus minime sibi acquiescendum existimavit, sed dixit, etiamsi unum digitum apponeret, se expeditionem suscepturum et Persidem invasurum. Confidere, se, si in bellum eru-

A. C. 571 σοι, καθελεί τε Χοσρόην καὶ αὐτὸς βασιλεὺς χειροτόνησοι Πέρσας. οὕτω τοίνυν ὑπερόρια εἰπὼν ἀπέπεμψε Σεβόχθην.

A. C. 575 καί. Ὅτι ἐπεὶ Ἰουστίνος τὰς φρένας παρεκόπη καὶ Τι-
Ind. 8 βέριον ἀνεδέξατο διοικεῖν τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, ἐν ἁ-
Iustini 11 πόρῳ ἦσαν αὐτὸς τε Τιβέριος καὶ ἡ βασιλὶς Σοφία ὅπως διὰ 5
P. 118

V. 79 θοινοτο τὰ τῶν πολέμων. ἀλλὰ γὰρ ἔλυσε τὸ ἄπορον σφῶν βασιλεὺς ὁ Περσῶν ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα στείλας Ἰάκωβον, ὃς τὰ Περσικὰ ῥήματα τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ διασα-
C φηνίζειν ἠπίστατο. συννοήσας γὰρ, ὡς εἰς ἔσχατον νῦν ἐλ-
πίδος οἱ Ῥωμαῖοι κατολισθήσαντες ἡδιστον μὲν ἂν ἔχοιεν 10
ἐπὶ ταῖς οἰαισοῦν ξυνθήκαις διαλύσαι τὸν πόλεμον, οὐ μὴν θαρῶσαι πρεσβείαν τινὰ στείλαι διὰ τὸ οὐκ εὐπρόσωπον εἶναι τὸν ἀρξάμενον πολέμου ἀπάρξασθαι καὶ ἰκετείας· προτερή-
σας οὖν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὴν αἰσχύνην προανείλε, καὶ τῷ κατεπτηχότι τῆς γνώμης αὐτῶν ἐπενόησε πρόφασιν, ὡς 15
ἂν ἔλθοιεν ἐς λόγους αἰτησόμενοι μεθ' ἰκετηρίας εἰρήνην.

Ἐπέλλει τοίνυν Ἰάκωβον, ἄμεινόν πως βουλευσάμενος, ὡς οὐ
V. 80 πάποτε ἂν εὐκλεέστερον Πέρσαι τὸν πρὸς Ῥωμαίους κατά-
θοινοτο πόλεμον· τοσαῦτα γὰρ ἐνδώσειν Ῥωμαίους, ὅσα ἂν
ἐθελήσωσι Πέρσαι αὐτοί. ἡ δὲ σταλεῖσα πρὸς αὐτοῦ ὡς 20
Ἰουστίνον ἐπιστολὴ οὕτε τῆς ἡλικίας ἦν τοῦ Περσῶν βασιλέ-

Post fragm. 20. sequuntur in vulg. duo ex Simocatta petita, et lemma ἐκ τῆς β' βίβλου, quod ad eundem pertinet. 3. Τιβέριος coni. B. 4. ἀνεδέξατο coni. N. 9. ὡς εἰς ἔσχατον νῦν N., ὡς ἔσχατον ὡς νῦν vulg. 12. θαρῶσαι coni. B. 20. αὐτοῦ N., αὐτὸν vulg. 21. Ἰουστίνον H. mg., Ἰουστινιαγόρ vulg.

perit, Chosroem de medio sublaturum, et regem Persis daturum. Ad hunc modum insolenter locutus, Sebochthem missum fecit.

21. Cum Iustinus mentis imbecillitate laboraret, et Tiberium reipublicae administrandae praefecisset, Tiberius et regina incerti erant, quid de rebus bellicis statuerent; sed dubitationem exemit Persarum rex, qui Iacobum legatum ad Romanorum Imperatorem misit. Is Persica verba Graece exprimere noverat. Nam Persarum rex, Romanorum res in ultimum discrimen adductas esse ratus, et nihil iucundius et opportunius illis contingere posse, quam quibusvis conditionibus bellum pace finire, cuius rei gratia tamen eos puderet legationem mittere, quod indecorum existimarent, eum, qui bellum suscepisset, initium supplicandi facere, hunc pudorem praeveniendo sustulit. Et quoniam consternati animo erant, ratione et occasionem excogitavit, ut per speciem colloquii pacem supplicarent. Itaque mittit Iacobum, Persas nunquam gloriosius bello contra Romanos deponere posse existimans, quia Romani omnia quae Persae voluerint, essent concessuri. Atque haec missa Iacobum ad Iustinum epistola neque aetati regis Persarum accommodata erat, (nam puerilem in modum conscripta erat,) neque

ως, μεираκιώδης ούσα παντοίως, οὔτε δὲ ἄλλον τινὸς οἶμαι A. C. 575
 ἐμφρονεστάτον. ἔτερον γὰρ τὸν ὄντιναοῦν ἀπαυθαδιζέσθαι Ind. 8
 οὐκ ἀπὸ τρόπου ἦν· ἐκείνον μέντοι οὐ βρενθύεσθαι ἴσως ἐ- Iustini 11
 χρῆν, οὐδὲ ὑπαγόραν τινὰ εἶναι καὶ ἀπειρόκαλον. ἡ γὰρ
 5 ἐπιστολὴ ὕβρεως τε μεστή καὶ ὀνειδισμοῦ καὶ μεμεθυμένων
 ῥημάτων ὑπῆρχε. καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ ὑπερηφανίας τε ἦν P. 119
 καὶ ἀλαζονείας πλήρης· εἰσάγεται δ' οὖν Ἰάκωβος, οὐ μὴν
 ὡς Ἰουστίνον, ἅτε νοσῶδη τυγχάνοντα, ἀλλὰ γὰρ ὡς τὴν βα-
 σιλίδα, ἐπεὶ αὐτὴ ζῆν Τιβεριῷ ἅπαντα ἐπραττεν. ἀναλεξα-
 10 μὲν τοίνυν τὰ γράμματα ἐπηγγεῖλατο καὶ αὐτὴ στέλλειν τὸν
 πρεσβευσόμενον ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἀμφὶ τῶν ὀπωσοῦν
 κεινημένων διαλεχθῆσόμενον. στέλλεται δ' οὖν Ζαχαρίας,
 ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἰατροῖς, ἐπιφερόμενος
 γράμμα ἐκ τῆς βασιλίδος.

15 κβ. Ὅτι ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος οἱ τῶν Ῥωμαίων A. C. 576
 στρατηγοὶ εἰσβολὴν ἐς Ἀλβανίαν ποιησάμενοι, καὶ ὁμή- Ind. 9
 ρους λαβόντες Σαβείρων καὶ ἄλλων ἐθνῶν, ἦγον ἐς Βυ- Iustini 12
 ζάντιον. ἀφικομένους δὲ ἐν Βυζαντίῳ τοὺς πρέσβεις τῶν
 20 ἐνδεδωκότων ἑαυτοὺς Ἀλανῶν τε καὶ Σαβείρων ὁ Καῖσαρ
 παρ' αὐτῶν ὀπόσα χρήματα αὐτοῖς ἐδίδου ὁ Περσῶν βασι-
 λεύς, δεδωκώς τε ἔξουσίαν σφισὶν ἐς ὅσον ἠβούλοντο ἐξῆραι
 5. ὕβρεως N., ὕβρεων vulg. 10. στέλλειν H., στέλλει vulg.
 22. ἐξουσίαν B., ἐξουσίας vulg.

rūs opinor viri prudentia praediti fuit. Alium enim quempiam insolentem esse, non alienum fuisset, sed illum minime superbire aut audacius loqui decebat. At epistola contumeliae et probrī et verborum insolentium plena fuit. Itaque etiamsi epistola arrogantiae et contemptus plena esset, tamen introductus est Iacobus, non quidem ad Iustinum, qui gravi morbo afflicto erat, sed ad reginam, quae omnia imperii negotia cum Tiberio curabat. Lecta epistola, regina respondit, se quoque missuram legatum ad regem Persarum, qui de omnibus, de quibus inter ipsos controversia mota erat, ageret. Itaque mittitur Zacharias inter Imperatoris medicos adscriptus, qui tulit litteras reginae.

22. Sub Tiberio Caesare Romanorum duces, impetu in Albaniam facto, obsidibus a Sabiris et aliis gentibus acceptis, Byzantium venerunt. Eo cum legati Alanorum et Sabirorum venissent, qui se Romanis dederant, Caesar eos benigne et humaniter excepit. Cum autem ex eorum verbis audisset, quantas pecunias illis Persarum rex largitus fuisset, facta potestate, quantum vellent oratione rem exaggerare, et verum dicendo obscurare, „Duplo maiora praemia vobis largiar, inquit, non solum viris in dignitate constitutis, sed etiam unicuique vestrum.” Haec barbaris laetitiam attulerunt, et visi

- A. C. 571 σοι, καθελεῖ τε Χοσρόην καὶ αὐτὸς βασιλέα χειροτόνησοι Πέρσαις. οὕτω τοίνυν ὑπερόρια εἰπὼν ἀπέπεμψε Σεβόχθην.
- A. C. 575 καί. Ὅτι ἐπεὶ Ἰουστίνος τὰς φρένας παρεκόπη καὶ Τι-
Ind. 8 βέριον ἀνεδέξατο διοικεῖν τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, ἐν ἁ-
Iustini 11 πόρῳ ἦσαν αὐτὸς τε Τιβέριος καὶ ἡ βασιλις Σοφία ὅπως δια-5
P. 118 V. 79 θοιγτο τὰ τῶν πολέμων. ἀλλὰ γὰρ ἔλυσε τὸ ἄπορον σφῶν
βασιλεὺς ὁ Περσῶν ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα στείλας
Ἰάκωβον, ὃς τὰ Περσικὰ ῥήματα τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ διασα-
C φηνηλεῖν ἠπίστατο. συννοήσας γὰρ, ὡς εἰς ἔσχατον νῦν ἐλ-
πίδος οἱ Ῥωμαῖοι κατολισθήσαντες ἥδιστον μὲν ἂν ἔχοιεν 10
ἐπὶ ταῖς οἰαισοῦν ξυνηθῆκαις διαλύσαι τὸν πόλεμον, οὐ μὴν
θαυρόησι πρεσβείαν τινα στείλαι διὰ τὸ οὐκ εὐπρόσωπον εἶναι
τὸν ἀρξάμενον πόλεμον ἀπάρξασθαι καὶ ἰκετείας· προτερη-
σας οὖν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὴν αἰσχύνην προανείλε, καὶ
τῷ κατεπτηχότι τῆς γνώμης αὐτῶν ἐπενόησε πρόφασιν, ὡς 15
ἂν ἔλθοιεν ἐς λόγους αἰτησόμενοι μεθ' ἰκετηρίας εἰρήνην.

Ὅστελλει τοίνυν Ἰάκωβον, ἄμεινόν πως βουλευσάμενος, ὡς οὐ
*V. 80 πώποτε ἂν εὐκλεέστερον Πέρσαι τὸν πρὸς Ῥωμαίους κατά-
θοιγτο πόλεμον· τσαῦτα γὰρ ἐνδώσειν Ῥωμαίους, ὅσα ἂν
ἐθελήσωσι Πέρσαι αὐτοί. ἡ δὲ σταλεῖσα πρὸς αὐτοῦ ὡς 20
Ἰουστίνον ἐπιστολὴ οὕτε τῆς ἡλικίας ἦν τοῦ Περσῶν βασιλέ-

Post fragm. 20. sequuntur in vulg. duo ex Simocatta petita, et lemma ex τῆς β' βιβλίου, quod ad eundem pertinet. 3. Τιβέριος con. B. 4. ἀνεδέξατο con. N. 9. ὡς εἰς ἔσχατον νῦν N., ὡς ἔσχατον ὡς νῦν vulg. 12. θαυρόησιαν con. B. 20. αὐτοῦ N., αὐτὸν vulg. 21. Ἰουστίνον H. mg., Ἰουστινιανὸν vulg.

perit, Chosroem de medio sublaturum, et regem Persis daturum. Ad hunc modum insolenter locutus, Sebochthem missum fecit.

21. Cum Iustinus mentis imbecillitate laboraret, et Tiberium reipublicae administrandae praefecisset, Tiberius et regina incerti erant, quid de rebus bellicis statuerent; sed dubitationem exemit Persarum rex, qui Iacobum legatum ad Romanorum Imperatorem misit. Is Persica verba Graece exprimere noverat. Nam Persarum rex, Romanorum res in ultimum discrimen adductas esse ratus, et nihil iucundius et opportunius illis contingere posse, quam quibusvis conditionibus bellum pace finire, cuius rei gratia tamen eos puderet legationem mittere, quod indecorum existimarent, eum, qui bellum suscepisset, initium supplicandi facere, hunc pudorem praeveniendo sustulit. Et quoniam consternati animo erant, rationem et occasionem excogitavit, ut per speciem colloquii pacem supplices orarent. Itaque mittit Iacobum, Persas nunquam gloriosius bellum contra Romanos deponere posse existimans, quia Romani omnia, quae Persae voluerint, essent concessuri. Atque haec missa per Iacobum ad Iustinum epistola neque aetati regis Persarum accommodata erat, (nam puerilem in modum conscripta erat,) neque alte-

ως, μειρακιώδης οὔσα παντοίως, οὔτε δὲ ἄλλον τινὸς οἶμαι A. C. 575
 ἐμπρονεστάτου. ἕτερον γὰρ τὸν ὄντιναοῦν ἀπανθαδίζεσθαι ^{Ind. 8}
 οὐκ ἀπὸ τρόπου ἦν· ἐκείνον μέντοι οὐ βρενθύεσθαι ἴσως ἐ- ^{Iustini 11}
 χρῆν, οὐδὲ ὑπαγόραν τινὰ εἶναι καὶ ἀπειρόκαλον. ἡ γὰρ
 5 ἐπιστολὴ ὑβρεῶς τε μεστὴ καὶ ὀνειδισμοῦ καὶ μεμεθυμένων
 ῥημάτων ὑπῆρχε. καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ ὑπερηφανίας τε ἦν P. 119
 καὶ ἀλαζονείας πλήρης· εἰσάγεται δ' οὖν Ἰακωβος, οὐ μὴν
 ὡς Ἰουστίνου, ἅτε νοσώδη τυγχάνοντα, ἀλλὰ γὰρ ὡς τὴν βα-
 σιλίδα, ἐπεὶ αὐτὴ ξὺν Τιβερίῳ ἅπαντα ἐπραττεν. ἀναλεξα-
 10 μὲν τοίνυν τὰ γράμματα ἐπηγγεῖλατο καὶ αὐτὴ στέλλειν τὸν
 πρεσβευσόμενον ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἀμφὶ τῶν ὀπωσοῦν
 κεκινημένων διαλεχθῶσόμενον. στέλλεται δ' οὖν Ζαχαρίας,
 ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἰατροῖς, ἐπιφερόμενος
 γράμμα ἐκ τῆς βασιλίδος.

15 κβ. Ὅτι ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος οἱ τῶν Ῥωμαίων A. C. 576
 στρατηγοὶ εἰσβολὴν ἐς Ἀλβανίαν ποιησάμενοι, καὶ ὁμή- ^{Ind. 9}
 ρους λαβόντες Σαβείρων καὶ ἄλλων ἐθνῶν, ἤκον ἐς Βυ- ^{Iustini 12}
 ζάντιον. ἀφικομένους δὲ ἐν Βυζαντίῳ τοὺς πρέσβεις τῶν
 20 ἐνδεδωκότων ἑαυτοὺς Ἀλανῶν τε καὶ Σαβείρων ὁ Καῖσαρ
 εὐδέχεται ἐπιεικῶς καὶ πάνυ φιλανθρωπῶς· πυθόμενός τε
 παρ' αὐτῶν ὅποσα χρήματα αὐτοῖς ἐδίδου ὁ Περσῶν βασι-
 λεύς, δεδωκώς τε ἐξουσίαν σφισὶν ἐς ὅσον ἠβούλοντο ἐξῆραι
 5. ὑβρεως N., ὑβρεων vulg. 10. στέλλειν H., στέλλει vulg.
 22. ἐξουσίαν B., ἐξουσίας vulg.

rūs opinor viri prudentia praediti fuit. Alium enim quempiam insolentem esse, non alienum fuisset, sed illum minime superbire aut audacius loqui decebat. At epistola contumeliae et probri et verborum insolentium plena fuit. Itaque etiamsi epistola arrogantiae et contemptus plena esset, tamen introductus est Iacobus, non quidem ad Iustinum, qui gravi morbo afflictus erat, sed ad reginam, quae omnia imperii negotia cum Tiberio curabat. Lecta epistola, regina respondit, se quoque missuram legatum ad regem Persarum, qui de omnibus, de quibus inter ipsos controversia mota erat, ageret. Itaque mittitur Zacharias inter Imperatoris medicos adscriptus, qui tulit litteras reginae.

22. Sub Tiberio Caesare Romanorum duces, impetu in Albaniam facto, obsidibus a Sabiris et aliis gentibus acceptis, Byzantium venerunt. Eo cum legati Alanorum et Sabirorum venissent, qui se Romanis dederant, Caesar eos benigne et humaniter excepit. Cum autem ex eorum verbis audisset, quantas pecunias illis Persarum rex largitus fuisset, facta potestate, quantum vellent oratione rem exaggerare, et verum dicendo obscurare, „Duplo maiora praemia vobis largiar, inquit, non solum viris in dignitate constitutis, sed etiam unicuique vestrum.” Haec barbaris laetitiam attulerunt, et visi

A. C. 576 τῇ ψευδολογίᾳ τὸ χρῆμα καὶ τῷ κόμπῳ τάληθες ἐπικαλόψαι, Ind. 9 „διπλάσια τούτων ἔγωγες παρέξω,” ἔφη, „τοὺς τε ἐν τέλει ὑμῶν, Iustini 12, πρὸς δὲ δὴ καὶ ὑμῖν αὐτοῖς.” ἐπὶ τούτοις ἤσθησάν τε οἱ βάρβαροι, καὶ ἐδόκουν χάριν εἶδέναι τῷ κρείττονι ἀνθ' ὧν Κύπῆκοι Ῥωμαίων ἐγένοντο. ἤγγελον δὲ, ὡς ὁ Ἄβειρ ἀπέ-5 στη οὐκ ἐς μακρὰν, ὀλίγα τε φροντίσας τῶν ὁμηρῶν Πέρσαις προσετέθη. τοῖς μὲν οὖν πρέσβεσιν αὐθις ἐν συνοσίᾳ γενόμενος ὁ Καῖσαρ τὰ ὅσα ἀρμόδια διελέχθη, καὶ ἔφη τοὺς τε προσχωροῦντας αὐτῷ ἔκοντι μάλᾳ εὐεργετήσῃν, τοὺς δὲ γε οὐ βουλομένους καὶ ἄκοντας ἔξῃν ὑπὸ τὴν αὐτοῦ χειραιοβία καὶ δυνάμει.

κγ'. Ὅτι τῶν στρατηγῶν δηρύντων τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν, ἐν τούτῳ παρεγένετο Ναδώης, ἐς τὴν λεγομένην σμικρὰν χειροτονηθεὶς πρεσβείαν, πρὸς Χοσρόου ἐκπεμφθεὶς· δς τῆς διὰ Θεοδώρου τοῦ Βάκχου πρεσβείας ἔδοξεν ἀμοιβαίαν ἀποκομίζειν ἐκ τοῦ Χοσρόου ἀγγελίαν, κυρίως δὲ ὡς Δέτομότατα ἔχοι καὶ αὐτὸς στείλαι τοὺς ἄρχοντας κατὰ δὴ τὰ ὄρια τῆς ἑω, ὡς ἂν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ἐκπεμφθησομένοις σκοπήσοιεν τε καὶ διασκέψοιεντο ὅπως χρῆ τὰ ὄπλα καταθέσθαι. ἀνακρινόμενον τούτου πρῶτον· τίς ἄρα πολιτεία τῆς λύσεως τῶν πεντηκοντουτίδων σπονδῶν αἰτία ἐγένετο; ᾗτινί γε δὴ πού ἐμφρονέστατά πως ἀπεκρί-

5. Σαβεῖρ Val. 15. δς τῆς Η., ὅστις vulg. 21. τίς ἀρα πολιτεία Η., τῆς ἀρα πολιτείας vulg.

sunt Deo gratiam habere, quod subiecti facti essent Romanis. Retulerunt autem, Abirem paullo ante defecisse et, nulla obsidum habita ratione, cum Persis se coniunxisset. Deinde Caesar cum legatis congressus, quae apta videbantur, disseruit et dixit, erga eos, qui sponte in eius potestatem venirent, se liberalem futurum, et eos, qui se suae potestati submittere recusarent, vi et armis suo imperio parere coacturum.

23. Dum Romanorum duces Persarum Armeniam populationibus vexarent, advenit Nadoes electus et a Chosroe missus ad minorem, quam vocant, legationem obeundam. Hunc responsum ferre ad legationem Theodori Bacchi iussit Chosroes, et nominatim nuntiare Romanis, sese paratum esse mittere primarios viros ad fines Orientis, ut cum his, quos Romani mitterent, prospicerent et viderent, qua ratione arma deponerent. Quum ille primum quaereret, quaenam causa et ratio fuerit quinquaginta annorum inducias violandi: prudenter Caesar respondit, se quidem regem Persarum, qui senior esset, quippe qui, se adhuc puero, in flore aetatis suae constitutus foret, secuturum, et sive arma sive pacem vellet, utrum elegisset, gratum acceptumque habiturum. His dictis Caesar Nadoem dimisit, nec multo post dele-

νατο ὁ Καῖσαρ, ὡς πρεσβυτέρῳ τυγχάνοντι βασιλεῖ Περσῶν A. C. 576
 αὐτὸς ἔτι νέος ὢν, καὶ ὄσον ἐπὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας Χοσρόου Ind 9
 παῖς καθεστῶς, ἔτοιμος εἶη ἐφ' ὅπερ ἂν ἐκεῖνος ἠγγήσοιτο ἐ- Iustini 12
 πεσθαί οἱ, καί, εἴτα τὰ ξίφη βούλοιο εἴτε τὴν ἥσυχίαν, ἀ-
 σκόλουθῆσειν. ἀποπέμψας οὖν ἐπὶ τοιοῖσδε τὸν Ναδῶν ὁ
 Καῖσαρ οὐκ ἐς μακρὰν καὶ αὐτὸς ἔστειλε κατὰ τὴν ἐφῶν
 τοὺς εὐ διαθήσοντας τὰ ἀμφίβολα, ἐς ταὐτὸν συνελευσομέ- P. 120
 νους τοῖς Περσῶν ἡγεμόσιν. ἦσαν δὲ οἱ σταλέντες Θεόδω-
 ρος ὁ Πέτρου, ὃς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ καταλόγων πρὸ τούτου
 ογεγόμενος ἡγεμῶν τηρικαῦτα τῶν βασιλεῖ ἀνειμένων προει-
 στήκει Θησαυρῶν, οἳ γε ἀπὸ τῆς δασιλείας τῇ Ῥωμαίων
 προσαγορεύονται φωνῇ, (Λαργούς γὰρ οἱ Λατῖνοι τὸ δασι-
 λὲς ὀνομάζουσιν,) Ἰωάννης τε καὶ Πέτρος, ἄμφω τῇ τῶν
 ὑπῆτων τετιμημένοι ἀξία, πρὸς γε καὶ Ζαχαρίας ἐν τοῖς βα-
 σιλείοις καταταττόμενος ἰατροῖς. οἳ δὲ γενόμενοι ἐς Κων-
 σταντινὰν πόλιν, τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν, ἀνέμενον ἐλευσό-
 μενον ἐκ τοῦ Χοσρόου ἐς τὰ περὶ Νίσιβιν καὶ τὸ Δάρας B
 Μεβῶδην τὸν Σανναχοεργύαν, ᾧ δὲ τὸ κῦρος τῶν περὶ τὴν
 εἰρήνην ἐπέθηκε Χοσρόης. κατ' αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον
 καὶ Ἀστέριος, εἷς τῶν βασιλείων διαιτητῶν, οὗς δὲ ἀντι-
 γραφῆας ἀποκαλέσους, δορυάλωτος ὢν ἀνηρέθη ὑπὸ Χοσρό-
 ου, φωραθεὶς ὡς κρύβδην ἐγεγράφει βασιλεῖ τῶν Ῥω- V. 81
 μαίων ἐπιθέσθαι κεκακωμένοις νῦν Πέρσαις. Μεβῶδου
 δὲ ἀφικομένου ἐν τοῖς ὀρίοις ἀμίλλα μὲν τις γέγονε πρό-
 στερον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφὶ Θεοδώρῳ καὶ Ζαχαρίᾳ περὶ
 2. αὐτὸς H., αὐτοῖς vulg. 12. τοὺς δασιλείς coni. N. 15.
 Κωνσταντίνου πόλιν τὴν H. (male).

gavit ad partes Orientis, qui controversias componerent et cum
 Persarum principibus convenirent. Fuerunt vero qui missi sunt a
 Romanis Theodorus, Petri filius, ante dux numerariorum, tunc
 temporis thesaurorum comes, quos largitiones Romana lingua vocant,
 (largos enim eos, qui liberalius sua profundunt, Latini vocant,)
 Ioannes et Petrus ambo consulatus dignitate ornati: praeterea Zacha-
 rias in regionum medicorum numerum relatus. Hi vero ubi Con-
 stantinam urbem in Mesopotamia sitam advenerunt, Mebodem San-
 nachoerigam, qui a Chosroe in loca circa Nisibin et Daras missus
 erat, exspectarunt. Huic enim plenam pacis confirmandae auctorita-
 tem Chosroes commiserat. Eodem fere tempore Chosroes Asterium
 (is erat unus ex Imperatoris iudicibus, quos contrascribas vocave-
 ris,) occidit, quia deprehensus est, dum captivus esset, clam litte-
 ras scripsisse ad Imperatorem Romanorum, ut, dum res Persarum
 afflictas essent, eos adoriretur. Mebodes cum ad limites accessis-
 set, certamen illi cum Theodoro et Zacharia imprimis fuit, quo in

A. C. 576 τοῦ δέον ποιήσασθαι τὴν ξυνέλευσιν. Ῥωμαῖοι μὲν
 Ind. 9 γὰρ ἤξιόν ἐν τοῖς τελοῦσιν ἐπὶ τὸ Δάρας χωρίοις, οἷα δὴ
 Iustini 12 Οὐκείοις καθεστῶσι, ξυγκροτεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν· ἀτὰρ οἱ
 Πέρσαι ἔφρασκον, ἐπεὶ ἡ πόλις αὐτοῖς τῷ θεσμῷ τοῦ πολέ-
 μου ὑπεκλίθη, οὐκ ἀπὸ τρόπου, καὶ τὰ ὅσα γε ὑπὸ τὴν πό-5
 λιν ἀρμόζειν αὐτοῖς, καὶ οὐ δέον ἐκεῖσε ξυνιέναι, οἷα μὴ κα-
 θεστώτων ὁροθεσιῶν. μετὰ γοῦν ταῦτα, οὕτω δοκοῦν ἀμφο-
 τέροις τοῖς μέρεσι, ξυνῆλθον ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Ἀθραήλων
 πρὸς τοῖς καὶ οἱ ἐπιχώριοι ἄρχοντες πολιτείας ἀμφοτέρως.
 καὶ τοίνυν προὔτιθεσαν ἕς γε δηπουθεν ὥοντο κατ' ἀλλήλων 10
 τὰς πολιτείας ἔχειν αἰτίας, ὡς τῆς ἐτέρας τὴν ἐτέραν ἀδικά-
 τε καὶ οὐχ ὅσα εἰργασμένης, παρασπονδησάσης τε καὶ πό-
 D λειμον ἀδικον ἐλομένης. πλείστων δὲ ὄσων ῥημάτων ἐξ ἀμ-
 φοῶν τοῖν μεροῶν, ὡς πη ἔτυχεν, ἐρῶμιμένων, χυδὴν τε πε-
 ριουσῶν τῶν δικαιολογιῶν τῷ ἕκαστον ἐθέλειν τῇ κατ' αὐτὸν 11
 πολιτεία, οἷα εἰκὸς, εὐνούστατον ἑαυτὸν ἀποφῆναι, τέλος ἐς
 δημηγορίαν πρῶτοι Ῥωμαῖοι κατέστησαν.

κδ'. Ὅτι οἱ πρέσβεις ξυνελθόντες τε καὶ εἰς ἐν γενόμε-
 νοι κατὰ δὴ τὰ ὄρια τῆς ἑω ἐξ ἀμφοτέρως πολιτείας, τὴν
 εἰρήνην ὅπως βεβαιωθῆναι δέον διασκεψόμενοι, γλαφυρὰ τε
 καὶ ποικίλα ῥήματα ἕκαστοι ἀπορῥήψαντες, εἰπόντες τε καὶ
 ἀκηκοότες τὰ ὅσα χρεῶν, τυχόν καὶ τὰ ὅσα μὴ χρεῶν, τέ-

2. ὑπὸ B., ἐπὶ vulg. 6. καὶ om. ed. Par. 7. ὁροθέσιον
 vulg. 10. ἄς B., ὡς vulg. 11. τῆς πολ. vulg.

loco convenirent. Romani petebant, conventum agi in finitimis
 Daras locis, quippe quae sua essent. Contra Persae dicebant, quan-
 doquidem ea urbs iure belli Romanis subiecta esset, non a verisi-
 militudine alienum esse, omnem regionem circa illam eorum parti-
 bus adhaerere, neque illic ad colloquium convenire oportere, quia
 minime regio illa esset inter limitaneas censenda. Post haec, sic
 enim utrisque visum, ad colloquendum convenerunt in loco, qui
 dicitur Atraelon, et cum illis quoque utriusque rei publicae princi-
 pes, qui eas regiones incolebant. Illic in medium proposuerunt,
 quas ultro citroque existimabant habere se mutuo accusandi causas,
 quae alter populus alteri damna intulisset aut bellum facere praec-
 occupasset. Itaque cum utriusque plures sermones super hac re ia-
 ctassent, et unusquisque abunde, quo se suae patriae, ut decebat,
 amantem et studiosum ostenderet iustas, rationes, quibus eam tue-
 retur et defenderet, attulisset, tandem primi Romani concionem apud
 conventum habuerunt.

24. Legati convenientes et in unum congressi ad fines Orien-
 tis ab utroque regno, ut dispicerent, quomodo pacem firmam fir-
 cerent, lubrica et ambigua verba utrimque emisissent, et quae dici
 oportuit, dixerunt et audierunt, et forte quae minime dici debue-

λος ξυνῆκαν οἱ πρέσβεις περὶ μὲν τοῦ διαρῥαγῆναι τὰς σπον- A. C. 577
 δὰς τίς αἴτιος καὶ οὐ, τὸ τοιόνδε σιγηθῆναι, διερευνῆσαι δὲ Ind. 10
 τρόπον, ὅτι ἐμπεδωθήσεται τὰ εἰρηναῖα τοῦ λοιποῦ καὶ αἱ P. 121
 ἀμφήριστοι πολιτεῖται κατάθουντο τὰ ὄπλα. εὐθὺς οὖν Μεβῶδου
 δεκάτὰ τὰς πρώην ξυνθήκας, αἱ ξυνέστησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος
 Ἰουστινιανοῦ, τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν νομισμάτων φή-
 σαντος χρῆναι τοὺς Ῥωμαίους τῇ πολιτείᾳ Περσῶν κατατι-
 θέναι ἀν' ἔτος, ἔτι γε μὴν ἀποχωρῆσαι Περσαρμενίας τε
 καὶ Ἰβηρίας, πρὸς δὲ γε καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅσοι γε αἴτιοι τῆς
 ἀποστασίας ἀποδοθῆναι βασιλεῖ τῶν Περσῶν χρησμένῳ
 σφισὶ ταῖς προσηκούσαις φωναῖς. τοσαῦτα τοῦ Μεβῶδου κα-
 τατείναντος, οἱ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεις, τὸ τοιόνδε ἐκ τοῦ
 Καίσαρος παρεγγυηθὲν αὐτοῖς, αὐτίκα οἱ γε τοῦτο αὐτῷ B
 οὐδὲ τὸννομα προσέσθαι ἔφασαν τῆς εἰρήνης, εἴπερ ἐπὶ
 ἰσοντελείᾳ τινὶ καὶ ἄτε ἐς φόρου ἀπαγωγὴν Πέρσαι ἐλπίζοιεν
 Ῥωμαίους ἐξεῖν τοῦ λοιποῦ· μηδὲ γὰρ ἀνέξεσθαι τοῦ τοιοῦδε
 τὸν Καίσαρά τι παρασχέσθαι, μήτε μὴν ὥσπερ ἀμέλει ὄνιον
 τι χρῆμα πρίασθαι τὴν εἰρήνην. οὕτω δὲ γὰρ εἰ ἔσοιτο, οὐ
 τι εἶναι μόνιμον οὐδὲ βεβαίαν. χρῆναι τοίνυν Ῥωμαίων
 ἀδελγον οἱ πρέσβεις πρότερον τοῦ τοιοῦδε ἀπειπεῖν, οὕτω τε
 ἐφ' οἷς δέοι τὰ τῆς εἰρήνης προΐεναί διασκέψασθαι. καὶ αὐ-
 θις ἑκατὶ τοῦ τοιοῦδε τερθρείας λόγων ἀπερῆμιμμένης πολ- C
 λῆς ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, καὶ οὐχ ὑποχαλῶντων ἐν ἀρχῇ
 3. οἴου vulg. 8. Περσαρμενίας B., περὶ Ἀρμενίας vulg. 11.
 φωναῖς] ποιναῖς coni. B.

runt. Tandem illud disquirere supersederunt, utri populo foederis
 violatio attribuenda esset, et rationem investigare conati sunt, quo-
 modo in posterum pax firmis conventionibus stabiliretur, et inimi-
 cae gentes ab armis discederent. Statim Mebodes suggestit, aequum
 esse. Romanos pendere Persarum reipublicae quotannis triginta mil-
 lia aureorum. Sic enim conventionibus cautum esse, quae tempore
 Iustiniani Imperatoris factae erant. Praeterea Persarmenia et Iberia
 cederent, et omnes defectionis auctores regi Persarum redderent,
 quos merita morte afficeret. Haec et alia huiusmodi Mebode propo-
 nente, Romanorum legati secundum Caesaris mandata contra disse-
 ruerunt, et confestim responderunt, se hoc ne pro nomine quiddam
 pacis admittere, si cum tributis pensatione Persae sperarent in po-
 sterum Romanos sibi obnoxios constituere. Nec enim Caesarem
 quicquam pendere, neque pacem, tanquam rem venalem, emer-
 velle, quae, si ita contingeret, non diu permaneret, neque firma
 foret. Oportere igitur imprimis totum hunc sermonem omittere,
 tum demum, quibus conditionibus pax vincienda sit, advertere. Rur-
 sus super his cum utraeque partes in multas altercationes erupissent,
 et Persae minime cederent, sed obnixae contenderent, iustum esse,

- A. C. 577 τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἢ τὰς ἀνέκαθεν τριάκοντα χιλιάδας τοῦ
 Ind. 10 χρυσοῦ νομισμάτος ἢ προσάπαξ ὡς χρῆ μέγα τι καταθέσθαι
 Iustini 13 δικαιολογουμένων, τὸ τελευταῖον ἔδοξεν ὁ Μεβώδης ἐπιδει-
 κνύναι δῆθεν αὐτοῖς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως γράμμα
 ἄρτι σταλὲν, ἐν ᾧ περιείχετο, ὡς χάριν τῆς πρὸς Καίσαρα
 φιλίας ἀνέξοιτο καὶ χρημάτων ἐκτὸς ἐξ ἰσοτιμίας ἀναρρῶσαι
 τὴν εἰρήνην. τοῦτο ἐπεὶ [οἱ] κατὰ τὴν βασιλῖδα διεθρυλλήθη
 Δπόλιν, ἅπαντες ἀνεπτέρωθήσαν τε, καὶ ἐδόκουν οἱ τε ἐν τέ-
 λει καὶ ὅσος ἕτερος ὄμιλος ἤδη ἀργήσιν τὰ ξίφη καὶ ἐμπε-
 δώτατα καθέξιν τὴν εἰρήνην, ἐπεὶ ὁ Καῖσαρ Περσαρμενίαςιο
 τε καὶ δὴ Ἰβηρίας αὐτῆς ἐτοιμώτατα εἶχε παραχωρῆσαι Πέρ-
 σαις, σαφέστατα ἐξέπιστάμενος ὡς οὐ πάποτε ἐνδώσοιεν
 τσαούτης ἐστερημένοι. χώρας, οὐδὲ γε εἰ τελέως κατολισθή-
 σοι καὶ ἐξίτηλα ἔσοιτο τὰ πράγματα Περσῶν. τοὺς μέντοι
 V. 82 γενεάρχας Περσαρμενίων, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοὺς τῷ γένει σφῶνι⁵
 ἠνωμένους, καὶ ἀπλῶς τὸν ὄντιναοῦν οἱ γε ἀντομολήσαντες
 ἦσαν ὡς Ῥωμαίους, οὔτε ἐκδώσειν· ἀλλ' οὐδὲ ἐτέρως ἐμ-
 πεδώσειν ἔφασκε τὴν εἰρήνην, εἴ γε μὴ ἄδεια ἔσοιτο τοῖς
 βουλομένοις Περσαρμενίων τε καὶ Ἰβήρων, τὴν σφετέραν
 ἐκλιπόντας, ἀνασκευάσασθαι ἐς τὴν Ῥωμαίων. λόγον γὰρ²⁰
 οὐχ ἥμιστα ἐποιεῖτο πολὺν ὁ Καῖσαρ τῶν ὁμωμοσμένων ὑπὸ
 6. ἀναρρῶσαι N., ἀναθαρρῶσαι vulg. 7. οἱ uncis inclusit B.
 9. ὅσος B., ὄσοι vulg. ἐμπεδῶτατα H., ἐμπεδῶ ταῦτα vulg.
 11. παραχωρῆσαι Cantocl., παραρρῶσαι vulg., παραρῶσαι Πέρ-
 σας mg. H. 13. εἰ Val., ἢ vulg.

Romanos aut constitutum triginta millium aureorum tributum quot-
 annis pendere, aut semel magnam aliquam pecuniae summam, tan-
 dem Mebodi Romanis litteras Persarum regis nuper ad se scriptas
 ostendere placuit, quibus se propter Caesaris amicitiam etiam nul-
 la pecuniarum habita ratione aequis conditionibus pacem facturum
 esse indicavit. Huius rei fama simulatque ad regiam urbem perla-
 ta est, omnes laetati sunt et Senatus et plebs, eamque animo opi-
 nionem praeceperunt, tempus advenisse, quo ensibus quietem indi-
 cerent, et firmiter pacem colerent: maxime cum Caesar Persarme-
 niam et Iberiam Persis cedere paratus esset. Sic enim statuebat,
 Persas, etiamsi eorum res perditae forent et ad nihilum redactae,
 nunquam quieturos, quamdiu his tantis regionibus privarentur. Prin-
 cipes tamen Persarum, et qui illis genere coniuncti erant,
 et omnes, qui a Persis ad Romanos confugissent, nullo modo tra-
 dendos esse statuit: imo non alia conditione pacem servandam, nisi
 liberum sit Persarum et Iberis, qui suam patriam reliquerint,
 ad Romanorum partes transire. Etenim Caesar multum in eo ser-
 mone versatus est, a Iustiniano Imperatore iureiurando fidem da-
 tam esse Persarum et his, qui ex Iberia migraverant. Atque

Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως τοῖς Περσαρμενίοις καὶ τοῖς με- A. C. 577
 ταχωρήσασιν Ἰβήρων. ὁμωμόκει γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς καθόσον ^{Ind. 10}
 οἴοντέ ἐστιν αὐτῷ, ἅπαντα ἀνακινήσειν τρόπον, ὡς ἂν καὶ ^{Iustini 13}
 αὐτὴν γε δῆπου τὴν θρεψαμένην σφᾶς ποιήσεται ὑποχείριον ^{P. 122}
 5εὶ δὲ γε ἄχρι τέλους οὐ τι ἔσοιτο δυνατὸς πρὸς τὸν πόλεμον
 ἀνθέξειν, ἀλλὰ τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως καὶ τοὺς τῷ
 αἵματι σφισι προσήκοντας, ξυνελόντα δὲ εἰπεῖν τοὺς ὅσοι
 βούλονται Ῥωμαϊκῆς μετασχεῖν πολιτείας, οὐ πάποτε ποι-
 ἦσεσθαι ἐκδότους. ἐδόκει δὲ καὶ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἦδε-
 10σθαι ἐπὶ τοῖσδε, ὡς ἂν Ῥωμαῖοι μὲν ἐκστήσονται τῆς
 Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας, ἐξουσίαν δὲ αὐτὸς προσνέμοι, B
 ὅποι ἐθέλουσιν οἱ τῆδε οἰκήτορες ἵνα, οὐ τι ἀπὸ τρόπου
 γε οἶμαι. ἠπίστατο γὰρ, πλὴν ὀλιγίστων τῶν ἐν τέλει, οἱ
 τῆς ἀποστάσεως ἤρξαν, ὡς οὐδεὶς Περσαρμενίων καὶ Ἰβήρων,
 15πόθῃ τῆς θρεψαμένης ὅς φύσει τοῖς ἀνθρώποις ἐνζάνει τε
 καὶ προσπέπηγεν, ἀνασκευάσοιτο ἐς τὴν ὀθνεῖαν. ἄλλως τε
 καὶ ἅμα ἠλπίξε, τοῦ πολέμου λωφῆσαντος ἐν δέοντι θεόσθαι
 τὰ Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας· αἶδε γὰρ αὐτῷ αἱ χῶραι
 πάμποροί τε ὑπῆρχον, καὶ πλεῖστα ἐστί ἐδασμοφόρου.
 20τοιγιαροῦν διὰ ταῦτα ἠρέσκετο βασιλεὺς Περσῶν ἐπὶ τοῖσδε
 τὸν πόλεμον καταθέσθαι. προσῆλθε δὲ τῷ Καίσαρι διανο-
 εῖσθαι, ὡς ἂν τὸ λοιπὸν μηδεμία ὑπολείποιο τοῦ πολέμου C

7. ξυνελόντα δὲ N., ξύνολον τάδε vulg. 11. Περσαρμενίας Val.,
 Περσῶν Ἀρμενίας vulg. 16. ἀνασκευάσοιτο vulg. 20. ἠρέ-
 σκετο βασιλεὺς B., ἤρεσε τοῦ βασιλέως vulg.

adeo ipsum Imperatorem iurasse, quantum in se esset, omni ope annisurum, quo terram, quae ipsos aluerat, sibi subiectam efficeret. Neque tamen si bellum ad finem usque perducere non posset, defectionis auctores, aut qui ex eorum genere et consanguinitate essent, aut alium quemquam, et ut omnia verbo complecteretur, qui particeps reipublicae Romanae fieri vellet, unquam deditum iri. Grata et iucunda res Persarum regi contigit, Romanos Armenia et Iberia cedere, modo harum regionum incolis, quo vellent ire habitatum, potestatem faceret. Nec sine ratione, meo quidem iudicio. Satis enim noverat, paucis exceptis ex principibus, qui defectionis ad Romanos auctores fuerant, fore, ut reliqui amore et desiderio terrae altricis capti, (hoc enim natura omnibus hominibus innatum est,) minime ad exteros demigrarent. In spem etiam adducebatur, bello posito in commodiorem statum res Persarmeniae et Iberiae redactum iri. Nam haec regiones erant foecundae et omnium, quae ad vitam necessaria sunt, feraces, unde ampla tributa et vectigalia colligi poterant. Itaque Persarum regi placuit his conditionibus a bello discedere. Ad haec, ne qua in posterum restaret belli causa, Caesari venit in mentem cogitare, ut pro Persarmenia et Ibe-

A. C. 577 αἰτία, τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας ἕκατι τὴν πόλιν τὸ
 Ind. 10 Δάρας παρὰ σφῶν ἀντιλήψεσθαι, ἥμισυ μὲν τοῦ κερδαλέου
 Iustini 13 χάριν· οὐ γὰρ δὴ τι τὸ Δάρας ἢ πόλις ἐς ἕτερόν τι ὄνησι-
 φόρος ἢ τῷ ἀσφαλέστατα ἔχειν καὶ τῆς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐΰας
 ὡσπερ τι ἔρυμα προβεβλήσθαι. ἅμα οὖν τὸ ἀτύχημα ἀκέ-5
 σασθαι βουλόμενος τῷ ἀπειληφέναι Ῥωμαίους τὰ οἰκεία,
 ἅμα δὲ καὶ μηδένα σπινθῆρα τοῦ πολέμου καταλιπεῖν ἐθέ-
 λων, ἔγνω ἀνασώσασθαι τὸ Δάρας ἢ χρήμασι ἤγουν ἑτέρῳ
 τρόπῳ τινί. περὶ μὲν οὖν τοῦ χρῆναι ἐξ ἰσοτιμίας τὴν εἰ-
 ρήνην προελθεῖν, πρὶν ἢ διακριθῆναι τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ πό-10
 λεμον ἐδόκει καὶ ξυνέθεντο Πέρσαι. μελλόντων δὲ ὅσον οὐπω
 D παραχωρῆσαι Ῥωμαίοις καὶ τοῦ Δάρας ἢ οὐδενὸς ἤγουν
 ὀλιγίστης χρυσοῦ ποσότητος, εὐδηλον ὃν πρότερον ἀφιστα-
 μένων Ῥωμαίων Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, ἐν ᾧ τὰ τοι-
 αδε οὐ ἐξ ἑκατέρων διαλεγόμενοι πρέσβεις, γέγονε τὰ κατὰ 15
 τὴν Ἀρμενίαν συμπλοκὴν, ἐν ἣ προσηπταίοντες οἱ Ῥωμαῖοι
 μεγάλως παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος ἐς τὸ ἦττον ὠλισθήσαν.
 διὸ δὴ τῶν Περσῶν ταῖς εὐπραγίαις ἐπηρμένων, ὁ σφῶν
 βασιλεὺς ἔφρασκεν ὅπως περὶ τὴν πόλιν τὸ Δάρας ἐνδοῦναι
 Ῥωμαίοις μὴ ἐνδέξασθαι λόγον τινά. αὐτὸς μὲν γὰρ κατὰ 20
 τὸν κοινὸν τοῦ πολέμου θεσμὸν βία καὶ δυνάμει ἐξελεῖν καὶ
 P. 123 προσκτήσασθαι τὸ Δάρας ἐπισχυρίζετο· τοὺς δὲ γε Ῥωμαί-
 13. εὐδηλον ὄν] δηλονότι con. B. 15. διαλέγονται con. B.
 ἢ κατὰ τ. A. συμπλοκὴ con. B. 21. θεσμὸν Cantocl., θερ-
 μὸν vulg.

ria oppidum Daras a Persis vicissim acciperet: non quod in eo oppido quaestum faceret: nam nihil aliud utilitatis hoc oppidum praebet, quam quod munitissimum est et propugnaculi loco Orientali Romani imperii parti: sed hoc adversis Romanorum rebus solatio esse voluit, quod sua recuperarent, simul et nullam belli scintillam relinquere cupiebat. Ea de causa Daras recipere aut pecuniis aut alio quovis modo studebat. Pacem igitur facere aequis conditionibus, antequam bello in Armenia decertaretur, lubebat, et assentiebantur Persae. Sed quum Persae iam in eo essent, ut Romanis oppidum Daras cederent, aut nulla, aut quantulacumque accepta pecuniae summa, simulac constaret, Romanos Armenia et Iberia excessisse, et quum haec legati inter se disceptarent, pugnatum est in Armenia, in qua pugna multum sua spe exciderunt Romani: nam victi caesique sunt. Itaque cum Persae ex secundis suis rebus spiritus sumpsissent, rex eorum dixit, se nunquam passurum, ullam mentionem de oppido Daras Romanis dedendo fieri, quod vi et virtute ex communi belli lege cepisset et obtinisset. Romanos vero contra foedera Persarmeniam et Iberiam ad defectionem excitasse, et earum regionum incolas, qui a Persis deficiebant, tueri et suscipere. Itaque barbaram

οὐς Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν ἀποστῆσαι παρασπονδή- A. C. 577
 σαντας, πρὸς δέ γε καὶ ἀφηνιάσαντας τοὺς ταύτη οἰκοῦντας ^{Ind. 10}
 ἀπὸ Περσῶν ὑποδέξασθαι. καὶ τοίνυν αὐθις ὁ βάρβαρος ^{Iustini 13}
 θρασύς τε καὶ ὑψαύχην ἦν, καὶ μὲν οὖν ἐπὶ τοῖς ξυνε-
 5 χθεῖσιν ἐβρενθύετο μέγα. ἠπειλεῖ τε καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῶν
 τριῶν ἐτῶν τῆς ἤδη ξυνεστῶσης ἐκεχειρίας, ἧς ἐντὸς ἐδόκει
 τὴν εἰρήνην ἀνὰ τὴν ἔω ἐρῶσθαι, τὰ ὄπλα κινήσειν, καὶ
 κατ' αὐτὴν γε δήπου τὴν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα χώραν ξυγ-
 κροτήσειν τὸν πόλεμον, πρότερον κατατιθέμενον Ῥωμαίοις τὸ B
 10 οὐπὲρ τῆς τοιαύτης ἀνακωχῆς δεδομένον χρυσίον, ἠνίκα Ζα-
 χαρίας ὁ λατρός καὶ τόδε ἐμπεδώσας ὑπῆρχεν. ἔφρασκε δὲ
 τὰ χρήματα ἀποδώσειν κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐνέλιπε τῆ V. 83
 τριετία· εἶτα οὕτως πολέμου ἀπάρξεσθαι αὐθις. ταύτην οὖν
 Μεβώδου οἶα δὴ ἐκ βασιλείως Περσῶν ἀπαγγείλαντος τὴν
 15 ὕγνώμην, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἄρχοντες παραβήσεσθαι μὲν οἶδε
 τὰς ξυνθήκας ἥκιστα ἔλεγον· οὐδὲ γὰρ ξυντετάχθαι ἐν ταῖς
 ἐξεῖναι θατέρῳ βουλομένῳ τῶν μερῶν ἢ τοῦ χρυσίου παντός
 ἦγον μείρας τινός ὡς τὴν παρασχόμενον ἀναδραμούσης
 διαρῶγγύναι τὰς σπονδάς. ὅμως δ' οὖν περὶ τούτων αὐθις C
 20 ἐν ἀπορῶγῳ ἀλλήλοις Μεβώδης τε καὶ Ζαχαρίας ἐν τῷ αὐ-
 τῷ ξυνερομένῳ διελεγέσθην, ἐκοινολογοῦντό τε, καὶ προῦ-
 τίθεσαν τὰ ὅσα ἄμφω τῷ ἄνδρι ἦντο χρῆναι εἰρῆσθαι·
 ἐπειρῶντό τε ἕτερος ἕτερον, ὅπως ξυνέλθοιεν ἐς καταλλαγὰς

1. ἐπιστήναι vulg. 5. τε B., δέ τε vulg. 6. ἡς B., οἷς vulg.
 7. τῆς ἔω vulg. 13. ἀπάρξεσθαι vulg. 15. παραβήσεσθαι vulg.
 17. ἡ B., ἐκ vulg. 18. ἀναδραμούσης Val., ἄνδρα μούσης
 vulg. 21. διελεγέσθην B., διελέσθην vulg., διελέχθησαν H.

secundae res, quae illi evenerant, superbiorem et ferociorem redde-
 bant. Minabatur etiam, antequam tres anni elaberentur, quibus indu-
 ciae tunc temporis durabant, intra quos pacem fieri per Orientem pla-
 cuerat, fore, ut arma moveret, immo et bellum in Occidentales
 regiones inferret: sed prius aurum, quod Romani pro induciis im-
 petrandis, quas Zacharias pepigerat, pependerant, ad rationem eius
 temporis, quod de triennio superesset, restitutum, et ita se bellum
 renovaturum. Hanc cum regis Persarum sententiam esse Mebodes
 renuntiaret, Romanorum principes, se quidem minime inducias et
 foedera transgressuros esse, dixerunt: nec pactum esse, ut liceret al-
 teri partium, restituto omni auro aut aliqua eius parte, foedera
 rumpere. De hac re tamen secreto Mebodes et Zacharias ibidem
 convenientes collocuti disseruerunt. Deinde hi duo viri, communi-
 cato consilio, inter se proposuerunt, quae ad eam rem pertinere
 existimaverunt. Tum etiam alter alterum percunctatus est, quibus
 conditionibus inter utramque gentem pax et concordia esset. Et

A. C. 5-77 αἱ πολιτεῖαι. καὶ Μεβώδης μὲν ἰσχυρότατά πως ἀπομνύμε-
 Ind. 10
 Iustini 13
 νος ἦν, ὡς βούλεται τῷ Καίσαρι χρησιμώτατα ἐξεῖπειν * αἰ-
 τήσασθαι, καὶ μὲν δὴ ἐπιτηδειότατος εἶναι οἱ· Ζαχαρίας
 δὲ, εἰ οἶόντε εἶη λαθραϊότατα καὶ ἥκιστα ἐξεπισταμένου
 τινὸς ὑπὲρ τῆς πόλεως τοῦ Δάρας ῥητόν τι παρασχέσθαι⁵
 χρυσίον. Ζαχαρίας δὲ ἔφασκε τὰ τοιαῦτα, ἐπιτετραμμένον
 Δαυτῷ πρὸς τοῦ Καίσαρος, οὐκ ἐς τὸ ἐμφανές, οὐδὲ μὴν
 ἑτέρου ἐξεπισταμένου τινὸς, ἢ Μαυρικίου τοῦ Παύλου, τὰ
 μάλιστα εὐνούστατα ὡς τὸν Καίσαρα ἔχοντος, ὃς ἐν τῷ
 τότε τὸν βασιλεῖον ἰθύνειν ἐκληρώσατο λόγον· ὥστε ἀμέλειο
 μῆδὲ πρὸς τῶν βασιλείων γραφῆων τὰ περὶ τοῦ τοιοῦδε γε-
 γραφῆται, τῷ μάλα ἐν παραβύστῳ εἶναι τὰ βεβουλενμένα
 τῷ Καίσαρι. γράφει δ' οὖν Ζαχαρίας, ὡς εἰποῖς σὺ Με-
 βώδης λύτρα δῆθεν τοῦ Δάρας τὸν βασιλέα κομίσασθαι Περ-
 σῶν, αὐτῷ πεισθήσεται ὁ Καῖσαρ τὰ χρήματα καταθήσειν,¹⁵
 καὶ δὴ οὐκ ἐς ἀναβολὴν. ταῦτα τοίνυν Ζαχαρίου, εἰ καὶ μὴ
 ἀναφανδόν, ὑπαινιττομένου δὲ ὁμοῦ τῷ Μεβώδῃ, οὐδὲν ὕψ
 ἔφασκε περὶ τούτου ἐπιτετράφθαι πρὸς τοῦ βασιλέως Περ-
 σῶν, οὐδὲ μὴν ἀνέξεσθαι ὅλως ἐπὶ χρήμασι μεταθεῖναι τὸ
 Δάρας. διεβεβαιοῦτο ἔμπης, καὶ ὄρκους τισὶν ἐπετίθει τὸ
 P. 124 πιστόν, ὡς νῦν εἰ προέλθοιεν αἱ ξυνθήκαι, ὕστερον αἰτοῦντι
 τῷ Καίσαρι δώσειν ὡσπερ ἐξαίρετόν τι δῶρον τὸν βασιλέα
 1. ἐπομν. Val. 3. οἱ εἶναι H. mg. 4. Post δὲ ins. ἤρετο N.
 εἶη N., εἰ vulg. 7. μὴν Val., μείναι vulg. 9. ὡς vulg. pro
 δε. 13. Ζαχαρίε, ὡς, εἰ λέγοι σοι Μεβ. N. 20. δὲ ante
 ἔμπης ins. N.

Mebodes asseveranter affirmavit, sibi in animo esse, quae maxime
 Caesari expedirent proponere, et illi quam maxime morem gerere.
 Zacharias autem rogavit, an fieri posset, ut aurum, si quod esset
 conventum pro civitate Daras, clam omnibus et nemine id rescien-
 te solveretur. Zacharias dixit hoc, quia a Caesare hoc mandatum
 occultissime sibi creditum erat, neque ullo alio conscio, quam Mau-
 ricio, Pauli filio, qui Caesari bene ex animo cupiebat, et tunc tem-
 poris principis rationes curabat, ut ne ullus quidem Imperatoris
 scribarum quicquam de ea re scriptum haberet, quo Caesaris consi-
 lia secretiora essent. Itaque scripsit ad Zachariam, si ipsi Mebo-
 des polliceretur, regem Persarum accepturum pecunias pro redem-
 ptione urbis Daras, Caesarem nulla mora interposita pecuniam nu-
 meraturum esse. Haec cum non aperte quidem, sed obscurioribus
 verbis Zacharias Mebodi indicaret, respondit Mebodes, nihil sibi a
 rege Persarum de ea re mandatum, neque omnino regem Daras pro
 pecuniis restitui passurum esse. Nihilominus tamen conventa res
 est et quibusdam iuramentis fides praestita: si conventiones, ut tunc

Περσῶν τὴν πόλιν. πρύθλος οὖν ἦν ἐντεῦθεν μὴ ἐρῶμενα A. C. 577
 φρονῶν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἀλλὰ πόρρω τῆς ἀληθείας φθεγ- Ind. 10
 γόμενος, βουλόμενός τε Ῥωμαίους μὲν ἀμαχητὶ ὑπαναγω- Iustini 13
 ρῆσαι τῆς Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, τελευταῖον δὲ ἀμφὶ
 5 τοῦ Δάρας αἰτεῖν καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἥκιστα τυγχάνειν,
 εἶτα τὴν ἐν ὑτέρῳ βουλῇν, καθὰ δήπου τὸ περιφερόμενον
 ἐκεῖνό φησι, μὴ ἔχειν ἰσχὺν, ὥσπερ καὶ Σουανίας πέρι ἐν
 τῷ πρώτῳ ἡπατήρῃ Πέτρος ὑπὸ τοῦ Ζίχ. ὁμοίως οὖν καὶ B
 ὁ Μεβώδης ἠβούλετο δράσειν. ἐπεὶ δὲ ἑώρα Ζαχαρίαν ἐσῶτε
 10 ἐμφρονέστατον καὶ οὐχ οἷόν τε ὄν αὐτῷ παρακρούσασθαι
 τὸν ἄνδρα, ὁ δὲ τὴν ἐτέραν ἐτρέπετο, ὡς ἂν τρόπῳ τῇ ἀπά-
 τη περιέλθοι τοὺς Ῥωμαίους. ἐπὶ χρόνον γάρ τινα ξυγγῆι ἐς
 ταῦτο τοῖς ἀμφὶ Ζαχαρίαν, ἐλλίοι ὑποστρωννύς, ὡς ἔσοιτο
 εἰρήνη καὶ ὡς ἐπινεύσει ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐνδοῦναι Ῥω-
 15 5μαίοις τὸ Δάρας, ταύτῃ οἰόμενος ἐκλύσειν τὴν εἰς τὸν πόλεμον
 προθυμίαν τοῦ Καίσαρος. καὶ οὖν ἐν τοιοῦτοσδε τριβομένον τοῦ
 χρόνον, καὶ τῶν ἐξ ἐκατέρας πολιτείας πρέσβων περὶ ταῦτα
 ἐνησχολημένων, οὕτω τε φερομένου τοῦ ἔψου πολέμου ἐπ' ἀδή- C
 λους, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ἔτος Τιβερίου Κωνσταντίνου Καί-
 20 σαρος βασιλείας ἐν τῇ Θράκῃ ξυνηγέθη τὸ Σκλαβηρῶν ἔθνος
 μέχρι πον χιλιάδων ἑκατὸν Θράκην καὶ ἄλλα πολλὰ λήσασθαι.
 κέ. "Ὅτι ὁ Καῖσαρ ἔστειλε κατὰ τὴν Ἰταλίαν χρυσίον
 συχρὸν, ἄχρι κεντηναρίων τριάκοντα, ἅτινά γε δὴ πον Παμ-

11. τῆ] τῷ conī. B. 13. ἐλλίδα conī. B. 16. τοιοσδε H. mg.

se habebant, manerent, regem deinceps Caesari petenti Daras tanquam peculiare donum traditurum. Qua in re satis apparebat, cum minime salutaria Romano imperio scutire, et quae a vero abhorrebant, dicere. Nam eo teudebat, ut Romani sine ulla pugna Persarmenia et Iberia excederent: deinde sibi Daras tradi peterent, quod minime obtinerent, nimirum quia quae in posteriori colloquio constituta essent, tritissima illa excusandi formula, nullam vim haberent: sicut et prius de Suania Petrus deceptus fuerat a Zicho. Idem quoque Mebodes volebat facere. Ubi vero vidit Zachariam cautiorem esse, neque se posse hominem quo volebat pertrahere, alia aggressus est via, ut aliquo modo fraude Romanos circumveniret. Itaque paullo post Zachariam convenit et spem ei subdidit, pacem futuram, et regem Persarum consensurum Daras reddere, eo consilio, ut Caesaris alacritas et belli cupiditas languesceret. Dum in istis sermonibus legati utriusque gentis occupati tempus terunt, intereaque bellum in Oriente in suspenso fuit, circa quartum imperii Tiberii Constantini annum centum fere millia Sclavorum in Thraciam irruerunt et Thraciam multasque alias regiones praedati sunt.

25. Caesar misit in Italiam magnam auri vim ad triginta cen-

A. C. 577 φρόνιος ὄνομα, ἀξίωμα βασιλέως πατήρ, ἐκομίσατο ἐκ τῆς
 Ind. 10¹⁰ πρεσβυτέρας Ῥώμης, κατὰ δὴ τὴν βασιλίδα τηρικαῦτα ἀφι-
 Iustini 13¹³ γμένος ἐπὶ τοῦτω, ἐφ' ᾧ δεήσεις τῷ Καίσαρι προσαγαγεῖν

Διτῇ Ἰταλίᾳ ἐκτετραχωμένη ταῖς τῶν Λογγιβάρδων ἐπιδρομαῖς
 ἐπαμῦναι. ὁ δὲ Καίσαρ, ἐπεὶ αὐτῷ ὁ πόλεμος ὁ Περσικὸς⁵
 ἅπαντα ἦν καὶ ἐνέκειτό γε ὅλος, ἐκεῖσε στρατιὰν οὐχ οἶός
 τε ἦν ἐκπέμπειν. οὐδὲ μὴν ἅμα τῇ ἔρῃ καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν
 πολεμητέα γε αὐτῷ εἶναι εἶδοκε. χρήματα δὲ ἄλλως ἐπέδωκε

V. 84 Παμφρονίῳ, ἐφ' ᾧ τινὰς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Λογγιβάρδων
 εἶθους, εἰ πως γε ἔσται αὐτῷ δυνατὰ, πείσοι τοῦ κέρδους¹⁰
 ἰμείραντας μεταβυλέσθαι ὡς Ῥωμαίους ξὺν τῇ κατ' αὐτοὺς
 δυνάμει, καὶ τοῦτο μὲν τῇ Ἰταλίᾳ μὴ ἐνοχλεῖν, τοῦτο δὲ καὶ
 κατὰ τὴν ἔω πολεμησεύοντα καὶ τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ
 ἐπικουρῆσαι. ἀπειθούντων δὲ τῶν Λογγιβάρδων, οἷα εἰκός,
 τὴν ἔτεραν ἰέναι, καὶ τινὰς τῶν Φραγκικῶν ἡγεμόνων διὰ¹⁵
 τῆς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεως ἐταιρίσασθαι, καὶ ταύτη * σε-
 λειῆναί τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν.

A. C. 578 κς'. Ὅτι οἱ Μῆδοι δεδιότες τὴν τῶν Ῥωμαίων εἰσβο-
 Ind. 11¹¹ λὴν κατὰ τῆς Περσῶν ὄσον οὐπω ἐσομένην, καὶ ἐπανιόντες
 Iustini 14¹⁴ τὸ λεγόμενον Θαννάριος φρούριον, χηρεῦον Ῥωμαϊκῆς ἐπι-
 P. 125¹²⁵ κορυφίας, ἐν κατοχῇ ἐποιήσαντο· καὶ ἐπ' οἶκον ἀνεχώρησαν,
 μὴδὲν τὸ παράπαν τῆς ἀναισχύντου τῶν σπονδῶν ξυγχύσεως

11. ἰμείραντας B., ἰμείραν τοῦ vulg., ἰμείροντας H. 12. μὲν
 om. vulg. 16. δὲ λεῖναί H., σαλεύειν N. 18. εἰσβολὴν
 N., ἐκβολὴν vulg. 22. σπονδῶν — πορισάμενοι N., Περσῶν
 — πορισάμενοι vulg.

tenaria, quae Pamphronius nomine, dignitate patricius, a vetere Roma ad Imperatorem attulerat. Is tunc ad regiam venerat, ut precibus a Caesare impetraret, ut Italiam a Longobardorum excursionibus oppressam in libertatem vindicaret. Caesar vero, cui omnia prae bello Persico nullius momenti erant, quippe qui totus in illud incumberet, exercitum mittere non potuit, neque bellum in Oriente et in Occidente simul sibi gerendum statuit. Sed pecunias dedit Pamphronio, quibus, si qua posset, aliquos Longobardorum commoveret, ut ad Romanos transirent una cum eorum exercitu, et Italiam minime turbarent. Quod efficerent, si in Orientem arma vertere vellent et Romanis auxilium ferre. Si Longobardi renuerent, ut verisimile erat, aliam viam cum ingredi iussit, Francorum ducum aliquos mercede sibi socios adiungere, et hac ratione Longobardorum potentiam labefactare et infringere.

26. Persae veriti, ne Romani in fines suos irrumperent, Thaurarium castellum, nudatum praesidio Romanorum, invadentes, occuparunt et domum reverterunt, cum nihil dignum tam turpi foe-

ἄξιόν τι πορισάμενοι, μήτε μὴν μέγα τι Ῥωμαίους βλάβαν-
τες, ὡς ὑπωπεύθησαν τὴν ἀρχήν.

A. C. 578
Ind. 11
Iustini 14

κζ. Ὅτι Ταχοσδρῶ σαφῶς ἐξεπιστάμενος καὶ αὐτὸς τὴν
Χοσρόου βουλὴν, ὡς Μεβώδης ἀναπερώσας αὐτὸν εἶη
5 μὴ μέναι τὸ πέρασ τῶν τριετηρίδων σπονδῶν, αἶ γε
ἀμφὶ τῆς ἔω ἐμπεδωθεῖσαι ἐτύγχανον, καὶ ὅτι οὕτω δοκοῦν
αὐτῷ ἀναμφιβόλως ἐμβαλεῖν αὐτὸν τε Μεβώδην καὶ Σαπό-
ην τὸν Μαιράνου κατὰ τῆς πρὸς τὴν ἔω τῶν Ῥωμαίων
ἐπικρατείας, εἴτε προστεταγμένον οἱ τοιαύδε ἐκ Χοσρόου, εἴτε B
10 καὶ αὐτομάτως τοῦτο σκοπῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, ὥσπερ ἀμέλει δευ-
τέρην ἀφείς ἄγκυραν, ἐκτραπίς ἀπὸ τοῦ Κιθαρίζων ὠρμησε
καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐν ἀνατολῇ χώρας ἀπὸ τῶν
Ἀρμενίας ἐμβολῶν, διπλῆν ἐκεῖσε τὴν ταραχὴν ποιησόμενος.

κη. Ὅτι πολιορκούτων Ῥωμαίων τὸ Χλωμάρων, καὶ
15 προσβολῆς ἐν κύκλῳ ποιουμένων, τὰς τε ἐλεπόλεις μηχανὰς
περιστησάντων, πρὸς δέ γε καὶ ὑπονόμους ἐνερθεῖν ὑπορυ-
τότων ἐς τὸ ἀφανές, στέλλει Βιγγάνης ὡς Μαυρίκιον τὸν
[τε] τοῦ φρουρίου ἀρχιερέα. Χριστιανοὶ γὰρ ἦσαν οἱ τῆς
Ἀρξανηῆς ἅπαντες. ταύτῃ τοι, ὡς αἰδοῦς ἀξιώθησόμενον C
20 πρὸς Ῥωμαίων Χριστιανῶν ὄντων τὸν προεστῶτα τῶν ἱερῶν
τοῦ Χριστοῦ, ἱκετεύειν ἐπέτρεψε τῷ μυσταγωγῷ, εἰληφότας

A. C. 579
Ind. 12
Tiber. 2

3. Ταχοσδρῶ Val., τὰ Χοσδρῶ vulg. 5. μέναι N., μέινας
vulg. 10. ἀφ' ἑαυτοῦ H. 11. Κιθαρίζων Val., κιθαρίζειν
vulg. 19. Ἀρξανηῆς vulg.

deris violatione fecissent, et minime tanta damna, quanta initio
sibi proposuerunt, Romanis intulissent.

27. Quum Tachosdro quoque Chosrois consilia rescivisset, Me-
bodem Chosroem in eam mentem impulsisse, ut non exspectaret diem,
qua finiebant tricennales induciae, quae in Oriente conventae fue-
rant, et illum imperasse Mebodi et Sapor, Merani filio, invadere
Romanorum ditionem in Oriente, ipse, sive hoc mandatum fuerat a
Chosroe, sive sua sponte apud se eandem rem animo volvisset, tan-
quam scilicet secundam anchoram iniiciens, a Citharizon castello
egressus, in Romanorum ditionis regiones, quae ad Orientem erant,
impetum fecit, circa Armeniae aditus duplicem tumultum et terro-
rem oblaturus.

28. Cum Romani Chlomarum oppidum obsiderent et armatis
hominibus cingerent, et machinas, quibus urbes capiuntur, admove-
rent, cuniculi quoque subterranei in occulto subter terram ducerentur,
Biganes misit urbis Episcopum, (erant enim Christiani omnes
incolae Arzauenae,) quem Romanos, quia Christiani erant, maiore
reverentia et honore excepturos, tanquam sacrorum antistitem, exi-
stimavit, ad Mauricium, eumque orare iussit, ut accepto quicquid
apud obsessos erat auri et argenti, Romani obsidionem solverent,

A. C. 579 ὁπόσος ἦν αὐτοῖς χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀπαναστήνας καὶ
 Ind. 12 μὴ πέρα ποιεῖν. οὔτε γὰρ ἐνδώσειν ποτὲ, Βιγγάνου τὸν
 Tiber. 2 ἕλιον ὀρώωντος, τοὺς ὅσοι γε ἐς τὸ Χλωμάρων εἰσι Ῥωμαίους
 ἑαυτούς· προσμενόντων τε τῇ πολιορκίᾳ Χριστιανῶν ἕσεσθαι
 τὸ διαφθειρόμενον πλήθος, καὶ ἀσεβήσειν Ῥωμαίους πρὸς
 θεὸν περιορῶντας ἀναιτίως τοὺς ἔνδον ἀπολλυμένους. ταῦτα
 Βιγγάνης ἐδήλου. Μαυρίκιος δὲ πολλά τε καὶ ἐπαγωγὰ τῷ
 Δίερεϊ διαλεχθεὶς καὶ τοῖς ἅμα αὐτῷ πρὸς ἰκετείαν ἀφικομέ-
 νοις, πίστεις τε εὐνοίας πρὸς τοῦ ἱερέως εἰληφώς, ἀπαγγέ-
 λειν ἐκέλευσε Βιγγάνη, ὡς, εἴπερ ἑαυτὸν ἐνδώσει Ῥωμαίους, 10
 ἀξιώματός τε μείζονος ἤπερ ἐφ' οὗ νῦν ἐστι παρὰ Πέρσαις
 ἀξιωθήσεται πρὸς Ῥωμαίων, κτήσεώς τε διπλασίας καὶ ἄλ-
 λης εὐπορίας γενήσεται κύριος. καὶ ἕτερα δὲ, ὅποσα ἦν
 ἐφορκὰ, εἰπὼν ἀφήσιν αὐθις ἔνδον τοῦ φρουρίου γενέσθαι
 τὸν ἱερέα καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ. ἀλλὰ γὰρ ὁ Βιγγάνης εὐνού-15
 στατα ἔχων ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἐς τὴν κατ' αὐτὸν πο-
 λιτείαν, ἔτι γε μὴν τῷ χώρῳ πόνυρος, ἥκιστα ταῖς μεγίσταις
 P. 126 ὑποσχέσει Μαυρικίον τὰ ὅσα ὑπέσχε, καὶ ταῦτα βάρβαρος
 ὢν οὐκ ἀφηνίασε τοῦ πρόποντος, τὴν δὲ ἐξ ἀρχῆς δουλείαν
 τιμιωτέραν ἤγησατο πλοῦτου. στέλλει δὲ αὐθις τὰ ἐς ἄγι-20
 στείαν τοῦ θεοῦ ἀνειμένα, περιζῶντήριά τε καὶ ἐκπώματα
 καὶ ἄλλα ὅσα τιμαλφέστατα σκεύη, ὡς Μαυρίκιον, καθάπερ

7. ἀπαγωγὰ vulg. 13. ἐμπορίας vulg. 17. ἐτοιμοί γε vulg.
 ἐτι γε μὴ H.

neque ultra in vanum laborarent. Neque enim unquam, quamdiu Bigani solem intueri liceret, Christianos, qui in oppido essent, Romanis sese tradituros. Quodsi obsidionem continuarent, fore, ut Christianorum multitudo periret. Ex quo fieret, ut Romani impii erga deum essent, qui Christianos, qui intra oppidum essent, sine ulla sua culpa misere perire paterentur. Haec Biganes praedicavit. At Mauricius, cum comiter multa cum episcopo esset collocutus, et cum his, qui una ad exorandos Romanos venerant, bona fide utrinque iureiurando firmata, cum renuntiare iussit Bigani, si se Romanis traderet, in maiore honore eum apud Romanos futurum, quam nunc apud Persas sit, et possessionem duplo amplio-rem et omnium rerum affluentiam nacturum; pluraque alia, quibus illum alliceret, dictitans, dimisit sacerdotem et eos, qui cum eo erant, ut in urbem reverterentur. Sed Biganis summa erat erga regem et rem publicam Persarum voluntas, et magna loci fiducia. Itaque quamvis barbarus esset, maximis Mauricii pollicitationibus minime aures praebuit, neque ab honesto recessit. Iustam enim et legitimam servitutem erga eum, qui regno praeerat, longe divitiis honorificentio-rem duxit. Quamobrem iterum aquimaria et pocula et alia pretiosiora vasa,

ἀμέλει λύτρα τούτου τοῦ φρουρίου ταῦτα ὑποδέχεσθαι ἀντι- A. C. 579
 βολῶν, τὴν πολιορκίαν καταλύσοντα. ἀτὰρ ὁ στρατηγός, ^{Ind. 12.}
 ἐπειδὴ ταῦτα ἐθεάσατο, οὐ προσήκατο, καίτοι ἐρίτιμα τυγχά- ^{Tiber. 2}
 νοντα· ἤξειν γὰρ ἔφρασκεν οὐ τὰ ἱερὰ σκυλεύσων οὔτε μὴν
 5 Χριστῷ μαχησόμενος, ἀλλὰ σὺν Χριστῷ πολεμήσων, καὶ
 μᾶλλον ἐξαιρεσόμενος τοὺς ἡμοδόξους πρὸς τῶν οὐκ ὄρθα Β
 φρονούντων Περσῶν. εἶτα ἐν ἀποῤῥήτῳ ἔλεξε τῷ ἱεροουργῷ V. 85
 ὅσα ἐχρῆν, συνεχώρησέ τε αὐθις εἰσῶ γενέσθαι τοῦ φρου-
 ρίου. ὡς δὲ ἐπανῆκε τὸ τελευταῖον ὁ ἱερεὺς ὁ βάρβαρος,
 10 καὶ οὐδὲν ὀτιοῦν ἐς τὸ ἰθὺ τῆς γνώμης ἐφθόγγετο, ἐς τοῦ-
 ναντίον μὲν οὖν τὰ Περσῶν ἐπεφόρατο ἀσπαζόμενος, ξυλ-
 λαμβάνεται μὲν ὄγε καὶ οἱ ξὺν αὐτῷ, αὐθις δὲ ἐγκελευσα-
 μένου τοῦ στρατηγοῦ, εἶχοντο τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι.

κθ'. Ὅτι Ἰταλία ἐπὶ τῶν Λογγιβάρδων σχεδὸν ἅπασα
 15 ἐπεπόρθητο. διὸ δὴ καὶ ἐκ τῆς συγκλήτου βουλῆς τῆς πρε-
 σβυτέρας Ῥώμης ἅμα ἱερεῦσιν ἐκ τοῦ προσετώτος [τῆς] ἐν C
 Ῥώμῃ τῶν ἱερῶν πεμφθέντων τινῶν, παρεγένοντο πρεσβευ-
 ὄμενοι ὡς τὸν αὐτοκράτορα, τοῖς ἐκεῖσε μέρεσιν ἐπαρκέσαι.
 ἀλλ' ὁ Περσικὸς πόλεμος ἐν Ἀρμενίᾳ τε κατὰ ταῦτόν καὶ ἐς
 20 τὰ περὶ τὴν ἑῶναν ξυνεστηκῶς τε καὶ οὐκ ἀπολήγων, μᾶλλον
 μὲν οὖν ἐπὶ τὰ μείζονα δυσχερῆ ἐκτεινόμενος, οὐδεμίαν ἀξι-
 ὄλογον συνεχώρησε στρατιάν τε τὸν αὐτοκράτορα, οὐδὲ μὴν
 ἀποχρῶσαν τοῖς ἐκεῖσε πράγμασι δύναμιν στείλαι. ὁμως δὲ

3. ἐρίτιμα H., ἐρύτιμα vulg. 12. δὲ om. vulg. 14. ὑπὸ N.

quae Dei cultui inserviebant, ad Mauricium misit, orans, ut ea pro oppidi redemptione sumeret et ab obsidione desisteret. Sed dux ubi haec audit, quamvis magni pretii essent, tamen contempsit. Ille enim dixit se venisse, non ut sacra expilaret, aut Christo bellum faceret, sed potius ut Christo opitulante et favente bellum gereret, et recta de fide sentientes contra Persas, qui a vera Dei cognitione aberrabant, tueretur. Deinde quaedam secreto cum sacerdote, quae ad negotium, quod inter eos tractabatur, pertinebant, collocutus, concessit, ut rursus in oppidum rediret. Postremo ut rursus sacerdos exiit nihil quicquam. quod ex re esset, afferens, sed aperte Persarum rebus faveret, ipse et qui cum eo erant iussu ducis in vincula coniecti sunt. Romani vero obsidionem continuarunt.

29. Italia tota fere a Longobardis est eversa et diruta. Itaque nonnulli ex Senatu veteris Romae cum quibusdam sacerdotibus, quos qui summae sacrorum praeerat delegaverat, ad Imperatorem legatos venerunt orantes, ut his partibus subveniret. Sed Persicum bellum hoc tempore in Armenia et in Oriente erat, quod non modo non intermittebat, immo in ardentiore contentione ingrave-

A. C. 579 καὶ ἐκ τῶν παρόντων τε καὶ ἐνδεχομένων στρατεύματα ξυνα-
 Ind. 12 γείρας ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς· καὶ τὴν ἄλλην ἐτίθετο ἐπιμέ-
 Tiber. 2 λειάν τε καὶ σπουδὴν, εἰ πῶς τινὰς τῶν ἡγουμένων τοῦ
 D Λογγιβάρδων ἔθρους δεξιῶσθαι δώροις ὑποπέθων καὶ μεγί-
 στας ἐπαγγελλόμενος χάριτας. ἤδη τε πλείστοι τῶν δυνατῶν
 μετετίθεντο ὡς Ῥωμαίους, τὴν ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος ἀφέ-
 λειαν προσδεχόμενοι.

λ'. Ὅτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων Χαγάνος οὐδεμιᾶς
 ἀφορμῆς ἢ σκήψεως λαβόμενος, οὐδὲ ψευδῆ γοῦν κατὰ Ῥω-
 μαίων αἰτίαν ἀξιῶσας τινὰ συνθεῖναι, ἀλλὰ γὰρ καὶ κατὰ το
 τότε ὁμοίως τὸ ἔτος Ταργίτιον πρὸς βασιλέα στείλας, ὡς τὰ
 συνταχθέντα κομίσαιτο τῶν χρημάτων, (ὄγδοήκοντα δὲ χιλι-
 ἀδες ὑπῆρχον εἰς ἔτος ἕκαστον νομισμάτων,) ἐπειδὴ τὸν τε
 ἄλλον φόρτον, ὃν ἐκ τῶν χρημάτων ἐνεπορεύσατο, καὶ τὸ
 χρυσίον ἔχων ἐπανῆκεν ὡς αὐτὸν, ἐκεῖνος ἀναισχυντότατα 15
 P. 127 καὶ βαρβαρώτατα ἄφνω παραλύσας τὴς συνθήκας, ὡς πρὸς
 Τιβέριον τῆς Καίσαρος ἐπιβάντα τύχης εὐθὺς ἐν ἀρχαῖς
 ἐποίησατο, καὶ πανστρατιᾷ κινήσας, ἀφικνεῖται κατὰ δὴ
 τὸν Σάον ποταμὸν, μετὰξὺ Σιρμίου πόλεως καὶ Σιγγηδόνης.
 καὶ γεφυροῦν ἐπεχείρει τὸν ῥοῦν, ἐπιβουλεύων μὲν Σιρμίου
 τῇ πόλει καὶ παραστήσασθαι ταύτην βουλόμενος· δεῖσας δὲ,
 μὴ διακωλυθεῖν πρὸς τῶν Ῥωμαίων τῶν ἐπιφυλαττόντων ἐν
 Σιγγηδόνι καὶ τὴν ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου πείραν τε καὶ ἐπι-

8. Ἀβάρων H., Ἀράβων vulg. 23. Σιγγηδῶν, passim vulg.

scebat. Eo factum est, ut Imperator nullas idoneas copias, quae il-
 larum partium rebus sublevandis sufficerent, mitteret. Verumtamen
 delectu, ut res tulit, habito, exercitum, quem potuit ꝑ misit, at-
 que etiam omne studium et diligentiam adhibuit, quo Longobardo-
 rum duces donis demereretur, quos magna illis praemia retribu-
 rus, ad suas partes traduceret. Itaque plerique ex Longobardorum
 principibus, largitione Imperatoris accepta, ad Romanos defecerunt.

30. Baianus, Avarum Chaganus, eodem anno Targitium ad Im-
 peratorem, qui praestari solita stipendia exigeret, misit, (erant au-
 tem octoginta millia nummorum, quae quotannis pendebantur,) et
 ubi cum reliquis mercibus, quas emerat, et cum auro ad illum red-
 ierat: barbarus, nulla occasione aut causa conficta, ne falsam qui-
 dem accusationem in Romanos comminisci dignatus, impudentissime,
 qui barbaris mos est, foedera, quae cum Tiberio initio eius impe-
 rii fecerat, rupit, et cum omni exercitu movens ad Savum fluvium
 inter Sirmium oppidum, (hoc ex insidiis capere cogitabat,) et Sin-
 gedonem castra ponit, et fluvium ponte iungere suscipit. Cum au-
 tem timeret, ne a Romanis impediretur, qui Singedone in praesi-

στήμην ἐν ταῖς τοῦ ποταμοῦ ναυσὶν ὑφειδόμενος, βουλόμε- A. C. 579
 νός τε πρὸ τοῦ τὴν βουλὴν εἰς τὸ φανερόν ἐκπεσεῖν τὸ ἐγχεί- Ind. 12
 ρημα τελεώσασθαι, πλοῖα συναγείρας κατὰ τὴν ἄνω Παννω- B
 νίαν εἰς τὸν Ἴστρον πολλὰ βαρέα, καὶ οὐ κατὰ λόγον τῆς
 5 ναυπηγικῆς τέχνης, ὅμως ἐκ τῶν ἐνότων μακρὰς συμπηξά-
 μενος στρατιώτιδας ναῦς, καὶ πολλοὺς ἐν αὐταῖς ἐπιβιβάσας
 ὀπλίτας ἐρέτας τε, οὐ κατὰ κόσμον ἀλλὰ βαρβαρικῶς τε καὶ
 ἀνωμάλως ταῖς κώπαις τύπτοντας τὸ ὕδωρ, κινήσας ἀθρόον,
 ταῖς τε ἐπακτρίσι τὸν ποταμὸν, καὶ αὐτὸς μετὰ πάσης τῆς
 10 Ἀβάρων στρατιᾶς πεζῇ διὰ τῆς Σιρμιανῆς πορευόμενος νή-
 σον, παραγίνεται κατὰ τὸν Σάον ποταμὸν. διαταραχθέντων
 δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις Ῥωμαίων καὶ τὸ ἐγχείρημα
 συννησιάντων, τοῦ τε ἐν Σιγγηδόνι στρατηγοῦ, Σήδου τοῦνο- C
 μα, στείλαντος πρὸς τὸν Χαγάνον, καὶ ἐπερωτῶντος ὅτι δὴ
 15 καὶ βουλόμενος, εἰρήνης βεβαίως τε καὶ φιλάς συνεσιώσης
 αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις, πρὸς τὸν Σάον ἀφίκετο ποταμὸν;
 ἅμα δὲ λέγοντος, ὡς οὐ περιόψεται γεφυροῦν ἐπιχειροῦντος
 αὐτοῦ τὸν ποταμὸν, οὐκ ἐπιτρέποντος ὅλως τοῦ αυτοκράτο-
 ρος· οὐ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος ἔφη βούλεσθαι πη-
 20 γυῖναι τὴν γέφυραν, ἄλλως δὲ κατὰ Σκλαβηνῶν χωρεῖν, καὶ
 διαπεραιούμενος τὸν Σάον ἐπιβαίνων τε εἰς τὴν * Ῥώμην αὐθις
 τὸν Ἴστρον διαβήσεσθαι κατ' αὐτῶν, πλοίων αὐτῷ πολλῶν παρὰ

2. πρὸ τοῦ N., πρὸς vulg., πρὶν Val. 5. συμπηξάμενος H.,
 ἀμπηξάμ. vulg. 13. Σιγγηδόνι H. mg., Σιγγιδόνι vulg.
 14. δὴ H. δεῖ vulg. 21. διαπερανούμενος vulg.

diis erant, maxime quod multum usum et scientiam navium flumi-
 nis habebant; consilium suum, antequam in vulgus innotesceret,
 exsecuturus, multa vectoria graviaque navigia in Istro per superio-
 rem Pannoniam coegit, ex quibus, quaecumque nancisci potuit, non
 quidem ad artis navium aedificandarum rationem, tamen naves ea
 magnitudine, ut ad bellum aptae essent, exstruxit, et eas homini-
 bus armatis et remigibus instruxit, qui barbarum in morem incon-
 ditis ictibus aquam verberabant. Ita simul classe magno motu flu-
 mine devecta, cum omnibus Avarum pedestribus copiis per Sirmia-
 nam insulam cursum tenuit, et ad Saum fluvium pervenit. Hoc
 conspecto apparatu, Romani, qui in urbibus in ea parte sitis habi-
 tabant, vehementer sunt perturbati. Erat Sethus Singedone praefec-
 tus. Is ad Chaganum misit, qui ex ipso quaereret, quoniam pax
 et amicitia illi cum Romanis esset, quid sibi vellet, quod ad
 Saum venisset, quem si ponte iungere inconsulto Imperatore ten-
 taret, non passurus esset. Ille, non ut quicquam mali Romanis
 machinaretur, pontem se struere ait, sed ut contra Sclavinos
 expeditionem susciperet. Se transmisso Sao, et finibus Romano-
 rum percursis, rursus Istrum traiecturum, multis ad traiectionem

- A. C. 579 τῶν Ῥωμαίων ἀντοκράτορος ἐς τὴν διάβασιν παρασκευαζομένων.
 Ind. 12 τοῦτο γὰρ δὴ καὶ πρότερον πρὸς χάριν τοῦ Ῥωμαίων βασι-
 Tiber. 2 λέως πράξει, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτων μυριάδας ἐκ τῆς Ῥω-
 V. 86 μαίων γῆς Σκλαβηνοῖς δεδουλωμένων ἐλευθέρως αὐτοῖς Ῥω-
 μαίοις ἀποδοῦναι. νῦν δὲ ὑβρίσθαι μὲν ἔλεγε πρὸς αὐτῶν⁵
 οὐ βουλομένων τὸ συνταχθῆν τηρικαῦτα τέλος παρὰ σφῶν
 καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπ' αὐτὸν κατατιθέσθαι· καὶ πρέσβεις δὲ
 Ἀβάρων σταλέντας πρὸς αὐτῶν ἀγγεῖσθαι. διὰ ταῦτά τε
 ἤκειν ἐς τὸν Σάον, καὶ ἐπὶ τούτῳ πρέσβεις ἐκέλευσε δέξα-
 σθαι παρ' αὐτοῦ τὸν Σῆθον σταλησομένους δι' αὐτοῦ ὡς τόνιο
 ἀντοκράτορα, καὶ αἰτήσοντας παρασκευάσαι κατὰ τὸν Ἰστρον
 αὐτῷ τὰ πλοῖα διαπεραιοῦσθαι μέλλοντι κατὰ Σκλαβηνῶν.
 ὁμνύειν τε ἔλεγεν ἔχειν εἰοίμως τοὺς νομιζομένους μεγίστους
 παρὰ τε Ἀβάροις καὶ Ῥωμαίοις ὄρκους, ὡς οὐδεμίαν τιὰ
 P. 128 κατὰ Ῥωμαίων ἢ κατὰ τῆς Σιρμιῶν πόλεως μηχανώμενος¹⁵
 βλάβην, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τοῦ ἔθνους τῶν Σκλαβηνῶν ἐφόδῳ τὴν
 γέφυραν βούλοιο πῆξασθαι. ταῦτα οὐ πιστὰ μὲν οὔτε Σῆθῳ
 αὐτῷ οὔτε τοῖς ἐν Σιγγηδῶνι ἐδόκει Ῥωμαίοις. ὁμῶς δὲ οὔτε πα-
 ρασκευὴν ἰκανὴν ἔχειν οἰόμενοι, στρατιωτῶν τε ἀλίγων αὐτοῖς·
 παρόντων καὶ δρομύδων νεῶν πολλῶν οὐ παρουσῶν, οἷα τῆς²⁰
 κινήσεως ταύτης ἐξαιφνης τε καὶ ἀπροσδοκῆτως γενομένης· ἅμα
 τε τοῦ Χαγάνου διαπειλεῖν ἀρξαμένον καὶ διαμυρτίρασθαι,
 ὡς αὐτὸς μὲν ταῖς πρὸς Ῥωμαίους συντεθειμέναις αὐτῷ
 1. τῶν] τοῦ conl. B. 5. αὐτῶν Val., αὐτὸν vulg. 10. Σῆ-
 θον H., δῆθον vulg., δῆθεν mg. H. 21. τε N., τῷ vulg.

ab Imperatore Romanorum impetratis navibus. Idem se iam antea in gratiam Romanorum Imperatoris fecisse, et multa Romanorum millia, qui in servitutum a Sclavinis redacti fuissent, libertate donata, Romanis restituisse. Nunc vero dicebat, se a Sclavinis iniuria affectum, quia nollent tributum quotannis illo tempore indictum sibi solvere, tum etiam quia Avarum legatos a se missos sustulissent, et eam esse causam, cur ad Saum accessisset. Itaque Sethum excipere iussit legatos, quos ad Imperatorem mittebat, qui peterent, ut sibi in Sclavinis trajecturo naves per Istrum praeperaret. Adiecit, se per ea, quae et apud Romanos, et Avars sanctissima habentur, paratum iurare, se nullum damnum cogitare aut Romanis, aut oppido Sirmio inferre, sed tantum, quo sibi aditum ad Sclavinis patefaciat, pontem facere instituisse. His quidem Sethus et Romani, qui Singedone erant, minime fidebant. Sed se idoneo exercitu instructos, aut militibus (paucos enim habebant) aut navibus velocibus minime satis paratos esse cogitabant. Hic enim motus de improviso et praeter spem acciderat. Praeterea Chaganus minitari coepit et testificari, se solum conventis inter se et Romanos pacis

περὶ τῆς εἰρήνης ἐμμένονι συνθήκαις, κατὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ A. C. 579
 τε καὶ Ῥωμαίων πολεμίων Σκλαβηῶν χωρῶν οὐκ ἀφῆξεται ^{Ind. 12}
 τοῦ ἔργου τῆς γεφυρώσεως· εἰ δὲ τις θαρῶρῆσοι Ῥωμαίων ^{Tiber. 2}
 ἐν γούν ἀφείναι βέλος κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων πηγνύναι τὴν
 5 γέφυραν, γινώσκειν αὐτούς, ὡς αὐτοὶ τῆς αἰτίας τῆς τῶν
 σπονδῶν ἤρξαντο καταλύσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἅτε ἐκπολε-
 μώσαντας αὐτούς τὸ Ἀβάρων ἔθνος, μὴ μέμφεσθαι, ὅ,τι ἂν
 παρ' αὐτῶν ἢ Ῥωμαίων ἡγεμονία πάθῃ. ταῦτα δεισάντες
 οἱ ἐν Σιγγηδόνι τοὺς ὄρκους γούν αὐτὸν ὀμνύναι προεκα-
 10 λούντο. καὶ ὃς παραντίκα τοὺς τε Ἀβαρικοὺς ὤμνηεν ὄρ-
 κους, ξίφος σπασάμενος καὶ ἐπαρσάμενος ἑαυτῷ τε καὶ C
 τῷ Ἀβάρων ἔθνει παντί, ὡς, εἰ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώ-
 μενος γεφυροῦν βουλευόιτο τὸν Σάον, ὑπὸ ξίφους μὲν αὐτός
 τε καὶ τὸ Ἀβάρων ἅπαν ἀναλωθεῖν φῦλον, τὸν δὲ οὐρανὸν
 15 ἄνωθεν αὐτοῖς καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ Θεὸν πῦρ ἐπαφήσειν,
 καὶ τὰ πέριξ ὄρη καὶ τὰς ἕλας αὐτοῖς ἐπιπεσεῖσθαι, καὶ τὸν
 Σάον ποταμὸν ὑπερβλύσαντα συγκαλύψειν αὐτούς. τοιαῦτα
 βαρβαρικῶς ἀπομοσάμενος ὁ Χαγάνος, „νῦν,” ἔφη, „καὶ τοὺς
 Ῥωμαίους ὄρκους ὀμνύναι βούλομαι.” καὶ ἅμα ἤτει παρ'
 20 αὐτῶν, τί δὴ πιστόν τε καὶ σεβάσμιον ἔχειν νομίζοιεν, καθ'
 οὗ τοὺς ὀμνύντας τὴν τοῦ Θεοῦ μῆνιν, ἣν ἐπιποροῦσιν, οὐκ D
 ἐκφεύξεσθαι. παραχρῆμα οὖν ὁ τῆς Σιγγηδόνος πόλεως τὴν

12. παντοίως, εἰ H. mg. 13. ὑπὸ om ed. Par. 16. αὐτοῖς
 H., αὐτῆς vulg. 21. οὗ τοὺς B., αὐτοῦς vulg. ἣν] ἂν
 ἦ, ἣν H.

conditionibus stare, et quoniam in communes suos et Romanorum
 hostes pergat, minime se opus pontis construendi intermissurum.
 Quodsi quis Romanorum audeat vel unum telum conicere in eos,
 qui ponti aedificando manum admoverent, ab ipsis foederum violan-
 dorum initium factum esse, meminisse eos iussit, et quum ipsi Ava-
 res in bellum impulissent, si quid inde Romanorum res publica de-
 trimenti ceperit, de eo queri vetuit. Hoc veriti Romani, qui Sin-
 gedone erant, Chaganum ad iusiurandum provocarunt. Itaque con-
 festim Avarico ritu iusiurandum ad hunc modum praestitit. Ense
 educto, sibi et Avarum genti dira est imprecatus, si quid mali com-
 minisceretur Romanis in eo, quod pontem super Sao flumine facere
 susceperit, ut ipse et universa gens ad internecionem usque ferro
 periret, coelum ex alto super ipsis, et Deus, qui in coelo est,
 ignem immitteret, silvae et montes casu et ruina illos obtererent,
 et Saus fuivius inundatione eos submergeret. Haec ubi barbaro more
 Chaganus emisit, „Nunc ego, inquit, iusiurandum Romanorum iu-
 rare volo. Tum quaesivit ex ipsis, quid esset, quod sanctum et
 religiosum ducerent, per quod iurantes, si fallerent, dei iram mi-
 nime evitaturos crederent. Tum qui in Singedone urbe summam

- A. C. 579 ἀρχιερωσάνην διέπων τὰς θεσπεσίας βίβλους αὐτῷ διὰ τῶν
 Ind. 12 ἐν μέσῳ τὰς ἀγγελίας διακομιζόντων ἐνεχείρισε. καὶ ὅς, δολε-
 Tiber. 2 ρώτατά πως ἐπικρυψάμενος τὸν νοῦν, ἀνίσταται τε ἐκ τῆς
 καθέδρας, καὶ σὺν φόβῳ δῆθεν πολλῷ καὶ σεβάσματι ταῦτα
 προσποιησάμενος δέχεσθαι, καὶ προσκυνήσας προθυμώτατα, 5
 ὄμνυσι κατὰ τοῦ λαλήσαντος τὰ ἐν ταῖς ἀγίαις διφθέραις
 ῥήματα θεοῦ, μηδὲν τῶν εἰρημένων παρ' αὐτοῦ διαψεύσεσθαι.
 δέχεται τοιγαροῦν ὁ Σῆθος τοὺς παρ' αὐτοῦ πρέσβεις, καὶ
 ἀποστέλλει εἰς τὴν βασιλίδαν Τιβερίῳ τῷ αὐτοκράτορι. ἕως
 δὲ οὗ τε πρέσβεις τὴν εἰς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν ὁδὸν δι- 10
 ἤνουν, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἔμελλε ταῦτα ἀκούσεσθαι, ὁ Χα-
 P. 129 γάνος ἐν μέσῳ διαμελλήσας οὐδὲν, πάσῃ σπουδῇ καὶ πολυ-
 χειρίᾳ, συμπάσης αὐτῷ τῆς Ἀβάρων, ὡς εἰπεῖν, στρατιᾶς
 συμπονούσης, ἐγεφύρου τὸν ποταμὸν, θείναι βουλόμενος
 πρὶν ἢ ὁ αὐτοκράτωρ αὐτοῦ συννοήσας τὸ βούλευμα δια- 15
 κωλύειν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνότων ἐπιχειρήσοι.

λα'. Ὅτι ἀφικόμενων τῶν πρέσβεων τῶν Ἀβάρων εἰς
 τὴν βασιλίδαν, καὶ αἰτούντων τὸν αὐτοκράτορα παρασκευάσαι
 τὰς ναῦς τῷ Χαγάνῳ καὶ τῇ στρατιᾷ τῶν Ἀβάρων ἐς τὸν
 Ἰστρον διαβησομένη κατὰ Σκλαβηνῶν, (θαῤῥοῦντα γὰρ ἤδη
 τὸν Χαγάνον ἐς τὴν φιλίαν τὴν αὐτοῦ τὴν γέφυράν τε ἐς τὴν
 V. 87 Σάον ἐργάζεσθαι ποταμὸν, καὶ βούλεσθαι τοὺς κοινούς

2. ἐνεχείρισε add. H. 5. προθυμώτατα vulg. 6. ὄμνυσι
 vulg. 7. τῶν add. N. 10. εἰς τὴν add. N. δῆνουν
 H., διώδου vulg., διώδευον N. 14. θείναι] πέρασ ἐπιθεῖναι N.

sacrorum potestatem habebat, statim sancta Biblia per internuntios
 tradi iussit. Et ille quidem occultans ea, quae mente volvebat,
 multo cum tremore et magna cum reverentia se ea suscipere simu-
 lans, procedit e cathedra, et alacri animo in genua provolutus, in-
 ravit per deum, qui sacrorum librorum verba emisisset, se in nullo
 eorum, quae dixisset, mentiri et fallere. Itaque Sethus admisit lega-
 tos ab eo missos, et ad Imperatorem Tiberium in regiam urbem
 transmisit. Dum legati iter peragunt, et Imperator eos admittere
 parat, Chaganus interea opus non intermisit, sed omni cura, studio
 et diligentia, toto Avarum exercitu in eam rem incumbente, pon-
 tem super Sao flumine absolvit. Etenim perficere opus statuerat,
 antequam ea res ad Imperatoris cognitionem veniret, ne, si resciret,
 aedificationem disturbare tentaret.

31. Itaque profecti Avarum legati in regiam urbem, ab Impe-
 ratore petierunt, ut naves praepararet Chagano et Avarum exercitui,
 quibus Istro traiecto in Sclavinos moverent. Etenim Chaganum fiden-
 tem amicitia, quae illi cum Romanis erat, iam pontem struere super
 Sao flumine propositumque habere, communes suos hostes et Roma-

ἐχθροὺς αὐτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων Σκλαβηνοὺς ἐκτρέψαι,) — A. C. 579. Ind. 12. Tiber. 2
ταῦτα ἀπαγγειλάντων εὐθύς μὲν τὸ ἐπιχειρήμα καὶ τὴν ἐν-
νοίαν τοῦ Χαγάνου διέγνω σαφῶς ὁ αὐτοκράτωρ, ὡς τὴν Β
πόλιν τὸ Σίρμιον ἐξελεῖν βουλόμενος ἐργάζοιτο τὴν γέφυραν,
5 ἀποκωλύσαι βουλόμενος τὴν τῶν ἀναγκαίων εἰσοκομιδὴν, ὅπως
λιμῶ παραστήσοιτο τὴν πόλιν. οὐ γὰρ ἦν ἀποχρώσας δαπάν-
νας ἐς αὐτὴν προυποθέμενος, τῇ συνεστώσῃ πρὸς Ἀβάρους
εἰρήνῃ θαρσύνων. ἀπορῶν δὲ στρατιῶν, οὐ τι λέγω πρὸς τὴν
Ἀβάρων δύναμιν ἀντιταξομένης, ἀλλ' οὐδὲ ὀλιγίστης ὄλως
10 ὑπαρχούσης αὐτῷ, πάντων τῶν στρατιωτικῶν καταλόγων ἐς C
τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον ἐν Ἀρμενίᾳ τε καὶ τῇ μέσῃ τῶν
ποταμῶν ἐνησχολημένων, ἀπεπροσποιεῖτο δῆθεν ὡς οὐ συννο-
ήσας τὸ βουλευθῆν τῷ Χαγάνῳ. ἔφασκε δὲ βούλεσθαι μὲν
καὶ αὐτὸς κατὰ Σκλαβηνῶν αὐτοὺς χωρῆσαι, πολλὰ τῆς Ῥω-
15 μαίων ἐπικρατείας δηοῦντων· οὐκ εἶναι δὲ τῆς ἐπιχειρήσεως
τὸν καιρὸν Ἀβάροις συμφέροντα, Τούρκων ἤδη περὶ Χερ-
σῶνα ἐστρατοπεδευμένων καὶ ταχεῖαν αἴσθησιν αὐτῶν, ἣν
τὸν Ἴστρον διαπεραιωθῶσι, δεξομένων. ἀλλὰ ἐπισχεῖν γὰρ
νῦν εἶναι καλὸν αὐτοὺς, καὶ ὑπερβαλέσθαι τὴν ἐπιχειρήσιν.
20 αὐτὸς δὲ οὐ πολλοῦ τὴν διάνοιαν γνώσεσθαι Τούρκων, ὅποι
δὲ καὶ τῆς ἐφόδου τὴν ἐννοίαν ἔχοιεν, καὶ ταύτην δῆλην D
ποιήσειεν τῷ Χαγάνῳ. ταῦτα οὐκ ἔλαθε τὸν Ἀβάρων πρε-

4. ἐργάζοιτο B., ἐργάζοι vulg. 8. ἀπορῶν H. mg., ἀπορῶν
vulg. 15. οὐκ εἶναι N., οὐ μείναι vulg.

norum contere et labefactare. Haec legatis nuntiantibus, statim aperte Imperator cognovit conatum et mentem Chagani. Cum enim oppido Sirmio potiri cuperet, pontem fecerat, ut oppidi incolas omnium rerum commeatu intercluderet et fame ad deditionem compelleret. Nam cum Imperator minime paci cum Avaribus compositae diffideret, in urbem commeatus ad obsidionem tolerandam idoneos inveni non curaverat. Praeterea copias, non dico quae satis essent ad resistendum Avaribus, sed ne minimas quidem omnino habebat. Etenim omnes exercitus, quos conscripserat, Persico bello in Armenia et Mesopotamia occupati erant. Quae tamen omnia dissimulabat, tanquam non intelligeret, quo Chaganus tenderet. Itaque Imperator respondit, se quoque velle Sclavinos, quoniam plerasque Romanorum regiones praedati fuerant et latrocinii vexaverant, bello persequi. Sed tunc temporis non opportunum esse Avaribus eam expeditionem suscipere, quia Turci iam circa Chersonem agerent, et si illi Istrum traicerent, celeriter eius rei nuntios accepturi essent. Itaque commodius illis esse supersedere et differre expeditionem in aliud tempus. Quid velint Turci et qua parte progressuri sint, se brevi cogniturum, de quibus omnibus Chaganum certiore facturum. Haec non latebat Avarum legatum, e

Dezippus, Eunapius etc.

- A. C. 579 *σβευτήν ἐξεπίτηδες πρὸς τοῦ βασιλέως συμπεπλασμένα, καὶ*
 Ind. 12 *ὡς τὸν ἀπὸ Τούρκων αὐτοῖς προβαλλόμενος φόβον ἐφεξείν*
 Tiber. 2 *ἤλπιζε τῆς ἐπινοίας αὐτοῦ. ἔδοξε δ' οὖν πείθεσθαι, καὶ*
συνειτίθετο πάντως ἐπισχῆσειν τὸν Χαγάνον. ἦν δὲ οὗτος
ὁ μάλιστα ἐνάγων αὐτὸν αἰεὶ καὶ παροτρύνων ἐς τὸν κατὰ
Ῥωμαίων πόλεμον. καὶ οὗτος μὲν δῶρα, ἔφ' οἷς ὑπέσχετο,
πολλὰ κομισάμενος ἐξώρμησε τῆς βασιλίδος· καὶ συνέβη κατὰ
τὴν Ἰλλυριῶν αὐτὸν διοδεύοντα μετὰ τῶν προπεμπόντων ὀλίγων
Ῥωμαίων πρὸς τῶν κατατρεχόντων τὴν χώραν Σκλαβηνῶν
ἀναιρεθῆναι. οὐ πολλὰ δὲ διέδραμον ἡμέραι, καὶ παραν-10
 P. 130 *τίκα ἕτερος ἦκεν ἐκ τοῦ Χαγάνου σταλείς ἐς τὴν βασιλίδα*
πρεσβευτής, Σόλαχος τὸννομα, ὃς εἰσόδου πρὸς βασιλέα τυ-
χῶν φανερώτατα ἦδη καὶ μετὰ γυμνῆς τῆς ἀναιδείας ἔφη
ᾧδε· „ὡς ὁ Σάος μὲν ἦδη διαπέφρακται ποταμὸς γεφυρω-
θεις, ἡλίθιον τι νομίζω διαβηβαίουσθαι· τὸ γὰρ προδηλό-15
τατον ἐν εἰδόσι λέγειν νόγος τῷ λέγοντι· καὶ οὐδεμία μη-
χανὴ Ῥωμαίους ἐπαρκέσαι Σιρμίῳ τῇ πόλει, μήτε τροφῆς
μήτε μὴν ἑτέρας τινὸς βοηθείας διὰ τοῦ ποταμοῦ τὸ λοιπὸν
ἐς αὐτὴν ἐσπλευσομένης, πλὴν εἰ μὴ τισάντη Ῥωμαίων
ἀφίκοιτο πληθὺς, ὡς δυνάμει καὶ βία τὴν τε τῶν Ἀβάρων
 B *ἀπελάσαι στρατιάν καὶ διαλυῖσαι τὴν γέφυραν.” χρῆναι γοῦν*
τὸν αὐτοκράτορα μηδαμῶς ἐκπολεμῶσαι μιᾷς ἔνεκα πόλεως
εὐτελοῦς, μᾶλλον δὲ χύτρας, (ταύτη γὰρ αὐτῇ δῆπουθεν
 3. ὁ add. B. 8. διοδεύοντα Val., διοδεύειν τὰ vulg. 10. πολ-
 λαι — ἡμέραι B., πολλάς — ἡμέρας vulg. 16. οὐδεμίᾳ μη-
 χανῇ vulg.

re nata ab Imperatore conficta, qui obiecto Turcorum metu Chaganum abducere ab incepto opere sperabat. Sed idem se sentire simulavit et promisit, se effecturum, ut ab ea mente Chaganus desisteret. Itaque legatus, qui praecipue Chaganum ad bellum Romanis inferendum impulerat, amplissimis donis acceptis, quae pro mercede postulaverat, e regia urbe proficiscitur. Sed cum per Illyrium iter faceret cum paucis Romanis ad eum tutandum praemissis, a Sclavinis, excursions in eas partes facientibus, occisus est. Non multis interiectis diebus, ecce alter legatus venit a Chagano in regiam urbem, Solachus nomine, qui apertissima et nuda impudentia ita locutus est: „Ponte iunctum fluvium Saum, supervacuum existimo affirmare. Manifesta enim is, qui probe scienti narrat, vituperatione dignus est. Neque vero ulla arte Romani Sirmium oppidum ab obsidione liberare, neque comeatum, aut aliam ullam rem, quae obsessis levamento sit, flumine in urbem invehere possunt, nisi tantam multitudinem illuc mittant, quae vi et fortitudine possit Avaram exercitum ab obsidione depellere et pontem deicere. Itaque Imperatorem consultius facturam, si pro una minime opu-

ἐχρήσατο τῇ λέξει,) Ἀβάρους τε καὶ τὸν τῶν Ἀβάρων Χαγάνον· ἀλλ' ἐξαγαγόντα σώους ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῇ στρατιώ-^{Ind. 12} τας τε καὶ οἰκήτορας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς ^{Tiber. 2} τῶν φέρεσθαι δυναμένων κτημάτων, παραχωρῆσαι τῷ Χαγάνῳ τῆς πόλεως, γυμνῆς τε καὶ ἐρήμου τὸ λοιπὸν καθεστῶσης. δεδοικέναι γὰρ αὐτὸν, μὴ νῦν μὲν ταῖς τῆς εἰρήνης ἐμμένειν προσποιούντο Ῥωμαῖοι συνθήκαις, μέχρι τὸν κατὰ Περσῶν διαθεῖντο πόλεμον, διαθήμενοι δὲ μετέπειτα πανστρα-
 10 γε δὴπου τὴν πόλιν ἔχοντες κατ' αὐτῶν, καὶ οὔτε ποταμῶ μεταξὺ μεγίστῳ οὔτε μὴν ἑτέρῳ τινὶ δυσχωρίᾳ παντελῶς δι-
 15 ειργόμενοι. σαφές τε εἶναι καὶ φανερώτατον, ὡς οὐκ ἐπὶ καλῷ τῷ Ἀβάρων, εἰρήνης τῷ αυτοκράτορι πρὸς αὐτοὺς σταθερῶς συνενόησης, τηλικαῦτα περὶ τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον
 20 ἠψόκοδομήσατο τείχη. χαιρῆν μὲν γὰρ ἔφασκε τὸν Χαγάνον καὶ ἐπὶ τοῖς καθ' ἕκαστον ἔτος στελλομένοις αὐτῷ παρὰ βα-
 25 σιλέως δώροις. καλὸν γὰρ ὑπάρχειν κτήμα, καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ μὲν οὐδ' ἐσθῆτα σηρικὴν· ἀπάντων δ' οὐδ' ἀξιο-
 30 κτητότερον εἶναι τούτων καὶ τιμιώτερον τὴν ψυχὴν, περὶ 8
 35 οἷς φοβούμενον αὐτὸν καὶ ἀναλογιζόμενον ὡς τὰ πολλὰ τῶν V. 88
 εἰς τὸν φθάσαντα χρόνον κατ' ἐκείνην δὴπου τὴν χώραν ἐπελθόντων ἔθνῶν τοιούτοις δώροις Ῥωμαῖοι προκαλέσαντες, τέλος εἰς καιρὸν ἐπιθέμενοι πανωλεθρίᾳ διέφθειραν, οὐκ

8. διαθήμενοι B., διατιθέμενοι vulg. 17. καλὸν N., κἄν vulg.

lenta urbe, magis pro una olla, (ea enim dictione usus fuerat,) non bellum in Avars et Avarum Chaganum susciperet, sed si contentus educere salvos et incolumes omnes milites Romanos et urbis incolae una cum suis rebus, quicquid earum efferre potuerint, urbem nudam et desertam Chagano cederet. Hunc enim veritum esse, ne Romani stare pacis conditionibus in animo haberent tantisper dum bellum, quod cum Persis gererent, confecerint, eoque confecto, omnibus viribus in Avars impetum facere, quum hanc urbem promptissimum adversus ipsos propugnaculum haberent, neque interiecto fluvio maximo aut alia loci difficultate impedirentur. Ceterum perspicuum et apertum esse, Imperatorem commodi Avarum nullam habuisse rationem, qui, etiam pace constituta, oppidum Sirmium validioribus moenibus cinxerit. Frui quidem Chaganum donis, quae singulis annis accipiat ab Imperatore; nam magni pretii bona esse aurum, argentum et sericam vestem, sed carissimum et pretiosissimum omnium bonorum esse vitam, cui quum timeret, et animo repeteret, Romanos multas gentes in his locis donis et muneribus ad se accijisse et pertraxisse, quas deinde tempore procedente subegerint et funditus everterint, neque donis, neque promissis, neque

- A. C. 579 ἀποστήσασθαι τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐ δώροισι, οὐκ ἐπαγγελί-
Ind. 12
Tiber. 2 αῖς, οὐχ ἑτέρῳ τινὶ τῶν πάντων, πρὶν ἂν τὴν πόλιν τὸ Σίρ-
 μιον χειρωσάμενος τὴν Σιρμιανὴν ἅπασαν οἰκειώσῃται νῆσον,
 ἣν δικαιοτάτα καὶ προσήκειν αὐτῷ Γηπαίδων πρότερον κτή-
 μα γενομένην, αὐτῶν δὲ ὑπὸ Ἀβύρων πολεμηθέντων, ὡς⁵
 ἐντεῦθεν καὶ τὰ κτήματα κατὰ τὸ εἶκος αὐτῷ μᾶλλον καὶ
 οὐ Ῥωμαίοις ἀρμόζειν. ταῦτα ἐτάραξε μὲν, καὶ τὴν διά-
 P. 131 νοιαν δεινῶς ὑπὸ τε ὀργῆς καὶ λύπης συνέχευε τοῦ αὐτοκρά-
 τορος· τοῖς εἰκόσι δὲ, ὡς ἐνῆν, λόγοις καὶ αὐτὸς χρησάμενος
 ἀντέλεξεν ὧδε· „ὡς οὔτε δυνάμει καὶ ἀνδρεία χειρὸς οὔτε ἰ-
 σοφία περιῆλθεν ἡμᾶς ὁ Χαγάνος, ἀλλὰ εἰρήνας τε καὶ συν-
 θήκας καὶ θεὸν τὸν δημοθέντα καθυβρίσας, παντί που δῆλον.
 πλέον δὲ ὅμως οὐδὲ αὐτῷ τὴν ἀπιστίαν οἶμαι παρέξεν· θᾶτ-
 τον γὰρ ἂν αὐτῷ μίαν τῶν θυγατέρων κατεγγυήσω, δυοῖν
 ἑπαρχουσῶν, ἣ τὸ Σίρμιον τὴν πόλιν ἐκὼν παραδώσω. εἰ¹⁵
 δὲ γε δυνάμει καὶ βία ταύτην ἐξέλῃ, καὶ οὕτω τὸν ὑβρι-
 σμένον παρ' αὐτοῦ θεὸν ἐκδικῶν ἀναμένων αὐτὸς ἥκιστα τι
 B καταπροέσθαι τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ἐννοηθεῖν ποτέ.” ἐπὶ
 τούτοις τὸν πρεσβευτὴν ἀποπεμψάμενος, παρεσκευάζετο ἐκ
 τῶν ἐνότων τῇ πόλει ἀμύνειν, στρατιὰν μὲν, ὡς ἐφθην²⁰
 εἰρηκῶς, οὐδὲ βραχεῖαν τινα ἔχων, στρατηγούς δὲ καὶ ἡγε-
 μόνας καὶ λοχαγούς στέλλων, τοὺς μὲν διὰ τῆς Ἰλλυριῶν,
 τοὺς δὲ διὰ Δαλματίας, ὡς ἂν τὴν πόλιν διὰ φρουρᾶς ἔχοιεν.
 3. Σιρμιανὴν H., Σιρμισιανὴν vulg. 4. ἣν δικαιοτάτα Val,
 ἣν δικαιώματα vulg. 5. καταπολεμηθέντων conl. N. 11. ὁ-
 μάς vulg.

ulla alia re illum moveri posse, ut desistat ab incoepto, neque quie-
 turum donec urbem ceperit, et omnem Sirmianam insulam propriam
 sibi fecerit. Sequē iure id facere, quia Gepidarum prius haec in-
 sula fuerit, quorum res et urbes iustius Avars sibi vindicare pos-
 sent, qui eos devicerint, quam Romani. Haec Imperatorem valde
 perturbarunt, et graviter eius mentem ira et dolore perculerunt,
 tamen idonea et ipse, quantum potuit, oratione usus ita respon-
 dit: „Neque copiis, neque fortitudine manus, neque prudentia nos
 Chaganus circumvenit, sed eum pacem et deum, per quem iuravit,
 delusisse, omnibus manifestum est. Nihilominus illi perfidiam pa-
 rum profuturam esse spero. Sed potius unam ex filiabus, quas duas
 habeo, illi desponderem, quam Sirmium oppidum volens traderem.
 Quod si vi expugnarit, ego deum ultorem exspectans, cuius numen
 violavit, imperio Romano me non defuisse existimabo.“ Tum di-
 misso legato, urbi suppetias ferre quoad potuit, paravit. Etenim,
 ut superius dixi, nullas habebat copias, itaque exercituum praefec-
 tos, duces et turmarum ductores, hos per Illyrium, alios per Dal-
 matiam mittit, ut urbem, quoad fieri posset, custodirent.

λβ. Ὅτι Θεόγνις ἐπεὶ ἐν Κασίᾳ καὶ Καρβωναρίᾳ ταῖς A. C. 580
 νήσοις ἐγένετο, λόγων αὐτῷ κινήθτων περὶ σπονδῶν, προσ- Ind. 13
 εδέξυτο. παραγενομένου τε τοῦ Βαϊανοῦ καὶ τοῦ ἵππου Tiber. 3
 ἀποβεβηκότος, τεθείσης οἱ καθέδρας χρυσῆς ἐνίζανει αὐτοῦ,
 5 ἐκ διαλίθων ὑφασμάτων σκευασθείσης αὐτῷ ὥσπερ καλύβης
 τινός. ἀλλὰ γὰρ καὶ ὥσπερ ἀντ' ἐρύματος πρὸ τῶν στέγων C
 αὐτῷ καὶ τοῦ προσώπου προῦβάλλοντο θυρεοὺς, διὰ τὸ μὴ
 ἐκτοξεῦσαι Ῥωμαίους τυχόν οὕτω δὴ ἀθρόον ἐς αὐτόν. ἀτὰρ
 οἱ γὰρ ἀμφὶ Θεόγνιν παραγενομένοι, βραχὺ τι ἀφεστῶτες τοῦ
 10 χωρίου, ἵνα ὁ Βαϊανὸς ἐφεζόμενος ἦν, διελέγετο ἐρμηνέων
 Οὐννων τὰς πίστεις διεσαφηνίζοντο περὶ σπονδῶν. καὶ ὁ
 μὲν Βαϊανὸς ἔφασκε δεῖν ὑπέικειν οἱ Ῥωμαίους ἀμαχητὲ
 τοῦ Σιρμιόν, οἷα δὴ τὸ λοιπὸν μηδεμιᾶς ὑπολελειμμένης
 μηχανῆς ἐς τὸ μὴ ἀλῶναι τὸ ἄστυ. πρὸς τῷ καὶ τῶν ἀναγ-
 15 καίων θάττον ὑποβληθήσεσθαι, τοῦτο μὲν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν
 μεροῖν κεκωλυμένης αὐτῇ τῆς σιτοπομπίας, τοῦτο δὲ καὶ τῆς
 τῶν Ἀβάρων δυνάμεως τῷ πολέμῳ μὴ ὑποχαλώσης, ἄχρῖς
 οὐδ' ὑποχείριον ποιήσονται τὴν πόλιν. προῦβάλλετο δὲ καὶ τινα D
 εὐπρόσωπον αἰτίαν τοῦ ἱμεῖρην δεσπόσαι τοῦ ἄστεως, διὰ
 20 τὸ μὴ αὐτομόλους ἐκ τῆς Ἀβαρικῆς στρατιᾶς, ἀγχιθύρου
 οὐσης τῆς πόλεως, ἐαντοῦς ἐνδιδόναι Ῥωμαίους. τούτων οἱ

1. Θεόγνις, sic, παροξυτόνως; quod in scriptoribus VI. saeculi ex-
 euntis mutare nolui, antiquae in eodem nomine rationis non
 nescius. N. 5. διαλίθων H. mg., δύο λίθων vulg. 9. τε B.,
 τε vulg. 10. διελέγετο] δι' B., διελέγοντο H. 14. τὸ
 vulg. καὶ] καὶ σπάνει N. 15. ἀποκλεισθήσεσθαι B. pro ὑπο-
 βληθ. 22. αὐτός N., αὐτῷ vulg.

3a. Theognis ubi in Casiam et Carbonariam insulas pervenit,
 sermones ad se, ut foedera fierent, delatos excepit: itaque Baianus
 advenit, et de equo descendens, in sella aurea consedit, quae stragulis
 gemmis ornatis in formam tentorii comparata erat. Ante pectus
 illius et vultum propugnaculi modo erat obiectum scutum, ne a Ro-
 manis forte in cum tela iaculantibus appeteretur. Etenim qui cum
 Theogni erant, non longo intervallo distabant a loco, ubi Baianus
 sedebat: itaque Hunni interpretes clara voce fidem datam de indu-
 ciis pronuntiarunt. Tum Baianus dixit, oportere Romanos illi sine
 pugna Sirmium cedere, quia nihil illis opis iam reliqui erat, quo-
 minus oppidum caperetur. Nam praeterquam quod urbem res ne-
 cessariae deficerent, impedita ab utraque parte frumenti invectione,
 etiam Avarum multitudinem nullis laboribus defatigatum iri, usque
 dum urbem suae potestati subiiciant. Proposuit. etiam aliquam ve-
 risimilem causam, cur desideraret urbis dominium adipisci, ne trans-
 fugae ex Avarico exercitu, quia urbs esset illis contentissima, ad Ro-
 manos receptum haberent. Cum haec ad hunc modum locuti essent,

342 EXCERPTA E MENANDRI HISTORIA.

- A. C. 58ο διαλεγομένων, ἀντίπε Θεόγνις, ὡς πρῶτον μὲν οὐδὲ αὐτὸς
 Inl. 13 ἐνδῶσει τῷ πολέμῳ πρότερον, ἢ τὸ Ἀβαρικὸν ἐνδοῦναι· ἀλ-
 Tiber. 3 λως τε μὴ ἐλπίζειν τὸν Βαϊανὸν τοιούτους εὐρήσειν Ῥωμαί-
 ους, ὁποίους καὶ βούλεται. ταῦτα αὐτῶν καὶ τὰ τοιαῦτα ἀπο-
 φηναμένων, καὶ ξυμφωνησάντων οὐδαμῶς πρὸς εἰρήνην, δι-5
 ἀρῆδην Θεόγνις ἀπειρηκῶς τῶν σπονδῶν ἔφη ὡς τὸν Βαϊανὸν
 P. 132 ἀναχωρεῖν τε αὐτὸν καὶ πρὸς πολέμου παράταξιν ἐξοπλιζε-
 σθαι, ἄτε αὔριον καὶ οὐκ ἐς ἀναβολὴν ἀναρῆξοντος αὐτοῦ
 τὴν μάχην. ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν.

contra respondit Theognis, se non prius a bello recessurum, quam Avaricus exercitus cesserit, neque alia conditione Baianum sperare debere, se faciles Romanos ad ea, quae velit, reperturum. Haec inter se altercantibus et concertantibus, aperte foedus Theognis scire recusavit et dixit Baiano, ut se ab oculis Romanorum subduceret, et arma ad pugnam capessendam caperet, tanquam crastina die sine ulla dilatione manus illi secum conserendi potestatem facturus. His dictis abierunt.

ΒΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
ΠΡΟΣ ΕΘΝΗ.

EX HISTORIA
MENANDRI PROTECTORIS
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS ROMANORUM
AD GENTES.

ARGUMENTUM.

Iustinianus Hunnos Utigueros contra Cotriguros excitat (1). Amnigus, dux Francorum, Romanis bellum minatur (2). Petrus Patricius, Iustiniani legatus, et Zichus, a Chosroë missus, in confiniis utriusque imperii congressi de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda agunt. Quum Suaniam provinciam poscenti Romano nequaquam concederet legatus Persarum, Petrus ad Chosroëm ipsum proficiscitur, ut ab eo aequiores condiciones impetret (3). Petrus de Suania nihil amplius precibus consecutus pacem componit: Byzantium reversus moritur (4). Iustinus Imperator Ioannem legatum ad Chosroëm mittit, qui de cedenda Suania ageret: verum is infecta re Byzantium redit (5). Ioannes ob rem male gestam omnibus honoribus exiit (6). Zemarchi legatio ad Turcos (7). Descriptio itineris eius et congressus cum Disabulo, Turcorum duce (8). Targitius, Avarum legatus, Sirmium oppidum et pecunias sibi tradi petens, superbe a Iustino dimittitur (9). Zacharias medicus a Sophia Imperatrice ad Chosroëm missus annuas inducias cum Persis componit (10). Traianus post Zachariam missus quinque annorum inducias paciscitur (11). Quas quum Tiberius accipere detrectet, Persas in fines Romanorum incursiones faciunt (12). Legatio Theodori, Bacchi filii, ad Chosroëm, quem in Armenia beligerantem comitatur (13). Valentinus, Romanorum ad Turcos legatus, a Turzatho, duce eorum, contumeliis afficitur (14). Turci bellum Romanis inferunt (15). Baianus, Avarum dux, a Tiberio Caesare instigatus cum magno exercitu in sedes Sclavinorum irrumpit (16). Chosroës inter ipsas pacis actiones bellum cum Ro-

manis renovat (17). Eodem tempore Zacharias ad Chosroem et Pherogduthes ad Tiberium de pace legati mittuntur (18). Zacharias et Theodorus cum aequis pacis conditionibus ad Persas missi, ab Hormisda, post Chosroem Persarum rege, indigne excepti, infectis rebus domum revertuntur (19). Zacharias iterum a Tiberio ad pacem componendam in Persiam missus in confiniis cum Audigan legato Persarum, convenit, sed longis disceptationibus nihil efficitur (20). Romani Sirmium urbem Baiano, Avarum duci, dedere coguntur (21).

P.A.C.558
Ind.6
Justin. 32
P.132
V. 89
B

α. Ὅτι ἐπειδὴ Μῆδοι τῇ περιμαχίῳ τῶν Κόλχων χώρᾳ προσκαθεζόμενοι, ὡς ἂν ποιήσονται γε αὐτὴν κατήκοον, μετὰ πολλοὺς ὄσους ἀγῶνας, χρόνου τε συχοῦ τριβέντος αὐτοῖς, οὐδὲν τι περαιτέρω ἔδρασαν· ἀλλὰ γὰρ τὰ τε πλείονα τῆς Λαζικῆς καὶ ὁ Φᾶσις ἢ πόλις, ἐνθαῦ λέγεται εἶναι τὰ τοῦ Αἰήτου βασιλεία, οὐδὲν ἦντον ὑπὸ Ῥωμαίους ἐτύγγανον ὄντα· τέλος δὲ ἔδοξε Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ὧν μὲν ἐν κατοχῇ ὑπῆρχον, εἴτε φρούρια εἴτε ἕτερα ἄλλα, οὔτε μεταθεῖναι, εἶναι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ μέχρῳ οὗ ἀσφαλέστερον διευκρινηθεῖν τὰ τῆς διαφορᾶς. καίτοι οἱ οὐκ ἄλλως, ἐκεχειρία τε τις ἐγεγόνει ὅσον οὐπω τελεωτάτης εἰρήνης ἔχουσα ἐλπίδα, τὰ τε μέγιστα τῶν πολιτευμάτων ἡσυχίαν ἤγον. ἐπεὶ οὖν ταῦτα τῆδε ἐχώρει καὶ οἱ γε ἀμφὶ τὸν Ζαβέργαν Οὐννοι πόρρω που τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπεληλαμένοι ἐτύγγανον, τηρικαῦτα Ἰουστινιανὸς (ἐν νῶι γὰρ εἶχεν, ὡς ἐλεύσονται καὶ αὐθις οἱ Κοτρίγουροι δηώσοντες τὰ ἐπὶ Θράκης,) ἐγκείμενός τε ἦν τῷ

10. τὰ τῆς Η., τε τῆς vulg. 14. Ζαβέργαν vulg. 16. ἐν νῶι Η., ἐν φῶι vulg. Κοτρίγουροι N., v. Agath. pag. 301, 6, Κοτράγηροι vulg. hic et infra.

1. **M**edi in Colchorum regionem, de qua certabatur, irruerant, ut ipsam sibi subiicerent, et post multa et varia certamina multumque temporis consumptum nihil quicquam profecerunt. Etenim maxima pars Lazicae regionis, maxime vero Phasis urbs, ubi quondam, ut aiunt, Aetis regia fuit, nihilominus semper remanserant in fide et potestate Romanorum. Itaque Romanis et Persis a possessione sive oppidorum munitorum, sive aliarum rerum, quae quisque bello occupaverat, discedere minime placuit, sed ut omnia in eodem statu manerent, donec controversia prorsus diiudicaretur. Quod quum utrinque decretum esset, induciae factae sunt, quae spem praebabant, fore, ut brevi perfecta pax componeretur: quo facto maxima illa duo imperia quiescebant. Haec quum ita gesta essent et Hunni, qui Zaberгани parebant, longe ab imperii Romani finibus fuissent repulsi, Iustinianus suspicans, Cotriguros iterum

Σανδιλχῶ τῶ τῶν Οὐτιγούρων ἡγεμόνῳ, ἀνέει δὲ οὐδαμῶς P.A.C.358
 παραινῶν, πρεσβείας τε συχνὰς ἐκπέμπων καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ Ind. 6
 τροπῆ ἀνερεθίζων, ὡς ἂν ἀμωσγέντως ἐκπολεμῶσῃ γε αὐτὸν Iustin: 3a
 ὡς τὸν Ζαβεργάν. προσετίθει δὲ ταῖς ὡς τὸν Σάνδιλχον
 ἑαγγελίαις ὁ αὐτοκράτωρ, ὡς, εἴ γε καταγωνίσοιτο τοὺς Κο-
 τριγούρους, καὶ τὰ ὅσα ἐτήσια χρήματα ἐκ τῆς Ῥωμαίων
 ἐπικρατείας ἀπονεμηθέντα ἦσαν τῷ Ζαβέρῳ, μεταθήσειν
 ὡς αὐτόν. καὶ τοίνυν ὁ Σάνδιλχος (Ῥωμαίοις γὰρ ἐπιτή-
 δειος ἐβούλετο εἶναι) βασιλεὶ ἐσήμηγεν, ὡς „πέφυκεν οὐχ
 τοῦσιον μὲν οὐδὲ ἄλλως εὐπρεπὲς τοὺς ὁμοφύλους ἀφασίσαι
 ἄρδην, μὴ ποτε ὁμόγλωσσοί τε εἶσι καὶ ὁμόσκευοι ἡμῶν, καὶ
 ὁμοίᾳ χρῶνται στολῇ καὶ διαίτῃ, ἀλλ' ὅτι καὶ συγγενεῖς καὶ P. 133
 ἐτέροις τισὶ τετάχεται ἡγεμόσιν. ὅμως δ' οὖν (Ἰουστινιανὸς
 μὲν γὰρ ὁ τὰ τοιαῦτα ἐγκελευσάμενος) καὶ αὐτίκα τὴν ἵππον
 15 τοὺς Κοτριγούρους ἀφελόμενος οἰκεῖον ποιήσομαι κτῆμα, ὡς
 ἂν μὴ ἔχοιεν ὅτι οὐχόμενοι σίνοντο τοὺς Ῥωμαίους.”

β. Ὅτι Ἀμμίγος ὁ Φράγγος ἐστρατοπεδεύσατο ἀντικρῶ f.A.C.561
 τοῦ ποταμοῦ Ἀττίσου, ἧ προσδόκιμοι ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι δια- Ind. 9
 βήσεσθαι. ὁ δὲ Ναρσῆς τοῦτο ἐγνωκῶς Παμφρόνιον, ὅς ἐν Iustin. 35
 20 τοῖς βασιλέωσ πατράσιν ἐτέλει, καὶ Βοῦνον, προεστῶτα τῆς
 αὐτοῦ βασιλέωσ περιουσίας, ἐκπέμπει πρεσβευσομένῳ ἄμφω B
 ὡς Ἀμμίγον, ἐδήλωσέ τε αὐτῷ ἐκ ποδῶν γενέσθαι καὶ μη-

1. Οὐτιγούρων vulg. δὲ] τε coni. B. 4. προσετίθει H., προσ-
 τίθει vulg. 9. ἐσήμηγεν H., σεσέμηγεν vulg. 11. ποτε] ὅτι
 coni. B. ὁμόσκευοι H., ὁμόσκευοι vulg. 12. κἂν ἐτέροις] N.
 18. ἧ H., ἧ vulg. 20. Βῶνον coni. N. 21. πρεσβευσομένῳ vulg.

Thraciam populationibus vexatum venturos, totus in Sandilchum, Utiguratorum ducem, incubuit, quem frequentibus legationibus hortari non destitit, et omni ratione ad bellum contra Zaberganem excitare conatus est. Praeter alias condiciones Imperator Sandilcho pollicitus est, si Cotriguros debellasset, ad ipsum annuas pecuniarum pensiones, quae quotannis Zabergani pendebantur, reddituras esse. Itaque Sandilchus, tametsi necessitudinem sibi cum Romanis esse cuperet, Imperatori significavit, minime sibi pium aut decens fore omnes suos contribules ad internecionem usque delere. „Nam non solum, inquit, illi eadem nobiscum lingua et vivendi ratione utuntur, sed etiam sunt nostri consanguinei, quamvis aliis ducibus pareant. Nihilominus (Iustinianus enim est, qui hoc nobis imperet,) omnes Cotriguratorum equos illis ademptos nostros faciemus, ne habeant, quo vecti et insidentes Romanis amplius noceant.

2. Ammigus Francus castra locavit ex adverso fluminis Athesis, quod Romani transire constituerant. Hoc cognito Narses Pamphronium, qui unus ex Patriciis erat, et Bonum, comitem rei privatae Imperatoris legatos ad Ammigum mittit. Per hos denuntiavit

f. A. C. 561 δαμῶς πόλεμον αὐθις κινήσαι κατὰ Ῥωμαίων· ἐκχειρία
 Ind. 9 γὰρ τις ἐγγόνοι μεταξὺ τοῦ χρόνου Φράγγοις τε καὶ Ῥω-
 Iustin. 35 μαίοις. ὁ δὲ Ἀμμίγος διὰ τῶν πρέσβειων ἀπεκρίνατο, ὡς
 οὐκ ἐνδύσοι ποτὲ ἔσθ' ἂν αὐτῷ τὸ ἀκόντιον οἰατέ ἔστι κρα-
 δαίνειν ἢ χεῖρ. 5

A. C. 562 γ'. Ὅτι ἀνὰ τὴν ἔω τε καὶ Ἀρμενίαν τελευτάτη τις
 Ind. 10 εἶναι εἰρήνη ἐδόκει, κατὰ δὲ τὴν Λαζικὴν ἐκχειρία ἦν Ῥω-
 Iustin. 36 μαίοις τε καὶ Πέρσαις. ἐπεὶ οὖν ὥσπερ ἡμιτελῆ τὰ τῆς εἰ-
 ρήνης ὑπῆρχεν, ἐδέδοκτο δὲ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τοῖς
 C βασιθεῦσι πληρεστάτην ἡσυχίαν ἄγειν, τούτου ἕνεκα Ἰουστι-10
 νιανὸς στέλλει Πέτρον, ὃς τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ταγματῶν

V. 90 ἡγεῖτο, διαλεχθησόμενον Χοσρόη περὶ τῶν καθόλου σπον-
 δῶν. καὶ τοῖνον ἀφικομένου ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ Δάρας, κα-
 τὰδὴλόν τε ποιήσαντος τῷ τῶν ἐξῶν βαρβάρων βασιλεῖ, ὡς
 πάρεστιν ἐπιπικρυκευσόμενος ἀμφὶ τοῦ καταθέσθαι τὰ ὄπλα¹⁵
 ἕκασταχόσος, ἐκπέμπεται αὐτόθι καὶ Περσῶν πρεσβευτῆς,
 ᾧ δῆτα ὑπῆρχε μὲν ἀξίωμα τὸ Ζίχ, μέγιστόν τι τοῦτο παρὰ
 τοῖς Πέρσαις γέρας, προσηγορία δὲ αὐτοῦ Ἰεσδεγουσνάφ.
 οὔτος δὲ παρευναστήρ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως ὑπῆρχε. καὶ
 τοῖνον ἐν ταύτῃ γενόμενοι οἱ πρέσβεις, καὶ τῶν κατ' αὐτῶν²⁰

D ἐπιχωρίων ἀρχόντων εἰς ἐν ξυναθροισθέντων, κατέστησαν ἐς
 ἐκκλησίαν. καὶ Πέτρος ὁ τῶν Ῥωμαίων πρεσβευτῆς, ἀπο-
 χρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων,

2. τις H., τι vulg. 15. ἐπιπικρυκευσόμενος B., ἐπιπικρυκευ-
 σάμενος vulg., ἐπιπικρυκευσάμενος Val. 17. ἀξίωμα τὸ H.,
 ἀξιώματι vulg. 19. αὐτὸν H., αὐτῷ vulg. 20. ἐν ταύτῃ B., ἐν
 αὐτῷ vulg.

Ammigo, ut decederet, neque iterum bellum contra Romanos gere-
 ret. Induciae enim per id tempus inter Francos et Romanos factae
 erant. Ammigo vero respondit, se non cessurum, quamdiu manus
 telum iaculari posset.

3. Per Orientem et Armeniam perfecta pax esse videbatur.
 At per Lazicam Romani inducias cum Persis pepigerant. Itaque
 quum ad perfectam pacis constitutionem non multum desideraretur,
 et utriusque populi reges quietem penitus restituere cuperent, Iu-
 stinianus Petrum, magistrum officiorum, ad Chosroën mittit, qui
 de pace in universum ageret. Is ad fines circa Daras oppidum ac-
 cedens significavit Orientalium barbarorum regi, se illic adesse, ut
 de armis ab utraque parte ponendis foedere conveniret. Illuc quo-
 que missus a Persis legatus dignitate Zichus, quae maximae est
 apud Persas auctoritatis, nomine Iesdegusnaph, qui erat etiam re-
 gis cubicularius, advenit. Legati igitur convenerunt, et una quoque
 cum illis ipsarum regionum viri primarii, ut de his rebus delibera-
 rent, sunt congregati. Apud quos Petrus, Romanorum legatus,

ἔλεξεν ὧδε· „πάρεισμεν, ὧ ἄνδρες Πέρσαι, πρὸς τοῦ Ῥω- A. C. 56a
 μαίων βασιλέως σταλέντες. ὁποῖος δὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς, Ind. 10
 περιττόν ἂν εἶη λέγειν, πραγμάτων τὸν ἄνδρα διηγουμένον Justin. 36
 ὑμῖν. πάρειμι μὲν οὖν ἐφ' ᾧ τὰ τῆς ἤδη γεγενημένης ἐς τε-
 5 λειωτάτην εἰρήνην μετασκευάσαι. ἀναδιδάξαι δὲ βούλομαι
 πρότερον πρὸς οἷαν ὑμῖν πολιτείαν καὶ ὄσσην αἱ σπονδαὶ βε-
 βαιωθήσονται. ἀλλ' εἰ καὶ τις μεγαλορῶντων εἶναι δόξω,
 τὸ συνοῖσον ἀμφοτέραις ταῖς πολιτείαις θηρώμενοι μὴ ἀχθε-
 σθῆτε τῇ περιττολογίᾳ. οὐκ ἐς μακρὰν γὰρ ἐν δέοντι δόξω
 10 τὰ τοιαῦτα λελέχθαι, ἐπαινεθήσομαι τε πρὸς ὑμῶν, τῶν
 πραγμάτων ὑμᾶς ἀναδιδασκόντων τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀφέ- P. 134
 λειαν. γενήσονται τοίνυν ὑμῖν αἱ ξυνθήκαι πρὸς Ῥωμαίους.
 ἀρκέσει δὲ Ῥωμαίους εἰπεῖν· δηλοῖ γὰρ ἡ προσηγορία τὰ
 λειπόμενα. χρεῶν οὖν ὑμᾶς, ὡς πρὸς τοσαύτην πολιτείαν
 15 ὑπεπεισομένους καὶ οὐ περὶ βραχέων βουλευομένους, τὰ κάλ-
 λιστά τε καὶ συνοῖσεντα μᾶλλον ἐλέσθαι, καὶ ἀντὶ τῶν ἀδή-
 λων τοῦ πολέμου τὸ προδηλότατον πᾶσιν ἀνθρώποις, τὴν
 εἰρήνην, ἀγαθὸν ἀσπάζεσθαι. καὶ μὴ τις ὑμᾶς ἀπατάτω
 λογισμὸς, ὡς νενικήκατε Ῥωμαίους, ἐπηρμένον τῷ τῆν
 20 Ἀντιόχειαν ἀλῶναι πρὸς ὑμῶν καὶ ἄττα Ῥωμαϊκὰ χωρία. B
 τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐτυχίας ὁ θεὸς ἐκόλασεν
 ἐν τούτῳ, τῷ μὴ νομίζειν ἄνθρωπον ἀνθρώπου διαφέρειν

6. οἶαν H., οἶα vulg. 9. δόξει Cl., δεῖξει vulg.

quam omnibus disciplinis valde excultus, tum praecepit in iure ver-
 satus, „Adsumus, o viri Persae, inquit, a Romanorum Imperatore
 missi. Quis vero et qualis sit noster Imperator, supervacuum est
 dicere. Etenim eius opera vobis virum demonstrant et indicant.
 Adsum igitur, ut iam initas et factas conventiones ad perfectam et
 absolutam pacem traducam. Ego vero primum quali et quam poten-
 ti cum populo amicitiam contracturi sitis, vobis ostendere volo.
 Quodsi multus in dicendo esse videbor, tamen quod Romanis et
 Persis conducatur respicientes, quaeso ne orationis longitudine offen-
 damini. Nam brevi, haec opportuno dicta esse, apparebit et lau-
 dem a vobis consequar, cum res ipsae vos docuerint eam quam ex
 oratione mea capietis utilitatem. Vos igitur foedus et amicitiam
 contrahetis cum Romanis; sufficit vero dicere Romanos. Etenim
 hac sola denominatione reliqua facile intelliguntur. Oportet igitur,
 quandoquidem vos cum tam potenti gente foedus initis, neque de rebus
 parvi momenti consilium habetis, honestissima et utilissima quae-
 que capessere et pro incertis belli certissimum omnibus mortalibus
 bonum, pacem, amplecti et servare. At ne qua blanda cogitatio
 vos deludat, tanquam Romanos viceritis, elati, quod Antiochiam et
 alia quaedam ignobilia loca, quae Romanorum erant, cepistis, in

A. C. 56² πολὺ. καὶ εἰ μὲν τὸ φύσει δίκαιον ἐκράτει, οὔτε ζητόρων
 Ind. 10 οὔτε νόμων ἀκριβείας οὔτε μὴν ἐκκλησίας καὶ τῆς περὶ ταῦτα
 Iustin. 36 ποικιλίας τῶν λόγων ἔδει· ἀνθαίρετα γὰρ τοῖς βιωφελέσει
 τῶν πραγμάτων προσετέθημεν. ἐπειδὴ δὲ πάντες ἄνθρωποι
 δίκαια καθεστάναι νομίζομεν, προσδεῖ καὶ τῆς ἐκ τῶν λόγων⁵
 τερθρείας ἡμῖν. τοιγαροῦν καὶ ἐς ἐκκλησίαν ζυνηλεύσαμεν,
 C ὡς ἂν πείσοιμεν ἕκαστοι τοὺς δεινότητι λόγων ἐπικεικίς εἶναι.
 ὅτι μὲν οὖν ἀγαθὸν εἰρήνη καὶ τοῦναντίον πονηρὸν ὁ πόλε-
 μος, οὐδεὶς ἀντερεῖ. εἰ γὰρ καὶ παρὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀν-
 θρώπων δόξαν βέβαιον ἠγησόμεθα τὸ νικᾶν, οἶμαι τὸν νε-10
 νικηκότα κάκιστα ζῆν ἔξ ὧν δακρύουσιν ἕτεροι. οὕτω δὴ
 που καὶ τὸ κρατεῖν λυπηρὸν, μὴ τί γε τὸ κρατεῖσθαι λυπη-
 ρότερον. διὸ τοῖνον ὁ καθ' ἡμῶς βασιλεὺς ἀπέσταλκε σπει-
 σομένους ἡμῶς καὶ προτέρους ἱκετεύσοντας καταθέσθαι τὸν
 πόλεμον, οὐχ ὡς δεδιῶς μὲν τὰ πολέμια, φοβούμενος δὲ, μὴ¹⁵
 D προφθάσοιτε διαλεγόμενοι πρότεροι περὶ τῆς εἰρήνης τῆς
 † φιλιώτης ἡμῖν. μὴ δῆτα οὖν, ὡς πρὸς τῆς τῶν θορύβων
 ἀπαλλαγῆς, τὰς κατ' ἀλλήλων ἐπεκτείνωμεν δυσμενείας. πο-
 λιτείας γὰρ εἰς πολιτευομένης ἀλλότριον πέφυκέν πως τὸ μὴ
 στοχάζεσθαι τῶν συμβησομένων ἐκ τοῦ πολέμου. διαγραφέ-20

4. προσετέθη μὲν vulg. 5. νομίζομεν] τὰ κεχαρισμένα add.
 N. προσδεῖ N., πρὸς δὴ vulg. 7. πείσοιμεν ed. Par. ἕκα-
 στοὶ τοὺς] ἡμᾶς αὐτοὺς conl. B., ἄλλους add. N.

hoc deus felicitatem Romanorum, quae nimia erat, punivit, neque hominem homini multam praestare debere indicavit. Quodsi quod natura iustum est dominaretur, nihil opus esset neque rhetorum, neque legum cultu et diligentia, nec concionibus, aut orationum ubertate, quae in his usurpatur. Sponte enim rerum utilitatem sequeremur. Sed quum omnes mortales, quae sibi placent, iusta esse velint: etiam orationis illecebris nobis opus est. Hanc ob causam convenimus, ut unusquisque nostrum evincat orationis vi et gravitate, se iustum esse. Pacem vero bonam esse, bellum autem rem malam, nemo dubitat, etiamsi, contra id, quod vulgo homines opinantur, certum exploratumque haberemus nos victoriam adepturos, opinor tamen, eum, qui vicit, infeliciter agere, quod alterum graviter afflictum videt. Sic igitur vincere quoque molestum est, etsi vinci est molestius. Itaque noster Imperator misit nos, ut foedera vobiscum iniuremus, et priores deprecemur, ut bellum deponatis: non quod timeat adversam belli fortunam, sed ne cum praeventis in pace, quae nobis tam cara est, petenda. Itaque non amplius foveamus inimicitias nostras, ut tandem aliquando belli curis et molestiis liberemur. Alienum est enim ab omni re publica bene constituta, non providere casus, qui in bello accidere possunt. Unusquisque vestrum quaeso ante oculos ponat, et apud animam

τῶ τις ἑμῶν ἐν ταῖς ψυχικαῖς θεωρίαις ὥσπερ παρόντας A. C. 56a
 τοὺς πεπτωκότας κατολοφυρομένους· ἀναλογιζέσθω καὶ τὰς ^{Incl. 10}
 καιρίας τῶν πληγῶν ἐπιδεικνύντας ἀποικτιζομένους τε καὶ ^{Iustin. 36}
 ἐπεγκαλοῦντας ὡς τῇ κρατούντων ἀβουλίᾳ διέφθαρται τὸ
 ὕπηκοον· εἶτα τοὺς περιόντας εἰσπράττοντας ἡμᾶς τοὺς ἀπο-
 λωλότας τυχὸν μὲν γονεῖς, τυχὸν δὲ παῖδας, ξυμβὰν δὲ V. 91
 τοὺς φιλιτάτους, ἣ τὸν ὄντιναοῦν καὶ ἀπλῶς ἄνθρωπον. ἐν-P. 135
 θνηθῶμεν χηρωθείσας τὰς οἰκίας ἀνδρῶν, καὶ τὴν νεωτά-
 την ἡλικίαν ὀρφανισθεῖσαν, καὶ πανταχοῦ μεριζόμενον τὸν
 10 θρηῆνον, ἐφ' ἑκάστῳ συγγενείας ὀνόματι. εἰ γὰρ καὶ δοίημεν
 τὸ πίπτειν ὑπὲρ πατρίδος εἶναι καλὸν, πάσης ἀφροσύνης
 ἔστιν ἀνάπλεων δύνασθαι μὲν ἄνευ κινδύνων χάριν ἐκτίνειν
 τῇ θρησαμένη, τῷ δὲ δοκεῖν μειονεκτεῖσθαι τῶν ἀντιπάλων
 μὴ βούλεσθαι. οἶμαι καὶ τὴν Περσίδα γῆν καὶ τὴν Ῥώμην
 15 αὐτὴν, εἴπερ ἡδύναντο φωνὰς ἀφιέναι, ταῦτα δήπουθεν
 ἡμᾶς ἀντιβολεῖν. μὴ οὖν αἰσχυνθῶμεν τοῦ πολέμου κατα-
 θέσθαι τὸ φορτίον. τὸ γὰρ ἐπικαίρως ἅπαντα πρᾶσσειν μᾶλ-
 λον ἡμῖν προσοίσει τῆς ἀνδρείας τὴν εὐκλειαν. μηδέ τις ἡμῖν,
 ἐς προκάλυμμα τοῦ μὴ ἐθέλειν κατατιθέναι τὰ ὄπλα, τοῦτο
 20 δὲ τὸ κάλλιστον τὴν εἰρήνην δυσεύρετον εἶναι τι χρῆμα καὶ
 δυσπόριστον εἶποι. οὐ γὰρ, ὡς οἴονται πολλοί, τὰ κάκιστα
 μὲν προχειρότατα καὶ αὐθαίρετα προσίπταται τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, τὰ δὲ ἀβέλτιστα τῶν πράξεων διαδιδράσκει τε καὶ

18. προσοίσει H., πρόσσεισι vulg. τις ἑμῖν vulg.

suum contempletur, tanquam praesentes, eos, qui cum acerbo dolore
 cadunt; recordetur eorum, qui letalia vulnera ostendentes lamen-
 tantur, et dominantes incusant, quasi pravo eorum consilio subditi
 pereant: deinde etiam superstites consideremus, qui a nobis repe-
 tunt eos, quos in bello amiserunt, forte parentes, forte liberos, ut
 plurimum certe amicissimos quosque, aut alium quemvis hominem.
 Denique animo lustremus viduatas viris domos et infirmissimam ae-
 tatem, patribus et matribus orbatam, et passim diffusum per omne
 cognationis nomen luctum. Nam etsi dederimus, honestum esse
 mori pro patria, tamen summae dementiae est, quum possimus si-
 ne periculo terrae altrici gratiam referre, id recusare, quia nobis
 non idem cum adversariis consecuti esse videmur. Opinor Persidem
 terram et Romanam, si possint vocem emittere, hoc a nobis postu-
 laturas fuisse. Quare neminem nostrum pudeat deponere belli
 onus. Nam prudenter omnia instituendo melius famae nostrae con-
 sulemus, quam bellica virtute. Ne vero quisquam hanc nobis belli
 non omittendi causam obiciat, quod pulcherrimum illud pacis bene-
 ficium haud facile inveniri et comparari possit. Non enim, ut multi
 existimant, pessima quaeque prompte et ultro in sinum hominum

A. C. 562 διολισθαίνει καὶ δυσάλωτα πέφυκὲ πως. πᾶν γὰρ ἀγαθὸν
 Incl. 10 εἰρήνη δοκεῖ . . . ἐγὼ δὲ κατεπλάγην ἂν ταῖς κομψολογί-
 Iustin. 36 αῖς, εἰ μὴ Ῥωμαῖοι μὲν ὑμεῖς, ἡμεῖς δὲ Πέρσαι ἐτυγχά-
 Cρομεν ὄντες. μὴ οὖν οἴεσθε περιόδιον ῥημάτων λήσειν ἡμᾶς,
 ὁποιοὶ τινες καθεστῶτες ἤκετε τευξόμενοι τοῦ συνοίσοντος. 5
 ἐπειδὴ δὲ προβάλλεσθε τὴν εἰρήνην ὥσπερ παραπέτασμα τῆς
 δειλίας, καὶ ταύτη τὸ φανερώτατον τῆς ἀτιμίας ἐπισκιάζειν
 οἴεσθε, βραχέα διαλεχθεῖην· οὐ γὰρ σύνηδες ἀνδρὶ Πέρσῃ
 περιττολογία διεξιέναι τῶν πραγμάτων τὰ καιρία. Χοσρόης
 ὁ πάντων ἀνθρώπων, εἴπερ βούλεται, βασιλεὺς, οὔτε τῆνιο
 Ἀντιοχείας ἄλωσιν ἐγκαλλώπισμά τι καὶ ἐγκώμιον ἑαυτῷ πε-
 ριτίθῃσιν. εἰ γὰρ καὶ φοβερὸν ὑμῖν καὶ ἐργωδέστατον εἶναι
 δοκεῖ τὸ παρ' ἡμῶν πραχθῆν, ὅμως ἡμεῖς πάρεργον ἡγού-
 μεθα τὸν ὄντιναοῦν τῶν πολεμίων νικᾶν. πεπαιδευέμεθα γὰρ
 ἀκριβῶς τὸ κρατεῖν, καθόσον τὰ λοιπὰ τῶν ἀνθρώπων γένηται 15
 Δικρατεῖσθαι μεμαθήκασιν ὑφ' ἡμῶν. οὔτε μὴν ἑτέρας Ῥω-
 μαϊκῆς πόλεως καταστροφή πρὸς ὄγκον ἡμᾶς ἐξαίρει ποτέ·
 τὸ γὰρ προχειρότατον ἡμῖν οὐ θαυμαστόν. καὶ ταῦτα μὲν ἀρ-
 κέσει πρὸς ἔλεγχον τῆς μάτην ἀπερῆμιμένης παρ' ὑμῶν ἀδο-
 λεσχίας. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ σύνηδες πράττουσι, περὶ σπονδῶν
 πρότεροι διαλεγόμενοι Πέρσαις. ἡσσηθῆναι πρὸς ἡμῶν νευ-

2. Deest initium orationis legati Persarum. 3. τυγχάνομεν
 vulg. 5. τευξόμενοι H., εὐξόμενοι vulg. 19. τῆς] τοῦ vulg.
 21. ἡσσηθέντες N.

advolant, optima diffugiunt, et sese a nobis subtrahunt; tanquam
 natura ita comparata sint, ut vix apprehendi et tenevi possint.
 Pax enim ex omni parte bonum censetur. . . . Ego quidem ve-
 stris verborum praestigiis moverer, nisi vos Romani, et nos Persae
 essemus. Itaque ne existimetis vestras orationis ambages nos cela-
 turas, vos vestrae utilitatis causa huc venisse. Quemadmodum au-
 tem per pacem, quam proponitis, colorem timiditati vestrae quae-
 ratis, et ita vestrum dedecus, quod satis undique patet et mani-
 festum est, tegi posse putetis, paucis ostendam. Etenim viro Per-
 sae insolens est, superfluis verborum ambagibus extra propositum
 egredi et excurrere. Chosroes omnium hominum, si illi lubet, rex,
 quod Antiochiam ceperit, haud id sibi ornamento et hudi tribuit.
 Vos quidem quod gessimus, magnum aliquid, et quod nostri terrorem
 pariat, existimatis, nos vero non item. Non enim rem operae pre-
 tii ducimus, si qualemcumque hostem devicerimus. Etenim eximie
 vincere didicimus, cum reliquum hominum genus a nobis vinci di-
 dicerit. Neque alterius ex Romanis urbibus expugnatio nos unquam
 ad altiores spiritus tollet. Hoc enim in nobis minime mirum, quippe
 quod usitatum est in promptu est. Atque hoc sufficiat ad reprehensio-
 nem nugarum, quas frustra effudistis. Romani vero, quod consueverunt,

κῆκατε τῷ τάχει, προτερήσαντες τὴν εἰρήνην αἰτεῖν. καὶ A. C 562
 καὶ αὐτὴ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἀδοξίαν επικαλύπτετε, τῷ δῆθεν ^{Ind. 10}
 μὴ ἐφιέμενοι μάχης ἐπεικεῖς εἶναι δοκεῖν. ὅπερ ἂν ἡμεῖς, ^{Iustin. 36}
 εἴπερ ἐμελλήσατε, καὶ κρατοῦντες ἐπράξαμεν. ὁμως δεχό- P. 136
 5 μεθα τοὺς λόγους, τὴν εἰρήνην περὶ πλείστου ποιούμεθα.
 φρόνημα γὰρ εὐγενὲς τῷ πρόποντι ζυμμεταρρυθμίζειν τὰ
 πράγματα." οὕτω δὲ καὶ τοῦ Ζίχου εἰπόντος, οἱ ἀμφοτέρων
 ἐρμηγεῖς διασαφηνίσαντες ἐφ' ἑκάτερα μέρη τὰ ῥήματα δι-
 10 δάσκαλοι τῶν νοημάτων ἐγίνοντο, πλείστων καὶ ἑτέρων
 ἰδὰπερ ῥιμμένων λόγων, νῦν μὲν αὐτοῦ τοῦ χρωιάδου χάριν,
 νῦν δὲ καὶ κόμπου ἕνεκα καὶ τοῦ μὴ δοκεῖν ἦττον ἔχοντας
 τῆς εἰρήνης ἐφίεσθαι. Πέρσαι μὲν διηνεκεῖς ἤξιον ἔσεσθαι
 τὰς σπονδὰς, πρὸς δὲ γε καὶ χρυσίον ῥητὸν ἀφ' ἑκάστῳ ἐπι-
 15 αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ κεχρησθῆναι τοῖς ὄπλοις κομίζεσθαι ἀπὸ
 Ῥωμαίων· καὶ τεσσαράκοντα μὲν ἑτῶν, τὸ γοῦν ἐλάχιστον B
 τριάκοντα, προειληφότας ἐκτὸς συντελεσθησομένων ἐν ἐνὶ
 ξυναθροισμῷ, οὕτω βούλεσθαι κατατιθέσθαι τὰ ὄπλα. Ῥω-
 20 μαῖοι δὲ τούναντιον ὀλιγοχρονίους τὰς ξυνηθήκας εἶναι ἐβού-
 λοντο, πρὸς τοῖς μήτε μὲν κατατιθέσθαι τι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.
 20 ἀμίλλης δὲ περὶ τούτου ἐπὶ μέγα κινήσεως καὶ λόγων προ-
 ελθόντων ἤκιστα ὀλίγων, τέλος ἔδοξεν ὥστε ἐπὶ πεντήκοντα
 μὲν ἔτη ξυνεστάναι τὴν εἰρήνην, Ῥωμαίοις δὲ ἐπιδοθῆναι

16. ἐκτὸς συντ.] πᾶν τὸ συντελεσθησόμενον N. 19. πρὸς τῷ
 μήτε μὴν B. 20. προσελθόντων vulg.

faciunt, qui primi cum Persis de pace colloquium instituunt. Vos alioqui victi in eo vincitis, quod pacis petendae celeritate praevenitis, et acceptum ex bellis dedecus hac ratione tegitis, et in eo humanitatis laudem affectatis, quod a pugnando abhorretis. Id quidem et nos, si quando tardius mentionem pacis fecissetis, etiam vincentes fecissemus. Itaque et pacem magni aestimamus, et sermones pacis admittimus. Nam generosi animi est, honestatis leges in omnibus rebus sequi." Haec Zichus et amborum legatorum interpretes, ab utrisque prolata explicantes ea, quae unaquaeque pars sentiebat, exposuerunt, cum in multos quoque alios sermones erupissent, quum utilitatis, tum ornatus causa, et ne pacis desiderio minus teneri viderentur. Persae autem pacem continuam esse et certam auri quantitatem, ne armis uterentur, singulis annis accipere volebant. Praeterea quadraginta aut ad minus triginta annorum auri praestationem uno cumulo coacervatam sibi dari, ut ab armis discederent, postulabant. Romani contra ad breve tempus foedera fieri aequum censebant, et quicquam pro pace solvere recusabant. Magno super hoc certamine exorto. cum pluribus verbis inter se disseruisent, tandem decreto sancitum est, ut per quinquaginta annos pax esset, Romanis Lazicam Persae redderent: ut pacis conditiones vale-

- A. C. 562 τὴν Λαζικὴν· στεφθεῖας τε εἶναι καὶ ἐρρωμένους τὰς συνθη-
 Ind. 10 κας, καὶ κρατεῖν ἕκασταχόσε, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἔω,
 Iustin. 36 C τοῦτο δὲ καὶ [κατὰ τὴν] ἐν Ἀρμενίᾳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν αὐτῇ
 δήπου τῇ Λαζικῇ, οὕτω μέντοι ὡς τριάκοντα χιλιάδας
 ἔτησίαις χρυσίου νομίσματος ἀποφέρεσθαι Πέρσας τῆς εἰρη-5
 V. 92 νης ἕνεκα ἀπὸ Ῥωμαίων. ἐβεβηαιώθη δὲ τοῦτο, ὥστε Ῥω-
 μαίους ἐν ὁμάδι δεκαετίας ποσότητα προπαρασχεῖν οὕτω,
 παραχρημα μὲν ἐνιαυτῶν ἑπτὰ, καὶ μετὰ τὴν τῶν ζ' ἐτῶν
 παραδρομὴν, οὐκ ἐς ἀναβολὴν, κατατιθέναι τῶν λοιπῶν
 τριῶν ἐτῶν τὴν συντέλειαν· εἰθ' οὕτω καθ' ἕκαστον ἔτος 10
 πορίζεσθαι Πέρσας τὸ ὄρισμένον ἐνιαυσιαῖον. ἔδοξε δὲ καὶ
 περὶ τοῦ κατασκαφῆναι τὸν μοναστήριον οἶκον τὸν λεγόμενον
 Σεβανὸν καὶ ἰδρυμένον ἐν τοῖς μεθορίοις, καὶ ἀπολίψεσθαι
 D Ῥωμαίους τὸν τόπον, Ῥωμαίων μὲν καθεστῶτα ἀπ' ἀρχῆς,
 Περσῶν δὲ παρασπονδησάντων καὶ ἐν κατοχῇ τοῦτου ἤδη 15
 γενομένων, τείχει τε κατησφαλισμένων τὸ ἰλαστήριον. οἱ δὲ
 ἀλλὰ γὰρ οὔτε ἐς τέλος κατέσκαψαν, οὔτε μὴν ἐνεχείρισαν
 Ῥωμαίους. ταυτὰ τοι οὐδὲ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐμφέρεται. ἐστέρ-
 χθη δὲ ὥστε τὰς λεγομένας τῇ Λατίνων διαλέκτῳ σάκρας
 ἐξ ἀμφοῖν τοῖν βασιλέοιν αὐτοῦ ἐπικομισθῆναι, ἐπιβεβαιού-20
 σαις ἕπαντα, ὅσα πρὸς τῶν πρέσβειων ἐμπεδωθέντα ἐτύγγανε.
 καὶ τοίνυν τὰ τοιαῦτα ἐστάλη αὐτόθι. Ξυνέβησαν δὲ καὶ ἐς
 3. κατὰ τὴν uncis inclusit B. 5. Πέρσας H., Πέρσαις vulg.
 7. ἐν ὁμάδι Val., ἐνομάδι vulg. 8. ἐνιαυτῶν Val., ἐνια τῶν
 vulg. 11. πορίζεσθαι] κομίζεσθαι conl. B. Πέρσαις conl.
 N. 17. ἐνεχείρισαν H., ἐνεχείρησε vulg.

rent et ubique observarentur, et per Orientem, et per Armeniam et per ipsam quoque Lazicam: sic tamen ut triginta aureorum millia singulis annis pro pace Romani Persis praestarent: de eo quoque convenerunt, ut decem annorum tributum una prius solveretur, ita ut septem annorum summa praesenti pecunia, trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, statim post peractum septennium penderetur; deinde per reliquos singulos annos ex conventionem solutio fieret. Actum quoque est de diruenda monastica domo, quae Sebanus vocatur, aedificata in confinibus, cuius aream Romani acciperent. Etenim ab initio Romanorum fuerat: sed eam Persae, cum pacem rupissent, occupaverant, et cum in eius possessione diu fuissent, hanc aedem moenibus sepserant. Non tamen illi eam funditus demoliti sunt, neque Romanis tradiderunt. Foedera enim de ea re nihil quicquam continebant. Conventum etiam fuit, ut litterae, quas sacras Latina lingua vocant, ab utrisque, et ab Imperatore, et a rege, adferrentur, quibus ratas haberent et confirmarent pacis conditiones, de quibus legati consenserant. Et haec confestim illuc sunt missae. Conditionibus quoque adscriptum erat, ut separatim

τοῦτο, ὥστε κατὰ μίαν μοῖραν προελθεῖν τὴν καλουμένην A. C. 562
 σάκραν ἐκ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, ἐπιψηφιζομένην περι^{Ind. 10}
 τῶν προδοθησομένων χρημάτων τῆς τριετίας μετὰ τὸν ἑβδο-^{Iustin. 36}
 μον ἐνιαυτὸν, ὡς καταθήσουσι ταῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσαις.
 5 ἐκυρώθη, ὥστε καὶ ἐκ τοῦ βασιλέως Περσῶν ὁμολογίαν ἐν P. 137
 γράμμασι προελθεῖν, ὡς, ἥνικα πορίσαιντο Πέρσαι τῶν τριῶν
 ἐτῶν τὸ ὀφειλόμενον χρυσίον, βασιλεῖ Ῥωμαίων τὸ περὶ
 τοιοῦδε βεβαιωτικὸν ἀναδοθήσεται γράμμα. ἡ μὲν τοῦ Ῥω-
 10 μαιου αὐτοκράτορος περὶ τῆς εἰρήνης ὁμολογία, τὴν συνή-
 10 θη φέρουσα προγραφὴν, γνώριμος ἡμῖν ἐς τὰ μάλιστα τυγ-
 χάνει. ἡ δὲ τοῦ Περσῶν βασιλέως γράμμασι μὲν ἐγγράφη Περ-
 σικοῖς, τῇ δὲ Ἑλληνίδι φωνῇ κατὰ ταῦτα δῆπουθεν ἰσχύει τὰ
 ῥήματα: „θεῖος, ἀγαθός, εἰρηνοπάτριος, ἀρχαῖος Χοσρόης, βα-
 15 σιλεύς βασιλέων, εὐτυχής, εὐσεβής, ἀγαθοποιός, ᾧ τινι θεοῖ B
 15 μεγάλην τύχην καὶ μεγάλην βασιλείαν δεδώκασι, γίγας γι-
 γάντων, ὃς ἐκ θεῶν χαρακτηρίζεται, Ἰουστινιανῷ Καίσαρι,
 ἀδελφῷ ἡμετέρῳ.” ἡ μὲν οὖν προγραφὴ οὕτω πη ἐδήλου,
 αἰτὰρ ἡ δύναμις τῶν λεχθέντων τοιαύδε ὑπῆρχεν. εἰποίμι δὲ
 αὐτὴν γε δῆπου τῶν λόγων τὴν συνθήκην· ἀναγκαῖον γὰρ
 20 ὄργως ψῆθην χρῆσθαι οὐκ ἄλλως, ὡς ἂν μὴ ὑποποτήσοι
 τις ἑτέρα φράσει παρατετράφθαι τι τῶν ἀληθῶς . . . εἶχεν
 οὕτω „χάριν ἀπονέμομεν τῇ ἀδελφότητι τοῦ Καίσαρος περὶ

1 et 6. προελθεῖν B., προσελθεῖν vulg. 5. ἐκυρώθη δὲ ὥστε
 conl. N. 6. κομίσαιτο conl. B. 15. μεγάλην τύχ. N.,
 μετὰ τύχ. vulg. 21. τῶν] ὧν H. ἀληθῶν. ἡ δ' ἀρ' εἶχεν N.

sacra sanctio ab Imperatore Romano emitteretur, qua pecunias pen-
 sionis trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, se sta-
 tim exeunte septimo anno Persis numeraturum caveret. Pactum
 quoque est, ut Persarum rex cautionem interponeret, se, simulat-
 que aurum, quod stipulatus erat, pro tribus annis recepisset, se-
 curitatis litteras Imperatori Romano traditurum. Et Romani Impe-
 ratoris pacis ratihabitio solitam prae se ferebat inscriptionem, quae
 satis nota est. Persarum vero regis Persica lingua scriptae verba
 Graece haec sonant: „Divinus, bonus, pacificus, summus Princeps,
 Chosroës, rex regum, felix, pius, beneficus, cui Dii magnum im-
 perium cum magnis opibus indulserunt, Gigas Gigantum, ad deo-
 rum exemplar compositus, Iustiniano Caesari, fratri nostro.” At-
 que inscriptio erat huiusmodi. Vis autem eorum, quae compre-
 hensa sunt litteris, talis fuit. Referam ego ipsam verborum stru-
 cturam et dispositionem. Necessarium enim esse duxi non aliter
 facere, ne quis suspicaretur, ex veritate aliquid a me immutatam.
 Haec sic se habent: „Gratias agimus Caesaris fraternitati pro pace
 inter ista duo regna constituta. Nos quidem Iesdegusanapho, divi-

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 562 τῆς χρόας τῆς εἰρήνης τῆς μεταξὺ τούτων τῶν δύο πολιτει-
 Ind. 10 ὧν. ἡμεῖς μὲν Ἰεσδεγουνάφ, θεῖω κουβικουλαρίω, ἐκέλευ-
 Iustin. 36 σαμεν καὶ ἐξουσίαν δεδώκαμεν· ἡ ἀδελφότης τοῦ Καίσαρος
 Πέτρω μαγίστρῳ τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσεβίῳ ἐκέλευσε καὶ
 ἐπέτρεψε καὶ ἐξουσίαν δέδωκε λαλῆσαι καὶ τρακταῖσαι. καὶ 5
 ὁ Ζίχ καὶ ὁ λεγόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μάγιστρος καὶ Εὐ-
 σέβιος τὰ περὶ τῆς εἰρήνης κοινῶς ἐλάλησαν καὶ ἐτρακταΐσαν,
 καὶ ἐτύπωσαν τὴν εἰρήνην πεντήκοντα ἐνιαυτῶν, καὶ ἔγγραφα
 πάντες ἐσφράγισαν. ἡμεῖς οὖν καθ' ἃ ὁ Ζίχ καὶ ὁ μάγι-
 στρος τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσέβιος ἐποίησαν, βεβαίως ἔχομεν 10
 τὴν εἰρήνην, καὶ ἐμμένομεν αὐτοῖς." οὕτω μὲν ἐπὶ λέξεως
 εἶχεν. ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ἡ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως ἐτύγ-
 χανεν οὔσα ὁμολογία, ἄνευ τῆς προγραφῆς ἧς εἶχε τὸ βασι-
 Δλειον γράμμα τὸ Περσικόν. καὶ ἐν τοιοῖσδε ὁ ξύλλογος διε-
 λύθησαν. ἐν δὲ δὴ ἐτέρᾳ ξυνελεύσει μεγαλαυχούντος τοῦ Ζίχ 15
 καὶ ἐπὶ Χοσρόῃ βασιλεῖ κομπολογία χρωμένον, φάσκοντός τε,
 ὡς ἀμαχώτατός τέ ἐστι καὶ νίκας περιεβύλετο πολλὰς, καὶ
 ὡς ἔξ οὗ χρόνου τὴν κίδαριν ἀνεδήσατο, ἀμφὶ τὰ δέκα ἔθνη
 καταγωνισάμενος κατέστησεν ἐς φόρον ἀπαγωγὴν, καὶ ὅτι
 τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν κατεστρέψατο δύναμιν, καὶ μὲν οὖν βα- 20
 σιλεῖς ἐχειρώσατο πλείστους, καὶ ὡς ἄγανταί τε αὐτὸν καὶ
 τεθῆρασιν οἱ ἐκείνῃ βάρβαροι, καὶ ὡς κατὰ τὸ προσῆκον καὶ

9. καθ' add. N. 22. ἐκείνη Val., ἐκείνοι vulg.

no cubiculario nostro, inissimus et potestatem dedimus, id negotii conficere. Fraternitas autem Caesaris eius procurationem Petro, Romanorum magistro, et Eusebio commisit, ut de pace colloquium haberent et tractarent. Et quidem Zichus, et qui a Romanis magister dicitur, et Eusebius, re inter se deliberata et perpensa, tractaverunt et in scriptis redegerunt pacem in quinquaginta annos Persis et Romanis esse, et quae scripta sunt, suis sigillis impressis approbaverunt. Itaque nos omnia, quae Zichus et magister Romanorum et Eusebius de pace convenerunt, rata firma valere volumus, et conditionibus dictis stamus." Et ista quidem ad verbum ita scripta se habebant. Eodem sensu Romanorum Imperatoris ratihabitio scripta fuit, sed sine inscriptione illa, quam litterae regis Persarum habebant. Super his solum est inter legatos colloquium. Cum denuo ad colloquium venissent et Zichus magnificis verbis iactaret, et attolleret Chosroën, et diceret, illum invictum esse et multas victorias retulisse, et ab eo tempore, quo cidari redimitus fuisset, decem gentes, cum quibus dimicasset, tributum pendere coegisse, et Ephthalitarum potentiam evertisse, et multos reges subegisse, et omnes illarum terrarum barbaros ipsum colere et venerari, unde iure et merito regis regum appellationem sibi sumeret:

οὐκ ἀπεικὸς αὐτῷ ἢ ἐπωνυμία κεκόμψεται τὸ βασιλεῖα προσ- A. C. 562
 αγορεύεσθαι βασιλέων, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦδε τοῦ Ζίχου περι- Ind. 10
 Χοσρόου μεγαληγορία χρησάμενου ἐν διηγήματι ἐξῆλθεν ὁ Justin. 30
 Πέτρος τοιάνδε ἱστορίαν τινά· ὡς ἐγένετό τις ἐν τοῖς πάλαι P. 138
 5τε καὶ ἀνωτάτω χρόνοις βασιλεὺς Αἰγύπτιος, ὄνομα Σέσω-
 στρις, καὶ οὖν γε συμπνεούσης αὐτῷ τῆς τύχης μεγάλη
 ἐφύσα καὶ ἔθνη μέγιστα καθεῖλεν, ὡς δουλαγωγῆσαι καὶ βα-
 σιλεῖς, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀρθῆναι ἀλαζονείας, ὡς καὶ ὄχημα
 χρυσοκόλλητον συμπήξασθαι, καὶ ἀνδ' ὧν ἵππους δέον ἢ
 10ἑτέρα ἐλκυστήρια ζῶα, τοὺς δοριαλώτους ἐκείνους βασιλεῖς
 ἔπαγαγεῖν τῷ ζυγῷ, οὕτω τε διεφρενόμενον διὰ τῶν λεωφό-
 ρων ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὑπηκόοις. τοῦτο ἐπεὶ ὁσημέραι ἐπε- B
 τέλει, τῶν τις βασιλέων τὸ ὄχημα ἐλκόντων κατὰ τὸ ἄκρον
 ἐξενυγμένος, συνεχέστατά πως καὶ λεληθότως εἰς τοῦπίσω τὸ
 15βλέμμα ἐπιστρέφων, ἐθεῖτο τὸν τροχὸν κυλινδούμενόν τε καὶ
 τῇ τῆς κινήσεως συνεχεῖα ἐν ἑαυτῷ περιελιττόμενον. ἐπο-
 χούμενος δὴ οὖν ὁ Σέσωστρις, (ἐπέσκηψε γὰρ,) „τί δῆτα,”
 ἔφη, „τοῦτο ποιεῖς, ὦ οὗτος;” ὁ δὲ ἀμοιβαδὸν ἔφη „ὦ δέ-
 σποτα, ὄρων τὸν τροχὸν, ὡς θαμὰ περιδινούμενος οὐκ ἐπὶ
 20τῆς αὐτῆς βύσεως μένει ὁδε, ἀλλὰ γὰρ ἄνω κάτω φερόμενος
 τὴν ἄρματοτροχίαν ἐργάζεται.” τοῦτο ἀκηχοῦς ὁ Αἰγύπτιος,
 καὶ μὲν οὖν τεκμηρόμενος, ὡς ὑπαινίττεται τὸ ἀστάθμητόν
 τε καὶ πυλὶμβολόν τῆς τύχης καὶ ὡς τροχῷ κυλιόμενῃ ἔοικε C

12. ἐπιφαίνεσθαι conl. B.

14. πεπηγότως conl. B.

cum haec et huiusmodi Zichus de Chosroë praedicaret, et magnifice loqueretur, Petrus paulum a proposito digrediens, hanc historiam recitavit. Erat, inquit, olim priscis temporibus quidam Aegyptiorum rex, nomine Sesostris. Is, cum illi fortunae aura afflaret, magnos spiritus sumpsit, et potentes gentes domuit, et earum reges captivos fecit, eoque devenit arrogantiae, ut currum deauratum fabricaret, et equorum et aliorum animalium vecturae aptorum loco reges illos captivos iugo aptaret. Et ita vectus per vias publicas sese subditis exhibebat. Quae cum quotidie facitasset, accidit, ut quodam die unus ex illis regibus, qui erat summo iugo aptatus, intente et defixe vultum retorquens, spectaret rotam se circumvolventem et continuatione motus in se ipsam revertentem. Cum id Sesostris, qui vehebatur, animadvertisset, eum increpans, „Quid rerum agis?” inquit. „Contemplor, respondit ille, domine, hanc rotam, quae se alternis frequenter in orbem circummagit, quae nunquam eodem loco manet, sed fertur modo superius, modo inferius, et ita currus agitationem facit et operatur.” Haec quum audisset rex Aegyptius, et sentiret, illum indicare fortunae inconstantiam et volubilitatem, quae semper volvitur, neque eodem loco

A. C. 562 τὰ ἀνθρώπεια, ξυνῆκε, μὴ ἄρα καὶ αὐτὸς χρόνῳ ποτὲ τοι-
 Ind. 10 οὕτω προσπαισῆ δυστυχίματι, τοῦ λοιποῦ τε ἐπαύσατο κατὰ
 Justin. 36 τὸν προλεχθέντα τρόπον ἀρματηλατεῖν πρὸς τοῖς δεδουλω-
 μένους οἱ βασιλεῖς ἀφῆκε καὶ ταῖς σφῶν αὐτῶν ἡγεμονίαις
 ἐνεβίβασεν αὐθις. ἐνταῦθα Πέτρῳ ἐπαύσατο τῆς ἱστορίας
 ὁ λόγος, ἐγγαλινώσαντι τὴν τοῦ Ζίχ περι Χοσροῦ μεγαλη-
 γορίαν. εἶτα διελέγοντο αὐθις περὶ τῶν πρακτέων. ἅπαντα
 μὲν γὰρ, ὡς ἐνῆν, ἀμφιβόλα ἐν τάξει καὶ κόσμῳ καθεισθή-
 κει. τὰ οὖν περὶ Σουανίαν ἔτι ἐν μετεώρῳ ὑπῆρχε, καὶ
 D ὑπελέλειπτό σφισι μόνῃ ἐπ' ἀμφιβόλῳ. τῷ τοι ἔλεξεν ὧδε 10
 Πέτρος, „πλείστον ἐπαίων ἄξιός ἐστιν ἀνὴρ, ὃς τέλεια βου-
 λευόμενος τέλειον ἐπιθήσῃ ταῖς πράξεσι τὸ πῆρας. εἰ γὰρ
 ἔλλειπει τι τῶν δεόντων, ἔλλιπὲς οἶμαι καὶ τῷ βουλευομένῳ
 φρόνημα. οὐκ εἰκῆ δὲ καὶ μάτην εἴρηται νῦν ἡμῖν ὁ λόγος
 πρὸς σὲ δὲ φερόμενος, ὃ Ζίχ, Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις 15
 φανήσεται λυσιτελέστερος. εἶπομι δὲ πῶς φανερώτερον.
 Σουανία Ῥωμαίοις ὑπῆρχε, καὶ Ῥωμαῖοι Σουάνοις ἐκέλευον.
 ἀμέλει Τζαθίου Σουάνων ἐξηγουμένου Δείτατός τις Ῥωμαῖός
 ἀνὴρ τῶν ἐκεῖσε Ῥωμαϊκῶν καταλόγων ἐτύγγανε προεστώς·
 ἀλλὰ καὶ ἕτεροί τινες Ῥωμαίων ἐν Σουάνοις ἐποιοῦντο τὰς 20
 διατριβάς. δυσμενεῖας δὲ τινος . . . μεταξὺ τοῦ Λαζῶν

3. πρὸς γε τοὺς conī. B., πρὸς τοῖς τοὺς δ. conī. N. 10. μόνῃ
 H. μόνῃ vulg. 18. Δείτατος: idem mox p. 357., 7. Ἐξίστατος
 nominatur. 21. τινος] excidit participium οὔσης, quod H.
 supplet, vel γενομένης.

permanet, et rotæ semper volventi res humanas similes esse: veritus, ne ipse posthac in aliquam calamitatem incideret, abstinuit deinceps eo modo, quo diximus, vehi, et reges apud se servitutem servientes in sua regna, ut illic, quemadmodum antea, regnarent, dimisit." Hic finem accepit Petri sermo historiam recitantis, quo Zichi magniloquentiam repressit. Deinde disseruerunt de his, quae agenda restabant. Cetera enim omnia, quoad eius fieri potuerat, quae in controversia fuerant, composita transactaque erant, excerptis quae ad Suaniam pertinebant, quae sola in suspensio adhuc et incerta manebant. Itaque Petrus Zicho dixit: „Multis laudibus vir ille dignus est, qui perfecte utilia suadet, eademque perfecte ad exitum perducit. Etenim, si quid in his deest, imbecillitati opinor iudicii eius, qui negotium suscepit, attribuitur. Non immerito neque temere haec a me habetur oratio, quae ad te directa, o Ziche, tandem in magnam Romanorum et Persarum utilitatem est redundatura. Dicam ego paulo apertius. Suania ditionis Romanorum fuit, et Suanis Romani imperarunt. Quo tempore autem Tzathus eorum dux erat, Ditatus quidam, Romanus, praecerat Romanis militibus, qui illic in praesidiis agebant: tum quoque multī

βασιλέως καὶ Μαρτίνου τοῦ Ῥωμαίου τῆρκαῦτα ἐκείσε στρα- A. C. 562
 τηγοῦντος, τούτου ἕνεκα ὁ Κόλχος οὐκ ἀπέστειλε Σουάνους ^{Ind. 10}
 τὸ σύνθητες σιτηρέσιον· ἔθος γὰρ πέμπεσθαι σίτον ἐκ τοῦ ^{Iustin. 36}
 Κόλχων βασιλέως. διὸ δυσανασχετοῦντες οἱ Σουάνοι τῶ τῶν ^{P. 139}
 ὄννομισμένων στερηθῆναι, κατάδηλον ἐποίησαντο Πέρσαις,
 ὡς, εἰ γενήσονται αὐτοῦ, Σουανίαν ἐγγειρίσουσιν αὐτοῖς. ἐν
 τοσοῦτῳ Ἐξισάτῳ καὶ τοῖς ἑτέροις ἡγεμόσιν τῶν Ῥωμαϊκῶν
 ταγμάτων ἔφησαν, ὅτι „πολυπληθία Περσῶν ἀγγέλλεται χω-
 ροῦσα κατὰ Σουάνων, πρὸς ἣν ἀξιόμαχον οὐκ ἔχομεν δύνα-
 10 μιν. ἀλλὰ τὸ συνοῖσον βουλευσασθε, ξὺν τοῖς ἐνταῦθα Ῥω-
 μαίων καταλόγοις ὑποχωροῦντες τῇ Μηδικῇ στρατιᾷ.” το- B
 σοῦτῳ χρῆσάμενοι Σουάνοι δόλω, καὶ δώροις ἀναπέσαντες
 τοὺς τῶν καταλόγων ἐπιστάτας, ἀπεβύλοντο παρὰ σφῶν τὴν
 Ῥωμαίων φυλακὴν. οἱ δὲ Πέρσαι ξὺν τάχει παραγεγόμενοι
 15 Σουανίαν ἔλαβον. ληπτέον οὖν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ Ῥωμαίων
 ἀνεκάθεν ὑπῆρχεν, καὶ Ῥωμαίοις ἀρμόζει τήμερον. εἰ γὰρ
 δικαιοτάτα Λαζικῆς κύριοι καθεστήκαμεν, κατὰ δῆπουθεν
 ὑμεῖς ἐψηφίσασθε, Σουανίας τῆς ὑπὸ Λαζικὴν οὐκ ἀπὸ τρέ-
 πον δεσπόσομεν.” ὁ δὲ Σουρήνας ἔφη „ἄχθεσθε μᾶλλον Ῥω-
 20 μοῖοι, ὅτι ἔθνος αὐθαίρετα καὶ ἐκουσίως προσπέλασεν ἡμῖν.”

4. Τουάνοι H., Σαυνοὶ vulg. 5. στερηθῆναι B., ὄστερηθῆναι
 vulg. 6. Σουανίαν H., Σουανίων vulg. 8. ἀγγέλλεται N., ἀ-
 γάλλεται vulg. 10. βουλευσασθαι vulg. 12. Σουάνοι H., Σου-
 ἀνιοι vulg. 13. καταλόγων N., λόγων vulg., λόγων Cantocl.
 ἀπεβάλλοντο vulg. 16. ὑπῆρχον vulg.

Romani inter Suanos domicilium habebant et commorabantur. Or-
 ta quadam inter Lazorum regem et Martinum, Romanorum tunc tem-
 poris in his partibus ducem, discordia, Colchus mittere Suanis
 praestari solitum frumentum recusavit. Mos enim erat mitti a rege
 Colchorum frumentum. Suani graviter et iniquo animo tulerunt,
 se privatos esse his, quae sibi ex conventione debebantur. Quam-
 obrem significarunt Persis, se, si illuc accederent, eorum manibus
 Suaniam tradituros. Eodem tempore Exisato et reliquis Romanis
 ordinum ducibus dixerunt, magnam Persarum manum Suanis bellum
 inferre nuntiari. Quamobrem cum non idoneas ad resistendum ha-
 berent copias, petere, ut ipsorum salutis causa cum Romanorum
 copiis exercitui Persarum obviam irent. Hoc dolo Suani usi, et
 donis demeriti legionum nostrarum duces, Romanorum praesidium
 eiecerunt. Persae autem celeriter accedentes, Suaniam suae potesta-
 tis fecerunt. Hinc facile est intelligere, olim Romanorum iuris fuisse
 Suaniam, hodieque iure illis competere. Nam si optimo iure
 constituti sumus domini Lazicae, (sic enim et vos iampridem ae-
 quum censuistis,) non absque ratione Suania, quae infra Lazicam
 sita est, in nostrum ius dominiumque cedere debet.” Cui Surenas
 respondit: „Eo iniquiori animo et gravius ista fertis, o Romani,

A C. 562 ὁ Ζίχ θπολαβὼν ἔφη „αὐτόνομοι γεγόνασι Σουάνοι, καὶ οὗ
 Ind. 10¹ πᾶποτε τῇ Κόλχων ὑπεκλίθησαν ἀρχῇ.” αὐθις ὡς τὸν Ζίχ
 Iustin. 36 C ἔλεξεν ὁ Πέτρος „εἶγε μὴ βούλει, ὦ Ζίχ, ἐν τοῖς τῆς εἰρή-
 V. 94 νης συμβουλαίοις ὄνομα τὸ Σουανίας ἐγγαράξαι, σήμανον, ὡς
 ἀποδίδως μοι Λαζικὴν ξὺν τοῖς ὑποτεταγμένοις ἔθνεσιν αὐτῇ.”⁵
 ὁ Ζίχ, „εἰ τοῦτο,” ἔφη, „ποιήσω, ἄδειά σοι δοθήσεται καὶ
 περὶ Ἰβηρίας ἀμφισβητεῖν, κατ' ἐξουσίαν τε εἴποις ἂν, ὡς καὶ
 αὐτῇ κατήκοος ἐγεγόνει Λαζῶν.” „ἐν δηλώσει δὲ,” ὁ Πέτρος,
 „γεγένησαι, ὦ Ζίχ, ὡς οὐ βούλει πᾶσαν ἡμῶν ἀποδοῦναι Λα-
 ζικὴν, ἀλλὰ τινα μοῖραν αὐτῆς.” πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἑτεραια
 Ῥωμαῖοί τε καὶ Πέρσαι εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες Σουανίας
 πέρι, ὅμως οὐ ξυνέβησαν. δοκεῖ τοιγαροῦν αὐτοῖς περὶ τοῦ
 D τοιοῦδε τὸν βασιλέα ἐπισκοπῆσαι Περσῶν. καὶ ὄρκω ἐπι-
 στώσατο ὁ Ζίχ, ἧ γενόμεσται Πέρσαις ὀμνύειν, ξυνεπιλαβέ-
 σθαι Πέτρῳ ὡς Χοσρόην ἀφικνουμένην ἕνεκα Σουανίας. εἰαι¹⁵
 τοῦ Ζίχ τοὺς περὶ Ἀμβρου τοῦ Ἀλαμουνδάρου τοῦ τῶν
 Σαρακηνῶν ἡγουμένου κινήσαντος λόγους, φάσκοντός τε, ὅτι
 γε δήπου καὶ αὐτὸν, ὥσπερ καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ ἡγεμόνα
 τοῦ Σαρακηνικοῦ, κομιζέσθαι χρῶν τὰς ἑκατὸν χρυσίου λί-
 τρας, ἀντέειπεν ὁ Πέτρος, ὥστε „τὸν πρὸ Ἀμβρου ἡγεμόνα²⁰
 δωρεᾶ τιμὴ ἀγάφω, ὅση ἂν ἠβούλετο χρυσίῳ καὶ ὀνηνίκα, ὁ
 4. ὄνομα τὸ N., ὀνόματι vulg. 14. ἦ H., ἦ vulg. 16. Ἀλα-
 μουνδάρου N., Ἀλαμάνδρου vulg. 19. Σαρακηνοῦ ed. Par.

quod ea gens sua sponte et ulro sese nostrae potestati permisit”
 Zichus eius verba suscipiens: „Suani suis legibus sunt usi, inquit,
 neque unquam Colchorum imperio paruerunt.” Tum Petrus: „Si
 tu, o Ziche, Suaniae nomen in conventionem pacis omitti mavis,
 hoc tamen commemora, te mihi Lazicam reddere cum gentibus, quae
 huic regioni subiectae sunt.” — „Sic hoc facio, inquit Zichus, adi-
 tus tibi aperietur de Iberia quoque controversiam movere. Nam in
 tuo arbitrio erit dicere, ipsam quoque subiectam fuisse Lazis.” „Ma-
 nifestum est igitur, o Ziche, te nolle nobis integram Lazicam re-
 stitnere, sed eius partem.” — Multa etiam alia ulro citroque Per-
 sae et Romani et dixerunt et audierunt de Suania, neque tamen
 convenire potuerunt. Sed totam rem ad regis Persarum arbitrium
 reiecerunt, apud quem Zichus se Petro neque studio neque gratia
 defuturum, quum primum ad Chosroem rediisset, iureiurando,
 quod apud Persas sacrosanctum habetur, fidem suam obstrinxit.
 Deinde Zichus sermonem movit de Ambro, Alamundari filio, Sarac-
 enorum duce, dixitque illi debere centum auri libras et aequum ca-
 se, ut eas acciperet, sicut et is, qui ante Saracenorum dux fuerat.
 Contra dixit Petrus: „Saracenorum ducem, qui ante Ambrum fue-
 rat, Imperator noster libero auri dono nullis litteris obstricto, quan-
 do ipsi placebat, ornare solebat. Mittebatur igitur ad Saracenum

καθ' ἡμᾶς ἐφιλοφρονεῖτο δεσπότης. τοιγαροῦν ἐστέλλετο τῇ τα- A. C. 562
 χυτῆτι τῶν δημοσίων ἵππων ὀχούμενος ἀνὴρ ἀγγελιαφόρος ὡς ^{Ind. 10}
 τὸν Σαρακηνὸν, ἀποκαταστήσων οἱ τὸ ὄπερ ἐτύγχανεν αὐτῷ ^{Iustini 36}
 πεμφθὲν πρὸς τοῦ Ῥωμαίου βασιλέως. οὕτω τε ἐς τοῦμπα- P. 140
 5 λιν ἐκ τοῦ Σαρακηνοῦ ὡς βασιλέα τὸν ἡμεδαπὸν ἐπέμπετο
 δωροφορῶν προσβευτής. εἶτα ἀντιδῶρα αὐτίς ἐφιλοφρονεῖτο
 τὸν Σαρακηνὸν ὃ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ. εἰ βούλεται οὖν
 † καὶ Ἀμβρος κατὰ ταῦτα ποιεῖν, εἰ δοκεῖ καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς
 βασιλεῖ· εἰ δέ γε οὐ βούλεται, κινεῖ τῆν ἄλλως, πρὸς γε καὶ
 10 ἡλιθιώτατα φρονεῖ. ἀποίσεται γὰρ οὐδὲν ὀτιοῦν." τούτων
 διάμφισβητηθέντων καὶ ἑτέρων, ἐγράφησαν αἱ πεντηκοντούτι- B
 δες σπονδαὶ Περσιῶσι καὶ Ἑλληνιστῶσι, μετεβλήθη τε τὸ Ἑλλη-
 νικὸν εἰς Περσιῶν φωνὴν καὶ τὸ Περσικὸν εἰς Ἑλληνίδα. οἱ
 δὲ τὰς ξυνθήκας βεβαιοῦντες Ῥωμαίων μὲν Πέτρος ὁ τῶν
 15 περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμῶν καὶ Εὐσέβιος καὶ ἑτεροί,
 Περσῶν δὲ ὁ Ἰεσδεγουνάφ καὶ Σουρήνας καὶ ἑτεροί. τῶν
 οὖν ἐξ ἑκατέρου μέρους ὁμολογιῶν ἐν συλλαβαῖς ἀναληφθει-
 σῶν, ἀντιπαρεβλήθησαν ἀλλήλαις τῷ ἰσοδυνάμῳ τῶν ἐνδυ-
 μημάτων τε καὶ ὀρημάτων. ὅσα δὲ ἐσήμηνε τὰ τῆς εἰρήνης
 20 πορογραμματεῖα, λελέξεται. καὶ δὴ δόγμα ἐγράφη πρῶτον, ὡς
 διὰ τῆς στενοπορίας τῆς εἰσόδου τοῦ λεγομένου Χορουτζῶν C
 καὶ τῶν Κασπίων πυλῶν μὴ ἐφείναι Πέρσας ἢ Οὐννοὺς ἢ
 Ἀλανοὺς ἢ ἑτέρους βαρβάρους πάροδον ποιεῖσθαι κατὰ τῆς
 Ῥωμαίων ἐπικρατείας· μήτε δὲ Ῥωμαίους ἐν αὐτῷ δήπου

nuntius, qui vectus celeritate equorum publicorum, redderet quod
 illi Imperator donatum volebat. Sed ante Saracenus per legatum,
 quem mittebat, Imperatorem nostrum donis sibi conciliabat. Tunc
 iterum Imperator vicissim aliqua liberalitate Saracenum sibi de-
 vincire studebat. Si Ambrus igitur ita facere decreverit, et Impe-
 ratori nostro idem placuerit, bene est; sin minus, frustra contem-
 dit, et demens est, neque quicquam impetrabit." Haec et alia
 multa cum inter se agitassent, foederum in quinquaginta annos con-
 ditiones sunt perscriptae Graecae et Persicae. Deinde Graeca in
 sermonem Persicum, et Persica in Graecum sunt translata. Foederi-
 bus autem scribendis et faciendis affuerunt e Romanis Petrus,
 dux militum, qui circa Imperatorem militabant, Eusebius et alii,
 ex Persis Iesdeguanaph, Surenas et alii. Quum igitur conventiones
 ab utraque parte litteris mandatae essent, utramque inter se com-
 pararunt, ut verba et sententiae idem valerent. Quae autem pacis
 libelli continerent, dicuntur. Primum igitur decretum fuit: ne per
 angustias eius introitus, qui Chorutson appellatur, et portas Caspiae
 Persis, aut Hunnis, aut Alanis, aut aliis barbaris in Romanorum

A. C. 562 τῷ χώρῳ, μήτε μὴν ἐν ἄλλοις Μηδικοῖς ὄρεισι στρατεύμα
 Ind. 10 στέλλειν κατὰ Περσῶν. δεύτερον, ὡς ἂν οἱ σύμμαχοι Σαρα-
 Justin. 36 κηνοὶ ἑκατέρας πολιτείας ἐμμένοιεν καὶ οἱ τοῖς βεβαιωθείσι,
 καὶ μήτε τοὺς Περσῶν κατὰ Ῥωμαίων, μήτε τοὺς Ῥωμαίων
 ὀπλιζέσθαι κατὰ Περσῶν. κατὰ τρίτην τάξιν, ὥστε τοὺς⁵
 ἐμπόρους Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν ὀποιωνοῦν φορτίων,
 Διούτους δὲ καὶ τοὺς τοιούτους ποριστὰς κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 κρατήσαν ἔθους ἐμπορεύεσθαι διὰ τῶν εἰρημένων δεκατετη-
 ρίων. δ', ὡς ἂν οἱ πρέσβεις καὶ οἱ τῇ ταχυτῆτι χρώμενοι
 τῶν δημοσίων ἔππων πρὸς τὰς ἀπαγγελίας, ὁ μὲν ἐς τὰ 10
 Ῥωμαίων, ὁ δ' ἐς τὰ Περσῶν ἦδη ἀφικνούμενοι, κατὰ ταύ-
 την ἀξίαν καὶ τὸ προσῆκον ἕκαστοι τιμηθεῖεν, καὶ τῆς δευ-
 σης τεύξονται ἐπιμελείας· ἀπαλλάττεσθαι τε σφᾶς μὴ χρονο-
 τριβοῦντας. ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰς ἐμπορίας, ἅς ἐπιφέρονται, ἀμοι-
 βίζειν ἀκωλύτως τε καὶ ἄνευ συντελείας τινός. ε' διευκρινῶθη,¹⁵
 ὥστε τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ τοὺς ὀποιουσοῦν βαρβάρους ἐμπό-
 ρους ἑκατέρας πολιτείας μὴ διὰ ξένων ἀτραπῶν ποιεῖσθαι τὰς
 πορείας, μᾶλλον μὲν οὖν διὰ τῆς Νισίβεως καὶ τοῦ Λάρας,
 μήτε μὴν ἄνευ κελεύσεως ἀρχικῆς ἵνα κατὰ τὴν ἀλλοδαπήν.
 εἰ μέντοι παρὰ τὸ δοκοῦν τολμήσωσί τι, ἤγουν, τὸ λεγόμενον,²⁰
 P. 141 κλεπτοτελωνήσουσιν, ἀνιχνευομένους ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὄρεισι
 V. 95 ἀρχόντων, ζῆν τοῖς ὅσα ἐπιφέρονται, εἴτε Ἀσσύρια φορτία
 11. δ δ' ἐς H., δ δὲ vulg. 14. χρονοτριβοῦντας vulg. 21.
 ὑπὸ H., ἀπὸ vulg.

fines transire liceret, neve Romani in ea loca aut in aliam quam-
 cunque partem finium Medicorum exercitum contra Persas mitterent;
 ut Saraceni, utriusque civitatis socii, eadem pacta servarent, neque
 hi, qui Romanorum partium essent, contra Persas, neque qui Per-
 sarum, contra Romanos arma ferrent; tertio capite cavetur, ut Ro-
 mani et Persae, quarumcumque mercium mercatores et negotiato-
 res, secundum veterem morem neque in aliis locis, quam in quibus
 decimarum solutio est indicta, mercaturas faciant; ut legati et re-
 liqui, qui, cum quid nuntii perferant, equis publicis utantur, tum
 qui per Romanorum, tum qui per Persarum regiones iter habe-
 ant, pro cuiusque gradu et dignitate honore afficiantur, et debita
 cura excipiantur, neque cunctentur, et merces si quas adferunt, per-
 mutant sine ullo impedimento aut tributii exactione; sancitum
 praeterea est, ne mercatores Saraceni aut alii quicumque barbari in
 amborum regum regionibus per incognitas et minime tritas vias in-
 cedant, sed Nisibim aut Daras petant, neque sine iussu principum
 alienam regionem adeant. Si quid tamen praeter quod statutum est
 audeant, aut, ut dicitur, vectigalia fraudaverint, si deprehendantur
 ab his, qui limitibus praesunt, una cum mercibus, quas vehunt, sive
 sint merces Assyriae, sive Romanae, poenas et multas a legibus

εἶεν εἶτε Ῥωμαῖα, παραδίδοσθαι εὐθύνας ὑφ' ἑξόντας. ζ', ὡς A. C. 562
 εἰ τινες, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ πόλεμος ξυνειστήκει, ἠντομόλησαν, ^{Ind. 10}
 τοῦτο μὲν ὡς Πέρσας ἀπὸ Ῥωμαίων, τοῦτο δὲ ἀπὸ Περ- ^{Iustiu. 36}
 σῶν ὡς Ῥωμαίους, εἶγε βούλοιντο οἱ προσκεχωρηκότες ἐς
 5 τὰ οἴκοι ἐπαναστρέφειν, μὴ γίνεσθαι σφισιν ἐμποδῶν μήτε
 μὴν κωλύμη χρῆσασθαι τινι. τοὺς μέντοι ἐν καιρῷ εἰρήνης
 αὐτομόλους ἤγουν καταφεύγοντας ἐξ ἐτέρων εἰς ἐτέρους μὴ
 ὑποδέχεσθαι, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἄκοντας ἐγχειρίζε-
 σθαι τοῖς ἐξ ὧν καὶ ἀπέδρασαν. ζ' μέρος τῶν σπονδῶν,
 10 ὥστε τοὺς ἐπεγκαλοῦντας περὶ τοῦ σίνεσθαι τι σφᾶς τοὺς B
 ἀντιπολιτευομένους δίκῃ τέμνεσθαι τὸ φιλονεικούμενον, ἢ δι'
 ἑαυτῶν τῶν τὴν βλάβην πεπονθότων ἢ δι' οἰκείων ἀνθρώπων
 ἐν τοῖς μεθορίοις παρὰ τοῖς ἄρχουσιν ἑκατέρας πολιτείας
 ξυνιόντων· οὕτω δὲ τὸν ζημιώσαντα ἀκέσασθαι τὸ σκάζον.
 15 ἦ, ὥστε τοῦ λοιποῦ μὴ ἐγκαλεῖν Πέρσας Ῥωμαίοις ἕνεκα
 τοῦ ἐπικτιζέσθαι τὸ Δάρας; ἔδοξε καὶ ἀμφοτέραν πολιτείαν
 τοῦ λοιποῦ μηδαμῶς ἐπιτειχίζειν, ἤγουν περιοχῇ τινι κατα-
 σφαλίζειν τι τῶν ἐν τοῖς ὄροθεσίοις χωρίων, ἵνα μὴ πρό-
 φασις ἐντεῦθεν ἔσοιτο ταραχῆς, καὶ ἐκ τούτου διαλυθῆσονται
 20 αἱ σπονδαί. θ', μὴ ἐπιέναι ἢ πολεμεῖν ὑπηκόοις ἔθνεσι ἢ χώροις
 τινὶ ἄλλῃ τοῖς ἐτέρας πολιτείας· μᾶλλον μὲν οὖν ἄνευ βλά- C
 βης καὶ κατ' οὐδὲν ὄτιοῦν πημαινομένους ἐν τῷ αὐτῷ μέ-

3. ἀπὸ ante Περσῶν ex conii. addidisse videtur H. 4. προ-
 κχωρηκότες vulg. 9. τοῖς ἐξ H., τοὺς ἐξ vulg. 22. πημαι-
 νομένους N., πη μενομένους vulg.

statutas luant; ut his, qui, dum bellum erat, sive a Romanis ad Persas, sive a Persis ad Romanos transierunt, si regredi et ad sua redire voluerint, nullum impedimentum aut molestia fiat; sed qui per pacem deinceps aufugient et migrabunt ex alterius ditionis terris, in alterius regionem minime admittantur, sed omni modo etiam inviti reddantur his, a quorum dominatu effugerunt; pars quoque foederum fuit, ut, si qui quererentur, sibi quid damni illatum esse a contrariae partis civibus, iudicio dirimatur controversia sive per eos ipsos, qui iniuriam passi sint, sive per certos homines, qui in confiniis apud utriusque partis praefectos conveniant, et ita, qui peccaverit, damno medeatur; ut in posterum Persae Romanis non succenseant, quod Daras muniant, placuit, utramque rem publicam a muniendis locis prope fines sitis porro abstinere, neque ea muris et propugnaculis circumdare, ne inde barbarum occasio nascatur, et foedera dissolvantur; neminem invadere aut bello lacessere gentem aut regionem, quae sub alterutrius imperio sit, sed potius omnes nulla iniuria lacessitos eodem statu manere, ut illis quoque pace frui liceat; ne magna militum manus Daras ultra quam custo-

- A. G. 562 *νειν, ως ἄν καὶ οἶδε ἀπολαύοιεν τῆς εἰρήνης. εἰ, ὅσπερ μὴ*
 Ind. 10 *πολυπληθίαν στρατοῦ ἐς τὸ Λάρακ ἐνιζάνειν, πλὴν ὅση γε*
 Iustin. 36 *ἄρκεσει πρὸς φυλακὴν τοῦ ἄστεος. μήτε δὲ τὸν τῆς ἔω*
στρατηγὸν κατὰ ταύτην ἐνιδρῦσθαι, τοῦ μὴ ἐκ τοῦ τοιοῦδε
ἐπιδρομᾶς ἢ βλάβας γίνεσθαι κατὰ Περσῶν. εἰ δέ γε ἄρα
τι τοιοῦτον ξυνεχθεῖη, ἐπαγιάθη τὸν ἄρχοντα τοῦ Λάρακ
διατιθέναι τὸ πλημμελήθην. μία πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν σπον-
δων βεβαίωσις, ὥστε, εἰ πόλις ἐτέραν ζημιώσῃ πόλιν ἢ
ὅπως οὖν διαφθείρει τι τῶν αὐτῆς, μὴ τῷ νόμῳ τοῦ πολέμου
 D *μήτε μὴν δυνάμει στρατιωτικῇ, ἄλλως δὲ δόλω τινὶ καὶ*
κλοπῇ — εἰσὶ γὰρ τοιοῦδε τινὲς ἀνοσιουργοὶ οἱ ταῦτα πράσ-
σοντες, ὡς ἄν πολέμου ἔσοιτο πρόφασις· ἐβεβαίωθη τοιγαρ-
οῦν τὰ τοιουτότροπα ἀναζητεῖν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐπανορ-
θοῦσθαι τοὺς δικαστὰς τοὺς ἐν τοῖς πέρασιν ἑκατέρας πολι-
τείας ἰδρυμένους. εἰ δέ γε αὐτοὶ οὐκ ἔσονται ἱκανοὶ ἀνα-
στέλλειν τὰς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀστυγειτόνων φθοράς, ἐστέρ-
χθῆ, ὥστε τὴν διαδικασίαν ἀναπέμπεσθαι ὡς τὸν τῆς ἔω
στρατηγὸν, ὡς, εἴ γε εἴσω μηνῶν ἕξ μὴ τμηθεῖη τὰ τῆς
ἀμίλλης καὶ ὁ ζημιωθείς μὴ λήψεται τὸ ἀπολωλὸς, τὸν ἀδι-
 P. 14 *κῆσαντα λοιπὸν ἐπὶ ποινῇ ἐς τὸ διπλάσιον τῷ ἡδικημένῳ εἵναι*
ὑπεύθυνον. ὡς, εἴ γε μὴδὲ οὕτω πέρας ἔξοι, διευπλώθη τὸ
πονοῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν ὡς τὸν βασιλέα τοῦ ἡδικη-
κότος. εἴτα εἰ μὴδὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως γενήσεται οἱ τὸ ἀπο-
 8. *ἐτέραν B., ἑτέρα vulg.* 17. *διαδικασίαν H., διὰ δικαίαν*
vulg.

diendo oppido satis sit, conveniat, neque dux Orientis circa ea loca commoretur, ne fiant inde excursiones in Persas, et damna illis inferantur. Quodsi quid tale contigerit, statutum est, ut praefectus Daras oppidi damnum rependat. Undecima foederis conditio haec est: Si una civitas alteri detrimento fuerit, et quocumque modo, non legitimo bello, neque exercitus vi, sed dolo et clandestina invasione damnum intulerit, (sunt enim multi homines ad huiusmodi facinora perpetranda admodum proclives, quo belli inde occasio oriatur,) statutum est, ut in eiusmodi iniurias diligenter inquiratur, et iudices, qui in utriusque regni confiniis iuri dicundo sunt praepositi, in eos animadvertant. Qui si coercendis finitimorum dissidiis non sufficiant, sancitur, ut disceptatio ad praefectum Orientis transmittatur, qui si intra sex menses concertationes illas non reseuerit, et damno affectus non receperit, quod perdidit, eum, qui iniuriam intulit, obnoxium fore alteri in duplum. Si ne sic quidem res finem acceperit, pars, quae oppressa fuerit, legationem mittat ad regem eius, qui vim fecerit, a quo rege damnum si non rependatur, neque duplicem iniuriae restitutionem laesus intra praescriptum anni tempus acci-

χρῶν καὶ διπλοῦν τὸ ὄφληθὲν ἀναλήφεται κατὰ τὸ ὄρισμένον A. C. 562
 ἐντὸς ἐνιαυτοῦ, ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ τῷ δόγματι διαλελύσθω τὰ Ind. 10
 τῶν σπονδῶν. δευτέραν πρὸς τῇ δεκάτῃ μοῖραν τῶν σπον- Iustin. 36
 δῶν κατανοήσεις τὰς πρὸς θεὸν ἰκετείας, ἔτι τε καὶ τὰς
 5 ἁράς, οἷον τῷ μὲν στέργοντι τὴν εἰρήνην εἶναι τὸν θεὸν ἔλε- B
 ῶν τε καὶ ξύμμαχον διὰ παντός, τῷ δὲ ἀπατηλῶ τῶν τε
 ἐμπεδωθέντων νεοχμῶσαι τι βουλομένῳ τὸν θεὸν ἔσεσθαι
 ἀντίπαλόν τε καὶ πολέμιον. τρίτη πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν νομι-
 σθέντων ἰσχὺς, πενηκοντούτιδας εἶναι τὰς σπονδὰς, ἐρῶ-
 10 σθαί τε τὰ τῆς εἰρήνης ἐπὶ πενήκοντα ἐνιαυτοῦς, ἀριθμου-
 μένου τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ἐκάστου ἔτους
 τῇ τριακοσιοστῇ καὶ ἑξηκοστῇ καὶ πέμπτῃ ἡμέρᾳ περατου-
 μένου. ἰσχύσαι δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ ἔφην, ὥστε ἕξ ἄμφοιν
 ἀποκομισθῆναι συλλαβὰς ἐκεῖσε, δηλούσας ὡς καὶ ἄμφω
 15 στέρεξαι ταῦτα ἐφ' οἷς ἐβεβαίωσαν οἱ πρόσβεις. πέρας τε
 δεξαμένων τῶν συνθηκῶν, ἀντεδόθησαν αἱ λεγόμεναι σάκραι.
 τούτων δὲ δοξάντων καὶ ἰσχυροποιηθέντων ἐκτὸς ἐνομίσθη C
 τὰ περὶ τῶν ἐν Περσίδι Χριστιανῶν, ὥστε καὶ νεὸς οἰκο-
 δομεῖν καὶ ἐπιθειάζειν σφᾶς ἀδεῶς, καὶ τοὺς χαριστηρίους
 20 ὕμνους, καθὰ νενομίσται ἡμῖν, ἀκωλύτως ἐπιτελεῖν, ἀλλὰ V. 96
 γὰρ μήτε καταναγκάζεσθαι μαγικὴν μετιέναι θρησκείαν, μήτε
 μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους
 θεοὺς. καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲ, ὥστε ἦκιστα καὶ οἶδε τολμῶεν

15. ταῦτα H., τὸν τὰ vulg. inseritur, sed uncis inclusum.

21. Ante μαγικὴν vulgo eis

piat, foedus hoc quidem capite violatum erit. In duodecima
 foederum parte videbis ad deum preces, et exsecrationes quoque,
 scilicet ut deus pacem colenti sit propitius et perpetuus adiutor:
 contra decipienti et aliquid in conditionibus novare cupienti hostis
 et inimicus. Tertio et decimo capite additur, quinquagenarias esse
 pactiones, et in quinquaginta annos durare pacem: annum nume-
 randum esse, secundum morem antiquum, qui terminatur trecente-
 simo sexagesimo quinto die. Illud quoque obtinere, ut utrumque
 regem approbare ea, quae a legatis gesta transactaque erant. Con-
 stitutis igitur pacis conditionibus, mutuo sunt traditae, quae vocan-
 tur sacrae. His ita decretis et confirmatis, separatim pacta sunt in-
 terposita de Christianis, qui in Perside vivunt, ut illis liceret templa
 construere, et sine ullo timore sacra peragere, et gratiarum actiones
 per hymnos deo, sicut apud nos fieri solet, canere, neve cogeren-
 tur magicis ceremoniis interesse, aut invitos colere et venerari, qui
 apud Medos deorum numero habentur. Neque tamen ideo Christiani
 auderent conari magica sectantes in nostram religionem pertrahere.

- A. C. 562 μετατιθέναι μάγους ἐς τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν. Ἐκράτητος δὲ
 Ind. 10 ὥστε καὶ τοὺς θνησκοῦντας τοὺς Χριστιανοὺς ἐπ' ἐξουσίας εἶναι
 Justin. 36 θάπτειν ἐν τάφοις, ἢ νερόμισται παρ' ἡμῶν. τούτων οὕτω
 προελθόντων καὶ ἐν κόσμῳ καὶ τύξει γενομένων, ἐπεὶ ἀνε-
 D δέξαντο οἱ γε ἐς τοῦτο τεταγμένοι τὰς συλλαβὰς τοῦν δυοῖν 5
 βιβλίον, καὶ ἀπηκριβώσαν τῷ ἰσορρόπῳ τε καὶ ἰσοδυνάμῳ
 τῶν Ἰβημάτων τὰ ἐνθυμήματα, αὐτίκα οἷγε ἰσόγραμμα ἔτρα
 ἐπετέλουν. καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ξυνηληθέντα τε καὶ κατα-
 σφαλισθέντα ἐκμαγεῖοις τε κηρίοις, ἑτέροις τε οἷς εἰώθασι
 Πέρσαι χρῆσθαι, καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων ὑπὸ τῶν πρό- 10
 σβειων, ἔτι μὴν καὶ ἐρμηγέων δέκα πρὸς τοὺς δύο, ἕξ μὲν
 Ῥωμαίων, οὐχ ἦττον δὲ Περσῶν, ἀμοιβαίᾳ τῇ δόσει τὰ
 τῆς εἰρήνης βιβλία παρέσχοντο ἀλλήλοις. τὸ μὲν τῇ Περσῶν
 φωνῇ γεγραμμένον ἐνεχείρισε Πέτρον ὁ Ζιχ, καὶ Πέτρος
 δὲ τῷ Ζιχ τὸ τῇ Ἑλληνίδι· καὶ αὐτίς τοῦ Ζιχ τὸ ἰσορ- 15
 ροποῦν τῇ Ἑλληνίδι βιβλίον γράμμασι Περσικοῖς διαση-
 μασμένον, ἄνευ τῆς τῶν ἐκτυπωμάτων ἀσφαλείας, εἰληφό-
 P. 143 τος, τὸ σωθῆσθαι οἱ τὰς μνήμας, καὶ Πέτρος οὐκ ἄλλως
 ἐπετέλεσεν ἀμοιβαίως. εἶτα ἐπὶ τούτοις διελύθησαν, τῶν τε
 δρίων ἄπο ἐγένοντο, καὶ ὁ Ζιχ εἰς τὰ πάτρια ἦδη ἐπορεύετα. 20
 ἀτὰρ ὁ Πέτρος ἔμεινεν αὐτοῦ, ἐπιθειάσων τῇ γενεθλίᾳ ἑορτῇ
 Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἦδη γὰρ προσεπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέ-
 βας. ἔτι δὲ καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἐπιφανείᾳ τὰ νόμιμα ἀγιστεύ-
3. ἢ H., ἢ valg. 16. τὸ] ἐς τὸ N.

Obtinuit quoque, ut Christianis potestas esset mortuos sepulcris
 cœdere, et illis ad nostrum morem iusta persolvere. Hæc cum
 ita rite et ordine gesta administrataque fuissent, litteras hi, quibus
 eius rei cura demandata erat, duobus libellis exaratas susceperunt,
 et earum vim et sensum accurate inter se contulerunt, quarum sta-
 tim altera exempla confecerunt. Et quidem eae tabulae, quibus
 plenior fides haberetur, diligenter involutae, et securitatis causa
 cera iterum expressae, et aliis rebus, quae apud Persas sunt in usu,
 firmatae sunt: tum etiam legatorum sigilla annulis impressa, et duo-
 decim interpretum, sex Romanorum, et totidem Persarum. Sic
 mutua traditione inter se sibi pacis tabulas Zichus Petro Persarum
 lingua scriptas, et Graeca Petrus Zicho tradiderunt. Rursus cum
 Zichus accepisset a Petro aliud illius pactionis exemplum Graeca
 lingua, sed litteris Persicis exaratum, sine ulla sigillorum impres-
 sione, quod ad solam rei gestae memoriam valeret, eadem itidem
 Petrus a Zicho pari forma accepit. His transactis seorsim alter ab
 altero procul a confinibus abierunt, et Zichus quidem ad sedes pa-
 trias remeavit: sed Petrus illic remansit, ut festum Nativitatis
 Christi dei (instabat enim veneranda dies,) sancte et religiose cole-

σας, μετὰ ταῦτα ἐπέβη τῆς Περσῶν. καὶ ἐν τοῦτοδε πέρας A. C. 56a
 εἰλήφει τὰ τῶν ξυνηκῶν. πρὸ δὲ δὴ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ^{Iud. 10}
 πρέσβειων, παραγενομένων τινῶν Περσῶν εἰς τὸ Δάρας, οἷς ^{Iustini 36}
 τὸ τοιόνδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνόις τῶν ἐρμηνέων Β
 5 καὶ τοῖς τῶν πλαστήγγων ἐπιστάταις, ἀπεκατέστη τοῖς περὶ
 τὸν Ζίχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ' ἐνιαυτῶν, ἐφ' οἷς αἱ
 ξυνηθῆκαι προῆλθον. ὡς δὲ Πέτρος ἀφίκετο πρὸς βασιλέα
 Περσῶν ἐν τῷ προσαγορευμένῳ Βιθαρμαῖς, διαλεχθισόμενός
 οἱ περὶ Σουανίας, ἐς τὰ βασιλεια προελθῶν ἔλεξεν ὡδε
 10 „ἤκομεν, ὦ βασιλεῦ, παρὰ σέ, τὸ μὲν ἐν βεβαίῳ τὴν εἰρή-
 νην ἔχειν εὐτυχήσαντες ἤδη, τὸ δὲ καὶ ὄψε γοῦν τευξόμενοι
 τῶν δικαιωτέρων παρὰ σοῦ μὴ ἀχθισόμενοι. ὁ γὰρ τὸ παρὸν
 εὖ διαθεῖς καὶ σχεδιάσας, ὡς εἰπεῖν, τὸ συνοῖσον πῶς οὐχί
 τῶν μελλόντων προμηθεύεται πολλῷ τῷ διαφόρῳ, καθόσον C.
 15 καὶ χρόνῳ τῷ πλείονι; μεγίστου τοίνυν πέφυκε βασιλέως τὸ
 δύνασθαι μὲν πλέον ἔχειν, μὴ βούλεσθαι δέ· τὸ γὰρ ὑπερ-
 βάλλον τῆς ἰσχύος ἐν σώφρονι κολάζεται λογισμῷ. ἐπεὶ οὖν
 20 τὸ ζέον τοῦ πολέμου κατέσβεσται νῦν ἡμῖν καὶ ὥσπερ ἀνε-
 πνεύσαμεν, εἷς δὲ μόνος ὑπολείπεται σπινθήρ, (φημί δὲ σπιν-
 20 θῆρα κακῶν τὴν Σουανίαν, ἀπειλοῦσαν ἡμῖν μεγίστην ἔσε-
 σθαι δυσμενείας ἐμπύρωσιν,) γενοῦ κώλυμα τῶν δεινῶν,
 καὶ προκατάπαυσον ἡμῖν ἐλπίδα τῶν κακῶν. ἐν σοὶ γὰρ τῶν
 6. αἱ ξυνηθῆκαι H., ἔξυνηθῆ και vulg. 9. Σουανίας et προελ-
 θῶν H., Σουάνας et προελθεῖν vulg.

ret. Nec multo post illic adhuc Epiphaniae festum solenni more
 celebravit: deinde ad Persas profectus est. Et sic quidem pacis
 transactio ad finem perducta est. Ante profectioem legatorum, cum
 ex Persis hi, quibus ea res curae erat, ad Daras accessissent una
 cum interpretibus et iis, qui trutinas adferebant, representatae
 sunt quae Zicho pro septem annorum pensionibus promissae fue-
 rant pecuniae. Petrus vero ad regem Persarum accessit in loco, qui
 Bitharmais appellatur, ut de Suania cum illo ageret, et in regiam
 introductus sic locutus est: „Venimus, o rex, ad te, quem magna
 ex parte pacis beneficium iam adepti sumus, ut in reliquis quoque
 quamvis sero iustitiam a te impetremus; nec nos deceptum iri spe-
 ramus. Nam qui praesentem rerum statum recte composuit, et in-
 stantia commoda respexit, quanto magis is futuris providebit, quia
 et diuturniora sunt? Magni regis est posse quidem plus habere,
 sed nolle. Quicquid enim potentiae superat, cohibetur et compri-
 mitur prudenti moderatione. Itaque cum fervens belli inter nos
 ardor iam deferbuerit et quodammodo respiremus, una scintilla
 relicta est: Suaniam dico scintillam malorum, quae minatur nobis
 maximum inimicitarum incendium. Sis igitur obstaculo et impe-
 dimento gravissimis qui impendent casibus, et restingue malorum

- A. C. 562 ἀμηχάνων τὸ ἄπορον ἀνεθέμεθα, μηχανησαμένῳ τὰ δέοντα.
 Ind. 10 μία γὰρ τίς ἐστι τελεωτάτη τοῦ πολέμου κατάλυσις, τὸ προσ-
 Iustini 36 Δτεθῆναι καὶ Σουανίαν ἡμῖν, εἴπερ Λαζικῆς κύριοι καθε-
 στήκαμεν. ὁ γὰρ δεσπόσας τοῦ ἡγεμονικοῦ πῶς οὐχ ἔξει
 τὸ ὑποβεβηκός; οὔτε γὰρ Λαζοὶ οὔτε μὴν αὐτοὶ Σουάνοι⁵
 πρὸς ἀμφισβήτησιν ἴοιεν, ὡς οὐχ ὑπήκοος ἡ Σουανία Λαζῶν
 ἀνέκαθεν ἦν, καὶ ὅτι ψήφῳ τοῦ Λαζῶν βασιλέως ὁ Σουανίας
 ἄρξων τὸ κύρος ἐδέχετο." ταῦτ' εἰπὼν Πέτρος ἐν γράμμασιν
 ἐπεδείκνυ Χοσρόη παλαιτέρους Λαζῶν βασιλεῖς, καὶ ἄλλους
 ἐπὶ ἄλλων χειροτονηθέντας Σουάνων βασιλέας. εἶτα καί¹⁰
 αὐτὸς ἔλεξε „τοῦ δικαίου τοίνυν ἡμῖν, ὦ βασιλεῦ, καὶ Σου-
 P. 144 νίαν παρέχοντος, οὐχὶ σὺ προτηρήσας ἐν κέρδει σχήσεις ἀμ-
 φότερα, καὶ τὸ δόξαι μὴ ἀδικεῖν καὶ τὸ δοκεῖν δωρεῖσθαι
 τὸ προσῆκον πᾶσιν; οὕτω γὰρ ἂν καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς
 οἴοιτο ἀδικεῖσθαι, εἰς τὸ οἰκεῖον ὥσπερ δῶρον λήψεται παρ'¹⁵
 ὑμῶν, ἐπεὶ καὶ Λαζικὴν οἶεται οὐκ ἄλλως ἔχειν. διαβεβαι-
 V. 97 ούμένων γὰρ ἡμῶν καὶ ἐναργέστατα δεικνύντων ὡς Ῥωμαίων
 ἐκ πλείστου χρόνου κτῆμα, ἀντεῖπας αὐτὸς τῷ τοῦ πολέμου
 νόμῳ Λαζικὴν οἰκειώσασθαι, καὶ ὁμως, τῷ βούλεσθαι τῆν
 1. τὸν πόρον H., τὸ ἄπορον B. μηχανησαμένῳ H. mg.,
 μηχανησαμένων vulg. 6. ἴδοιεν N., εἴποιεν H., ἴδοιεν vulg.
 8. κύρος H., κύριος vulg. 10. βασιλέας] ἡγεμόνας H. mg.,
 βασιλέας ed. Par. 11. καί] τῆν N. 14. οὔτε pro οὕτω conl.
 N. 15. οἴοιτο] οὐκ add. Val.

imminentium expectationem. Nos enim dubia et controversa, quae secare non potuimus, ad te reiecimus, ut quae convenirent statueres. Unica enim et sola belli prorsus finiendi ratio est, si quidem domini Lazicae sumus, ut Suaniam quoque nobis restituas. Qui enim dominium assequitur eius, quod imperat, qui fieri potest, ut non quoque dominus sit eius, quod alteri paret? Atqui Lazi, sed ne quidem ipsi Suani, minime in dubium revocaverint, Suaniam olim subiectam fuisse Lazicae, et regi Lazorum ius fuisse arbitrio suo, qui Suaniam regeret, constituere. Quae cum diceret Petrus, ex tabulis Chosroem docuit, Lazorum reges antiquiores esse, et reges Suanorum ab iis subinde esse creatos: deinde sic dicere pergit: „Quum igitur ipsa iustitia, o rex, Suaniam nobis attribuat, nonne tu magni facies, prius concedendo utrumque assequi, ut et nemini iniuriam intulisse, et omnibus, quae debes, largitus esse videaris? Sic enim rex noster minime se laesum esse existimabit, si quod suum est, tanquam dono acceperit, cum et Lazicam non alio modo suam effectam putaverit. Cum enim asseveranter contenderemus, quod etiam aperte ostendebamus, Lazicam a longo tempore a Romanis possessam fuisse, tu contra eam tibi belli iure propriam effectam dixisti, nihilominus illaeram iustitiam esse voluisti, et tempe- ratam habere cogitationem, quam manum potentem potius dixisti.

δίκην ἄκρωτον εἶναι, προϋργιαίτερον ἔθου σώφρονα κεκτη- A. C. 562
 σθαι λογισμὸν ἢ χεῖρα δυνατήν. τοιγαροῦν ἐποιήσω τὴν οὐκ ^{Ind. 10}
 ἀνάγκην ἀνάγκην, καὶ τῷ γενναίῳ τῆς μεγαλοφροσύνης ἐψηφίσω ^{Iustin. 36} B
 κατὰ σαυτοῦ, καὶ νικᾶν ἠξίωςας ἠττημένους τοῦ πρόποντος, καὶ
 5 ἅπλωσ ἀπεκατέστησας ἡμῖν Λαζικὴν ὥσπερ οἰκεῖόν τι κτήμα
 μεταθεῖς καὶ τὴν ἐξουσίαν μεταγαγὼν ἐφ' ἡμᾶς. οὐκ ἄλλως
 δὲ καὶ περὶ Σουανίας ἀντιβολοῦμεν, τὸ οἰκεῖον προῖκα λα-
 βεῖν· καὶ χάριν δὲ ὁμολογήσειν ἡμᾶς ὑμῖν, τῷ μὴ ἐζημιώ-
 σθαι τὸ οἰκεῖον· ὑμᾶς δὲ τῷ κρείττονι, τῷ δύνασθαι τοσοῦτον
 10 ὥστε δωρεῖσθαι δοκεῖν καὶ τὸ μὴ ὑμέτερον." καὶ ὁ βασιλεὺς
 ἔλεξεν ὧδε· „οὕτω δῆτα ψυχὴν λόγων χηρεῦνυσαν καὶ τοῦ
 κείθειν ἔρημον εὐροῦσα ἢ τῆς σοφίας δύναμις, περιφρονοῦσα C
 τὸ ἀσθενὲς καταγωνίζεται, ὥσπερ φάρμακον ἐν ἔλκει προσ-
 πλαττόμενον καταβιβρώσκει μὲν τὸ νοσοῦν, συναναζωπυρεῖ
 15 δὲ τὴν ὑγίαν τῷ κάμνοντι. εἰ γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ εἰπέ-
 τισιν, εἴ πη δὲ τὸ ἀρμόδιον, οὐδὲν ἦττον καὶ οὕτω κινήσει.
 τοιγαροῦν ἡ σοφία τούτου ἕνεκα τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλων κρα-
 τεῖ, ὅτι πολέμου μὲν δύναμις οὐχ οἶατε πέφυκε τοῦ πρα-
 κτέου γενέσθαι, εἰ μὴ πω καὶ ἑαυτὴν αὐτὴ διαχρήσεται,
 20 τὸ δὲ τῆς σοφίας ἀσώματον καὶ φρούριον καθέστηκεν ἑαν-
 τῆς· πρὸς γε καὶ φρουρεῖ τὸν κεκτημένον αὐτήν. ἐντεῦθεν

8. δὲ ὁμολογήσειν H., σε ὁμολ. vulg. 10. ὑμέτερον N.,
 ὑστερον vulg. 16. εἴ πη] εἴποι conl. N. 19. περιγενέσθαι
 N. αὐτῆ N., αὐτῆ vulg.

Quare, quae nulla erat necessitas, eam sponte tibi necessitatem imposuisti, et generoso iudicio contra te ipsum pronuntiasti: ab honestate te victum esse confessus, plane nobis Lazicam restituisti, et tanquam nostrum proprium patrimonium eam tradens eius possidendae potestatem in nos transtulisti; quod et idem de Suania supplices petimus, ut gratis quod nobis proprium est, recipiamus, et ut nos vobis gratias habeamus, quod eo, quod nostrum est, minime nos mulctaveritis: vos autem summo numini, quod tantum potestis, ut etiam quae vestra non sunt, dono dare videamini." Rex autem ita respondit: „Equidem sapientiae vis si offenderit animum ratione destitutum et persuadendi facultate orbatum, quod infirmum et imbecillum est, prosternit et conterit, quemadmodum medicamentum ulceri adhibitum depascitur, id quod dolorem facit, et sanitatem restituit aegrotanti. Quamvis enim minime iusta sit ea, quae apud huiusmodi hominum genus habetur oratio, si tamen apte et concinne quis dicat, dicendo evincit. Ea de causa sapientia longe armorum vim superat, quod bellica virtus non possit aliquid egregium facinus edere, nisi se ipsam quoque consumat, prudentia autem et suum ipsius praesidium constitutum est, et cum,

- A. C. 56₂ οὐδ' αὐτὸς σὲ, ὃ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὡσπερ εἰκὸς
 Ind. 10 ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τεθραμμένον, ἢ περιεῖναι τοῖς ῥήμασι
 Justin. 36 D μεμύθηκας, μεμψείην πρὸς τινος ἔγωγε μὴ πείθειν μαθῶν
 πλὴν ὡς ἂν οἴοσθε ὧ, κἂν εἰ μὴ τοῖς ῥήμασι τηλαυγῶς,
 ἀλλ' ὅμως τῷ βουλομένῳ τῆς γνώμης, ὡς ἔνεστιν, ἐν φανεροῦς
 προθεῖην τὸ δίκαιον· δοίημεν, ὡς ἔδικαιολογήσω περὶ Σουα-
 νίας, τὴν ἀλήθειαν οὕτως ἔχειν. Λαζικὴν μὲν ἐχειρωσάμεν,
 Σουάνοις δὲ οὐδὲ προσέβαλον, ἢ μόνῃ ἀκοῇ τῷ τὸν Μερμε-
 ρόην ἡμῖν σημῆναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος οὐδὲ μὴν περι-
 P. 145 μάχης ἢ χώρα, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας, ἀλλ' ἵο
 ἐν ὑπάρχει τῶν ἔθνων τῶν περὶ τὸν Καυκάσον, καὶ ὡς
 ἔχουσι βασιλικόν, καὶ ὡς ὁ χώρος ἐστὶ Σκυθῶν πάροδος
 ἀπὲρὶ Μερμερόης, εἶτα ὁ Ναχόεργαν ὑπῆλθε τῇ στρατη-
 γίᾳ. γέγραφε τοίνυν ἡμῖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἄλλως περὶ αὐτῶν,
 ὅτι τοῦ Καυκάσον τὰς ἀκρωρείας οἰκοῦσι, καὶ ὅτι δῆται¹⁵
 κλωπῆς τε καὶ λαφυραγωγοὶ καὶ χαλεπῶν ἔργων καὶ ἀνοσίων
 καθεστῆκασιν ἐργάται. ἠβουλόμην οὐδ' ἀποδοῦναι εὐνοίας
 στρατείαν, οἱ δὲ κατορθώσαντες ἀπὲρ Σουάνων ἐγένοντο
 Πέρσαι. ὡς εἶναι δῆλον ἐντεῦθεν ἀνήκειν μοι τὴν χώραν,
 καὶ ἔχειν οὐκ ἀρνούμαι. καὶ τοίνυν δηλοῦσιν ὑπακούοντες²⁰
 B ἡμῖν ἀσμενέστατα τῷ καὶ τοῖς δούλοις ἀρχεσθαι τοῖς ἡμῶν.

1. σὲ add. N. 2. τεθραμμένον N., τεθραμμένος vulg. ἢ
 περιεῖναι N., εἰπερ εἶναι vulg., ἢπερ εἶναι H. 4. εἰ μὴ
 τοῖς H., εἰμὶ τοῖς vulg. 13. Ναχοεργάν Agathiae. 15. ἢ
 ὅτι H. 16. χαλεπῶν H., χαλεπῶς vulg.

qui ipsam possidet, salvum et incolumem servat et praestat. Quam-
 obrem nolim hoc mihi vituperio dari, o Romanorum legate, si
 ego, qui a nemine didici, tibi non persuadeam, qui philosophicis
 disciplinis adeo innutritus et imbutus fueris, ut oratione superiorem
 esse didiceris: tamen quantum in me erit, etsi non luculento ver-
 borum artificio, ex animi mei sententia quod iustum est promam.
 Demus, de Suania te vera dixisse, et ita se rem habere: at Lazi-
 cam bello subegi; Suanos nunquam bello appetii. Solo auditu a
 Mermeroe accepi, qui significavit, regionem non esse dignam nostra
 cura, neque pro qua certaremus, neque regem decere huic terrae
 bellum inferre. Sitam esse inter eas gentes, quae circa Caucasum
 habitant, habere regulum, et esse transitum Scytharum. Decessit
 Mermeroes, administrationem exercitus suscepit Nachoergan. Scri-
 psit ille nobis eadem: Suanos iuga Caucasi habitare, esse latrones,
 praedarum abactores et quorumcumque gravium et immanium scelerum
 patratore. Constituimus adversus illos exercitum mittere, sed
 subito metu compulsam ex Suanis Persae facti sunt: unde satis aper-
 tum est, hanc regionem in nostra potestate esse, et eam me tenere
 minime inficior. Nec obscurum est, illos nobis lubenti animo

ἀμέλει καὶ τοῦ Ζίχ ἐν γράμμασι δηλώσαντος, ὡς Ῥωμαῖοι A. C. 50a
 Σουανίαν ἐπιζητοῦσι λαβεῖν, τοσοῦτον πόρρωθεν ᾤθη ὑμᾶς Ind. 10
 τοῦ δικαίου φῆσαι, καθόσον οὐ πλησίον ἐγενόμην τοῦ πέι- Iustln. 36
 θεσθαι τῷ παραλόγῳ τῆς ἀκοῆς. πλὴν ἠττηθήσομαι τοῦ δυ-
 5 νατοῦ, καθόσον οἰηθεῖν περιέσεσθαι, μὴ οὐχὶ ταυτὰ φρο-
 νεῖν τῷ καθ' ὑμᾶς βασιλεῖ." ταύτας δηπουθεν αὐτὰς ἀπε-
 κύησε τῷ νῷ τὰς ἐννοίας ὁ Περσῶν βασιλεὺς, καὶ ἐν τού-
 τοις ὁ λόγος ἐπέπαυτο πρὸς βραχὺ περὶ Σουανίας αὐτῶ. καὶ
 αὐθις, ὡσπερ ἐν μεταξυλογίᾳ τινί, περὶ Ἄμβρου τοῦ Ἀλα-
 10 μοουνδάρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγέσθην ἄμφω, τοῦ βασιλέως C
 οὔτω πως ἀρξαμένου. „ὁ καθ' ἡμᾶς Ἄμβρος ὁ Σαρακηνὸς
 οὐχ ἡκιστα ἐπιμέμφεται τῷ Ζίχ, καὶ καταβολὴν πεποιήται
 τᾶνδρὸς οὐκ ἐλαχίστην, ἅτε οὐδέν τι ὀνήσαντός γε αὐτόν,
 ἤνικα ἐσπενδόμεθα ὡς ὑμᾶς." καὶ ὁ Πέτρος, „ἐν οὐδενὶ χρό-
 15 νῳ πώποτε," ἔφη, „ἤτην τι χρυσίον ἐκομίσαντο ἐκ Ῥωμαίων
 οἱ καθ' ὑμᾶς Σαρακηνοί, οὔτε μὴν ἀνάγκη τινί, οὔτε καθ'
 ἁμολογίαν τινά· ἀλλὰ δῆτα ὁ πατὴρ Ἄμβρον Ἀλαμουνδάρου
 ἔστειλε δῶρα τῷ Ῥωμαίων αὐτοκράτορι, καὶ ὁ γε δεχόμενος
 ἀντεδωρεῖτό γε αὐτόν. ὅπερ ἐφ' ἐκίστῳ ἐνιαυτῷ τὸ τοιονδε
 20 ἐγένετο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ πέντε παρρωχημένων ἐτῶν. V. 98
 τοῦτο γοῦν διεσώθη τε καὶ διεφυλάχθη Ἀλαμουνδάρῳ τε D

5. φηθεῖν vulg. ταῦτα vulg. 12. καταβολὴν B., καταβολήν
 vulg. 16. ἡμᾶς vulg.

parere, et a nostris servis regi. Postremo Zichus nos per litteras
 certiores fecit, Romanos repetere Suaniam, in quo tam longe vos
 ab eo, quod iustum erat, discedere existimavi, quantum abfui a
 fide adhibenda his, quae ad me contra rationem deferebantur. Sed
 cedam, quantum fieri potest, rerum necessitati, quamquam me vi-
 cturum esse speraveram, quo minus a rege vestro dissentiam. Has
 igitur cogitationes e mente sua effudit rex Persarum: et tum pau-
 lum quievit disceptatio de Suania. Mox autem, veluti medio quo-
 dam colloquio rursus de Ambro Saraceno inter eos exortus est ser-
 mo. Rex sic incepit: „Qui apud nos est Ambrus, Alamundari filius,
 Saracenus, non parum Zicho succenset, neque parvam querelam de
 eo instituit, quod illius rationibus consulere, cum inter nos pacem
 fecit, praetermisit.“ Et Petrus, „Nullo unquam tempore, inquit,
 Saraceni, qui apud vos sunt, certam auri summam a Romanis abstu-
 lerunt. Nec enim id nostrarum rerum necessitas unquam postu-
 lavit, neque nobis cum his quicquam convenerat. Sed pater Am-
 bri, Alamundarus, misit dona ad Romanorum Imperatorem: is cum
 ea accepisset, vicissim cum donis est remuneratus, quod tamen
 unoquoque anno nequaquam factum est, sed aliquando interpositum
 est spatium quinquennii. Hoc igitur inter Alamundarum et nos
 usurpatum et observatum est non brevi tempore. Deus autem no-

A. C. 562 καὶ ἡμῖν ἐπὶ χρόνον ἤκιστα ὀλίγον. ἐξεπίσταται δὲ τὸ κρείτ-
 Ind. 10 τον, ὅτι οὐχὶ δῆτα ἐρῶμένα φρονῶν ἐς Πέρσας τὰ τοιαῦτα
 Iustin 36 ἐπρασεον Ἀλαμούνδαρος. τοιγαροῦν διεβεβαιοῦτο, ὡς, εἰ καὶ
 ἡμεῖς πόλεμον κινήσοιτε καθ' ἡμῶν, Ἀλαμουνδάρῳ γε ἄπρα-
 κτός τε καὶ ἀνερέργητος ἔσται ἡ μάχαιρα τῆς Ῥωμαίων ἑκα-5
 τι πολιτείας. ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τινα διέμεινε χρόνον. νῦν
 δὲ ὁ σὸς μὲν ἀδελφός, δεσπότης δὲ ἐμὸς, ἔθετο ἐν νῶ ἔμφρο-
 νόστατα οἶμαι, ὃ βασιλεῦ, ἔφη τε, ὡς, εἰ βεβαίως ἔχει τὰ
 πολιτεύματα τὴν εἰρήνην, τί δήποτε ἄρα λυσιτελήσει μοι
 τοῦ λοιποῦ ὑπηκόοις τε καὶ δούλοις προσφθέγγεσθαι Περ-10
 σῶν, ὡς ἂν καταπρόοιντο τῶν κεκτημένων τὰ πράγματα,
 P. 146 ἥγουν πορίζειν τι αὐτοῖς ἢ πορίζεσθαι παρὰ σφῶν;" „εἰ πρὸ
 τῆς εἰρήνης," ἔλεξεν ὁ βασιλεὺς, „ἐκατέρωθεν ἐστέλλοντο πρε-
 σβεῖαι καὶ ἀμοιβαίως ἐφιλοφρονεῖσθε δῶροις ἀλλήλους, χρῆ-
 ναι οἶμαι ἄτρωτα εἶναι τὰ ὅσα ἐστέρχθη πρὸ τοῦ." ταύταις 15
 μὲν οὖν αὐταῖς καὶ περὶ Ἀμβρον ταῖς δικαιολογίαις ἐρη-
 σάσθη, καὶ αὐθις ἀντελογίζοντο περὶ Σουανίας. ὁ δὲ βασι-
 λεὺς εἶπεν. „ὀπηνίκα ἔγωγε παρεστησάμην Σιένδεις τε καὶ
 Σάραπα καὶ Λαζικὴν, ἡμεῖς οὐ φάτε ὅτι τηρικαῦτα Σουανίαν
 B ἐν ὑπηκόων εἶχτε μοίρα. εὐδῆλον οὖν ἐντεῦθεν, ὡς οὐκ ἔ-
 ἐτύγχανον ὄντες ὑπὸ Λαζύς. ἢ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὶ ζῆν τοῖς
 κρατοῦσιν ἡμῖν προεχώρησαν." ὁ Πέτρος ἔφη ἀμοιβαδύν

6. τινα H., τινι vulg. 11. καταπρόοιντο H., κατὰ πρό-
 ην τῶ vulg. 19. ὅτι deest vulg. 21. ἢ γὰρ ἂν N., ἢ γὰρ
 ἦν vulg., τοιγαροῦν H.

vit, Alamundarum hoc fecisse, cum rebus Persicis minime studeret. Conventum enim fuit, si bellum contra nos moveritis, ut Alamundari ensis adversus rem publicam Romanam quiesceret et ab omni bellico opere immunis esset. Haec igitur aliquo tempore durarunt. Nunc vero frater tuus, meus dominus, o rex, prudenter, opinor, in animum induxit suum, et ait: Si pacem ista duo regna observent, quid mihi porro proderit, subditos et servos Persarum sollicitare, ut dominos suos prodant, et quicquam illis largiri, aut ab illis accipere? „Si ante pacem, respondit rex, mutuo missae sunt legationes, et vos invicem donis amice coluistis, existimo inviolata et illaesa permanere debere, quae inter vos sunt prius constituta.“ His igitur quo suam quisque causam de Ambro tueretur, argumentis usi sunt: deinde rursus inter se de Suania contenderunt, et rex dixit: „Cum occupavi Scendes, Serapa et Lazicam, tum ipsi negatis nos Suaniam quoque sub nostra ditione habuisse. Ex quo apparet, eam nunquam subiectam fuisse Lazis. Si enim ita se res habuisset, una cum Lazis, quippe qui imperium eius tenerent, in nostram potestatem venisset.“ Petrus contra respondit: „Hoc sa-

„τοῦτο οὐ γέγονεν, ἐπεὶ ὁ Σουάνος οὐκ ἀπίσθη, καθὰ δὴ- A. C. 56a
 πουθεν οὐ δοῦλος ἦν ὁ Λαζός. φημί δὲ, ὡς τοῦ καθ' ἡμᾶς Ind. 10
 δούλου ὁ δοῦλος ἀφηνίασεν οὐδαμῶς." „τῆμερον," εἶπεν ὁ Iustini 36
 βασιλεὺς, „δέκα ἤδη παρωχήκασιν ἐνιαυτοὶ, ἐξ οὗ Σουανίαν
 5 ἐν κατοχῇ ἐποιήσαμην· πρόσβεις πολλάκις ἐδεξάμεθά τε καὶ
 ἐξεπέμψαμεν ὡς Ῥωμαίους· καὶ τί δῆτα ἐξ ἐκείνου τὸν ὄν-
 τινασὺν οὐ κενινήκατε λόγον ἕνεκα Σουανίας;" „ἐπειδὴ τῆρι-
 καῦτα," ἔλεξεν ὁ Πέτρος, „καὶ Λαζικῆς κύριος ἐγεγόνεις. καὶ
 εἶπερ ἔφην ὡς δεῖ παραχωρῆσαι μοι Σουανίας, ἀντέλεξας Ο
 10 ἄν· τίνας χάριν· καὶ εἶπερ αὐθις ἔφην· ἐπεὶ Λαζικῆς ἐστὶ
 κατήκοος, ἀπεκρίνω τίνα γάρ σε γνωρίζομεν Λαζικῆς; καὶ
 λοιπὸν ἀντερεῖν εἶχομεν τὸ παράπαν οὐδέν." „τοῦτο φῆς,"
 εἶπεν ὁ βασιλεὺς, „ὅτι Σουανία Λαζῶν ὑποχείριος ἦν. εἶπερ
 ἐν γράμμασιν οἴοσθε εἰ τεκμηριῶσαι τὸ τοιόνδε, ἥμιστα
 15 ἀποτεύξῃ τοῦ δέοντος." καὶ ὁ Πέτρος „οὐ τι μελλήσω, ἀνα-
 διδάξω δέ σε τᾶληθές. ἀρχαῖον ἔθος, ὡ δέσποτα, τὸδε ἐκρά-
 τησε παρὰ Λαζοῖς. ὁ Σουανίας ἡγεμὼν ὑπήκουε τῷ Λαζῷ,
 καὶ ἀνάγραπτός οἱ ἐπεφύκει ἐς δασμοφορίαν. καὶ τοίνυν
 20 ἐκομίζετο παρ' αὐτοῦ ὁ Λαζὸς καρπούς τε μελιττῶν καὶ δέξ-
 20 ρεῖς καὶ ἑτέρα ἅττα. ὀπηνίκα δὲ οὖν ὁ Σουάνος ἄρχων ἀπε- D
 βίω, ἐχειροτόνει ὁ τοῖς Λαζοῖς ἐφροστῶς τὸν διαφυλάζοντα
 τοῦ ἀποικομένου τῆν ἀρχήν. ἐν τούτῳ γράμμασιν ἐχρήτο
 2. οὐ Ν., ὁ vulg. 3. εἶπεν Η., εἶδεν vulg. 9. δεῖ Ν., δὲ
 vulg. 21. ἐφροστῶς vulg.

ctum non est, quia Suani a nobis non defecerunt, quemadmodum
 Lazi, quibus subiecti erant. Hoc igitur affirmo, servos servorum
 nostrorum nunquam a nobis descivisse." At rex: „Hodie praeterie-
 runt decem anni, ex quo Suaniam occupavimus. Legatos saepius
 a vobis excepimus, et ad vos misimus. Cur tandem nullam unquam
 mentionem de Suania fecistis?" „Quia, Petrus ait, Lazices dominium
 eras adeptus. Etenim si te adissem, ut mihi Suaniam cederes,
 causam, cur id faceres, interrogasses; quam si reddidissem: quia
 Lazi est subdita: An nescis me Lazicae dominum effectum esse?
 respondisses, neque nobis quicquam reliqui fuisset, quod ultra
 eloqui potuissemus." „Ain tu, inquit rex, Suaniam Lazi fuisse
 subiectam? Hoc si tu tabulis scriptis probare poteris, impetrabis
 quod iustum est." Et Petrus: „Haud cunctabor. Docebo te verum.
 Vetus mos, o domine, obtinuit, apud Lazos hiece: quum Suaniae
 dux subesset Lazo, inter hos, qui illi tributa pendebant, adscriptus
 erat. Quamobrem Lazu accipiebat ab ipso fructus, mella, pelles
 et alia quaedam. Quando autem Suaniae princeps vita excedebat,
 suffragio eius, qui Lazi praecerat, eligebatur, qui in locum defuncti
 regionis administrationem susciperet. Tunc Lazorum praefectus lit-

- A. C. 562 *ὡς τῶν Ῥωμαίων αυτοκράτορα τῶν συμπεθεκτότων πέρι· καὶ*
 Ind. 10 *αὐτὸς ἀντιγράφῳ ἐπιστολῇ ἐνεκελεύετό οἱ ἐκπέμψαι τὰ σύμ-*
 Justin. 36 *βολα τῆς τῶν Σουάνων ἡγεμονίας ὅτῳ μὲν βούλοιο, Σουά-*
νω δ' ὅμως ἀνδρῶν. τοῦτο τὴν ἰσχὺν ἔλαβεν ἐκ τῶν Θεοδο-
αίου τοῦ καθ' ἡμᾶς βασιλέως χρόνων μέχρι Περόζου τοῦ
ἑμετέρου πάππου καὶ Λέοντος τοῦ καθ' ἡμᾶς." εἶτα ἐκ τῆς
χλαμύδος ὁ Πέτρος ἐν φανερῷ προκομίζει βιβλιδίον τι, ἐν
ᾧ στοιχηδόν τε καὶ διηρημένως ἐδηλοῦντο Λαζῶν βασιλεῖς,
οἱ Σουάνων ἐχειροτόνησαν ἡγεμόνας. εἶχε δὲ οὕτω τοῦ γραμ-
ματείου ἢ δύναμις, εἰ καὶ μὴ οὕτω τὰ ῥήματα· „οἶδε Λα-
 P. 147 *ζῶν βασιλεῖς, οἱ γε βασιλῆακους ἐπέστῃσαν Σουάνοις, ἐξ οὗ*
χρόνου Θεοδόσιος τὸ Ῥωμαίων διήνευσε κράτος καὶ Οὐαρά-
νης τὸ Περσῶν ἄχρι Λέοντος αυτοκράτορος καὶ Περόζου." καὶ
διεξελθὼν ὁ Πέτρος ἔφη· „ἄχρι τούτων ἴσμεν ἐν γραμ-
μασι Λαζῶν τε βασιλεῖς καὶ τοὺς ὅσοι ὑπὸ Λαζοῖς ἄρχοντες
ἐγένοντο Σουάνων." καὶ ὁ βασιλεύς· „εἰ ξυγχωρήσομέν σοι
τὸ παρὰ σοῦ προκομισθὲν γράμμα ξυναιρούμενον τῇ κατὰ σὲ
πολιτεία ἔχειν τὸ πιστόν, ἄρα καὶ τὰ ἡμέτερα συμβόλαια
πιστευθήσονται δικαιοτάτα;" — „οἶμαι." — „πλὴν," ἢ δὲ
 B ὁ βασιλεύς, „ὅπερ ἔφη, ἔγεται πειθοῦς, ὅτι δῆτα οὗτοι οἱ²⁰
 V. 99 *βασιλεῖς οἱ μὲν οὕτως, οἱ δὲ ἄλλως ἐγένοντο. ἐπειδὴ δὲ νῦν*
περὶ ἀμφηρίστου διαλεγόμεθα δούλου, εἰ μὲν ἐναργέστατα
 19. ἢ δὲ N., ἦδεν vulg., εἶπεν H.

teris Imperatorem certiore faciebat de his, quae evenerant. Et Imperator Lazicae praefecto per epistolam iubebat ipsum mittere insignia praefecturae Suaniae cui vellet, modo Suanus esset. Quod iam a tempore Theodosii, Imp. nostri, usque ad Perosem, avum vestrum, et Leonem, qui apud nos imperavit, invaluit. Deinde e chlamyde Petrus in medium protulit libellum, in quo numerabantur ordine et distincte Lazorum reges, qui Suanis duces elegerant. Haec autem erat huius tabulae vis: verba enim non id expresse continebant: „Hi erant Lazorum reges, qui regulos Suaniae praefecti constituti fuerunt." Et rex: „Si concesserimus, libellum a te exhibitum, qui vestrae rei publicae causam tuetur, fidem facere, nonne nostris quoque fidem haberi aequissimum est?" — „Opinor." — „Quare, sicut dicis, inquit rex, haec res in fide posita est, utrum sic, an aliter illi reges creati sint. Sed quoniam de servo inter nos contentio est, qui cuius sit, dubium est: si claris et manifestis argumentis probare potes tuum esse, accipies: sin minus id potes, et Suanus

πως δυνήθεις ἀποφῆναι, ὡς πέφυκε σός, λήψη γε αὐτόν· εἰ A. C. 562
 δὲ τὸ τοιόνδε οὐχ οἴοστε εἶ πιστώσασθαι, καὶ ἄλλως βού- Ind. 10
 λεται ὁ Σουάνος ὑποτετάχθαι τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἥμιστα Iustin. 36
 ἔσομαι ἐμποδῶν. τούτου περαιτέρω οὐδὲν ὀτιοῦν δυνήσομαι
 5 ποιεῖν." ὁ δὲ Πέτρος· „οὐχὶ πένυση, ᾧ δέσποτα, πρὸς τοῦ
 Σουάνου, ὅποι βούλεται εἶναι; ἐξουσιάζει γὰρ αὐτός, ὅσον
 ἐπὶ ταύτῃ γε δήπου τῇ μοίρᾳ." „ἄθρει δὲ," ὁ βασιλεὺς, „ὡς C
 οὐ βούλομαι περὶ Σουανίας τῆς χώρας τι πυθέσθαι πρὸς
 τῶν Σουάνων, ἐπεὶ οὐδὲ ὅσιον οὔτε μὴν ἄλλως δίκαιον [τῆν]
 10 περὶ τῆς γῆς αὐτῆς ἐν δούλου κινδυνεύεσθαι κρίσει." οἶδε
 μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον ἐξ ἀμφοῖν.

δ'. Ὅτι οὐδὲν προέβη περὶ τῆς Σουανίας, ἀλλ' ὁ Πέ-
 τρος ἄπρακτος ἀνεχώρησε τῶν Μηδικῶν ὁρίων. ὅμως δ' οὖν
 ἐσπέισατο Πέρσαις, καὶ κατέθεντο τὸν πόλεμον ἀμφοτέραι
 15 πολιτεῖαι. καὶ οἱ μὲν Μηδοὶ ἐκ τῆς τῶν Κόλχων γῆς ἐπ'
 οἶκον ἀνεχώρησαν· ἀτὰρ ἐς τὸ Βυζάντιον ἀφικόμενος ὁ Πέ-
 τρος οὐ πολλῷ ὕστερον κατέλυσε τὸν βίον.

ε'. Ὅτι Ἰουστίνος ὁ ἀνεψιὸς Ἰουστινιανοῦ κατ' ἐκεῖνο και- A. C. 565
 ροῦ Ἰωάννην τὸν Κομεντιόλον ἐς τὰ Περσῶν ἤθῃ ἔστειλε πρὸ- Ind. 13
 20 σβευσόμενον. παρεγγύησε δὲ οἱ ἐκ μὲν τοῦ ἐμφανοῦς ἀνακῆ- Iustini 1
 ρυξιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀναγορεύσεως P. 148
 κατὰ τὸ εἰωθὸς Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ἐν ταύτῃ δὲ, εἶγε V. 100

2. οἴοστε H., οἶδντε vulg. 6. ὅποι] δρον Cantocl. 9. τὴν
 unciis inclusimus. 11. Sequebantur quae exstant in ecl. 11. de
 sent. p. 428, 17. 14. ἐσπέισατο Val., ἐπίστατο vulg. 20. Σο-
 μεντιόλου vulg., Κομεντιόλον Labb. ad Theoph. ap. Photium
 cod. 61. 21. οἱ Val., μοι vulg.

tamen velit Romanorum imperio subesse, non intercedam. Nec
 est ultra id quicquam, quod facere possim." Tum Petrus: „Non
 percontaberis e Suano, o domine, cuius velit esse? hac enim condi-
 tione delata se in libertatem assereret." „Noli hoc rogare, respon-
 dit rex; non enim in animo habeo, quantum ad regionem Suaniam,
 quicquam Suanorum voluntati credere. Etenim neque fas, neque
 iustum est, de terra ipsa servi iudicii periculum subire." Atque
 hi inter utrosque habiti sunt sermones.

4. Nihil vero quicquam Petrus de Suania obtinuit, sed infecto
 negotio a finibus Medorum recessit; pacem tamen cum Persis com-
 posuit, et utraque regna bellum deposuerunt, et Medi quidem a
 Colchorum finibus domum reverterunt. Nec multo post Petrus cum
 Byzantium rediisset, mortuus est.

5. Iustinus minor, Iustiniani nepos, illo tempore misit Io-
 annem Comentiolum in Persiam, ut legatione fungeretur. Manda-
 vit ei, ut ad speciem quidem pro more inter Romanos et Persas
 recepto nuntiaret, Iustino imperium delatum: simul autem, si

- A. C. 565 καλέσοι καιρός, καὶ ἀμφὶ Σουανίας κινήσαι λόγους. ταύτην
 Ind. ¹³ γὰρ οὐκ ἔτι Χοσρόης ἀπεκατέστησε Ῥωμαίοις, καίτοι τῆς Λα-
 Iustini ¹ Β' ζικῆς παραχωρήσας, ἧς ὑπήκοος οὐσα ἡ Σουανία ἐτύγχανεν.
 ἀλλ' αἱ μὲν πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ ἦσαν, ὡς ἔθετο Πέτρος
 ὁ τῶν περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμῶν· τὰ δὲ περὶ Σουανίας⁵
 ἐπ' ἀμφιβόλῳ ἦν. Ἰουστίνος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐνεκελεύσατο
 Ἰωάννην, ὡς, εἴγε βούλοιντο Πέρσαι καὶ ὤνιον ἀποδίδουσαι
 τὴν χώραν, ἐτοιμότητα φῆσαι ἔχειν. ἡ γὰρ Σουανία ἀξιό-
 λογος μὲν οὐδαμῶς, ὅμως δὲ ἐπιτηδείως ἔχουσα θέσεως ἐς
 τὰ μάλιστα ὀνύνησι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τῷ μὴ δι' αὐτῆς¹⁰
 ἐπιτιθεμένουσ Πέρσας τὰ τῶν Κόλχων ὄρια λυμαινεσθαι.
 Ἰωάννης οὖν ἐκ Βυζαντίου ἄρας, καὶ ὡς τάχιστα τὴν πο-
 ρεῖαν ἀνύσας, ἐν ταῖς κατὰ τὴν πάροδον πόλεσι τῶν ἀναγ-
 P. 149 καίων φροντίδι θέμενος πολλὴν, τοῦτο προειρημένον αὐτῷ
 ἐκ βασιλέως, ἀφίκετο εἰς τὸ Λάρας. ἐνταῦθα τὸν κατὰ πό-¹⁵
 λιν ὄλκον τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε καὶ ὑδροχοεῖα ἐπενόησε,
 καὶ μὲν οὖν ἄλλα ἄττα τῶν ἐν ἄστει ἀναγκαῖα εἰργάσατο.
 διήγαγε δὲ αὐτοῦ ἡμέρας δέκα τῷ τὴν ἐν τῇ Νισίβει τῇ
 πόλει πανηγυρίζειν τε καὶ ἄγειν ἑορτὴν, καὶ τούτου τὴν περ-
 σβείαν μὴ ὑποδέξασθαι. ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς μετὰ τὴν²⁰
 ἑορτὴν τὴν Φουρδίαν προσαγορευομένην, ὃ ἐστὶν Ἑλληνιστὶ

2. ἀπεκατέστησε B., ἀπεκράτησε vulg. 3. παραχωρήσας ἧς N.,
 παραχωρησάσης vulg. 5. καταλόγων H., κατὰ λόγον vulg.
 6. ἐνεκελεύσατο B., ἐνεκαλέσατο vulg. 10. δι' αὐτῆς Val., διὰ
 τοῦς vulg. 17. ἀναγκαίων coni. B. 18. τὴν] τοῦς N. 18. et
 p. 375, 1. Νισίβη vulg.

se offerret occasio, in sermonem de Suania incideret. Nondum enim eam iuri Romanorum Chosroës cesserat, quamvis Suania ditioni Lazicae subiecta esset, quae ipsa Romanis tradita erat. Foedera quidem, quae in quinquagesimum annum Petrus, magister officiorum, pepigerat, observabantur: sed quoad Suaniam res adhuc in suspenso remanserant. Iustinus vero Imperator Iohanni in mandatis dederat, si Persae illam regionem vendere vellet, ut se paratum esse diceret. Erat Suania non ipsa quidem magni momenti aut pretii, sed situ valde commodo et apto, ut magnum adiumentum adferret ad arcendos Persas ab invadendis Colchorum finibus. Itaque Iohannes Byzantio profectus, cum urbium, per quas iter illi erat, ut ab Imperatore praescriptum fuerat, multa cura et diligentia rebus subvenisset, ad Daras pervenit. Illic aquae ductum rescindendum curavit, et aquae receptacula condidit, et alia quaedam opera necessaria exstruxit. Ibi per decem dies est commoratus, tantisper dum Nisibi festum celebraretur et perageretur. Haec causa erat, cur legatio admitti non poterat. Festo peracto, quod apud eos Furdizan dicitur, scitalia dices, exceptus Iohannes a

νεκρία, ἐκ τῶν ἐν τῇ Νισίβει ἀρχόντων ἐξεπέμφθη σὺν τῇ A. C. 565
 νομιζομένῃ τιμῇ πρεσβεύειν ἐς τὰ βασίλεια Περσῶν· καὶ Ind. 13
 ἅπαντα, ὧν ἕνεκα ἔσταλτο, ἐν δέοντι καταστησάμενος, ἐν B Justin.
 τούτοις ὑπῆρχεν. ὁ δὲ Χοσρόης ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῶν
 5 Σαρακηνῶν περὶ αὐτῷ ἐκίνησε λόγους. τὰ γὰρ Σαρακηνικά
 φύλα μυριάδες ταῦτα, καὶ τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐρημονόμοι
 εἰσὶ καὶ ἀδέσποτοι· καὶ μὲν οὖν τῆς Ῥωμαίων, ἐστὶν ἃ
 καὶ τῆς Περσῶν ὑπήκοα πολιτείας. οὕτω δὲ διακεκριμένον
 αὐτῶν, Ἰουστινιανός, μεγαλόφρων ἀνὴρ καὶ βασιλικώτατος,
 10 τοὺς μηδίζοντας Σαρακηνῶν δώροις ἐδέξιούτο κρατούσης εἰ-
 ρήνης. ὁ δὲ Ἰουστίνος, ἐμβριθῆς τε ὧν καὶ βαρβάρων φρο-
 νήματι ἥκιστα ὑποχαλῶν, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιήσατο τοὺς
 ὄσοι ἐμῆδιζον τῶν Σαρακηνῶν. οἱ δὲ (πλεονεκτικώτατον γὰρ C
 τὸ φύλον) ἀποκοπὴν τοῦτο ἡγησάμενοι τῷ βασιλεῖ ἐνέκειντο
 15 Περσῶν μὴ περιδεῖν αὐτοὺς αὐτῷ ἀνακειμένους. τῷ τοι
 ἄρα καὶ Πέτρου ἐκέλευε πρεσβευσασμένου, ὥσπερ τοῖς Σαρα-
 κηνοῖς ὑπευθύνους ὄντας Ῥωμαίους ἔλεγε δεῖν ὁ Χοσρόης
 ἀποδίδοσθαί σφισι τὸ χρέος. εἶτα καὶ Ἰωάννου αὐτόσε ἀφι-
 κομένου τοῖς αὐτοῖς ἐχρήσατο ῥήμασι, δισχυρίζοντο γὰρ
 20 πως οἱ Σαρακηνοί, ὡς ὑπὲρ τοῦ εἰρήνην ἄγειν καὶ μὴ κατα- V. 101
 θῆειν τὴν Ῥωμαίων τὰ τοιαῦτα ἐκομίζοντο χρήματα, ἐντεῦ-
 θέν τε ἐβιάζοντο τὴν τοῦ πράγματος φύσιν. ὁ δὲ Ἰωάννης,

3. ἅπαντα, ὧν B., & πάντων vulg. 6. μυρία δὲ τ. Val. 7.
 καὶ μὲν] τὰ μὲν conl. B. 11. Ἰουστίνος Val., Ἰουστινιανός
 vulg. 14. ἀνέκειντο vulg.

primoribus Nisibis cum solenni honore ad exsequendam legationem
 in regiam Persarum est dimissus. Is eo accessit, et omnibus, quo-
 rum causa missus fuit, rite peractis, responsum manebat. Chosroes
 autem quadam die sermonem movit de Saracenis. Gentes enim
 Saracenicæ innumerae sunt, quarum maxima pars per deserta
 pascentes et sine domino vagantur, aliae Romanorum, aliae Persa-
 rum imperio parent. Ita divisae cum essent, Iustinianus, magni
 iudicii vir, et qui magnum usum regiae administrationis habebat,
 Saracenos, qui in Medorum partibus erant, per pacem donis pro-
 secutus fuerat. Sed Iustinus, vir gravis et constans neque quidquam
 barbarorum superbiae cedens, Saracenos, qui Persis favebant, con-
 temptui habuit, et nihili fecit. At illi (est enim gens avidissima)
 cum tanquam quod suum esset, sibi eripi existimarent, Persarum
 regem, ne se ad sua genua prostratos contemneret, supplices ora-
 runt. Itaque Chosroës, cum Petrus apud eum legatum ageret,
 Romanos Saracenis debitum solvere aequum censebat. Deinde cum
 Ioannes ad eum accessisset, iisdem verbis est usus. Saraceni enim
 asseverabant, se ob eam causam, ut quietem agerent, neque Ro-

Δ. α. 505 ὡς ἑώρα σφᾶς σὺ κατὰ τὸ δέον τὸ ἐπὶ κλήμα ποιουμένους,
 Ind. 13 εἶπεν „εἰ μὲν ἕτερός τις, καὶ οὐχὶ Χοσρόης ὁ πᾶν, ξυνο-
 Iustini 1
Π πελαμβάνετο τοῖς ἀδίκως ἐπεγκαλοῦσι Σαρακηνοῖς, ἦτον ἂν
 ὑπῆρχε δεινόν. τοσοῦτον δὲ βασιλέα Περσῶν, περὶ πλείστου
 ποιούμενον τὰ μὴ ἐναντία τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως, προσ-5
 θῆσω δὲ καὶ τὰ Ῥωμαίων ἀσπαζόμενον, συνηγοροῦντα τοῖς
 ἐθέλουσιν ἀδικεῖν θανατάσαιμι λίαν καὶ ὑπερεκπλαγείην. ὁμῶς
 δὲ ῥαθυμία τὸν νοῦν οὐκ ἐπιτρέψω, Ῥωμαῖος πεφυκώς,
 ἀναδιδάξω δὲ τὸ πᾶν, καίτοι τοῦ βασιλέως οὐ δεομένου δι-
 δασκαλίας, ἀλλ' ἐν εἰδόσι τῆς διηγήσεως προϊούσης. ὁ γὰρ 10
 προεγνωκώς ἤδη τὰ ὅσα τῷ δικαίῳ ξυνάδει, ταῦτα πάλιν
Ρ. 150 ἀναδιδάχθεις ἐπιρρώσει τῷ ἀδεκάστῳ τὸ συνειδός. Πέτρος
 μὲν γὰρ ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτής, ὃς ἔναγχος παραγενόμενος
 ἐβεβαίωσε τὰ τῆς εἰρήνης, ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι
 πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεγκαλούντων Σαρακηνῶν, 15
 καὶ ἕτερα ὅσα διημφισβητήθη, οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι.
 ἐγὼ δὲ ῥητορεύειν τε καὶ πείθειν ἡσκημένος οὐδαμῶς, ὁμῶς
 τῷ περιεῖναι τῇ δίκῃ τῶν Σαρακηνῶν ἕξω πρὸς ἡμῶν, τῷ
 μὴ στέργειν ὑμᾶς ἀντὶ Ῥωμαίων Σαρακηνοῦς, καὶ ταῦτα
 τοὺς ἀδικωτάτους, καὶ ἀντὶ τοῦ συνοίσοντος τοῖς καθ' ἡμᾶς 20

2. μὲν Cl., μὴ vulg. 11. ξυνάδει H., ξὺν αἰδεῖ vulg. 18. τὸ
 περ. τ. δ. τ. Σ. ἕξω conl. H., πρὸς τῷ περ. et τὸ μὴ στέργειν N.
 20. ὑμᾶς conl. B.

manorum terris infesti essent, eas pecunias accipere, et hac ra-
 tione in causa defendenda maxime nitebantur. Itaque Ioannes, ut
 vidit Saracenos, praeterquam quod fas erat, criminari et accusare
 Romanos, dixit: „Si quis alius, quam Chosroës, Saracenorum cau-
 sam, qui Romanos iniuste criminantur, tueretur, minus id quidem
 grave et molestum esset. Persarum vero tantum regem, qui quae
 rerum naturae consentanea sunt, plurimi facit, addam etiam, qui
 bene de Romanis rebus sentit, consentire his, qui volunt iniusta
 facere, simul et admirarer, et quererem: sed animum non socor-
 diae dabo: Romanus enim sum: et docebo omnia: tametsi regem
 doceri minime necesse est, sed ad haud inscios narratio mea con-
 vertitur. Qui enim semel ea, quae iustitiae et aequitati sunt con-
 sentanea, cognovit, si eadem iterum docetur, immutata veritate
 perspecta, conscientiam suam firmabit. Petro quidem, qui ante me
 legatus fuit, et pacem stabilivit, facile fuit, cum eloquentia et per-
 suadendi vi polleret, ea, quae nunc obiiciuntur de Saracenis, et
 reliqua, quaecumque adhuc controversa erant, diluere et refutare.
 Ego vero, qui nunquam eloquentiae et persuadendi arti operam de-
 di, tamen et causae nostrae aequitate Saracenos vincam, et hoc
 saltem a vobis impetrabo, ut ne Romanis Saracenos, omnium mor-
 tallium iniustissimos, neque vestrae utilitati manifesta incommoda

πολιτεῦμασι τὸ ἀξύμφορον. οἱ καὶ ἡμᾶς γὰρ Σαρακηνοὶ A. C. 565
 (ὅταν δὲ λέγω Σαρακηνοὺς, ἀναλογίζεσθε, ὃ Μῆδοι, τὸ ἄλλο- Ind. 13
 κότην τε καὶ καλίμβολον τοῦ ἔθνους,) οὗτοι δὴτα οὖν πρὸς B Iustini 1
 βασιλέως Ἰουστινιανοῦ δῶρα μὲν λαμβάνειν εἰσώθεισαν, τὸ
 5 δὲ ἔθος αὐτοῖς τῷ τοῦ παρέχοντος ἐβειβαιούτο βουλήματι.
 ὑπερηδόμενος γὰρ τῇ εἰρήνῃ, καὶ οἷς οὐκ ἔχρην τὸ μεγαλό-
 δωρον ἐπεδείκνυτο. καὶ μᾶλλον ἐκαίνιζεν ἐκουσίως φιλαν-
 θρωπίας ὑπερβολῇ πρὸς τὸ μὴ ἀναγκαῖον τὰ πράγματα,
 ἤπερ ἀκουσίως, εἰ θέμις εἶπειν, ἐποιεῖτο τῶν ἀναγκαίων τὴν
 10 οὐσάσασιν. μαρτύριον δὲ μοι σαφέστατον τοῦ δῶρα τοὺς Σα-
 ρακηνοὺς, καὶ οὐκ ὡς ὑπὲρ σπονδῶν, ὡς φασί, κομίζεσθαι
 τὰ τοιαῦτα χρήματα, καὶ αὐτοὺς ἀντιδωροφορεῖν τὸν καὶ C
 ἡμᾶς βασιλέα. καὶ πρὸς ταῦτα μὲν οἶμαι μὴδ' ὄντιναοῦν
 ἀντερεῖν. εἰ δὲ καὶ δοίημεν, ὡς Ἰουστινιανὸς αὐτοὺς κατὰ
 15 ξυνθήκας ἐφιλοφρονεῖτο τοῖς χρήμασι, συνμετρήθη τῷ βίῳ
 τοῦ δωρουμένου βασιλέως καὶ συνανεπαύσατο τούτου τῇ τε-
 λευτῇ τὸ δωρούμενον. οὐ γὰρ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔθει, φημί δὲ
 (τὸ πλέον) καὶ νόμφ μὴ λυσιτελοῦντι, καὶ εἰ πέφυκε βασι-
 20 λευς ὁ τὸ ἔθος ἰσχυροποιήσας ἤγουν νομοθετήσας, πολιτεία
 καταδικασθήσεται ποτε. ἡμεῖς δὲ τοσοῦτον ἀπέχομεν τοῦ δι-
 δόναι τι τὸ λοιπὸν Σαρακηνοῖς, καθόσον Ἰουστινιανὸς μὲν

1. ἡμᾶς vulg. 5. ἔθος N., ἔθνος vulg. 6. ὑπερηδ. Val.,
 ὑπερειδ. vulg. 9. ἤπερ Val., εἶπερ vulg. 14. δὲ B., γε vulg.

praefertis. Qui enim apud vos sunt Saraceni, (cum Saracenos dico, animo perpendite, o Medi, gentis perfidiam et Inconstantiam,) dona quidem ab Imp. Iustiniano accipere consueverant; sed haec consuetudo liberalitate eius, qui dabat, invaluit. Cum enim pace magnopere lactaretur, se quoque liberalem erga eos, quos non oportebat, exhibebat, et eo tempore liberalitatis modum sponte sua, cum minime opus erat, excedere maluit, quam ut invitus, si dicere fas est, necessitati rerum cederet. Sed manifestissimum argumentum eius rei, quod pecunias non ex conventione, ut dicunt, sed dono acceperunt, illud est, quod illi vicissim Imperatorem nostrum muneribus coluerunt. Neque quemquam istis contradicturnum puto. Quodsi concederemus, Imperatorem Iustinianum ex conventionem illis pecunias largitum, haec conventio spatium vitae eius, qui pecunias solveret, esset terminata et circumscripta, et morte eius donatio finem accepisset. Neque unius hominis consuetudine, aut lege minime utili, (dico autem ut plurimum,) licet rex ipse sit, qui hanc consuetudinem aut legem constituerit, tota gens aut res publica teneri debet. Nos vero eo magis abest, ut quicquam dono dare Saracenis velimus, quod quantum Imperator Iustinianus erga barbaros benignus et beneficus fuit, is, qui nunc Romanis imperat, tanto magis constituit se cunctis praebere formidandum. Ita-

- A. C. 565 *καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἡπιώτατος, ὁ δὲ νῦν Ῥωμαίων ἀδ-
Ind. 13
Iustini 1* τοκράτωρ πρὸς πάντας εἶναι βούλεται φοβερώτατος. οὐ χρεῶν
D οὖν ταῦτα τοὺς Σαρακηνοὺς ὄνειροπολεῖν· οὐ γάρ τι τοιοῦ-
τον ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἔλοιτο ποιεῖν. εὐκτὸν δὲ ἡμῶν
γενήσεται τὸ τὴν εἰρήνην αὐτὸν ἐθέλειν ἐρῶσθαι, καὶ μὴ
οἶσθαί γε αὐτὸν ἔλαττον ἔχειν Ῥωμαίους ἐν ταῖς ἤδη γεγε-
νημέναις σπονδαῖς. ταύτη γὰρ ἀνέξεται μὴ ὄπλα κινεῖν."
οὗτος μὲν οὖν οὕτως ἔλεξε. καὶ περὶ μὲν τῶν Σαρακηνῶν τὸ
λοιπὸν οὐδεμίᾳ τις ἐφέρετο μνήμη. ἐπιτηρήσας δὲ τῷ δο-
κεῖν οὐκ ἐργασθῶς ἀμφὶ Σουανίας ἀπέρῥοιψε λόγους, ὡς δέονιο
ὑπὸ Ῥωμαίους αὐτὴν καθεστάναι, εἴ γε καὶ Λαζικῆς ἐπε-
P. 151 λάβοντο ἐνομοτάτα αὐτοῖ· ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τοὺς
περὶ Σουανίας μὲν λόγους ἔδοξε παραδέχεσθαι, χορῆναι δὲ
αὐτὸν ἔφη περὶ ταύτης· ἅμα τοῖς ἐν τέλει τῶν Μήδων βου-
λεύσασθαι. μετὰ ταῦτα ὁ Ἰωάννης λόγους προσήγαγε τῷ Ζίχι¹⁵
τῷ καὶ Ἰεσδεγουνάφ, καὶ μὲν οὖν ἑτέροις τισὶ τῶν παρὰ
Πέρσαις ἡγεμόνων. οἱ δὲ ἔλεξαν, ὡς ἐτοιμότητά ἐχοῖεν Σου-
ανίας παραχωρῆσαι Ῥωμαίοις, οὕτω μὲντοι ἐφ' ᾧ χρήματα
λήψεσθαι καὶ ὄνιον θέσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. καὶ πρὸς γε
V. 102 στυνθήκας ἄλλας τινὰς δεῖν ἔφασκον γενέσθαι, ἀλοχράς τε²⁰
καὶ ἀναξίας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ βεβαιούσας οὐδαμῶς
B τὴν περὶ βασιλείας Ἰουστίνου κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἐστι
μάλα ἐμβριθῆς τε καὶ κατηκριβωμένως. Ἰωάννης δὲ τὰ τοι-
4. ἡμῶν vulg. 9. τὸ con. N.

que non oportet Saracenos haec sibi somnia fingere. Nunquam enim Imperator haec facere sustinebit. Vobis autem optandum est, ut pacem servare in animum suum inducat, neque existimet foederum conventiones in aliqua re Romanorum maiestatem laedere et minuere. Si enim id existimaret, ab armis inferendis non abstineret." Atque hic ad hunc modum est locutus, neque deinceps ulla mentio de Saracenis est facta: sed mox devenit in sermonem de Suania: cum magnopere cavisset, ne id de industria facere videretur, quandoquidem Lazica optimo iure illis restituta esset, oportere quoque ipsam Suaniam Romanorum potestati permitti. Visus est autem Persarum rex sermones de Suania excipere, et sibi amplius de ea re cum principibus Medorum deliberandum dixit. Nec multo post Ioannes colloquium habuit cum Zicho, qui etiam Iesdegusnaph nominabatur, et reliquis Persarum primoribus. Illi quidem dixerunt, paratos se esse Romanis cedere Suaniam hac conditione, ut pretium eius acciperent et eius cessionem venderent, multasque alias conventiones in medium proponebant turpes et indignas Romani imperii maiestate, et quae minime existimationi, quam Iustinus adeptus erat, consentiebant. Gravis enim et elati animi vir, et qui

ἀδε ἀηκωῶς, καὶ οὐ σφόδρα τῆς τοῦ αὐτοκράτορος στοχα- A. C. 565
ζόμενος γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο· ἔστειλε γὰρ παρὰ Ind. 13
Σουάνους, τὸν σφῶν βασιλέα βουλόμενος δεξιῶσασθαι, δελε- Iustini 1
άσαντος οὖν αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν αὐτοῦ Χοσρόου,
5 ἐσκήπτετο δὲ τὸ τοιόνδε καὶ ἐμηχανᾶτο, ὅπως ἔσοιτό γε αὐ-
τῷ ἐς δικαιολογίαν τινὰ, ὡς αὐτοὶ Σουάνοι, καίτοι προτρα-
πέντες, οὐκ ἀνάσχετα ποιοῦνται Ῥωμαίοις ὑπακούειν. ἐξη-
πίστατο γὰρ ὅτι οὖν ᾤησαν οἱ πρὸς Ἰωάννου σταλέντες.
μετὰ ταῦτα ἐπηγγεῖλατο Χοσρόης στέλλειν πρεσβευτὴν ὡς C
10 βασιλέα Ῥωμαίων, τὸν ταῦτα ἅπαντα ἐν δέοντι καταστησόμε-
νον· καὶ ἀνέξεν Ἰωάννης ἐς τὸ Βυζάντιον.

ζ'. Ὅτι Ἰουστινὸς ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ ἐπέθηκε, ὡς ἐν Σου- A. C. 566
ανία εἶη πέμψας, καὶ ὅτι τοῖς Ῥωμαίων οὐ προσέθεντο Σου- Ind. 14
άνοι, ἐχαλέπαινε, οἷα εἰκός. καὶ παραπρεσβείας ἐκρίνετο Iustini 2
15 Ἰωάννης, ἅτε οὐ πρὸς τὸ συνοῖσον τῇ πολιτείᾳ διαπραξάμε-
νος. οὐδὲ γὰρ χρῆναι αὐτὸν ἔφασκε στέλλαι, εἴγε μὴ τοῦτο
ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς· καὶ τούτου δοῦναι πρόφασιν Πέρ-
σαις τὸ ἀδίκημα ξυσκιάζειν, καὶ προσφέρειν λόγους, ὡς αὐτοὶ D
Σουάνοι ἀπηγήναντο τὰ Ῥωμαίων. ἀλλ' οὐδὲ ἐν ἀρχῇ τὴν
20 τοιαύτην προσδέξασθαι πρόκλησιν, ἢ Σουάνους προτρέψασθαι
εἶναι ὑπὸ Ῥωμαίους, ἢ τούτου γε ἔνεκα πρεσβευτὴν ἐν Βυ-
ζαντίῳ γενέσθαι. οὐδέτερον γὰρ ἐξ ἀμφοῖν εὐπρεπὲς εἶναι

5. ἔσοιτό Val., ὄσοι τὸ vulg.

10. ἐν δέοντι H., ἐνδέον vulg.

21. πρεσβευτῆς vulg.

omnia diligenter perpenderet, habebatur. Quae cum Ioannes audisset, neque satis ad ea, quae Imperator illi praeceperat, advertisset, imprudenter fecit, et ad Suanos misit, qui regem eorum salutarerent eiusque gratiam conciliarent. Eo absurditatis eum pellexerat Chosroës. Qui callide hoc commentus ita instituit, ut haberet, quod quasi iure suo diceret, Suanos ipsos quamvis rogatos Romanis parere recusasse. Noverat enim, quantum qui a Ioanne missi fuerant, efficerent. Nec multo post Chosroës pollicitus est, se legatum ad Romanorum Imperatorem missurum esse, qui haec omnia componeret et reversus est Ioannes Byzantium

6. Iustinus Imperator ubi accepit, Ioannem legatos in Suaniam misisse, Suanos autem se non imperio Romanorum subiecisse, graviter molesteque tulit et Ioannem legationis non ex utilitate rei publicae gestae condemnavit. Nec enim se inscio, aut non iubente, debuisse mittere et ex hoc occasionem Persis praebere, qua suam iniustitiam tegerent, et palam praedicarent, Suanos ipsos Romanorum imperium detrectasse. Nec enim hanc ab imperio suscepisse provinciam, ut aut Suanis suaderet, ut se Romanis subderent, aut huius rei gratia Byzantium legatus veniret. Neutrum enim imperio

A. C. 568 τῆ πολιτεία ἡγήσατο. Ἰωάννην οὖν περιφρονησας ὁ αὐτοκρά-
 Ind. 14 τωρ ἐν τῇ τῶν ἀνεπιτηδείων ἔταξε μοίρα, ἐγνωμάτευσσε δὲ
 Iustini 2 ὅπως τὰ ἡμαρτημένα εὐ διαθείη.

A. C. 568 ζ. Ὅτι τῶν Τούρκων, τῶν Σακῶν καλουμένων τὸ πᾶ-
 Ind. 2 λαι, πρεσβείας ποιησαμένων πρὸς Ἰουστινὸν περὶ εἰρήνης, 5
 Iustini 4 ἐν βουλῇ ἐποίησατο ὁ βασιλεὺς ἐκπέμψαι πρεσβείαν ὡς Τούρ-
 κους. καὶ δὴ Ζημάρχῳ τῷ Κίλικι ἔλεγε παρασκευάζεσθαι
 ἐπὶ τούτῳ, ὅς τῶν πρὸς ἑω πόλεων τμηκαῦτα ὑπῆρχε στρα-
 τηγός. ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ τὰ ὅσα πρὸς μακρὰν ὁδὸν ἐξηρ-
 τυμένα ἦν, ἠνίκα πρὸς τὸ πέρας ἠνύετο τῆς Ἰουστίνου βασι- 10

P. 152 λείας τὸ τέταρτον ἔτος, τῷ δευτέρῳ ἐνιαυτῷ τῆς πεντεκαί-
 δεκαετηρίδος περιφορᾶς, περὶ τὰ προοίμια τοῦ παρὰ Αατί-
 νοις Ἀυγούστου μηνός, ὁ μὲν Ζήμαρχος ἀπῆρεν ἐκ Βυζαν-
 τίου ζὺν αὐτῷ Μανιάχῳ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν.

ἦ. Ὅτι πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν διανύσαντες οἱ περὶ Ζή- 15
 μαρχον, ἐπειδὴ παρῆσαν ἐν τοῖς τῶν Σογδαϊτῶν τόποις,
 δπηνίκα τῶν ἵππων ἀπέβησαν, τῶν Τούρκων ἔνιοι (ὡς ἔοικεν,
 ἐς τοῦτο ἀνεμιένοι,) ὄνιον σφισι προΐσχογοντο σίδηρον, οἶμαι
 τῷ ποιήσασθαι ἐνδειξίν τινα ὡς μέταλλα αὐτοῖς ὑπάρχει σι-
 δήρου. λέγεται γάρ, ὡς παρ' αὐτοῖς οὐκ εὐπόριστόν τι χρῆμα 20
 ὁ σίδηρος· ταύτῃ ἔνεστι τεκμηριῶσαι, ὡς ὑπαινιττόμενοι
 ἔχειν γῆν σιδηροφόρον τῷ τοιῶδες ἐχρήσαντο κόμπῳ. ἔτεροι

9. ἐξηρημένα vulg. 14. αὐτῷ] αὐ τῷ H. Μανιάχῳ H.,
 Μανιάχον vulg. 16. ἐν τοῖς N., αὐτοῖς vulg. 22. κόμπῳ H.,
 κόπῳ vulg.

Romano dignum esse existimabat. Itaque Ioannem Imperator a se
 abalienatum dimisit et eorum numero habuit, qui minime commodi
 suis rebus essent: tum extogitavit, qua ratione inconsulte facta
 in melius corrigeret.

7. Iustinus, cum Turci, qui Sacae antiquitus vocabantur, le-
 gatus ad eum de pace misissent, consilium cepit legationem quo-
 que ad eos mittere. Itaque Zemarcho Cilici, qui tunc temporis erat
 praefectus urbium Orientis, iussit, ut ad eam se praepararet. Is
 cum necessaria ad tam longum iter comparasset, circa finem quarti
 anni imperii Iustini, exacto secundo quindecennalis periodi anno,
 initio mensis, qui Latinis vocatur Augustus, profectus Byzantio, viam
 ingressus est una cum Maniacho et suis comitibus.

8. Multorum dierum itinere peragrato, Zemarchus et qui cum
 eo erant, cum in regionem Sogdaitarum pervenissent, ut ex equis
 descenderunt, obvios habuerunt ex Turcis nonnullos, ad id missos,
 qui ferrum vendendum offerrent, opinor, ut indicarent, apud eos
 reperiri ferri fodinas. Ferebatur enim ferrum apud eos esse rem
 minime paratu facilem. Ea de causa hoc commento usi sunt, ut

δέ τινες τοῦ φύλου τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀναφανέντες, οὗς A. C. 568
εἶναι ἔλεγον τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας, ἀγχοῦ ἦλθον τῶν περι^{Ind. 2}
Ζήμαρχον. καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα ἐπεφέροντο φορτία ἀρά^B
μενοι, ἔθεσαν ἐν μέσῳ. εἶτα τοῖς τοῦ λιβάνου κλάδοις πῦρ
ἑνάψαντες, τῇ Σκυδικῇ φωνῇ βάρβαρα ἄττα ῥήματα ὑπεριδύ-
ρίζον, ἐπιπαταγοῦντες δὲ κώδωνί τινι καὶ τυμπάνῳ ὑπερθεν
τοῦ φόρτου περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ φλογὶ
λακιζόμενον, καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι
τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. οὕτω γὰρ ἀποτρόπαιοι τινες
κοεῖναι καὶ ἀλεξίκακοι ἐδόκουν. ἀποδιοπομπησάμενοι δὴ οὖν,
ὡς ἦντο, τὰ δυσχερῆ, Ζήμαρχόν τε αὐτὸν δι' αὐτῆς πα-
ρήγαγον τῆς φλογός. ὧδέ τε ἔδοξαν καὶ σφᾶς ἀπαγνίσειν.
τούτων δὲ ταύτῃ γεγενημένων, ἔπειτα ἐπορεύοντο ζῆν τοῖς
ἐς τὸ τοιοῦδε τεταγμένοις, ἵνα ὁ Χαγάνος αὐτὸς ἦν, ἐν ὄρει C
Ἰ5τινὶ λεγομένῳ Ἐκτάγ, ὡς ἂν εἴποι χρυσοῦν ὄρος Ἑλλήν ἀνήρ.
καὶ τοίνυν αὐτοῦ ἀφικόμενοι, ὕπη τηρικαῦτα τῷ Διζαβούλῳ
ἦσαν αἱ διατριβαί, κατὰ δὴ κοιλάδα τινὰ τοῦ προσαγορευ-
ομένου χρυσοῦ ὄρους ἐπεὶ οὖν οἱ περὶ Ζήμαρχον ἐκεῖσε
ἐφοίτησαν, μετὰ κλητοὶ γενόμενοι παραχορῆμα τοῦ Διζαβούλου
20 ἦλθον ἐς ὕψιν. ἦν δὲ ἄρα ἔνδον σκηνῆς, καθῆστο δὲ ἐπὶ δι-
τρήχον καθέδρας χρυσεῆς, ἐλκομένης, ὀπηνίκα ἔδει, ὑφ' ἱπ- V. 103
πον ἑνός. προσειπόντες δὲ τὸν βάρβαρον, ὡς ἔθος αὐτοῖς,
τὰ δῶρα προῖσχοντο. καὶ τοίνυν οἷς γε τοῦτο ἐν φροντίσιν

a. ἀπαισίων N., ἀπουσίων vulg. 3 — 5. Verba ἐπεφέροντο — βάρβαρα, quae in Ecl. exciderunt, ex Suida s. v. φορτία restituit Toupius I. p. 552. (ed. L.) N. 5. ἄττα vulg. εἶατο H. Recte Val.

ostenderent, in sua regione ferri fodinas esse. Alii quoque homines ex eadem gente se ipsos sponte exhibuerunt, quos dicebant esse averruncos. Hi cum ad Zemarchum accessissent, sarcinis depositis, thuris folia incenderunt, Scythicaque lingua nescio quae verba susurrarunt, et tintinnabulis atque tympanis resonantes, folium thuris igne cum strepitu laceratum circumferebant, et furore perciti frementesque, daemones depellere videri volebant. Adversa igitur, ut existimabant, alio aversuri, Zemarchum ipsum per flammam duxerunt, quo ritu se ipsos quoque lustrasse sibi videbantur. His ita confectis, deducentibus quibus hoc munus incumbebat, ad locum, ubi erat Chaganus, in monte, qui vocatur apud ipsos Ectag, montem aureum diceret, profecti sunt. In huius convalle tum temporis erat Disabuli domicilium. Illuc cum venissent, vocati statim ad Chaganum accesserunt. Is vero intus tentorium suum sedebat in sella duabus rotis suffulta, quae, si opus esset, uno equo trahebatur. Quem cum salutassent, munera, ut mos est, protulerunt, quae hi, quibus hoc mandatum erat, susceperunt. Tum Zemarchus: „Tibi, inquit, o

- A. C. 568 ἦν ὑπεδέξαντο. ἀτὰρ ὁ Ζήμαρχος, „σοὶ δῆτα,” ἔφη, „ὃ το-
 Ind. 2
 Iustinii 4
 σουτων ἐθνῶν ἡγεμῶν, ὁ καθ’ ἡμῶς βασιλεὺς ὁ μέγας, ἀγ-
 D γελοφόρῳ χρησάμενος ἐμοί, ἐσήμησεν εἶναι ἄσαι τὴν τύχην
 αἰσίαν τε καὶ ἀγαθὴν, ἐν ἡδονῇ ποιουμένη σοι τὰ Ῥωμαίων,
 καὶ πρὸς γε φιλοφρονουμένῳ ἡμῶς. ἔστω δέ σοι κρατεῖν αἰεὶ 5
 τῶν δυσμενῶν καὶ λαφυραγωγεῖν τὸ πολέμιον. ἀπέστω δὲ
 βασκανία τις ὡς πορρόωτάτω ἡμῶν, ὅσα τε οὐσα διαβρόηγνύ-
 ναι τοὺς τῆς φιλίας θεσμούς. ἐπιτήδεια ἔμοιγε τῶν Τούρκων
 τὰ φῦλα, καὶ ὅσα κατήκοα Τούρκων· ἔξετε δὲ τὴν καθ’ ἡμῶς
 καὶ ὑμεῖς οὐκ ἄλλως.” τοιαῦτα ἄττα ἔλεξεν ὁ Ζήμαρχος· ὅιο
 δὲ δὴ Διζάβουλος καὶ αὐτὸς προσορήσειν ἐχρήσατο ὁμοίως.
- P. 153 εἶτα τὸ λοιπὸν ἐτρόπησαν ἐς Θοίνην, καὶ πανημερίᾳ εὐωχουμένους
 διετέλουν ἐν αὐτῇ δήπου τῇ σκηνῇ. κατεσκευάστο δὲ αὐτῷ
 ἐξ ὑφασμάτων σηρικῶν τε καὶ διαπεποικιλμένων τοῖς χρω-
 μασιν ἀτέχνως. οἶνω μὲν οὖν ἐχρήσατο, οὐχ ὁμοίῳ δὲ 15
 τῷ παρ’ ἡμῖν ἐκθλιβομένῳ ἐκ τῆς ἀμπέλου· οὐ γὰρ δὴ ἀμπε-
 λοφόρος αὐτοῖς ἦ γῆ, οὐδὲ μὴν ἐγχωριάζει παρ’ αὐτοῖς τὸ
 τοιόνδε γένος· ἐτέρου δὲ τινος βαρβαρικοῦ ἐνεφορήθησαν
 γλεύκους. καὶ ἀνεχώρησαν, ὅσοι αὐτοῖς ἢ κατάλυσις ἦν. εἶτα
 ἐς τὸ αὐριον ἐν ἐτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ξυνηλθόν, ἡμφιεσμένη δὲ 20
 καὶ καταπεποικιλμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν· ἐνθα
 B καὶ ἀγάλματα διάφορα τῇ μορφῇ εἰσθήκει. ὁ δὲ Διζάβουλος
 ἐνίζανεν ἐπὶ κλίνης τινὸς, ὅλης ἐκ χρυσοῦ. κατὰ δὲ δὴ τὸ
 2. καθ’ B., παρ’ vulg. 9. τὰ x. ἢ. con. N. 12. πανημέ-
 ριοι con. B. 15. εὐτέχνως et mox ἐχρήσαντο con. N. δὲ vulg.
 ponitur post οἶνω, deest post ὁμοίῳ. 17. μὴν B., μὲν vulg.

tot gentium dux, quia Romanos diligis, et eorum te secundae res delectant, noster magnus Imperator, me internuntio, precatur, ut in perpetuum felix sis, fausta que fortuna utaris. Detur tibi inimicos semper superare, et praedas agere ex hostibus. Invidia autem quam longissime a nobis absit, quae amicitias dissolvere potest. Equidem Turcos et gentes illis subditas necessariorum loco habeo: et vos eodem erga nos animo eritis." Cum Zemarchus huiusmodi orationem habuisset, Disabulus ad eandem sententiam respondit. Inde se ad convivium converterunt, et quod reliquum fuit diei in eodem tentorio genio indulgentes transegerunt. Erat autem illud tentorium instructum sericis tapetibus, affabre per colores variegatis. Vinum praebitum quidem illis est, non autem id genus, quod ex uvis exprimitur: neque enim eorum regio vitium serax est, neque huius generis potu uti assueti sunt; sed alio barbaricae potionis genere, ad musti similitudinem factae satiati ad hospitium, quo diverterant, redierunt. Postridie etiam in alio tugurio convenerunt, quod erat simili tapetum sericorum genere adornatum, et in quo effigies varia

μέσον τοῦ ἐνδιατήματος κάλπεις τε χρυσαῖ καὶ περιραντήρια, A. C. 568
 ἔτι τε πίθοι χρυσοῖ. θοινησάμενοι δ' οὖν καὶ αὐθις, καὶ τὰ ^{Ind. 2}
 ὅσα ἐχρῆν ἐν πότῳ εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες, ἀνεχώρησαν. ^{Iustini 4}
 τῇ ἑξῆς ἐν ἑτέρῳ ἐγένοντο διαίτη, ἔνθα ξύλινοι κίονες ἦσαν
 ὅτινες, ἐνδεδυμένοι χρυσῷ, χρυσήλατός τε κλίνη ὁμοίως, ἦν-
 τινά γε δῆπου καὶ τάφους χρυσοῖ τέτταρες ἠώρουν. κατὰ
 δὲ δὴ τὸ ἐμπρόσθιον τῆς διαίτης ἐπὶ πολὺ παρετέταντο ἄμα-
 ξαι, ἐν αἷς πολὺ τι χρῆμα ἀργύρου ἐπῆν, δίσκοι τε καὶ κανῶ· C
 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τετραπόδων ἰνδάλματα πλείστα, καὶ αὐτὰ
 10 γε δῆπουθεν ἀργυροποίητα, οὐδέν τι ἀποδέοντα τῶν παρ'
 ἡμῶν. τοῦτο μὲν οὖν τῷ τῶν Τούρκων ἡγεμόνι ἔνεστι χλιδῆς.
 τῶν δὲ περὶ Ζήμαρχον ἔτι ἐκεῖσε ἐνδιατριβόντων, ἔδοξε τῷ
 Διζαβούλῳ, ὥστε αὐτὸν μὲν Ζήμαρχον ἅμα εἰκοσι θεραπευ-
 ταῖς τε καὶ ὁπαδοῖς ἐπεσθαί· οἱ ἐκστρατευσομένη κατὰ Περ-
 15 σῶν, τοὺς δὲ ἄλλους Ῥωμαίους ἐπαναστρέφοντας κατὰ δὴ
 τὴν χώραν τῶν Χολιατῶν ἀναμένειν τὴν Ζημάρχου ἐπάνο-
 δον. καὶ δὴ ὅς [τῷ] προὔβη, δώροις τε φιλοφρονησάμενος
 αὐτοὺς ἀφῆκε· τὸν δὲ Ζήμαρχον καὶ Θεραπαίνῃ ἐτίμησε δο- D
 ριαλαῶν, ἣ δὲ ἦν ἐκ τῶν λεγομένων Χερχίς. καὶ ὁ Ζήμαρ-
 20 χος σὺν τῷ Διζαβούλῳ ἐπορεύετο μαχησομένη Πέρσαις. ἐν
 ταύτῃ δῆπου τῇ πορείᾳ γενόμενοι, ἐν χώρῳ τινὶ καταλυ-
 σάντων αὐτῶν ἐπικαλουμένῳ Τάλας ὑπαντιάζει τῷ Διζαβού-

11. τοῦτο H., οὕτω vulg. 11. μέτεστι coni. Cl. 16. Χολια-
 τῶν] Χοαλιτῶν H. Ibidem supra pag. 300., 12. Χλιδαίαι dice-
 bantur. 17. τῷ uncis inclusit H.

forma cernebantur. Sedebat autem ipse Disabulus in lecto, qui totus
 erat ex auro confectus, et in medio conclavis erant urnae, aquiminaria
 et dolia aurea. Postquam iterum convivati erant, et inter potandum
 quae convivio conveniebant dixerant et audierant, discesserunt. Postri-
 die in alio tentorio convenerunt, in quo erant columnae lignae, auro
 involutae: auratum etiam cubile, quatuor pavonibus aureis fultum. Ad
 vestibulum eius loci, ubi commorabatur, disposita erant plaustra,
 quibus inerat multa argentea supellex, disci et lanceae, et pluri-
 mae statucae animalium argento elaboratae, quae venustate et elegan-
 tia non concedebant nostris. Eo usque opulentia ducis Turcorum
 processit. Quum Zemarchus et qui cum eo erant illic moram tra-
 herent, placuit Disabulo, ut se proficiscentem contra Persas Zemar-
 chus sequeretur cum viginti ex suis, qui illi ministrarent: interea
 reliqui Romanorum eius reditum in Chliatarum regione opperiren-
 tur. Atque is eos in discessu muneribus donatos a se dimisit. Ze-
 marchum quoque honoravit captiva concubina ex his, quae Cer-
 chis dicuntur. Ita Zemarchus cum Disabulo bellum cum Persis gesturo
 profectus est. Iter emens in loco, qui dicitur Talas, conederunt.

- A. C. 568 λψ Περσῶν πρεσβευτής. καὶ τοῖνον ζυγκαίωσε παρ' αὐτῷ
 Ind. 2 ἔστιασομένους τούς τε Ῥωμαίων καὶ Περσῶν πρέσβεις. καὶ
 Iustini 4 δὴ παραγενομένων αὐτῶν, τοὺς Ῥωμαίους ὁ Διζάβουλος ἐν
 τιμῇ πλείονι ἐποίησατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδαιότεραν ἀνα-
 κλῖναι στιβάδα. πρὸς γε καὶ πλείστα ἐπιμεμφόμενος ἦν τοὺς 5
 Πέρσας, ἅτε δὴ πρὸς αὐτῶν ἄδικα πεπονθῶς, καὶ ὡς τού-
 του ἕνεκα ἔρχεται πολεμήσων. ὁ δὲ Περσῶν πρεσβευτής,
 τοῦ Διζαβούλου συντονώτερον ἐπεγκαλοῦντος, περιφρονήσας
 τὸν νόμον τῆς σιωπῆς τὸν ἰσχύοντα παρ' αὐτοῖς ἐν ταῖς ἐστι-
 ἄσειν, ἐπιτροχάδην ἤρξατο διαλέγεσθαι, τοῦ Διζαβούλου 10
 P. 154 γενναίως τὰ ἐπικλήματα ἀπαθούμενος, ὡς καὶ θαυμάσαι τοὺς
 παρόντας τὸ ὑπερβάλλον τῆς αὐτοῦ ὀργῆς, ὡς παρ' οὐδὲν
 θέμενος τὸν νόμον πολλοὺς τε καὶ ἀκολάστοις ἐχρήσατο. ἐν
 τούτοις ἀπαλλαγέντων, ὁ μὲν Διζάβουλος παρεσκευάζετο τὴν
 ἐπὶ Πέρσας. τῷ τοι ἄρα τοὺς ἀμφὶ Ζήμαρχον μετακαλεσά-15
 μενος, καὶ ὡς ἐγγὺν, πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φίλιαν ἐμπεδώ-
 σας, ἀφῆκεν αὐτῆς ἀπονοστήσοντας, ἕτερον πρεσβευτὴν αὐ-
 τοῖς συναποστείλας τῷ τὸν πρότερον λεγόμενον Μανιάχ τε-
 θνάσαι. ἦν δὲ ἐπὶ κλησὶς τῷ μετ' ἐκεῖνον πρεσβευτῇ Τάγμα
 αὐτῷ, ἀξίωμα δὲ Ταρχάν. οὗτος δὴ οὖν ἐστάλη ὑπὸ Διζα-20
 Ββούλου ὡς Ῥωμαίους πρεσβευσομένης. καὶ μὲν οὖν σὺν αὐ-
 τῷ ὁ τοῦ ἤδη ἀποικομένου παῖς, φημὶ δὴ τοῦ Μανιάχ, κο-

16. πρὸς et φίλιαν N., περὶ et φιλίας vulg. 17. ἀπονο-
 στήσοντας B., ἀπονοστήσαντας vulg. 19. ἐκεῖνων vulg. πρε-
 σβευτῇ H., πρεσβευτὴν vulg. 22. ὁ τοῦ H., διου vulg.

Hic obviam venit Disabulo Persarum legatus, quem una cum Romanorum legato ad coenam invitavit. Ad eam cum accessissent, multo plus honoris detulit Disabulus Romanis, quam Persicis legatis, et Romanorum legatum honoratiore loco accumbere iussit. Quin etiam multum de Persis est questus, tanquam ab his multa iniusta passus esset, quae ut bello et armis vindicaret, venerat. Cum Disabulus acerbius invehetur, Persarum legatus legem silentii apud ipsos in conviviis observari solitam transgressus, summatim coepit disserere et magno animo Disabuli criminationes refutavit, ut qui aderant mirarentur, eum in tam violentam iram exardescere, ut, nulla habita legis ratione, multis intemperantibus verbis uteretur. Post haec cum discessissent, Disabulus in Persas contendit. Et Zemarcho et eius comitibus ad se vocatis, ubi amicitiam cum Romanis confirmasset, eos, ut ad sua redirent, missos fecit. Cum his quoque alium a se ad Romanos legatum misit, quia Maniach, de quo supra diximus, vita excesserat. Huic legato nomen erat Tagma, dignitas vero Tarchan. Hic igitur ut legationem apud Romanos obiret, a Disabulo missus est: una cum eo Maniach eius, qui nuper

μιδῆ μειράκιον, ὅμως δὲ τὸ πατρῶον διαδεξάμενος γέρας, A.C. 568
 ἔτι μὴν καὶ τὴν μετὰ τὸν Τυγμὰ Ταρχάν κληρωσάμενος ἀξίαν. ^{Ind. 1}
 οἶμαι δὲ τῷ ἐπιτηδειότατόν τε καὶ εἰνούστατον γενέσθαι τῷ Δι- ^{Iustini 4}
 ζαβούλῳ τὸν Μανιάχ τοῦ πατρῶον τὸν παῖδα τυχεῖν ἀξιώματος.
 Ὡς περὶ οὖν ὁ Διζάβουλος διαφῆκε τοὺς περὶ Ζήμαρχον, ἐπικατα-
 λαμβάνουσι τοὺς πρότερον ἀφεθέντας Ῥωμαίων, οὓς ἦν ξυντε-
 θεμένον αὐτοῖς, καὶ τοίνυν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τῆς ἐς τὰ οὐ-
 κεία ὁδοπορίας ἀπῆρξαντο. καὶ δὴ καταλελοιπότες τὴν πρω-
 τεύουσαν πόλιν τῶν Χοαλιτῶν, διὰ φρουρίων ἐπορεύοντο.

10 9. Ὅτι ὁ Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγεμὼν ἐν βουλήῃ. A.C. 568
 ἐποίησατο πρεσβεύασθαι καὶ περὶ σπονδῶν λόγους προσαγα- ^{Ind. 1}
 γεῖν. τὸν δὲ Βιταλιανὸν ἐζήτηει χρυσίον οἱ παρασχεῖν, ὡς ^{Iustini 4}
 ἂν μὴ λεηλασία χρήσοιτο κατὰ δὴ τὸν τῆς ἐκ χειρὸς καιρόν.
 ὁ δὲ Ἰοβουλήδας, καὶ εἰληφῶς ἐκ τοῦ τῆς Ἰλλυρίδος ὑπάρ-
 15 χου νομίσματα οὐ μείον ἢ ὀκτακόσια, παρέσχετο τῷ Βαϊανῷ.
 ταύτη τοι καὶ ἔστειλε τὸν Τυργίτιον ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγου-
 μένος, ξὺν τῷ καὶ Βιταλιανὸν τὸν ἐρμηνέα, τῷ βασιλεῖ λέ-
 ξοντας ὥστε τὸ Σίρμιόν οἱ ἐνδοθῆναι, καὶ τὰ συνήθη χρή-
 20 ὀκομίζοντο βασιλέως, οἷα δὴ αὐτοῦ ἄμρω τῷ φύλῳ τούτῳ
 καθελόντος· πρὸς τοῖς καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα. ἔφασκε
 γὰρ τοὺς Γήπαιδας ἅπαντας αὐτῷ ἀνήκειν, ἅτε δὴ καὶ αὐ-
 τοὺς πρὸς αὐτοῦ καταπολεμηθέντας. ἀφικομένων δὴ οὖν τῶν

1. γῆρας vulg. 3. τῷ ἐπιτ. Val., τὸ ἐπιτ. vulg. 16. ταύτη Η.,
 ταύτην vulg. 19. ἄ Ν., οἱ vulg. Κουτριγόροι vulg. 22. αὐ-
 τοὺς Cl., αὐτοῦ vulg. 23. καταπολεμηθέντος vulg.

mortuus erat, filius admodum adolescens. Is patri in magistratu
 successerat, et dignitate proxime ad Tagma Tarchan accessit. Ideo
 puto, hic honor puero obtigit, quia pater eius Disabulo carissimus
 et fidelissimus fuerat. Dimissus a Disabulo Zemarchus, assumptis
 his ex Romanis, quos certo loco consistere iusserat, cum primum
 coniuncti erant, vias se commiserunt, et Chliatarum primaria urbe
 relicta, per castella iter direxerunt.

9. Baianum, Avarum ducem, voluntas coegit legatos ad Romanos
 mittere, qui de foederibus verba facerent. A Vitaliano etiam sibi
 aurum dari petiit, ut a praedis agendis per inducias abstineret. At
 Iobulides, acceptis a praefecto Illyrici nummis non minus octingentis,
 ea Baiano tradidit. Quamobrem Avarum dux misit Targitium, qui
 una cum Vitaliano interprete Imperatori denuntiarent, ut Sirmium
 et pecunias, quas Cotriguri et Utiguri a Iustiniano accipere soliti
 erant, quia utramque gentem subegerat, illi traderet, et praeterea
 Usdibadum etiam Gepidam. Dicebat enim, et omnes Gepidas in
 suum ius dominiumque venisse, quia eos devicerat. Itaque legati

Dexippus, Eunapius etc.

25

- f. A. C. 568 *πρέσβεων κατὰ δὴ τὴν βασιλίδα πόλιν, παρελθόντων τε ὡς*
 Ind. 1 *τὸν αὐτοκράτορα, ἔφη ὁ Ταργίτης· „ὦ βασιλεῦ, πάρειμι στα-*
 Iustini 4 *λεις ὑπὸ τοῦ σοῦ παιδός· πατὴρ γὰρ αὐτός ἀληθῶς Βαϊα-*
νοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς δεσπότου. πέποιδα δὴ οὖν, ὡς ἐπιδείξα-
σθαι προθυμηθείης τὴν περὶ τὸν παῖδα στοργὴν τῷ διδόναι
τὰ τοῦ παιδός. οὕτω τοίνυν ἔχόντων ἡμῶν, τάχα δὲ σοῦ
καὶ ἡμῶν, ἄρα οὐχὶ παραχωρήσεις αὐτῷ τῶν γερωῶν; οὐ γὰρ
ἐς ἄλλοτριον οὔτε μὴν πολέμιόν τινα τὰ διδόμενα μεταθή-
σοις σχεδόν· οὐδὲ μεταβήσεται τῶν παρεχομένων ἢ κυριότης,
ἢ πάλιν εἰς σὲ ἀναδραμεῖται διὰ τοῦ παιδός, εἶγε παρὰ-10
 P. 155 *σχοις αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς ἤκω, τὴν τε πόλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὰ*
χρήματα κατ' ἔτος, ὅσα βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς τοῖς Κουτρι-
γούροις καὶ Οὔτιγούροις ἐδίδου [οἷ], Βαϊανοῦ τήμερον δεσπό-
ζοντος τούτων γε δήπου τῶν ἐθνῶν. ἔτι καὶ Οὔσδιβαδον τὸν
Γῆπαιδα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν· οὐδὲ γὰρ περὶ τούτων ἀντερεῖ-15
τις, ὡς οὐχὶ πεφύκασιν ἀνδράποδα Βαϊανοῦ.” ταῦτα ὁ Ταργίτης
ἔλεξεν. ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς· „οὐ πρεσβευσόμενος ἤκεις, ὡς εἰοικεν,
ὦ Ταργίτα· μᾶλλον μὲν οὖν πρὸς ἀγνοοῦντας ἡμᾶς τεκμηριώ-
 B *σασθαι βουλόμενος τῶν Ἀβάρων τοὺς τρόπους. εἰ γὰρ, ὡς*
ἔφατε, δοίμεν ὑμῖν τὰ ὅσα τοῖς πρώην Οὔννοις, οἵκτιρ μάλ-20
λον καὶ οὐ φόβῳ, τῷ μὴ ἐθέλειν αἷμα ἐκχεῖν, Ἰουστινιανὸς
ἐδίδου, γελοῖόν γε ἂν εἴη, καὶ οἷς τὸ φιλάνθρωπον ἀπονέ-

12. Κουτραγούροις vulg. 13. οἱ uncis inclusimus.

ubi in regiam urbem ad Imperatorem venerunt, Targites sic eum est affatus: „O Imperator, adsum a tuo filio missus. Tu enim vere pater es Baiani, eius, qui apud nos dominatur. Confido igitur, te affectum paternum exhibiturum esse filio in eo, quod reddes ea, quae filii sunt. Cum igitur nos hoc animo simus, et fortasse tu aequè ac nos, nonne tu illi sua praemia praebebis? Quod si feceris, ea non in extraneum, neque in hostem contuleris, neque earum rerum mutabitur dominium. Etenim rursus ad te redibit per filium, si ea iudulseris, quae a te petitum venio. Scilicet Sirmium et Cotriguris, quotannis quas dabat Imperator Iustinianus Utiguris et Cotriguris, cum Baianus hodie dominium sit adeptus harum omnium gentium; deinde Usdibadum et eius comites sibi tradidit. Nec enim Usdibadum quisquam negarit factum esse Baiani mancipium.” Haec Targites; cui Imperator: „Tu quidem, ut videtur, minime, ut legationem faceres, venisti, sed magis, ut mores Avarum, autem nobis penitus ignotos, cognitos perspectosque efficeres. Si enim, ut dicitis, concesserimus vobis ea, quae nuper Iustinianus, commiseratione potius quam terrore adductus, quia ab effundendo sanguine abstinere volebat, Hunnis largitus est, ridicula res sane erit, si etiam libertatem et humanitatem in eis

† μιν δεῖ, καὶ οἷς ἀντιτάττεσθαι φανῶμεν οἱ αὐτοί· ὁπότε οἱ f. A.C. 568
 δειλαιοὶ Κουτρίγουροί τε καὶ Οὐτίγουροι; οὗς διαβεβαιοῦσθε Ind. 1
 πρὸς ἡμῶν κομίζεσθαι χρήματα, τοῦτο μὲν φυγόντες ἡμῶς, Iustini 4
 τοῦτο δὲ πεπτωκότες ὑφ' ἡμῶν τυγχάνουσιν ἄρδην ἠφανισμέ-
 θνοι. τί οὖν παράσχοιμεν ὑμῖν τὰ τῶν ἡσσωμένων; ἀλλ' οὐ
 τῇ φύσει ξυνάδει τῶν πραγμάτων καὶ κρατεῖν ἅμα, καὶ
 ἀπὲρ τῶν κεκρατημένων ἐτέροις χρήματα καταδεῖναι. οὐ
 γὰρ ἀποχρῶν, εἰ φανείημεν ἀπαξ τοῦ τὰ δέοντα φρονεῖν C
 ἔστειρημένοι, ἀλλὰ γὰρ καὶ εἰς συνήθειαν ἔλκειν τὴν ἀφρο-
 10 σῆνην οἴεσθε δεῖν; τί οὖν ποιῶμεν τὸν Οὐσδίβαδον; ὑμῖν
 ἀποδοίημεν; οὐχ οὕτω πεφύκαμεν ἡλίθιοι, ὥστε τὰ ἡμέτερα
 καταπροέσθαι, καὶ ταῦτα βαρβάροις καὶ λυμαινομένοις τῇ καθ' V. 105
 ἡμᾶς πολιτείᾳ. ὁ γὰρ πρὸς ἡμῶν τὸ βασίλειον ἀναδεδεγμέ-
 νος κράτος Γῆπαιδας ἐπήλυδας ὄντας εἰσεποιήσατο, καὶ χῶ-
 15 ραν αὐτοῖς ἀπένειμε τὴν περὶ τὸ Σίρμιον, εἶτα καὶ πολέμου
 κινήσεντος αὐτοῖς ὡς Λογγοβάρδους, ὥσπερ εἰκὸς, ξυνεπε-
 λαβόμεθα τοῦ κινδύνου τοῖς οἰκείοις. καὶ ἂν ἐκράτουν οἱ
 Γῆπαιδες τῇ Ῥωμαίων χειρὶ, εἶγε μὴ ἀνδραποδῶδεις ὠφθη-
 σαν καὶ τῷ τῆς γνώμης δολερῷ τοὺς εὐεργέτας ἐλύπησαν. D
 20 αὐτῶν ὧν ἐπιβουλεύσαντας ἡμῖν ἀσύγγνωστα οὐ Ῥωμαίοις ἔδο-
 ξε μετελθεῖν τοὺς ἀγνωμονήσαντας, οἷς ἔνεστι μὴ ἀντιτιθέ-
 ναι τὰς τιμωρίας ἰσορρόπους τοῖς πλημμελήμασι, μᾶλλον

2. Κοτράγουροι vulg. 10. οἴεσθε N., οἴεσθαι vulg. 14. ἐ-
 πηλύδας H., ἐπελύδας vulg.

exercere oporteat, contra quos in acie stare, nemo est, qui nos non viderit, quando miseri Cotriguri et Utiguri, quos affirmatis a nobis accepisse pecunias, modo fugientes, modo caesi, a nostro exercitu sunt ad interuicium usque deleti. Cur igitur vobis largiemur bona eorum, quos vicimus? Hoc enim abhorret a communi sensu, simul et vincere, et eorum, quos vicceris, bona aliis tribuere. Nonne satis est, si semel visi sumus prudentia destituti? An censetis, imprudentiam nobis etiam ad consuetudinem trahendam esse? Quid igitur de Usdibado faciemus? vobisne eum reddemus? non sumus adeo dementes et stolidi, ut nostra profundamus, maxime in barbaros, et eos, qui nostrae rei publicae gravia damna intulerunt. Qui enim Imperatoriam maiestatem ante nos admixtravit, Gepidas vagantes excepit, et illis regionem circa Sirmium, quam incolerent, distribuit. Deinde exorto inter ipsos et Longobardos bello, sociis nostris, ut par erat, opem tulimus, et Romanorum auxilio Gepidae vicissent, nisi servilem animum prodidissent. Nam mala mente benefactoribus suis infesti fuerunt, et pro beneficiis in eos collatis insidias, in quo nulla venia digni sunt, nobis struxerunt; Romanis tamen minime visum est homines ingratos persequi, qui nunquam dignas poenas pro peccatis dare possunt; sed potius pati,

f. A. C. 568 μὲν οὖν περιδεῖν, ὡς ἂν ὑφ' ἐτέρων ἕς τὸ παντελὲς δια-
 Ind. 1 φθαρήσονται. εἰ τοίνυν ἄλλως οὐκ ἔχει ταῦτα, ἐπεὶ περ
 Iustini 4 ἡμεῖς ἐπεγκαλεῖν ἄξιοι καθεστήκαμεν, ὅτι τοὺς ἡμῖν ἀνήκον-
 τας ἔχετε Γήπαιδας, ἀντίστραπται καθ' ἡμῶν τὰ τῶν ἐγκλη-
 μάτων. ὑμεῖς μὲν γὰρ τὸν Οὐσδίβαδον, ἡμεῖς δὲ καὶ τοὺς 5
 Γήπαιδας ὑμᾶς τοὺς λοιποὺς εἰσπράττοιμεν. Ῥωμαῖοι γὰρ
 P. 156 ἄνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς σωφρονίζειν ἐτάχθημεν τὸ ἀνόητον,
 οὐ μὴν ἀνόητοί τινες εἶναι νομίζεσθαι. ἀλλὰ τὸ Σίρμιον
 ἐχειρίσωμεν βαρβάρους; οὐκ ἀρκέσει γὰρ ὑμῖν τὸ περιεῖναι
 μέχρις ὄπλα κινεῖν οὐ βούλοιντο Ῥωμαῖοι. ἀλλ' ἐρεῖς, ὡς 10
 Ταργίτα, ὅτι διαβήσεται Ἰστρον ὁ Χαγάνος, ἔτι γε μὴν καὶ
 τὸν Ἐβρον· καὶ ὅτι τὰς ἐπὶ Θράκης αὐτοβοεὶ παραστήσε-
 ται πόλεις. ἀλλὰ προφθάσουσιν αἱ Ῥωμαϊκαὶ δυνάμεις, καὶ
 Βτῆς ἐλπίδος αὐτὸν ἀφαιρήσονται, καὶ μᾶλλον αὐτοὶ σκενα-
 γωγήσουσι τὰ Ἀβάρων. καὶ οὐ πανσόμιστα καταβάλλοντές 15
 τε καὶ χειρούμενοι, ἕως ἂν ἐφυβρίσῃ τὸ βάρβαρον. λυσι-
 τελήσει δὲ Ῥωμαίοις ἀπὸ τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος. Ἀβάρων
 γὰρ τῶν νομάδων τε καὶ ἐπηλύδων καθεστάναι φίλους τῆς ὡς
 αὐτοὺς δυσμενεῖας βαρύτερον, ἄλλως τε καὶ φιλίας ὑπούλων
 καθεστώσης. κρεῖσσον ἐν τοῖς σώμασι καὶ οὐχὶ ταῖς ψυχαῖς 20
 φέρειν τὰ τραύματα. πρὸς ταῦτα, ὡς Ταργίτα, καὶ τόξα
 C καὶ ἵπποι καὶ μυρία δυνάμεις ὀπλιτῶν ἔστωσαν ἐν παρα-
 σκευῇ· οὐ γὰρ ἡσυχία τοῦ συνοίσοντος αἰρετώτερον." τσσαῦ-

12. Ἐμβρον vulg.

18. καὶ om. Par.

ut ab aliis funditus everterentur. Cum igitur non aliter se res habeant, si nobis iure de vobis conqueri licet, quod eos, qui nostri optimo iure fuerunt, possideatis, nunc a vobis eadem in nos retorquentur. Vos enim Usdibadum, nos Gepidas, qui reliqui sunt, a vobis repetimus. Etenim nos Romani ab initio et ab omni hominum memoria imprudentes coercere officium nostrum duximus, non ipsi imprudentes habebamur. Nosne Sirmium barbaris trademus? Non igitur satis vobis superesse videtur, quousque Romanis nondum arma ferre placuit? Sed ais, o Targita, Chaganum Istrum trajecturum et Hebrum quoque, et Thraciae urbes primo impetu occupaturum. At praevient et occurrent Romanorum copiae, et cum spe depellent sua, imo agent et rapient quae Avarum erunt. Neque grassari et praedas agere cessabimus, dum barbari superbient; et certe longe Romanis utilius bellum quam pax. Etenim cum Avaribus et Nomadibus et advenis amicitiam tenere gravius et acerbius est, quam eos hostium numero habere. Nam subdola est eorum amicitia, et praestat vulnera corpore, quam animo, gerere, Quamobrem, o Targita, et arcus et equi et infinitae copiae armorum in apparatu erunt. Nec enim quies utilitate po-

τα εἰπὼν ὁ αὐτοκράτωρ, μεγαληγορία τε χρησάμενος πολλῇ, f.A.C.568
 τῶν Ἀβάρων ἀφῆκε τοὺς πρέσβεις, πρότερον Βῶνῳ τῷ στρα- Ind. 1
 τηγῷ ἐν γράμμασι πλείστα ἐπιμεμνήμενος, ὅτι γε ὄλως ὡς Iustini 4
 αὐτὸν τοιαύδε προῖσχομένους ἔστειλεν ἐς Βυζάντιον· πρὸς γε
 5 καὶ σημήνας ἔργον ἔχεισθαι καὶ πάντα τὰ πολεμιστήρια ὄρ-
 γανα ἐπισκευάζειν, σαφῶς ἐπιστάμενον, ὡς ξυγκροτηθήσεται
 ὁ πρὸς Ἀβάρους πόλεμος καὶ μάλα αὐτίκα. καὶ δὴ ὁ Βῶ-
 νος, ἐπεὶ τὸ βασιλεῖον ἀνελέξατο γράμμα, τὰ πρὸς τὸν πό-
 λεμον ἐξηρτύετο.

10

Ἐκ τοῦ ε' λόγου.

ι. Ὅτι ἡ βασίλισς Σοφία Ἰουστίνου πρέσβυν στέλλει ὡς A.C. 574
 τῶν Περσῶν βασιλέα Χοσρόην, ἐν τοῖς βασιλείοις ἰατροῖς, Ind. 7
 καταταπτόμενον. καὶ οὗτος μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενος, τεσσα- D
 ρικονταπέντε χιλιάδας χρυσοῦ νομίσματος παρασχὼν, τίθε-
 15 ται τὰς ξυνθήκας ἀνὰ τὴν ἑὸν ἐνιαυσιαίας, ὡς ἂν ἔσοιτο
 ἐκχειρία. ἐν τσοῦτῳ γὰρ ἔφασκε σταλήσεσθαι πρὸς τῆς
 βασιλίδος μέγιστον πρεσβευτὴν τὸν τελεώτερά πως περὶ
 ἀπάντων διαλεχθῆσόμενον, ἔτι μὴν καὶ τὸν πόλεμον διαλύ-
 20 λόντος ἐς τὸ ἐγγύμενον. οὕτω μὲν τὰς ἐπ' ἐνιαυτὸν ποιησά-
 μενος σπονδὰς περὶ τῆς κατὰ τὴν ἑὸν Ῥωμαίων ἐπικρατείας,
 οὗ μὴν καὶ περὶ τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, καταθέμενος δῆπουθεν

3. ὡς αὐτὸν H., αὐτὸν vulg. 5. ἔργον H., ἔργον vulg. 11.
 πρέσβυν] Ζαχαρίαν πρέσβυν N. 20. ποιησάμενον vulg.

11or." Haec cum Imperator alto spiritu dixisset, Avarum legatos dimisit. Prius tamen Bonum ducem per litteras magnopere increpavit, quod ad se illos legatos, qui talia proponerent, Byzantium misisset. Ad haec illum monuit, quia certus erat, quamprimum bellum contra Avaros erupturum esse, ut omni opera et studio bellicas machinas praepararet. Et Bonus, lectis Imperatoris litteris, omnia, quae ad bellum pertinebant, diligenter curavit.

Ex libro secundo.

10. Imperatrix Sophia Iustini (Zachariam) legatum misit ad Chosroem, Persarum regem, ex medicis Imperatoris. Is ubi ad Persas accessit, quadraginta quinque millia aureorum dedit et inducias annuas per Orientem fecit, tantisper, ut dicebat, dum ab Imperatrice maximus legatus mitteretur, qui de omnibus rebus accuratius ageret et bello finem imponeret, si forte etiam interea accideret, ut Iustinus convalesceret. Itaque in Oriente, qua Romanis parebat, excepta tamen Armenia, per annum, ut ab armis cessaretur, est

A. C. 574 αὐτοῦ καὶ μόνου ἕνεκα μὲ χιλιάδας χρυσῶν νομισμάτων,
 Ind. 7 ἐπανῆκεν. ἐμπεδωθέντων δὲ ἄρα τῶν τοιούτων Εὐσέβιος ὁ
 Iustini 10 στρατηγὸς ἐς Βυζάντιον μεταστέλλεται.

P. 157 ια'. Ὅτι δὴ στέλλεται κατὰ τὴν Περσῶν χώραν πρε-
 σβευτῆς Τραιανός, ἐν τοῖς βασιλείοις πατράσι τελῶν καὶ τὴν⁵
 λεγομένην τοῦ Κοιαιστορος διέπων ἀρχὴν, ἣν οἶμαι ἐκ τοῦ
 ἀναζητεῖν ὧδε λελέχθαι Ῥωμαίοις. Ξυναπεσιτάλη δὲ καὶ Ζα-
 χαρίας, οὗ ἔναγχος ἐμνήσθη, ἐφ' ᾧ, εἰ μὲν οἰοίτ' ἔσονται,
 ἅμα ἐμπεδῶσι κατὰ τὴν τε ἑώραν καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐντὸς
 V. 106 τριῶν ἐνιαυτῶν ἐκεχειρίαν. ἐν τοσούτῳ ξυνέλθοιεν εἰς ἕκα-¹⁰
 τέρας πολιτείας ἐν τοῖς ὁρίοις, οἱ διαλύσουσι τὰ ἀμφίβολα,
 βουλευσαιντό τε καὶ τρόπῳ τῷ καταθήσουσι τὰ ὄπλα ἐς τέ-
 λεον· εἰ δέ γε μὴ οὕτω προχωροίη, τοῖς γοῦν πρὸς ἧλιον
 Βοϊκοῦσιν τὴν τοιάνδε ἐκεχειρίαν παντὶ τρόπῳ ποιήσασθαι.
 παραγενόμενοι τοίνυν οἱ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Περσῶν, ἐς¹⁵
 ἄκκλησίαν τε καταστάντες, ἐλεξάτην τοιάδε. — πολλῶν δὲ
 κεινημένων λόγων, καὶ τῶν μὲν Περσῶν μακροτέρα ποιῆ-
 σθαι τὴν εἰρήνην ἱμένων, ἄχρι δὲ πέντε ἐνιαυτῶν βεβαιούν
 τὴν ἐκεχειρίαν, τῶν δὲ Ῥωμαίων τριετηρίδας εἶναι βουλομέ-
 νων τὰς σπονδάς, τέλος οὗτ' ἴσχυσαν οἱ πρέσβεις, καθά²⁰
 ἔπετέτραπτο, σφᾶς ποιήσασθαι τὰς συνθήκας· ἐπὶ πέντε
 ἐνιαυτοὺς εἶναι ἐρῶμενάς συνήρῃσεν ἀμφοτέρῃ πολιτείᾳ,

8. οἰοίτ' H., οἰοι (sic) vulg. 10. ἐν] ὡς ἂν ἐν conl. B. 11.
 οἰ N., δ vulg. 16. In margine codicis adscriptum est: Ζήτει ἐν
 τῷ περὶ δημηγοριῶν. 20. οὐκ conl. N. 21. ἐπὶ δὲ πέντε N.

statutum. Cum igitur huius rei tantummodo consequendae gratia
 quadraginta quinque aureorum millia numerasset, rediit. Et his
 transactis Eusebius dux Byzantium arcessitur.

11. Mittitur deinde in Persarum regionem legatus Traianus, inter
 patricios ascriptus, qui quaestoris magistratu fungebatur, quem a quae-
 rendo a Romanis sic dictum esse puto. Missus est una quoque Za-
 charias, cuius antea meminimus, ut, si possent, trium annorum in-
 ducias per Orientem et Armeniam facerent, tantisper dum alii ex
 utroque regno in finibus convenirent, qui controversias dirimerent
 et consilium haberent, qua ratione in perpetuum arma deponerent:
 si hoc minime succederet, induciae saltem tanti temporis pro his,
 qui ad Orientem incolunt, omni ratione obtinerent. Legati ubi ad
 regem Persarum accesserunt, in concionem vocati haec dixerunt. —
 Multis ultro citroque motis sermonibus Persae in quinquennium in-
 ducias, Romani per triennium tantum valere volebant. Postremo
 legati Romanorum, sicut ipsis mandatum erat, in eo non perstite-
 runt, ut trium annorum induciae fierent; sed in quinquennium in-
 ducias esse placuit utrique civitati tantummodo per Orientem, ob

κατὰ δὴ τὴν ἑω μόνον, τριάκοντά τε χιλιάδας νομισμάτων A. C. 574
 χρυσῶν κατατιθέναι Ῥωμαίους ἔτει ἑκάστῳ. Ind. 4 ξυνήρως δὲ τὰ
 τοιαῦδε, εἰ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων ἐπιψηφίσοιτο. Iustini 10

ιβ'. Ὅτι ἐπειδὴ Τιβερίῳ ἤδη τὰ τῆς πολιτείας περιεκέ- A. C. 575
 ἤχυτο πράγματα, Τραιανός τε καὶ Ζαχαρίας τὴν πρόσβει ὡς Ind. 5
 αὐτὸν ἐγεγράφεσαν μὴ βούλεσθαι Πέρσας ἄχρι τριῶν ἔτων Iustini 11
 ποιήσασθαι τὰς ξυνθήκας, πενταετηρίδας δὲ εἶναι μᾶλλον,
 καὶ οὐκ ἐπικεύσας (οὐ γὰρ αὐτὸν ἤρωςκε μακροτέραν ποιέ-
 σθαι τὴν ἐκεχειρίαν) ἐσήμαινε ὡς αὐτοὺς μάλιστα μὲν ἄχρι
 10 δύο ἐνιαυτῶν τὰς τοιαύτας βεβαιῶσαι σπονδὰς· εἰ δέ γε ἀδύ-
 γατα ἔχοιεν, περαιτέρω μὴ ἀνέξοσθαι ἢ τριετίας. σταλείσης
 φη' οὖν [ὡς] τοῖς πρόσβεσι τῆς τοιαύτης ἐπιστολῆς, καὶ δὴ **D**
 ἀναλεξαμένων ὅτι ἐδήλον τὸ γράμμα, Μεβώδου ἐπὶ τούτῳ
 ἀφικομένου ἐν τοῖς ἀμφὶ τὸ Δάρας ὄροις, αἰσθανομένου τε
 15 ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Τραιανοῦ καὶ Ζαχαρίου δοκιμασθεύσαις
 σπονδαῖς οὐ στέγγοσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Ταχόσδρω
 κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. καὶ ὃς ἀθρόον ἐπιδραμῶν
 ἐνέπρησε τὰ ὅσα πλησιόχωρα τοῦ Δάρας, ἕως ἐπέσθη Με-
 βώδης δέξασθαι τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν χρυσῶν νομι-
 20 σμάτων ἀν' ἔτος τῆς τριετηρίδος ἕνεκα εἰρήνης, ἐφ' ᾧ ἐν
 τοσούτῳ τοὺς ἄρχοντας ἑκατέρας πολιτείας εἰς ἓν ξυνιόντας
 βουλευσασθαι ὅπως δὴ τὰ ὄπλα καταθέσθαι τελέως. προνοίᾳ
 δὲ δὴ τινι στοχαζόμενος τοῦ συνοίσοντος, τὰ τοιαῦτα ἐπετέλει
 ὁ Καῖσαρ· ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἄχρι ἐνιαυτῶν τριῶν ἀποχωρῶσα
 6. ἐγεγραφέτην Par. 12. ὡς uncis inclusimus. 14. αἰσθα-
 νομένους vulg.

quas quotannis Romani triginta millia aureorum penderent; quas
 pacta tamen non alia conditione, nisi ea Imperator suffragio suo
 comprobasset, rata forent.

12. Ut Tiberius negotiorum administrationem suscepit, Trai-
 anus et Zacharias legati ad eum rescripserunt, Persas nolle ad tres
 annos, sed ad quinque inducias paciari. Quae cum non approbas-
 set, (nec enim ei in tam longum tempus inducias facere placebat,) **D**
 mandavit, ut in duos annos paciscerentur, si non obtinere possent,
 nihil ad tres annos adicerent. Missa est igitur haec ad legatos epi-
 stola, et cum ea, quae continebat, legissent, Mebodes, qui ad res-
 ponsum accipiendum ad fines Daras venerat, satis intellexit, Ro-
 manos inducias, quas Traianus et Zacharias fecerant, non approbare.
 Itaque Tachodronem immisit, qui terras ditionis Romanorum su-
 bito invasit, et propinqua loca Daras igne vastavit. Sed fide Me-
 hodi data, illi numeratum iri quotannis per tres annos triginta
 millia aureorum pro induciis, statutum est, ut interea principes viri
 utriusque regni in unum convenirent, et aliqua ratione firmam pa-
 cem constituerent. Id utile suis rationibus fore Caesar existimabat,

A. C. 575 *αὐτῷ ἔσται ἡ προασκευὴ Πέρσαις τε ἀξιόμαχος ἀναφανήσε-*
 Ind. 8 *ται. Ξυγησθάνοντο δὲ καὶ Πέρσαι τῆς τοιαύτης προμηθείας*
 Iustini 11 *τοῦ Καίσαρος, ὡς οὐδενὸς ἐτέρου ἕνεκα γίνεται αὐτῷ ἀνα-*
 P. 158 *βολῆ ἢ προορωμένῳ τοῦ μέλλοντος, ὅπως ἐς τὸ δέον αὐτῷ*
προπαρασκευασθήσονται αἱ δυνάμεις. κατεφρόνου δὲ ὁμοῦς
τῶν Ῥωμαίων, ἕτε ἀναμαχήσασθαι οὐ δυναμένων, εἰ καὶ
πλείων αὐτοῖς ἐνδοθεὶ χρόνος. ἐπεὶ οὖν ἀνακωχὴ ἐγεγόνει
ἀνὰ τὴν ἔω, μετενήνεκτο δὲ ἅπας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ὁ Θό-
ρυβος, ἄλλου ἄλλα αὐτῆς διακληρωσαμένων, ἤρος ἀρχομένου
συνέστη πόλεμος.

A. C. 576 *ἰγ'. Ὅτι ὁ Τιβέριος ὁ Καῖσαρ στέλλει Θεόδωρον τὸν*
 Ind. 9 *Βάκχον πρεσβευσόμενον ὡς βασιλέα Περσῶν, τῷ δοκεῖν μὲν*
 Iustini 12 *ὁμολογήσοντα χάριτας ἀνθ' ὧν τὸν μέγιστον Ῥωμαίων πρε-*
 B *σβευτὴν ἐς τὰ μάλιστα ἐτίμησε Τραιανόν, ἡνίκα ἐναγχός γε δή-*
πον τὴν δι' αὐτοῦ ἐδέξατο πρεσβείαν, ἔκπαλαι τὸ τοιούδε
 15 *νομισθὲν ὡς ἀμφοτέρας πολιτείας, ὥστε μετὰ τοὺς μεγάλους*
πρέσβεις στέλλεσθαι ἐτέρους ἥσσονας τῆς τῶν μεγίστων πρέ-
σβευαν ἀποδοχῆς τε ἕκατι καὶ φιλοφροσύνης. ἅμα δὲ ἐνετεί-
 20 *λατό οἱ διαλεχθῆναι, ὡς ἐτοιμώτατα ἔχοι, κατὰ τὸ ἦδη ἐμ-*
πεδωθὲν, ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἔω στείλαι τοὺς Ῥωμαίων
 C *ἄρχοντας γνωματεύοντας ξὺν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐκπεμφθησο-*
μένοις ἡγεμόσι Περσῶν ἀμφὶ τῆς εἰρήνης καὶ τὰ ἀμφίβολα
 25 *διευκρινήσοντας. Θεόδωρον μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενον, βασιλεὺς*
 30 *2. Ξυγησθάνοντο N., Ξυγισθάνοντο vulg.*

et providentia quadam faciebat: confidebat enim, se intra tres annos idoneas copias coacturum, quibus se satis munitum et instructum ad Persis resistendum ostenderet, ut etiam ex aequo cum eis pugnare posset. Praesenserant et Persae hanc Imperatoris providentiam, quod nulla alia ratione tantopere de hac dilatione impetranda laboraret, quam ut per id temporis spatium idoneas copias prae- pararet. Contemnebant tamen Persae Romanos, tanquam qui ad- versum se in acie stare et pugnando pares esse non possent, etiamsi longius tempus iis indulgissent. Quamobrem postquam belli cessa- tio ad tempus rata per Orientem fuit, omnis motus in Armeniam est translatus, et cum alius aliud munus in illa regione obiret, ineunte vere bellum est exortum.

13. Tiberius Theodorum, Bacchi filium, legatum ad regem Per- sarum mittit, specie quidem gratias agendi causa, quod Traianum, nobilissimum Romanorum legatum, summo honore affecisset, cum paulo ante legationem eius accepisset. Iam diu enim in more erat apud utrumque principem, post magnos legatos mittere alios mino- res, qui gratiam agerent ob priores legatos benigne receptos, et amicitiam testificarentur. Huic autem simul praeceperat, ut regi exponeret, se esse paratum, (iam enim id convenerat,) mittere in fines utriusque ditionis viros nobiles, qui de pace cum his, quos

ὁ Περσῶν καταλέλοιπεν ἐν τῷ Δάρας τῇ πόλει τοὺς τε τὸν A. C. 576
 ἄνδρα ἄξοντας, ἐγκελευσάμενος, ἔνθα ἂν μάθοιεν τὸν βα-^{Ind. 9}
 σιλέα εἶναι, ἐπικαταλαβεῖν, ὡς ἂν μὴ τὰ εἰδισμένα ἐπὶ ^{Iustinian.}
 πρεσβευτῇ πράσσωσιν ἀναβολῇ χρῆσαιτό τινι. ἅμα γὰρ ἠβού-
 5λετο καὶ πολέμοις ὀμιλεῖν καὶ δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν·
 ταυτὴ γὰρ ἐκφοβήσεν ᾧετο ἐς τὰ μάλιστα Ῥωμαίους. τῷ τοι
 ἄρα τὴν ὁδοιπορίαν διανύσας διὰ τοῦ λεγομένου Ἀρρῆστων^{V. 107}
 κλίματος καὶ τοῦ Μαρεπτικῶν ἀφίκετο ἐν Περσαρμενίᾳ, οὐκ
 οἰομένων τῶν Ῥωμαίων οὕτω γε δήπου θάπτον ἦξειν αὐτόν.
 10εἰσθῶτων γὰρ τῶν Περσῶν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἀμφὶ
 τὸ πέρασ τοῦ τὴν ἑπωνυμίαν Ἀνγούστου κληρωσαμένου μη-^D
 νός ἀναφαίνεσθαι κατὰ δὴ τῆς Περσῶν Ἀρμενίας καὶ τηρι-
 καῦτα τὸν πόλεμον συγκροτεῖν, προτερήσας αὐτὸς εἰσῆρῆσεν
 αὐτόθι. ξυνηγῆθη τοιγαροῦν ἅπαξ προκατελιγμένους καὶ
 15ἐψυστερήσαντας τοὺς Ῥωμαίους δι' ὄλου τοῦ ἔτους οὐδὲν
 ὀτιοῦν σφᾶς διαπράξασθαι ἐν καιρῷ. οὔτε γὰρ τὸ στρατεύμα
 ξυνηθροιστο τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλ' οἱ μὲν περὶ Κοῦρσον καὶ
 Θεόδωρον τοὺς στρατιώτας, ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀπήγγελο, ὡς νε-
 μεσᾶ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι δὴ ἐσβαλόντες ἐν Ἀλ-
 20βανίᾳ μὴ ἀνέστησαν ἅπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς,
 ἀλλ' ὅτι ὀμήροις πεποιθότες ἐξεχώρησαν· κατεγνωκότες τε ἐξ
 αὐτῆς τῆς πείρας, τῷ ἀφηνιάσαι αὐτίκα ἀπὸ Ῥωμαίων τὸν P. 159

2. ἐγκελευσάμενος B., ἐγκαλεσάμενος vulg. 15. ἐψυστερήσαν-
 τας vulg. 17. περὶ om. ed. Par. 18. στρατηγούς conl. B.
 ἀπήγγελο B., ἀπήγγελλον vulg.

ipse eo ad id mitteret, agerent et controversias dirimerent. Quum Theo-
 dorus ad Daras accessisset, Persarum rex ibi reliquerat, qui eum eo
 deducerent, ubi regem commorari comperissent, ne, ulla re, quae le-
 gato praestari solebat, omitta, moram illi faceret. Volebat enim
 simul bellum gerere et legationem excipere: sic enim se Romanis
 terrorem iniecturum esse sperabat. Qua de causa cum iter per re-
 gionem, quae Arestorum et Marepticorum dicitur, fecisset, in Per-
 sarmeniam pervenit, inopinantibus Romanis, qui tam cito eo illum
 perventurum, nunquam credidissent. Solebant enim Persae antea
 circa finem mensis, qui Latinis vocatur Augustus, in Persarmenia
 apparere, et inde ad bellum accingi: nunc autem Chosroës prius
 illuc accessit. Accidit autem, ut Romani semel praeventi, cum tar-
 dius rebus suis prospexissent, nihil toto illius anni spatio feliciter
 et opportune gererent. Nec enim exercitus Romanorum collectus
 erat; sed militibus, qui sub Curso et Theodoro merebant, nun-
 tium erat, Imperatorem iratum esse propterea quod in Albaniam
 irruentes, Sabiros et Albanos non penitus sustulissent et extermin-
 assent, sed obsidibus confisi discessissent: quod quam impruden-
 ter fecerint, ipsos ex eventu cognitum habere: etenim confestim Sa-

A.C.576 Σαβείρα, ὡς οὐ κατὰ τὸ δέον ἐπεπράχασαν, παρώφθη τε
 Ind.9 ὑπὸ ἀσῶν τὰ σκυλοισσόν, ὥσπερ ἀμέλει ἐκ μεταμελείας αὐθις
 Iustini 12 ἐλάσαντες ἐν Ἀλβανίᾳ * πρεσβείας ἤγον τοὺς Σαβείρους τε
 καὶ Ἀλβανούς, παροικίᾳ σφᾶς μετοικίζοντες ἐς τὰ τῆδε τοῦ
 Κύρον ποταμοῦ, ὡς λοιπὸν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ διαιτᾶσθαι χω-5
 ρα, ἔτι οὖν Θεόδωρος τε καὶ Κοῦρσας ἐν τούτοις ἐνησχολη-
 μένοι ἐτύγχανον. εἶτα ἐγκαλεσαμένον τοῦ Καίσαρος Ἰουστινια-
 γὸν τὸν τῆς ἑω στρατηγὸν μεταφοικῆσαι καὶ ἐν Ἀρμενίᾳ γε-
 νέσθαι αὐτὸν ἠγγασμένον τοῦ πολέμου, οὐδὲν ἤττον καὶ Ἰου-
 στινιανὸς οὐπω παρῆν, τῷ σημεῖναι τοῦτο αὐτῷ τὸν Καίσα-10
 Βρα οὐκ ἐν καιρῷ τοῖς πράγμασι χρήσασθαι, πρὸς
 γε καὶ τῆς συνήθους διανομῆς τοῦ χειρῶν τοῖς ἐφόις κατα-
 λόγους γεγενημένης οὐκ ἐπιχαίρων, ἀλλὰ δῆτα ἐφυστερησάσης.
 ἐπ' αὐθείας οὖν οὕτω πως καὶ ἀκοντι ἐλάσαντος ἐν Περσαρ-
 μενίᾳ Χωσρόου, μηδενὸς οἱ ἀντικαθισταμένου, οἱ μὲν σα-15
 μοφόροι τῆς ἤττονος Ἀρμενίας οὐτε ἐχρήσατο φυγῇ, ἐκλε-
 λοιπότες τοῦς ἀγροῦς οἶγε, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ ὅσα ἐπιτηδεῖα
 ἐννεκάμιζον τῷ στρατῷ. προβαίνοντι δὲ Χωσρόῃ ἀγὰ τὰ πρό-
 σω οἱ ἐν τῷ κλίματι Μακραβανδῶν καὶ Ταραννῶν ἤκιστα
 ἔμενον, ὡς μηδένα ἀάμπαν, μήτε ἄνθρωπον μήτε μὴν ὑπο-20
 ζύγιόν τι ἐφθῆναι. ἄτε γὰρ πολεμίον βασιλέως ἐπελθόντος
 Καπέδρασα πᾶν τὸ γεγονοῦν, καὶ πάντη τὰ ἐκείνη ἐχίρουν

21. τε pro τε vulg.

biri a Romanis defecerant. Itaque rebus tam male gestis, poeni-
 tentia commoti, rursus in Albaniam impetum fecerunt, et legationi-
 bus Sabiros et Albanos suis aedibus excitos citra ripas Cyri amnis
 collocarunt, ut in posterum in Romanorum ditionis regionibus ha-
 bitarent. Quibus rebus peragendis Cursus et Theodorus adhuc oc-
 cupati erant. Itaque Caesar Iustinianum ducem per Orientem pro-
 ficisci, et in Armenia bello gerendo praesesse iussit. Nihilominus
 neque Iustinianus venit, quia hoc illi serius Caesar significarat, ne-
 que rei in tempore gerendae opportunitate usus fuerat. Ad haec
 auri distributio, quod orientalibus exercitibus debebatur, non suo
 tempore, sed tardius facta fuerat. Itaque Chosroës Armeniam
 liber ab omni metu sine ulla difficultate occupavit, cum nemo
 inventus esset, qui illi resisteret. Neque vero etiam minoris Arme-
 niae incolae, qui Romanis vectigales erant, fugam ceperunt, neque
 agros dereliquerunt, sed commeatus exercitui subministrarunt. Sed
 cum Chosroës ulterius progrediretur, qui in regione Macrabando-
 rum et Taranorum habitabant minime manebant, ut nemo
 mortalium, neque vero etiam ullum animal vecturae aptum in his
 locis conspiceretur. Cum enim rex hostiliter irrumperet, omnes
 agricolae aufugerunt et omnia late hominibus vacua erant, * neque

† ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ γηράσαι βουλόμενον μηδὲν τῶν A. C. 576
 πάντων ζώων ἐντυχεῖν. ἐν τούτῳ καὶ Θεόδωρος ὁ Βάκχον Ind. 9
 ἐφοίτησεν ὡς αὐτὸν, ἐδέξατό τε τὸν ἄνδρα καὶ ξυνόμιλός οἱ Iustini 12
 ἐγένετό [πας] ἡμερώτατά πας, τὸν μὲν Καίσαρα δι' εὐφη-
 μίας ἄγων, φάσκων τε ἀσπάζεσθαι τὴν ὡς αὐτὸν εἰρήνην τε
 καὶ φιλοφροσύνην· μηδὲ γὰρ γεγονέναι τῆς ἔχθρας τῶν
 σπονδῶν αἰτίαν· Ἰουστίνον δὲ τὸν βασιλέα ἐς τὸνναντίον
 λέγων κακῶς. εἶτα ἐς τὰ πρόσω ἤλανε διὰ τῆς καλουμέ-
 νης Βαδιανῆς, ἐπομένον οἱ καὶ Θεοδώρου· ἐσβάλλει τε εἰς
 αὐτὴν Ῥωμαίων Ἀρμενίαν κατὰ Θεοδοσιούπολιν, λήγοντος ἤδη D
 τοῦ ἔαρος· ὥστε κατὰ ταυτὸν ξυνεκχθῆναι τοὺς τε ἀγγελια-
 φόρους ἀφικέσθαι ἐν Βυζαντίῳ τοὺς δηλώσοντας, ὡς ἀπρο-
 δόκητα ἐπέστη τῇ Ῥωμαίων Ἀρμενίᾳ βασιλεὺς ὁ Περσῶν
 καὶ ὅσον οὐπω προσεκχθῆσεται Θεοδοσιουπόλει, καὶ αὐτὸν
 15 ἐκέϊσε παρεῖναι. ἐπεὶ οὖν ἐγένετο αὐτοῦ, ἐστραταπεδεύσατο
 ἐς τὸ Ἀραβησοῶν ἐπιεκκλημένον χωρίον, ἀμφὶ τὸ μεσημβρι-
 νὸν κλίμα τοῦ ἄστεος, τὸ δὲ δὴ Ῥωμαίων στράτευμα, αὐτό
 γε δήπου τὸ συναθροισθῆν, ὡς πρὸς ἄρκτον περὶ τὸ κλίμα
 τὸ καλούμενον * συναγόμενον, ἐς ὑπάρειάν τινα ὄρους. ἀτὰρ
 20 ὁ Χοσρόης αὐτοῦ περὶ Θεοδοσιούπολιν, ἐπ' ὄψει Θεοδώρου,
 ἐξέταττε τὰς ἰππικὰς δυνάμεις, ἐς λόχους τε καὶ φάλαγγας P. 160
 διακρίνων τε καὶ μετακοσμῶν. καὶ αὐτὸς τὸν ἵππον διελαψ-

1. θηρᾶσαι conl. Cantocl. 2. ζώων H., ζῶεν vulg. ἔτυχεν H.
 6. ἐχθρας] λύσεως N. 7. δὲ add. B. 11. κατὰ ταυτὸν B.,
 κατ' αὐτὸν vulg. 21. λόχους N., λόγους vulg., λοχαγούς H.

usquam aliquid vivi conspicietur. Interea Theodorus, Bacchi filius, venit ad eum; is hominem benigne excepit, et cum eo familiariter conversatus de Caesare bene locutus est, seque cum illo et pacem et amicitiam cupere dixit: nec enim eum inimicitarum, quae ex violato foedere ortae erant, auctorem esse; Iustinum autem Imperatorem sermonibus male habebat. Deinde ulterius per Vadianam progressus est, et eum sequebatur Theodorus. Vere iam exacto, Armeniam, quae Romanis parebat et Theodosiopolim proxima erat, invasit: quo factum est, ut eodem tempore nuntii Byzantium pervenirent Persarum regem Armeniam, qua Romani dominabantur, ex improvise adortum, Theodosiopolim usque penetrasse nuntiarent; et ipse in his locis esset. Eo cum advenisset, e regione oppidi ad meridiem sita quae Abaressorum vocatur, castra posuit: Romanorum vero exercitus, quantum militum cogi potuit, septentrionali parte in regione * vocata, in radice cuiusdam montis constitutus est. Ceterum Choroës in conspectu Theodori equitatum in aciem eduxit, quem in turmas et phalngas divisit, et ipse, equo concesso, quasi id igno-

A.C. 576ων ἐνδεικνύμενος ἦν, οἷα δὴ οὐκ ἐκ προνοίας τινός, ὡς ἔτε
 Ind. 9 ἔρῃσθαι αὐτῷ καὶ σφριγᾶ τὸ σῶμα. διανοεῖτο δὲ πως Θεο-
 Iustini 12 δοσιούπολιν ἐκπολιορκῆσαι· ἔγνοια γὰρ οἱ ἐσπερίτησε μὴ οἰ-
 όντες ἔσσεσθαι ἂν ἄλλως τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν ἀνακτήσα-
 σθαι καὶ Ἰβηρίαν, εἰ μὴ πῶ ὀχυρωτάτην ἐσοῖε Ῥωμαίων5
 V. 108 χειρώσοιτο πόλιν, ἐκεῖσέ τε καθεδούμενος ἀνασώσεται τὴν ἐς
 τοῦπίσω λοιπὸν ἐγκαταλελειμμένην Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβη-
 ρίαν. τοιγαροῦν ἀναμφιβόλως εἶχε Θεοδοσιούπολιν αἰρήσειν.
 Β ὥστε ὑποφαίνων τε καὶ αἰνιττόμενος, ὡς ἀλώσεται γε αὐτῷ
 πάντως ἢ πόλις, ἤρετο Θεόδωρον ὁποῖα δὴ κατὰ τὸ μᾶλλον10
 ἀνώλωτος εἶναι δοκεῖ πόλις, τὸ Δάρας ἢ δῆτα ἢ Θεοδοσιού-
 πολις; ὡς, εἶγε οὕτως ἀσφαλεστάτην, ἐδήλου δὲ τὸ Δάρας, ἐξ-
 εἶλε, πόσῳ μᾶλλον τὴν οὐχ οὕτως ἰσχυρὰν παραστήσοιτο
 Θεοδοσιούπολιν. Θεόδωρος μὲν οὖν ἀπεκρίνατο ἐμφρονέστα-
 τὰ πως, ἀνάλωτον εἶναι ἐκείνην φήσας τὴν πόλιν τὴν ἑσαιοῖ5
 φρουρουμένην ὑπὸ Θεοῦ. ὁ δὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν, πρὶν ἢ
 Θεόδωρον πρὸς αὐτοῦ ἀφεθῆναι, ὡς ἐγένετο ἀγχοῦ Θεοδο-
 σιουπόλεως, κατενόησε τὴν πόλιν εὐ μάλα καὶ ὡς ἀληθῶς ἐς τὰ
 C πολέμια παρεσκευασμένην. καὶ τινων μεταξὺ γενομένων ἀφίησι
 βασιλεὺς ὁ Περσῶν Θεόδωρον ἐς Βυζάντιον ἐλευσόμενον, ἐταῦ
 γράμμασι μὲν κατάδηλον ποιήσας τῷ Καίσαρι, ὡς ἦδεται καὶ

6. ἀνασώσεται B., ἀναδῶσει τε vulg. 11. ἀσφαλεστάτην N.,
 ἀσφαλεστάτη vulg. 12. εἶγε οὕτως et ἐδήλου δ' εἰ τὸ H.

nato et casu, non de industria faceret, quam valido et vigenti corpore esset, ostentabat. Sperabat autem, Theodosiopolim se aliquo modo expugnare posse: haec enim cogitatio illius animo occurrebat, se non alia ratione Persarmeniam et Iberiam posse sibi subiicere, quam si unam ex Romanis urbibus eamque munitissimam caperet, in qua belli sedem constituens, quod Persarmeniae et Iberiae post tergum esset, tueretur. Nec enim illi dubium erat, se Theodosiopolim expugnaturum. Idque indicans et iactans, se illam omni modo capturum, Theodorum interrogavit, quae illi urbs expugnata difficilior videretur? Daras, an Theodosiopolis? Quibus verbis significare volebat, quum Daras, oppidum munitissimum, cepisset, quanto magis Theodosiopolim, quae non aequae munita erat, caperet. Theodorus autem valde prudenter respondit: eam demum urbem esse inexpugnabilem, quam deus in suam custodiam tutelamque in perpetuum recepisset. At Persarum rex, priusquam Theodorum a se dimitteret, satis perspexit, urbem iis rebus omnibus, quae ad resistendum hostibus necessariae erant, egregie paratam esse. Cum autem multa interea contigissent, Theodorum Persarum rex Byzantium rediturum dimisit. Litteris Caesari significavit, se quoque pace delectari, et si antequam exercitum comparasset, Theodorus

αὐτὸς τῆ εἰρήνῃ, καὶ ὥς, εἰ πρὶν ἐκστρατεύοι ἀφίκετο Θεό- A. C. 576
 δωρος, οὐδὲ ἐξετάξατο ἂν αὐτὸς οὐδέ γε ἐκίνησε τὰς δυνά- Ind. 9
 μεις. νῦν δὲ ἀκλεῆς αὐτῷ εἶναι δοκεῖ ἐκστρατευσάμενῳ ἢ δὴ Iustini 12
 διαλύσαι τὸ στράτευμα· τοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἢ τοῦ κερδα-
 5λέου γε ἑκατὶ ἢ δόξης ὀρεγομένους ἅπαντα πράσσειν. ἐπηγ-
 γέλλετο δὲ, ὥς ἀπονοστήσας ἐς τὰ οἰκεῖα ἐκπέμψοι τοὺς ἐπι-
 τηδεῖους αὐτῷ ἄρχοντας ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς ἕω, διαλεχθησο-
 μένους τε καὶ διαθήσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ἅμα τοῖς D
 ἐκπεμφθησομένοις Ῥωμαίων ἡγεμόσιν. ταῦτα μὲν οὖν ἐση-
 10μησε τῷ Καίσαρι. ἐκλιπαροῦντος δὲ αὐτὸν Θεοδώρου ὥστε
 ἐπισχεῖν τὴν εἰσβολὴν, ἔδοξεν ἐπινεύειν, εἰ γε ἄχρι λ' ἡμε-
 ρῶν ἄγγελία φοιτήσοι ὥς αὐτὸν σταλεῖσα ἐκ τοῦ Καίσαρος
 τὰ δέοντα βουλευσαμένου. ἐπειδὴ δὲ Θεόδωρον ἀφῆκεν, ὥς
 ἔγνω μῆτε ἐξ ἐφόδου τὴν Θεοδοσιούπολιν οἴοντες ὃν αὐτῷ
 15ἐξέλεῖν, μῆτε γε μὴν πολιορκίᾳ τε καὶ μηχανήμασιν ἔσεσθαι
 οἱ ἐς τὸ λυσιτελὲς ἀποπειραθῆναι τοῦ τείχους, (ξυνηλεύσεσθαι
 γὰρ ἐν τοσούτῳ τὰς Ῥωμαϊκὰς δυνάμεις,) καὶ δὴ ἀφῆκε τὴν
 Θεοδοσιούπολιν.

Ἐκ τοῦ η' λόγου.

P. 161

20 ἰδ'. Ὅτι περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος A. C. 575

1. γρ. τῆ εἰρήνῃ mg. H., τὴν εἰρήνην vulg. 3. ἐκστρατευσά-
 μένῳ N., ἐκστρατευσάμενῳ vulg. 14. δν N., δντα vulg. 16.
 ξυνηλεύσεσθαι Cantocl., ξυνηλέσθαι vulg. 19. Errorrem in nu-
 mero libri esse apparet, siquidem legatio ad Turcas anno se-
 cundo Tiberii Caesaris, superstite Iustino, missa est. N.

advenisset, neque ipsum in aciem descensurum fuisse, neque co-
 pias educturum. Nunc quoniam cum exercitu moverit, sibi dede-
 cori fore, si exercitum solvat et missum faciat. Omnia enim mor-
 tales facere aut quaestus gratia, aut quo sibi gloriam quaerant.
 Promisit autem, simulatque domum revertisset, se missurum in fines
 Orientis ex principibus sibi necessitudine coniunctis, qui cum pri-
 mariis viris ex Romanis, quos Caesar eius rei gratia delegaret, de
 his, quae ad pacem facerent, inter se disceptarent et statuerent.
 Haec igitur ad Caesarem misit. Cum vero Theodorus eum suppli-
 citer oraret, ut ab incursionibus abstineret, id quidem conceden-
 dum censuit, si intra quadraginta dies nuntius ad se a Caesare
 veniret, qui illum, quid suae voluntatis esset, certioorem faceret.
 Dimisso Theodoro, ut cognovit in sua potestate minime situm esse,
 improvisa invasione Theodosiopolim capere, neque si obsidione aut
 machinis muros tentaret, quicquam profecturum esse, (Romanorum
 enim copias inter id temporis spatium conventuros,) ab obsidione
 Theodosiopolis discessit.

Ex libro octavo.

14. Secundo Tiberii Caesaris imperii anno, paulo ante, quam

A. C. 575 ἡγεμονίας, μικρῶ πρότερον ἢ τάδε ξυνεγεθῆναι τὰ περι
 Ind. 8 Χοσρόην, πρεσβεία ἐστάλη αὐθις ἀπὸ Ῥωμαίων ὡς Τούρ-
 Iustini 11 κους, Οὐαλεντίνου ἐς τοῦτο χειροτονηθέντος· εἰς δὲ οὗτος
 τῶν βασιλείων ξιφηφόρων. καὶ οὖν ἐπεὶ αὐτῷ ἐπετέθη ἡ
 πραῖξις, ἄρας ᾗχετο ζῆν τοῖς κατ' αὐτὸν ὀπαδοῖς, ἔτι γε μὴν
 Βκαὶ Τούρκοις ἑκατὸν πρὸς τοῖς ἔξ. ἐνεδήμον γὰρ τηρικαῦτα
 Τεῦροικὸν κατὰ τὸ Βυζάντιον ἤδη ἐκ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ σφετέ-
 ρου ἄλλοτε ἄλλοι ἐκπεμφθέντες ἔθνευς. ἐνίους μὲν γὰρ αὐ-
 τῶν Ἀναγκάστῃς ἐνταῦθα ἐπεκόμισεν, ἐς πρεσβείαν ἐκείσε
 ἀφικόμενος· τινὰς δὲ ἅμα Ἐδτυχίῳ τὴν ἄφιξιν ἐποίησαντο
 κατὰ τὴν βασιλίδαν πόλιν· ἄλλοι δὲ ἐτόγγαρον κατὰ τὸ Βυ-
 ζάντιον διατρίβοντες μετ' αὐτοῦ δῆτα Οὐαλεντίνου πρότερον
 ἀφιγμένοι, (διὲς γὰρ Οὐαλεντίνος ἐπρεσβεύσατο ὡς Τούρκους,)
 ἄλλοι δὲ σὺν Ἡρωδιανῶ, ὁμοίως δὲ καὶ ἅμα Πάυλῳ τῷ
 CΚίλικι, ὡς ἔξ ἀπάντων τούτων ξυναθροισθῆναι Σκύθας ἄν-15
 δρας ἐκ τοῦ φύλου τῶν ἐπιλεγόμενων Τούρκων ἔξ πρὸς τοῖς
 ρ'. οὗς δὴ ἄπαντας ἀναλαβὼν Οὐαλεντίνος ἀπῆρε τοῦ βασι-
 λείου ἄστεος. χρῆσάμενος δὲ ταῖς ταχυπλόοις τῶν ἄλκαδων,
 διὰ τε Σινώπης καὶ Χερσῶνος, ἧ ἔστιν ἄντικρυ ἡ ἰὸν τοῦ
 ἡλίου ἀνατολῶν πέφυκεν ἰδρυμένη· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀπα-20
 τούρας, ἔτι τε καὶ διὰ φύλων. κατὰ δὲ τῆς ψαμαθῶδες
 τῆς . . . . . παρέθει τὰ ὄρη τῆς Ταυρικῆς τὰ νεύοντα

17. ἀπῆρε H., ἀπέιρε vulg. 19. Locum fractum et foedissime depravatam, ita ut ab Hoeschelio editus est, relinquere cogor: nihil enim de Apatura et Phylis, locisve, quorum nomina in has formas mutari potuissent, equidem invenio. De Chersone tamen suspicor scriptum fuisse: ἧ ἔστιν ἀντικρυ Σινώπης [καὶ τῶν τοῦ Ἰστροῦ στοματίων πρὸς τῶν Ἰσημερινῶν] τοῦ ἡλίου κ. τ. λ. N. Ἡρόνος pro ἡ ἰὸν H. 21. τὸ ψαμαθ. H.

ea, quae de Chosroë narravimus, gererentur, legatio denuo missa est a Romanis ad Turcos. Valentinus (is erat unus ex Imperatoris satellitibus) ad id muneris est delectus, quod ubi illi mandatum fuit, cum his, qui eum comitabantur, profectus est. Una quoque centum sex Turcos assumpsit. Turci enim Byzantii iamdudum consederant, a sua gente alii alia de causa missi. Nonnullos Amancaotes, cum illuc ad legationem profectus esset, secum adduxerat. Alii cum Eutychio ad imperatoriam urbem accesserant; alii circa Byzantium commorabantur, qui cum ipso Valentino prius venerant. His enim Valentinus legatus ad Turcos est profectus. Erant et alii, qui cum Herodiano et cum Paulo Cilicæ illuc devenerant. Ex his omnibus igitur collegit centum sex Turcos, et a regia urbe citis navibus profectus . . . . . Tauricae montes, qui ad meridiem vergunt, praetervectus est. Inde Valentinus campos, circa quos sta-

ἐπὶ μεσημβρίαν. ἐκεῖνα δὴ οὖν τὰ ἐκ τῶν λιμναίων ὑδάτων A. C. 575
 περιθεόμενα πεδία οἱ γε ἀμφὶ Οὐαλεντινον ἵππασάμενοι, καὶ Ind. 8
 ἑτέρους δὲ πλείστον δονακῶδεις τε καὶ λοχμῶδεις, ἔτι τε Iustini 11
 καὶ ὑδατῶδεις διεληλυθότες χώρους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ D
 5 τῆς λεγομένης Ἀκκύας, (ὄνομά δὲ γυναικὸς ἀρχούσης τῶν
 ἀνὰ τὰ ἐκείνη Σκυθῶν, χειροτονηθείσης τηρικαῦτα ἐς τοῦτο
 ἐπὶ Ἀναγαίου, ὃς ἐκράτει τοῦ φύλου τῶν Οὐτιγούρων,) ὡς
 δὲ ξύμπαν εἶπεν, πολλαῖς ἀτραποῖς δμιλήσαντες καὶ δυσ-
 χωραῖς, παρέγενοντο ἔνθα τὰ πολεμικὰ σύμβολα τοῦ Τουρ-
 10 ξάνθου ἐτύγγανεν ὄντα· οὗτος δὲ εἰς τῶν παρὰ Τούρκους
 ἡγεμόνων. ἐν ὅκτῳ γὰρ μοίραις διεδάσαντο τὰ ἐκείνη ἅπαν-
 τα, οἷς γε τοῦ φύλου τῶν Τούρκων ἔλαχε προεστάναι. Ἀρ-
 σίλας δὲ ὄνομα τῆ παλαιτέρῳ μονάρχῳ Τούρκων. ὁ γοῦν
 Οὐαλεντίνος παρὰ τὸν Τούρξανθον ἀφικόμενος, ὃς πρὸ τῶν
 15 ἄλλων ἡγεμόνων ὑπαντιάζων ἐτύγγανε τοῖς ἐκείσε παραγενο-
 μένοις, εἰτα συνησθῆναι φράσας τῆ Καίσαρι Ῥωμαίων. ἐς
 τοῦτο γὰρ ἀφίκτο ἐκείσε, προσφθεγξόμενος τοὺς προεστῶτας
 τοῦ φύλου τῶν Τούρκων, Τιβερίου ἤδη ἐς τὸ τῶν Καισάρων
 ἀναβεβηκότες κράτος· πρὸς τοῖς καὶ ὡς ἂν ἡ φιλοφροσύνη
 20 οὐχ ἦττον ἐν βεβαίῳ ἔσοιτο καὶ αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ p. 162
 Τούρκων προελθοῦσαι σπονδαί, ὡς ἔθετο Διλλίβουλος τε καὶ
 Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς, Ζημάρχου πρώτου ἐκείσε φοιτήσαντος,
 ἥνικα ἐσημανεν ὁ Διλλίβουλος, ὡς Ῥωμαίων φίλος οὐχ ἦ-

2. Οὐαλεντινιανὸν vulg. 6. τὰ om. ed. Par. 7. Οὐτιγούρων
 vulg. 9. Τουρξάνθου vulg. 11. διεδάσαντο N., διεδάσαιτο
 vulg. 14. Τούρξαθον vulg. 21. ἔθετο N. Διλλίβουλος
 idem est, qui supra cap. 8. Διζάβουλος dicebatur.

dinosos, fruticosos et palustres locos superavit. Regionem quoque,
 quae dicitur Accagas peragravit, (est autem nomen mulieris quae il-
 lius partis Scythiis imperabat, suffragio Anagaili, qui Utiguris praece-
 rat, regnum adeptae,) et ut breviter dicam, multa et difficilia itinera
 emensi, ad ea loca pervenerunt, ubi Turxanthi bellicae stationes
 erant. Erat hic unus ex Turcorum ducibus: etenim in octo
 partes regnum diviserant qui Turcorum principatum tenebant; se-
 niori autem Turcorum duci nomen erat Arcesilas. Itaque Valentinus
 ad Turxanthum accessit, qui primus Turcorum ducum obvius
 factus erat venientibus, eumque gaudere iussit novo Romanorum
 Caesare creato: idcirco enim venerat, ut Turcorum duces salutaret,
 Tiberio ad Caesarum potentiam evecto; ad haec, ut non minor inter
 eos benevolentia esset, et foedera eadem valerent, quae inter Dis-
 abulum et Iustinum per Zemarchum, qui primus ad eos venerat,
 pacta conventaque fuerant. Disabulus enim Romanorum amicos sibi
 quoque amicos fore, et hostes itidem, idque immutatum et firmum

A.C. 575 τον καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιτήδειος καὶ δυσμενῆς ὁμοίως, καὶ ὅπως τὰ
 Ind. 8 τοιαῦτα ἀπὸ τῶν τε καὶ ἀπερίσπαστα μένοι. τῷ τοι ἄρα ἐπει-
 Iustini 11 δὴ τῆνικαῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσας ἐπολέμονον, ἐπὶ τῇ προσρή-
 σει ἔφη Οὐαλεντίνος, δέον εἶναι ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸν ἐπιθέ-
 σθαι Πέρσας. ταῦτα πρὸς βεβούοντος αὐτίκα ὁ Τούρξανθος,¹⁵
 „ἄρα οὐκ οὐχὶ ὑμεῖς,” ἔφη, „οὗτοι ἐκεῖνοί ἐστε Ῥωμαῖοι, δέ-
 κα μὲν γλώσσαις, μιᾷ δὲ χρώμενοι ἀπάτῃ;” καὶ ἅμα λέγων
 Βεπέβυσε τοῖς δέκα δακτύλοις τὸ στόμα τὸ ἑαυτοῦ. εἶτα ἔλε-
 ξεν αὐθις „ὥσπερ νῦν ἐπὶ τῷ κατ’ ἐμὲ στόματι δακτύλοι
 εἰσι δέκα, ὡσαύτως δὲ καὶ ὑμεῖς οἱ Ῥωμαῖοι πλείοσι κέχηρη-
 10 σθε γλώσσαις· καὶ ταύτη μὲν ἐμὲ ἀπατᾶτε, τῇ δὲ ἄλλῃ τὰ
 κατ’ ἐμὲ ἀνδράποδα τοὺς Οὐαρχωνίτας. καὶ ἀπλῶς ἅπαντα τὰ
 ἔθνη, ῥημάτων τε ποικιλίᾳ καὶ τῷ δολερῷ τῆς διανοίας, εἰ-
 ρωνευόμενοι τε καὶ ὑποθωπεύοντες αὐτὰ μὲν ὥσπερ ἐπὶ κερ-
 15 φαλῆν ὡσθέντα τῇ βλάβῃ περιφρονεῖτε, ὑμῖν δὲ αὐτοῖς τὸ
 λυσιτελεῖς ἐκπορίζετε. ἀλλὰ γὰρ καὶ ὑμεῖς οἱ πρέσβεις ἡμ-
 φιεσμένοι τὸ ψεῦδος ἤκετε ὡς ἐμὲ, καὶ ὁ στεῖλας ὑμᾶς οὐχ
 ἤκιστα πέφυκεν ἀπατεῶν. καὶ ὑμᾶς μὲν διαχειρίσομαι πα-
 20 ραχρηῆμα καὶ οὐκ ἐς ἀναβολὴν· ὀθνεῖον γὰρ τι καὶ ἔκφυλον
 ψεύδεσθαι Τούρκῳ ἀνδρὶ. ὁ δὲ κατ’ ὑμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσει
 μοι δίκας ἐν δέοντι, ἐμοὶ μὲν φιλίας ἐχόμενα διαλεγόμενος,
 τοῖς δὲ δὴ Οὐαρχωνίταις τοῖς ἡμετέροις δούλοις,” (ἐδήλον δὲ
 τοὺς Ἀβύρους,) „ἀποδράσασι τοὺς δεσπότης γενόμενος ἐν-

10. κέχηρησθε H., κερῆσθαι vulg. 12. Οὐαρχωνίτας N., δντας
 vulg. 15. ὡσθέντα H., ὡς θέντα vulg.

esse pronuntiaverat. Quare quum Romani eo ipso tempore bellum cum Persis gererent, Valentinus oratione sua ostendit, oportere illum quoque, cum tempus opportunum venerit, Persas bello aggredi. Haec legato dicente, confestim Turxanthus, „Num, inquit, vos estis illi Romani, qui decem quidem linguis, sed una fraude utimini?” Haec simul ut dixit, decem digitos in os suum coniecit, deinde rursus sic est locutus: „Ut meo ori decem meos digitos nunc admoveo, ita et vos Romani pluribus et variis utimini linguis, quibus modo me, modo eos, qui mea mancipia sunt,* decipitis. Et sane omnino omnes gentes verborum illecebris et ingenii versutia demulcetis et deluditis, deinde eas, ubi damnis afflicti sunt, negligitis, et ipsi partis eorum labore commodis fruimini; et vos quoque legati undique fraude et dolo succincti ad me venitis, et nihilo secius is, qui vos ad me mittit, fraudulenter et insidiosae mecum agit. Ego vero vos statim interficiam, neque cunctabor: insitatum enim et a gente nostra alienum, ut homo Turcus mentiatur et fallat. Qui autem apud vos regnat, mihi debitas persolvat poenas. Dum enim mecum amica verba loquitur, foedera iniit cum Var-

πονδος. οἱ μὲν Οὐαρχωνῖται, ἅτε κατήκοοι Τούρκων, ἤν- A. C. 575
 α βούλομαι, ὡς ἐμὲ ἤξουσι· καὶ εἴγε τὴν κατ' ἐμὲ ἰππεύ- Ind. 8
 εν ἑσαθρήσουσι μάλιστα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, ἐς τὰ Iustini 11
 κατώτατα φεύζονται τῆς γῆς· ἀντιβλέποντες δὲ ἡμῖν, ὡς
 εἰκός, οὐ φονευθήσονται ξίφεσι, μᾶλλον μὲν οὖν ταῖς ὀπλαῖς
 καταπατηθήσονται τῶν ἡμετέρων ἵππων, καὶ δίκην ἀπολοῦνται D
 κυρμήκων. καὶ περὶ μὲν τῶν Οὐαρχωνιτῶν ταῦτα ὑμῖν ἐν βεβαίῳ.
 ἡμεῖς δὲ, ὡς Ῥωμαῖοι, τί δῆτα ἄρα τοὺς κατ' ἐμὲ πρέσβεις διὰ
 τοῦ Καυκάσου ὁδοιποροῦντας ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἄγετε, ὡς
 ἐμὲ φάσκοντες μὴ εἶναι ἑτέραν ἀτραπὸν, δι' ἧς αὐτοῖς ἔσται
 πορεία; ταῦτα δὲ ἐπιτελεῖτε, ὡς ἀπείπομι διὰ τὰς δυσχω-
 ρίας ἐπιθέσθαι τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ. πλὴν ἔγωγε ἐξεπί-
 ταμαι μᾶλα ἀκριβῶς ὅποι τε ὁ Δάναπρις ποταμὸς, οὐ μὴν
 ἰλλὰ καὶ ὁ Ἰστρος ἐνθα καταρρέει, καὶ ἵνα ὁ Ἑβρος, ὀπό-
 τον τε ἐπεραιώθησαν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν τὸ ἡμέτερον δουλι-
 κὸν οἱ Οὐαρχωνῖται. οὐκ ἄγνωσθ' ἐμᾶς δύνάμιν.
 ἡμοὶ γὰρ ὑποκέκλιται πᾶσα ἡ γῆ, ἀρχομένη μὲν ἐκ τῶν τοῦ
 ἡλίου πρώτων ἀκτίων, καταλήγουσα δὲ ἐς τὰ πέρατα τῆς P. 163
 ἡσπέρας. ἑσαθρήσατε, ὡς δειλαιοὶ, τὰ Ἀλανικὰ ἔθνη, ἐτι
 με μὴν καὶ τὰ φύλα τῶν Οὐτιγούρων, οἳ γε ἐπὶ πολὺ θαρ-
 δαλέοι τέ τινες ὄντες καὶ τῇ οἰκειᾷ πίσυννοι δυνάμει ἀντετά-
 ραντο μὲν τῷ ἀκαταμαχῆτῳ τῶν Τούρκων, οὐκ ἀπώναντο δὲ
 τῶν ἐλπίδων. ταύτῃ τοι καὶ ὑπακούουσιν ἡμῖν, καὶ ἐν μοῖρα V. 110

3. ἑσαθροῖσουσι vulg.

11. ἀπείπομι Val., ἀν εἶπομι vulg.

20. Οὐντιγούρων vulg.

23. ἡμῖν vulg.

honitis, servis nostris, (indicabat autem Avaras,) qui a dominis suis
 ufugerunt. Et Varchonitae quidem, tanquam Turcorum subditi,
 um voluero, ad me redibunt, et si flagellum meum, quo eques im-
 bello, conspexerint, aufugient, et in interiora terrae se abdent: si
 consistere ausi fuerint, caedentur, ut par est, non gladiis, sed
 ormicarum instar conterentur unguibus equitatus nostri; de Var-
 honitis igitur res sunt in tuto. Vos autem Romani, quid est quod
 egatos meos per Caucasum iter Byzantium instituere iubetis,
 t dicitis aliam viam non esse? Id vero facitis, ut propter itinc-
 is difficultatem ab invadendis Romanorum finibus abstintam. Sed
 go probe scio, qua Danapris fluvius, qua Ister, qua Hebrus fluat,
 qua transierint in Romanorum ditionem Varchonitae, servi nostri,
 t ipsam invaderent. Neque ego sum nescius vestrarum virium.
 omnis enim terra inde a primis solis radiis usque ad ultimos occi-
 entis terminos mihi paret: vobis, o miseri, ob oculos ponite Ala-
 orum gentem atque Utigurorum. Hi insigni fortitudine et auda-
 ia pradii et domesticis copiis freti contra invictam Turcorum gen-
 em acie congressi, nihil quicquam eorum, quae speraverant, con-

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 575 καθεστήκασι δούλου." τοσαῦτα μὲν οὖν τῷ Τουρξάνθῳ ἐκε-
 Ind. 8 κόμπιαστο ὑπαγόρας γὰρ τις ἀνὴρ καὶ ἀλαζονεία χαίρων. ὁ
 Iustini 11 δὲ Οὐαλεντίνος ἀκηκῶς ἔλεξεν ὧδε· „εἰ μὴ χαλεπώτατόν
 πως καὶ ἀνιαρόν ὑπῆρχεν, ὃ Τούρκων ἡγεμῶν, καὶ παντὸς ὀλε-
 Β θριώτερον θανάτου τὸ τεθνάναι ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ, ζῶσαν δὲ 5
 παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν κακηγορίαν περινοστεῖν καὶ τοῦ-
 το δὴ μὴ πώποτεπραχθὲν, καινοτομούμενον ὑπὸ σοῦ, τῇ
 πράξει τὴν μαρτυρίαν διασαφηνίζεις ἔμελλεν, ὡς ἀπέκτεινας
 ἄνδρας πρέσβεις, καὶ τὸ τῇ ἀκοῇ καὶ μόνῃ φοβερόν ἔργον
 δειχθήσεται φοβερώτερον· εὐξαιμένη ἂν τῷ κατὰ σὲ ξίφει τῆ-10
 μερον τὴν τελευταίαν ἰδεῖν, τοῦτο μὲν ψευδολογία χαίρειν
 ἀκηκῶς τὸν κατ' ἐμὲ βασιλέα, τοῦτο δὲ ψευδομένους αὐ-
 τῷ τοὺς πρέσβεις. διὸ δὴ ἐκλιπαροῦμεν πρῶτον ἡμῖν προσ-
 βλέψαι, καὶ ὑποχαλᾶν τῆς ὀργῆς, καὶ τὸ λίαν ὀξύθυμον
 C φιλανθρώπων καταμαλάττειν, ἔτι γε μὴν τῷ κοινῷ τῶν πρέ-15
 σβειων πείθεσθαι νόμῳ. εἰρήνης γὰρ ἔσμεκ ἐργάται, καὶ
 πραγμάτων ὀσίων ταμίαι καθεστήκαμεν. ἄλλως τε δεῖ σὲ
 καὶ τῆς πατριῆς κληρονομοῦντα γῆς τε καὶ τύχης καὶ
 τοὺς πατριῶν διαδέχεσθαι φίλους, καὶ ὡσπερ ἡγεῖσθαι καὶ
 αὐτοὺς κτῆμα πατριῶν εἶναι, ὅποτε καὶ Διλλίβουλος ὁ πα-20
 τῆρ ὁ σὸς, ἀνθαίρετα προσδραμῶν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ,
 τὸ φιλορῳμῖαιος μᾶλλον ἢ φιλοπέρας ἡσπάσατο. μεμένηκε
 4. ἡγεμῶν conl. B., 7. καινοτομούμενον H., καινοτονούμενον
 vulg. 17. ταμίαι Val., ταμεῖα vulg. 22. ἡσπάσατο] εἶνα
 ἡσπάσατο N.

secuti sunt, sed nobis parent, nostrorumque servorum numero habentur." Haec Turxanthus cum magno fastu iactavit et effudit; erat enim homo vanae gloriae cupidus: cui Valentinus ita respondit: „Nisi gravissimum foret et maxime nefandum, o Turcorum dux, et qualibet morte perniciosius, nos a te occidi, ex quo nunquam interitura apud omnes homines te maneret infamia, et quo facto tu facinus nunquam antea commissum ausus, si legatos necares, re ipsa omnibus notum testatumque relinqueres, quod audita ipso horrendum, facto longe horribilius et detestabilius appareret; ego hic ense tuo traiectus optarem extremum diem videre, cum audio a te dici, tum Imperatorem nostrum mendacio delectari, tum nos legatos eius. Itaque te supplices oramus atque obtestamur, ut nos benignis oculis intuearis, et tuae irae modum faciens, acerbiorum animi tui motum aequitate et humanitate mitiges et places, et legi, quae sacrosanctos legatos esse constituit, pareas. Summus enim pacis ministri et sanctis rebus dispensandis praesumus. Atque etiam cum tui patris morte eius regni et omnium fortunarum hereditas ad te pervenerit, paternos quoque amicos, tanquam paternam possessionem, tibi ex eius successione obvenisse existimes

τοῖγαροῦν ἑμῖν τὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἄχρι καὶ νῦν ἀφθαρτά τε A. C. 575
καὶ ἀσάλευτα, καὶ δὴ τῆς αὐτῆς ἐχόμενοι φιλοφροσύνης δι- Ind. 8
ατελοῦμεν ἡμεῖς. οὐκ ἄλλως δὲ καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς, εὖ οἶδα, Iustini 11
D
τῷ βεβαίῳ στήσεται ὀρθότατα γὰρ διάνοια προσφερομένη
5 πρὸς τὸν πέλας, καὶ μὴ ἐκτραπέυσα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀ-
γνωμονηθήσεται τῷ ἀδελφῷ τῆς ψυχῆς ἀνταλλάγματι." Οὕτω
δὲ Οὐαλεντίνου εἰρηκότος, ὁ Τούρξανθος ἔφη, ὡς „δέον ὑμᾶς
ἐνταῦθα ἀφιγμένους, ὡς Ῥωμαῖοι, ἐν μεγίστῳ τε πένθει
εὐρόντας ἐμὲ, (ἀρτιθανῆς γὰρ μοι Διλζιβούλος ὁ πατήρ,) κα-
τοικαχάρυττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις, ἐπομένους τῷ
πατρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν ἰσχύοντι νόμῳ." καὶ δὴ αὐτίκα
Οὐαλεντίνος, καὶ ὅσοι γε αὐτῷ ἐπηκολούθησαν, τοῖς αὐτῶν
ἑπιχειρήμασι διεχαράξαντο τὰς σφᾶς αὐτῶν παρεϊάς. τότε δὲ ἐν
μῆ τῶν πενθίμων ἡμέρᾳ τέτταρας δορυαλώτους Οὐννοὺς
15 δεσμώντας ἀγαγὼν κατοικημένην ἤδη τῷ πατρὶ, (δόχια δὲ τῆ P. 164
οὐκείᾳ γλώττῃ προσαγορεύουσι τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι νόμιμα,)
τούτους δὴ οὖν τοὺς δειλαίους ἐς μέσον ἀγαγὼν ἅμα τοῖς
πατρίοις ἵπποις, τῇ βαρβάρῳ ἐνεκελεύετο φωνῇ ἐκεῖσε ἀπι-
οῦσιν ἀναγγεῖλαι Διλζιβούλῳ τῷ πατρὶ, ὅπως αὐτῷ . . .

20 ἐπειδὴ δὲ τὰ τῆς πατρίδος ταφῆς ἐπετέλεσεν ὁ Τούρξανθος,

1. ἡμῖν vulg. τοῦ del. B. Verum post ἡμᾶς inser. βασιλέως N.
4. Haec verba: ὀρθότατα — ἀνταλλάγματι in Excc. de senten-
tiis p. 361. ed. Rom. leguntur: quo loco in nostra editione prae-
termissa sunt. 6. ἀδελφῷ H. et ed. Rom., ἀδελφῷ vulg. ψυχῆς]
τῆς coni. B. Non var. ed. Rom. 13. διεχαράξαντο N., διε-
χάραξαν τε vulg. 19. ὅπως ἦν αὐτῷ Cantocl.

oportet. Etenim pater tuus sponte sua ad nostrae rei publicae amicitiam accurrens, magis Romanorum amicus, quam Persarum esse cupiebat. Itaque et vobis foedera nobiscum ad hoc usque tempus inviolata manebant, et nos in eadem benevolentiae voluntate perstamus. Vos quoque in nos eodem animo perseveraturos esse confidimus. Nam vera animi probitas, quae nunquam ab honesto aberravit, non propter incertam aliquam iudicii mutationem fidem fallit." Haec Valentinus, et Turxanthus, „Quandoquidem, o Romani, inquit, huc venientes me in maximo luctu constitutum offendistis, (nuper enim pater meus est mortuus,) oportet vos facies vestras gladiis dera- dere, et legi, quae apud nos in iustis mortuorum invaluit, obtemperare." Tum confestim Valentinus et omnes, qui cum eo erant, gladiolis genas suas lacerarunt. Uno etiam ex luctus diebus quatuor captivos Hunnos vincetos adducens, patri mortuo (dochia eorum lingua vocant, quae in iustis mortuorum observari apud eos solent,) illos, inquam, miseros in medium proferens una cum paternis equis, barbara voce iussit hinc abeuntes patri suo renuntiare, quantam ipsi . . . Funere patris curato, Turxanthus multos alios sermones habuit cum Valentino, et eum dimisit in interiora dominatus Turco-

A. C. 575 ἕτερα πλεῖστα ὄσα διαλεχθεὶς Οὐαλεντίνῳ, εἶτα ἀφῆκεν ἐς τοὺς
 Ind. 8 ἐνδοτέρῳ ἡγεμόνας Τούρκων, ἔτι τε καὶ ὡς τὸν αὐτοῦ ὄμαιμον,
 Iustini 11 τὸν λεγόμενον Τάρδου, ποιούμενον τὰς διατάξας κατὰ δὴ τὸ Ἐκτέλ
 ὄρος· δύναται δὲ τὸ Ἐκτέλ χρυσοῦν. ἐκεῖσε τοίνυν κατὰ τὸ
 Β' Ἐκτέλ ὄρος ἀπιόντος Οὐαλεντίνου, ἠπειλήσεν ὁ Τούρξανθος ἡ
 † μὴν αὐτίκα ἐκπολιορκήσῃ τὸν Βόσπορον ἀρξαμένων. τοιγαροῦν
 παραχρῆμα ὄγε σὺν πλείστη δυνάμει Τούρκων ἐξέπεμψε τὸν
 Βώχανον καθαιρήσοντα Βόσπορον, Ἀναγαίου ἤδη περὶ τὰ
 ἐκεῖσε στρατοπεδουμένου σὺν ἑτέρῳ δυνάμει Τούρκων.

ιε'. Ὅτι ἐν ᾧ ἡ πόλις [καὶ] ὁ Βόσπορος ἦλω, οἱ πρε-10
 σβεις ἔτυχον παρὰ Τούρκοις οἱ τῶν Ῥωμαίων, καὶ τούτου γέ-
 γονε δῆλον, ὡς Τοῦρκοι ἐξεπολεμῆθησαν Ῥωμαίοις. τῷ τοι
 ἄρα καὶ τοὺς σταλέντας, ἐν οἷς Οὐαλεντίνος ὑπῆρχε, κατέσχεν
 ὁ Τούρξανθος, ἐφρυβρίζων τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἀποφεινακίζων, καὶ
 στα ἄλλα κακῶς χρώμενος, εἶτα οὕτως ἀφῆκεν. 15

A. C. 576 ις'. Ὅτι κεραιζομένης τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σκλαβηνῶν
 Ind. 9 καὶ ἀπανταχόσε ἀλλεπαλλήλων αὐτῇ ἐπηρητημένων τῶν
 Iustini 12 κινδύνων, ὁ Τιβέριος οὐδαμῶς δύναμιν ἀξιόμαχον ἔχων οὐ-
 V. 111 δὲ πρὸς μίαν μοῖραν τῶν ἀντιπάλων, μὴ τί γε καὶ πρὸς
 πᾶσαν, οὔτε μὴν οἴσῃτε ὧν πολέμοις σφισὶν ὑπαντιάζειν τῷ
 ἀνὰ τοὺς ἐφόους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετράφθαι δυνάμεις,
 πρὸςβέβηται ὡς Βαϊανὸν τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀβάρων, τρι-

10. καὶ uncis inclusit N.

11. Τοῦρκοις N., Τοῦρκοις vulg.

12. ἐξεπολεμῆθησαν conl. Cl.

13. σταλέντας H., ταλέντας

vulg. 20. πᾶσαν] πάντας B.

rum, et ad Tardu, consanguineum suum. Is sedes suas habebat in monte Ectel; Ectel autem significat aureus. Eo cum Valentinus proficisceretur, ei minatus est Turxanthus, se quam primum Bosphorum expugnaturum. Et revera Bochanum statim cum valida Turcorum manu miserat, qui Bosphorum caperet. Praeterea Anagaeus iam dudum cum alio Turcorum exercitu castra in his locis habebat.

15. Dum Bosphorus oppidum caperetur, erant Romanorum legati apud Turcos; ex eo inde tempore Turci adversum Romanos aperte bellum gerebant. Eos igitur, qui missi fuerant, inter quos erat et Valentinus, Turxanthus retinuit, neque prius dimisit, quam omni ludibrii genere eos illuserat et exagitaverat.

16. Quum a Sclavinis Graecia vastaretur, et undique alia ex aliis pericula imminerent, neque Tiberius satis copiarum haberet, quibus ne unam quidem partem hostium, nedum coniunctas eorum vires sustineret, neque ullo modo hostibus obviam ire posset, propterea quod Romanorum vires ad Orientis bellum conversae erant, legatum misit ad Baianum, Avaram ducem. Is tunc temporis non erat erga Romanos male animatus, imo quo tempore primum Tiberius imperium suscepit, iure rei publicae nostrae frui cupiebat. Huic igitur persuasit, ut cum Sclavinis bellum susciperet, quo illi, qui Romano-

καὶ τὰ οὐ δυσμενῶς ἔχοντα πρὸς Ῥωμαίους, ἄλλως δὲ τῇ A. C. 576
 καθ' ἡμᾶς πολιτεία χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν εὐθὺς ἐκ προοι- Ind. 9
 μίων τῆς αὐτοῦ Τιβερίου βασιλείας. ταύτη τοι καὶ πειθεῖ Iustini 12
 γε αὐτὸν κατὰ Σκλαβηῶν ἄρασθαι πόλεμον, ὡς ἂν ὁπόσοι D
 5 τὴν Ῥωμαίων δημοσίαι, τοῖς οἰκείοις ἀνθελκόμενοι κακοῖς,
 ἐπαρκέσαι τε βουλόμενοι τῇ πατρῷα κατὰ τὸ μᾶλλον, παύ-
 σαιτο μὲν τοῦ τὴν Ῥωμαϊκὴν λεηλατεῖν, οἱ δὲ περὶ τῆς
 οἰκείας τὸν κίνδυνον ἀναδέχονται. τοῦ Καίσαρος τοίνυν τὴν
 τοιάνδε ὡς αὐτὸν στείλαντος πρεσβείῳ, οὗ τι ἠπειθήσεν
 100 Βαϊανός. ἐκπέμπεται δ' οὖν ἐπὶ τούτῳ Ἰωάννης, ὃς δὲ
 τῶν νήσων διήνευε τὴν ἀρχὴν τηρικαῦτα καὶ τὰς Ἰλλυρίδος
 ἰθύνειν ἔλαχε πόλεις. οὗτος παραγενόμενος ἐν Παιονίᾳ τῇ
 χώρα, μετήγαγεν ἐς τὴν Ῥωμαίων αὐτὸν τε τὸν Βαϊανὸν
 καὶ τὰς τῶν Ἀβάρων δυνάμεις, ἐν ταῖς δὲ λεγομέναις ὀκτά-
 15 σι μακρῶν τὰ βαρβαρικὰ διαβιβάσας πλήθη. καὶ λέγεται
 ἀμφὶ τὰς ἑξήκοντα χιλιάδας ἰππέων θωρακοφόρων ἐς τὴν Ῥο-
 μαίων διαπορθμευθῆναι. ἐνθένθεν αὐτοῖς διὰ τῆς Ἰλλυριῶν P. 165
 διαγαγὼν, εἶτα ἐς τὴν Σκυθῶν ἀφικόμενος, ἔμπαλιν διελθεῖν
 παρεσκεύασε τὸν Ἰστρον ἐν ταῖς καλομέναις ἀμπιπρύνμοις
 20 τῶν νεῶν. ἐπειδὴ δὲ ἐπεραιώθη ἐς τὸ κατάντικρον τοῦ ῥεί-
 θρου, παραχορῆμα τὰς τε κόμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηῶν
 καὶ εἰσίνετο τοὺς ἀγροὺς, ἠγέ τε καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδε-
 νόσ πο τῶν ἐκεῖσε βαρβάρων θαρσύναντός οἱ ἐς χεῖρας ἐλ-
 θεῖν, ἐς τὰ λάσια δὲ καὶ κατηρεφῆ τῆς ὕλης καταπεφου-

10. τοῦτῳ B., τούτων vulg.

11. Ἰλλυρίδας coni. N.

rum terras invaserant, ad sua defendenda propriis malis revocaren-
 tur, et cum patriae suae opitulari potius ducerent, rapinas agere
 ex Romanae ditionis terris desinerent. Hac igitur legatione ad Ba-
 ianum a Caesare decreta, ei nequaquam non obtemperavit. Ad ea
 procuranda Ioannes mittitur. Huic tunc insularum, quae in eo tractu
 erant, praefectura et Illyricarum urbium administratio erat deman-
 data. Is cum Paeoniam accessisset, Baianum et Avarum copias,
 longis navigiis flumine trajecto, in Romanorum fines traduxit. Sex-
 ginta fere equitum armatorum millia transiisse dicuntur: quae ubi huc
 perduxerat, ea rursus per Illyricum Scythiam versus iter facere,
 et iterum Istrum navigiis, quae utrimque puppim habebant, trans-
 vehi iussit. Baianus in ulteriorem fluminis ripam transgressus, con-
 festim vicos et pagos Sclavinorum igni ferroque vastavit, et cum
 nemo barbarorum auderet cum illo manus conserere, (etenim in
 silvas et cavernas aufugerant,) omnia, quae potuit, rapuit. Atque
 huic Avarum in Sclavinis eruptioni non solum Caesaris legatio cau-
 sam dedit, aut quod Baianus Romanis gratiam referre vellet, quod
 eum Caesar liberalitate prosecutus fuerat, sed etiam eum privatae
 inimicitiae movebant, quia Baianus Sclavinis vehementer erat in-

A. C. 576 γότων. ἢ δὲ τῶν Ἀβάρων κίνησις κατὰ Σκλαβητῶν οὕτως γὰρ
 Ind. 9 μόνον τῆς τοῦ Καίσαρος ἕνεκα πρεσβείας καὶ τῆ βούλευσθαι
 Iustini 12 τὸν Βαϊανὸν Ῥωμαίους ἐκτίσαι χάριν ἀνθ' ὧν ἐς τὰ μάλιστα
 ἐφιλοφρονεῖτό γε αὐτὸν ὁ Καῖσαρ, ἀλλ' ὅτι γε αὐτῷ καὶ
 Βῆχθιστοι ὑπῆρχον ἰδίας ἑκατι δυσμενείας. ἔστειλε γὰρ ὡς 5
 αὐτὸν Δαυρέντιον καὶ τοὺς ὅσοι ἐν τέλει τοῦ ἔθνους ὁ τῶν
 Ἀβάρων ἡγούμενος, σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀβάρους,
 καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσεσθαι ἀγαγράφτους. Δαυρίτας δὲ
 καὶ οἱ γε ζῆν αὐτῷ ἡγεμόνες, „καὶ τίς ἄρα,“ ἔφασαν, „οὗτος
 πέφυκεν ἀνθρώπων, καὶ ταῖς τοῦ ἡλίου θέρεται ἀκτίσιν, ὅς 10
 τὴν καθ' ἡμᾶς ὑπῆρχον ποιήσεται δύναμιν; κρατεῖν γὰρ
 ἡμεῖς τῆς ἀλλοτρίας εἰώθαμεν, καὶ οὐχ ἕτεροι τῆς ἡμεδαπῆς.
 καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν βεβαίῳ, μέχρι πόλεμοί τε ὧσι καὶ ξίφῃ.“
 οὕτως ἀπανθασισαμένων τῶν Σκλαβητῶν, οὐκ ἄλλως καὶ οἱ
 Ῥῶμοι διετέλουν χρώμενοι μεγαληγορίαις. εἶτα ἐκ τούτου 15
 προσηλακισμοὶ καὶ ὕβρεις. καὶ ἅτε βάρβαροι, τῇ σκληρᾷ τῇ
 καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν, τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσώβησαν
 εἶναι. καὶ οἱ Σκλαβητοὶ τὸ σφῶν αὐτῶν ὀργίλον οὐχ οἰοῖται
 ὄντες ἐγγαλινῶσαι τοὺς ἐκείσε ἀφιγμένους πρέσβεις ἀναιροῦ-
 σιν, ὡς ἐτέρωθεν ἀμέλει ἐκπυστα γενέσθαι ταῦτα Βαϊανῶν. 20
 τοῦτο τοιγαροῦν κατὰ Σκλαβητῶν ἐπίκλημα ποιούμενος ἐκ
 πολλοῦ ὁ Βαϊανὸς, καὶ ὑποκρύφιον ἔχων ὡς αὐτοὺς τὸ ἔ-
 χθος, καὶ ἄλλως ἀσχάλλων, ὅτι αὐτῷ ὑπῆρχοι οὐκ ἐγένοντο,
 μὴ τί γε πρὸς αὐτῶν καὶ τὰ ἀνήκεστα πεπονθέναι, καὶ αἶμα
 4. ἐγένετο post Καῖσαρ add. N. 6. et 8. Δαυρέντιον et Δαυ-
 ρίτας sine causa dedit Parisina. 9. ἡγεμόνες B., ἡγεμόνων
 vulg. οὗτος H., οὕτως vulg. 15. μεγαληγορίας vulg. 16.
 τῷ B., τὰ vulg.

sensus. Miserat enim Avarum dux ad Daurentium, Sclavinorum
 ducem et eos, qui apud gentem auctoritatem habebant, ut Avari-
 bus dicto audientes essent, et eorum numero se adscribi sinerent,
 qui tributa illis pendebant. At Dauritas et gentis principes: „Quis
 hominum, inquit, est? num quis solis radiis tepescit, qui no-
 stram potentiam possit sibi subigere et domare? Aliorum enim re-
 gionis dominatum acquirere solemus, non alii nostrae; hoc nobis
 certum manet, donec erunt bella et enses.“ Ad hunc modum su-
 perbe et arroganter loquentibus Sclavenis, non minori superbia et
 arrogantia erga eos Avars sunt usi. Hinc in probra et convicia
 itum, et ut barbarorum est ferox et impotens ingenium, in rixas
 et contentiones inter se praecipites ferri. Sclavini cum irae moderari
 nequirent, legatos, qui ad se venerant, occiderunt, quod ipsum per alios
 Baianus rescit. Cum igitur a multo inde tempore hoc haberet, quod
 illis obiiceret, reconditum odium in pectore gerebat, atque adeo, quia
 imperata facere noluerant, moleste ferebat, praeterquam quod summa

μὲν χάριν εἶδέναι βουλόμενος τῷ Καίσαρι, ἅμα καὶ πολυ- A. C. 576
 χρήματων τὴν χώραν εὐρήσειν οἰόμενος, ἅτε ἐκ πολλοῦ τῆς Ind. 9
 Ῥωμαίων ὑπὸ Σκλαβηῶν . . . ., τῆς δὲ κατ' αὐτῶς γῆς D
 πρὸς ἕτερον τινὸς πάντων ἐθνῶν οὐδαμῶς.

5 ιζ'. Ὅτι ἦν ἱκανὸς Τραϊανὸς καὶ Ζαχαρίας ὁ βασιλεῖος ἰα- A. C. 578
 τρὸς τὰς σπονδὰς ἐτίθεντο, παρ' ἑκαστον τηρικαῦτα τῶν δ- Ind. 11
 πωσοῦν προϊόντων λόγων ἢ καὶ γραφομένων ἐν ταῖς ξυνθή- Tiber. 1
 καῖς, εἶγε Τραϊανὸς ἢ Ζαχαρίας, ἐφ' οἷς οἱ Πέρσαι ἔπρα-
 σσον, οἶγε οὐκ ἠβούλοντο ξυνομολογεῖν, Μεβῶδου τηρικαῦτα
 οἷσι σιωπᾶν καὶ μόνον τὸ προσταττόμενον δέχεσθαι κελεύοντες,
 ἢ τουτονὶ τὸν ἄνδρα ἀπειλοῦντος αὐτοῖς ἐπαφῆσειν, καὶ ἅμα
 τῷ λόγῳ ἐπιδεικνύντος τὸν Ταναχοσρῶ τηρικαῦτα τοῖς ὀφείλοις
 ἐφροσθηκότα τῆς ἐξίας, καὶ δὴ τέλος ἐπαφέντος, καὶ πλεί-
 στας ὄσας κόμας τε καὶ ἀγροὺς ἐμπρήσαντος, ἕως οἷ γε P. 166
 5 ἀμφὶ Τραϊανὸν αὐτοὶ τὸ χρυσίον ἦκον κομίζοντες τῶν σπον-
 δῶν. καὶ τοσαύτη δῆπου χρησαμένου κατὰ Ῥωμαίων ὕβρι
 Μεβῶδου, ὡς μηδὲ ἀξιώσαι τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐν τοῖς V. 112
 μεθροῖσι κομίσασθαι, ἐγκαλέσασθαι δὲ Ῥωμαίοις ἐς τὴν Νίσιβιν
 ἀποσῶσαι, ἕτερα τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσοῦ παράλη-
 οψιν καταυθαδισαμένου τε καὶ ἐπεντροφήσαντος αὐτοῖς ὕστερον
 δὲ ἐς τοῦτο αὐτὸ περιελθεῖν καὶ δεηθῆσεσθαι Ῥωμαίους Χοσ-

3. Σκλαβηῶν] πεπορθημένης add. N. 4. ἕτερον H., ἕτερον
 vulg. 12. Ταναχοσρῶ: idem, qui p. 329. l. 3. et 416. l. 3.
 Tachosdro dicitur. 16. χρησαμένου H., χρησάμενοι vulg. 18.
 Νίσιβιν H., Νίσιμιν vulg. 21. Ῥωμαίοις Par.

iniuriam ab illis acceperat; tum quoque Caesari gratificari volebat. Accedebat quod multum auri se in eorum regione reperiturum sperabat, quia Sclavini vicinas Romanorum terras saepe vastaverant, ipsorum autem fines a nulla alia gente unquam infestati erant.

17. Traianus et Zacharias, Imperatoris medicus, quum de induciis componendis agerent, neque ullam conditionem earum, quae tum a Persis verbis aut scripto paciscendi causa proponerentur, sive Traianus sive Zacharias, probarent, Mebodes tandem aut silere eos et praescripta accipere iussit, aut se hunc hominem (demonstrabat autem Tachosdrum) immisurum minatus est, qui tum prope fines Orientis, qua Romanis parebat, constitutus erat. Postremo immisus Tachosdrus, plurimos vicos incendit, et agros populatus est, donec Traianus ipse cum comitibus advenit, qui aurum pro foederibus adferrent. Et Mebodes tanta erga Romanos usus est contumelia, ut non dignaretur pecunias pro foederibus conventas in limitibus accipere, sed iuberet Romanos ipsorum periculo Nisibim deportare, multaque alia non toleranda in exactione pecuniae erga Romanos superbe et contumeliose se gerens, commisit. Chosroës

A. 2. 678 ῥόης ἐλπίας, εἶς καταπροτερῆσαι τὸν τῆς ἐφόδου καιρὸν
 Ind. 11 τῶν σπονδῶν ἀφροντιστήσας, ἥ και δράσειν ἴσως τι μέγα,
 Tiber. 1 B και καταπλαγῆντα τὸν Καίσαρα τελείως τῆς Περσῶν Ἀρμε-
 νίας τε και Ἰβηρίας και τῶν ἐκείνη χωρίων ἀποστήσεσθαι,
 πικρὰ πολὺ τὴν τῆς ἔω δῆωσιν τῆς Περσαρμενίων τε και 5
 Ἰβήρων προσχωρήσεως ἡγούμενον· ἅμα δὲ και ἐπέπυστο
 Χοσρόης παρασκευάζειν στρατιὰν ἐς τὰ μάλιστα πολλὴν τὸν
 Καίσαρα, και ἤδη στέλλειν κατὰ τὴν ἐφᾶν ἰππαγωγούς ὀλκάδας
 ὀλίγω πρότερον ἢ αἱ τριετηρίδες σπονδαὶ τελευτήσεσθαι ἐμελλον,
 πρὸ ἡμερῶν δῆπου τεσσαράκοντα ἐπαφίησι κατὰ τῆς Ῥωμαί-10
 ῶν γῆς τῆς ἐκ τῶν ὄριων τοῦ Δάρας ἐς τὴν μέσην τῶν πο-
 Cγαμῶν στρατιὰν ἰπικὴν, ἀμφὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας, ἧς περὶ
 τὰς δώδεκα μὲν ἦσαν Πέρσαι, θυροεφόροι τε και ἰπποτοξό-
 ται, Σαρακηνοὶ δὲ και Σαβεῖροι.... σὺν τοῖς Ῥωμαίων ἄρχουσι
 περὶ τοῦ πῶς δεῖ προελθεῖν τὴν ἐν γένει ὀρεινὴν διασκεπτό-15
 μενοι. ὃ δὲ και μάλιστα ἀλαζονείας τε και ἀναισχοντίας οὐ
 μικρὰν προσῆψε τῷ Χοσρόῃ δόξαν, τὰς τε ξυνθήκας οὕτω
 πως ἀναίδην οὐκ ὀκνήσαντι ξυγγέαι, και ταῦτα ὀλίγης πρὸς
 τὸ πέρας αὐτῷ ἐνδαψιλευομένης παραδρομῆς ἡμερῶν· και
 ὅτι γε τὸν αὐτὸν, αἷτε δὲ ἐπεγγελῶν Ῥωμαίοις, ἅμα τε και 20
 D περὶ εἰρήνης διαλεχθῆσόμενον ἐν τοῖς ὄροις ἐχειροτόνησεν, και

5. Περσαρμενίων H., περὶ σαρμενίων vulg. 14. Σαβῆρος
 vulg. 14. Post Σαβεῖροι excidisse coni. N. ὡν ξυμπάντων ἤρ-
 χον οἱ, et 15. scr. τὴν ἐν γένει (ut sit idem quod γενική) εἰ-
 ρήνην. 18. ἀναίδη H., ἀναίδειν vulg.

enim in spem adducebatur, si, neglecto foedere, opportune incursionem facere auderet, fore, ut eodem quoque postea res recideret, et Romani supplicarent, aut si forte aliquod egregium facinus ederet, Caesarem perterrefaceret, qui tandem Persarmenia et Iberia et locis finitimis cederet, et pluris vastationem Orientis Persarmeniorum et Iberorum cessione faceret. Certior etiam Chosroës factus erat, Caesarem quam maximum praeparare exercitum, et iam navigia ad equites transvehendos in Orientem mittere. Itaque paulo antequam triennales induciae finiturae essent, quadraginta fere dies, Chosroës ex finitimis locis Daras immittit in mediam regionem superiorum viginti millia equitum, quorum duodecim millia erant Persae scutiferi et sagittarii; Saraceni autem et Sabiri.... cum ducibus Romanorum, qua breviorum per montes viam ingrederentur, dispiciebant. Hoc autem non parvam attulit Chosroi vanae gloriae et impudentiae apud omnes opinionem, quod inducias, tametsi pauci admodum dies usque ad exitum restabant, impudenter violare non est cunctatus. Accedebat quod, quasi Romanos irridens, eundem delegerat, qui in confiniis cum iis de pace ageret, quique in iisdem locis eodem tempore et belli et tumultus et violandarum inducia-

ἄμα ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις, ἐν αὐταῖς ὡς εἶπεν ταῖς ἡμέ- A. C. 578
 ραῖς πολέμου τε καὶ ταραχῆς καὶ σπονδῶν συγγύσεως αἴτιον. Ind. 11
 τοῦτον δὴ οὖν τὸν Μεβώδη βουλευμάτων τε ἡγούμενον καὶ τοῦ
 παντὸς ἔχοντα κύρος ὀπλίσας ἐξέπεμψε· πρὸς γε καὶ Σαπόην
 5 τὸν Μαιράνου, ἀνδρὸς οὐκ ἀγεννοῦς ἀπενεγκάμενον δόξαν.

17. Ὅτι ὁ Τιβέριος καὶ ἕτερόν τι προστίθησι τῷ δεδο- A. C. 579
 γμένῳ, καὶ ἐς τὰ μάλιστα θεῶ κεχαρισμένον. πολλοὺς γὰρ Ind. 12
 τῶν παρὰ Ῥωμαίοις δορυκτῆτων Περσῶν, μάλιστα τοὺς
 ἐν τέλει, ὧν ἔνιοι καὶ τῷ βασιλείῳ γένει ξυνημμένοι
 10 ἦσαν, ἔστειλε Χοσρόη δωροφορήσας. εἶτα πρέσβεις ἐπὶ τῷ
 τοιῷδε ἐξέπεμψε Ζαχαρίαν τε αὐθις, τὸν βασιλειον ἰα-
 τρὸν, ἅτε πολλάκις χρησιμώτατά τε καὶ εὐνούστατα ἐξυπη-
 ρετησάμενον ταῖς κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον πρεσβείαις. τοῦ-
 15 τον δὴ οὖν τὸν ἄνδρα τῇ λεγομένη ἀπὸ ἐπάρχων ἀξία δια-
 κοσμήσας ἐχειροτόνησε καὶ πάλιν, καὶ δὴ πρεσβευσόμενον
 ἀπέηκεν, οἷα δὴ καὶ αὐτοῦ Ζαχαρίον τὴν πρεσβείαν ταύτην P. 167
 γενέσθαι ξυνοθήσαντος· σὺν τῷ καὶ Θεόδωρον τινα, ἕνα
 τῶν βασιλείων μαχαιοφόρων, ἀξίωμα καὶ αὐτῷ στρατηγοῦ
 περιθιείς. τούτω τῷ ἄνδρι πρεσβευσομένῳ ἀπονείμας Χοσρόη
 20 ἐξέπεμψεν, ἔγραψέ τε ἐπιεικείας ἀνάπλα ῥήματα. ὁ δὲ νοῦς
 τῆς ἐπιστολῆς „ἐγὼ καὶ βούλομαι τὴν εἰρήνην καὶ διὰ τὸ
 θεόδοτον οὖσαν ἀσπάζομαι καὶ ὡσπερ φύσει τινὶ προσιζά-
 νει μοι τὰ τῆς φιλίας ὑμῶν. τοιγαροῦν ἐτοιμῶς ἔχω τῆς

5. Μαιράνης supra appellatus est p. 329. l. 8. 22. προσι-
 ζάνοι vulg.

rum auctor esset. Is erat Mebodes, dux et auctor omnium eorum consiliorum. Hunc, qui summam omnium rerum haberet auctoritatem, cum exercitu misit, et una cum ipso Sapoem Meaerani, viri, qui magnam virtutis laudem reportaverat, filium.

18. Tiberius addidit decreto aliud deo maxime gratum. Multos enim Persas Romanorum captivos, praecipue ex primariis viris, quorum numero erant nonnulli ex regio genere orti, dono dedit Chosroï. Deinde legatos ad haec misit, inter eos Zachariam iterum, regium medicum. Hic plures et admodum Romanorum rebus utiles legationes in hoc bello fecerat. Itaque eum ad hanc legationem Imperator elegit, et dignitate exconsulis ornatum ad illam obeundam dimisit, quod et ipse Zacharias legatos mittendos esse, inprimis admonuerat, una quoque Theodorum quendam ex Imperatoris satellitibus, quem ad ducis dignitatem extulit. Hos igitur duos viros, quibus hanc legationem attribuit, ad Chosroën misit, ad quem quoque litteras humanitatis plenas scripsit. Sententia huius epistolae haec fere erat: „Ego pacem opto, et a deo datam colo et tamquam naturali quodam instinctu ad vestram amicitiam feror. Itaque pa-

- A. C. 579 Περσαρμενίας τε πάσης ἀφίστασθαι καὶ Ἰβηρίας, οὐ μὴν
 Ind. 12 τῶν βουλευμένων ἡμῖν ὑπακούειν Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ
 Tiber. 2 Β' Ἰβήρων. ἀναδίδωμι δὲ καὶ τὸ Ἀφουμῶν φρούριον, καὶ τῆς
 Ἀρζανηνῆς ὑμῖν παραχωρήσω, τὸ Δάρας μόνον ἀντὶ τοσού-
 των ἀνακομιζόμενος πρὸς ὑμῶν." ταῦτα Τιβέριος ὁ αὐτοκράτωρ 5
 Χοσρόη σημήνας, ἐφῆκε Ζαχαρία τε καὶ Θεοδώρῳ καὶ με-
 γίστων πρέσβειων ἔχειν ἰσχὺν καὶ τὴν εἰρήνην ὡς ἂν οἰοίτε
 ἔσονται διατιθέναί. μετὰ ταῦτα τῆς ὁδοπορίας ἔτι σχομένω,
 σταλέντε ἄνδρε οὕτω παρασχόν, καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν βα-
 σιλεὺς καταπλαγείς τοῖς ξυμβεβηκόσι, προσθάσας ἐκπέμπει 10
 C ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα πρεσβευτήν, καὶ ἀφικνεῖται
 χειμῶνος ἀρχομένου ἤδη ὃς ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἐχειροτονήθη
 Πέρσης ἀνὴρ, τοῦνομα Φερογδάτης, οὐχ ἦττον καὶ αὐτὸς
 V. 113 φιλανθρωποτάτους ἐν ἐπιστολῇ διακομιζῶν λόγους πρὸς τοῦ
 Περσῶν βασιλέως, ἐν ᾗ ἐγέγραπτο ὧδε „εἰ μὲν τὸ δίκαιον 15
 ποιῆσαι βουληθείης, ὃ Ῥωμαίων βασιλεῦ, καλῶς ἂν πρά-
 ξοις τοὺς τε τὴν ἀποστασίαν τῆς Περσαρμενίας βουλευσαν-
 τας γενεάρχας ἐκδιδούς ἡμῖν ὑφέξοντας ποινὰς, ἐν τοῖς ὀρί-
 οῖς τε τῆς Περσῶν τε καὶ Ῥωμαίων ἀναρτηθησομένους δι-
 δούς δὲ καὶ τὴν ἐντεῦθεν συμβᾶσαν ζημίαν Πέρσαις. εἰ δὲ 20
 D πρὸς ταῦτα ἐκαντίως ἔχεις, πρᾶξαι τὸ φίλοις πρόπον τοῦ-
 το δὲ ἐστὶ ξυνδραμεῖν ἐν τοῖς ὀρίοις αὐθις τοὺς ἐκατέρας
 4. Ἀρζανικῆς vulg. 9. παρῆσχην mg. ed. Par. 11. τὸν Β,
 τῶν vulg.

ratus sum, omnem Persarmeniam et Iberiam vobis concedere, prae-
 ter eos Persarmenios sive Iberos, qui nobis parere malint. Restituo
 et Afumum castellum, et Arzanenem vobis cedo, modo oppidum Da-
 ras pro his omnibus a vobis obtineam." Haec Tiberius Imperator;
 per Zachariam et Theodorum, quibus maximorum legatorum pote-
 statem dedit, Chosroï litteris significavit. His etiam pacem pro
 arbitrio, ut res ferrent, facere permisit. Et illi quidem, dum ad-
 huc iter faciebant, accidit, ut Chosroës quoque, Persarum rex, iis,
 quae illi contra sententiam evenerant, percussus, prope ad Roma-
 norum Imperatorem legatum mitteret, qui iam hieme ineunte pro-
 fectus erat. Is erat vir Persa, qui ad hanc legationem fuit delectus,
 nomine Pherogdates, 'et a Persarum rege ad Imperatorem litteras
 non minus humanas et officiosas detulit. Hae sic se habebant:
 „Siquidem rem iustam facere velles, imperator Romanorum, recte
 quidem te gereres, si Persarmenios genearchas defectionis auctores
 nobis traderes, ut meritas poenas mihi darent, et in finibus Persarum
 et Romanorum suspenderentur; et si damna Persis illata rependeres.
 Si ista improbas, amicis officia debita ne deneges. Hoc feceris, si de-
 deris operam, ut utriusque rei publicae primarii viri in confiniis con-
 veniant et pacem, si fieri possit, inter utramque gentem statuunt et

ἀρχοντας πολιτείας, τὰ τῆς εἰρήνης, ὡς ἂν δύναιντο, με- A. C. 579
 ταξὺ τῶν ἀλλήλων διαθησομένους. ἐφ' ᾧ δὲ τὰ τοιαῦτα ^{Ind. 12}
 προελθεῖν, ἀνακωχὴν γενέσθαι τινά." ὥδε μὲν οὖν καὶ ἡ ^{Tiber. 2}
 Χοσροῦ ἐδήλου ἐπιστολὴ· πλείστων δὲ ἡμερῶν κατὰ τὴν βα-
 5σιλίδα πόλιν διαγενομένων ἐν ταῖς ἐν μέσῳ συνουσίαις Τιβερίου
 τοῦ βασιλέως καὶ Φερογδάθου τοῦ Περσῶν πρεσβευτοῦ, γρά-
 φεται μὲν ἀπιούσιν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν Ζαχαρία τε καὶ Θεο-
 δώρῳ τοῖς πρέσβεσιν ἐνδιατρίψαι κατὰ τὴν ἔω, καὶ οὐ τι
 10 μάλα ἐν σπουδῇ θέσθαι δηλῶσαι σφῶν αὐτῶν τὴν παρου-
 σοσίαν βασιλεῖ τῶν Περσῶν, πρὶν ἢ ἐκ τῆς βασιλίδος ἀφελθεῖν
 Φερογδάθης ὁ Περσῶν πρεσβευτής. προελθόντων δὲ καὶ κε-
 κινημένων ἐσὶ πλείστων λόγων, ἐκπέμπει τὸν Φερογδάθην
 ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτοις, οἷς δὴ καὶ πρὸ τοῦ ἐγγράφει διὰ P. 168
 τῶν Ῥωμαίων πρέσβεων. ἐκχειρίαν δὲ οὐ τι ᾤετο δεῖν ἐπὶ
 15 μῆκιστον χρόνον ἐνδιδόναι Πέρσαις ἀποχρῆν γὰρ ἔφρασκε τῷ
 βουλομένῳ τὴν εἰρήνην καὶ μὴ διὰ τῆς τοῦ χρόνου πλείονος
 ἀπάτης προμηθευομένῳ παρασκευῆς ἀφορμῆν, καὶ δύο μη-
 νῶν ἢ τριῶν παραδρομῆν. καὶ οὖν ἀπῆρσεν ἐπὶ τοῖς τοιοῦ-
 δε ὁ Φερογδάθης ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

20 εἰδ'. Ὅτι Ῥωμαῖοι καὶ Πέρσαις ξυνεστήσαντο ἂν τὴν εἰ- A. C. 580
 ρήνην, εἰ μὴ Χοσροῦς ᾤχετο ἐξ ἀνθρώπων καὶ Ὁρμίσδας ^{Ind. 13}
 ὁ Χοσροῦς, ἀνοσιουργὸς ὄντως ἀνὴρ, τὴν κίδαριν ἀνεδήσα- ^{Tiber. 3}
 το. οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε οὐκ ἄλλως, πλὴν ἀλλὰ καὶ ὡς B
 2. τῶν del. N. 15. ἀπεχρῆν vulg. 22. ὄντως H., οὕτως vulg.
 23. ὡς vulg.

stabiliant. Quae, ut ad exitum perducantur, oportet belli inter-
 missionem fieri." Atque haec epistola Chosrois continebantur. Dum
 Pherogdates, Persarum regis legatus, in regia urbe cum Tiberio Im-
 peratore plures dies transigit, Zachariae et Theodoro, qui in le-
 gationem profecti erant, per litteras significatur, ut in Oriente sub-
 sistant, neque suum adventum Persarum regi indicare festinent,
 priusquam a regia urbe Pherogdates sit dimissus. Tandem Impera-
 tor Pherogdates dimittit, cum multos cum illo habuisset sermones
 de his, quae prius ad Romanorum legatos scripserat. Inducias in
 longissimum tempus Persis concedendas esse non putabat. Sufficere
 enim duorum aut trium mensium spatium ei, qui bona fide pacem
 tueri instituisset, neque per fraudem longioris temporis apparatus
 faciendi occasionem quaereret. His ita confectis discessit a Byzantio
 Pherogdates.

19. Romani et Persae saepe pacem fecissent, nisi Chosroës ex
 hominum numero sublatus, et Hormisdas, eius filius, ferocis in-
 genii vir, cidari redimitus fuisset. Sed tum quoque, opinor, nihil
 aliud decernitur, quam ut Zacharias et Theodorus, tamquam adhuc
 superstitibus Chosroë, Persidem intrarent. Etenim tunc temporis non-

A. C. 580 ἐκυρώθη, ὅτε Χοσρόου ἐτι περιόντος, Ζαχαρίαν τε καὶ †

Ind. 13
Tiber. 3

Θεόδωρον ἐσφοιτῆσαι ἐς τὴν Περσῶν πρεσβευσομένους. οὐπω γὰρ τὴν τῶν Σύρων παραμειψάμενοι ἦσαν, καὶ οὐδὲν ὅ,τι τῆς Ῥωμαίων ἐνηλλάγη πρεσβείας. διὰ καὶ ἐκ βασιλέως αὐτοῖς γράμματα ἐστάλη ἔχειν τῆς ὁδοιπορίας ἐπὶ τοῖς αὐ-5 τοῖς γινῶναι μὲν γὰρ ἐν μέσῳ τὴν Χοσρόου τελευτήν, ὁμως δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου παῖδα οὐκ ἄλλως φρονεῖν, ἐτοιμῶς δὲ ἔχειν τὸν πόλεμον ἐπὶ τοῖς ἤδη Χοσρόῃ γραφεῖσι καταλύσαι.

Ἐπει γο μὴν καὶ τοὺς ἀφεθέντας αἰχμαλώτους ὡς ἂν ἐγχειρί-10 σωσι τῷ Περσῶν βασιλεῖ. προσημῆναντες τοίνυν οἱ Ῥωμαῖωνιο πρέσβεις σὺν πολλῇ τε τιμῇ καὶ εὐφημίᾳ κατὰ τὴν Νίσιβιν ἐγένοντο ἐν θαύματί τε μεγίστῳ ἐποιούντο Πέρσαι τὴν Ῥωμαίων ἀμφὶ τοὺς δοριαλώτους φιλανθρωπίαν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ Τιβέριος ὁ αὐτοκράτωρ στέλλει αὐτίς, τοῦ ἥρος ἀρ-15 χομένου, Μαυρίκιον κατὰ τὴν πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀπο-15 καραδοκῆσοντα τὸ ἐσόμενον, ἐγκλευσάμενός οἱ, πρὸς ὅπερ ἂν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τραπῆ, ὑπαντιάζειν τε καὶ παρασκευάζεσθαι πρὸς ἑκατέραν τῶν πραγμάτων ῥοπήν. καὶ ὁ μὲν, καθὰ βασιλεῖ ἐδόκει, ἀνὰ τὴν ἑω ἔμενε, τὸ πρακτέον ἐπιτη-

20 ρῶν προϊόντων δὲ τῶν πρέσβων ἐς τὰ ἤδη Περσῶν, ἐπει-20 γομένων τε θεάσασθαι τὸν ἄρτι τῷ βασιλεῖ φθόνῳ ἐπιβεβη-20 κῶτα, οἰόμενων τε ἐς τὰ μάλιστα τεύξεσθαι τιμῆς, οὐ μὴ

1. ἐκυρώθη ἂν εἶτε X. Val. 2. Post Θεόδ. ins. συνέβαιεν Val
22. τεύξασθαι vulg.

dum Syriam transgressi erant, neque quicquam ideo ex eorum legatione mutatum est. Itaque litterae ab Imperatore illis redditae sunt, ut continuarent iter: sibi quidem nuntiatum esse, inter id temporis Chosroem mortem obiisse. Verumtamen, se esse eodem in filium animo, et paratum secundum ea, quae a Chosroë scripta erant, a bello discedere; neque propterea omitterent Persas captivos, libertate donatos, in manus regis Persarum tradere. Itaque Romanorum legati, nuntiis praemissis, cum honore et faustis acclamationibus Nisibim pervenerunt. Et Persae quidem Romanorum erga captivos humanitatem magnopere sunt admirati. Interea Tiberius Imperator, vere ineunte, rursus misit Mauricium in orientalem imperii partem, qui, quod eveniret, exspectaret, et illi imperavit, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret: et in quamcumque partem res caderent, ad omnes casus se praepararet. Et ille quidem, ut rex praeceperat, in Oriente substitit, et observabat, quid facto opus esset. Cum igitur legati in Persidem venissent, Persarum regem, qui recenter in regium solium ascenderat, salutare magnopere cupiebant, et spem habebant, sibi non solum multum honoris et humanitatis impertitum iri, sed etiam, quae peterent, sese impetraturos. Etenim post tam insignem victoriam sermones adferebant ab Imperatore Romano comitate et humanitate plenos et ab omni inso-

ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαζομένων οὔτε ἀποτεύξεσθαι, (οἷα μετὰ A. C. 580
 τοσαύτην νίκην πράους τε καὶ πάσης ἀνθαδείας ἀπηλλαγμέ- Ind. 13
 νους τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως ἐπικομιζόμενοι λόγους· καὶ ὡς Tiber. 3
 οὐ μόνον ἄχρι ῥημάτων αὐτῶ τὸ φιλάνθρωπον, μᾶλλον μὲν
 5οῖν ἔργοις ἐπιδεικνυμένον, τῶ τοσούτους δοριαλάτους τοῖς
 Πέρσαις αὐτοὺς ἐπαγαγεῖν,) τούτων ἐλπίζοντων γε αὐ-
 τῶν κυρῆσαι ἀναμφιβόλως, ἐς τούναντίον ξυνέβη ἅπαν. πρῶ-
 τον μὲν γὰρ κατὰ μέσον τῆς ὁδοιορίας τῶν τις παρὰ
 Πέρσαις τοῖς βασιλικῶς τε καὶ δημοσίαις πράγμασιν ἐξυ-
 10ληρευομένων (οὓς, εἴ τις τῆ Λατίνων χρῆσειτο φωνῇ,
 ἕσσηκῆτις τε προσαγορεύσειεν,) ὑπαντίστας ἤρετο σφᾶς ὅ,τι p. 169
 βούλοιντό τε καὶ ὅ,τι ἤκοιεν, καὶ ὁποῖαν ἀποκομιζοιεν ἀγγε- V. 114
 λίαν. ἀλλὰ τούτῳ μὲν οἶγε ἀμφὶ Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδω-
 ρον ὧδε ἀπεκρίναντο, ὡς τὰ τοιαῦτα τῶ παρὰ Πέρσαις μα-
 15γίστρῳ (κατὰ τοῦτον καλοῦσι Ῥωμαῖοι) ῥητέον, καὶ οὐχέ
 αὐτῶ. ταῦτα εἰπόντες εἶχοντο τῆς ὁδοῦ. ἐξ ἐκείνου ἦκεν ἑτε-
 ρός τις ἐκ Περσῶν, ὃς ἔτριβε τὴν ὁδοιορίαν αὐτοῖς καὶ
 διαμέλλειν ἐποίει, βραδυτῆτος χρώμενος ἐπινοίαις, ἵεναι τε
 ἐς τὰ πρόσω μὴ συγχωρῶν. σταθμοῖς τε γὰρ πλησιαιτέροις
 20καὶ παρασάγγαις ὀλίγοις ἐχρῆτο, ἄλλοτε ἄλλους χώρους πε-
 ριφέρων τε καὶ ἀποπλανῶν, κακ τούτου τὰ κάκιστα σφισί B
 προεδήλον, καὶ ἐδεικνυ τῆ περὶ τὴν ὁδοιορίαν πλάνη οὐ-
 δέν τι φιλοφροσύνης ἐχόμενον ἢ τῆς προσηκούσης αἰδοῦς
 πρέσβειν. ἦν δὲ τὸ πραγματοποιεῖν ἐξ ἐπιβουλής τε καὶ μελέ-
 1. οὐδενός con. N. 11. τε del. N. 21. κάκιστα σφισί H,
 κάκικα πρίσι cod.

lentia remotos. Neque vero solum se verbis comem et benignum
 praebebat Imperator, verum etiam re ipsa, cum tot captivos Persis
 restitueret. Et ex eo putabant fore, ut quae sperabant, sine con-
 troversia consequerentur. Sed universa res in contrarium vertit.
 Primum enim unus ex his, qui regi in negotiis et regis et publicis
 ministerium praebeant, quos Latini a secretis vocant, obvium se
 media via legatis tulit, et eos est percunctatus, quid vellent,
 qua de causa venirent, et quid nuntii adferrent. Huic Zacharias
 et Theodorus responderunt, id non illi, sed magistro (ut loquuntur
 Romani) dicendum. Haec ubi dixerant, viam perrexerunt. Post
 hunc alius quoque ex Persis venit, qui peregrinationem illis im-
 pediebat: tardius enim de industria incedebat, et eos cunctari fa-
 ciebat, neque ulterius progredi sinebat; propiores stationes elige-
 bat et paucas parasangas conficiebat, et ex aliis locis in alia loca
 huc illuc errantes et palantes traducebat: et in eo se illis male cu-
 pere satis indicabat. Etenim eos nulla humanitate colebat, et nulla
 habita ratione observantiae, quae legatis debetur, viarum erroribus
 fatigabat. Et id quidem Persae data opera et praemeditato consi-

A. C. 580 της, ὥστε ἐπισχεῖν σφᾶς ὅσον ἂν χρόνον οἴοιτε ὧσιν, ἐν
 Ind. 13 τούτῳ τὴν κατὰ δύναμιν ποιησόμενους τοῦ πολέμου παρα-
 Tiber. 3 σκευὴν, τὰ ἐπιτήδειά τε συναθροίζοντας ἀποτεθησόμενα κα-
 τὰ δὴ τὸ ὅσον οὐκ ἄναγκαῖον ἐς Νισιβίν τε καὶ τὸ Δάρας
 τὰς πόλεις, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ πέραν τοῦ Τίγριδος ποτα-
 5 μοῦ καὶ τὰ τῆδε φρούρια ἀνάπλευα θέσθαι τῶν ἐδωδίων,
 ὣς ἀκρίδος οὕτω ξυμβῆν καταδηλωσαμένης τοὺς ἐκείνη καρ-
 10 πούς, καὶ ἅμα ἐρημωθέντων κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Ῥωμαίων
 ἐπιδρομὴν ἀπάντων τῶν κατὰ ταῦτα χωρίων, λιμοῦ τε σφο-
 δροτάτου τοῖς ἐκείσε ἐνσκήψαντος, πρὸς δέ γε ἐφ' ᾧ καὶ
 15 στρατολογῆσαι, ἅτε πολεμησείοντος ἐς τὸ ἐμβριθῆς τοῦ βα-
 σιλέως Περσῶν. ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῖς ἐβεβούλευτο, μόλις
 μετὰ πλείστας ὕσας ἡμέρας ἐδόθη τοῖς πρέσβεισιν ἐς τὰ βα-
 σιλεία ἐσφοιτῆσαι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα, καθὰ τῆ συνηθείᾳ
 20 ἐδόκει, θοινησάμενοι καὶ τὸ ἐκ βασιλέως γράμμα ἐγγχειρί-
 25 σαντες, πρὸς γε καὶ τοὺς δοριαλώτους ἀποδεδωκότας, ἐνθένδε
 ἀνεχώρησαν, φιλοφροσύνης μηδὲν ὀτιοῦν εὐρηκότες. τῆ δὲ
 ὑστεραίᾳ ὁ παρὰ Πέρσαις τῆς ἀλλῆς ἡγεμῶν καὶ Μεβώδης
 ἐπυθανέσθην τὴν δύναμιν τῆς πρεσβείας, τῶν δὲ εἰπόντων,
 30 ὅτι δὴ περὶ εἰρήνης ἤκοιεν πρεσβευσόμενοι, αὐτίκα οἱ γε οὐ
 35 δὴ προσείντο τοὺς περὶ τούτων αὐτῶν λόγους, φάσκοντες
 οὐκ ἐπιτετραφῆναι τι τοιοῦτον δὲ, ἀλλὰ συλλαβὰς ἀποδύοντας

3. ἀποτεθεισόμενα vulg. 11. ἅτε πολεμησείοντος H., ἤτε πο-
 λεμήσει ὄντος vulg. 17. εὐρηκότες N., εἰρηκότες vulg. 22.
 τοιόνδε H.

lio faciebant, quo legatos morarentur, et quam diutissime detine-
 rent, ut maximum interea belli apparatus facerent, et copias
 frumenti ad quamvis necessitatis occasionem paratas in urbibus
 Nisibi et Daras congererent, atque etiam ultra Tigrim amnem ca-
 stella necessariis copiis implerent; quia locustae in illis regionibus
 omnes agrorum fruges consumserant, et proximis Romanorum incur-
 sionibus agri desolati permanserant. Itaque acerbissima fames in-
 stabat, praesertim quum rex Persarum ad grave bellum suscipien-
 dum exercitus pararet. Cum Persae hoc consilii cepissent, vix post
 multos dies permissum est legatis, in regiam pedem inferre. Et
 primum quidem, ut moris est, suut convivio excepti, quo facto,
 postquam litteras ab Imperatore tradidissent, et captivos reddidissent,
 cum eos Persae nullo liberali et benigno sermone dignati essent,
 discesserunt. Postridie aulae apud Persas praefectus et Mebodes eos
 interrogaverunt, quae esset ipsorum legationis potestas. Cum legati
 respondissent, se, ut de pace agerent, venisse, nullos de ea re ser-
 mones Persae admiserunt, nihil eiusmodi sibi demandatum esse,
 dicentes. Itaque litteras eos proferre, et vicissim accipere, et quam

ἀντιλαβεῖν χρῆναι, καὶ ὡς θῦττόν γε δήπου τῆς Περσῶν A. C. 580
 ἀπαλλαγῆναι. ἐν φανερωῖ τοίνυν ποιησαμένων τὴν ἐφιείσαν Ind. 13
 αὐτοῖς τοῦτο κέλευσιν, ἔγνωσαν ἐν βραχεῖ, ὅ,τι δύναται ἢ Tiber. 3
 ἐπιστολῇ τοῦ Ῥωμαίων αὐτοκράτορος, καὶ τὴν ἄφιξιν τῆς πρε-
 βεβείας ἄπασαν, ὡς ἔτοιμος εἶη κατασβεγγύναι τὰ ἐκ τοῦ πολέμου
 χαλεπὰ, καὶ τὴν περιμάχητον αὐτοῖς Ἀρμενίαν ἄπασαν ἁμα-
 χητὶ ἐνδοῦναι, παραχωρῆσαι δὲ σφισι καὶ Ἀρζανηῆς, ἀν-
 τιχαριζόμενος τοῦ Δάρως τὸ Ἀφουμῶν φρουρίον. ἐδέξατο P. 170
 μὲν οὖν καὶ αὐθις αὐτοῖς βασιλεὺς ὁ Περσῶν, τραχύτητι
 10 δὲ χρώμενος πρὸς ἕκαστα τῶν φιλανθρωπῶς γεγραμμένων
 οὔτε ἀποστήσεσθαι ἔφη πώποτε τοῦ Δάρως, οὐ μᾶλλον γε ἢ
 τῆς Νισίβιος ἢ Σηγγάρων, ἅπερ καὶ αὐτὰ ἐκ Ῥωμαίων
 ἀπισχυρίζετο ἔχειν Πέρσας, οὔτε μὴν ἐλαττώσειν τι τῶν
 πατρώων κτημάτων, ἀλλ' εἰ μὲν οἷόντέ ἐστιν, ἐς αὖξισιν
 15 αὐτὰ ἐνεγκεῖν, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ γὰρ καταλελειμμένα φυλά-
 ξειν. Χοσρόην μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἔφη, ὡς, εἶγες περιῆγ,
 ἴσως τὸ τοιόνδε ἔπραξεν ἄν καὶ τὸ Δάρως ἀφῆκε Ῥωμαίοις.
 τῷ γὰρ προσκτησαμένῳ τι καὶ τοῦτο ἀποβεβληκῶτι οὐχ οὐ-
 20 πορέσθαι τὰ πατρώα. ταῦτα εἰρηκῶς, διὰ Μεβόδου πάλιν
 αὐτοῖς ἐποίησε κατάδηλον ὡς „ἐπὶ τίνι μέγα φρονούντες
 ἀξιοῦσι πρὸς ἡμῶν ἀνακομιζέσθαι τὸ Δάρως; ποῖον νενικη-

2. ἀπαλλαγῆναι vulg. 13. μὴν B., μὴ vulg. 17. ἀφῆκε N.,
 ἐφῆκε vulg. 21. ἐπὶ τίνι vulg.

primum a Persarum finibus excedere iusserunt. Et cum legati man-
 data sua exhibuissent, Persae omnia, quorum causa legatio decreta
 esset, cognoverunt: ut Imperator paratus esset, mala ex bello orta
 sopire et Armeniam, de qua tot certamina fuissent, sine proelio
 eorum iuris et potestatis facere; quin et Arzanenem cedere, et pro
 Daras oppido Afumorum castellum illis tradere. Denuo Persarum
 rex legatos excepit, et ad ea, quae Imperator ad illum perhumane
 stripserat, acerbè admodum et arroganter respondit, se nunquam
 urbe Daras cessurum non magis, quam Nisibi aut Singaris, quas
 urbes a Romanis per vim captas haberent Persae, neque quicquam
 ex possessionibus, quas illi pater reliquerit, se diminuturum, sed pot-
 tius, si non auctiores faciat, saltem quantum in se esset, intacta
 conservaturum. „Pater Chosroës, inquit, si vixisset, fortasse eo
 descendisset, et Daras Romanis restituisset. Ei enim, qui ipse im-
 perii fines protendit, parta rursus amittere, non tam turpe est.
 Pudori autem est omnibus hominibus paterna profligare.” Haec ubi
 dixisset, rursus per Mebodem alia fere huiusmodi suggestit: qua-
 nam de causa elati Romani Daras ab ipsis recipere possant, qua
 victoria potiti, quibus tropaeis se iactantes? ubi denique superiores

- A. C. 580 κότες πόλεμον; ποίοις ἐγκαλλωπιζόμενοι τροπαίοις; ποῦ δῆτα
 Ind. 13 καθυπέρτεροι γεγόμενοι Περσῶν; ἀλλ' ὅτι ἀπειρίας δραξά-
 Tiber. 3 μνοι τοῦ Ταχοσδρῶ, καὶ περιαγαγόντες αὐτὸν ἐς ἄλλοτε
 ἄλλους χώρους, ἐπειδὴ περιπλανωμένου ἐξ Ἀρμενίας ἐκείνου
 εἰς Ἀρζανηνὴν καὶ ἀπὸ Ἀρζανηνῆς ἐς Ἀρμενίαν ἄδειαν⁵
 ἔσχον οἱ Ῥωμαῖοι καταδραμεῖν τὴν ἐω Περσῶν τῷ τοι ἄρα
 Cβρενθύνονται ἴσως καὶ μεγαλαυχούσιν, ὑποτοποῦντες ἐν ἐλάτ-
 V. 115 τονι μοῖρα τὰ ἡμέτερα κεῖσθαι. ἴστωσαν οὖν, ἔφη, Ῥωμαῖοι,
 ὡς οὐδὲ ἄλλως ἀνέξομαι τῆς εἰρήνης, εἰ μὴ πω κατατιθέσθαι
 μέλλοιεν καὶ τὰ ὄσα πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐκομιζό-
 μεθα χρήματα ἀν' ἔτος." τοσαύτη μεγαληγορία χρησαμένου
 Ὁρμισδα, μόλις ἀφείθησαν Ζαχαρίας τε καὶ Θεόδωρος, ἄχρι
 τριῶν ἤδη φθινόντων μηνῶν ἐκεῖσε ἐνδιατρίψαντες, πάντων
 δὲ τῶν δυσχερῶν ἐς πείραν ἐλθόντες· καὶ γὰρ οὐδὲ ὅσον
 ἀέρα καθαρὸν ἀναπνεῦσαι, οὐ μὴν προκύναι ἐκ τοῦ τέγου,¹⁵
 Δίνα ἐνδιατρώμενοι ἦσαν, ξυνεχώρουσιν οἷς ἡ φυλακὴ τῶν πρέ-
 σβειων ἀνειμένη ἐτύγχανε· τὸ τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδες τε
 ἦν καὶ διάπνευτον καὶ ὄρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀναρμό-
 διον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ χρῆμα εἰρκτήν. τοῖς τοιοῖσδε τοίνυν
 δεινοῖς ἐκτετριμμένους διαφῆκαν, πολλῶν δυσκολώτερον αὐθις²⁰
 πρὸς τὴν ἐπάνοδον αὐτοῖς χρησάμενοι, ὡς μήτε τῶν ἀναγκαί-

7. βρενθύνονται H., βρενεύονται vulg. 9. ἄλλως N., ἄλλων
 vulg. 10. βασιλέως H., βασιλέα vulg. 11. ἀν' ἔτος H., ἀνε-
 τος vulg. 14. ἐλθόντων vulg. 18. διάπνευστον H., ἀδιάπνευ-
 στον N.

Persis evaserunt? Imperitia quidem et imprudentia Tachosdri res bene gesserunt, dum ipsum ex una regione in aliam circumagunt, et modo ex Armenia in Arzanenem, modo ex Arzanene in Armeniam excurrere cogitur, regionem Persarum, quae est ad Orientem, depopulati sunt. Hoc est fortasse, quod magnos spiritus gerunt, quo superbiunt, existimantes deteriore conditione res nostras prostratas iacere. „Sciant Romani, inquit, me non aliis conditionibus pacem fieri permissurum, quam si persolvant omnes pecunias, quas Iustinianus singulis annis nobis pendere erat solitus.” Hac insolenti oratione Hormisda uso, vix tribus demum post mensibus elapsis, Zacharias et Theodorus difficillima et gravia quaeque experiendo perpessi, missionem obtinuerunt. Neque enim purum aëra haurire, neque libere ex tecto, sub quo diversabantur, in apertum exire eorum custodiae praepositi permittebant. Domus vero, in qua habitabant, erat obscurior, et cum in eam ex omni parte venti perflarent, aestate inprimis valde molesta erat; denique re vera domus carcer esse videbatur. His igitur malis et incommodis attritos et confectos multo graviora in reditu passuros dimisit. Nam nec illis rerum necessariorum copiam, quoad satis esset, administrabant,

ων ἐς τὸ ἀποχρῶν σφισι μεταδιδόναι, τριβειν τε τὸν χρῶ- A. C. 580
 ρον καὶ μακροτέραν αὐτοῖς τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. μιᾶς Ind. 13
 γὰρ ἡμέρας ὁδὸν σφᾶς ἀγαγόντες ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφε-
 ξῆς δι' ἐτέρας ἀτραποῦ ἐς τοῦμπαλιν ἐπανῆγον, ἕως πολλῶν
 5 ἄναιαρων αὐτοὺς ἀναπλήσαντες, ὡς καὶ ἑκάτερον ἀμέλει νό-
 σω βαρυντάτη περιπεσεῖν, ἐξώθησαν τῆς Περσῶν. ἀφικόμε-
 νης δὲ ταύτης τῆς ἀγγελίας παρὰ βασιλέα Ῥωμαίων καὶ P. 171
 παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα προσπεσούσης, (οὐ γὰρ φήθη πώ-
 ποτε Πέρσας ἐπὶ σμικροῖς οὕτω καὶ λίαν συμμέτροις τὴν
 10 εἰρήνην μὴ προσδέξασθαι,) Μανρικίῳ μὲν εἰκότως ἐσημαίνεν
 ἔχουσαι τοῦ πολέμου κατὰ τὸν προχωροῦντα τρόπον, καὶ τὰ
 ἄλλα περιεσκόπει, ὡς ἂν ἀμνητέπη οἴοσθε ἔσοιτο βοηθῆσαι
 τοῖς πράγμασιν. οἱ δὲ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε κακῶς τὸ στρά-
 τευμα· καὶ γὰρ τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων ἐπεποιήτο.

15 κ'. Ὅτι παρεσκευάζετο ὁ Τιβέριος διαλύσαι τὸν πρὸς A. C. 581
 Πέρσας πόλεμον. τοιγαροῦν οὕτως ἄρέσαντα βασιλεῖ, ἀφίη- Ind. 14
 σιν ἐπὶ τούτῳ Ζαχαρίαν ἐν τοῖς Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν B
 μεθορίοις πρεσβευσόμενον καὶ αὐθις ὄν δὴ καὶ πολλάκις ἐπὶ
 ταῖς τοιαύταις ἐχειροτόνησε χρεῖαις. ὁ δὲ ἀφικόμενος, καὶ
 20 δῆλον καταστήσας ἐφ' ᾧ ἐποιήσατο ὡς Πέρσας τὴν ἀφίξιν,
 ὁ μὲν ὑπῆρχεν ἐν τούτοις, βασιλεὺς δὲ Περσῶν ἔκπεμπε
 Ἀνδίαν. οὗτος δὲ ἀνὴρ κατὰ τοσοῦτον ἐχέφρων τε ἦν καὶ

5. Quae vulgo post verbum ἀναπλήσαντες ex proxime superioribus absurde repetuntur: ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφεξῆς, del. B.
 6. ἐξώθησαν] ἐξώσθησαν H.: at ne hoc quidem verum videtur.
 13. οἱ] τῷ coni. B.

diem de die ducebant, et longioribus itineribus eos fatigabant. Etenim quam viam uno die confecerant, eam postridie retrò eos ducebant, donec multis aerumnis conflictati, ita ut uterque in gravissimum morbum incideret, tandem Perside excesserunt. Cuius rei nuntius quum ad Imperatorem afferretur, et praeter omnem expectationem illi accideret, (non enim existimaverat, cum Romani ita faciles et moderatos se prae buissent, fore, ut Persae a pace abhorrerent,) iure et merito Mauricio praecepit, ut bellum strenuo pararet, et cetera omnia ita instituit, ut omni modo suis rebus consuleret. Neque vero exercitus quoad cetera male habebat. Stipendia enim persolata fuerant.

20. Tiberius bellum contra Persas finire in animo habebat. Itaque, hoc consilio capto, iterum Zachariam elegit, quem ad limites Romanorum et Persarum legaret. Iam enim et saepius antea eius opera in huiusmodi rebus usus fuerat. Is quum advenisset, quaque de causa ad Persas profectus esset, exposuisset, ipse in iis locis manebat, et Persarum rex Andigan eodem mittit. Hic vir erat admodum prudens, et multorum

Desippus, Eunapius etc.

- A. C. 581 πράγμασι πλείστοις ἡμιλήσας, καθόσον τε αὐτῷ ἐπὶ μακρο-
 Ind. 14 τατον· καὶ τὰ τοῦ χρόνου ξυνέβαινε ἐπισφραγίζοντι τῇ πύνο
 Tiber. 4 γηραλέω τὸ νουνεχέες. ἐπειδὴ δὲ συνηλθέτην ἀγχοῦ τῆς πό-
 C λωος τοῦ Δάρας, ξὺν τοῖς καὶ οἱ τῶν ἐκείνη πόλεων Ῥωμαί-
 5 ων τε καὶ Περσῶν ἡγεμόνες, οἱ μὲν δὴ ἐξηρτύοντο ἐκα-
 στοι διαλεχθῆσόμενοι περὶ τοῦ ὅπως δεόν καταδέσθαι τὸν
 πόλεμον· ὁ δὲ γε τῶν μεθορίων λεγόμενος προτίκτωρ (δηλοῖ
 δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὸν ἐς τοῦτο καταλεγόμενον ἀξίας, τὸν
 βασιλεῖον προσκεπαστήν,) οὗτος δὴ οὖν κατεσκεύασε καλύβας,
 ἐν αἷς ἐμελλον ἐκατέρας πολιτείας πρέσβεις τὰ εἰρημένα δια-10
 σκέπτεσθαι· τοῦτο γὰρ τὸ λειτούργημα ἄνωθεν τε καὶ ἐξ ἀρ-
 χῆς τῷ προτίκτωρι ἐπιτέτραπται. παρασκευασθέντων οὖν τῶν
 15 τοιῶνδε ἐνδαιτημάτων, καὶ γενομένων ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Ἄν-
 D δίγαν τε καὶ Ζαχαρίου καὶ τῶν τῆς περιουκίδος ἀρχόντων,
 τοῦ μὲν Ἄνδίγαν τὴν συνέλευσιν ποιουμένου ἐκ τοῦ Δάρας, 15
 Ζαχαρίου δὲ ἐκ τοῦ Μάρδης, καὶ αὐδὶς οὐχ ἦττον ταῖς
 αὐταῖς χρωμένων δικαιολογίαις, αἴσπερ καὶ ἐν ταῖς προτέραις
 πρεσβείαις· καὶ τῶν μὲν Περσῶν βουλομένων κομίζεσθαι
 ἀπὸ Ῥωμαίων τὰ ὅσα περ ἐκ πλείστου χρόνου εἰώθεσαν χρή-
 20 ματα τοῦ διομολογηθέντος ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων, πρὸς
 τούτοις ἔχειν καὶ τὸ Δάρας· τῶν δὲ δὴ Ῥωμαίων ἐξεναν-
 τίας ἀπισχυριζομένων ὥστε μηδὲν κατατιθέναι μήτε μὴν
 ὡσπερ τιμήματός τινος πρίασθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ γὰρ καὶ
 1. καθόσον H., καθόν vulg. 3. ἐπειδὴ δὲ H., εἴτε δεῖ δὲ
 vulg. 20. Ἰουστινιανῶν vulg.

negotiorum peritissimus, quia diuturnum temporis spatium (erat enim aetate longe proventus) senectute ipsa sapientiam eius firmaverat. Postquam autem ad Daras convenerunt, et cum his urbium tam earum, quae Romanis, quam earum, quae Persis parebant, primarii viri: utrique in ea disquisitione versati sunt, quomodo bello finis imponi posset. Ille, qui confinium protector erat, (sic Romani eum appellant, qui ad dignitatem praefecti regii electus est,) ille, inquam, tentoria praeparanda curavit, (hoc enim munus est illius magistratus a primis inde temporibus,) sub quibus ab utraque republica missi convenirent et colloquerentur. Itaque istic praeparatis diversoriis, cum in illis Andigan et Zacharias et principes confinium viri congressi essent, (eo enim Andigan ex Daras, et Zacharias ex Mardis oppido venerant,) iisdem rursus rationibus ius suum ab utraque parte defenderunt, quibus in superioribus colloquiis erant usi. Volebant enim Persae a multo tempore pecunias, quas soliti erant ex conventionem et pacto temporibus Iustiniani inito, a Romanis accipere, et praeterea retinere Daras, Romani vero contra, ne quid pecuniarum darent, pugnabant; neve quasi poena et multa

ἀνασώσασθαι ἀπὸ Περσῶν τὸ Λάρας, ἀντάλλαγμα μέντοι Δ. 6. 58^a
 παρέχοντας τὴν ἐξ ἀρχῆς Περσαρμενίαν τε καὶ Ἀρζανην, ^{Ind. 14}
 ἄνω τῶν ἀμφοτέρων χωρῶν οἰκητόρων τῶν ὅσοι τῇ Ῥωμαίῳ-^{Tiber. 4}
 ὡν προσεχώρησαν πολιτεία, — πλείστον οὖν, ὥσπερ εἰκός, ἐπὶ P. 172
 5τηλικῶν πράγματι προσηνεγμένων λόγων καὶ ἥκιστα εἰς ἔργον
 ἀχθέντων, μήτε μὴν τῇ συμφωνίᾳ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν ξυμ-
 βαινόντων ἀλλήλοις, τὸν Ἀνδίαν παρακρούσασθαι Ζαχα-
 ρίαν ὑποτοπήσαντα ἐφ' ᾗ θέσθαι συνθήκας οὐκ ἐς τὸ εὐπρε-
 πές, ἀλλὰ γὰρ πάντῃ ἀσυμφόρους τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, φαναι
 10λέγεται τοιαῦδε: „τείχη καὶ πύλαι, καὶ εἴτι τοιοῦτον, ᾧ ἄν-
 δρες, φυλακτήριον, φυλάττειν μὲν, ὡς εἰκός, δυνήσεται καὶ
 πόλιν καὶ πολιτείαν ὅλην. ἐν οἷς δὲ τυγχάνουσιν οἱ τούτοις
 περιπεφραγμένοι, κρύπτειν οὐ ἴσδιον. φήμη γὰρ αἰεὶ χει-
 ροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκοῦντά πως ἄθλα καθεστᾶ-
 15ναι προτίθῃσι ταῖς ἀκοαῖς, ὥσπερ ἐπ' ἀγορῶς ἐν φανερωῖ τιῶ
 βουλομένῳ πρίασθαι ὄνια. τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς ἐξεπιστάμε-
 θα τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν πολέμοις ἀντερείδουσας πλείστοις,
 καὶ πολλαχόσε τῆς οἰκουμένης ὄπλα κινούσαν, καὶ τῇ δυνά-
 μει μεμερισμένην σχεδὸν ἐφ' ἐκάστῳ βαρβάρῳ γένει, καὶ τὴν
 20καθ' ἡμᾶς πολιτείαν οὐκ ἄπο τρόπου Ῥωμαῖοι γινώσκουσι
 μηδενὶ τῶν πάντων ἀνθρώπων νῦν πολεμοῦσαν ἢ Ῥωμαίοις
 μόνοις. ὡς οὖν ὑμῶν μὲν πολλοὺς ἔθνεσι μαχομένον, ἡμῶν δὲ

γ. Ζαχαρίαν Ν., Ζαχαρία vulg. 13. οὐ add. Ν. Verba:
 φήμη — ὄνια in Excc. de sent. p. 363. ed. Rom. paulum
 mutilata exstant.

quadam pacem redimere viderentur. Daras quoque recuperare cupiebant, et eam Persarmenia et Arzanene commutare volebant, modo earum provinciarum incolae, qui se ad rei publicae Romanae auctoritatem contulissent, ea deditioe non continerentur. Quum multi de ea re sermones habiti essent, neque ulla res ad finem pervenisset, quia neutiquam partes inter se conveniebant: Andigan in Zachariam, qui illum pacis conditiones minime honestas, imo Romanorum rebus ex omni parte damnosas et inutiles ferre, suspicatus erat, his verbis invecus esse fertur: „Moenia et portae et aliud, o viri, munimentum poterit quidem et urbem et universam rem publicam tueri: sed qua conditione ii se habeant, qui inclusi continentur, non facile occultari potest. Fama enim in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quae abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emtoribus, exponit. Quamobrem et nos certo scimus, Romanum imperium cum multis populis bello contendere, et per plerasque terrae oras arma circumferre. Ex quo fit, ut eius copiae late dispersae sint adversus unumquodque fere barbarorum genus. At vero Romani sciunt nostrum imperium, non sine ratione, cum nullo alio hominum genere, quam cum Romanis,

- A. C. 58¹ μόνοις ὑμῖν, οὕτω καὶ τὰς ξυνηθήκας ἀνάγκη διατιθέναι. βέ-
 Ind. 14 βαιον γὰρ ἂν γένοιτο Ῥωμαίοις τε τὸ περιεῖναι καὶ πρὸς
 Tiber. 4 πολλὰ διαγωνιζομένοις ἔθνη καὶ πρὸς μίαν τῶν Περσῶν πο-
 λειάν, καθάπερ καὶ ἡμῖν ἐν βεβαίῳ γενήσεται τὸ κρατεῖν
 πρὸς οὐδένα τῶν ἄλλων ἢ πρὸς Ῥωμαίους μόνους ἔχουσι τὴν⁵
 διαφορὰν, καὶ τῷ πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν παρατάττεσθαι
 πόλεμον." ταῦτα ἐπεὶ ἔλεξεν ὁ Ἀνδίγαν, ἀκηκόου Ζαχαρίαν
 λέγεται ὑπομειδιᾶσαι καὶ ᾧδε εἰπεῖν „εὖ σοι γένοιτο, ᾧ
 Ἀνδίγαν, καὶ Πέρση πεφυκότε καὶ μαρτυροῦντι Ῥωμαίοις
 τῆς ἀνδρείας καὶ παρατρώσαντι τὴν ἀλήθειαν οὐδαμῶς. εἶτο
 D γὰρ μὴ, ὡς ἔφη, ἡ Ῥωμαίων περιεσπᾶτο δύναμις, καὶ τὴν
 πολυχειρίαν τοῦ κατ' αὐτὴν στρατοῦ κατὰ πολλὰ τῆς οἰκον-
 μένης ἔξέτεινεν ἔθνη, καὶ ὡς ἐγεφύρωσε τῇ δυνάμει τὴν
 θάλατταν καὶ τὰς ἠπείρους ἔξευξε τῷ πανταχοῦ παρεῖναι τε
 καὶ περιεῖναι, τί ἂν οἶε πεπονθέναι Πέρσας ἢ ἐπὶ πόσοντι⁵
 ἀντισχεῖν τῷδε τῷ πολέμῳ; οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε καὐτό γε
 δῆπον τοῦνομα συμφθαρῆναι Πέρσαις, καὶ μόνῳ νικῆσαι
 τῷ μηδέποτε φέρεσθαι τῇ μνήμῃ." τούτων Ζαχαρία εἰρη-
 μέων ὁ Ἀνδίγαν τῇ σιγῇ ἐδήλωσε τὸ νενικῆσθαι τῷ λόγῳ.
 τοιαῦτα μὲν οὖν ἄμφω διελεγέσθην. ἐν τοσοῦτῳ δὲ ὁ Ταχσο-²⁰
 δρῶ, Περσῶν στρατηγὸς, ἅμα τῇ Περσικῇ στρατιᾷ ἐς τὰ ἱππά-
 P. 173 ἰμα τὰ περὶ τὴν Νίσιβιν ἐστρατοπεδεύετο κατὰ τὸν Μυγδόκιον

12. τῆς om. vulg. 14. ἠπείρους ἔξευξε H., ἠπειριέξευξε vulg.
 19. τὸ νενικῆσθαι H., τῷ γεν. vulg. 22. Μυγδόκιον vulg.

bellum gerere. Itaque quoniam vos cum multis gentibus bello decertatis, nobis autem cum vobis solis bellum est, ad hunc modum etiam induciae faciendae sunt. Nam Romani se victuros esse confidunt, etiam cum multis nationibus, et contra unum Persarum imperium bellum gerentes, sicut nobis certa explorataque erit victoria, quandoquidem cum nullis aliis, quam cum solis Romanis, nobis erit certamen; et contra unum eundemque hostem unum idemque bellum instruemus." Quae cum Andigan dicentem Zacharias audisset, dicitur subrisisse et ita locutus: „Bene tibi sit, o Andigan, et homini in Persia nato, qui fortitudinis et virtutis testimonium Romanis praebes, neque a veritate aberras. Nisi enim, ut dicis, Romani ingentem multitudinem suorum exercituum ad tam multas gentes terrae extendissent, et copiis, tanquam ponte, mare iunxissent, et omnes terras praesenti imperio continuissent; quid existimas Persas passuros, aut quandiu hoc bello tolerando pares futuros fuisse? Iam nunc ipsum nomen Persicum cum Persis interituum eosque nulla alia re, quam aeterna oblivione, victuros fuisse." Haec ubi dicta sunt a Zacharia, Andigan satis silentio indicavit, se dicendo a Zacharia superatum. Dum autem inter se colloquerentur, Tachos-

ποταμόν. Μανυρίκιος δὲ χαρακώσας ὑπῆρχε τὰς ἀμφ' αὐτὸν δυ- A. C. 581
 νάμεις ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Μονόκαρτον, ἐν ἀγγιθύρῳ Κωνσταντι- Ind. 14
 νης τῆς πόλεως. ἔστι γὰρ δῆπον τὰ περὶ τὸ Μονόκαρτον ἅπαντα Tiber. 4
 ἔνυδρά τε καὶ ἰππόβοτα καὶ στρατῶ ἐνσκηθήσασθαι ἀγαθὰ.
 5 οὔτω μὲν οὗτοι ἀπεταφρεύοντο. ἀτὰρ ὁ Ἀνδίαν ἔτι ξυνε-
 στώσης τῆς ἐκκλησίας ἐχρᾶτο καὶ πτοίαις τισὶ καὶ φρενακι-
 σμοῖς, Ζαχαρίᾳ ὑποδηλῶν, ὡς αὐτὸς εἶη μόνος ὁ διακωλύων τὸν Β
 Ταχοσδρῶ τὴν Ῥωμαϊκὴν γῆν κατασεῖσαι ἅπασαν. τυχὸν γάρ,
 ἐν ᾧ διαλεγόμενος ἦν, ἀνεφαίνετό τις τούτων δὴ τῶν ἐς
 10 τὰχος ἰππαζομένων τε καὶ τὰς ἀγγελίας τῇ τάχει τῶν ἵππων
 διακομιζόντων, πλαττόμενος ἐκ τοῦ Ταχοσδρῶ ἐστάλθαι καὶ
 δὴ τὸν Ἀνδίαν ἰδίᾳ λαμβάνων ἐνεχειρίζε οἱ ἐπιστολὴν, ἐν
 ᾗ ἐνεφέρετο, ὡς Ταχοσδρῶ δῆθεν γεγραφότος, οἷα ἀκαθέκτου
 οὔσης τῆς Περσῶν στρατιᾶς, μάλα τε ὀρμώσης μὲν δὴ ἐμ-
 15 βαλεῖν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν. τοιαῦτα ψευδομένης τῆς ἐπιστολῆς,
 συνεψεύδετο τοῖς γεγραμμένοις καὶ ὁ κονιοροῦς, ὃς τῇ ἀγγε-
 λιαφόρῳ, ἄτε ἄρτι ἀφιγμένῳ ἐκ τῆς ὁδοιορίας, συμπεπλα- C
 σμένος τε καὶ ἐνιζάνων πολὺς περὶ τὴν κόμην ὑπῆρχεν. ἅμα V. 117
 δὲ καὶ ὁ Ἀνδίαν διαλεγόμενος τῷ ἦθει ὑπεκρίνετο, καὶ τῇ
 20 ἄλλῃ κινήσει τοῦ σώματος ὑπεφαίνετο οἷα μὴ ἐπιέμενος πο-
 λέμου. τὸ μετὰ ταῦτα κατὰ δὴ τὸν ζύλλονγον ἑαυτὸν ἀναμι-
 4. ἰππόβοτα Par. 13. ἀκαθέκτου H., καθέκτου vulg.

drus, Persarum dux, cum exercitu Persico castra habebat ad Mygdonium amnem, circa Nisibim in campis equestri pugnae et alendo equitatui perquam opportunis. Mauricius vero vallo continebat suos milites in loco, quem vocant Monocartum, prope portas urbis Constantinae. Sunt enim omnia loca circa Monocartum aquosa et equorum pastioni commoda, et exercitui sub pellibus habendo apta. Ad hunc modum illi se fossa et vallo munierant. Ceterum Andigan, dum adhuc in concilio essent, exterrere Zachariam et deludere est aggressus: se enim solum impedimento fuisse praedicabat, quominus Tachosdrus omnes Romanorum agros igni ferroque proscinderet. Tum forte eodem tempore, quo cum illo verba faciebat, ex composito in eorum conspectum venit unus ex his, quorum sunt partes citis equis adequitare, et nuntios equorum velocitate perferre, qui se a Tachosdro missum fingebat. Is Andigan secreto abducit, et epistolam, tanquam a Tachosdro scriptam, tradit. Hac continebatur, exercitum Persarum minime contineri posse, quin Romanorum terras invadat et in eas impetum faciat. Huic mendaci epistolae et his, quae in illa scripta erant, congruebat pulvis, qui nuntio, tanquam recens de via adventanti, ex fictione capillis multus inerat Andigan quoque cum nuntio disserens, vultum componebat, et omni corporis motu simulabat, se minime bellum appetere. Et paulo post quum ad colloquium rediisset, Zachariae dixit,

- A. C. 58: γνῶς, καὶ ἔφασκε Ζαχαρία, ὡς ἐνοχλοῦτο θπὸ τοῦ Ταχσοδροῦ
 Ind. 1/4 καὶ ὡς ἐσήμηνέν οἱ, τὴν προθυμίαν τοῦ στρατοῦ εἶναι ἀφό-
 Tiber. 4 ρητον, ἐγγαλινοῦσθαι τε ἀδύνατον, τοῦτο μὲν ἐν πολλαῖς
 μυριάσι ξυνισταμένης τῆς Περσικῆς δυνάμεως, τοῦτο δὲ καὶ
 ἐς τὰ μάλιστα ἰεμένης τὴν Ῥωμαίων ἅπασαν καὶ δὴ παρὰ-5
 D τικά πυρπολήσειν καὶ ὡς, εἰ μὲν Ῥωμαῖοι ἔλοιντο, καθ' ὃν
 ἂν βούλοιντο τρόπον Πέρσαι, ἐμπεδῶσαι τὰς σπονδὰς, ἀφέ-
 ξεσθαι τῶν ὄπλων· εἰ δέ γε οὐ βούλοιντο, ξυγχορήσειν αὐτῷ ἐμ-
 βαλεῖν παραχρῆμα ἐς τὴν ἐρίαν Ῥωμαίων· οὐδὲ γὰρ ἀνδέξειν
 αὐτοὺς κἂν γούν τὸν κύριον τῶν φαρετρῶν τοῦ Περσικοῦ·
 ἀκούεσθαι πλῆθους, ἄλλως τε δὲ δεδιέναι τὴν τοῦ κατ'
 αὐτοὺς βασιλέως ὄργην ἐς χρόνον τοσόνδε ἀναβαλλομένους
 τὸν πόλεμον. οὕτω μὲν οὖν ὁ Ἀνδίγαν δολερωτάτα τε καὶ
 ἀλαζονικώτατα τῷ κόμπῃ χρησάμενος τῶν ῥημάτων, ἐπλάτ-
 τετο ἔκοντι μὴ προσίεσθαι τοῦ πολέμου τὸ αὐτεξούσιον. συν-15
 εἰς δὲ καὶ Ζαχαρίας τὸ ἀπατηλὸν τῶν εἰρημένων, καὶ τὴν
 κομπολογίαν παρπέτασμα εἶναι τοῦ ψεύδους, „ὦ Ἀνδίγαν,”
 P. 174 ἔφη, „οὐκ ἐν τῷ ἀπατᾶν τὸ ἐχέφρον δηλοῦται, μάλιστα τοῦ
 ἀπατωμένου ξυνειδότος. ἦ γὰρ οἶε με μὴ ἐξεπίστασθαι, ὡς
 πλάσματά ἐστι τὰ ὑπὸ Περσῶν πρᾶσσόμενά τε καὶ λόγῳ-20
 μενα, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἢ δόκησις καὶ ἀποσκιάσματα καὶ
 φενακισμοί; καὶ ὡς σὺ αὐτὸς ἅπαντα ταῦτα ἐδραματούρηγ-

sibi molesta esse, quae a Tachosdro nuntiarentur: etenim per lit-
 teras significare, incredibilem esse Persici exercitus ad pugnandum
 alacritatem, quae nullo modo comprimi posset. Constare Persarum
 aciem multis hominum millibus, quibus nihil aliud sit in animo,
 quam in Romanorum fines impetum facere, eosque igni ferroque
 vastare; illos quidem armis temperaturos, si Romani ea conditione,
 qua Persae voluerint, foedera fecerint. Sin recusarint, se illis per-
 missurum, ut Romanos ad Orientem aggredirentur. Quod si accidat,
 Romanos ne auditu quidem ipso strepitum pharetrarum Persicae mul-
 titudinis sustenturos esse. Ni faciant, timere ne in se iram regis
 sui commoveant, quod tanto tempore distulerint bellum gerere.
 Ad hunc modum Andigan doloso et magniloquo verborum fastu
 utens, simulabat minime se volente bellum fieri, quod sponte
 erupturum esset. Cum autem Zacharias satis intelligeret fraudem,
 quae suberat his, quae Andigan dixerat, et exquisito verborum
 ornatu quaeri colorem et praetextum mendacis, „O Andigan, inquit,
 non in decipiendo prudentia declaratur, maxime si is, qui decipi-
 tur, id, quod agitur, intelligat. Num enim existimas me igno-
 rare, ista omnia, quae Persae dicunt et faciunt, esse res fictas,
 neque aliud, quam simulationem, et artes et tectas fraudes, quae
 tu ipse commentus es, ut Romanos perterrefacias? Sed non faciam,

σας, ἔγνοσάν τε κροβήσεν Ῥωμαίους; ὡς ἂν οὖν βούλει καὶ A. C. 581
 ἀρεστόν σοι εἶη, ἐφήμι ποιεῖν. πλὴν εὖ ἴσθι, ὡς ἐν ἀρχαῖς Ind. 14
 τοῦδε τοῦ πολέμου Ῥωμαίοις τε ὄπλοφορεῖν φορτικώτατόν τι Tiber. 4
 ἐφαίνετο· ὥστε ἀμέλει καὶ ἰκετείας χρώμεθα ὡς ἡμᾶς, μὴ
 βαναγκασθῆναι σφᾶς ἐπιλαβέσθαι ὄπλων. κατὰ τοσοῦτον γὰρ
 ἐς τὸ ἀπόλεμον ἐπιρρήπέστατα εἶχον, ὡς καὶ ἄχρις Ἀπαμεί- B
 ας ἐλάσαι Πέρσας, καὶ μὲν οὖν ἄχρι αὐτῆς γε δῆπον Ἀν-
 τιοχείας. ἡμῶν τε πρὸς ταῦτα μὴ ὑποχαλασάντων, ἀπ' οὗ
 ἠπάσαντο Ῥωμαῖοι τὸ ἐθελοκίνδυνον, οἶμαι μὴ ἄγνοεῖν Πέρ-
 100 σας, ὡς οὐδὲ μέχρῃς αὐτῶν τῶν μεθορίων ἀναιμωτοὶ οἶοι ἐγέν-
 ησθε ἀφικέσθαι. νῦν γοῦν πεπαιδευμένων ἀκριβῶς Ῥωμαίων
 τὸν πόλεμον, θαρσάλαιοί τε ἔσμεν καὶ εὐελπίδες, ὡς, εἴγε
 κινήσοι ὁ Ταχοσδρῶ, ὑπαντιάσειν οἱ ἐν αὐτοῖς γε δῆπον
 τοῖς ὄριοις δόρον Ῥωμαϊκὸν εὖ μάλα τεθηγμένον, διατιτροῦν
 15 τὰς λαπάρας οἴοντες ὄν αὐτοῦ. ὡς οὖν εὖ ἐξεπισταμένων
 Ῥωμαίων τοὺς Περσῶν δόλους, πρῶττε οὕτω." τούτων οὖν C
 καὶ ἑτέρων πλείστων εἰρημένων μὲν, μάτην δὲ ὄμως, (προηλ-
 θε γὰρ οὐδὲν ὀτιοῦν,) τότε Μαυρικίῳ ἐν γοῦμμασι δηλοῦ
 Ζαχαρίας ἀφικέσθαι ἐς τὰ πρὸ Κωνσταντίνης πεδία, οἷα δὲ
 20 οἰκίεσε τὸν πόλεμον ξυγκροτήσουσι. ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Τα-
 χοσδρῶ κινήσας τὰ Περσικὰ στρατεύματα ἐπαγόμενος ἦε ἐς
 τὰ περὶ Κωνσταντίνην.

13. ὑπαντιάσει N. 14. διατιτροῦν τὰς H., διατιτροῦντα vulg.

mihi crede, quod voles et tibi libitum erit. At tu scito, initio quidem
 huius belli Romanis grave et durum fuisse ad arma gestanda deve-
 nire. Etenim vos deprecati sumus, ne eo rem adduceretis, ut nos
 arma capere cogeretis. Tunc enim Romani ad cessationem a bello
 tam propense ferebantur, ut Apameam, immo et Antiochiam usque
 Persae cum manu militari progressi sint. Cum autem Romani, vo-
 bis non cedentibus, sponte periculum subirent, scire vos opinor,
 vos non sine sanguine ne ad fines quidem pervenire potuisse. Nunc
 enim artes bellicas necessario edocti, audaciores facti sumus, et
 spe ducimur, si se commoverit Tachosdrus, obviam eius conatibus
 in ipsis confinibus ituram Romanorum acutam hastam, quae latus
 eius facile transfigat. Quare sic age, ut memineris, Romanos probe
 nosse Persarum dolos." Hos et plures huiusmodi inter se habue-
 runt sermones, sed frustra, nihil enim inde est consecutum. Tum
 Zacharias Mauricium per litteras monuit, ut in planitiem, quae est
 ad Constantinam, descenderet, et proelium committeret. Similiter Ta-
 chosdro movens cum omnibus Persarum copiis, eas ad Constanti-
 nam adduxit.

- A. C. 581 κα'. Ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πόλεμος Ῥωμαίοις καὶ Ἀβα-
 Ind. 14 ροῖς συνεκροτήθη, μηδεμιᾶς δυνάμεως Ῥωμαϊκῆς κατὰ τὴν
 Tiber. 4 πρὸς Δαλματία γέφυραν ἐπιφανείσης, καίτοι σαθρότατα
 ἔχουσαν. ἀλλὰ γὰρ καὶ ὁ Ἀψιχ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Ἀβαρι-
 D κὸν αὐτοῦ ἐφεδρεύοντες πρότερον τοσαύτην καταφρόνησιν ἐπε-5
 δείξαντο κατὰ Ῥωμαίων, ὥστε μετενεχθῆναι σφᾶς κατὰ δὴ
 τὴν ἑτέραν γέφυραν, ἄλλην τε δύναμιν προστεθῆναι τῇ δυ-
 νάμει Βαϊανῶ. πιεζομένων τοιγαροῦν τῶν ἐν τῷ Σιρμίῳ λι-
 μῷ μεγίστῳ, ἥδη τε ὑπτομένων ἀθμίτων τροφῶν τῷ ἐστε-
 ρῆσθαι τῶν ἀναγκαίων καὶ γεγεφυρωῦσθαι τὴν διάβασιν τοῦ
 Σαοῦ, καὶ Σολομῶνος τηλικαῦτα προεστώτος τοῦ Σιρμίου
 ἐκμελέστατά πως διατελοῦντος, καὶ μηδὲν ὀπιούν στρατηγίας
 ἐχόμενον ἐπιδεικνυμένου· πρὸς γε καὶ τῶν τῆς πόλεως ἀπει-
 ρηκῶν τοῖς χαλεποῖς, δλοφυρομένων τε καὶ ἐς τὰς ἐσχάτας
 ἐλπίδας ἐξωλισθηκότων, καταμεμφομένων τε τοῖς Ῥωμαίων15
 P. 175 ἡγεμόσι· Θεόγνιδός τε αὐτοῦ ὀλιγοχειρίαν νοσοῦντος· ταῦτα
 V. 118 Τιβέριος ὁ βασιλεὺς κατέμαθεν, αἰρετώτερον ἡγησάμενος μὴ συν-
 αιχμαλωτισθῆναι τῇ πόλει τῶν οἰκητόρων τὸν ὄμιλον, ἐν γραμ-
 μασι κελεύει Θεόγνιδι καταλῦσαι τὸν πόλεμον ἐπὶ σπονδαῖς,
 ὡς ὑπεξελθεῖν παμπληθεῖ τοὺς τῆδε οἰκοῦντας, μηδὲν ἐπιφε-20
 ρομένους τῶν οἰκείων ἢ μόνον τὸ ζῆν καὶ παρασχὸν οὕτω πε-
 ριβόλαιον ἔν. καὶ δὴ συνέβησαν ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ξυνοθή-

1. τρεῖς ἐναντιοὺς N. 4. ἔχουσαν B., ἐχούσης vulg. 8. τῶν
 add. N. λοιμῷ vulg. 11 τοῦ τηλικ. N. 16. ταῦτα ἐπεὶ Tιβ. N.

21. Romani et Avars per tres dies in expectatione decertandi fuerunt, sed cum nullae Romanorum copiae apparerent, quae pontem, qua itur in Dalmatiam, tametsi parum munitus esset, oppugnarent, Apsichus et qui cum eo erant Avars, qui illic prius ad pontis custodiam condescerant, tam parvi Romanos faciebant, ut ad alium pontem se conferrent, et novas copias copiis Baiani adicerent. At qui in Sirmio erant ingenti fame oppressi, cibis nefandis se sustentabant, quia rerum necessariorum inopia laborabant, et hostes pontem in Sao fecerant. Praeterea Salomon, qui tunc temporis Sirmio praeerat, parum diligenter res administrabat, neque se ullum rei militaris usum habere ostendebat. Itaque cives et urbis incolae hac calamitate afflicti, eiulabantur, et cum ad extremas spes redacti essent, omnium istorum malorum causam in duces Romanos reiciebant. Postremo Theognis paucitate militum laborabat. Haec ubi Tiberius didicit, potius esse duxit, civium multitudinem non cum ipsa urbe in deditionem venire: itaque per litteras iussit Theognidem bellum his conditionibus solve, ut liceret omnibus, qui in urbe habitabant, salvis et incolumibus exire, neque quicquam suarum rerum inde asportare praeter vitam et unam vestem.

καις, και τὰ τοῦ πολέμου ἐλώφησεν, ἐφ' ᾧ παραχωρῆσαι μὲν A. C. 581
 Ῥωμαίους Ἀβάροις τῆς πόλεως, Ἀβάρους δὲ Ῥωμαίους τοῦ Ind. 14
 ἐν τῇ πόλει πλήθους, ἄνευ τῶν ὅσα ἐκάστῳ ἐν περιουσίᾳ Tiber. 4
 ὑπῆρχεν. ἐπεξίτηι δὲ ὁ Χαγάνος καὶ τριῶν ἑτῶν παρωχη-
 5 μένων χρυσίον, ὧν οὐκ εἰλήφει τι κατὰ τὸ σύνηδες, τῶν
 παρεχομένων αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ χρῆσθαι ὄπλοις. ἦσαν δὲ
 τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐκάστῳ ἕτει ἄμφι χιλιάδας ὄγδοήκοντα
 χρυσοῦ νομισμάτων. ἔτι γε μὴν καὶ ἕνα τινὰ τῶν ὑπ' αὐτῷ
 ταυτομένων, ὃς προσεχώρησε τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ, καθὰ
 10 λέγεται, τῇ γυναικί τοῦ Βαϊανοῦ ἐς ἀφροδίσια συνελθῶν.
 ταύτη τοι κατάδηλον ἐποίησε Θεόγνιδι ἐκδοθῆναι οἱ τὸν αὐ- C
 τόμολον ἢ γὰρ ἂν ἄλλως μὴ ἀνέξεσθαι ἰδεῖν ἐς σπονδάς· ὁ
 δὲ γε ἀντεσήμηγεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως μεγίστη
 15 αὐτῇ ἀλώμενος, τυχὸν δὲ ὅτι καὶ ὀλέθρῳ ἦλω. πρὸς ταῦτα
 ἀντέλεξεν ὁ Βαϊανὸς ὁμνῦναι τοὺς Ῥωμαίων ἡγεμόνας, ὡς
 ἀναμαστεύσῃσι, καὶ εἴ τι εὖροιεν τὸν φυγάδα, ἀποκρύ-
 ψοιντο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ἐγχειριεῖν αὐτὸν τῷ
 τῶν Ἀβάρων μονάρχῳ. εἰ δὲ γε τετελευτηκῶς εἶη, καὶ οὐτω
 20 σημῆναι.

1. ἐλώφησε vulg. 9. προσεχώρησε Val., προσειώρησε vulg.

Itaque in has conventiones consenserunt, et bellum his conditionibus desit, ut Romani Avaribus urbem dederent, et Avares Romanis omnem, quae in ea erat, multitudinem absque his, quae unusquisque eorum in bonis habebat, concederent. Exegit etiam Chaganus trium praeteritorum annorum aurum, quod non acceperat, et illi Romani solvere solebant, ut armis abstineret. Erant vero pecuniae, quae pro pace unoquoque anno pendebantur, ad octoginta millia nummorum aureorum. Praeterea unus ex his, qui sub eo militabant, in Romanorum regiones fugerat, quia dicebatur adulterium cum Baiani uxore commisisse. Hoc significavit Theognidi, et sibi transfugam reddi postulavit, seque non aliter foederum conditiones ferre posse affirmavit. Theognis respondit, Romani Imperatoris ditionem longe lateque patere, in qua, propterea quod amplissima et vastissima esset, res difficilis inventu foret vir exul in ea errans, qui fortasse etiam iam perit. Ad ea Baianus dixit: „Iurent igitur Romani duces, se perquisituros, et si transfugam repererint, non occultaturos, sed omnino eum in manus Avarum regi tradituros; sin autem fato functus sit, eius rei ipsum certiore facturos esse.”

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΓΝΩΜΩΝ.

EX HISTORIA
MENANDRI PROTECTORIS
EXCERPTA DE SENTENTIIS.

ARGUMENTUM.

Fragmentum proemii (1). Silzibulus adversus Ephthalitas et Avars bellum parat (2. 3). Prudentia Catulphi Ephthalitas (4). De victoriae inconstantia, de libertate dicendi, de animi constantia (5 — 10). Petri Patricii uberior historia de legatione ipsius ad Chosroem laudatur (11). Breves sententiae de inconstantia fortunae, de periculis belli civilis, de providentiae commodis (12 — 20). Baiani impudentia adversus Romanos (21. 22). De maledicentiae turpitudine (23). Menandri epigramma in Isaozitam Magum, qui ad fidem Christianam se convertit (24). Isaozitas constantia inter mortis cruciatus (25). Sententia (26). Procopii laudes (27). Varias sententiae (28 — 34). Romani poenas luunt pro iniustitia adversus populos vectigales (35). Mauricius in Iberia rem male gerit (36. 37). Varias sententiae (38 — 41). Tachosdro Persa graviter vulneratur (42). Mauricius a Persis vincitur (43).

R. 353 α'. . . . λέξεως εὐγενεῖ ὅσον τῇ τῶν πραγμάτων ἀφ-
Cod. 34 γῆσει καρποῦσθαι θαρσύνουσα· πῶς γὰρ οἴοντε ἦν ἐμὲ ἐς το-
σοῦτον ἀφίχθαι παιδείας, ὡς καὶ ἐς τὸ συγγράψαι ἴνα;

1. λέξεως] οὐ τοσοῦτον τῷ τῆς λέξεως N.

1. *Nequaquam tantum elocutionis nobilitate, quantum rebus narrandis me consecuturum esse speravi. Nam qui fieri potest, ut*

ἀμέριμνος γὰρ ἐστί μοί γε ὁ βίος καὶ ἐκδεδιγημένος ὁ-
πῆρξεν.

β. Ὅτι ὁ πρὸς τοῦ κρατοῦντος ἡδίκημένος χαλεπαίνει R. 354
ὡς τὰ πολλὰ τῷ κοινῷ.

5 γ. Ὅτι ὁ Σιλζίβουλος ὁ τῶν Τούρκων ἡγεμῶν, (ἡχηκός
γὰρ ἦδη τῶν Ἀβάρων τῆς φυγῆς πέρι, καὶ ὡς τὰ Τούρκων
διαδηλησάμενοι ᾤχοντο,) οἷα φύσει φρονήματι ἐπεται βαρ-
βάρῳ, ἀπαυθαδισάμενος ἴφη, ὡς „οὔτε ὄρνεις πεφύκασιν,
ὅπως τῇ πτῆσει ἀνὰ αἴθερα διαφύγοιεν τῶν Τούρκων τὰ ξί-
10 φη, οὔτε μὴν ἰχθύες, ὡς ἂν ὑποβρύχιοι γενόμενοι ἐς τὰ
κατώτατα τοῦ θαλαττίου ἀφανισθήσονται κλύδωνος, ἀλλ' ὑ-
περθε περιουστοῦσι τῆς γῆς· καὶ ἤνικα μοι ὁ κατὰ τῶν
Ἐφθαλιτῶν διανυσθήσεται πόλεμος, ἐπιθήσομαι καὶ Ἀβάρους
καὶ τὰς ἐμὰς ἤκιστα φεύξουσι δυνάμεις.” ταῦτα λέγεται ἐπι-
15 κομπάσαντα τὸν Σιλζίβουλον ἔχεσθαι τῆς ἐπ' Ἐφθαλίτας
ὁρμῆς.

δ. Ὅτι ὁ Κάτουλφος κωλύων τὸν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἡγα-
μόνα τῆς πρόσω πορείας, ἐφθέγγετο βαρβαρικὸν μὲν τι καὶ R. 355
παροιμιῶδες, ὅμως δ' ἐχόμενον πειθοῦς, ἕνα κύνα ἐν τοῖς
20 οὐκείοις ὀθνεῖων δέκα ῥωμαλεώτερον εἶναι.

ε. Ὅτι περ οὐδὲν οὕτω βέβαιον ὡς τὸ τῆς νίκης ἀβέ-
βαιον.

5. Σιλζίβουλος: idem, qui in Excc. de Legg. Σιλζίβουλος vo-
catur. 7. φρονήματι ed. 8. ἀπαυθαδισάμενος ed. 13. Ἀβάρ-
ροις corr. M., Ἀζιμοῖς cod. 15. ἔχεσθαι N., ἐλάσθαι ed.
19. δ'] γ' ed.

ego eruditionem adquisiverim historiae componendae necessariam,
qui rudem vitam et sine disciplina duxi?

2. Qui a principc iniuriam passus est, is rem publicam ple-
rumque odit.

3. Silzibulus, Turcorum dux, audita Avarum fuga, in qua hi
res Turcorum detrimentis adfecerant, solita barbarorum superbia
iactanter ait: neque aves eos esse, ut aërio volatu Turcorum gladios
effugere possent: neque pisces, ut profundo pelago submersi undis
occultarentur, sed supra terram eos vagari. Quare, inquit, simul-
atque Ephthaliticum bellum absolvero, Avaras adgrediar, qui meis
profecto viribus non resistant. Haec aiunt iactantem Silzibulum,
adversus Ephthalitas esse profectum.

4. Catulphus ut averteret Ephthalitarum ducem, quominus
agmen ulterius duceret, dixit barbaricum quidem proverbium, aptum
tamen ad persuadendum, unum canem in propriis aedibus externis
decem esse validiorem.

5. Nihil est adeo constans ut victoriae inconstantia.

ς'. "Οτι ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις πολλάκις παραπέση γε τῇ τόλμῃ τὸ ἐλπίζεσθαι.

ζ'. Οὐ γὰρ ἐμοί γε τάληθῆ σιγητέον, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς χάριν ἂν εἰποιμι τῶν μέγα δυναμένων. οἷς γὰρ οὐκ ἔνεστι τὸ εὐκλεῆς, τούτοις ἐγκώμια προσφέρων τις παρὰ τὴν πάντων δόξαν καταγέλαστον τίθησι τὸν ἐπαινούμενον, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπισκιάζειν βουλόμενος κὰν τοῖς ὁμολογουμένοις ψεύδεσθαι δόξει.

η'. "Οτι ἀναπερωτόν τι χρῆμα ἢ νίκη, καὶ διαδιδράσκειν οἶατε οὐσα ῥαδίως. ταῦτά τοι καὶ Ὅμηρος ἀντήνην φησιν ἐπαμειβεσθαι τοὺς ἄνδρας.

θ'. "Οτι ψυχὴ τυραννομένη πρὸς φόβου τῶν δεόντων κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν προμηθεύσεται.

ι'. Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν τῇ ἀνθρωπίνῃ ταλαντεύεται γνώμῃ, καὶ τῷ βουλομένῳ προσδέχεται τὴν ἴσπην.

A. C. 562 ια'. "Οτι φησὶ Μένανδρος ὁ ἱστορικὸς περὶ Πέτρου τοῦ
 Ind. 10 πρέσβεως καὶ Χοσρόου. „οἶδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον
 Instin. 36 ἔξ ἀμφοῖν, καὶ οὐχ ἕτερα νοήματα ἐλέχθη Σουανίας περὶ.
 Cod. 342 οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἑτέρων ἑτέροις λέξεσιν ἐχρησάμην, ἢ τὸ χθα-
 B. 356 μαλωτέρον πως ἔστιν ἢ τῶν λόγων, καθύσον οἰόντέ μοι, με-
 τέφρασα ἐς τὸ Ἄττικώτερον. οὐ γὰρ ἐμοί γε θυμηῆρες τὰ

1. παρέπεται τῇ τόλμῃ τὸ λογίζεσθαι conl. B. 4. ἂν om.
 ed. 9. ἀναπερωτόν B., ἀναπερωτάτόν ed. 18. οἱ add. B.
 21. ἔστιν ἢ N., ἔστιν ἢ ed.

6. In maximis periculis saepe audacia spem superat.

7. Neque a me veritas reticenda est, neque ad gratiam potentium loquendum. Etenim si hominibus, qui nihil commendabile habent, laudes contra omnium sententiam quisquam tribuat, tum is, qui laudatur, ridiculus evadit, tum qui veritatem facere nititur, in manifestis etiam rebus mentiri postea videbitur.

8. Volucris admodum victoria est, et facile aufugere solet; atque ob id mihi videtur ipsa ab Homero dici inter homines alternare.

9. Animus timore oppressus nullum officii respectum habebit.

10. Namque omne bonum malumque in humano libatur iudicio, atque a voluntate inclinationem accipit.

11. Menander historicus de Petro legato et de Chosroë sic loquitur: „Hi ergo utrimque habiti sunt sermones, neque aliis sententiis actum est de Suania. Neque enim ego alia aliis verba substitui; neque siquid humiliter dictum fuit, id ego conatus sum pro meis viribus in Attici sermonis elegantiam transferre: neque mihi libuit, quae proprie dicta sunt quaeque ad me incorrupta, ut arbitror, de-

εἰρημένα κυρίως καὶ ἐς ἐμὲ ἤκοντα, ὡς οἶμαι, ἐς τὸ ἀκριβές, A. C. 502
 μεταφέρειν ἕς ἑτερολογίαν, καὶ τῷ γλαφυρῷ τῶν ῥημάτων ^{Ind. 10}
 οὐχὶ τὰ ὅσα ἐρῶθήθη, ἀλλὰ γὰρ τὴν τῆς ῥητορικῆς ἐπιδείκνυ- ^{Iustin. 36}
 σθαι δύναμιν, μάλιστα καὶ περὶ σπονδῶν οὕτω μεγίστοις
 5 δυνούσιν βασιλέοισιν καὶ πολιτεῖαις ποιουμένων μοι τὴν ἀπαγγελί-
 αν. εἰ δὲ γε ἄρα βούλεται τις τὰ ὅσα Περσῶν βασιλεύς
 καὶ Πέτρος τηρικαῦτα ἀκριβολογησαμένῳ ἤστην εἰδέναι, ἀ-
 ναλεξάσθω ταῦτα ἐκ τῆς αὐτοῦ Πέτρου συναγωγῆς· ἅπαν-
 τα γὰρ αὐτῷ ἀναγράφεται ἐς τὸ ἀκριβές ἐπόσα Χοσρόης
 10 καὶ πρέσβεις Ῥωμαίων καὶ Περσῶν ἔλεξαν τε καὶ ἤκουσαν, ἀν-
 τοῖς τοῖς λόγοις τῶν φθειγμένων εἰρημένα, εἴτε κατὰ θωπεύ-
 αν τινὰ ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν τυγχάνουσι λεγόμενα, εἴτ' οὖν
 κατασσοβαρευόμενοι σφῶν ἔλεξαν ἅττα ἢ εἰρωνευόμενοι ἢ καὶ
 ἐπιτωθάζοντες ἢ καὶ ἀποπλαυρίζοντες· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἐνῆν
 15 καὶ ὅπως περὶ τούτου πράγματος διαλεγόμενους τοὺς ἀμφοτέ-
 ρας πολιτείας ἄνδρας εἰπεῖν, ἐνθὲνδε ἀναλεκτέον. τεῦχος γὰρ
 μέγιστον ἐσότη τῶν τοιῶνδε πεπληρωται, οἶμαι, ἕξ ἀληθείας
 λόγων, εἰ μὴ Πέτρῳ κεκόμψευται τι τῆς αὐτοῦ χάριν εὐκλείας,
 ὡς ἂν τοῖς μετέπειτα δειχθεῖν ὡς μάλα ἐμβριθῆς καὶ ἀνάλωτος
 20 ἐν τῷ ῥητορεύειν τῷ καταμαλάξαι φρονήματα βαρβαρικά σκλη- R. 357
 ρά τε καὶ ὀγκώδη. ἅπαντα δὴ οὖν ἐν τῇ τούτου βίβλῳ [τ']
 ἀναλεγόμενος ὁστισοῦν εὐρήσει· οὐ γὰρ ἐμοί γε ὑπῆρχεν

4. μεγίστων ed. 5. ἐπαγγελίαν ed. 7. ἀκριβολογησαμένους
 ed. 10. πρεσβέους ed. 18. κομψεύεται ed. 20. τὸ κα-
 ταμαλάξαι ed. 21. τούτων ed.

venerunt, ea deinde in alia verba convertere: ita ut splendore vo-
 cabulorum non singula, quae reapse dicta fuerunt, sed rhetoricam
 potius vim repraesentarem: praesertim quum foedera narrem tan-
 torum duorum regum atque imperiorum. Quodsi quem scire etiam
 delectat, quidquid discrete inter Persarum regem Petrumque actita-
 tum est, is adeat Petri ipsius commentarios, in quibus cuncta dili-
 genter scripsit, quaecumque Chosroës legatque tum Romanorum
 tum Persarum locuti sunt vel audierunt, conceptis ipsis loquentium
 verbis: sive haec adsentatione quadam utrimque dicta fuerunt, sive
 serio, sive ironice, sive etiam irridenter et contemptim: atque
 omnino quae de re tanta et quomodo dicenda habuerint utriusque
 imperii viri, ea indidem repetere oportet: est enim volumen maxi-
 mum, plenum veridicorum, ut puto, sermonum: nisi forte Petrus
 aliquantulum ostentat se, famae suae gratificans; ut nimirum poste-
 ritati demonstrat, se fuisse praevaleidum atque invictum in arte
 rhetorica ad emoliosos duos atque olatos barbarorum spiritus.
 Lector igitur omnia eo in libro inveniet. Neque enim mihi ne-
 cessarium, immo neque concinnum est, scribenti historiam lon-

A. C. 362 ἀναγκαῖον οὐδὲ ἄλλως ἀρμόδιον ἐν ξυγγραφῇ περιτολογία
 Ind. 10 χρῆσθαι τὸ ἐφ' ἐνὶ κεφαλαίῳ ἐμφιλοχωρεῖν· ὡς, εἴ γε ἄ-
 Justin. 36 παντα ἀνεγραψάμην τὰ ὅσα κατ' ἐκείνην γε δῆπου φέρεται
 τὴν διφθέραν, ἀπέχρησέ μοι ἂν ἢ τῶν σπονδῶν ἑσφιθδία
 ἐς μεγίστης ἱστορίας ὑπόθεσιν. ἐγὼ δὲ ἐκεῖθεν ἀρυσάμενος
 ὅ,τι χρεῖᾶδες ἐν ὀλίγῳ ἔλεξα."

ιβ'. "Ὅτι ἐν ταῖς εὐπραγίαις τῶν δυσμενῶν διπλασιάζε-
 σθαι πέφυκε τὸ ἔχθος.

ιγ'. "Ὅτι τὸ εὐτυχεῖν οὐς οὐκ ἐχρῆν ὑπόθεσις γίνεται
 Cod. 351 τοῦ μὴ τὰ δέοντα φρονεῖν τοῖς μὴ λογισμῷ βεβηκότε χρωμέ-10
 νοις τῇ τύχῃ.

ιδ'. "Ὅτι φιλοτάραχον χρῆμα ὁ δῆμος, καὶ φύσις αὐτῷ
 ἢ προπέτεια.

ιε'. "Ὅτι χαλεπὸν ἀμελούμενον τὸ χρῆμα καὶ δυσκατα-
 γώνιστον ἐμφύλιος πόλεμος.

ις'. "Ὅτι ἀνδρείας ἐπίδειξις προερχομένη κατὰ τῶν φύ-
 σει δυσμενῶν καὶ οὐ κατὰ τῶν ὁμοδιαίτων ἐνδοξότερον τί-
 θησι τὸν ἐπιδεικνύμενον.

ιζ'. "Ὅτι οἱ Γότθοι παντελῶς ὑπὸ Ῥωμαίων ἠττήθησαν.
 καὶ ἐγὼ γε τὰ τοιαῦτα ἄγαμαι οὐδαμῶς· χρόνῳ γὰρ συμμορ-20
 φοῦσθαι πέφυκε τὰ ἀνθρώπεια, εὐροις τε σχεδὸν ἅπασαν
 ἱστορίαν τῶν τοιῶνδε χαλεπῶν ἀνάπλεων, γένη τε μέγιστα

2. τὸ] καὶ vel ἢ v. τῷ v. τοῦ con. B. 3. ἀν ἐγραψάμην ed.
 14. ἀμελούμενος παραχρῆμα con. B. 20. συμμεμορφοῦσθαι ed.
 21. ἀν πᾶσαν con. B.

gis sermonibus uti, atque in uno rerum capite tamdiu versari.
 Nam si omnia referrem, quae membranis illis continentur, sufficeret
 foederis illius tractatus ad copiosissimae historiae argumentam.
 Ego igitur illinc haustis, quae utiliora esse videntur, breviter rem
 expediavi."

12. Sicubi res prospere eveniunt, tunc malivolorum odium
 duplicari solet.

13. Indignorum hominum felicitas in causa est, quominus illi
 congruos spiritus mente agitent, qui non satis firmo animo fortunam
 suam ferunt.

14. Populus tumultuandi amans est et natura sua temerarius.

15. Incuria difficile et vix superabile bellum civile.

16. Ea demum fortitudo facit hominem inclutum, quae adver-
 sus naturales hostes, non quae contra cives exseritur.

17. Gothi a Romanis penitus domiti fuerunt. Neque ego id mi-
 ror: nam aequae, ut tempus, res humanae mutabiles sunt. Cunctam
 vero propemodum historiam gravium huiusmodi casuum plenam
 invenies: et quidem maximas gentes urbesque modo felicissimas,

καὶ πόλεις νῦν μὲν ἐς ἄγαν εὐημερήσαντα, νῦν δὲ ἐς τὸ μὴ εἶναι κατολισθήσαντα παντελῶς. ταῦτα μὲν οὖν καὶ τοιαύδε ἢ B. 358 περιφορὰ νεομοῦσα τοῦ χρόνου καὶ πρὸ τοῦ ἐπεδείξατο, καὶ μὴν ἐπιδείξεται αὐθις, καὶ ἐπιδεικνυμένη οὐ παύσεται, ἔστ' ἄν ἄνθρωποι τε ὧσι καὶ μάχαι.

ιη'. "Ὅτι μέγρι τοσούτου δέον πονεῖν, ἄχρι τῆς ἐκ τῶν κόνων ὠφελίας ἐν ἀπολαύσει καθεστάναι δύναίτο τις· ὁ γὰρ μὴ οὕτω βιοτεύων, εἰ καὶ πλεον ἔσχε τῶν ἄλλων, ἦττον ἔχει τῶν ἀγαθῶν.

10 ιθ'. "Ὅτι ὁ ζῶν τῇ δυνάμει τῶν πέλας νικήσας οὐδὲν ἦττον ὥσπερ νενικηκόσι τοῖς ἡσημένοις παραχωρήσει μεγαλαυχεῖν τῷ πρὸς διττὴν αὐτοῦς ἀγωνίζεσθαι δύναμιν.

κ'. "Ὅτι κινδύνων ἐλπίς ἀνευ κινδύνων τίθησι τὸν ἐλπίζοντα τῷ προσηφαλλοθαι τῶν δυσχερῶν τῇ δοκῆσει τὰ πρῶτα ἰσχυματα. πολλάκις γὰρ καὶ τό γ' ἀληθὲς ἐν ὑπονοίᾳ γενόμενον ἀσφαλές.

κα'. "Ὅτι καὶ αὐθις ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος ταῖς πρώην ἐχρήσατο ἀπειλαῖς. καὶ ἐπειδὴ κομπάζων καὶ μεγαλορήμων ἐστί ὑπάρχων οἴοσθε οὐκ ἐγένετο ἐκδειματώσαι τοὺς 20 Ῥωμαίους· οὗτοι γὰρ δὴ πρὸς οἷς οὐκ ὀρθῶς τις αὐτοῖς ἐνέσκηψε, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπεφλαύριζον καὶ περιεφρόνουν τὸν βάρβαρον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κομπωδεστέραις ἐχρῶντο ταῖς ἀντιλογίαις.

4. μὲν ed.

modo ad nihilum redactas. Haec et similia, inquam, temporis circumactio ac perpetua novitas tum ante nos demonstravit, tum et deinceps, donec hominum genus erit et bellandi usus, spectanda exhibebit.

18. Eatens laborandum est, quatenus laborum utilitate frui quis potest: nisi enim ita vivit, is etiamsi ceteros divitiis superet, ubertate tamen verorum honorum inferior est.

19. Qui finitimorum viribus adiutus vicit, is occasionem praebebit victis, ceu si essent victores, gloriandi, quasi ipsi contra vires duplo suis maiores pugnaverint.

20. Periculorum exspectatio extra periculum exspectantem collocat; propterea quod suspicione malorum rebus suis cavet: saepe enim id etiam, quod reapse impendet, si suspicione praecoccupetur, tuto cavemus.

21. Avarum dux praedictas denuo minas intentavit: neque tamen iactantia tumidisque verbis Romanos territare potuit. Porro hi, nullo timore correpti, non solum barbarum contemnebant ac flocci faciebant, sed ultro etiam iactantioribus responsis non temperabant.

κβ. "Οτι μεμίσηται τυραννίς, καὶ ἀντίπαλος εἶη ὁ τυραννούμενος.

κγ. "Οτι τῇ κακῆγορίᾳ ἔνεστιν ὡς τὰ πολλὰ ἐπιχαιρε-
 R. 359 κάκῃ οὔσῃ ἀόκνως περινοστεῖν τε καὶ ὑπευρύνεσθαι. τὸ
 ἐαυτῆς οὖν ἐπιτελοῦσα ἐφότου ψιθυρίζουσα κατὰ τούτου.5
 ἐπεὶ δὲ ἐνεφώλευε τοῖς ὡσί, τὸ ἀστάθμητόν τε καὶ ἀλλόκο-
 Cod. 352 τον τούτου ἐτραγηδοῦσα, οἱ . . . . . ὑπήκοον ἤχθοντο,
 καὶ περιέφερον ἐν στόματι τὸν ἡγεμόνα ἄτε ἀνοσιουργόν.

κδ. "Οτι ὁ ἱστορικός φησι Μένανδρος περὶ Ἰσαοζίτου
 τοῦ ἐν Περσίδι σταυρωθέντος, τραγωδίαν θήμενος καὶ τόνιν
 ἄνδρα ἐσὸτι ἀγαοθεὶς. „ἐν νῷ ἐβαλόμην, ὡς καὶ ἄξιον τῷ
 τοῦ θεοῦ θεραπευτῇ τῷ βαρβάρῳ ἐν ἐξαμέτρῳ ἐπίγραμμα
 λέξαι. καὶ δὴ λέλεκται μοι ἐπίγραμμα ὧδε

Ἦν πάρος ἐν Πέρσῃσιν ἐγὼ μάγος Ἰσαοζίτης
 εἰς ὅλην ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμίσους.

εὔτε δὲ πυρσὸς ἔδαπτεν ἐμὴν πόλιν, ἤλθον ἀρῆξαι,
 ἤλθε δὲ καὶ Χριστοῦ πανοθενέος θεράπων.

κεῖνῳ δ' ἐσβέσθη δύναμις φλογός, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 νικηθεὶς νίκην ἤνυσσα θειοτέρην."

1. εἶη] αἰεὶ B. 3. ἐπιχαιρεκάκῃ οὔσῃ N., ἐπὶ χαιρεκάκῃ
 ὄσῃ ed. 5. ἐφότου] ἐφοῖτα conl. B. 7. οἱ .... ὑπήκοον]
 οἱ κατὰ τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν καὶ Ἰβηρίαν ὑπήκοοι conl. N.
 10. τοῦ N., τούτου ed. 11. ἐς τὸ τι ed. ἐβαλόμην N., ἐβου-
 λόμην ed. 14. Hoc epigramma editum est in Anthologia Gr.
 T. I. p. 27., ubi hominis nomen scribitur Ἰσβοζήτης.

22. Tyrannis invisā est, fitque inimicus, qui tyrannidem patitur.

23. Maledicentia, quae aliorum miseriis gaudere solet, impu-
 denter grassatur, atque in eo suum officium exsequitur, quod alie-
 nae famae obtreccat. Postquam vero aures hominum insedit,
 inconstantiam et iniquitatem eius supra modum incusans; (qui Per-
 sarmeniam et Iberiam incolebant,) eum oderant, ac veluti scele-
 stum differebant sermonibus duces.

24. Ait historicus Menander de Isaozita, qui apud Persas in
 crucem actus est, postquam multa de luctu suo et de laudibus ho-
 minis praemisit: „Eidem destinaveram sex versiculorum epigramma,
 prout famulo Dei, quamquam barbaro, dignum erat, inscribere.
 Est autem epigramma hoc:

Eram olim inter Persas magnus ego Isaozita,

Qui perniciose in fraude spem collocaveram.

Cumque urbem meam ignis corripuit, veni auxiliatorus;

Venitque simul Christi invicti famulus.

Ille sane vim igneam exstinxit; sed tamen ego

Victus victoriam retuli diviniorem."

κβ'. "Οτι ὁ αὐτὸς Ἰσαοζίτης, παραινούτων αὐτὸν δεσπο-
ρωμένον ὄντα ἐς τὰ πάτρια μεταθεῖναι νόμιμα καὶ σώζεσθαι,
ἔφη μεταμελεῖσθαι οὐχ ὅτι ἐς τοῦτο ἔγνω σωτηρίας ἐλθεῖν, R. 36o
ἀλλ' ὅτι ἔγνω ὀψέ. ταῦτα ἔλεγε γλιχόμενος κατὰ τὸ ἀπα-
5 ραιτήτων τε καὶ καρτερόν τῶν οὐρανίων ἐκ . . διὰ παλαιῶν
στεφάνων τὰ ἀκήρεια ἀνακεῖσθαι νικητήρια, καὶ ἤξιον τὸ
βραχὺ καὶ ἀνόνητον τοῦ βίου δοκεῖν τίθεσθαι ἐπὶ ῥῆ . .
δια . . ἐς αἰέ.

κγ'. "Οτι ἡ εἰς τὰ μέγιστα τῶν ἐγχειρημάτων ὁρμὴ πλέ-
10 οον πέφυκε τὸ ἀναχαιτίζον τοῦ παρορμῶντος ἔχειν, ἄλλως
τε καὶ ἦν αὐθις ὡσιν οἱ ἐς προὔπιον κίνδυνον ἐθέλοντες
ἀφιέναι.

κδ'. "Οτι περὶ Προκοπίου τοῦ ἱστορικοῦ καὶ δικηγόρου
φρασὶν ὁ Μένανδρος· „οὐ γὰρ ἐμοί γε δυνατόν, οὐδὲ γε ἄλ-
15 λως πέφυκε θυμῆρες, τοσαύτη λόγων ἀκτῖνι τὴν ἑμαυτοῦ θρυ-
αλλίδα ἀντανασχεῖν. ἀρχέσει δέ μοι ἐν μικροῖς [πάγκαλον
δεῖσθαι] τοῖς ἑμαυτοῦ, καὶ τῷ Ἀσκραίῳ [ἔπεσθαι] ποιητῇ
ἡλίθιον τινα καὶ παράφρονα εἶναι φάσκοντι τὸν ἐς τοὺς
κρείττους ἀμιλλώμενον."

20 κη'. "Οτι μετὰ τὴν τῶν Ἀβάρων ἡ . . . λέγεται καὶ
τὴν . . . ὁ τῶν Ἀβάρων . .
. . . μὲν ἐπενεγκεῖν ἐτόλμησ . . . γράμματά τε καὶ διφ . . .

15. Pro ἑμαυτοῦ θρυαλλίδα membr. exhibere visae sunt ἐκδίστου
θρύαμδα., μεσημβρινὴν δῶδα ed. 16. 17. uncis inclusa Maius
ita edidit. 20. Ἀβάρων ἦταν coni. N. 22. καὶ διφθέρας
coni. N.

25. Idem Isaozita, quum quidam hortarentur eum cruci iam
adfixum, ut ad patria sacra revertens fatum supremum declinaret,
poenitere se ait, non quod salutis adoptandae consilium cepisset,
sed quod sero cepisset. Haec aiebat cupiens per suam firmitatem
atque constantiam coelestes coronas adipisci . . . et brevem hanc
et inutilem vitam parvi aestimare videri volebat.

26. Magna ausa animum potius reprimere, quam excitare, so-
lent; idque praecipue si ii praesentes sint, qui ad apertum discrimen
hominem impellunt.

27. De Procopio historico et iuridico ait Menander: „Neque
mihi possibile est, neque alioquin animo destinatum, ut contra
tantum eloquentiae splendorem exiguam meam candelam attollam.
Satis erit mihi tenuitas mea; Ascracoque poetae audieus ero, qui
cum potioribus certantem stultitiae insimulat atque dementiae.”

εἰσὶν ὄθεν ἀναλεγόμενοι γινώ . . . .

χωτάτηρ ἔς τὰ φύλα . . Τιβέριον δὲ φάναι ἀμοιβαίῳ . . .

R. 361 κθ'. . . εἶναι ἐπιτήδειον .

Cod. 321 λ'. Ὅτι ἐλπίδι τοῦ νικᾶν τοῦ πλείονος ὀρεγόμενος, τῆς ἀδῆλου ῥοπῆς ἀναλογισάμενος τὸ σφαλερόν, ἔξει τὴν αὐτοῦ δόκησιν ἀβουλίας ὑπόθεσιν.

λα'. Ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὐ καθ' αὐτοὺς ἀδικοῦνται μόνον, ἀλλὰ συναδικοῦνται καὶ φίλων, ὡς εἰκὸς, ὅφ' ἑτέρων πασχόντων κακῶς.

λβ'. Ὅτι οὐχ ὅστις ἀντεπιβουλεύει τοῦ δικαίου κατόπινι ὀφθῆσεται, ἀλλ' ὅς ἐπιβουλεύει τῶν χαλεπῶν ὑπόθεσις γίνεται.

R. 362 λγ'. Ὅτι ἀφιλοπρωτεία μόνη καὶ φθόγου κατάλυσις τὰ καιριώτατα συνιστᾷ.

λδ'. Ὅτι τὸ εὐδαιμον οὐκ ἔξ αὐτομάτου τινὸς ἐπιρῶει,¹⁵ ἀλλ' ὅτι τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας οἱ πόνοι γονεῖς ὄθεν καὶ ἡδυτέρα τις ἢ ἐκ τῶν πόνων ἀπόλαυσις.

c.A.C.580 λε'. Ὅτι ὡς ἔοικε, πρὶν ἢ Μαυρίκιον ἡγεμονεῦσαι τοῦ

Ind. 13

Tiber. 3

στρατοῦ, τὰ κατὰ τῶν δασμοφορούντων ἀδικήματα ἔσφηλε Ῥωμαίους. ταύτη τοι κατὰ τινα θεήλατον ὀργὴν τὰ δοκηθέντα οὐκ ἐτελέσθη, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπέσκηψεν εἰς τοῦναντίον. φιλεῖ γὰρ πᾶς τὸ θεῖον τοῖς ἄδικα πεπραχόσιν οὐτ'

5. αὐτοῦ N., αὐτὴν ed.

6. ἀβουλίας cod., εὐβουλίας ed.

22. οὐδ' coni. Cl.

28. . . . .

29. . . esse idoneum.

30. Qui spe victoriae animum ad plura cupienda adicit, is si incertorum eventuum lubricitatem secum reputet, falsa de se ipso opinione ad prava consilia ducetur.

31. Homines non in propria tantum persona laeduntur, verum etiam in aliena, cum amici nostri videlicet ab aliquo iniuriam patiuntur.

32. Non qui insidias pari astu repellit, iustitiam deserere videtur; sed qui prior insidiatur, is mali causa est.

33. Sola ambitionis fuga et invidiae ommissio res deploratissimas corrigunt.

34. Felicitas haud a caeco eventu fuit, sed reapse bonae fortunae parentes labores sunt. Quare et suavior est post exantlatum laborem voluptas.

35. Antequam Mauricius ductaret exercitum, iam iniuriae, ut arbitror, adversus stipendiarios populos rem Romanam labefactaverant. Eam ob rem atque ob coelestem nescio quam iram suscepta consilia successu caruerunt, immo contrarium exitum nacta sunt.

ολομένους τὰς πριναὺς ἐπιφέρειν, ὡς ἂν τῷ παραλόγῳ τῶν α.Α. 580 ἀποβάντων σωφρονίζουτο πλέον.

λζ'. Ἀφροσθηκότος γὰρ ἔτι τοῦ τῶν πολεμίων στρατοῦ καὶ τὸ πλήθος τῆς Ῥωμαϊκῆς δεδιότος, καιροφυλακοῦντος δὲ εἶπη διασπασθεῖεν καὶ δώσοιεν αὐτοὶ τῆς καθ' ἑαυτῶν ἐφόδου καιρὸν ἀσύμφορον· ἔδοξε δὲ τισι τοὺς ἅμα πάντας ἀπροσμάχους νομιζομένους, τούτους κατὰ τὴν πολεμίαν διαειρεθέντας εὐεπιχειρήτους ποιῆσαι.

λς'. Ὅτι εἰπὼν περὶ τῶν ὀκτακοσίων λευκῶν Ἰππων τῶν 10 εὑπὸ Ἀζαρέφθου ἀλόντων καὶ ἐς Θρίαμβον ἀχθέντων, φησὶν ὁ ἱστορικὸς Μένανδρος „ταῦτα μὲν ἡ ἀβουλία καὶ ἡ καταφρόνησις ἡλίκα κατεργάζονται κακὰ παραστῆσαι βουλομένην λέλεκται, καὶ ὡς ὁ θεός, ἡλίκα ἂν οὐ ξυνεπιλαμβάνηται, καὶ τὰ δοκῶντα εὐβουλεύσθαι περιώγεται ἐς τὸναντίον, καὶ 15 ὡς ἄγαν χαλεπὸν καὶ πολυτείαν διαφθεῖραι δυνάμενον τὸ τῶν ὑπηκόων ἀνήκον. Μαυρίκιος μὲν γὰρ ὁ τῶν Ῥωμαίων R. 363 στρατηγὸς εὐβουλευμένος, καὶ καθ' ὅσον οἶόντε ἦν ἀνθρώπῳ προέγνων τὰς ἀδήλους τῶν πράξεων ἀποβάσεις, τῇ δὲ τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἀκοσμία τὸ μὴ φυλάξαι τὰ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένα τε καὶ παρεγγυηθέντα ἐς ἔσχατον κινδύνου τὰ 20 Ῥωμαίων ἤλασε πράγματα. καὶ οὐχ ἡ σταλεῖσα μὲν πρὸς Cod. 322 τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τε τὸ Δούβιον καὶ Ἰβηρίαν ταῦτα ἐδυσ-

4. Ῥωμαϊκῆς] δυνάμεως add. B. 7. κατὰ N., καὶ τὸ ed. 9. τῶν post Ἰππων add. B. 12. κατέργαζον τὰ κακὰ ed. 15. δὲ B., τε ed. 19. τὸ] τῷ conl. B.

Solet enim num̄on iniquis nec opinantibus poenas infligere, ut subitis casibus modestiores reddantur.

36. Nam quum adhuc hostilis procul esset exercitus, copia- rumque Romanarum numerum pertimesceret, atque idoneum tem- pus exspectaret, dum haec fortasse dispergerentur, atque incursioni hostili cum ipsorum damno patescerent; visum est nonnullis opti- mum fore, si, qui coniunctim invicti essent, eos per hostilem agrum palantes periculis irretirent.

37. Postquam narravit de octingentis albis equis ab Azarephtho captis atque in triumpho ductis, Menander historicus ait: „Quan- ta quidem mala a stultis consiliis et negligentia manaverint, intel- ligentibus satis demonstratum est: quodque deus, nisi in partibus nostris sit, ea quoque, quae recte excogitata videntur, in contra- rium vertat: et quod gravis sit ac pessumdandae rei publicae idonea subditorum inobedientia. Mauricius enim, Romanorum dux, quam- quam consilio praestans, et quantum homini licet, incertos rerum exitus praevidens; tamen ducum ceterorum incomposito ordine, qui eius dicta et monita neglexerunt, res Romanas in extremum discri-

τύχησιν στρατιὰ μόνον, αὐτὸς δὲ ὁ Μαυρίκιος ἀπαθῆς κακῶν ἔμεινεν, [ἀλλὰ] κακείνος εἰς τελευταίας διωλίσθησεν ἐλπιδας, ὅμως διεσώθη μόγις.”

λη'. "Ὅτι ἡ τῶν προσδοκηθέντων ἀνάγκη τὸν προσδοκῶντα ῥαθυμότερον διατίθῃσιν. 5

λθ'. . . ἠλλάξατο τοῦ πονεῖν βίον τινὰ α . . . . μερόντων φησὶ καὶ τοῦ ἐνδοξοτέρου τὸ ἄδοξον.

μ'. "Ὅτι οὐκ ἐν ῥώμῃ σώματος, ἀλλ' ἐν ἀνδρίᾳ ψυχῆς ἡ τοῦ πολέμου ῥοπή κινδυνεύεται.

μα'. "Ὅτι σὺδὲν οὕτω ῥαστώνης ἢ τρυφῆς καὶ ἀναπαύλησι ὡς κίνδυνοι καὶ πόνοι καθέστηκε αἴτιον· πόνοι μὲν γὰρ τῶν προκηθέντων ἀπόλαυσιν, ὡσπερ ταμείον τι τῆς εὐκλείας καθεστήκασι· τρυφή δὲ ἄνευ τοῦ προπαιδεύεσθαι παντὸς τοῦ κακίστα ζῆν ἡγεμών· ἔστι δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ ζῆν μετὰ τῆς ἄδοξίας ἀπαλλαγῆ. 15

B. 364 μβ'. "Ὅτι Ταγγοσδρῶ ἐβλήθη ὑπὸ τινος ὀλεθρίαν τινὰ πληγὴν. καὶ ἐμοί γε οὐκ ἀπότροπον φαίνεται τὸ τοιόνδε γενέσθαι· ἐργάτις γὰρ τῶν τοιούτων ἡ τύχη· πολλοὶ γὰρ πολλαίκις τῶν λίαν εὐδοκίμων ἐσφάλησαν, καὶ φύσει τινὶ τὰ παράδοξα τῷ ἀνθρωπείῳ συμπεριφέρεται γένει. 20

2. ἀλλὰ add. M. 5. ῥαθυμότερον ed. 6. τινὰ ἀμέριμον, Μένανδρος φησι, conl. N. 11. αἴτιον B., ὅτι οἱ ed. 12. καθιστάσι conl. Cl. 13. πάντως conl. B. 14. ἔστιν διὰ καὶ conl. B. 17. πληγὴν N., δλγὴν ed. ἀπο τρέπου conl. B.

men adduxit. Neque solum exercitus, quem dux in Dubium et Iberiam miserat, rem improspere egit, ita tamen, ut Mauricius incolomis esset; verum et ipse in summis terroribus fuit, atque aegre vitam servavit.”

38. Cum ea, quae impendent, vitari nequeunt, tunc ille, qui rem fatalem exspectat, audacior fit.

39. Laborem commutavit cum vita . . . . et decus cum dedecore.

40. Belli cardo non in corporum robore, sed in animorum fortitudine vertitur.

41. Nihil aequè, ut pericula ac labores, quietis et deliciarum et otii facultatem comparat. Et quidem labores ipsam acquisite bonorum voluptatem, ceu praeclara custodia, conservant. Nam voluptas, quae disciplina non regitur, pessimae vitae dux est: quin adeo vitam quoque ipsam turpiter eripit.

42. Tanehosdrus ab incerto homine letale vulnus accepit: quae res mihi haud insolita videtur; talium quippe casuum fortuna operatrix est: multi enim clari homines ab ignobilibus interempti fuerunt. Casus enim admirabiles et vulgo inopinati naturam humanam comitantur.

μγ. Ὅτι Μαυρίκιος ἠττηθεὶς ὑπὸ Περσῶν μεγίστη κατέχετο ἀνία· οἷς γὰρ παρὲν . . . τι ἀποβαίνει· καὶ ἐν μὲν τῷ καιρῷ τῆς πράξεως ἀνθέλκονται τῇ τοῦ περισσεύεσθαι ἀνάγκῃ, παραπάσης δὲ τῆς τιμῆς τοῦ ἔργου ἐν ἡσυχίᾳ ὕγενόμενοι τὸ λοιπὸν ἀθυμώτατα διατελοῦσι ἄρα λογιζόμενοι . . .
 μδ. Ὅτι Θεόγνις * * *

3. ἀνθέλκονται ed. 4. παραπάσης conī. Cl. 5. ἀθυμώτατα ed.

43. Mauricius a Persis victus, in magno versabatur moerore . . . Nam in ipso actionis momento vincendi necessitate abripiuntur: sed ubi laus victoriae avolat, in desidiā incidunt et animum despondent.

44. Theognis . . .

Α Π Ο Σ Π Α Σ Μ Α Τ Ι Α
 ΤΗΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ

B. 352 α'. *Μένανδρος Προτίκτωρ, ιστορικός, ὃς λέγει περὶ ἑαυτοῦ· „ἐμοὶ πατὴρ Εὐφρατᾶς ἐκ Βυζαντίου ὀρμώμενος ἦν· οὗτος δὴ οὖν ἤκιστα τῆς τῶν λόγων μετειλήχει παιδείας· Ἡρόδοτος μὲν οὖν μοι δμόγνιος, τῆς πρὸς τὸν νόμον ἀπογευσάμενος παιδείας· εἶτα ἀφηγίασε τῆς περὶ ταῦτα σπουδῆς· ἀλλ' ἔγωγε οὐτι χρῆναι ὤομην μὴ καὶ νόμοις ὀμλῆσαι, καὶ ἐς τέλος ἰκέσθαι τῶν πόνων· καὶ δὴ ἀφικέμην, ὡς μοι ὑπῆρχε δυνατόν· ἤκιστα δὲ ἐχρησάμην τῇ ἐπαγγελίᾳ*

F R A G M E N T A
 HISTORIAE MENANDRI
 E S U I D A.

---

1. *Menander Protector, historicus, de se ipso ita scribit: „Pater mihi fuit Euphratas, Byzantio oriundus; minime ille quidem eruditus. Herodotus vero mihi frater germanus erat, qui legum doctrina degustata, statim ab harum studio recessit. Ego vero et leges minime negligendas esse, et ad finem laborum perveniendum mihi esse existimavi: idque feci, ut licuit. Minime tamen huius*

τοῦ ἐπιτηδεύματος· οὐ γὰρ μοι θυμῆρες ἦν ἀγωνίζεσθαι δίκας, οὔτε μὴν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾷ θαμίζειν, καὶ δεινότητι λόγων τὰς τῶν ἐντυγχανόντων οικειοῦσθαι φροντίδας· καὶ τὰ σπουδαῖα τοιγαροῦν παρεῖς καὶ τὰ χεῖριστα ἐλόμενος, κεχηρῶς περι-
 5ενόστον· καὶ μοι καταθύμιοι ἦσαν οἱ τε θόρυβοι τῶν χρωμάτων καὶ οἱ ἀμιλλητήριοι τῶν ἵππων ἀγῶνες, ἔτι γε μὴν καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαιστραῖς ἐνα-
 10πεδύμην· καὶ ἐς τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ τὸν φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουν- R. 353
 15οεχὲς, καὶ ἄλλο ὅ,τι ἐς βίον ἀγλαΐσμα· ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος τὸ βασιλεῖον διεδήσατο κράτος, τοῦτο μὲν προμηθέστατα ἔχων ἐς τοὺς ἐπηκόους, τοῦτο δὲ καὶ Μουσῶν ἐραστῆς, ποιημάτων τε καὶ ἱστορίας ἡδίστα ἐπαῖων, ὡς καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος καταναλίσκειν περὶ τὰς τοιαύτας φροντίδας,
 20καὶ παρορμᾶν ἐντεῦθεν καὶ δύνειν τοῖς χρήμασι τοὺς ἀμβλυτέρους τὸν λογισμὸν, ἀγαπητῶς ἐν τῷ τότε ἔγωγε ἀλύων, καὶ δυσανασχετῶν τῷ μὴ τὰ δέοντα ἔχειν, ἀναλογιζόμενος ἦν ὡς οὐκ ἦν χρεῶν ἀνόνητά με περινοστεῖν· ὡς οὖν ἂν μὴ διὰ παντὸς κενεμβατοίην, ὠρμήθη ἐπὶ τήνδε τὴν συ-
 25γογραφὴν, ἄρξασθαι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγαθίου, καὶ τῆς ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν.”

β. Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. — ἐν ταύτῃ τῇ γῆ πρεσβεύς τις ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦ-

11. προμηθέστατον cod. Vatic. 18. ὡστ' οὖν ἂν cod. Vat.

studii professione sum usus. Haud enim mihi cordi fuit causas in foro agere, vel regiam porticum frequentare, et eloquentiae facultate aliorum studia mihi conciliare. Quare neglectis rebus seriis, deteriora sectari, et otiosus circumire coepi. Ac placere mihi strepitus musici, et decursiones equestres: praetereaque saltationes pantomimorum. Ad haec et in palaestris frequenter me exercui, et eo amentiae processi, ut paenulam quoque, et cum ea sanam mentem omnemque modestiam, quae vitam ornat, exuerem. Posteaquam vero Mauricius imperium capessivit, princeps, qui et populis salutem provide curabat, et Musas amabat, poematibusque et historiis audiendis quam plurimum delectabatur, utpote qui magnam noctis partem ipse in iis studiis consumeret, et ingenia hebetiora munificentia excitaret atque acueret: tunc ego merito dolens et animo aeger, quod ea, quibus opus esset, non haberem; mecum reputare coepi, non oportere me vitam adeo inertem et otiosam traducere. Quare ne prorsus nihil agerem, ad hanc historiam animum appuli, eiusque conscriptionem ab obitu Agathiae auspiciatus sum.”

2. Menander libro primo. — Hac in regione legatus quidam

- R. 354 *θεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἰνιγμα ἐγένετο· Θρηῆκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται. voc. Θρηῆκες.*
- R. 364 *γ'. Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θύτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον, ἢ τὴν κατὰ τῶν πολεμίων, εὔχεσθαι νίκην. voc. ἀβέλτερος. 5*
- R. 365 *δ'. Ἄλλ' οὐκ αἰσίως αὐτοῖς ἐπέπνευσεν ἡ τύχη· οἱ γὰρ ἐθελοκακοῦντες οὐχ ὑπεστάλησαν. — καὶ τοῦτο οὐκ αἰσίου δόξαι ἂν βασιλεῖ. voc. αἰσιος.*
- ε'. Ὀδίγαρ Οὐννων ἡγεμῶν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύ-
λης. voc. ἀνάπαυλον. 10*
- R. 360 *ς'. Κατιόντων τῶν Ἀβάρων κατ' ὀλίγους, οἱ στρατη-
γοὶ γνώμη ἐχρῶντο παραχρησάμενοι ἐπιθέσθαι σφισί, καὶ τούτου ἀνῆρόφοπον τιθέναι τὴν τῶν Ἀβάρων κατάβασιν. voc. ἀνῆρ-
φόπον.*
- R. 364 *ζ'. Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, 15
οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ
Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἠγήσασθαι τοῦ ἐφ' οὗ πολέμου· ἐπει-
δὴ δὲ, ὅτε τὴν στρατηγίαν εἶχεν ἡγεμονεύουσαν αὐτῷ τῆς
ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε φρασημὴ παροφθῆν
ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε· Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ 20
χρησάμεναι, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν· πόνος γὰρ ὄκνη πολέ-
μος. voc. ἀπετάφρευον.*

6. ἐπέπνευσεν N., ἀπέπν. vulg. 7. οὐκ delendum censet Küst.
9. Ὀδίγαρ e conl. N., ὠδί γὰρ vulg. 18. δε ed. Küst.

laculo per pectus transfixo interiit. Atque hinc apud Ionas Aeoles-
que proverbium ortum est: Thraces foedera nesciunt.

3. Eo vesaniae progressi sunt, ut a sese invicem magis, quam
ab hostibus, victoriam reportare optarent.

4. Verumtamen iis feliciter non adspiravit fortuna; refractarii
enim milites obsequium et operam denegaverunt. — Hoc sane regi
decorum non videbitur.

5. Odigar, maximus Hunnorum dux, quietem mortis conse-
cutus est.

6. Quum Avars manipulatim descenderent, visum est duci-
bus illico eos adgredi, atque ita retrogradam efficere illorum in-
cursionem.

7. Romani antea castra sua fossis non muniabant, nec rei eius
rationem ullo modo norant, priusquam Mauricius, Pauli filius, in
oriente belli dux constitueretur. Ille vero imperio recepto, quod
ipsi viam ad imperium munivit, rem praedictam per socordiam iam-
diu intermissam in usum revocavit. Quippe Romani laborem eius-
modi defugiebant, remque oblivioni tradiderant. Labor enim igna-
viae inimicus est.

η. Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐ- R. 365
στοχάστα τὸ κέρως ἐκτείνας ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ
Κώχ· τὸ δὲ βέλος ἀνεφγμένον προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκεῖ-
σε ἐμπεσὼν, κατέπαυσε τὴν πτῆσιν· καὶ δὴ ὁ Κώχ εὐθυω-
5 ρὸν ἀπεβίω. *voc.* ἄτρακτον, εὐθυωρὸν *et* Κώχ.

θ. Μαθὼν ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις
σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπιφίησι τὸν Ταγχοσδρῶ
κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. *voc.* δοκιμάσας.

ι. Ὁ δὲ Ταγχοσδρῶ, ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγός, οὐχ
10 ἐλέφαντάς τε καὶ ἀγροίκων ὄμιλον καὶ ἕτερα ἄττα φόβητρα,
κόμπη μὲν ἀρμόδια, ἐνεργά τε καὶ ἐμβριθῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ
τούς μαχιμοτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγείρας, πλήθους τε
ἀγενοῦς ἀντάλλαγμα τούς τὰ πολέμια δεινούς ἀποκρίνας. *voc.*
ἐμβριθῆ *νοῦν et* Ταγχοσδρῶ.

15 Καὶ αὐθις ἐστάναι τε ἐμβριθέστατα καὶ ἐπαμύνειν
τῇ πόλει. *itidem s. voc.* ἐμβριθῆ *νοῦν.*

ια. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐν ἐνὶ τῶν ἐπτὰ λόφων ἀνελθὼν, ἐπε-
θείαξε ζήμασι βαρβάροις, καὶ γαυρῶ τῷ φρονήματι μεγαλη-
γορίᾳ ἐχρήτο. *voc.* ἐπεθείαξε.

20 ιβ. Οἱ δὲ Ἄβαιοι κατὰ τὴν τοῦ πολέμου κίνησιν ἐβού- R. 360
λοντο ἤχον ἐγεῖραι ξυμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, ἔτι δὲ οὖν ζῶν
τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἂν ἐς το-

6. Menandri haec esse, quum sine auctoris nomine prolata sint, perspexit Valesius. 7. τὸν Χοσδρῶ *vulg.* 11. ἐνεργά *s. v.* Ταγχοσδρῶ, ἐναργῆ *s. v.* ἐμβριθῆ *νοῦν.* 15. Hoc fragmentum Menandri esse affirmare non ausim.

8. Ille vero arcum in barbarum intendens, iactu haud vano sagittam in Cochum emisit. Porro telum, cum per os apertum intrasset, in gutture haesit. Cochus vero statim vita excessit.

9. Comperto Romanos non acquieturos legibus foederis, quod Zacharias sancierat, Tanchosdrum provinciis Romanis immittit.

10. Tanchosdro autem, Chosrois copiarum dux, non elephants turbamque rusticorum, et huius generis terriculamenta, ad ostentationem quidem apta, verum nullo modo firma et segura, collegit, sed viros bellicosos et egregie armatos: selectis his, qui in re bellica excelleret imbellis multitudinis loco.

Et rursus: Firmiter stare in acie, et pugnare pro moenibus.

11. Dux vero in unum e septem collibus conscendit, et lymphatici instar barbara verba proloquens, insolenti fastu orationem iactantiae plenam habuit.

12. Avares autem sub initium proelii dissonum et horridam clamorem tollere, et cum fremitu bellico tympana quoque pulsare statuerant, ut iaopino illo vehementique strepitu Romanos percelle-

- R. 361 σουτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἔξαρθεῖη, ὡς καταπλήξασ' τε καὶ δεδίζασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν· ταῦτα ἐπεὶ προέγνω ὁ Βῶνος, προαφηγήσατο τοῖς στρατιώταις, ὥστε αὐτοὺς τῷ ἀθρόῳ μὴ καταπληγῆναι, ἀλλὰ προανατυποῦντας ὕπερ ἔμελλεν ἔσσεσθαι ἐθίζεσθαι τῇ δοκῆσει καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον·⁵ καὶ ὅταν αἰσθόιντο τὸν πάταγον τῶν τυμπάνων, ἀντιπαταγεῖν καὶ αὐτοὺς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐπαλαλάζειν τὸ ἐνύλιον, καὶ παιανίζειν, καὶ τοῖς ὕδροχοοῖς ἀγγείοις ξυλίνοις οὖσιν ἐπικτυπεῖν. *voc.* ἐπιδουπήσαι et δεδίξασθαι.
- R. 358 ιγ'. Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὃς εἰώθει τῶν πολεμίων ἀεὶ κρα-¹⁰τεῖν, κατὰ τινα θεήλατον δργῆν ἔφυγε πρότροπάδην. *voc.* θεήλατος.
- R. 365 ιδ'. Ταύτη' τοι, καὶ τῆς Νισίβιος πολιορκίας οὐ μέλον αὐτῷ. *voc.* οὐ μέλον αὐτῷ.
 ιε'. Δεδιότες καὶ διανοούμενοι μηχανᾶσθαι' τι Ῥωμαί-¹⁵ους, καὶ προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν ὅ,τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανούργημα. *voc.* περιπέττουσι.
- R. 354 ις'. Ἐσήμενε Σιλξίβουλος ὁ Τούρκων ἡγεμῶν, ἐπὶ τῇ προσρήσει, ὡς ὁ Ῥωμαίων φίλος οὐχ ἦττον καὶ αὐτῷ ἐπιτηδείος, καὶ ὁ δυσμενῆς ὁμοίως. ἐπειδὴ οὖν τηρι-²⁰καῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσαις ἐπολέμων, δέον εἶναι ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸν ἐπιθέσθαι Πέρσαις. *voc.* προσρήσει et Σιλξίβουλος.

11. δργῆν conl. Küst. 18. Σιλξίβουλος] Idem, qui supra Σιλξάβουλος et Σιλξίβουλος vocatur. Verba ἐπὶ τῇ προσρήσει vulg. post tres versus, inter ἐπολέμων et δέον, ponuntur. N.

rent ac territarent. At Bonus id praecognitum militibus iam praedixerat, ne re subitanea consternarentur; sed opinione praecipientes id, quod futurum erat, assuescerent ei, quod nondum acciderat: et ubi strepitum tympanorum audissent, ipsi quoque vicissim scutis concreparent, et paena canerent, et situlis ligucis inter se collisis streptum ederent.

13. Narses autem, qui semper hostes vincere consueverat, tunc immisso divinitus impetu tergum hostibus dedit.

14. Hac de causa, quum Nisibeniae urbis obsidio ipsi curae non esset.

15. Timentes autem suspicantesque, ne quid forte Romani molirentur, fugaeque sub obtentu fraudem aliquam occultarent.

16. Turcarum dux Silzibulus significaverat, Romanorum amicos et hostes sibi etiam non minus tales esse. Quoniam igitur tunc Romani bellum cum Persis gererent, illum quoque ex foedere Persas pro oblata occasione adgredi debere.

17. Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ σπαλιώνες εἰσι μηχανήματα, R. 366
καλύπτραι τινὲς βοείοις δέρμασιν ἐκτάδην ζυγθεταίμεναι, ξύ-
λοις τε ἀνδρομήκεσιν αἰωρούμενοι· ὧν ἐνεργεῖν ὑπεισδύντες
ὀπλῖται, ἐν χροῶ τε τῷ τείχει προσπελάζοντες, ὄργανά τε
5 βλαστόμα καὶ τοιχωρύχα μεταχειριζόμενοι ὑπὸ γῆν ἀυλῶνας
ἐργάζονται, ἐγκείμενοί τε καὶ διορύττοντες, εἰ που τείχος τε
μέρος καταρρέψαιεν, ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ ἐντὸς κενωμάτων
γενόμενοι, δυοῖν ἀνύσουσί γε τὸ ἕτερον, ἢ τὴν γῆν ἀναρῶ-
ξαντες τοῦ περιβόλου γένοιτο εἴσω· ἤγουν κατὰ τοῦ ἔνδον
10 φρέατος τοὺς σήραγγας ἀγαγόντες, ἐπ' εὐθείας ἐκενωσάειεν
ἐφελκύσαντες τὸ ὕδωρ εἰς τὰ γλαφυρά τε καὶ κοῖλα τοῦ ἔ-
ρύγματος. voc. σπαλιώνες.

17. Τὸ γὰρ φίλερι τῆς φιλοπρωτίας μεταξὺ αὐτῶν συμ- R. 365
πρόν, διέλυσε τὰς δυνάμεις. voc. φιλεριστῆσαι.

18. 18. Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα, τὰς κόμας R. 366
ἐπόρθουν, voc. χάρακα.

---

*Praeterea Valesius cum magna veri specie ad Menandrum scripto-
rem refert quae apud Suidam de Mauricio Imperatore leguntur,
sequentia :*

20 Οὗτος προχειρίζεται στρατηγὸς τῆς ἐξίας ὑπὸ Τιβερίου
Καίσαρος. ὅς, Μαυρίκιος, ἐν πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ

17. Apud Menandrum autem σπαλιώνες sunt machinae, seu
tectae quaedam ex pellibus bubulis expansis confectae, quae contis
viri longitudinem habentibus attolluntur. Ea cum milites armati
subierunt, ad moenia accedentes, et instrumenta lapidibus caeden-
dis murisque subruendis tenentes, sub terra cuniculos agunt, ter-
ram continuo fodientes, ut vel partem aliquam murorum deiciant,
vel si alio aliquo modo in loca excavata penetrarint, duorum alte-
rum efficiant; aut, terra perfossa, intra muros perveniant; aut cuni-
culis ad puteum intra urbem situm perductis, aquam recta inde
eliciant, et in excavatas fossas derivent.

18. Nam contentio de principatu inter eos orta, copias belli-
cas dissolvit.

19. Multi enim derelicto vallo pagos diripiebant.

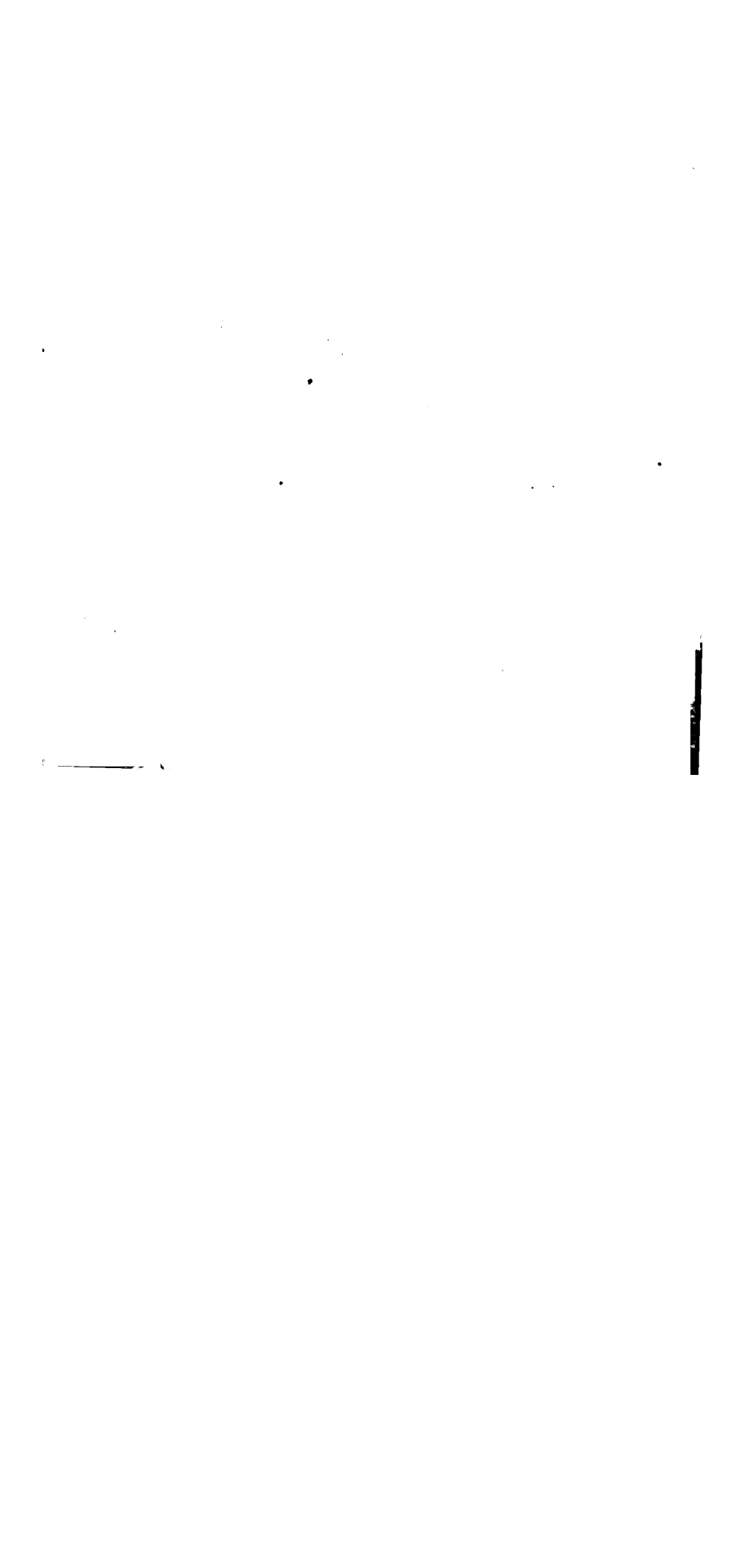
Hic a Tiberio Caesare dux copiarum per Orientem constitutus
est: non ille quidem in bellis atque certaminibus innutritus, sed

ἦν ἐντεθραμμένος, ἔμφρων δὲ ἄλλως καὶ ἔμβριθής, καὶ κατηριβωμένος, ξυγκεράσας τε ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίας ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος, καὶ πραότητος, πάσης ὑπεροψίας τε καὶ ὀφρύος ἐλεύθερον. τοιοῦτον δὴ τινα τὸν Μαυρίκιον ὄντα ἢ τῶν πραγμάτων ἡγεμονία παραλαβοῦσα,⁵ ἐνέδειξέ πως εὐκλεέστερον τῆ πείρα. voc. Μαυρίκιος — et ὄγκος.

prudens vir et gravis, eruditusque. Qui duas res maxime inter se contrarias in se coniunxit, summam dignitatem et mansuetudinem arrogantia et supercilio plane liberam. Talis quum esset Mauricius natura, adepto imperio magis etiam inclaruit.

Quae Suidas sub vocibus ἀνδριστος et εὐφυχος Menandro historico iribuit, Polybii Appianique esse iam monuit Kusterus. At neque eum, neque Portum vidisse, quae sub voce ἀπ' ἐχθρῶν leguntur, transcripta esse e Scholiis ad Aristophanis Aves v. 375 seqq. et ita quidem, ut ipsi versus 378—380 appareant, id vero in viris, quorum uterque poetam cum Scholiis ediderat, levitatem arguit viz credibilem. Menander, cuius verba afferuntur, comicus est.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΤΟΥ ΦΩΤΙΟΥ
ΕΚ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΟΔΥΜΠΙΟΔΩΡΟΥ,
ΚΑΝΔΙΔΟΥ ΙΣΑΥΡΟΥ,
ΝΟΝΝΟΣΟΥ
ΚΑΙ
ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΩΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ.

EX HISTORIA
OLYMPIODORI
EXCERPTA.

Ἀγεγνώσθησαν Ὀλυμπιόδωρου ἱστορικοὶ λόγοι κβ. ἄρχεται A. C. 407
ἀπὸ τῆς Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως Ῥώμης τῆς ὑπατείας τὸ εἰ- Ind. 5
βδομον, καὶ Θεοδοσίου τὸ δεύτερον, κατέχεται δὲ μέχρις A. C. 425 Hon. 13
οῦ Βαλεντινιανὸς ὁ Πλακιδίας καὶ Κωνσταντίου παῖς εἰς Ind. 8
5τὴν βασιλείον τῆς Ῥώμης ἀνεβῆθη ἀρχὴν. οὗτος ὁ συγ- Theodos.
γραφεὺς Θεβαῖος μὲν ἐστίν, ἐκ τῶν πρὸς Αἴγυπτον Θεβῶν Jun. 18
τὸ γένος ἔχων· ποιητὴς, ὡς αὐτὸς φησι, τὸ ἐπιτήδευμα· P. 3
Ἕλλην τὴν θρησκείαν· σαφὴς μὲν τὴν φράσιν, ἄτονος δὲ καὶ V. 145
ἐκλελυμένος, καὶ πρὸς τὴν πεπατημένην κατενηνεγμένος χυ-
10δοαιολογίαν. ὥστε μὴδ' ἄξιός ἐστι συγγραφὴν ἀναγράφεσθαι
ὁ λόγος· ὁ καὶ αὐτὸς ἴσως συνιδὼν, οὐ συγγραφὴν αὐτῶ
ταῦτα κατασκευασθῆναι, ἀλλ' ὕλην συγγραφῆς ἐκπορισθῆναι
διαβεβαίουται· οὕτως ἄμορφος καὶ ἀνίδεος καὶ αὐτῶ τοῦ

Lecti sunt Olympiodori historiarum libri duo et viginti, ducto initio ab Honorii, Romani Imperatoris, consulatu septimo, et Theodosii secundo: deducitque historiam ad id usque tempus, quo Valentianus, Placidiae et Constantii filius, Romanus Imperator declaratus est. Scriptor hic ortum ducit Aegyptiacis Thebis, poeta, ut de se ipse profitetur, religione vero gentium imbutus. Dictio illi clara, remissa tamen ac dissoluta, et in protritam devoluta verborum affluentiam. Oratio itaque indigna, ut historiae adnumeretur: cuius ipse fortasse conscius, non historiam hanc a se adornari, sed materiam dumtaxat, seu commentarium historiae suppeditari contendit: adeo informis ac specie

- λόγον ὁ χαρακτήρ κατεφαίνεται. καὶ γὰρ οὐδεμιᾶ τῶν ἰδεῶν καλλωπίζεται, πλὴν εἴ τις ἐν τισὶ τῇ ἀφελείᾳ πλησιάζειν ἐκ-
P. 4 βιάσσοιτο. τῷ γὰρ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξευτελισμένῳ καὶ ταύ-
της ἐκπίπτων, εἰς ἰδιωτισμὸν ὄλωσ ὑπενήνεκται. ὕλην δὲ
αὐτὸς ἱστορίας ταῦτα καλῶν ὁμῶς καὶ λόγοις διαιρεῖ, καὶ
προσιμίους πειρᾶται κοσμεῖν. καὶ πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασι-
λέα, ὃς ἀνεπιὸς ἐχρημάτιζεν Ὀνωρίου καὶ Πλακιδίας, Ἀρ-
καδίου δὲ παῖς, πρὸς τοῦτον τὴν ἱστορίαν ἀναφωνεῖ.
- A. C. 395 Διαλαμβάνει τοίνυν περὶ Στελίου, ὃσην τε περιεβέ-
Ind. 8 βλητο δύναμιν, καταστάς ἐπίτροπος τῶν παιδῶν Ἀρκαδίου
Honor. 1 καὶ Ὀνωρίου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Θεοδοσίου τοῦ
μεγάλου· καὶ ὡς Σεργῆναν νόμῳ γάμου ἡγάγετο, Θεοδοσίῳ
καὶ ταύτην αὐτῷ κατεγγυήσαντος. ὅτι τε μετὰ ταῦτα Στελί-
ων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Θεερμαντίαν τὸν βασιλέα Ὀ-
νώριον γαμβρὸν ἐποίησατο. καὶ ὡς ἐπὶ πλείστον ἔτι μᾶλλον
ἤρθη δυνάμεως, καὶ πολλοὺς πολέμους ὑπὲρ Ῥωμαίων πρὸς πολλὰ
τῶν ἔθνων κατώρθωσε. καὶ ὅτι μαιφόνῳ καὶ ἀπανθρώπῳ
A. C. 408 σπουδῇ Ὀλυμπίον, ὃν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ προσφκείωσε, τὸν
Ind. 6
Honor. 14 διὰ ξίφους ὑπέμεινε θάνατον.
- A. C. 410 Ὅτι Ἀλαρίχος ὁ τῶν Γότθων φύλαρχος, ὃν Στελίῳ
Ind. 8 μετεκαλέσατο ἐπὶ τῷ φυλάξει Ὀνωρίῳ τὸ Ἰλλυρικόν (τῇ γὰρ
Honor. 16 αὐτοῦ ἦν παρὰ Θεοδοσίου τοῦ πατρὸς ἐκνενημημένον βασι-

carens etiam ipsimet dictionis suae character visus est. Et vero nulla idea hic enitet, nisi quis eum alicubi simplicitati accedere contendat. Etsi neque hanc attingat, dum nimis humili ac vili dictionis genere usus, in idiotismum plebeiumque sermonem prorsus delabitur. Et licet silvam suum ipse opus appellet, libris tamen distinguit, praefationibusque ornare nititur. Historiam inscribit Theodosio [Minori] Imperatori, qui Arcadii filius, Honorii ac Placidiae patruelis fuit.

Narrat itaque, Stilichonem ad magnam pervenisse potentiam, cum eum Theodosius Magnus parens ipse suis liberis, Arcadio atque Honorio, tutorem imposuisset, ac praeterea uxorem Serenam duxisset, a Theodosio aequae ipsi desponsam. Post etiam, filia sua Thermanthia nuptui Honorio Imperatori data, illum sibi generum adscivisse: indeque ad summam prorsus evectum potentiam. Multa pro Romanis cum variis gentibus bella gessisse feliciter, donec sanguinaria immanique Olympii opera, qui per Stilichonem Imperatori familiaris factus fuerat, ferro mortem exceperit.

Addit, Alarichum, Gothorum praefectum, quem olim evocavit Stilicho, ut Honorio Illyricum armis teneret, (haec enim illi provincia a parente Theodosio in partitione regni obvenerat,) tum et Stilichonis caedem, tum quod promissum illi datum non esset, ca-

λεία· οὗτος δ' Ἀλαρίχος, διὰ τε φόνον Στελίχωνος, καὶ Ἀ. C. 410
 ὅτι ἂ συνέκειτο αὐτῷ, οὐκ ἐλάμβανε, πολιορκεῖ καὶ ἐκπορ- Ind. 8
 θεῖ τὴν Ῥώμην. ἐξ ἧς χρήματά τε ἄπειρα ἐξεκόμισε, καὶ C. Honor. 16
 τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίον, Πλακιδίαν, ἐν Ῥώμῃ διάγουσαν, ἡ-
 βημαλώτισε. καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως δὲ ἕνα τινὰ τῶν κατὰ τὴν
 Ῥώμην ἐπιδόξων, (Ἄτταλος ἦν ὄνομα αὐτῷ,) τὴν ἐπιρροχότητα
 τότε διέποντα εἰς βασιλέα ἀνηγόρευσεν. ἐπράχθη δ' αὐτῷ
 ταῦτα διὰ τε τὰς προειρημένας αἰτίας, καὶ ὅτι Σάρων, καὶ
 αὐτὸν Γότθον ὄντα, καὶ πλήθους μὲν ὀλίγου ἐπάρχοντα, (ἄ-
 ποχρη γὰρ διακοσίων ἢ καὶ τριακοσίων ὁ λαὸς ἐξετείνετο,) ἄλλως
 δὲ ἠρωϊκὸν τινα καὶ ἐν μάχαις ἀκαταγώνιστον, τοῦτον ὅτι
 Ῥωμαῖοι ἠταιρίσαντο δι' ἐχθρας Ἀλαρίχῳ ὄντα, ἄσπονδον δ'
 ἐχθρὸν Ἀλαρίχον ἐποίησαντο.

Ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ῥώμης ἀλληλοφαγία τῶν ἐνοι- A. C. 408
 15κοίντων ἐγένετο. Ind. 6 Honor. 14

Ὅτι Ἀλαρίχος, ἔτι ζῶντος Στελίχωνος, τεσσαράκοντα
 κεντηνάρια μισθὸν ἔλαβε τῆς ἐκστρατείας.

Ὅτι μετὰ θάνατον Στελίχωνος ἀναιρεῖται ἐναποπι-
 γεῖσα καὶ Σεργῆνα ἢ τούτου γυνή, αἰτία νομισθεῖσα τῆς
 20ἐπὶ Ῥώμην ἐφόδου Ἀλαρίχου. ἀναιρεῖται δὲ πρότερον με-
 τὰ τὴν ἀναίρεσιν Στελίχωνος ὁ ταύτης κάκεινου παῖς ὁ
 Εὐχέριος.

Ὅτι τὸ Βουκελλάριος ὄνομα ἐν ταῖς ἡμέραις Ὀνωρίον
 ἐφέρετο κατὰ στρατιωτῶν οὐ μόνων Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ

xisse et cepisse Romam, in eaque urbe incredibilem argenti vim
 praeda avertisse. Quin et Honorii Placidiam, Romae tum agentem,
 captivam habuisse. Ante captam vero urbem illustrem tum virum,
 cui Attalo nomen, summam praefecturam gerentem, Imperatorem
 renuntiasse. Actaque esse haec ob eas, quas diximus, causas, et ob
 Sarum, Gothum item genere, sed paucorum hominum praefectum,
 (vix enim ducentos, aut summum trecentos ductabat,) cetera ge-
 nerosum virum armisque invictum, quem quod socium sibi Romanis
 adiunxissent, Alaricho exosum, hunc sibi implacabilem fecerunt
 inimicum.

In hac urbis obsidione mutua carne pastos obsessos.

Alarichum, vivente etiamnum Stilichone, militiae mercedem
 centenarios quadraginta accepisse.

Post Stilichonis interitum suffocatum periisse et Serenam, eius
 coniugem, quod Alarichi ad urbem adventus causa exstitisse puta-
 retur, interfectum antea, interempto iam Stilichone, filium eius ex
 Serena, Eucherium.

Buccellarii vocabulum Honorii Imperatoris temporibus tributum

Dexippus, Eunapius etc.

Γότθων τινῶν· ὡς δ' αὖτως καὶ τὸ φουδεράτων κατὰ δια-
φόρου καὶ συμμιγούς ἐφέρετο πλήθους.

- P. 5 Ὅτι Ὀλύμπιος ὁ ἐπιβουλεύσας Στελίχωνα μάγιστρος
τῶν ὀφφικίων γέγονεν· εἶτα ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς. εἶτα πάλιν
ἐπέβη ταύτης. ἔπειτα ἐξέπεσεν. εἶτα ἐκπεσῶν, ῥοπάλοις
ἕσπερον ὑπὸ Κωνσταντίου, ὃς ἠγάγετο Πλακιδίαν, παύμε-
νος ἀναιρεῖται, τὰς ἀκοὰς πρότερον ἐκκοπέει. καὶ ἡ δίκη
τὸν ἀνοσιουργὸν εἰς τέλος οὐκ ἀφήκεν ἀτιμώρητον.
- A. C. 406 Ὅτι τῶν μετὰ Ῥοδογαΐσον Γότθων οἱ κεφαλαῖοιται ὁ-
Ind. 4 πτίματι ἐκαλοῦντο, εἰς δώδεκα συντείνοντες χιλιάδας, οὗτοι
Honor. 12 καταπολεμήσας Στελίχων Ῥοδογαΐσον προσηταιρίσατο.
- A. C. 410 Ὅτι Ἀλαρίχου νόσω τελευτήσαντος, διάδοχος αὐτοῦ Ἀ-
Ind. 8 δάουλφος καθίσταται ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός.
- Honor. 16 B Ὅτι τὸν ξηρὸν ἄρτον βουκέλλατον ὁ συγγραφεὺς καλεῖ-
σθαι φησι· καὶ χλευάζει τὴν τῶν στρατιωτῶν ἐπωνυμίαν, 15
ὡς ἐκ τούτου Βουκελλαρίων ἐπικληθέντων.

Ὅτι Κωνσταντίνος εἰς τυραννίδα ἄρθεῖς πρεσβεύεται
πρὸς Ὀνώριον, ἄκων μὲν καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν βίασθεῖς
ἀπολογούμενός ἄρξαι, συγγνώμην δὲ αἰτῶν, καὶ τὴν τῆς
βασιλείας ἀξίων κοινωνίαν. καὶ βασιλεὺς διὰ τὰ ἐνεσθηκότατο
δυσχερῆ τέως καταδέχεται τὴν τῆς βασιλείας κοινωνίαν, κατὰ
τὰς Βρετανίας δὲ ὁ Κωνσταντίνος ἐτύγχανεν ἀνηγορευμένος,

militibus, non Romanis solum, sed et Gothis quibusdam. Eodem
modo et foederatorum nomen attributum inconditae et e divcrsis
constatae multitudini.

Olympium illum, qui Stilichoni insidiatus erat, officiorum ma-
gistrum factum, ea post dignitate excidisse. Dehinc iterum potitum,
rursum privatum esse: tandem fustibus a Constantio, qui
Placidiam uxorem duxerat, mactatum occubuisse, cum ei ante caedem
auriculae resectae fuissent. Ita impium illum non impunitum obisse.

Gothorum, qui cum Rodogaiso erant, primarios viros Ὀπι-
matos appellatos ait, duodecim fere millium numero, quibuscam
Stilichonem, Rodogaiso debellato, societatem inilise.

Alaricho morbi vi extincto, successorem datum Adaulphum,
uxoris fratrem.

Panem siccum scriptor hic buccellatum vocari tradit, illudque
militum cognomini, ut qui hinc Buccellarii sint appellati.

Constantinus ad imperium tyrannice sublatus, ad Honorium
legatos mittit excusantes, invitum illum et a militibus exactum
imperium suscepisse. Veniam igitur postulare societatemque impe-
rii. Imperator propter impendentes molestias tantisper suscepit in
societatem. Constantinus hic in Britannia renuntlatus fuerat, mi-
litari tumultu ad imperium adactus. Etenim ante Honorii consul-

στάσει τῶν ἐκεῖθεν στρατιωτῶν εἰς ταύτην ἀνηγμένος τὴν ἀρ-
 χὴν· καὶ γὰρ ἐν ταύταις ταῖς Βρεττανίαις, πρὶν ἢ Ὀνώ-
 ριον τὸ ἔβδομον ὑπατεῦσαι, εἰς στάσιν ὄρμησεν τὸ ἐν αὐ-
 ταῖς στρατιωτικῶν, Μάρκον τινὰ ἀνεῖπον αὐτοκράτορα. τοῦ ^{A. C. 407}
 5 δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀνααιρεθέντος, Γρατιανὸς αὐτοῖς ἀντικαθίσταται. ^{Ind. 5}
 ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτος εἰς τετράμηνον, αὐτοῖς προσκορῆς γενοῦς, ^{Honor. 12}
 ἀπεσφάγη, Κωνσταντῖνος τότε εἰς τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀνα-
 βιβιάζεται ὄνομα. οὗτος Ἰουστίνον καὶ Νεοβιγιάστην στρατη-
 γοῦς προβαλλόμενος καὶ τὰς Βρεττανίας εἰσάσας, περαιοῦται
 ἰσθμῶν τῶν αὐτοῦ ἐπὶ Βονωνίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, πα-
 ραθαλασσίαν καὶ πρώτην ἐν τοῖς τῶν Γαλλῶν ὄρεισι χεიმέ-
 νην. ἐνθα διατρέψας, καὶ ὄλον τὸν Γάλλον καὶ Ἀκύτανον
 στρατιώτην ἰδιοποιησάμενος, κρατεῖ πάντων τῶν μερῶν τῆς
 15 Γαλατίας μέχρι τῶν Ἀλπεων τῶν μεταξὺ Ἰταλίας τε καὶ
 Γαλατίας. οὗτος δύο παῖδας ἔσχε, Κώνσταντα καὶ Ἰουλιαν-
 ῶν· ὧν τὸν μὲν Κώνσταντα καίσαρα χειροτονεῖ, εἶτα ὕστε-
 ρον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν κοβελίσσιμον.
 Ὅτι Ἀτταλος βασιλεύσας κατὰ Ὀνωρίου ἐπὶ Ράβενναν ^{A. C. 409}
 ἐκστρατεύεται, καὶ πέμπεται πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐκ βασιλείας ^{Ind. 7}
 20 Ὀνωρίου πρὸς βασιλέα, Ἰοβιανὸς ἐπαρχος καὶ πατρικίος, καὶ
 Οὐάλης στρατηγὸς ἐκατέρως δυνάμειος, καὶ Ποτάμιος ὁ κοι-
 αίστωρ, καὶ Ἰουλιανὸς πριμικῆριος τῶν νοταρίων· οἱ ἐδή-
 λουν Ἀττάλῳ ἐπὶ κοινωρίᾳ τῆς βασιλείας ἀπεσάλθαι παρὰ
 Ὀνωρίου. ὁ δὲ ἀπένευσεν, ἀλλὰ νῆσον οἰκεῖν ἢ ἕτερον τινα

tum septimum in seditionem illic versus exercitus, Marcum quendam Imperatorem crearat: quo ab ipsis sublato, Gratianus suffectus est. Hic ubi menses quatuor, illis iam fastidio ductis, praefuisset, interficitur. Tum Constantinus Augusti nomine salutatur, Is Iustinum et Neovigasten militarium copiarum duces creans, relicta Britannia, cum suis traiecit, venitque Bononiam, maritimam urbem sic dictam, primam in Galliae finibus positam. Ibi moratus, Gallum omnem et Aquitanum militem sibi adiungens, omni est Gallia potitus ad Alpes usque, quae Italiam a Gallia separant. Huic filii duo erant, Constans et Iulianus. Illum Caesarem constituit, Iulianum deinde eo ipso tempore Nobilissimum nominavit.

Attalus contra Honorium imperans, ad Ravennam castrametatus est, missusque ad illum tamquam ab Honorio Imperatore ad Imperatorem Iovianus, praefectus atque patricius, et Valens, utriusque militiae dux, et Potamius quacstor, et Iulianus, notariorum primicerius. Hi Attalo significant, ab Honorio sese missos, ut cum illo de imperii societate tractent; abnuvit vero ille: concedere tamen se, ut insulam inhabitet malorum expertus Ho-

A. C. 409 τόπον, ὃν ἂν βούλοιο, συγχωρεῖν Ὀνώριον, κακῶν ἀπαθῆ.
 Ind. 7 ἡ ἀποκρίνεται δὲ Ἰοβιανὸς ἡσθεὶς, ἐπαγγελλόμενος καὶ σινῶσαι
 Honor. 15 καθ' ἐνὸς μέλους τὸν βασιλέα Ὀνώριον. ἐφ' ᾧ ἐπετίμησεν
 P. 6 Ἄτταλος Ἰοβιανῷ, ὡς οὐθενὸς ἔθους ὄντος σινοῦσθαι βασιλέα,
 V. 147 ἔκοντι τὴν βασιλείαν ἀποτιθέμενον. ἀλλὰ Ἰοβιανὸς μὲν πολλὰ-5
 κισ πρὸς βεβύσας, καὶ μηδὲν ἀνύσας, καταμένει πρὸς Ἄτταλον,
 πατρικίος Ἄτταλου ὀνομασθεὶς. μετέρχεται δὲ κατὰ τὴν
 Ῥάβενναν ἐπὶ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἢ δυναστείᾳ. ὃς
 μετὰ ἱκανὸν χρόνον Ἀλλοβίχου ἐπηρεῖα καὶ ὑποθήκη δημο-
 σία καὶ ἐπ' ὄψει τοῦ βασιλέως ῥάβδοις ἀναίρεται· χρό-10
 νος ἔρρευσεν ἱκανὸς, καὶ μὴ πειθόμενος Ἄτταλος Ἀλαρίχῳ,
 σπουδῆ δὲ μάλιστα Ἰοβιανῷ, ὃς ἦν τὴν Ὀνωρίου πρὸς βεβύσιν
 προδεδωκὸς, καθαιρεῖται τῆς βασιλείας· καὶ μένει, τὸν ἰδιώ-
 την παρὰ Ἀλαρίχῳ βίον ἀνθηρημένος. ἔπειτα μετὰ χρόνον
 Β τινὰ βασιλεύει. εἶτα καθαιρεῖται καὶ μετὰ ταῦτα ὕστερον 15
 A. C. 412 ἐπὶ Ῥάβενναν παραγενοῦς, καὶ τοὺς τῆς δεξιᾶς χειρὸς δε-
 Ind. 10 Honor. 18 κτύλους ἀκρωτηριασθεὶς ἐξορία παραπέμπεται.

Ἵτι Ἀλλόβιχος μετὰ βραχὺ, τὴν ἐφ' ᾧ τὸν πραιπόσιτον
 Εὐσέβιον ἀνείλε δίκην τιννύς, γνώμη τοῦ βασιλέως κατὰ
 πρόσωπον αὐτοῦ ἀναίρεται. καὶ Κωνσταντῖνος ὁ τύραννος 20
 τὸν Ἀλλοβίχου θάνατον μαθὼν, ἐπειγόμενος πρὸς Ῥάβενναν,
 ὥστε σπέσασθαι Ὀνώριον, φοβηθεὶς ὑποστρέφει.

Ἵτι τὸ Ῥήγιον μητρόπολις ἐστὶ τῆς Βρετανίας, ἐξ ὅ

norius, vel alium certe, quem velit, locum. Respondet ad haec
 laetabundus Iovianus, indicatque, exutum iam ab Attalo una re-
 gni parte Honorium Imperatorem. Quare Iovianum Attalus incre-
 pandu, nullum ferre morem dixit, ut spoliari dicendus sit Imperator,
 qui sponte sua imperio abdicaret. Verum Iovianus saepenumero
 legatione obita, neque quidquam proficiens, mansit tandem apud
 Attalum, illiusque patricius est appellatus. Ravennae interim de-
 labitur ad Eusebium praepositum potestas: qui post non diu Allo-
 vichi violentia ac decreto publico in oculis Imperatoris fustibus
 est occisus. Post etiam dum Alaricho non acquiescit Attalus, et
 vero maxime Ioviani opera, qui Honorii legatos prodiderat, imperio
 deficitur: manetque privatam apud Alarichum vitam degens. Deinde
 non multo post iterum imperavit, ac rursus abdicare coactus est.
 Post haec tandem ad Ravennam profectus et summis dexterae ma-
 nus digitis truncatus proscribitur.

Allovichus item post paulo, quod Eusebium praepositum sustu-
 lisset, Imperatoris sententia poenas dedit, atque in eius conspectu
 occiditur. Constantinus tyrannus, cognita Alovichii morte, Rave-
 nnam accedens, ut cum Honorio foedus iniret, metu percussus reverti
 Rhegiam metropolim esse Bruttiorum, e qua refert historiam

φησὶν ὁ ἱστορικὸς Ἀλάριχον ἐπὶ Σικελίαν βουλόμενον πε-
ραιοθῆναι ἐπισχεθῆναι. ἄγαλμα γάρ φησι τετελεσμένον
ἱσταμένον ἐκάλυψε τὴν περαιοσιν. τετέλεστο δὲ, ὡς μυθολο-
γεῖ, παρὰ τῶν ἀρχαίων, ἀποτρόπαιόν τε τοῦ ἀπὸ τῆς Αἴ-
55της πυρὸς καὶ πρὸς κώλυσιν παρόδου διὰ θαλάσσης βαρβά-
ρων. ἐν γὰρ τῷ ἐνὶ ποδὶ πῦρ ἀκοίμητον ἐτύγχανε, καὶ ἐν
τῷ ἑτέρῳ ὕδωρ ἀδιάφθορον. οὗ καταλυθέντος ὕστερον ἔκ-
τε τοῦ Αἰτναίου πυρὸς καὶ ἐκ τῶν βαρβάρων βλάβας ἢ Σι-
κελία ἐδέξατο. κατέστρεψε δὲ τὸ ἄγαλμα Ἀσκληπίος ὁ τῶν
10 ἐν Σικελίᾳ κτημάτων Κωνσταντίου καὶ Πλακιδίας διοικητῆς
κακαστῆς.

Ὅτι Κωνσταντίνου τοῦ τυράννου καὶ Κώνσταντος τοῦ Α. C. 411
παιδός, ὃς πρότερον μὲν καῖσαρ, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς ἐξε-
15 ἤχρησεν, τούτων ἡττηθέντων καὶ πεφηνότων, Γερόντιος
στρατηγός, τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀσμενίσας εἰρήνην,
Μάξιμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα, εἰς τὴν τῶν δομοστικῶν τάξιν
20 τελοῦντα, βασιλεῦ ἀναγορεύει· εἶτα ἐπιδιώξας Κώνσταντα,
κατεπράξατο ἀναιρεθῆναι, καὶ κατὰ πόδας εἶπετο, διάκων
καὶ τὸν πατέρα Κωνσταντίνου. ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐγένετο, Κων-
25 σταντίος καὶ Οὐλφιλῆς ἀποστέλλονται παρὰ Ὀνωρίου κατὰ
Κωνσταντίνου. καὶ καταλαβόντες τὴν Ἀρήλατον, ἔνθα τὰς
διατριβὰς ἐποιεῖτο Κωνσταντίνος σὺν Ἰουλιανῷ τῷ παιδί,
ταύτην πολιορκοῦσι. καὶ Κωνσταντίνος καταφυγῶν εἰς εὐ-

Alarichum, dum in Siciliam tralicere parat, retentum fuisse. Sta-
tua enim, inquit, inaugurata, ibi stans, traiectum vetabat. Fuerat
vero haec, ut fabulatur, ab antiquis inaugurata, cum ut Aetnae
montis ignes averteret, tum ut maris transitu barbaros prohiberet.
Altero enim pede perpetuum ignem, altero vero perennem aquam
gestabat. Ea igitur statua confracta, tandem ex Aetnaeo igne et
a barbaris detrimentum Siciliam cepisse. Eversam vero statuam
ab Aesculapio, qui in Sicilia possessionum Constantii et Placidiae
curator erat.

Constantino tyranno et Constante filio, qui primum quidem
Caesar, post etiam Imperator creatus fuerat, victis fugaque dilapsis,
Gerontius, belli dux, cum barbaris pace libera inita, filium suum
Maximum, qui inter domesticos numerabatur, Caesarem renuntiat.
Constantem deinde insecutus, e medio austulit, et vestigia conse-
ctans, Constantinum quoque patrem persequabatur. Dum haec ge-
runtur, Constantius et Ulphilas ab Honorio adversus Constantinum
missi: cumque Arelatem pervenissent, ubi Constantinus cum Iuli-
ano filio agebat, hanc obsident. Constantinus ad templum confu-
giens, sacerdos ordinatur, iureiurando de salute illi dato. Sic urbia

- A. C. 411 κτήριον πρεσβύτερος τότε χειροτονεῖται, ὄρκων αὐτῷ θπέρ σω-
 Ind. 9 τηρίας δουθέντων. καὶ τοὺς πολιορκουῖσιν αἱ πύλαι τῆς πό-
 Honor. 17 λεως ἀναπεπάννυνται· καὶ πέμπεται σὺν τῷ υἱῷ Κωνσταν-
 τίνος πρὸς Ὀνώριον. ὁ δὲ μνησικακῶν αὐτοῖς ὑπὲρ τῶν ἀ-
 P. 7 γεμισῶν αὐτοῦ, οὓς ἐτύγγανε Κωνσταντίνος ἀνελῶν, πρὸ τρια- 5
 κοντα τῆς Ῥαβέννης μιλίων παρὰ τοὺς ὄρκους προστάττει
 τούτους ἀναιρεθῆναι. Γερόντιος δὲ, παραγενομένων Οὐλφιλᾶ
 καὶ Κωνσταντίου, φεύγει· καὶ καταληθθεῖς, ὅτι ἐγκρατῶς
 ἤρχε τοῦ οἰκείου στρατοῦ, ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐπιβουλεύεται.
 πῦρ γὰρ κατὰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἀνῆψαν. ὁ δὲ πρὸς τοὺς 10
 ἐπαναστάτας κρατερῶς ἐμάχετο, ἕνα συναγωνιστὴν ἔχων
 Ἄλανόν τὸ γένος, εἰς δούλους αὐτοῦ ἀριθμούμενον. τέλος
 τὸν τε Ἄλανόν καὶ τὴν γυναῖκα, τοῦτο προθυμονύμενος,
 ἀναιρεῖ, ἐπικατασφάζει δὲ καὶ ἑαυτόν. Μάξιμος δὲ ὁ παλὶ
 ταῦτα μαθὼν, πρὸς τοὺς ὑποσπόνδους φεύγει βαρβάρους. 15
 A. C. 412 Ὅτι Ἰοβίνος ἐν Μουνδιακῷ τῆς ἐτέρας Γερμανίας κατὰ
 Ind. 10 σπουδῆν Γωάρ τοῦ Ἄλανοῦ, καὶ Γυντιαρίου, ὃς φύλαρχος
 Honor. 18 Β ἐχρημάτιζε τῶν Βουργουντιῶνων, τύραννος ἀνηγορεύθη. πρὸς
 ὃν παραγενέσθαι Ἄτταλος Ἀδάουλφον παραινεί. καὶ παρω-
 γίνεται ἄμα τοῦ πλήθους. καὶ Ἰοβίνος ἀνιᾶται ἐπὶ τῇ Ἀδα-
 ούλφον παρουσίᾳ καὶ μέμφεται δι' αἰνιγμάτων τῷ παραινέ-
 σαντι Ἄτταλῳ τὴν ἄφιξιν. καὶ Σάρως δὲ ἔμελλε πρὸς Ἰοβί-

8. Κωνσταντίνου vulg. 16. Olympiodorum Μογουντιακὸν νο-
 minasse, extra dubium est: de Photio idem asseverare non au-
 slim.

portae obsidentibus militibus apertae sunt, missusque est cum Io-
 liano filio Constantinus ad Honorium. Ille vero minime ipsis igno-
 scens ob interfectos a Constantino cognatos suos, ad triginta a
 Ravenna milliaria contra iurisiurandi fidem interfici eos iubet.
 Gerontius dein, accedentibus Ulphila et Constantio, fugam capescit:
 deprehensusque, quod impotentius exercitui praefuisset, suorum
 insidiis petitus est. Ignem itaque ipsius aedibus iniecerunt; at ille
 fortiter in adversarios pugnat, uno adiuvante famulo, qui Alanus
 erat. Re tamen tandem desperata, Alanus illum suamque uxorem,
 ut ipsi postularant, iuterimit, ac denique etiam sibi mortem con-
 sciscit. Maximus, eius filius, re intellecta, ad foederatos confugit
 barbaros.

Iovinus apud Mundiacum, Germaniae alterius urbem, studio
 Goaris Alani et Guntiarrii, Burgundionum praefecti, tyrannus crea-
 tus est. Cui ut sese adiungeret, Adaulpho auctor fuit Attalus. Et
 vero hic cum copiis ad illum se confert. Iovinus tamen Adaulphi
 adventu offensus, obscure et veluti per aenigmata Attalum accusat,
 quod adventum suasisset. Sarus item ad Iovinum venturus erat,

νον παραχενέσθαι. ἀλλ' Ἀδαούλφος τοῦτο μαθὼν, προῦ- A. C. 412
παντιάζει χιλιάδας δέκα συνεπαγόμενος στρατιώτην, ἔχοντι Ind. 10
ἄνδρας περὶ αὐτὸν Σάρω δκτωκαίδεκα ἢ καὶ εἴκοσιν. ὃν ἔρ- Honor. 16
γα ἠρωϊκὰ καὶ θαυμάσαι ἄξια ἐπιδειξάμενον, μόλις σάκ-
βοικς ἐξώγησαν, καὶ ὕστερον ἀναιροῦσι. Σάρως δ' ἦν ἀπο- C
στάς Ὀμορίου, ὅτι Βελλερίδου, ὃς ἦν αὐτῷ δομéstικος, ἀναι- V. 148
ρεθέντος οὐδέις λόγος τῷ βασιλεῖ τῆς ἀναιρέσεως, οὐδὲ τοῦ
φόνου γίνεται εἰσπραξις.

Ὅτι διαλαμβάνει περὶ Δονάτου, καὶ περὶ τῶν Οὐγγων,
10 καὶ περὶ τῶν ῥηγῶν αὐτῶν τῆς εὐφροεντάτης τοξείας, καὶ
ὡς πρὸς αὐτούς καὶ Δονάτου ὁ ἱστορικὸς ἐπρέσβευσε. καὶ
τὴν διὰ θαλάσσης αὐτοῦ πλάνην ἐκτραγωδεῖ καὶ τὸν κίνδυ-
νον καὶ ὅπως ὄρακ' Δονάτου ἀπατηθεῖς, ἐκθέσμως ἀποσφά-
15 ζεται. καὶ ὅπως Χαράτων ὁ τῶν ῥηγῶν πρῶτος ἐπὶ τῷ φό-
βῳ εἰς Θυμὸν ἀνάπτεται, ὅπως τε πάλιν βασιλικαῖς δώροις
διαπραῦνεται καὶ ἡσυχάζει. ἐν οἷς καὶ ἡ πρώτη τῆς ἱστο-
ρίας δεκάλογος.

Ἀρχεται δὲ ἡ δευτέρα ὡς· ὅτι Ἰοβίνος παρὰ γνώμην A. C. 413
Ἀδαούλφου τὸν ἰδίον ἀδελφὸν Σεβαστιανὸν βασιλέα χειρο- Ind. 11
20 τονήσας, εἰς ἔχθραν Ἀδαούλφῳ κατέστη. καὶ πέμπει Ἀδά- Honor. 19
D
ούλφος πρὸς Ὀνώριον πρέσβεις, ὑπόσχόμενος τὰς τε τῶν τυ-
ράνων κεφαλὰς καὶ εἰρήνην ἄγειν. ὧν ὑποστρεψάντων, καὶ

3. Σάρω N., Ἀσάρω vulg. 4. σάκοις ed. Bek.

sed Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, oc-
currit Saro, viros octodecim aut viginti apud se habenti, quem
gesta heroica et stupore digna edentem, scutis adhibitis, vivum
aegre capere potuerunt, tandemque occidunt. Desciverat autem ab
Honorio Sarus audito, Belleridem, domesticum suum, interfectum,
nullam tamen caedis rationem duxisse Imperatorem, nec in percus-
sorem inquirendo vindicasse.

Refert item de Donato et Hunnis deque regum eorum sagit-
tandi peritia. Se ipsum ad illos et Donatum oratorem missum scrip-
tor ait, multisque maris erroribus periculisque iactatum, tragice
narrat. Donatum quoque iureiurando circumventum, contra fas
ingulatum esse: et Charatonem inter reges primum, ob caedem ira
incensum, Imperatoris donis rursus mitigatum placatumque fuisse.
Et haec quidem prima operis decade continentur.

Alteram vero hinc auspicatur. Iovinus fratrem suum Sebastia-
num, invito Adaulpho, Imperatorem creans, in eius odium incurrit.
Adaulphus itaque per internuntios, capita se tyrannorum missurum
pacemque initurum, Honorio pollicetur. Hi domum ubi redierunt,
et iusiurandum praestitum est, Sebastiani mox caput Imperatori
mittitur. Iovinus etiam ipse ab Adaulpho obsessus se dedit, mis-

A. C. 413 ὄρκων μσιτευσάντων, Σεβαστιανοῦ μὲν πέμπεται τῷ βασι-
 Ind. 11 λεῖ ἡ κεφαλὴ· Ἰοβίνος δὲ ὑπὸ Ἀδαούλφου πολιορκούμενος,
 Honor. 19 ἑαυτὸν ἐκδίδωσι, καὶ πέμπεται κακείνος τῷ βασιλεῖ, ὃν αὐ-
 θεντήσας Δάρδανος ὁ ἐπαρχος ἀναιρεῖ· καὶ ἀποτίθενται ἄμφω
 αἱ κεφαλαὶ Καρθαγένης ἔξωθεν, ἔνθα καὶ ἡ Κωνσταντίνου καὶ
 ἡ Ἰουλιανοῦ ἀπειμῆθησαν πρότερον, ἢ τε Μαξιμίμου καὶ ἡ
 Εὐγενίου, οἱ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου τυραννίδι ἐπιθέμε-
 νοι, εἰς τοῦτο τέλους κατέστρεψαν.

P. 8 Ἀδαούλφος δὲ Πλακιδίαν ἀπηγεῖτο κατὰ σπουδὴν μάλι-
 στα Κωνσταντίου, ὃς ὕστερον αὐτῇ καὶ εἰς γάμους ἔξενξεν.¹⁰
 ἀλλὰ τῶν πρὸς Ἀδαούλφον ὑποσχέσεων μὴ περαινομένων,
 καὶ μάλιστα τῆς σιτοπομπίας, οὔτε ταύτην ἀπέδιδου, καὶ εἰς
 μάχην ἐμελέτα τὰ τῆς εἰρήνης διαλύεσθαι.

f.A.C. 413 Ὅτι Ἀδαούλφος ἀπαιτούμενος Πλακιδίαν, ἀνταπήγει
 Ind. 10 τὸν ὀρισθέντα οἶτον. ἀπόρων δ' ὄντων τῶν ὑποσχομένων¹⁵
 Honor. 19 εἰς τὸ δοῦναι, οὐδὲν δὲ ἤττον ὁμολογούντων, εἰ λάβοιεν Πλα-
 κιδίαν, παρασχεῖν, καὶ ὁ βάρβαρος τὰ ὅμοια ὑπεκρίνετο, καὶ
 πρὸς Μασσαλίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραγενόμενος,
 Βδύλῳ ταύτην λαβεῖν ἤλπιζεν. ἔνθα πληγεῖς, Βονηφάτιου τοῦ
 γενναιοτάτου βαλόντος, καὶ μόλις τὸν θάνατον διαφυγών, εἰς
 τὰς οἰκείας ὑπεχώρησε σκηνάς, τὴν πόλιν ἐν εὐθυμίᾳ λιπών,
 καὶ δι' ἐπαίνων καὶ εὐφημίας ποιουμένην Βονηφάτιον.

6. Μαξιμίμου vulg. 10. Κωνσταντίνου vulg.

susque ad Imperatorem est: quem Dardanus praefectus sua manu percutiens interimit. Utriusque caput extra Carthaginem palis infixum: ubi et Constantini ac Iuliani antea resectum, Maximini item et Eugenii, qui sub Theodosio Magno tyrannidem affectantes, eundem sunt exitum sortiti.

Postulatum est ab Adaulpho, studio maxime Constantii eius, qui illam postea uxorem duxit, Placidiam Honorio fratri ut redderet. Sed quod Adaulpho promissa, praesertim de curanda annonae, perfecta non fuissent, neque ipsam reddidit, et pacem bello commutaturus videbatur.

Adaulphus ergo, cum Placidia repeteretur, frumentum vicissim ipse promissum petiit. Cuius conferendi etsi qui promiserant copiam nullam haberent, nihilo tamen secius consentiunt, si Placidiam reciperent, accepturum. Ad quae simili fere et ipse barbarus simulatione utebatur. Massilliam interea sic dictam urbem profectus, dolo eam interciperere tentavit: sed a Bonifacio, nobilissimo viro, vulneratus, et vix salvo capite fugiens, in sua se tentoria recepit, urbe omisa, quae laetitiae plena, laudibus ac bonis ominibus Bonifacium est prosecuta.

“Ὅτι Ἀδαούλφος τὸν γάμον μελετῶν Πλακιδίας, Κωνσταντίου ταύτην ἀπαιτοῦντος, βαρυτέρας προὔτεινεν αἰτήσεις, ἵνα διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν αἰτήσεων εὐλογον δόξῃ τὴν κατάσχεσιν αὐτῆς πεποιηκῆναι.

5 Ὅτι Κωνσταντίος διαίγνατος πάλαι γενοκῶς ἕπατος κατὰ A.C. 414
τὴν Ῥάβενναν προέρχεται, μεθ’ οὗ κατὰ τὴν Κωνσταντινου- Ind. 12
πόλιν ὑπατεύει Κώνστας, καὶ χρυσίον μὲν σύμμετρον καὶ Honor. 20
ικανὸν πρὸς τὸ τῆς ὑπατείας ἀνάλωμα εὔρηται ἐκ τῶν τοῦ
Ἡρακλειανοῦ, ὃς τυραννίδα μελετῶν ἀγῆρηται· οὐ μὴν γε
ποσοσοῦτον εὐρέθη, ὅσον καὶ ἠλπίζετο· χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲ
μέχρι κεντηναρίων εἴκοσιν εὔρηται· ἡ δὲ ἀκίνητος αὐτοῦ
οὐσία, καὶ αὕτη εἰς διαχιλιάς λίτρας συνέττεινε. καὶ ταύ-
την ἅπασαν τὴν ὑπόστασιν Κωνσταντίος ἐκ μιᾶς αἰτήσεως
παρὰ Ὀνωρίου εἰλήφει. ἦν δὲ Κωνσταντίος ἐν μὲν ταῖς
15 προόδοις κατηγῆς καὶ σκυθρωπὸς, μεγαλόφθαλμὸς τε καὶ
μεγαλαύχην, καὶ πλατυκέφαλος, νεύων δι’ ὄλου ἐπὶ τὸν τρα-
χηλον τοῦ φέροντος αὐτὸν ἵππου, καὶ οὕτω τῆδε κἀκίσε λο-
ξὸν ἐκπέμπων τὸ ὄμμα· ὡς, τὸ τοῦ λόγου, πᾶσι φαίνεσθαι,
„εἶδος ἄξιον τυραννίδος” ἐν δὲ δειπνοῖς καὶ συμποσίοις τερ-
20 πόνος καὶ πολιτικός, ὡς καὶ ἐρίζειν τοῖς μίμοις πολλάκις, παί-
ζουσι πρὸ τῆς τραπέζης.

“Ὅτι Ἀδαούλφῳ σπουδῇ καὶ ὑποθήκῃ Κανδιδιανοῦ ὁ A.C. 414
πρὸς Πλακιδίαν συντελεῖται γάμος, μὴν δ’ Ἰανουάριος ἐνε-

Adaulphus idem de Placidiae nuptiis satagens, Constantio eam postulanti graviores praetexit postulationes, ut, si compos illarum non fieret, illa iuste retenta videretur.

Constantius olim designatus, consul aliquando Ravennae creatur, cum quo Constantinopolitanum consulatum Constans gerit. Auri vis iusta et sufficiens ad consulatus sumptus tolerandos reperta in Heracliani bonis, qui tyrannidis affectatae nomine est interemptus, etsi tamen tantum pecuniae repertum non est, quantum speratum erat: auri enim nondum duo millia [denariorum] iuventa, et immobilium insuper bonorum ad bis mille libras. Quas quidem facultates omnes una postulatione ab Honorio Constantius accepit. Erat ipse Constantius, cum prodiret, subtristi vultu ac tetrico, ingentibus oculis, sublataque cervicc, et plano capite, inclinans se omnino in equi, quo vehebatur, collum, et sic huc illuc oblique torquens oculos, ut, quod veteri verbo dicitur, imperio digna forma omnibus appareret. In coenis tamen atque symbolis iucundus adeo civilisque fuit, ut et cum mimis interdum ad mensam ludentibus contenderit.

Adaulpho studio ac consilio Candidiani nuptiae cum Placidia conyeniunt. Ianuario mense nuptiis dictus dies, Narbone, Galliae

A. G. 414 *στήκει, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως Νάρβωνος, ἐν οὐκίᾳ Ἰγγετίου τι-*
 Ind. 12 *νὸς πρώτου τῶν ἐν τῇ πόλει. ἔνθα προκαθοδείσης Πλακ-*
 Honor. 20 *δίας ἐν παστάδι τε Ῥωμαϊκῶς ἐσκευασμένη καὶ σχήματι βα-*
σιλικῷ, συγκαθέζεται αὐτῇ καὶ Ἀδαούλφος, ἐνδεδυμένος
χλωρίδα καὶ τὴν ἄλλην Ῥωμαίων ἐσθῆτα. ἐν οἷς μετὰ τῶν
ἄλλων γαμικῶν δώρων δωρεῖται Ἀδαούλφος καὶ πενήκοντα
 P. 9 *εὐσίδεις νεανίας σηρικὴν ἐνδεδυμένους ἐσθῆκα, φέροντος ἐκά-*
 V. 149 *σταν ταῖς χερσὶν ἀνὰ δύο μεγίστων δίσκων, ἃν ὁ μὲν χρυ-*
σίου πλήρης, ὁ δὲ τιμίων λίθων, μᾶλλον δὲ ἀτιμῆτων ἐνύ-
χαιεν, ἃ τῆς Ῥώμης ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἄλωσιν ταῖς Γότθους,
ἀποσπληθέντα. εἶτα λέγονται καὶ ἐπιδαλάμοι, Ἀττάλου
πρωῶτον εἰπόντος, εἶτα Ῥουστικίου καὶ Φοιβαδίου καὶ συν-
τελεῖται ὁ γάμος, παιζόντων καὶ χαιρόντων ὁμοῦ τῶν τε
βαρβάρων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς Ῥωμαίων.

Ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ Γότθων ἄλωσιν τῆς Ῥώμης Ἀλβινός
 ὁ τῆς Ῥώμης ἐπαρχος, ἤδη ταύτης πόλιν ἀποκατασταμένης,
 B ἔγραψε, μὴ ἔξαρκεῖν τὸ χορηγούμενον μέρος τῷ δήμῳ, εἰς
 πληθος ἤδη τῆς πόλεως ἐπιδιδούσης. ἔγραψε γὰρ καὶ ἐν
 μιᾷ ἡμέρᾳ τετέχθαι ἀριθμὸν χιλιάδων δεκατεσσάρων.

Ὅτι Ἀδαούλφος, τεχθέντος αὐτοῦ ἐκ τῆς Πλακιδίας πα-
 ὁς, ᾧ ἐπέθετο κλῆσιν Θεοδόσιον, πλέον ἠσκάζετο τὴν πρὸς
 Ῥωμαίους φιλίαν Κωνσταντίου δὲ καὶ τῶν περὶ Κωνσταν-
 τίου ἀντιπρατόντων, ἔμεινεν ἄπρακτος ἢ τούτου καὶ Πλα-

mbre, in domo Ingenii cuiusdam, primarii eius urbis vici. Hic digniore loco residente Placidia in atrio, Romano more adornato, habituque regio, assedit ipsi et Adaulphus laena indutus omnique alio amictu Romano. Inter alia nuptiarum dona donatur Adaulphus etiam quinquaginta formosis pueris, serica veste indutis, serentibus singulis utraque manu ingentes discos binos: quorum alter auri plenus, alter lapillis pretiosis vel pretii potius inaeestimabilis, quae ex Romanae urbis direptione Gothi depraedati fuerant. Hinc versus canuntur epithalamii, Attalo praecinente, dein Rusticio atque Phoebadio, nuptiisque finis datus Iusu gaudioque ingenti barbarorum simul, et Romanorum, qui cum iis erant.

Post Romam a Gothis captam Albinus, urbis praefectus, quod iam eadem ad pristinum rediret statum, scripsit, non sufficere praebitam populo partem, multitudine iam aucta civitate: additque, uno die numerum natum esse civium quatuordecim millium.

Adaulphus, nato sibi e Placidia filio, cui Theodosio nomen dedit, Romanam amplius rem publicam amare videbatur. Verum Constantio eiusque asseclis repugnantibus, eius et uxoris Placidiae [pacis ineundae] conatus frustra fuerunt. Exstinctum autem postea

κιδίας θρημῆ. τελευτήσαντος δὲ τοῦ παιδὸς, πένθος μέγα ποι- A. C. 415
 οῦσιν ἐπ' αὐτῷ, καὶ θάπτουσιν ἐν λίρνακι καταθέντες ἀργυρῶν Ind. 13
 πρὸ τῆς Βαρκελλωνος ἐν τινι εὐκτηρίῳ. εἶτα ἀναιρεῖται καὶ Honor. 20
 Ἀδαούλφος, εἰς ἐπιτήρησιν τῶν οἰκείων ἵππων, ὡς εἶδηστο ἀν- C
 5 τῷ, διατριβῶν ἐν τῷ ἵππῳ. ἀναιρεῖ δὲ αὐτὸν εἰς τῶν οἰκείων
 Γότθων, Λούβιος τοῦνομα, ἔχθραν παλαιὰν καιροφυλακήσας
 πάλαι γὰρ ἦν ὁ τοῦτου δεσπότης, μοίρας Γοθικῆς ῥῆξ, ὑπὸ Ἀδα-
 ούλφου ἀνηρημένος· ἐξ οὗ καὶ τὸν Λούβιον λαβὼν Ἀδαούλφος
 ἠκείωσατο. ὁ δὲ τῷ πρώτῳ δεσπότη ἀμύνων τὸν δεύτερον διε-
 10 χορήσατο. τελευτῶν δὲ Ἀδαούλφος προσέταττε τῷ ἰδίῳ ἀδελ-
 φῷ ἀποδοῦναι τὴν Πλακιδίαν, καὶ, εἶτι δύναιντο, τὴν Ῥω-
 μαίων φιλίαν ἑαυτοῖς περιποιήσασθαι. διάδοχος δὲ ὁ τοῦ
 Σάρου ἀδελφός, Συγγέριχος, σπουδῆ μᾶλλον καὶ δυναστεία
 ἢ ἀκολουθία καὶ νόμῳ γίνεται. ὅς τὰ τε παιδία, ἃ ἐκ τῆς
 15 προτέρας γυναικὸς ἐτύγχανεν Ἀδαούλφῳ γεγεννημένα, ἀνεῖ- D
 λε, βία τῶν τοῦ ἐπισκόπου Σιγησάμου κόλπων ἀποσπάσας,
 καὶ τὴν βασιλίδα Πλακιδίαν εἰς ὕβριν Ἀδαούλφου ἐκ ποδός
 προηγῆσασθαι τοῦ ἵππου ἅμα λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐπέταξε.
 καὶ τὸ διάστημα ἦν τῆς προπομπῆς ἐκ τῆς πόλεως μέχρι δω-
 20 δεκάτου σημείου. ἐπὶ δὲ ἡμέρας ἄρξας, ἀναιρεῖται. ἡγεμῶν
 δὲ τῶν Γότθων Οὐαλίας καθίσταται.

Ἵτι ὁ ἱστορικός φησι παρὰ Οὐαλερίου τινὸς τῶν ἐπισή-
 μων ἀκοῦσαι περὶ ἀνδριάντων ἀργυρῶν τετελεσμένων εἰς

Infantem vehementer uterque parens luxit, argenteaque capsula condi-
 tum iuxta Barcinonem in templo quodam sepelierunt. Interficatur
 deinde et Adaulphus ipse, dum equos suos in stabulo de more con-
 templatur, a Gotho quodam, eius domestico, Dubi nomine, cum
 hanc veteris odii vindicandi occasionem ille captasset. Huius enim
 prior dominus, Gothicae partis rex, fuerat ab Adaulpho e medio
 sublatus, exinde Dubium receptum Adaulphus in suam familiam
 adsciverat: qui in ultionem prioris domini alterum hunc, iniecta
 manu violenta, sustulit. Moriens Adaulphus fratri suo iniunxit,
 Placidia ut [Honorio] redderetur, utque, si quo modo possent, Ro-
 manae sibi gentis concordiam [Gothi] societatemque conciliarent.
 At qui successit, Sari frater, Singerichus, studio potius ac vi, quam
 successionem aut lege creatus, Adaulphi e priore coniuge liberos vi
 e sinu Sigesari episcopi abreptos, occidit; atque ipsam Placidiam
 reginam, in Adaulphi scilicet contumeliam, pedibus ante equum una
 cum ceteris captivis ambulare coegit, idque toto illo spatio, quod
 est ab urbe ad duodecimum usque lapidem. Septem ille dies cum
 imperasset, interemptus est, et Gothorum dux Valia constituitur.

Refert hic scriptor, audisse se e Valerio, clarissimo viro, de
 argenteis statuīs ad barbaros arcendos inauguratis. „Nam Constantii,

βαρβάρων ἀποκαίλυσιν. ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις, φησὶ; Κων-
 σταντίου τοῦ βασιλέως, ἐν τῇ Θράκη Οὐαλερίου ἀρχοντας,
 P. 10 μῆνησιν γέγονεν, ὡς θησαυρὸς εὑρεθείη. Οὐαλέριος δὲ παρὰ
 τὸν τόπον παραγενόμενος μανθάνει παρὰ τῶν ἐπιχωρίων ἱερὸν
 εἶναι τὸν τόπον, καὶ ἐξ ἀρχαίας τελετῆς ἀνδριάντας ἐν αὐ-
 τῷ ἀφιερῶσθαι· εἶτα ἀναφέρει ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ δέ-
 χεται γράμμα ἐπιτρέπον αὐτῷ ἀναλαβεῖν τὰ μνησθέντα.
 ἀνορυχθέντος τοίνυν τοῦ τόπου εὑρίσκονται τρεῖς ἀνδριάντες
 δι' ὅλου ἐξ ἀργύρου πεποιημένοι, ἐν σχήματι βαρβαρικῷ κα-
 τακείμενοι, καὶ ἐξηκκωνισμένοι κατ' ἀμφοῖν ταῖν χερσῶν, ἐν-10
 δεδωμένοι δὲ βάρβαρον πεποικιλμένην ἐσθῆτα, καὶ κομῶντες
 τὰς κεφαλὰς, νεύοντες ἐπὶ τὸ ἀρκτῶον μέρος, τουτέστι κατὰ
 Βτοῦ βαρβαρικῷ χώρου. ὧν ἀνδριάντων ἀναληφθέντων, πάραν-
 τα καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρῶτον μὲν τὸ τῶν Γότθων ἔθνος
 πᾶσαν ἐπιτρέχει τὴν Θράκην· ἔμελλε δὲ μικρὸν ὕστερον καί15
 τὸ τῶν Οὐννων, καὶ τὸ τῶν Σαρματῶν καταδραμεῖσθαι
 τότε Ἰλλυρικὸν καὶ αὐτὴν τὴν Θράκην. ἐν μέσῳ γὰρ αὐ-
 τῆς τε Θράκης καὶ τοῦ Ἰλλυρικοῦ κατέκειτο τὰ τῆς τελετῆς.
 καὶ εἶκει τῶν τριῶν ἀνδριάντων ὁ ἀριθμὸς κατὰ παντὸς
 ἔθρους τετελέσθαι βαρβάρου. 20

Ὅτι ὁ ἱστορικὸς περὶ τοῦ οἴκειου διαλαμβάνων διά-
 κλον, πολλὰ παθεῖν καὶ δυστυχῆσαι φησι. λέγει δὲ καὶ εἰς
 Cτὰς Ἀθήνας κατᾶραι, καὶ τῇ αὐτοῦ σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ
 V. 150 εἰς τὸν σοφιστικὸν θρόνον ἀναχθῆναι Λεόντιον οὐκω

inquit, Imperatoris temporibus, praefecto in Thracia Valerio, in-
 dicium factum thesauri reperiundi. Valerius vero ad locum acce-
 dens, sacrum illum esse, religione ex incolis cognovit, et antiquo
 ritu statuas ibidem consecratas. Retulit haec ad Imperatorem, re-
 scriptumque accepit, quo iubebatur indicata illa bona tollere. Igitur
 effosso loco, tres solidae ex argento fabricatae repertae sunt statuae,
 specie barbarica sitae, et utroque brachio ansato, veste praeterea
 variegata barbarico ritu indutae, et comam capite gestantes atque
 in septentrionem, quae barbarorum regio est, obversae. Quae ac-
 cumulatque statuae sublatae sunt, paucos post dies Gothorum pri-
 mum gens universam incurrit Thraciam, futuraeque post paulo erant
 Hunnorum ac Sarmatarum incursiones in Illyricum et ipsam Thra-
 ciam: uti Thraciam inter et Illyricum sita sunt haec consecrationis
 loca, et trium statuarum numerus adversus omnes gentes barbaras
 inauguratus videbatur."

De sua scriptor hic navigatione refert, multa se adversa perta-
 lisse. Athenas quoque appulisse tradit, suoque studio et cura ad
 sophisticam etiam sedem evectum Leontium, tametsi id ille nequa-
 quam vellet. Sed et de pallio sophistico memoriae prodidit, nempe

ἔθελοντα. λέγει δὲ καὶ περὶ τοῦ τρίβωνος, ὡς οὐκ ἔζην κατὰ τὰς Ἀθήνας περιβαλλέσθαι αὐτόν τινα, καὶ μάλιστα ξένον, ἢ μὴ τῶν σοφιστῶν ἢ γνώμη ἐπέτρπε, καὶ αἱ κατὰ τοὺς σοφιστικoὺς νόμους τελεταὶ ἐβεβαίουν τὸ ἀξίωμα. ἦν δὲ τὰ βτελούμενα τοιαῦτα. πρῶτον μὲν κατήγοντο ἐπὶ τὸ δημόσιον βλανεῖον ὄσοι νεήλυδες, ἂν τε μικροί, ἂν τε μεγάλοι. ἔξ ἂν καὶ οἱ πρὸς τὸν τρίβωνα ἐπιτήθειοι ἡλικίας ἤδη καιροῦ γεγονότες. οὗς εἰς μέσον ἔβαλλον οἱ κατάγοντες σχολαστικοί. εἶτα τῶν μὲν ἔμπροσθεν τραχόντων καὶ κωλύοντων, τῶν δὲ ὑποσθύντων καὶ ἐπεχόντων, πάντων δὲ τῶν κωλύοντων ταῦτα βωόντων „στᾶ, στᾶ, οὐ λούει,” κατακρατεῖν δῆθεν τοῦ ἀγῶνος ἐδίδκον· οἱ ἀντωθύντες εἰς τιμὴν τοῦ καταγομένου σχολαστικοῦ, ὅστις μετὰ πολλὴν ὄραν στάσεως πολλῆς ἐπὶ ταῖς προαχθεῖσιν ἀθίμοις δῆμασι προγενομένης, εἰσάγεται εἰς τὸν ὑθερμόν οἶκον καὶ ἀπολούεται. εἶτα ἐνδυσάμενος ἐδέχετο τῆς τοῦ τρίβωνος ἔξουσίαν, καὶ αὐτόθεν μετὰ τοῦ τρίβωνος ἐκ τοῦ βλανεῖου ἐντίμῳ καὶ περιδῶξῳ δορυφορούμενος πομπῇ ἀπῆει, δαπάνας ἐπιγνοὺς φανακας εἰς τὰς τῶν διατριβῶν προστάτας, τοὺς λεγομένους Ἀκρωμίτας.

20. Ὅτι οἱ Οὐάνδαλοι τοὺς Γότθους Τρούλους καλεῖσι, φησὶ τὸ λιμῶν πιεζομένους ἀπὸ τῶν τρούλων σίτου παρὰ τῶν Οὐάνδαλων ἀγοράζειν ἐνὸς χρυσίνου. ἢ δὲ τρούλα οὐδὲ τρίταν P. 12 ἔξιστον χωρεῖ.

ni, praesertim vero extero homini, Athenis id gestare licuisse; nisi sophistarum suffragio eius gestatio illi concessa, dignitasque ista sophistarum legum ritibus esset confirmata. Ritibus autem, qui peragebantur, tales erant. Primum ad publicum balneum deducebantur qui novitii advenissent, sive parvi, sive grandiores, atque inter hos etiam ii, qui per aetatem ad pallium sumendum apti erant, quos in medium protrudebant scholastici, a quibus deducebantur, dein de aedibus praecurrentibus atque prohibentibus, aliis protrudentibus et contra tendentibus: quotquot autem prohibebant vociferantibus „Sta, sta, non lavat!” nihilominus tamen in certamine ii videbantur obtinere, qui in honorem scholastici, quem deducebant, obstantes retrudebant. Tandem post longam moram militamque ob illata ex more ultro citroque verba contentionem is, qui deducitur, in cellam cellam inducitur, ibique abluitur. At postquam se inluit, pallii dignitatem accipit, atque exinde cum pallio e balneo, celebri et honorifica stipatus pompa, digreditur, decretis luculentis sumptibus in scholarum antistites, qui dicuntur Aeromitae.

Vandali Gothos appellant Trulos, propterea quod hi anecti aliquando fame, tritici trulam a Vandalis aureo uno redimebant. Trula vero nondum tertiam sextarii partem capit.

ὑπὸ θορέων ὀρᾶσθαι συμβαίνει πολλάκις ἰχθύς φερομένους
καὶ ἰχθύων ἄλλοτε λείψανα, ὡς ἐντεῦθεν εἰκάζεσθαι, μὴ
πολύ πόρρω εἶναι τὴν θάλασσαν. φησὶ δὲ καὶ Ὅμηρον ἐκ
τῆς πρὸς ταύτη Ὀηβαΐδος ἔλκειν τὸ γένος.

A. C. 417 - Ὅτι ὑπάτος ὁ βασιλεὺς Ὀνώριος προελθὼν τὸ ἐνδέκατον, 5
Ind. 15 καὶ σὺν αὐτῷ Κωνσταντίος τὸ δεύτερον, τὸν Πλακιδίας γά-
Honor. 23 μόν ἐπιτελοῦσιν, ἐφ' ᾧ πολλὰ μὲν αὐτῇ ἀνανεύουσα, Κων-
Βεσταντίον παρεσκεύασε κατὰ τῶν αὐτῆς ὀργᾶσθαι θεραπόν-
των. τέλος ἐν τῇ τῆς ὑπατείας ἡμέρᾳ ἀπὸ χειρὸς ταύτην
ὁ βασιλεὺς καὶ ἀδελφὸς Ὀνώριος ἀκουσάν λαβῶν, ἐγγχειρίζειο
παραδιδούς Κωνσταντίῳ. καὶ ἐπιτελεῖται εἰς τὸ λαμπρότα-
τον ὁ γάμος. εἶτα καὶ παῖς αὐτοῖς τίκεται, ἣν ὀνομάζουσι
Ὀνωρίαν, καὶ ἕτερος πάλιν, ᾧ κλήσιν ἔθεντο Οὐαλεντινιανός
ἐς ζῶντος μὲν Ὀνωρίου νοβελισσιμος γίνεται, βιασαμένης
τῆς Πλακιδίας τὸν ἀδελφόν· μετὰ δὲ θάνατον τοῦ βασιλέως, 15
καὶ ἐτι μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ τυραννήσαντος Ἰωάννου, καὶ
Ῥώμης βασιλεὺς ἀποδείκνυται. ὁ δὲ Κωνσταντίος συμβασιλεύ-
C ει τῷ Ὀνωρίῳ, αὐτοῦ μὲν χειροτονοῦντος, ἀλλὰ σχεδὸν τι
ἄκοντος. χειροτονεῖται δὲ καὶ ἡ Πλακιδία Αὐγούστα, τοῦ
τε ἰδίου ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς χειροτονησάντων. 20
εἶτα πέμπεται πρὸς Θεοδοσίον, ὃς ἀδελφιδὸς ὦν Ὀνωρίου,
τῶν πρὸς ἑω μερῶν ἐβασίλευσεν, ἡ ἀναρῶρησις μνηνομένη
τῆς Κωνσταντίου βασιλείας καὶ μένει ἀπαράδεκτος. ἐφίστα-
ται νόσος Κωνσταντίῳ, καὶ μετέμελεν αὐτῷ ἡ βασιλεία, ὅτι

ab avibus eo delati visantur, aut certe arrosorum piscium reliquiis
ut inde coniectare liceat, non admodum longe abesse mare. At
autem, et Homerum ex vicina huic Thebaide genus ducere.

Honorius Augustus undecimum et Constantius iterum consul
creati, Placidiae nuptias conciliant. Sed has ipsa nuptias cum ve-
hementer detractaret, effecit, ut ipsius famulis indignaretur Con-
stantius. Tandem nihilominus ipso, quo consulatum iniit die, manus
ipsam arreptam Honorius Imperator, frater eius, invitam Constantio
in manum tradit, nuptiaeque splendide celebrantur. Hinc nata filia,
quam Honoriam nominarunt: filius item, cui Valentiniano nomen
datum, qui superstite etiamnum Honorio Nobilissimus dictus, im-
pellente fratrem Placidia. Quin et mortuo Honorio, disiectaque lo-
annis tyrannide, Romanorum idem Augustus creatus est Constantius
vero Honorii in augustali imperio collega fit, ab illo, quidem ipso,
sed paene repugnante, constitutus. Placidia quoque Augusta a fra-
tre et marito dicta est. Dein ad Theodosium, qui fratre Honorii
genitus Orientis partibus Augustus imperabat, de Constantii Imper-
atoris electione nuntius mittitur, minimeque receptus est. His

οδαέτι ἦν αὐτῷ ἐπ' ἀδείας, ὥσπερ πρότερον, ἐξιέναι τε A. C. 421
 και ἀπίεσαι ὄπη και ὄπως βούλοιο, και ὄτι οὐκ ἐξῆν Ind. 4
 αὐτῷ χρῆσθαι βασιλεύοντι ὡς ἔθος εἶχε χρῆσθαι παιγνίους. τέ- Honor. 27
 λος ἐπὶ βασιλεύσας μῆνας, ὥσπερ αὐτῷ και ὁ ὄνειρος εἶ-
 5 πεν. „ἔξ ἡδὴ πεπλήρωνται, και ἄρχονται ἐπτά,” πλευριτικῆ D
 νόσῳ τελευτᾷ, συντελευτησάσης αὐτῷ και τῆς κατὰ τὴν
 ἀνατολὴν ὄργῆς και ὄρμῆς, ἦν ὄδινεν ὄτι τὴν ἀναγόμευσιν
 τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐ προσήκαντο.

ὄτι Οὐαλίου τοῦ φυλάρχου τελευτήσαντος, Θευδέριχος
 10 τὴν ἀρχὴν διαδέχεται.

ὄτι κατὰ Θάλασσαν πολλὰ παθῶν ὁ συγγραφεὺς μό-
 λης διασῶζεται. ἐν ᾧ και περὶ ἀστέρους τινός τερατολογεῖ
 ἐπιβρίσαντος τῷ ἰστίῳ τοῦ πλοίου, μέλλειν αὐτοὺς βυθίζε-
 σθαι. οὐρανίαν δὲ τὸ φανὲν παρὰ τῶν ναυτῶν καλεῖσθαι.
 15 λέγει δὲ περὶ ψιττακοῦ, ᾧ εἴκοσιν ἔτεσι συνδιῆγεν, ὡς σχεδόν
 τι οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων πραττομένων ἀμίμητον κατελίμπαεν.
 ἀρχεῖτό τε γάρ, και ἡδε, και ἐκάλει ἐξ ὄνόματος, και τάλλα P. 13
 ἔπραττεν.

ὄτι ὁ ἰστορικός φησι, διάγοντος αὐτοῦ κατὰ Θήβας και
 20 τὴν Σύνην ἰστορίας ἔνεκα, ἐν ἐπιθυμίᾳ γενέσθαι τοὺς φυ-
 λάρχους και προφήτας τῶν κατὰ τὴν Τάλμιν βαρβάρων, ἦτοι

13. μέλλον conl. N. 20. Σύνην Labb., Σοῖνην vulg.

morbum Constantius contraxit, suscepti poenitens imperii, quod non iam, ut antea, eundi redeundique, quo et quando vellet, libertas esset: neque ludicris, ut moris eius erat, operam dare iam Imperatori permitteretur. Igitur septimo imperii mense, quemadmodum et insomnium sic indicaverat: „Sextus abiit: septimus inchoatur,” pleuritide extinctus est, extincta simul cum ipso in Occidentem ira atque expeditione, quam, quod ad imperii societatem admissus non esset, animo agitabat.

Valia, principe Gothorum, morte absumpto, imperium Theuderichus suscepit.

Scriptor varia maritimo itinere passus, vix salvus evasit. Ubi et prodigiosa quaedam de sidere commemorat, in ipsum navigii malum magno cum pondere ingruente, ut iam mergendi viderentur. Uraniam vero meteorum illud a nautis appellatum. Refert de psittaco, quocum annos ipse viginti vixerit, ut nullam fere humanarum actionum, quam non imitaretur, omiserit. Saltabat enim, et canebat, et suo quemque nomine compellabat, aliaque id genus exprimebat.

Refert item historicus, cum apud Thebas et Syenem lustrandorum locorum cognoscendique studio versaretur, fama excitatos praefectos ac vates eorum barbarorum, qui ad Talmim incolunt, quos Blemmyas vocant, ipsius optasse congressum atque colloquium.

Dexippus, Eunapius etc.

τῶν Βλεμμῶν, τῆς ἐντυχίας αὐτοῦ· ἐκίνει γὰρ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο ἢ φήμη. καὶ ἔλαβόν με, φησι, μέχρι αὐτῆς τῆς Τάλμεως, ὥστε κακείνους τοὺς χώρους ἰστορῆσαι, διέχοντας ἀπὸ τῶν Φιλῶν διώστημα ἡμερῶν πέντε, μέχρι πόλεως τῆς λεγομένης Πρίμα, ἣτις τὸ παλαιὸν πρώτη πόλις τῆς Θηβαίδος ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ ἐτύγχανε· διὸ παρὰ τῶν Ῥωμαίων Ῥωμαία φωνῆ Πρίμα, ἣτοι πρώτη, ὠνομάσθη. καὶ νῦν οὕτω καλεῖται, καίτοι ἐκ πολλοῦ οἰκειωθεῖσα τοῖς βαρβάροις μετ' ἐτέρων τεσσάρων πόλεων, Φοινικῶνος, Χίριδος, Θάπιδος, Τάλμιδος. παρὰ τοὺτους τοὺς χώρους φησὶ καὶ σμαράγδου μέ-10
V. 152 ταλλα εἶναι μαθεῖν, ἐξ ὧν τοῖς Αἰγυπτίων βασιλευσιν ἡ σμαράγδος ἐπλεόναζε. καὶ ταῦτά, φησιν, οἱ προφητῆται τῶν βαρβάρων προὔτρεπόν με θεάσασθαι. ἀλλ' οὐκ ἦν τοῦτο δυνα-
τόν γενέσθαι χωρὶς βασιλικῆς προστάξεως.

A. C. 421 "Οτι Λιβάνιον τινα τερατολογεῖ, Ἀσιανὸν τὸ γένος, κατὰ 15
Ind. 4 τὴν βασιλείαν Ὀνωρίου καὶ Κωνσταντίου ἐπὶ Ῥάβενναν πα-
Honor. 27 ραγενέσθαι. ἄχρον δὲ τοῦτον εἶναι τελεστικόν. καὶ δύνα-
σθαι δὲ φησι καὶ ὑπισχεῖσθαι αὐτὸν χωρὶς ὀπλιτῶν καὶ κα-
τὰ βαρβάρων ἐνεργεῖν. εἶτα πείραν δούς, φησίν, οὗτος τῆς
ὑποσχέσεως, καὶ τῆς φήμης δραμούσης, ὥστε καὶ Πλακιδίαν 20
τὴν βασιλίδεα μαθεῖν, ἀναιρεῖται ὁ τελεστής· ἠπέλει γάρ,
φησιν, ἡ Πλακιδία Κωνσταντίῳ χωρισμὸν τοῦ γάμου, εἰ
τοῖς ζῶσι περιλίποιο Λιβάνιος, ἀνὴρ γόης καὶ ἄπιστος.

18. καὶ χ. ὀπλ. κατὰ con. N. 21. τάλας susp. N.

„Abripuerunt itaque me, ait, ut illas quoque regiones perlustrarem, in ipsam usque Talmin, a Philis quinque dierum intervallo distantem, ad urbem, quae dicitur Prima. Haec olim prima Thebaidis urbs, proxime a barbarico solo aberat, eamque ob causam a Romanis latino vocabulo Prima nominata: quo etiam nunc nomine vocitatur, quamvis longo iam tempore barbari eam sibi vindicariat cum aliis quatuor oppidis, Phoenicone, Chiride, Thapide et Talmide.” In hac regione Smaragdi se fodinas reperisse scribit: unde Aegyptiorum regibus olim Smaragdi illa tanta copia suppeditabat. Et haec quidem barbarorum vates inspicere invitabant: verum id sine bona regis venia non licebat.

De Libanio quodam admiranda refert, Asianum genere hunc, Honorio et Constantio Imperatoribus Ravennam venisse, summumque veneficum ac magum fuisse. Dicit enim professum esse, admiranda posse se absque armatis hominibus etiam adversus barbaros petrare. At cum deinde experimentum promissi dedisset, et fama longius manans ad ipsas usque Placidiae aures rumore detulisset, necatum illum esse: comminante Placidia coniugi Constantio divortium, nisi e vivis tolleretur Libanius praestigiator atque infidelis.

ἽΟτι Κωνσταντίος, Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος, ἀπὸ Ναῖσου πόλεως τῆς Δακίας, καὶ πολλὰς στρατείας ἀπὸ τῶν Θεοδοσίου χρόνων τοῦ μεγάλου διελθὼν, ὕστερον καὶ τὴν βασιλείον ἀρχὴν, ὡς ἐρῶρήθη, ὑπέδυσεν. ἦν δὲ τὰλλα μὲν ἐπαινετὸς καὶ ὕσχημάτων δὲ κρείττων, πρὶν ἢ συναφθῆναι Πλακιδίᾳ. ἐπειδὴ δὲ αὐτῇ συνέλευκτο, εἰς φιλοχρηματίαν ἐξώκειλε. μετὰ μὲν p.A.C. 421 τοι τὸν αὐτοῦ θάνατον δεήσεις κατ' αὐτοῦ τῶν εἰς χρήματα αἰδικηθέντων ἐπὶ Ῥάβενναν πανταχόθεν συνέρχοντο. ἀλλ' ἡ τοῦ Ὀνωρίου, φησί, κουφότης, καὶ ἡ τῆς Πλακιδίας πρὸς ἰοαυτὸν οἰκειότης ἀπράκτους αὐτῶν τὰς αἰτήσεις καὶ τὴν ἰσχύον τοῦ δικαίου ἀπέφηνεν.

ἽΟτι τοσαύτη διάθεσις Ὀνωρίῳ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀδελ-p.A.C. 421 φῆν, ἐξ οὗπερ ὁ ταύτης ἀνὴρ Κωνσταντίος ἀπεβίω, παρεμπεφύκει, ὡς τὴν ἀμετρον ἀγάπην αὐτῶν καὶ τὰ συνεχῆ κα- 15 τὰ στόμα φιλήματα εἰς ὑπόληψιν αἰσχροῦν αὐτοῦς τοῖς πολλοῖς ἐμβάλειν. ἀλλὰ τοσαύτη πάλιν αὐτοῖς ἐναπετέχθη ἔχθρα P. 14 σπουδῆ Σπαδοῦσης καὶ Ἐλπιδίας, (τροφὸς δ' ἦν αὐτῆ Πλακιδίας,) αἷς καὶ τὰ πολλὰ προσέχε, συμπράττοντος αὐταῖς καὶ Λεοντέως τοῦ ταύτης κουριότορος, ὥστε στάσεις μὲν πολλάκις ἐν τῇ Ῥα- 20 βέννῃ συστήναι, (περιῆν γὰρ κακείνῃ πληθὸς βαρβάρων ἐκ τῆς πρὸς Ἀδάουλφον συναφείας, καὶ ἐκ τῆς πρὸς Κωνσταντίον συζυγίας,) καὶ πληγαῖς δὲ προσελθεῖν ἐξ ἑκατέρου μέρους. τέλος ἐκ τῆς ἀναφθείσης ἐκείνης ἔχθρας καὶ τοῦ ἀντιφύπου

1. Ναῖσου et 2. Δακίας Labb. Παγαῖσου et Καδίας vulg.

Constantius genere Illyrius fuit, e Naisso urbe Daciae, qui multis obitibus iam inde a Theodosii Magni temporibus militiae muneribus, ad summum tandem, ut diximus, imperii apicem euectus est. Is cum cetera fuit laude dignus, tum quod auri nulla cupiditate flagraret, antequam quidem Placidiae coniungeretur; nam ea uxore ducta, pecuniarum avidus evasit. Ipso ergo mortuo, cum postulatis homines Ravennam undique confluxerunt, quos bonis ille per iniuriam exuisset. „Verum Honorii, inquit, lenitas, et Placidiae cum eo arcta nimis familiaritas, frustra ut essent hae querimoniae omnisque adeo iuris vis ac potentia, effecit.”

Honorii erga sororem insita affectio tanta fuit, ex quo Constantius, eius maritus, vita decessit, ut perditio nimis amando et assidue os eius osculando turpis apud multos consuetudinis suspicionem non effugerit. Sed hic amor in tantum brevi vertit odium, allaborantibus Spadusa atque Elpidia, Placidiae nutrice, quibus illa tribuebat plimum, adiutante item ipsas Leonteo, illius curatore, ut et seditiores Ravennae frequenter existerent, (adhaerebat enim ipsi adhuc barbarorum turba, cum ex Adaulphi, tum ex Constantii Imperatoris copiis,) et vulnera etiam utrinque inferrentur; donec tandem

A. C. 423 τῆς πρὶν φίλας μίσους, εἰς Βυζάντιον Πλακιδία, τοῦ ἀδελ-
 Ind. 6 φροῦ ὑπερισχύσαντος, σὺν τοῖς οἰκείοις παισὶν ἐξορίζεται. καὶ
 Honor. 29 μόνος αὐτῇ Βοηφάτιος τὰ πιστὰ φυλάττων, ἀπὸ τῆς Ἀφρι-
 Βκῆς, ἧς ἤρχε, καὶ χορήματα ὡς ἐδύνατο ἐπεμπε, καὶ πρὸς τὴν
 ἄλλην αὐτὸς ἔσπευδε θεραπείαν. ὕστερον δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς 5
 βασιλείας ἀνάληψιν ἅπαντα συνεβάλετο.

A. C. 423 "Ὅτι Ὀνώριος ὑδερικῶ νόσῃματι ἀλοῦς, πρὸ ἕξ καλαν-
 δῶν Σεπτεμβριῶν τελευτᾷ· καὶ πέμπονται γράμματα πρὸς τὴν
 ἀνατολήν, τὸν βασιλέως θάνατον μηνύοντι. ἐν ᾧ δὲ ταῦτα
 ἐπέμποντο, Ἰωάννης τις αὐθεντήσας τυραννεῖ· ἐφ' οὗ καὶ 10
 τῆς ἀναδρόσεως γινομένης, ἐρῶρήθη ὥσπερ ἀπὸ τινος προῶρή-
 σεως προαχθέν· „πίπτει, οὐ στήκει." καὶ τὸ πλῆθος ὥσπερ
 ἀναλύοντες ἐπὶ τὸ ῥηθὲν ἀναφωνοῦσι „στήκει, οὐ πίπτει."

"Ὅτι Βοηφάτιος ἀνὴρ ἦν ἥρωϊκὸς καὶ κατὰ πολλῶν
 C πολλῶν βαρβάρων ἠρίστευσεν, ἄλλοτε μὲν σὺν ὀλίγοις 15
 ἐπερχόμενος, ἄλλοτε δὲ καὶ σὺν πλείοσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ μονο-
 μαχῶν. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παντὶ τρόπῳ πολλῶν βαρβάρων
 καὶ διαφόρων ἐθνῶν ἀπήλλαξε τὴν Ἀφρικὴν. ἦν δὲ καὶ δι-
 καισιάνης ἐραστῆς, καὶ χρημάτων κρείττων. ἐπράχθη δὲ αὐ-
 τῷ καὶ τι τοιοῦτον. ἀνὴρ τις ἄγροικος, ἔχων ἀνθούσαν γυ- 20
 ναῖκα τὴν ὄραν, ὑπὸ τινος τῶν συμμάχων βαρβάρων ἐμοι-
 χεύετο· δεῖται τοιγαροῦν Βοηφατίου, τὴν ὕβριν δλοφνρό-
 μενος. ὁ δὲ Βοηφάτιος μαθὼν τὸ διάστημα τοῦ τόπου καὶ

ob eas ipsas inimicitias et priori amori par nunc odium Constan-
 tinopolim Placidia, fratre praevalente, cum liberis ablegatur. Solus
 Bonifacius fidem illi servans, cum ex Africa, cui praecerat, pecuni-
 am, ut poterat, submitit, tum ad alia ei obsequia praesto fuit. Qui
 post etiam, ut ad imperium haec rediret, nihil non fecit tulitque.

Honorius aquae intercutis morbo correptus, aucte diem sextam
 Kalendas Septembris vitam finiit, missaeque in Orientem litterae
 Augusti mortem nuntiantes. Quae dum ultro citroque mittuntur,
 Ioannes quidam tyrannidem occupavit, atque eius inauguratione im-
 perii, tanquam ab aliquo futurae rei oraculo, iactum est: „Cedit,
 non stat:" quod vulgus dictum invertens exclamabat: „Stat, non cedit."

Bonifacius vir erat heroicus, qui cum multis saepe gentibus
 barbaris strenue pugnavit, paucis interdum copiis adhibitis, inter-
 dum pluribus, nonnunquam vero et singulari certamine: et, ut ver-
 bo dicam, barbaras multas variasque gentes Africa expulit. Idem
 iustitiae vel imprimis studiosus et abstiniens ac pecuniarum contem-
 ptor fuit, a quo etiam huiusmodi aliquando patratum facinus. Ras-
 ticus quidam praestanti forma uxorem suam cum barbaro quodam
 e confederatis milite consuescere cognovit: rogavit itaque Bonifaci-
 um, dedecus illud familiae deplorans, ut opem ferret. Ille cogitavit

τὸ ὄνομα τοῦ ἀγροῦ ἐν ᾧ τὰ τῆς μοιχείας ἐπράττετο, τὸν μὲν ἰκέτην τέως ἀπέπεμπε, προστάξας πάλιν τῇ ἐξῆς αὐτῷ προσελθεῖν ὀψίας δὲ λαθῶν ἄπαντας, καὶ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν D ἐλάσας, ἑβδομήκοντα διῆσταμένον σταδίους, καὶ εὐρῶν τὸν 5 θάρβαρον τῇ μοιγευομένῃ συγκαθεύδοντα, τέμνει τε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ δι' αὐτῆς ὑποστρέφει νυκτός. προσελθόντι V. 153 δὲ κατὰ τὸ πρόσταγμα εἰς τὴν αὐρίον τῷ ἀνδρὶ ἐπιδίδωσι τοῦ βαρβάρου τὴν κεφαλὴν, διακυνθανόμενος εἰ ἐπιγινώσκει αὐτήν. ὁ δὲ τοῖς παροῦσιν ἅμα καταπλαγεῖς καὶ ἀμχανή- 10 σας, ἔπειτα ἐπιγινούς καὶ πολλὰ τῆς δικαιοσύνης εὐχαριστή- σας, σὺν χαρᾷ ἀπῆει.

Ἵτι ἕκαστος τῶν μεγάλων οἰκῶν τῆς Ῥώμης, ὡς φησιν, ἄπαντα εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ὅποσα πόλις σύμμετρος ἠδύνατο ἔ- 15 χεῖν, ἰππόδρομον καὶ φόρους καὶ ναοὺς καὶ πηγὰς καὶ λου-Ρ. 15 15 τρὰ διάφορα. διὸ καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀπεφθέγγετο·

Εἷς δόμος ἄστν πέλει· πόλις ἄστεα μνηεῖα κεύθει.

ἦσαν δὲ καὶ λουτρὰ δημόσια παμμεγέθη. αἱ δὲ Ἀντωνιανὰ οὕτω καλούμεναι εἰς χρεῖαν τῶν λουομένων καθέδρας εἶχον 20 παρακειμένας χιλίας ἑξακοσίας, ἐκ μαρμάρου κατεσκευασμέ- 20 ναυς ξεστοῦ· αἱ δὲ Διοκλητιανὰ ἐγγὺς διπλασίους. τὸ δὲ τετ- χος τῆς Ῥώμης μετρηθὲν παρὰ Ἀμμωνος τοῦ γεωμέτρου καθ' ὄν καιρὸν Γότθοι τὴν προτέραν κατ' αὐτῆς ἐπιδρομὴν ἐποίη- 25 σαντο, εἴκοσι καὶ ἑνὸς μιλίου διάστημα ἔχον ἀπεδείχθη. B

loci intervallo et agri nomine, ubi adulterium patraretur, hominem tum quidem dimisit, in posterum diem ad se redire iussum. Noctu autem, insciis omnibus, in agrum illum septuaginta stadiis dissitum profectus, deprehensi cum moecha barbari caput amputavit, eademque domum nocte revertit. Redeunti deim, ut mandatum fuerat, postridie marito, barbari caput obtulit, percunctatus, an novisset. Ille spectaculo percussus, et quasi sensu motus, mox, ubi agnovit, multis iustitiae causa actis gratis, domum laetus rediit.

E magnis Romanae urbis domibus, ut hic refert, omnia intra se unaquaeque habuit, quaecumque mediocris etiam urbs habere potuit, hippodromum, fora, delubra, fontes, varia balnea. Hinc et scripitor sic exclamat:

Est urbs una domus: mille oppida continet una urbs.

Sed et lavacra publica ingenti prorsus fuere magnitudine, e quibus, quae Antoniniana nominantur Thermae, ad commodiorem lavantium usum mille sexcenta habuerunt sedilia, e marmore polito fabricata, Diocletianae duplo fere plura. Romanae vero urbis moenia ex Ammonis geometrae dimensione, quo tempore Gothi illam priore incurSIONE infestaverunt, viginti et unius miliaris spatium in circuitu habere comperta sunt.

Ἵτι πολλοὶ οἴκοι Ῥωμαίων προσόδους κατ' ἐπιαντὸν ἐδέχοντο ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀνά τεσσαράκοντα χρυσοῦ κεντηνάρια, χωρὶς τοῦ σίτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων εἰδῶν, ἃ εἰς τρίτον συνέτεινεν, εἰ ἐπιπράσκειτο, τοῦ εἰσφερομένου χρυσοῦ. τῶν δὲ μετὰ τοὺς πρώτους δευτέρων οἴκων τῆς Ῥώμης πεντεκαίδεκα καὶ δέκα κεντηναρίων ἢ πρόσσδος ἦν. καὶ ὅτι Πρόβος ὁ παῖς Ὀλυμπίου, τελέσας τὴν οἰκίαν πραιτοῦραν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἰωάννου τυραννίδος, δώδεκα κεντηνάρια χρυσοῦ ἀνήλωσε. Σύμμαχος δὲ ὁ λογογράφος, συγκλητικὸς ὢν τῶν μετρίων, πρὶν ἢ τὴν Ῥώμην ἀλῶναι, τοῦ παιδὸς Συμμάχου πραιτοῦραν τελούντος, εἴκοσι κεντηνάρια ἐδαπάνησε. Μάξιμος δὲ, εἰς τῶν ἐμπόρων, εἰς τὴν τοῦ υἱοῦ πραιτοῦραν τεσσαράκοντα κατεβύλετο κεντηνάρια. ἑπτὰ δὲ ἡμέραις οἱ πραιτῶρες τὰς πανηγύρεις ἐτέλουν.

Ἵτι ὁ συγγραφεὺς τῆ Ὀδυσσεὺς τὴν πλάνην οὐ κατὰ Σικελίαν φησὶ γεγενῆσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰ πέρατα τῆς Ἰταλίας καὶ τὴν εἰς ἄδου κάθοδον παρὰ τὸν ὠκεανὸν γεγενῆσθαι, ἐν ᾗ καὶ ἡ πολλὴ πλάνη. ἀγωνίζεται δὲ διὰ πολλῶν τοῦτο παρραστήσαι. ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλους διαφόρους ἀνέγνωμεν ἐν τούτῳ τοῖς αὐτῷ συμφωνοῦντας.

Ἵτι ἀποστέλλεται ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως παρὰ Θεοδοσίου Πλακιδία, ἅμα παισὶ κατὰ τοῦ τυράννου· καὶ ἐπα-
7. Ὀλυβρίου conl. Reines. Ep. 69. p. 643. Optime, N.

Multas Romae familias annuos reditus e bonis accepisse quadraginta circiter auri centenarios, absque frumento et vino aliisque speciebus, quae tertiam aequabant auri partem, si venderentur. Alteras vero post has decem aut quindecim centenarios in census habuisse. Probum, Olympii filium, in praetura, quam Ioannis tyranni temporibus gessit, auri centenarios duodecim expendisse: Symmachum vero oratorem, mediocri censu senatorem, ante captam urbem filio Symmacho praeturam gerente, centenarios impendisse viginti; Maximum dein, ex opulentis ac beatis unum, in filii praeturam quadraginta centenarios impendisse. Septem autem diebus solemnes ludos praetores celebrabant.

Scriptor hic Ulysem ait non circa Siciliam, sed ad extremas Italiae oras oberrasse: et traiecto Oceano ad inferos descendisse, atque in eo mari variis illum erroribus iactatum fuisse. Quod multis confirmare nititur. Nos et alios plures legimus in his cum illo consentire.

Remissa est Constantinopoli a Theodosio Placidia cum liberis adversus Ioannem tyrannum: et illa quidem Augustae nomen, Valentinianus vero Nobilissimi titulum iterato suscepit. Submissus

ναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς *Λυγούστης*, ὃ δὲ *Οὐαλεντινια*-A. C. 423
 νός τὸ τοῦ *νωβελισσίμου ἀξίωμα*. συνεκπέμπεται δὲ αὐτοῖς Ind. 6
 καὶ στρατὸς, καὶ στρατοπεδάρχης ἑκατέρας δυνάμεως, Ἀρδα- The. i. 16
 βούριος ἅμα τῷ παιδί *Ἀσπαρι*, καὶ τρίτος *Κανδιδιανός*. κα-
 5 τὰ δὲ τὴν *Θεσσαλονίκη*ν *Ἡλίων* ὃ τῶν ὄφφικίων μάγιστρος
 παρὰ *Θεοδοσίου* ἀποσταλεῖς ἐν δύοι *Βαλεντινιανόν* ἐπ' αὐτῆς
Θεσσαλονίκης τὴν τοῦ *καίσαρος* ἐσθῆτα, πέμπτον ἔτος ἄγον-
 τα τῆς ἡλικίας. κατιόντων δὲ αὐτῶν, Ἀρδαβούριος μὲν ἀλί-
 σκεται παρὰ τῶν τοῦ τυράννου καὶ ἀναπέμπεται πρὸς αὐτόν,
 10 καὶ φιλιᾷζει αὐτῷ· ὃ δὲ τούτου παῖς ἅμα *Πλακιδία* ἐν ἀ-
 θυμίᾳ καὶ λύπῃ ἦσαν. *Κανδιδιανός* δὲ πολλὰς πόλεις αἰ- P. 16
 ρῶν καὶ εὐδοκιμῶν λαμπρῶς, τὸ λυποῦν διεσκέδαζε καὶ ἐψυ-
 γαγῶγει. εἶτα σφύζεται ὁ τύραννος *Ἰωάννης*, καὶ *Πλακιδία* A. C. 425
 ἅμα *καίσαρι* τῷ παιδί εἰσέρχεται εἰς τὴν *Ράβενναν*. *Ἡλί-* Ind. 8
 15 *ων* δὲ ὃ μάγιστρος καὶ πατρίκιος, καταλαβὼν τὴν *Ρώμην* καὶ
 πάντων ἐκεῖσε συνδραμόντων, τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἐπταε-
 τηρὸν ὄντα ἐνδύει *Βαλεντινιανόν*. ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς ἱστορίας.

17. τελευτῆ in f. add. N.

quoque exercitus, bellique imperator utriusque militiae, Ardaburius
 nimirum cum Aspare filio, addito et tertio Candidiano. Ad Thessa-
 lonicam [cum ventum esset,] Helion, officiorum magister, a Theodosio
 missus, Valentinianum in ipsa illa urbe Caesaris veste induit, annos
 natum non amplius quinque. Cum autem ad Italiam pervenissent,
 Ardaburius a tyranni militibus capitur, missusque ad illum amicitia-
 am cum eodem init. Eius interim filius [Aspar] una cum Placidia
 in magna rerum desperatione luctuque versabantur. Sed Candidia-
 nus, multis occupatis urbibus, partaque rebus bene gestis nominis
 claritate, luctum dissipavit animosque reddidit. Caeso dein Ioanne
 tyranno, Placidia una cum Caesare filio Ravennam iniit. Helion
 vero, magister et patricius, Romam invasit, omnibusque eo confluen-
 tibus, Valentinianum iam septennem veste induit Imperatoria, ubi
 historiae finis est.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΗΣ
ΚΑΝΔΙΔΟΥ ΙΣΑΥΡΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

EX HISTORIA
CANDIDI ISAURI
EXCERPTA.

P. 17
V. 154 *Ανεγνώσθησαν Κανδίδου ιστορίας λόγοι τρεις. ἄρχεται μὲν τῆς ιστορίας ἀπὸ τῆς Λέοντος ἀναζήτησεως, ὃς ἦν ἐκ Δακίας μὲν τῆς ἐν Ἰλλυριοῦς, στρατιωτικῆ παραγγελίας τάγματι καὶ τελῶν ἄρξας τῶν ἐν Σηλυμβρία, τὴν βασιλείαν δὲ σκοπεῖν Ἀσπαρος ἐγχειρισθεὶς, ὃς ἦν Ἀλανὸς μὲν γένος, ἐκ νεαρᾶς δὲ στρατευοῦσάμενος ἡλικίας καὶ παιδοποιησάμενος ἐκ τριῶν γάμων Ἀρδαβούριον, Πατρικίον, Ἐρμενάρικον, καὶ Θηλείας Βδύο. ποιεῖται μὲν ὁ συγγραφεὺς, ὡς εἶρηται, ἀρχὴν τῆς ιστορίας τὴν ἀρχὴν τῆς Λέοντος βασιλείας, τελευταίαν δ' εἰς τὴν ἀναγόρευσιν Ἀναστασίου. ἔστι δὲ πατρίδος μὲν Ἰσαυρίας, ὡς αὐτὸς φησι, τῆς τραχείας ἐπιτήδεωσα δὲ ἔσχετο ὑπογραφεὺς τῶν ἐν Ἰσαυροῖς πλείστον ἰσχυσάντων· τὴν δὲ θρησκείαν Χριστιανὸς ἦν καὶ ὀρθόδοξος. τὴν τε γὰρ τε-*

Lecti sunt Candidi historici libri tres. Inchoat historiam ab electione Leonis, qui e Dacia Illyrica oriundus, cum militari agmina Selymbrianisque cohortibus praecesset, Asparis studio imperium adeptus est. Hic Aspar genere Alanus erat, a pueritia militiam secutus, qui ternis nuptiis totidem filios, Ardaburium, Patricium, Ermenarichum, duasque filias sustulit. Incipit ergo, uti diximus, historicus ab initio Leonis Imperatoris, desinit vero cum Anastasius Imperator renuntiatus est. Patria illi ea Isauria est, ut ipse fatetur, quae Trachea sive Aspera dicitur. Tabellio fuit vitae instituto sub iis, qui apud Isauros poterant plurimum: religione vero Christianus, et quidem Orthodoxus. Quartam enim Synodum Isau-

τάρτην σύνοδον ἐπαύοις στέφει, καὶ τοὺς κατ' αὐτῆς καινοτομοῦντας καθάπτεται δικαίως. τὴν δὲ φράσιν οὐκ ἔχει πρέπουσαν λόγῳ ἱστορικῷ· ταῖς τε γὰρ ποιητικαῖς λέξεσιν ἀπειρηκάλως τε κέχρηται, καὶ μαιρακιωδῶς, καὶ ἡ συνθήκη αὐτῷ εἰς τὸ ἔτραχύτερον καὶ δύσηχον ἐκδιθραμβοῦται, ὥσπερ αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἔκμηλές ὑπτιάζει. νεωτερίζει δὲ καὶ ταῖς συντάξεσιν οὐκ εἰς τὸ γλαφυρὸν μᾶλλον καὶ ἐπαφρόδιτον, ὥσπερ ἔτεροι, ἀλλ' ὥστε δυσχερῆς ἀκοῦσαι, καὶ τοῦ ἡδέος ὑπερβρίου. πλὴν αὐτὸς ἑαυτοῦ πολὺ βελτίων ἐνιοαχοῦ τοῖς λόγοις πάντα γινόμενος, συμμιγῆ τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξ ἀνομοιοτάτων ἀρμύζων ἀλλοσκεται. οὗτος ἰσχυρίζεται τὴν P. 18 Ἰσαυρίαν ἀπὸ τοῦ Ἡσαῦ λαβεῖν τὴν ἐπωνυμίαν.

Διέρχεται δὲ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν Ἄσπαρος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ δυναστείαν· τὴν ἀνάρξην διὰ τοῦ 15 Ἄσπαρος Λέοντος, τὸν σύμβατα τῇ πόλει ἐμπρησμόν, καὶ ὄσα Ἄσπαρι περὶ τούτου ἐπὶ τὸ κοινῆ συμφέρον διαπέπρακται· καὶ περὶ Τατιανοῦ καὶ Βιβιανοῦ, καὶ ὡς περὶ αὐτῶν διηγήθη Ἄσπαρ καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ ὅσα εἰς ἀλλήλους ἀπεφθέγγαντο· καὶ ὡς ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦτο ἠταιρίσατο τὸ 20 Ἰσαύρων γένος διὰ Ταρσικωδίσσα Ῥουσουμβλαδεώτου, ὃν καὶ Ζήνωνα μετονομάσας γαμβρὸν ἐποίησατο, τὴν προτέραν γυναῖκα θανάτου νόμῳ ἀποβαλόντα, καὶ ὡς Ἀρδαβούβριος εἰς τὸ ἐναντίον μελετῶν τῷ βασιλεῖ, καὶ αὐτὸς οἰκαιοποήσασθαι τοὺς Ἰσαύρους διεκρόθη· καὶ ὅτι Μαρτίνος, οἰκείος V. 155

17. Τατιανοῦ Labb., Τιτιανοῦ vulg.

dibus ornat, meritoque perstringit eos, qui eam oppugnant. Stylus habet historiae non satis accommodatum. Nam et poetarum phrasibus sine delectu ac iuveniliter abutitur: et compositio eius durior et absona, dithyramborum ritu, quae alias iterum in dissolutam atque iacocinnam dilabitur. Constructiones innovat non ad ornatum maiorem ac venustatem, ut reliqui solent, sed ita, ut auditu molestus fiat, omnisque adeo expers suavitatis. Interdum autem se ipso verbis melior prorsus evadens, promiscuam historiam, etiam ex admodum dissimilibus, concinnare deprehenditur. Hic Isauriam ab Esau nomen mutuatum dicere audet.

Primo libro narrat Asparis liberorumque eius potentiam, et Leonis per Asparem electionem. De urbis conflagratione exorta, quaeque hic ab Aspare rei publicae commodo gesta sint. De Titiano et Viviano, utque de illis Aspar cum Imperatore contenderit, et quae ac qualia inter eos verba tum iactata sint. Imperatorem ea ex causa cum Isaurorum genere societatem iniisse per Tarasicodissam, Ruzumbladeotiam, quem etiam, Zenonem mutato nomine vocatum, generum sibi adscivit, cum is priorem coniugem mortalium

ὡν Ἀρδαβουρίου, μηνύει Ταρσικοδίσσα ἀπὸ Ἀρδαβουρίου κατὰ βασιλέως ἐτυρεύετο· καὶ ὡς ἐντεῦθεν ἐς τὸ τραχύτερον τῆς ἐς ἀλλήλους ὑπονοίας προΐουσης, ἀναιρεῖ Λέων ὁ βασιλεὺς Ἀσπαρα καὶ τοὺς παῖδας, Ἀρδαβούριον καὶ Πατριίκιον τὸν καίσαρα. ἀλλ' ὁ μὲν καίσαρ τῶν πληγῶν ἀνενεγκῶν, παραδόξως διεσώθη καὶ διέζησεν. ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος τῶν παίδων, Ἀρμενέριχος, οὐ συμπαρῶν τῷ φόντι στὸν φόνον τότε διέφυγε. Ταρσικοδίссαν δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδῃ Λέων ὁ βασιλεὺς ποιεῖται, καὶ μετονομάζει Ζήνωνα, στρατηγὸν τῆς ἑο χειροτονήσας. καὶ τὰ κατὰ Ἀφροίον κῆν Βασιλίσκου εὐτυχήματά τε καὶ δυστυχήματα. καὶ ὡς Λέων πολλὰ βουληθεὶς καὶ διαμηχανησάμενος Ζήνωνα τὸν γαμβρὸν ἀνειπεῖν βασιλέα, τῶν ὑπηκόων μὴ παραδεχομένων, οὐκ ἴσχυσε. καὶ ὡς πρὸ τελευτῆς αὐτοῦ τὸν ἔγγονον μὲν αὐτοῦ ἐκ Ζήνωνος φύντα τῇ Ἀριάδῃ· καὶ ὡς μετὰ τελευτῆς Λέοντος ὁ παῖς Λέων Ζήνωνα τὸν πατέρα, συναινέσει τῆς βουλῆς, βασιλέα ἔστω. λεπτομερῆς τε τῆς Ἰσαύρων γενεολογίας ἀφήγησις, καὶ ὡς εἶησαν ἀπόγονοι τοῦ Ἡσαῦ, πολλῆ σπουδῇ καὶ διήγησις. ὅπως τε Ζήνων ὑπὸ Βηρίνης ἀπατηθεὶς, φεύγει γυναικὶ ἄμα καὶ μητρὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς βασιλείας. καὶ ὡς Βηρίνα, ἐλπίδι τοῦ συναφθῆναι Πατρικίῳ τῷ μεγίστῳ καὶ βασιλεύειν αὐτὸν, τὸν γαμβρὸν αὐτῆς φν-

7. Supra Ἐρμενέριχος.

lege amisisset. Ardaburium item, quo Imperatori adversaretur, Isauros aequae suarum partium facere constituisse: atque Martinum quendam, Ardaburii familiarem, Tarasicodissae indicasse, quae cum in Imperatorem machinaretur Ardaburium. Quomodo exinde asperius in dies crescente mutua suspicione, Leo Imperator Asparem sustulit eiusque liberos, Ardaburium et Patriciam Caesarem; et si Caesar excepta plaga, inopinato salvus evasit, vixitque: et alius item de Aspari filius, Armenerichus, quod abesset tum forte a patre, caedem perinde effugit. Tarasicodissam ergo sibi generam, data Ariadna filia, Imperator adscivit, Zenonemque nominatam, exercitus in Oriente ducem creavit. Refert deinde quae in Africa secunda adversaque gesserit Basiliscus. Leonem quoque multa volentem molientemque, quo Zenonem generam Imperatorem renuntiarat, subditis repugnantibus, minime id quidem efficere potuisse, sed paulo ante obitum nepotem ex Ariadna et Zenone natum crescere: ita post Leonis excessum a Leone filio Zenonem patrem, assentiente senatu, esse Imperatorem coronatum. Hinc Isaurorum stemma per series descripsit auctor, atque illos esse Esau posteros ac sobolem, studiosè persuadere conatur. Ut a Verina deceptus Zeno fugerit cum uxore ac matre ex urbe imperioque: utque Verina spe adiungendae sibi Patricium magistrum, foreque ut imperaret, gent-

γαθεύσασα ἔξ ἀπάτης, καὶ αὐτὴ τῆς ἐλπίδος ἐσφάλη, τῶν ἐν τέλει Βασιλίσκον τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν ἀνειπόντων βασιλέα. περὶ τοῦ τῆς Ἰσαύρων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀμυθῆτου σφραγῆς, καὶ ὡς μετὰ Νέπωτα βασιλέα Ῥώμης Ἀυγούστουλον ὁ πατὴρ Ὀρέστης Ῥώμης κατεπράξατο βασιλεύειν. ταῦτα ὁ πρῶτος λόγος.

Ὁ δὲ δευτέρος, ὅπως Πατρίκιος ὁ μάγιστρος ὁ Βηρήνηρ. 19
 συμφθειρόμενος, ἐπαγανακτήσαντος αὐτῷ Βασιλίσκον, ἀπέβλω. καὶ διὰ τοῦτο Ρηρίνα δι' ἔχθρας πρὸς τὸν ἀδελφὸν
 10 κατασταῶσα, καὶ Ζήνωνι διὰ χρημάτων τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν συμπράττουσα, τὰ ἔσχατα ἔπασχεν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. καὶ εἰ μὴ διέκλεψεν αὐτὴν Ἀρμάτος ἐκ τοῦ ναοῦ, τάχα ἂν καὶ διεφθάρη. ὡς Ἀρμάτος τῇ γαμετῇ συνδιαφθειρόμενος Βασιλίσκον, ἐπὶ μέγα δυναστείας ἤρθη. καὶ ὡς
 15 ὕστερον τὸν κατὰ Ζήνωνος πιστευθεὶς πόλεμον, ἀπέκλινεν ἐπὶ συνθήκαις δι' Ἰλλου πρὸς αὐτόν. καὶ εὐδοκιμῶν ἐπὶ Ζήνωνος, ὡς καὶ τὸν υἱὸν Βασιλίσκον καίσαρα ἰδεῖν, ὕστερον Β
 ἐκρεουργήθη, καὶ ὁ παῖς ἐκ τοῦ καίσαρος εἰς τοὺς ἐν Βλαχέρναις ἀναγνώστας ἐτέλεσεν. ὡς πρὸς τούτων Βασιλίσκος
 20 Μάρκον τὸν ἴδιον υἱὸν καίσαρα ἀνείπεν, εἶτα καὶ βασιλέα. καὶ ὡς Ἰλλου συνέβη Ζήνωνι εἰς φιλίαν, καὶ πάλιν ἀναλαβεῖν παρσεκῦασε τὴν βασιλείαν. καὶ ὡς καταστασιασθεὶς

rum suum Zenonem fugaverit per fraudem, quae tamen spes eam sefellerit, cum ii, qui in magistratu erant, Basiliscum, eius fratrem, Imperatorem remuuntiarunt. De Isaurorum incredibili Constantino-politana in urbe caede, utque post Nepotem, Romanorum Imperatorem, Orestes pater Augustulum Romano praefecerit imperio. Et haec fere libro primo narrat Candidus.

Altero vero libro ista. Patricius magister, qui cum Verina consuetudinem habebat, indignante ipsi Basilisco, perit. Ea propter in fratrem Verina odio concepto, ac Zenonem opibus ad recuperandum imperium adiuvens, extrema quaeque a fratre pertulit, ac nisi e templo Armatus eam clam subduxisset, forte et ipsa e medio sublata fuisset. Cum Basilisci deinde uxore adulteratus Armatus, ad summam pervenit potentiam, adeo ut tandem ei bellum, quod adversus Zenonem gerebatur, creditum fuerit, ad quem tamen certis pactis Hilli opera conditionibus defecit. Sub Zenone igitur tanti cum esset nominis Armatus, ut et filium Basiliscum Caesarem viderit, post nihilominus in frusta discriptus est, et puer ipse ex Caesare inter lectores in Blachernis profiteri coepit. Basiliscus ante haec Marcum filium Caesarem crearat, ac post etiam Imperatorem. Hillus, cum Zenone conciliata amicitia, imperium eidem recuperare studuit. Basiliscus itaque a seditionis superatus, cum Zenonide coniuge ac

Βασιλεύς σὺν τῇ γυναικὶ Ζηνωνίδι καὶ τέκνοις καταφεύγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κάκειθεν ἀπάτη Ἀρμάτου ἐκβληθεὶς, ἐξορίζεται εἰς Καππαδοκίαν, εἶτα παγγενεὶ κατασφάζεται. ὡς Πέτρου τοῦ δυσσεβοῦς τὰς τῆς ἀνατολῆς ταράσσοντος ἐκκλησίας, Καλανδίωνα Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ἱερᾶσθαι⁵ Ἀντιοχείας ἀπέστειλε, καὶ δεόμενος χρημάτων ἐκ μηνυμάτων ἐπέτυχε. καὶ πολλοὶ νεωτερίσαντες κατ' αὐτοῦ καὶ ἐαλωκότες δίκην ἔδωσαν. ὡς Ἴλλους πολλὰ τῇ Ῥωμαίων συνήνεγκε πολιτεία, ταῖς τε κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθίαις, καὶ ταῖς κατὰ πόλιν φιλοτιμίαις τε καὶ δικαιοπραγίαις. ὡς μετὰ¹⁰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως Νέπωτος Ῥώμης καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ μετ' αὐτὸν Ἀύγουστουλου, Ὀδοάκρος Ἰταλίας καὶ αὐτῆς ἐκράτησε Ῥώμης. καὶ στασιασάντων αὐτῷ τῶν δυσμικῶν Γαλατῶν, διαπρῆσθυσσάμενων τε αὐτῶν καὶ Ὀδοάκρου πρὸς Ζήωνα, Ὀδοάκρῳ μᾶλλον ὁ Ζήνων ἀπέκλινεν. ὡς Ἀλανός τις¹⁵ Ἴλλου ἀνελεῖν βουληθεὶς καὶ πλήξας, Ἐπινίκιον εἶπεν, ὃς ἦν οἰκεῖος Βηρίνη, τὴν ἀναίρεσιν ὑποθέσθαι. καὶ ὡς ἐξεδόθη Ἐπινίκιος Ἴλλον καὶ ὡς ὑποσχέσει καὶ ἀμνηστίας καὶ εὐαργεσιῶν ἐξέπε πάντα Ἐπινίκιος, ὅσα ἐπεβούλενε Βηρίνα κατὰ Ἴλλον. καὶ ὡς Ζήνων Βηρίναν διὰ τοῦτο ἐκδίδωσιν, ὁ δὲ αὐτὴν εἰς φροῦ²⁰ ριον Κιλικίας ὑπερορίσας ἠσφαλίσατο· ὡς Παμπρεπίῳ τῷ δυσσεβεῖ διὰ Μάρσου Ἴλλους φιλιωθεὶς, ἅπαντα κατὰ μ-

1. Βασιλεύς N., βασιλεὺς vulg.

liberis in templum se recepit, unde Armati fraudibus extractus, et in Cappadociam relegatus, mox cum tota stirpe caesus est. Cum Petrus ille impius Orientis turbaret ecclesias, misit Zeno Imperator Calandionem, ut Antiochenae sedis episcopus sacraretur. Cum autem pecunia indigeret Imperator, quaerendae illi pecuniae rationes ostensae sunt. Multi rebus novis contra illum studentes, capti poenas dederunt. Multa Hillus Romanae rei publicae contulit, cum militiae rebus fortiter gestis, tum domi honestis studiis ac iustitiae culta. Post interemptum Nepotem, Imperatorem Romanum, et eius successorem, Augustulum, expulsus, Odoacer Italia atque ipsa adeo urbe potitus est. Rebellantibus autem huic Occidentis Gallis, et legatione ab ipsis, aliaque ab Odoacro ad Zenonem missa, in Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit. Alanus quidam occidere Hillum conatus, cum eum percussisset, ab Epinicio, qui erat Verinae domesticus, subornatum se ad caedem ait; itaque traditus Hillo Epinicus est, qui data fide et oblivionis et praemiorum, ordine cuncta enarravit, quae in Hillum Verina moliretur. Quare Zeno Verinam Hillo tradidit, qui eam in Ciliciae castellum ablegavit, atque ita tutum sese reddidit. Hillus Pamprepio, homini impio, Marsi opera, factus carus, paulatim omnia ipsius negotia perturbavit. Ci-

κρὸν συνέχευε τὰ αὐτοῦ. ὡς ἐμφύλιος συνέστη Ζήνωνι πόλεμος, ἐξάρχοντος Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου υἱῶν τοῦ βασιλεύσαντος Ῥώμης Ἀνθεμίου, καὶ κρατήσαντος Ζήνωνος δι' P. 20 Ἰλλου, πρεσβύτερος μὲν Μαρκιανὸς ἐχειροτονήθη, ὁ δὲ Προκόπιος πρὸς Θεοδώριχον τὸν ἐν Θράκῃ διέφυγε. καὶ ὡς ὑπερορισθεὶς Μαρκιανὸς ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διαφυγῶν ἐτάραξε τὴν κατ' Ἀγκυραν Γαλατίαν εἰτα συλληφθεὶς εἰς Ἰσαυρίαν B διεκίσθη. καὶ ὡς ἡ πρὸς Ἰλλου ἐχθρὰ τῷ βασιλεὶ συνέστη καὶ ἠϋξήθη. οὕτω μὲν οὖν καὶ ὁ δεῦτερος.

10 Ὁ δὲ τρίτος ἄλλα τε περιέχει καὶ ὡς εἰς τὸ ἐμφανὲς Ἰλλου ἐπαναστὰς Ζήνωνι βασιλέα Λεόντιον σὺν Βηρόνῃ ἀνέβην. ὅπως τε δυσπραγήσαντες ἐπολιορκήθησαν, καὶ ἀλόντες ἀπετημήθησαν, καὶ τάλλα ἕως τῆς Ζήνωνος τελευτῆς.

vile Zenoni bellum fuit atque intestinum, insurgentibus Marciano et Procopio, filiis eius, qui Romae imperaverat, Anthemii. Quos cum Hillus Zenonis auspiciis devicisset, Marcianus quidem natu grandior ordinatus est presbyter: Procopius vero ad Theuderichum in Thraciam confugit. Quin et extorris in Cappadocia Marcianus, fuga elapsus, quae ad Ancyrum pertinet, Galatiam turbavit, donec captus in Isauriam est relegatus. In Hillum quoque ab Imperatore odium concepit est auctumque. Atque haec libro secundo prodita.

Tertius deinde liber cum alia continet, tum quomodo palam in Zenonem Hillus insurrexerit, Leontiumque Imperatorem cum Verina renuntiaverit, utque re infeliciter gesta, obsessi captique capite truncati sint: aliaque ad exitum usque Zenonis.

Sequentia leguntur apud Suidam s. v. χειρῶν.

Κάνδιδος ἱστοριογράφος φησιν ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης περὶ τὴν ἐκστρατείαν τὴν κατὰ Βανδῆλων ἄπειρα χρήματα δεδανῆκε. ἦσαν γὰρ, ὡς οἱ ταῦτα ἐφανερώσαν κεχειρικότες, διὰ μὲν τῶν ὑπάρχον χρυσίου λίτραι τετρακισμύριαι πρὸς ἑπτακισχιλίας· διὰ δὲ τοῦ κόμητος τῶν Θησαυρῶν ἑπτακισχιλίας πρὸς μυριάδας· καὶ ἀργυρίου λίτραι ἑπτακόσiai χιλιάδες, ἕκ τε τῶν ἀνηλωμένων ἀρχόντων ἕκ δημευσίμων, καὶ ἕκ τοῦ βασιλέως Ἀνθεμίου.

Candidus historicus refert a Leone Lanione in bellum adversus Vandalos infinitam pecuniam erogata fuisse. Fuerunt enim, testibus illis qui eam tractarunt, per praefectos numerata auri pondo quadraginta septem millia: argenti vero septingenta millia, quum ex bonis publicatis, tum ab Imperatore Anthemio.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΗΣ
Ν Ο Ν Ν Ο Σ Ο Υ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

EX HISTORIA
NONNOSI
EXCERPTA.

Ἀνεγνώσθη Nonνόσου ἱστορία· ἐν ἣ διαλαμβάνεται πρεσβεία αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνοὺς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνῶν, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη. Ἰουστινιανὸς δὲ τὸ τηρικαῦτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἐχρημάτισε Κάισος, ἀπόγονος Ἀρέθα, καὶ αὐτοῦ φυλάρχου γεγενημένον, πρὸς ὃν ὁ Nonνόσου πάππος ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίον τότε βασιλεύοντος ἀποσταλεῖς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐσπέισατο. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Nonνόσου, (Ἀβράμης δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα,) πρὸς Ἀλαμούνδαρον φύλαρχον Σαρακηνῶν, ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμόστρατον καὶ Ἰωάννην, νόμῳ πολέμου συλληφθέντας, ἀνεσώσατο. Ἰουστίνῳ δὲ τῷ βασιλεῖ τὴν τῶν στρατηγῶν διηκονεῖτο ἀνάρθρ-

Lecta est Nonnosi historia, qua legationem suam complectitur ad Aethiopas et Homeritas atque Saracenos susceptam, populos tum potentissimos: et ad alias item Orientis gentes. Iustinianus Romanum tum imperium tenebat. Praefectus vero Saracenorum Caisus erat, Arethae nepos: qui et ipse praefectus fuit, ad quem Nonnosi avus ab Anastasio Imperatore legatus fuerat, et pacis foedera saaxerat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramo nomen, ad Alamundarum, praefectum Saracenorum, orator aliquando profectus, duos Romanorum duces, Timostratum et Ioannem, belli iure captos, una liberavit: Iustino Imperatori in ducibus his liberandis subserviens. Porro Cai-

σιν. ὁ μὲντοι Καῖσος, πρὸς ὃν ἐστέλλετο Νόννος, δύο γε-
 νῶν ἤγετο τῶν παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπισημοτάτων, Χινδη-
 τῶν καὶ Μααδητῶν. πρὸς τοῦτον δὴ τὸν Καῖσον καὶ ὁ Νο-
 νόσου πατήρ, πρὶν ἢ Νόννον πρεσβεύειν αἰρεθῆναι, Ἰου-
 5στινιανοῦ πέμποντος, ἀπέσταλτο, καὶ εἰρηνικὰς ἔθετο σπον-
 δάς· ὥστε καὶ τὸν υἱὸν Καῖσου (Μαυίας δὲ ἐκαλεῖτο) ἄμ-
 ρα λαβεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσει.
 μεθ' ὃν χρόνον ἐπρεσβεύσατο Νόννος ἐπὶ δυσὶ τούτοις·
 Καῖσον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν καὶ πρὸς τὸν τῶν
 10 Αὐξουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα· Ἐλεσβαῆς δὲ τότε ἐκράτει
 τοῦ ἔθνους καὶ πρὸς τούτοις καὶ εἰς τοὺς Ἀμερίτας παρα-
 γενέσθαι. ἡ δὲ Αὐξουμις πόλις ἐστὶ μεγίστη, καὶ οἷον μη-
 τροπόλις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας· κεῖται δὲ μεσημβρινωτέρα καὶ
 ἀνατολικωτέρα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. ὁ δὲ Νόννος πολλὰς
 15 μὲν ἐπιβουλὰς ἔθνῶν ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων χαλεπότη-
 τας παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ πολλὰς δυσχωρίας καὶ ἀπορίας
 πολλάκις περιπεσὼν, ὁμως καὶ τὰ δόξαντα ἔξετέλεσεν, καὶ
 σῶος τῇ πατρίδι ἀποδίδεται.

Ἵτι Καῖσος, Ἀβράμου πάλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσαντος,
 20 πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν φυλαρχίαν
 Ἀμβρο καὶ Ἰεζίδω τοῖς ἀδελφοῖς διανεμάμενος, αὐτὸς τὴν
 Παλαιστινῶν ἡγεμονίαν παρὰ βασιλέως ἐδέξατο, πληθὺς πολῶν
 τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

sus, ad quem Nonnosus missus, duabus praeerat gentibus apud Sa-
 racenos clarissimis, Chindinis et Maadenis. Ad quem ipsum Cai-
 sum Nonnosi quoque pater, antequam haec Nonnoso legatio manda-
 retur, a Iustiniano missus est, pacisque foedera ita instituit, ut
 Caisi filium, Maviam nomine, obsidem acceperit, et Byzantium ad
 Iustinianam adduxerit. Post quem duplici Nonnosus nomine lega-
 tus missus est: ut Caisum, si posset, ad Imperatorem adduceret:
 et ad Auxumitarum regem, cui genti Elesbaas tunc praeerat, itemque
 ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi
 Aethiopiae totius metropolis, magis ad meridiem et orientem ver-
 gens, quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium
 superatis insidiis ferarumque periculis praeter viae incommoda mul-
 taque discrimina, in quae saepenumero incidit, tamen quae voluit
 perfectit, et salvus est patriae redditus.

Caisum refert, misso iterum Abramo ad illum legato, Byzantium
 profectum esse, suamque praefecturam Ambro et Iezido fratribus
 divisisse: ipsum vero Palaestinae praefecturam ab Imperatore admini-
 strandam suscepisse, infinitamque hominum subditorum secum mul-
 titudinem duxisse.

"Ὅτι τὰ σανδάλια, φησί, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοί, καὶ τὸ φακιόλιον φασώλιν.

"Ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλείστοι, οἳ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι, καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηγῶν ὄρων ἐπέκεινα, ἱερὸν τι χωρίον νομίζουσιν, ὅτι οὐδὲ θεῶν ἀνεῖ-5 μένον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον δίσ- ῶν τὴν μὲν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν μὴν ὄλος μετρεῖ παρα- τείνων, σχεδὸν που τοῦ ἔαρος κατὰ τὸ μέσον τελουμένην, ὅτε τὸν ταῦρον ὁ ἥλιος ἐπιπορεύεται. ἡ δὲ ἕτερα πανήγυρις δυοὶ μῆσι παρατείνεται. μετὰ θερρινᾶς τροπᾶς ἄγουσι ταύ-10 τὴν. ἐν ταύταις, φησί, ταῖς πανηγύρεσιν πᾶσαν ἄγουσιν εἰρήνην, οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνδημοῦντας ἀνθρώπους. φασὶ δὲ ὅτι καὶ τὰ θηρία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πρὸς ἄλληλα. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ παραδόξα καὶ μύθωνι5 οὐδὲν διαλλάττοντα.

"Ὅτι διεστηκέναι φησί τὴν Ἄδουλιν τῆς Αὐξουμέως πεντε- καίδεκα ἡμερῶν ὁδόν, ἀπιοῦσι δὲ εἰς τὴν Αὐξουμιν Νοννόω τε καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν μέγιστον ἐφάνη θέαμα περὶ χωρίον Ἄσιν προσονομαζόμενον· κείται δὲ ἡ Ἄσιν ἐν μέσῳ τῆς τε τῶν Αὐξουμιτῶν καὶ τῆς τῶν Ἄδουλιτῶν πόλεως· ἐλεφάντων πλη- θος οὐκ ὀλίγον, ἀλλὰ σχεδὸν ὡς χιλιάδων πέντε· ἐνέμοντο δὲ οὗτοι οἱ ἐλέφαντες ἐν πεδίῳ μεγάλῳ, καὶ πελάζειν αὐτοῖς οὐ-

Quae nunc σανδάλια dicta, ἀρβύλας appellasse veteres ait: ἐτ φακιόλιον φασώλιν.

Saracenorum, ait, plerique, tam qui in Phoenicone, quam qui ultra Phoeniconem et Taurenos, quos vocant, montes degunt, locum quendam pro sacro habent, alicui Deorum consecratum, quo bis quotannis conveniunt. Horum conventuum ipsorum alter mensem durat integrum, ad medium fere ver, quando Tauri signum sol in Zodiaco tenet: alter vero in duos alteros menses extenditur agiturque post aestivum solstitium. In his, ait, conventibus, summa viget tranquillitas, non solum inter ipsos, sed et cum omnibus advenis. Quin etiam feras cum hominibus, non tantum inter se, pacate tunc degere fabulantur. Narrat et alia multa inopinata et fabulis non absimilia.

Adulin scribit ab Auxumi quindecim itinere dierum distare. Proficiscenti vero Auxumin Nonno cum suis maximum hoc obiectum spectaculum ad regionem Auen dictam, quae media est inter Auxuminet Adulin urbes: elephantorum nimirum vis non modica, immo millia ferme quinque. Pascebant hi elephanti maximo in campo,

δενὶ τῶν ἄγγωρίων ἦν εὐκόλον, οὐδὲ εἶργειν τῆς νομῆς. τοῦτο μὲν οὖν μεταξὺ τὸ θέαμα αὐτοῖς προσεγεγόνει.

Χρῆ δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς κράσεως τῶν ἁέρων εἰπεῖν, οἷα ἀπὸ τῆς Αὔης ἐπὶ τὴν Αὐξουμιν διαδέχεται. ἐναντίως γὰρ 5 περὶ τε θέρους καὶ χειμῶνα διέκειται. τοῦ γὰρ ἡλίου τὸν καρκίνον τε καὶ λέοντα καὶ πυρθένον διερχομένου, μέχρι μὲν τῆς Αὔης, ὡσπερ καὶ παρ' ἡμῶν, θέρους τε καὶ ξηρότης διακρατεῖ τὸν ἁέρα· ἀπὸ δὲ τῆς Αὔης ἐπὶ τὴν Αὐξουμιν καὶ τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν χειμῶν ἐπίκειται σφοδρός· οὐ δι' ὅλης 10 ἡμέρας· ἀλλὰ γὰρ ἀπὸ μεσημβρίας ἀρχόμενος ἐκείστοτε, συννεφῆ τε τὸν ἁέρα ποιῶν, καὶ ὄμβροις ῥαγδαίοις τὴν χώραν ἐπικλύζων. τηρικαῦτα δὲ ἄρα καὶ ὁ Νεῖλος πολὺς ἐπέφην Αἴγυπτον ἐρχόμενος κελαγίζει τε καὶ καταρδαι τὴν γῆν. 15 ὅτε δὲ ὁ ἥλιος τὸν αἰγόκερῶν τε καὶ ὕδροχόον καὶ ἰχθύας ἐπιπορεύεται, ἀνάπαλιν ὁ ἀήρ τοῖς μὲν Ἀδουλίταις μέχρι τῆς Αὔης ὄμβροις ἐπικλύζει τὴν χώραν· τοῖς δὲ ἀπὸ τῆς Αὔης μέχρι Αὐξουμέως καὶ τῆς ἄλλης Αἰθιοπίας θέρους τε, καὶ τὰ ὄρατα τηρικαῦτα τούτοις ἢ γῆ παραδίδωσιν.

Ὅτι ἀπὸ τῆς Φαρσᾶν πλέοντι τῆ Nonnosῶ, ἐπὶ τὴν 20 δεσχάτην τῶν νήσων κατητηκότι τοιόνδε τι συνέβη, Θαῦμα καὶ ἀκούσαι. ἐνέτυχε γὰρ τισι μορφὴν μὲν καὶ ἰδέαν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος καὶ μέλασι τὴν χροᾶν· ὑπὸ δὲ τριχῶν δεδασυσμένοι δια παντός τοῦ σώματος εἶποντο δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ γυναῖκες παραπλήσι-

propiusque accedere nemini incolarum facile erat, neque pasta prohibere. Hoc illis interim spectaculum occurrit.

De coeli quoque constitutione dicere oportet, quae est ab Aue ad Auxumin: contra enim aestas illic et hiems accidit. Nam sole Cancrum, Leonem et Virginem obeunte, ad Auen usque, uti et nobis, aestas est summaque coeli siccitas. At ab Aue Auxumin versus et reliquam Aethiopiā hiems est vehemens, non integro quidem illa die, sed quae a meridie semper et ubique incipiens, coactis nubibus aërem obducat, et horrendis imbribus oram illam inundat. Quo etiam tempore Nilus late Aegyptum pervadens, maris in modum terram irrigat. Cum autem sol Capricornum, Aquarium et Pisces perambularet, aër viceversa Adulitis Auen usque imbribus regionem inundat, iis vero, qui ab Aue Auxumin ceteramque Aethiopiā versus iacent, aestas est, et maturos iam fructus terra praebet.

Naviganti a Pharsa Nonnoso et ad extremam usque insularum delato, tale quid occurrit vel ipso auditu admirandum. Incidit enim in quosdam forma quidem et figura humana, sed brevissimos, et cutem nigros, totumque pilosos corpus. Sequebantur viros aequales feminae,

Dexippus, Eunapius etc.

αι, και παιδάρια ἔτι βραχύτερα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν γυμνοὶ δὲ ἦσαν ἅπαντες· πλὴν δέρματί τινι μικρῷ τὴν αἰδῶ περιεκύλυτον οἱ προβεβηκότες ὁμοίως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. ἄγριον δὲ οὐδὲν ἐπεδείκνυτο οὐδὲ ἀνήμερον· ἀλλὰ καὶ φωνὴν εἶχον μὲν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον δὲ παντάπασιν τὴν διάλεκτον τοῖς τε περιοίκοις ἅπασιν καὶ πολλῶν πλέον τοῖς περὶ τὸν Νόννοσον. διέζων δὲ ἐκ θαλαττίων δατρέων καὶ ἰχθύων τῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν νῆσον ἀπορρίπτομένων θάρσος δὲ εἶχον οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ ὀρώντες τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπους ὑπέπτηsson, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ μείζω τῶν θηρίων. 10

et pueri adhuc breviores. Nudi omnes agunt, pelle tantum brevi ad-
ultiores verenda tecti, viri pariter et feminae; agreste nihil neque
efferum quid prae se ferentes. Quin et vox illis humana, sed omni-
bus, etiam accolis, prorsus ignota lingua, multoque amplius Non-
nosi sociis. Vivunt marinis ostreis et piscibus e mari ad insulam
proiectis. Audaces minime sunt, ut nostris conspectis hominibus,
quemadmodum nos visa ingenti fera, metu percussis fuerint.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΗΣ,
ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

EX HISTORIA
THEOPHANIΣ
EXCERPTA.

Ἀνεγνώσθη Θεοφάνους Βυζαντίου ἱστορικῶν λόγοι δέκα. P. 21
ἄρχεται δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου τοῦ
συστάντος μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν σπονδῶν, ὡς Ἰουστινιανὸς
ὁ βασιλεὺς καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν ἀλλήλοις ἔθεντο. ἔλυσε
5 δὲ Χοσρόης τε αὐτὸς, καὶ Ἰουστίνος, διάδοχος Ἰουστινιανοῦ
καταστάς, δευτέρου ἔτους τῆς ἀρχῆς αὐτῷ περαιουμένου.
ἀρχόμενος δὲ ἐντεῦθεν τῆς ἱστορίας κάτεισι μέχρι δεκάτου
ἔτους αὐτοῦ τοῦ πολέμου. μέμνηται δὲ ἐν τῷδε τῷ πρώτῳ
τοῦ βιβλίου λόγῳ καὶ τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν ἱστορῆσαι. οὐ
10 μὴν ἀλλὰ δῆλός ἐστιν, ὡς καὶ ἐφεξῆς τῶν δέκα λόγων ἐτέ-
ρους συνέταξε. διῆξεισι δὲ ἐν μὲν τῷδε τῷ λόγῳ, ὅπως αἱ
σπονδαὶ συνεχύθησαν Ἰουστίνου μὲν διὰ Κομεντιόλου Σου-

Lecti sunt Theophanis Constantinopolitani historiarum libri decem,
quorum primus initium ducit ab illo Persico bello, quod ruptis
iam foederibus his exortum est, quae Iustinianus Imperator et Chos-
roës, Persarum rex, invicem constituerant. Solverat ea Chosroës ip-
se, et Iustinus, Iustiniani iam successor, exeunte altero imperii an-
no. Hinc ergo narrationem auspicatus, pergit porro ad annum us-
que belli decimum. Meminit vero hoc ipso primo voluminis libro,
scripsisse quoque se quae sub Iustiniano gesta sunt, imo et plu-
res cum decem hisce subiunxisse libros, satis manifeste apparet.
Narrat autem hoc libro, qua ratione pacta conventa sint dissoluta,
cum Iustinus per Comentiolum Suaniam a Chosroë repeteret, ipse

Βανίαν παρὰ Χοσρόου ἀπαιτοῦντος, αὐτοῦ δὲ ἑποτιθεμένον, οὐ μέντοι διδοῦντος ὅπως τε ἡ Μεσοποταμία πῦσα ἐσειόθη, προοίμιον τῶν ἐπελευσομένων κακῶν γενομένην.

Ἔστι τὰ πρὸς εὐρον ἄνεμον τοῦ Ταναΐδος Τοῦρκοι νέμονται οἱ πάλοι Μασσαγέται καλούμενοι, οὓς Πέρσαι οἰκείας γλώσση Κερμιχίωνάς φασι. καὶ αὐτοὶ δὲ ἐν τῷ τότε δῶρα καὶ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Ἰουστινον ἔστειλαν, δεόμενοι μὴ ὑποδέξασθαι αὐτὸν τοὺς Ἀβάρους. ὁ δὲ τὰ δῶρα λαβὼν καὶ ἀντιφιλοφρονησάμενος, ἀπέλυσεν εἰς τὰ οἰκεία. τοῖς δὲ Ἀβάροις ὕστερον ἐλθοῦσιν, καὶ Παννονίαν οἰκῆσαι καὶ εἰ-10
P. 22 ρήνης τυχεῖν δεομένους, διὰ τὸν πρὸς τοὺς Τούρκους λόγον καὶ τὰς συνθήκας οὐκ ἐσπέισατο.

Ἔστι τὴν τῶν σκωλήκων γένεσιν ἀνήρ Πέρσης, βασιλεύοντος Ἰουστινιανοῦ ἐν Βυζαντίῳ ὑπέδειξεν, οὕτω πρότερον ἐγνωσμένην Ῥωμαίοις. οὗτος δὲ ἐκ Σηρῶν ὄρηθεὶς ὁ Πέρσης, τὸ σπέρμα τῶν σκωλήκων ἐν νάρθηκι λαβὼν μέχρι Βυζαντίου διεσώσατο, καὶ τοῦ ἔαρος ἀρξαμένου ἐπὶ τὴν τροφὴν τῶν συκαμίνων φύλλων ἐπαρῆκε τὰ σπέρματα· τὰ δὲ τραφέντα τοῖς φύλλοις ἐπτεροφύησέ τε καὶ ἄλλα εἰργάσατο. ὡν τὴν τε γένεσιν καὶ τὴν ἐργασίαν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ὕστερον τοῖς Τούρκοις ὑποδείξας ἐδάμβησεν. οἱ γὰρ Τοῦρκοι τότε τὰ τε Σηρῶν ἐμπόρια καὶ τοὺς λιμένας κατεῖχον ταῦτα δὲ πρὶν μὲν Πέρσαι κατεῖχον· Ἐφθαλάνου δὲ τοῦ

vero verbo quidem promitteret, non tamen re praestaret. Refert et in tota Mesopotamia terram movisse, initium nimirum calamitatum, quae subsecutae sunt.

In Oriente ad Tanaim Turci degunt, qui Massagetae antiquitus dicti, a Persis sua lingua Kermichiones appellantur. Hi tempestate hac legatos cum muneribus ad Iustinum Imperatorem legarunt, ne Avaros reciperet, obsecrantes. Ille munera libenter accepit, omnique adeo benevolentiae atque humanitatis genere complexus, donum remisit. Cumque Avari mox accessissent, qui Pannoniam habitare, paceque frui Romanorum precabantur, ob datam Turcis fidem pactasque condiciones repulsam tulerunt.

Bombycum originem homo quidam Persa, Iustiniano imperante, Constantinopoli ostendit, nunquam antea Romanis cognitam. Hic Persa e Serum regione profectus vermium semen ferula inclusum, Constantinopolim saluum deportavit, ac vere ineunte in alimentum mori foliis semina imposuit: quae foliis nutrita, et in alas se induerunt, et mire coeperunt operari. Ergo bombycum ortum tendendique artificium cum post Turcis Iustinus Imperator ostendisset, vehementer obstupuerunt: nam Serum illi tum emporia portusque tenebant, quae Persae prius tenerant. Ephthalanus enim, Ephthalitarum

Ἐφθαλιτῶν βασιλέως, ἐξ οὗ καὶ τὸ γένος ἔαχε τὴν κλησιν, Περὸζην καὶ Πέρσας νικήσαντας, ἀφηρέθησαν μὲν τούτων οἱ Πέρσαι, δεσπόται δὲ κατέστησαν Ἐφθαλίται. οὓς μικρῷ ὕστερον μάχῃ νικήσαντες Τοῦρκοι ἀφείλον ἐξ αὐτῶν καὶ 5 ταῦτα. Ἰουστίνος δὲ Ζήμαρχον ἐς τοὺς Τοῦρκους πρέσβιν ἀπέστειλεν, ὃς καὶ λαμπρῶς ἐστίασας τε τοὺς Τοῦρκους, καὶ ἐς τὰ μάλιστα φιλοφρονηθεὶς, ἐς τὸ Βυζάντιον ἐπαγγέει. διὸ καὶ ὁ Χοσρόης ἐπ' Αἰθίοπας, φίλους ὄντας Ῥωμαίοις, τοὺς πάλαι μὲν Μακροβίους, νῦν δὲ Ὀμηρίτας καλουμένους, ἐ- 10 στροτάεινσε καὶ τὸν τε βασιλέα τῶν Ὀμηριτῶν Σανατούρκην διὰ C Μιράνους τοῦ Περσῶν στρατηγοῦ ἐξώγησε, τὴν τε πόλιν αὐτῶν ἐξεπόρθησε, καὶ τὸ ἔθνος παρεστήσατο. διέξεισι δὲ καὶ ὅπως Ἀρμένιοι ὑπὸ Σουρήνου κακούμενοι, καὶ μάλιστα περὶ τὴν εὐσέβειαν, τὸν τε Σουρήναν ὁμοφρονήσαντες διὰ Οὐάρ- 15 δάνου, οὗ τὸν ἀδελφὸν Μανουήλ ἐτύγγαεν ἀγέλων, καὶ δι' ἑτέρου τινὸς Οὐάρδου ἀνεβλον, καὶ Περσῶν ἀποστάτες Ῥωμαίοις προσεχώρησαν, τὸ Δούβιος τὸ πόλισμα, ἐν ᾧ κα- τῶκουν, ἀπολιπόντες, καὶ πρὸς τὰ Ῥωμαίων ἦδη γενόμενοι. καὶ τοῦτο μάλιστα γέγονε τῆς τῶν Περσῶν πρὸς Ῥωμαίους 20 σπονδῶν καταλύσεως αἷτιον. ἀπέστησαν δὲ παραυτίκα καὶ Ἰβηρες, καὶ προσεχώρησαν Ῥωμαίοις, Γοργένους αὐτῶν ἡγε- D μονεύοντος. ἦν δὲ τῶν Ἰβήρων τότε ἡ Τίφιλις μητρόπολις. Ὅτι Μαρκιανὸς ὁ τοῦ Ἰουστίνου τοῦ βασιλέως ἐξάδελ-

rex, a quo et appellationem universum genus traxit, Perozen et Persas cum vicisset, submoti his locis Persae, rerum vero potiti sunt Ephthalitae: quos post paulo Turci proelio superantes, his etiam finibus pepulerunt. Iustinus Zemarchum ad Turcos legatum misit: qui et publice eos epulis excipiens, omnique adeo officii genere exceptus Constantinopolim remissus est. Quamobrem etiam Chosroës in Aethiopas, amicos populi Romani, olim Macrobios, nunc Homeritas appellatos, expeditionem suscepit, regemque Homeritarum, Sanaturcen, opera Meranis, Persarum ducis, vivum cepit, urbeque eorum direpta, incolas subiugavit. Armenii a Surena male accepti, maxime in pietatis religionisque negotio, Surenam, coniuratione facta per Vardanum, cuius fratrem Manuelem ille interfecerat, et alium quendam Vardum occiderunt, et a Persis deficientes ad Romanos transiere, relictoque oppido, quod incolebant, Dubii nomine, in Romanorum regionem commigrarunt, atque haec ipsa potissimum causa Persis fuit rumpendi foederis induciarumque cum Romanis. Desciverunt post hos statim etiam Iberes, et Gorgene ipsos ducente, ad Romanos transierunt. Metropolis autem Iberorum Tiphilis tunc erat.

Marcianus, Iustini Imperatoris patruelis, Orientis dux iam re-

φος, τῆς ἑω χειροτονηθεὶς στρατηγός, εἰς τὸν πρὸς Χοσρόην πόλεμον ὀδύω ἔπει τῆς Ἰουστινίου βασιλείας ἔξαποστέλλεται. Ἰωάννης δὲ ὁ τῆς Ἀρμενίας στρατηγός, καὶ Μιράνης ὁ τῶν Περσῶν, ὁ καὶ Βαραμαάνης, τὴν στρατείαν συνήθροίζον. καὶ τοῖς μὲν Ἀρμενίοις συνεμάχον Κόλχοι, Ἀβασγοί, καὶ Σα-5 ρώης ὁ Ἀλανῶν βασιλεύς. τῷ δὲ Μιράνη Σάβιροι καὶ Δαγάνες καὶ τὸ Διλμαϊνὸν ἔθνος. πολεμήσας δὲ ὁ Μαρκιανὸς τὸν Μιράνην περὶ τὴν Νισιβηνῶν πόλιν, αὐτὸν μὲν εἰς φρυγὴν ἔτρεψεν, ἀνέλε δὲ ἐν τῇ μάχῃ χιλίους καὶ διακοσίους, καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν ἑβδομήκοντα. Ῥωμαίων δὲ ἄν-10 δρες ἀνῆρέθησαν ἑπτὰ. ἐπολιόρκει τε ἤδη καὶ τὸ τῶν Νισιβηνῶν τεῖχος. Χοσρόης δὲ ταῦτα μαθὼν, τεσσαράκοντα μὲν χιλιάδας ἵππέων, πεζῶν δὲ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν, συναγείρας, ἠπειγέτο βοηθεῖν καὶ πολεμεῖν Ῥωμαίους. ἐν τούτῳ δὲ δια-15 βάλλεται ὁ Μαρκιανὸς τῷ βασιλεὶ ὡς ἐρῶν τυραννίδος, καὶ ὁ βασιλεὺς πεισθεὶς αὐτὸν μὲν παρέλυσε τῆς ἀρχῆς, Θεόδωρον ἀντικαταστήσας τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ παῖδα, Τζίρον ἐπίκλην. ἀταξίας δὲ διὰ ταῦτα συμβάσης, τῆς τε πολιορκί-18 ας Ῥωμαῖοι ἀπέσχοντο, καὶ Χοσρόης τὸ Δύρας πολιορκή-20 σας παρεστήσατο.

nuntiatus, in expeditionem adversus Chosroën octavo imperii Iustini anno missus est. Ioannes vero, Armeniae dux, et Meranes Persarum, qui et Baramaanes, exercitum colligebant. Et Armeniis quidem socios se coniunxerunt Colchi, Abasgi et Sarioës, rex Alanorum: Meranae vero Sabiri et Daganes et Dilmaina gens. Marcianus ad Nisibenorum urbem, signis collatis, Meranem in fugam convertit: eoque proelio mille et ducentos cecidit, vivos cepit septuaginta, Romanis septem dumtaxat desideratis. Mox Nisibenorum moenia obsidione cinxit. Chosroës, re mature cognita, quadraginta equitum millia, peditum vero amplius centum conducens, auxilium ferre et cum Romanis configere properavit. Interea loci apud Imperatorem Marcianus affectati imperii accusatur, et calumniae fidem adhibens Iustinus, exercitus eum imperio submovit, Theodorumque, Iustiniani filium, Tzirum cognomento, suffecit. Hinc turbatis rebus Romani quoque obsidionem solverunt, et Chosroës Daras, oppugnata-20 tam urbem, vi cepit.

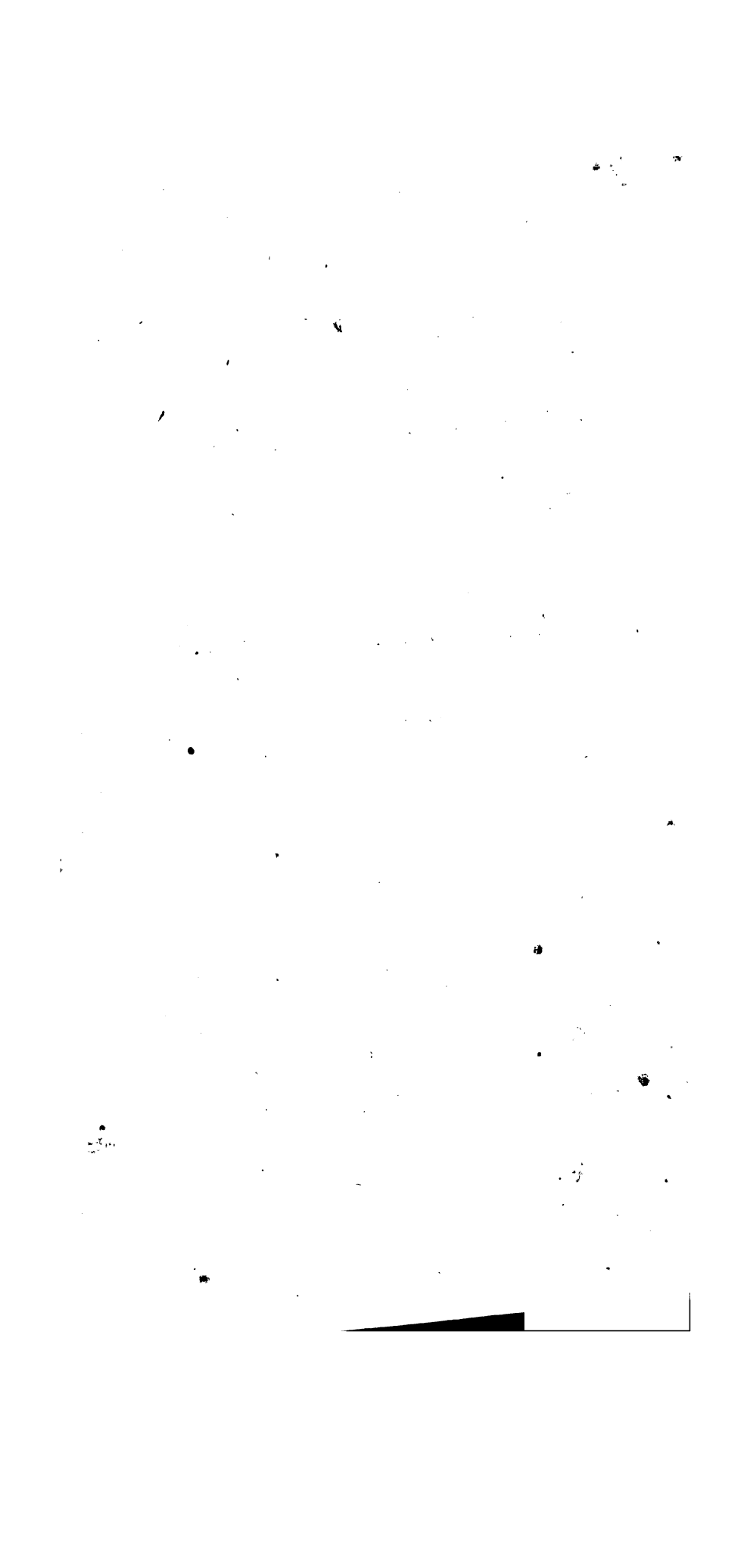

ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΓΑΖΑΙΟΥ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ.

PRISCIANI CAESARIENSIS

PANEGYRICUS.

Π Ρ Ο Κ Ο Π Ι Ο Υ
Σ Ο Φ Ι Σ Τ Ο Υ Γ Α Ζ Η Σ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΝ.

PROCOPII
ORATORIS URBIS GAZAE
PANEGYRICUS
IN IMPERATOREM ANASTASIUM.

ARGUMENTUM.

Prooemium (1). Laudes Epidamni, unde Anastasio origo (2). Eius mores, virtutes, educatio (3. 4). Fauste imperium capessit (5. 6). Vincit Arabes orientis provincias infestantes (7). Sui quoque imperii seditiosos populos et praecipue Isauros coërcet, victis deinde parcat (8—10). Pace aequae ac bello praestat (11). Iustissimus et ipse iudex et in eligendis iudicibus iustus (12). Crudele chrysaegyri vectigal tollit (13). Aristidem et Pisistratum aequitate circa vectigalia superat (14). Circi spectacula et crudelia et obscoena removet (15. 16). Magna eius in singulas urbes beneficia (17). Hierapolitanis aqua carentibus aquaeductum aedificat (18). Caesareae portum deficiente instaurat (19). Alexandriae pharum labantem firmat (20). Murum ducit a Ponto Euzino usque ad Propontidem (21). Civibus clemens, timendus hostibus, morum emendator (22). Ipse moribus castissimis, una coniuge contentus (23). Excellentes antiquitatis homines superat omnes, et singulas singulorum virtutes coniungit (24). Comparatur cum Cyro (25), Agesilao (26), Alexandro et Philippo (27). Peroratio (28—30).

α. Ἦδη μὲν, ὦ κράτιστε βασιλεῦ, πᾶσα πόλις ἐπὶ σοὶ φρονοῦσα, καὶ τοῖς σοῖς τροπαίοις ἀβρυνομένη, καὶ τὴν

1. Iam quidem, optime Imperator, tota urbs propter te superbiens, ac tuis tropaeis luxurians, et felicitatem suam qualis sit usu

εὐδαιμονίαν ὄντως ἦτις ἐστὶ μαθούσα τῇ πείρᾳ, πάντα τρόπον μηχανωμένη μὴ κατόπιν ὀφθῆναι τῶν δωρεῶν, ἀμοιβῆς ἀπορεῖ τοῖς ἔργοις ἀμιλλωμένης· καὶ τὸν εὐεργέτην ἐντεῦθεν μᾶλλον θαυμάζει δι' ὧν εὐ ποιεῖ, τῶν εὖ παθόντων νικῶντα τὰς ἀμοιβὰς. πρόπων γὰρ οὗτος βασιλεῖ κόσμος, μετὰ τῶν πολεμίων καὶ τοὺς ὑπηκόους νικᾷ, τοὺς μὲν τοῖς ὕπλοις, τοὺς δὲ τῷ πλήθει τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν, ἀμφοτέρους δὲ ταῖς ἀρεταῖς. ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις, διὰ τῆς εἰκόνας αὐτὸν ἀπολαβοῦσα τὸν εὐεργέτην, ὥσπερ τις δεινὸς ἐραστής, ἀνίσταται πρὸς τὴν θέαν, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν ἐγείρει· καὶ πα-10 τῆρ παιδὶ παραστάς καὶ πρεσβύτης νέῳ ἦκε καὶ δείκνυσι, καὶ σκιροῦσιν ἅμα τῇ θέα. ἴσως μὲν οὖν δόξω μόνος παρὰ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τηλικούτον ὄγκον πραγμάτων ἵναί, καὶ το-15 σοῦτον εἶναι μοι θράσος, ὥστε καὶ θεάτρον μέσος ἀνέστηκα, καὶ τολμῶ τι λέγειν, κἂν ἀπειλῇ τις οὐ παύσομαι. τὸ δὲ15 οὐχ οὕτως ἔχει· ὅλη δὲ πόλις ἀνθ' ὧν εὐ πάσχει πρὸς ἀμοιβὴν κινεῖται δικαίαν· καὶ καθ' ἕκαστον ἄνδρα λέγειν οὐχ ἱκανὸν ἡγουμένη τὸν χρόνον, κοινῇ πάντες ψήφῳ τῇ τοῦ ῥήτορος ἀρκοῦνται φωνῇ· ὁ γὰρ ὑπὲρ πόλεως προβεβλημένος τῷ λόγῳ, μιᾷ γλώττῃ τὰς ἀπάντων ὑποκρίνεται γνώμας. ἐκ20 δὲ τούτων θαρσύνει τὸ ἅμα καὶ δεδιέναι μὴ παραλόγως συμβαίνει· ὅτι μὲν γὰρ τὸ τῶν πραγμάτων, ταπεινὸν οὐδὲν ἐφελκόμενον, εἰς ὕψος ἐπαίρει τὸν λόγον, καὶ τῷ λέγοντι

experta, omni ratione contendens dona exaequare, quaerit, quomodo beneficia repenset gratia referenda, ideo vel maxime te admirans, quod munificentia tua ab iis, in quos eam contulisti, repensari nequeat. Is enim ornatus principe dignus est, una cum hostibus etiam subditos superare, illos armis, hos multitudine honorum, utrosque virtutibus. Nostra vero urbs, quae, benefactoris imagine posita, ipso praesente fruitur, quemadmodum vehemens amator, conspecto quae diligit, surgit, omnisque aetatis homines excitat, et pater pueri et senex iuveni cum ostendit, et omnes simul spectaculo exsultant. Ac fortasse quidem videbor unus praeter ceteros ad tam immensam rerum laudem me convertere, tantaque audacia instigari, ut vel medio ex theatro surrexerim, et recitare quidquam audeam, et quamvis minetur aliquis ab incepto non desistam. Verum hoc non est ita, sed tota urbs ad meritam pro benefactis gratiam referendam movetur; quae cum tempus non sufficere existimet ut pro se quisque dicat, unanimi omnes sententia oratoris voce contenti sunt: is enim ad dicendum pro urbe electus, una voce omnium cogitata exprimit. Inde autem, mira res, simul et bono me animo esse et timere, accidit: quod enim facta, quae nihil humile continent, in sublime attollunt orationem, et dicenti expedita sunt, magnum hoc est et

πρὸς εὐπορίαν καθίσταται, μέγα τούτο καὶ λαμπρὸν εἰς εὐ-
 τυχίαν ἐμοί· δέδοικα δὲ μὴ τῇ λίαν ὑπερβολῇ καὶ τῷ πλη-
 θει τῶν ὑπαρχόντων καταπλαγείς, οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσομαι
 τοῖς παροῦσιν, εἰς ἀφωρίαν μεταβάλλω τὸν πλοῦτον, καὶ
 ἄπορούμενος στήσομαι. ὥσπερ ἐν λειμῶνι τερπνῷ καὶ ποι-
 κίλῃ παρεχομένῳ τὴν θεῖαν, πάντα μὲν εἰς κύλλος ὀρᾷται·
 ὁ δὲ θεατῆς, πάντων ὁμοίως εὐφραινότων, οὐκ ἔχων ὅ,τι
 προτιμῆσει καὶ δρέψεται, πάντων ὁμοίως ἀπεχόμενος ἔστη-
 κεν. οὐ μὴν ἀλλὰ, καίπερ τούτων οὕτως ἐχόντων, πάντα
 10 τολμῶντες οἱ λόγοι καὶ νῦν ὁμοίως θρασύνονται, καὶ πηδῶ-
 σιν ἀτάκτως, καὶ ὥσπερ ὑφ' ἡδονῆς βυκχεύοντες πάρεσι,
 τύχῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ θαρρόσυντες, καὶ τῶν μελλόντων οὐδὲν
 λογιζόμενοι. ὅθεν τολμήσομέν τι καὶ παρὰ δύναμιν, ἀρκού-
 σαν εἰς συγγνώμην τὴν προθυμίαν προβεβλημένοι.

15 β. Σοὶ γὰρ ὥσπερ ἡ τύχῃ καλῶς τὸ μέλλον μαντενο-
 μένη, πρέποντα πάντα παρέσχε τῇ Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ· καὶ
 πρῶτον, ὥσπερ ἔδει, χαρίζεται πατρίδα νικῶσαν τὴν τῶν
 ἄλλων εὐδαιμονίαν· τὴν γὰρ Ἐπίδαμνον ἄδουσι μὲν συγγρα-
 φεῖς, βοῶσι δὲ καὶ μετ' ἐκείνων αἱ φῆμαι, πόλιν ἐξ ἡπείρου
 20 προβεβλημένην εἰς θάλατταν, ὥσπερ ἐκάτερον τῶν στοιχείων
 οἰκουμένην, καὶ πλεονεκτοῦσαν οἷς φέρειν οἶδε γῆ τε καὶ θά-
 λαττα· πάρεσι γὰρ ἐπαῦθα καὶ νῆσον ἐκ μέρους οἰκεῖν καὶ
 ἡπειρώτας εἶναι, καὶ τῶν κατ' ἀμφοτέρα λυπηρῶν ἀφεστάναι,

20. ἐκάτερον cod., ἐκατέρων Villos.

splendidum, meque adiuvat: metuo autem, ne rerum abundantia et
 multitudine obstupefactus, dicendi materia uti nesciens, non eloqui
 divitias possim, atque consilii inops appaream. Sicut in prato iu-
 cundo et varium spectaculum praebente omnia quidem pulcra sunt
 aspectu: spectator autem, cum omnia simul delectent, nescius quid
 praeferat et decerpit, ab omnibus simul abstinens consistit. Sed
 quamquam res sic se habeat, oratio tamen ad omnia audax fiducia
 impleta est, et petulanter salit, et prae voluptate bacchatur, for-
 tunaque magis quam consilio confidens, quae futura sunt nihil cu-
 rat. Qua de causa audebimus aliquid supra vires, quae indulgentia
 egent, animi studio excusati.

2. Tibi enim Fortuna quasi futura bene prospiciens, omnia
 dedit quae Imperatorem Romanum decerent. Et primum, ut par
 erat, donavit patriam, quae aliarum terrarum felicitatem superaret:
 Epidamnum enim canunt scriptores, et cum illis clamans collaudat
 fama, urbem ex continente proiectam in mare, quasi utrumque ele-
 mentum habitantem, atque fruentem iis, quae proferunt mare et
 terra: licet enim ibi et insulam ex parte incolere et in continente
 vivere, et quae in utroque molesta sunt vitare, quae bona, iis plane

τῷ μὲν θατέρου ψιλῶς ἀπολαύειν· πρόκειται γὰρ ὡσπερ χεῖρα προβαλλομένη τοῖς ἐκ πελάγους, καὶ φιλανθρωπῶς αὐτοῖς ἀπαντῶσα· καὶ τὸν Ἴονίον τις ἐκπλέων προκύνπει τῆς νεῶς, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐπιστρέφεται, καὶ ἡδονῇ τῶν ὀρωμένων ἐστι-
 ᾶται τὴν θέα. αὐτόχθων Ἐπίδαμνος ἐντεῦθεν προῆλθε, καὶ τῇ πόλει τὴν ἐπωνυμίαν χαρίζεται, ὕστερον δὲ πρὸς ἔρωτα κινεῖ καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθειον, καὶ τῇ τῶν Ἑλλήνων ἀποικίᾳ ταύτην ἐκόσμη, οἷα δὴ μάντις τάχα καλῶς τὸ μέλλον εἰδὼς, ὡς δεῖ πάσης γῆς καὶ θαλάττης κοινὸν εὐεργέτην ἐντεῦθεν ἀναφανῆναι. οὐκοῦν εἰ τοὺς Ἀθηναίους αὐτόχθονας¹⁰ ἀκούων τεθαύμασας, πάρεστί σοι μετ' ἐκείνων φιλοτιμῆσθαι· εἰ τὴν Φαιάκων φιλανθρωπίαν ζηλοῖς, ἐντεῦθεν ἡ πόλις. ἔχει δὲ καὶ Κορινθίων τὸ γένος, καὶ τὴν Σπάρτης φιλοτιμίαν, καὶ πρόγονον Ἡρακλέα, καὶ δι' ἐκείνου τὸν ~~ἄνα~~.

natus c. γ. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῦ κρείττονος πρώται¹⁵
 A. C. 438 δῶρα δεξάμενος, οὐκ ἤσχυνας, μὰ Δία, γένος οὕτω λαμπρὸν καὶ διὰ πάντων ἀδόμενον· ἀλλὰ γὰρ ἀπέκρουσας τοὺς προλαβόντας· καὶ τοὺς ἄλλους νικῶντες τὰς ἀρεταῖς ἐπὶ σοῦ τὴν ἤταν μεταμανθάνουσι· καὶ νικῶνται νίκην ἡδίστην, καὶ ἦν ἂν εὐξαιντο πατέρες νικᾶσθαι. ἐκ τοιούτων γὰρ προελθῶν,²⁰ καὶ τραφεῖς ὡσπερ εἰκὸς τὸν οὕτω τοῖς πᾶσι νενικηκότα, καὶ προϊόντι τῷ χρόνῳ συναύξων τὰς ἀρετάς, πρέπειν ἡγού-

8. μέλλον Villois., μέλον cod. 13. φιλοτιμίαν Villois., φιτι-
 μίαν cod. 18. νικῶντες cod., νικῶν Villois.

frui. Iacet porro quasi manum porrigens a mari advenientibus, et amice eis obviam facta; et quisquis e mari Ionio navigat, e navi prospiciens se ad eam convertit, et voluptate e rebus, quas videt, animum pascit. Hic e terra Epidamnus ortus est, qui urbi nomen prae-buit; postea vero ad eius amorem commovit etiam Apollinem Pythium, Graecorumque colonia urbem ornavit; ut vates fortasse bene providens futura: oportere videlicet eum, qui omnes terras et mare beneficiis ornaturus esset, hic nasci. Si igitur Athenienses tanquam aborigines admiratus es, licet cum illis gloriari; si Phaeacum comitatem diligis, ab iis haec urbs originem habet: tenet etiam Corinthiorum genus, et Spartaee honoris cupiditatem, et inter maiores Herculem, et per hunc Iovem.

3. Haec et talia prima dona a numine cum accepisses, non dedecorasti, me Hercule, genus tam splendidum et ab omnibus celebratum, sed offecisti eorum, qui ante fuerunt, lumini: et qui alio virtutibus vincebant, a te superari discunt: et quidem vincuntur victoria suavissima, quomodo patres vinci optent. Talibus igitur prognatus et educatus, ut ei conveniebat qui omibus rebus tantopere superaret, et cum temporis progressu virtutes augens, decere

μενος ἀρίστου βίου καλὴν ὑποκείσθαι κρηπίδα, τῆς εὐσεβείας τὸ κτῆμα ἐλογίζου· ταῦτα προσετίθεις τῷ πόθῳ, μετῆλθας τῇ πείρᾳ, καὶ πρὸς ἄκρον ἠπείγου τοῦ πράγματος, καὶ θῦτον ἀφίξαι. εἰ κόμπος δὲ ταῦτα καὶ λόγων ἀλαζόνεια, πόθῳ τῆς ἀληθείας πεπλάνημαι. ἀλλὰ τούτων μάρτυρες οὐκ ὀλίγοι τινὲς ἢ φαῦλοι, καὶ οὓς ἂν τις παραγράψαι τὸ τῆς γνώμης μεμψάμενος· ἀλλὰ πόλις ὅλη, καὶ βασιλέων ἡ πόλις, ἐπὶ σοι βοῶσα· καὶ πρὸς ἱερῆος ἀνάγουσα σχῆμα· καὶ ἄπερ ἔμαρτύρει τοῖς ἔργοις βεβαιούσα τῇ ψῆφῳ. οὐχ οὕτως ἔνιομος βασιλείας ἀποτυχεῖ, τὴν ἱερωσύνην λαβὼν, καὶ θρασύτης οὐ βίου σώφρονος ταύτην καρπούμενος ἄθλον· καὶ νῦν μὲν ὄπλα φέρων, καὶ τελῶν εἰς Ἄρεος ὑπῆρέτας, νῦν δὲ, μεταμπισχόμενος καὶ σχήματος μεταβολῇ, καὶ θύων ἐξαίφνης καὶ βωμοῦς παριστάμενος.

15 δ. Σὺ δὲ μελλούσης βασιλείας προσῆκον προσιμίον καὶ πρόπευσαν μαρτυρίαν ταύτην ἐδέχου, καὶ ταῖς ἀρεταῖς ὀφειλόμενον τὸ γέρας ἀπειλήσας, ἀλλ' οὐ μέχρι τοῦ πράγματος, ἀλλ' ὅσον καὶ τὴν ἀξίαν δειχθῆναι τὴν σὴν, καὶ φυλαχθῆναι πρὸς μείζω ψῆφον καὶ κοινοτέραν εὐεργεσίαν, καὶ πᾶσιν ὕστερον δῆλον γενέσθαι, ὡς τὰ μέγιστα παρ' ἀνθρώποις, βασιλέως σχῆμα καὶ ἱερῆος γνώμην, εἰς ταυτὸν συλλαβῶν, ἄμφω

8. ἀνάγουσα Villois., ἀνήγου cod. 9. οὐχ ὡς Εὐμ. τ. βασ. ἀπέτυχες coni. N. — Cf. Pausaniam I. 38. 3.

existimans optimae vitae pulcrum fundamentum poni, id pietatis possessionem esse existimasti. Hoc tibi proponebas desiderio, petebas usu, et ad summum rei provehebaris; ac celerrime ad metam pervenisti. Si nugae haec sunt et verborum iactantia, multum a veritate aberravi. Sed horum testes mihi sunt, non pauci quidem et futiles, et quorum testimonium, ut vanorum hominum, aliquis impugnet, sed universa urbs, et quidem regum urbs, quae de te consentiebat: et ad sacerdotium te evehebat, et, quod re ipsa testabatur, suffragio confirmabat. Non ita Eumolpus, qui cum regnandi spe excidisset, sacerdotium arripuit, audaciae, non modestiae praesidium; modo armatus et Martis cultoribus annumeratus, modo veste et habitu mutato sacra subito faciens, et altaribus adstans.

4. Tu vero ut commodum primordium et honorificum testimonium futuri imperii sacerdotis munus accipiebas. Et virtutibus debitum honorem quidem, at rem ipsam non attigisti; cum id tantum fieret, quod satis esset, ut dignitas tua conspiceretur, te servato ad maius suffragium et benefacta quae latius paterent; atque ut omnibus postea constaret, quomodo coniunctis quae summa inter homines sunt, regis dignitate et mente sacerdotis, utrumque alterius adiectione altius tollereres. Verum huius rei tempus nondum veno-

σεμνύνεις τῇ θατέρον προσθήκη. ἀλλὰ μήπωγε ταῦτα· ἀλλ' ἔτι τῆς εὐσεβείας τοσοῦτον εἶχες τὸν πόθον, καλῶς εἰδὼς ὡς ταύτη τῶν λοιπῶν ἀρετῶν ὁ σύλλογος ἐπακολουθήσει ῥαδίως, ὥσπερ αἰδούμεναι ταύτης τὴν πρὸς τὸ κρεῖττον συγγένειαν· καὶ οὐ διεψεύσθης τῆς γνώμης. εἶποντο γὰρ καὶ συν-5 ἦσαν ἀλλήλαις, ὥσπερ κοινὸν οἰκητήριον τὴν σὴν εὐτυχῶσαι ψυχὴν· καὶ διὰ πάντων ἐνίκας, φιλάνθρωπος ὢν ἰδεῖν τε ἅμα καὶ πειραθῆναι, φρονήσεως ἐμπείρα τὸν βίον εὐδύων, τοσαῦτα περισκοπῶν ὅσα σώφρων ὀφθαλμὸς ἐπιτρέποι, καὶ φέρειν εἰδὼς εὐχερῶς ὅπως ἂν ἡ τύχη κρίνεται. τοιγαρ-10 ὶ οὖν ἐν τοῖς βασιλείοις διάγων εὐδαίμονος βίου παράδειγμα σαυτὸν ἐδείκνυς τοῖς ἄλλοις, ἄρχεσθαι πρὶν ἄρχειν καλῶς ἐπιστάμενος· εἶπερ ἀρίστη μελέτη τὴν πρὸς τὸ δεόντως ἄρχειν ὁδὸν λαμβάνειν ἐκ τῆς τοῦ καλῶς ἄρχεσθαι πείρας. παρῆν γάρ σοι καὶ δοκιμάζειν ἐπ' ἐξουσίας ὅσα τοῖς κρατοῦσιν¹⁵ ἐπλημελεῖτο, καὶ ὅσα πρὸς τὴν τῶν ὑπηκόων εὐδαιμονίαν ἐτέλει· καὶ τὰς αἰτίας ἀνεσκόπεις, καὶ ἀσφαλῶς ἐπαιδεύον, ὥσπερ ἐν ἑτέρων τύχαις τὴν τοῦ μέλλοντος μελέτην ποιούμενος.

A. C. 491 ε'. Ἦδη δέ τοι παρῆν ὁ χρόνος, ὥσπερ τι χρέος τὸ προσῆκον ἀποδιδούς, καὶ πρὸς ἀρχὴν τοσαύτην ἀνέλαμπες· καιρὸς μετεβάλλετο τοῖς ὑπηκόοις τὰ πράγματα. ἄμεινον δὲ τῶν προλαβόντων μικρὰ ὑμᾶς ἀναμνηῆσαι, καὶ δεῖξαι, πῶς ποτε τούτων ἐχόντων εἰς ὅσσην ἡμῖν ἀφίεται μεταβολήν. οὐκ εἴσει

8. Leg. ἐμπειρία vel ἐν πείρα. N.

rat, sed adhuc pietatis insigni tenebaris desiderio, probe gnarus, fore, ut hanc facile omnes virtutes sequantur, quasi venerantes eius cum numine cognationem: neque te ea opinio fefellit. Sequebantur enim simul omnes, quasi commune domicilium animum tuum nactae. Et in omnibus praecellebas, humanus aspectu simul et consuetudine, intelligentia et experientia vitam dirigens, ea tenus circumspiciens qua modestia oculum circumferre patitur, et facile tolerare sciens quaecunque fortuna affert. Itaque in regia cum versareris, vitae felicitis exemplar te ipsum ceteris praebebas, parere ante imperandam bene edoctus; siquidem optima praeparatio ad recte imperandam consuetudo est bene parendi. Etenim licebat tibi cognoscere quas imperantes perperam administrarent, et quae ad civium felicitatem facerent; et in earum rerum causas inquirebas, et egregie erudiebaris, quasi in aliorum casibus futuri exercitationem instituens.

5. Iam vero tempus aderat, quasi debitum exsolvens, et ad tantum imperium elucebas; et civium status mutabatur. Non alienum autem videtur, me paullulum in vobis prioris conditionis memoriam revocare, et ostendere quanta rerum mutatio facta sit. Nec

δὲ πάντως τὰ μετὰ ταῦτα χρηστὰ τῶν προλαβόντων λυφῆσαι τὴν μνήμην. ἦν γὰρ ὅτε τοῖς, ὅσοι τὴν τῶν Ῥωμαίων πληροῦσιν ἀρχὴν, οὐκ εὐτυχῶς εἶχε τὰ πράγματα· ἀλλὰ τις ἄτακτος ἔρωσ πλεονεξίας ἠκμαζε, καὶ γνώμης ἀπιστία· καὶ δυσκοφάνται πάντων ἐκράτουν. ὁ δὲ νῦν εὐδαίμων, μικρὸν ὕστερον, τὰς χρηστὰς ἐλπίδας ἀποβαλὼν, εἰς ἀτυχούντων μετεβάλλετο σχῆμα. ἐν ἴσῳ δὲ ἦν ἔχειν τι καὶ ἀπορεῖσθαι, διὰ τὴν τῶν ὁμοίων ἐλπίδα. ξένον δὲ τι πρῶγμα καὶ παρὰ φύσιν ἐπῆρχεν· ὁ γὰρ πλοῦτος τοὺς κεκτημένους ἐλπίει. οὕτω δὲ ἰοτούτων ἐχόντων, καὶ πάντων ἀπειρηκότων ταῖς συμφοραῖς, ὡσπερ Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἀναφανείς χεῖρα προὔτεινες ἐλευθέρων· κακῆνα πέρας εἶχεν· ἡ δὲ τῶν πραγμάτων ἀγλὺς διελύετο. δόγμα τι θεῖον ὡς ἀληθῶς ἐπὶ σοὶ τὴν ψῆφον ἐκίνηε· καὶ ὡσπερ ἐκ μιᾶς γνώμης ὁ δῆμος ἅπας ἐβόα· μεγάλη βουλή προσετίθετο· βασιλῆς ἐπένευεν· ἡ δὲ ψῆφος ἐφέρετο. αὕτη C. 491

τῆς ἡμετέρας εὐδαιμονίας ἀρχὴ καὶ κατάστασις πρώτη, τοῦτο πᾶσαν ἤγειρε πόλιν ταῖς εὐπραγίαις, ἐντεῦθεν ἀκμάζει τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ μεταβέβληται, καὶ τῶν λυπούντων λόγος οὐδεὶς.

ς'. Ἄλλοις μὲν οὖν ἐκ πρώτης γενέσεως αἰλουργίδες καὶ 202 τὰ σπάργανα· καὶ βασιλεῖς εὐθὺς καλοῦνται, πρὶν αἰσθῆσθαι τῆς τύχης. ὕστερον δὲ πολλάκις ἀνάξιοι φανέντες τῆς δωρεᾶς κατηγοροῦντες ἐφιστῶσι τῇ δαίμονι, ὡς οὐδὲν ἡπίστατο τῶν

16. κατάστασις Villois., κατάστα cod.

vero quae secuta sunt bona sinent nos contristari anteaetorum memoria. Erat enim tempus, cum non bene se res haberent eorum qui imperio Romano continentur, sed immoderatus quidam lucri amor vigeat et animi perfidia; et calumniatores omnia tenebant. Qui modo felix, is paulo post, bona spe abiecta, miserorum habitum induerat. Nihilque intererat, rem haberes, an egeres, cum idem tibi exspectandum esset. Monstri similis et contra naturam conditio erat; divitiae enim possidentes angebant. Hisce ita se habentibus, omnibusque per miseriam desperantibus, sicut deus ex machina apparens manum liberatricem tendebas: et illa protinus finita sunt, et difficultatum caligo dissipata est. Divinum vere quoddam placitum versus te movebat suffragia, et quasi uno ore in te populus universus clamando consentiebat, summus senatus assentiebatur, Augusta annuebat, et comitia perfecta sunt. Id nostrae felicitatis principium, haec prima quies; hoc omnem excitabat urbem felicitatis sensu. Ab illo tempore florent res nostrae et mutatae sunt: atque nulla eorum vis est, qui nos laeserant.

6. Quibusdam inde a primo nascendi tempore ipsae fasciae de purpura sunt, ac statim reges vocantur priusquam Fortunam experti sunt. Postea vero saepius eo dono indigni visi excitant accusatores

μελλόντων, οὐδὲ κρίνειν οἶδε καλῶς, ἀλλ' εἰκῆ φιλοτιμεται, καὶ δίδωσιν ἑαυτὴν οὐχ ὅσοις ἄξιον, ἀλλ' ὅσοις καὶ βούλεται· εἰ δὲ καὶ ἄξιοι φανεῖν τοῦ πράγματος, ἀλλ' οὐδ' ἄν δοκοῦσι τῇ τῆς τιμῆς ἀνατάσει, καὶ τῷ μὴ κατόπιν ὀφθῆναι ταύτης, ἐπιτηθεύειν τὰς ἀρετάς. ἐπὶ δὲ σοῦ παραδόξως κρίσιν ἔσχεν ἢ τύχη, καὶ ψῆφον ἔγνω δικαίαν. ἠκολούθει γὰρ ταῖς ἀρεταῖς, ἀμοιβὴν καὶ χάριν τὴν βασιλείαν ἀποδιδούσα, καὶ ταύτην ἀναίμακτον, καὶ πάσης ἀπηλλαγμένην ἀπάτης· οὐ γὰρ ὡσπερ ἑτέροις ὄπλα καὶ μάχαι καὶ προσηκόντων σφαγαί, καὶ δόλος ἀπάτη νικῶν, τοσαύτην σοι περιέθεικε τὴν τιμὴν. δυσ-¹⁰τυχοῦς ταῦτα βασιλείας δυστυχῆ τὰ προοίμια, καὶ τῶν ὄσοι πλεονεξίας ἀφορμὴν τὴν ἀλουργίδα περικεῖνται. ἀλλὰ προσήκουσαν ταύτην προσηκόντως δεξάμενος, οὐκ ἤλεγξας, μὰ Δία, τῶν σε ψηφισμένων τὴν μαρτυρίαν, ἀλλὰ καὶ παρῆλθες τὰς ἐκείνων ἐλπίδας νικῶν.

15

ζ. Ἐνταῦθα δὲ τοῦ λόγου γενόμενος, καὶ πρὸς τοσοῦτον πλῆθος πραγμάτων ὄρων, ταῦτόν ἔοικα πάσχειν τοῖς ὄσοι τὰ πελάγη περισκοποῦσι. πολλάκις γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιφέροντες, θάλατταν μόνην ὄρωσιν· οὐδὲν δὲ τούτοις ὄριζαι τὴν θάλασσαν. ὅμως τολμητέον τὴν πείραν· οὔτε γὰρ ἐκείνοις πλοῦν ἀποκνοῦσι· μήτε τὸν λόγον ἡμεῖς. ἔπειδ' ἄρα θῦκτον ἀπειλήφεις τὰ σκῆπτρα, πρέπειν ἡγούμενος πᾶν ὅτι νύθω

4. ἀνὰ cod., ἀνατάσει conl. Villosis. 14. Leg. ἐψηφισμένων vel ψηφισαμένων. 19. περιφέροντες conl. Vill.

contra Deam, quasi nihil de iis quae futura occultent sciverit, neque discernere possit, sed temere honores tribuat, et se dedat non quibus oporteat sed quibus lubeat. Quin si digni appareant eo culmine, tamen honoris studio, et ne infra hunc relinquuntur, virtutes colere videntur. Sed in te eligendo praeter expectationem iudicium adhibuit Fortuna et iustum suffragium tulit. Sequebatur enim virtutes, imperium praemii loco et gratiae donans, et incrementum quidem, et omni fraude remota. Non enim, ut aliis, arma et proelia et cognatorum caedes et dolus fraude vincens tantum tibi dedit honorem. Haec infelicis imperii infelicia initia sunt, et eorum propria qui purpura ad explendam lucri cupiditatem induuntur. Tu tibi debitam pie accepisti, neque, me Hercule, frustratus es te eligentium testimonium, sed etiam illorum spes superasti.

7. Hactenus oratione progressus, tanta rerum multitudine conspecta, idem mihi accidere videtur quod illis qui pontum prospiciant. Saepius enim oculos eo vertentes, mare solum vident: nihil aspectum determinat. Nihilominus periculum est faciendum: neque enim illi navigationem reformidant, neque nos orationem. Nam cum primum accepisti, decere existimans omne peregrinum

καὶ βάρβαρον πόρρω τῆς σῆς ἀρχῆς ἀπελαύνειν, καὶ μετὰ τῆς
 ἐλευθερίας ἐπιφανῆναι τοῖς ὑπηκόοις, ἐπένευσας ταῦτα, καὶ
 πρὸς πέρας ἀφίκετο. ἔγνω γὰρ, ὡς τὴν ἐρίαν λῆξιν, τῆς A. C. 498
 ἀρχῆς τὸ σεμνότερον, πρόσοικοί τινες ἐπετάραττον βάρβαροι,
 5 ἄνδρες ὑβρισταὶ καὶ θρασεῖς, καὶ μίαν ἀρετὴν εἰδότες τοῖς
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς ἐπιτίθεσθαι· καὶ θῦττον μὲν ἐπιόντες,
 θῦττον δὲ μεδιστάμενοι, καὶ ὅποι ποτε γῆς εἰσι φράδιως
 λανθάνοντες· οἷς γὰρ μὴ χῶρος μὴ πόλις εἰς σὴκητήριον
 ὄριται, ἀλλ' ὅλην ἕκαστος ἐπάγεται τὴν οἰκίαν, αὐτοσχέ-
 10 διον καλύβην ὕπη τύχῃ συμπηγνύμενος, οἱ δὲ τοιοῦτοι τίθος
 ἂν ἀπόσχοντο τόλμης; τούτοις εἰς ἀρπαγὴν προὔκειντο πέ-
 λεις, τὸ πρὶν μὲν εὐδαίμονες καὶ λαμπραὶ, τότε δὲ τῶν βοη-
 θούντων ἐρημοὶ καὶ συμμαχίας ἔστραφημένοι· καὶ ἡ μὲν εἴχ-
 το, ἡ δὲ ἐμέλλεν, ἡ δὲ μετανίστατο· καὶ μᾶλλον τοῦ πάθους
 15 τῶν μελλόντων φόβος ἐλύπει· φήμη δὲ τις οὐκ εὐτυχῆς
 τὰς τῶν ἀπάντων διέσειεν ἀκοάς, ἐπ' ἄλλοις ἄλλα διηγουμένη,
 καὶ πάντα δεινά. ἦν γὰρ ἀκούειν πύλιν ἀλισκομένην, ἀρπα-
 ζομένην εὐδαιμονίαν, ἐλαυνομένης γυναῖκας εἰς ἀσέλγειαν
 ἠναγκασμένην, ὑβριζομένους παῖδας, αἰκίζομένην πολιάν,
 20 ἐλκομένην νεότητα, καὶ παρθένους ἀγομένας, οὐ πρὸς εὐτυχῆ
 παστάδα καὶ νύμφιον εὐδαιμόνα, κατὰ τὰς πρώην ἐλπίδας,

12. βοηθούτων Villois., βοηθόντων cod. 20. ἐλκομένην Villois.,
 ἐλωμένην cod., καὶ ἐλκομένην rec. m.

barbarum procul a tuo imperio arcere, et una cum libertate sub-
 ditis apparere, fieri iussisti, et protinus res ad exitum venit. Nam-
 que compereras, orientem, praestantiorē imperii partem, a qui-
 busdam finitimis barbaris perturbari, hominibus superbis et feroci-
 bus, qui aliorum bona infestare unice pro virtute agnoscerent; et
 quidem celeriter ingruentes, celeriter quoque recedentes, et, quo
 se contulissent, facile latentes: quippe quibus neque locus neque urbs
 ad habitandum definita est, sed quisque totam domum secum vehit,
 tumultuariam casam ubicunque fuerit compingens. Tales vero ho-
 mines quo facinore abstinenceant? His ad praedandum exposita erant
 oppida prius fortunata et splendida, tum vero auxiliis destituta et
 propugnatoribus privata; e quibus hoc quidem iam captum erat,
 illud in eo, ut caperetur, erat etiam e quo cives migrarent. Et ma-
 gis quam ipsa calamitas futuri metus angebat; rumor autem infelix
 omnium aures perstringebat, alia super alia nuntians, cuncta hor-
 renda. Audire poteras urbem expugnari, divitias auferri, mulieres
 rapi ad stuprum, pueros nefande tractari, foedari canitiem, trahi
 iuventutem, et virgines duci, non ad genialem lectum et fortuna-
 tum sponsum, secundum spes antea conceptas, sed ad libidinem ho-
 stis barbari et ipso aspectu foedi. His enim omnia patebant. Qui

Dexippus, Eunapius etc.

ἀλλὰ πρὸς ἄβριον ἐχθροῦ καὶ βαρβάρου καὶ μέχρι τῆς θείας
 λυποῦντος· πάντα γὰρ προὔκειτο τούτοις, ὁ δὲ μὴ παθῶν πρώην
 μὲν μόνῃ τῇ τύχῃ χάριν ἠπίστατο· νῦν δὲ σὲ πάντες ὕμνου-
 σι μετὰ ταύτης, ὦ βασιλεῦ, οἱ μὲν διὰ σὲ μὴ παθόντες,
 οἱ δὲ μὴ προσδοκῶντες πάλιν παθεῖν. ὁ γὰρ βάρβαρος, τῆς²⁰
 προσήκουσαν πληγὴν δεδεγμένος, κάτω νέυει, καὶ δεσπότην
 ἐπίσταται, καὶ σωφρονεῖ μὴ βουλόμενος. αἱ δὲ πόλεις τῶν
 δραμάτων ἐλεύθεραι· καὶ τείχη, τὰ μὲν γεγηρακότα νεάζει,
 τὰ δὲ νῦν πρῶτον ἀνίσταται· καὶ σωφρονοῦσιν αἱ πόλεις,
 ἀσφαλῆ κόσμον ἐπιδεικνύμεναι τοῖς βαρβάροις· φρούρια δέῃ
 πανταχοῦ τῶν ὑπηκόων προβέβληται, καὶ στρατιωτῶν ἡλι-
 κία ῥώμη καὶ πλήθει συμπεφραγμένων· ἄνδρες ἀμῆ ζέοντες,
 καὶ βλέποντες τι νεανικόν, καὶ ὡς ἂν Ὅμηρος εἶπε, θεράποντες
 Ἄρηος· οὐχ ὥσπερ πρώην ἀσθενεῖς καὶ γεγηρακότες, ἐν
 τοῖς δεινοῖς ὑπότρομοι, καὶ μεθ' ἡμῶν δεδιότες, καὶ τοῦ σώ-¹⁵
 ζοντος μᾶλλον δεόμενοι· καὶ μύρτυς ἡμῖν ἐγγύθεν αὐτὸς,
 τοιαῦτα διατάττων τῷ βασιλεῖ, καὶ πρέπων ἐκείνῳ πρὸς κοι-
 νὴν εὐεργεσίαν ὑπηρετεῖν. ὄθεν γε σὲ πατέρα καλεῖ, καὶ πι-
 στὸν ἡγεῖται, καὶ πάσαις ψήφοις ἐπαινεῖ, καὶ τεθαύμαζε,
 καὶ οὐποτε παύσεται.

ἦ. Ἀλλὰ γὰρ ὁ λόγος, αἰεὶ τῆς τῶν πραγμάτων ἀκο-
 λουθίας ἐχόμενος, ὥσπερ τι ῥεῦμα φερόμενον, ἐνταυθαῖά που

4. οἱ μὲν Ritt., οἱ δὲ μὴ ed. 8. πραγμάτων conl. R. pro δρα-
 μάτων. 16. ὁ στρατὸς conl. Villois. pro αὐτὸς.

vero a malis immunis erat, is prius quidem soli Fortunae gratiam
 referebat; nunc vero te, Auguste, omnes canunt cum illa, alii te
 auctore nihil patientes, alii persuasi se nihil rursus passuros esse.
 Barbarus enim vulnere merito accepto oculos submittit, et domi-
 num agnoscit, et modeste agit quamvis inuitus; urbes autem ae-
 rumnis liberae sunt; et moenia, quae conseuerant iuvenescent,
 alia nunc primum exoriuntur; civitates modeste agunt, securum
 ornatum ostendentes barbaris; castella ubique opposita sunt ad
 tuendos provinciales, et militum iuventus robore et multitudinae
 munita: viri aetate florentes, et torvum intuentes, et, quomodo
 Homerus dicat, Martis satellites: non ut antea infirmi, et senio con-
 fecti, in rebus asperis trementes, et nobiscum timore perculti, et
 ipsi propugnatore indigentes. Et testis nobis prope adest ipse ex-
 ercitus, principi talia perficiens, et accommodatus servire illi ad
 communem salutem augendam. Quare te patrem appellat, et tibi
 confidit, et uno ore laudat, et admiratur, et nunquam admirari
 desinet.

8. Sed oratio, semper rerum seriem prosecuta, quasi fluminis

παρήνεγκε βία. τοιγαροῦν δ'πανιτέον ὄθεν ἐξέβημεν. ὁμοίως γὰρ
 πρέπειν ἐλογίσω τῇ μελλούσῃ καλῶς ἔχειν ἀρχῆν, μὴ μόνον τῶν
 ἀλλοφύλων κκαθάραται, καὶ τῶν ἐκεῖθεν ἀφρεστάται δεινῶν,
 ἀλλὰ καὶ, εἴ τι μέρος αὐτῆς νοσοῦν ἐστὶν ἤδη καὶ ὑπουλον,
 5 καὶ κατὰ τοῦ λοιποῦ διαρίσεται, καὶ τοῦτο πρὸς εὐρυθμίαν
 μεταστῆσαι, καὶ μίαν διὰ πάντων δεῖξαι διήκουσαν ἀρμονίαν,
 ὥσπερ ἐν σώματι. ἦδεις γὰρ, ὡς ὁμονοοῦντες μὲν ἄνθρωποι
 καὶ μετ' ἀλλήλων ἰστάμενοι φοβεροί τε τοῖς ἀντιπάλοις εἰσὶ,
 καὶ τοὺς λυποῦντας θᾶπτον ἀμύνονται· αὐτοὶ δ' ἐν ἑαυτοῖς
 10 στασιάζοντες οἰκοθεν ἔχουσι τὴν φθοράν, καὶ οὐδενὸς πολε-
 μίου προσδέονται, μᾶλλον δὲ τούτῳ καὶ δυσμενεῖς καὶ μι-
 σοῦντας ἐπάγονται, καιρὸν ἡγουμένους οἰκεῖον τῶν ἐν αὐτοῖς
 νοσοῦντων τὴν συμφοράν. ὡς οὖν εἶχε τὸ πρῶγμα, μικρὸν
 ἄνωθεν διηγῆσομαι.

15 9'. Τὴν Κιλικίαν προσοικοῦσι δῦσμαχοὶ τινες ἄνθρωποι, A. C. 492
 Σολῶν ἔθνος, ἀπὸ θαλάττης ἀνατρέχον εἰς ἠπειρον. οὗτοι — 497
 τοίνυν, ὥσπερ οὐ δυνάμενοι μένειν εὐδαίμονες, ὕψου τε αἰ-
 ρουσι τὴν αὐχένα, καὶ φρονοῦσὶ τι γαῦρον κατὰ τῆς Ῥω-
 μαίων ἀρχῆς, καὶ δυστυχεῖν ἀλάζονες ὑπῆρχον. μάλιστα δὲ
 20 τοῦτους ἐκίνει καὶ θαρρῆειν ἐδίδου παρὰ καιρὸν ἢ τε χώρα,
 δυσάλωτον παρεχομένη τὴν φύσιν· ἄκρα γὰρ ἐνταῦθα παν-

16. Σολύμων coni. N.; cf. Priscian. 81. 82.

vi huc delata est; redeundum igitur unde digressi sumus. Similiter enim ad imperium bene constituendum oportere existimasti non solum a peregrinis id purgatum esse, et liberatum malis inde nascentibus, sed etiam, si quae ipsius pars morbida esset et ulcerosa, atque a ceteris discreparet, et hanc numeris suis restituere, et unum omnium partium efficere concentum, quemadmodum in corpore. Sciebas enim, homines concordēs et se invicem iuvantes hostibus esse metuendos, seque contra infestos facile defendere: contra autem inter se dissidentes domi perniciem habere, etsi hostes absint, excitare autem adversus se inimicos et infensos, ratos sibi oblatam esse occasionem per seditionis calamitatem. Verum res quomodo se habuerit, paulo altius ab origine enarrabo.

9. In Ciliciae finibus habitat gens ferox, Solorum natio, a maris littore in mediterranea pertingens. Hi itaque, felicitate sua frui nescii, verticem tollunt, et superbiunt contra Romanorum imperium, in suam perniciem iactantia elati. Maxime autem hos commovebat et confidere praeter rem faciebant et regio, ad expugnandum sane difficilis: arx enim est, plura culmina ad coelum attollens: et hominum exercitatio. Sunt enim expediti, pernix genus,

A. C. 492 τοδαπὰς κορυφὰς εἰς αὐτὸν ἀνατείνουσα τὸν αἰθέρα· καὶ
 — 497 μέντοι καὶ τῶν ἀνδρῶν ἢ πρὸς τὰ τοιαῦτα μελέτη. εὐσταλεῖς
 γὰρ οὗτοι καὶ κοῦφα βαίνοντες, καὶ ὡσπερ πτηνοὶ τοῖς ὄρε-
 σιν ἐποχοῦμενοι. ὅθεν ἐπαρθέντες τὴν καθ' ἡμῶν συνίσταν-
 ται σκευωρίαν· καὶ ἦγόν τε καὶ ἔφερον τὰ τῶν προσοικούν-
 των, καὶ δεινῶς ἠπειλουν, κόμπη ῥημάτων ἐπηχοῦντες. βα-
 σιλέων δὲ ἦν αὐτοῖς προσταγμάτων, ἐκ μὴ προσηκόντων, στρα-
 τηῶν τε ὄχλος, καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ· καὶ ταῖς ἐλίσις
 ἦσαν λιμπροί· ὡσπερ ἐπὶ σκηνῆς ὁ μὲν Ἀγαμέμνων ἐξαίφνης
 εἶναι δοκεῖ· ὁ δὲ φέρει τὴν Ἀχιλλέως εἰκόνα τῷ σχήματι, 10
 καὶ ἄλλος ἄλλου μεμίμηται, πτωχοὶ τινες καὶ ἀνέστιοι· εἶτα
 πέρασ τῷ δρόματι, καὶ ἡ σκηνὴ διαλύεται.

A. C. 498 ἰ. Καὶ οὗτοι τοίνυν οὐκ εἰς μακρὰν ἔμελλον γνώσε-
 σθαι, ὅσην βασιλέως φιλανθρωπίαν εἰς προσήκουσαν ὀργὴν
 ἐπεσπάσαντο, εἰ καὶ μὴ πρὸς ἀξίαν τῆς δίκης ἐτύγγαρον· 15
 ἀλλ' ἐνίκας πάλιν, ὃ βασιλεῦ, καὶ θρασυνομένους μύχῃ, καὶ
 δυναυχοῦντας φιλανθρωπίᾳ· καὶ ἔδειξας ὡς ἀληθῶς ἐπομέ-
 νους ἀλλήλαις τὰς ἀρετάς. οὓς γὰρ ἀνδρία κατηγωνίσω καὶ
 φρονήσει στρατηγικῇ, καὶ ποικίλῃ τῶν ἀγῶνων εὐεργεσίᾳ,
 τούτους ἢ χρηστότης ἐπομένη ταῖς ἀδελφαις, σώζειν ἐκέλευε· 20
 καὶ διπλοῦν ἔσθησας τρόπαιον, τοῦ δευτέρου νικῶντος τὸ
 πρότερον. τὸ μὲν γὰρ κρατῆσαι πολεμίων ἴσως ἂν καὶ τύχης

6. βασιλέων δὲ ἦν αὐτοῖς προσταγματα, ἐκ μὴ προσηκόντων,
 στρατ. coni. R., f. βισ. δὲ ἦν αὐτ. πρόσχημα: Imperatore
 gloriabantur — sc. Zenone — qui immerito ad summum fasti-
 gium evectus erat? N.

et alitum ritu super montes delati: unde delapsi nobis incidunt.
 Diripiebant igitur finitimorum bona, et horrendum in modum mi-
 nabantur, verbis superbientibus - - - - - : ducum turba ali-
 usque apparatus: spes eorum splendidae erant; sicut in scena ille
 Agamemno sibi factus videtur, alius autem Achillis imaginem habitu
 repraesentat, et alius alium imitatur, homines mendici et laribus
 destituti; at dramate finito scena dissolvitur.

10. Et hi quidem mox experientia doceri debebant, quam be-
 nevolam Imperatorem ad iustam iram coegerint, quamquam poenam
 meritam non solverent. Tu vero, Auguste, bis vicisti; feroces pugna,
 et debellatos clementia, et ostendisti virtutes vere se invicem susti-
 nere. Quos enim fortitudine et imperatoris artibus subegeras, hos
 clementia, sorores suas consequens, servare iussit. Et duplex tro-
 paeum statuisti, quorum a secundo prius vincitur. Vincere enim
 hostes fortasse etiam per solam fortunam contigerit; sed prioribus

γένοιτο μόνης· τὸ δὲ τοῖς προλαβοῦσιν ἀκόλουθα προσθεῖναι A. C. 498
 τὰ δεύτερα, τοῦτο καὶ τὴν τῆς μάχης ἐπεκόσμησε νίκην, καὶ
 μόνης ἀρετῆς τοῦτό γε τὸ τρόπαιον. οὐχ, ὡσπερ Φίλιππος
 ὁ Μακεδῶν ὄντως καὶ βάρβαρος καὶ ταῖς Ἑλληνικαῖς συμ-
 5φοραῖς ἐνακμάζων, ἀπάτη καὶ δόλῳ δύο καὶ τριάκοντα Χαλ-
 κιδικὰς πόλεις ἔλων, οὕτως ἀνεῖλες ὡμῶς, ὡς διαλαθεῖν εἰ
 γεγόνασι πρόσθεν· καὶ αἰωπῶ τοὺς σοφωτάτους Ἀθηναίους,
 ὅπως Μηλίους καὶ Σκιωναίους διέθηκαν. σὺ δὲ, δικαίως
 10 ἀφορμὰς τῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων ὀργῆς εἰληφῶς, οὐχ οὐ-
 ιοτως μετῆλθες, ὡ βασιλεῦ· ἀλλ', οἷα πατὴρ ἀγαθός, ὡς σε-
 αυτὸν ἐκάλεῖς, σωφρονεῖν μόνον παιδεύσας, καὶ πύλιν ἐδί-
 δους ἢν αὐτὸς ἐδημιούργησας, καὶ χώραν εὐδαίμονα. καὶ
 νῦν δεόντως χρῶνται τῇ ῥώμῃ, καὶ τῶν ἄλλων προβέβλην-
 15 ται. πρέπων οὗτος βασιλεῖ κόσμος, καὶ πίσσης κρείττων ἔλ-
 20 πίδος. καὶ μοι δοκεῖς Ἀλέξανδρον ἐκείνων βασιλικῶ φρονή-
 ματι παρελθεῖν· ὅς, ἐπειδὴ τὸν Ἰνδὸν νικήσας εἶχε τῇ μάχῃ,
 σύμβουλον αὐτῇ ἐπεποιήτο τὸν πολέμιον, ὅπως αὐτῇ δέοι
 κεχρησθαι· τοῦ δὲ „βασιλικῶς” εἰπόντος, ἠρώτα μή τι προσ-
 τιθέναι μέλλει τῇ συμβουλῇ· ὡς δὲ δι' ἐνὸς ῥήματος πᾶσαν
 25 ὄψῃ τὴν ἀρετὴν δεδηλώσθαι, αἰδεσθεῖς, οἴμαι, τὴν παραι-
 νεσιν, ἴσως ἄκων ὠφθη φιλιάνθρωπος. σὺ δὲ φύσει τὸ καλὸν

4. ὄντως Villois., ὄντος cod. 8. Σκιωναίους R., Σικωναιούς
 ed. 10. Codicis verba: σωφρονεῖν μόνον παιδεύσας, ὡς σεαυτὸν
 ἐκάλεῖς, ita transponenda esse iudicavit Villois. 11. πόλιν
 Villois., πάλιν cod. 12. δαίμονα ed. 13. Ante τῶν ἄλλων
 Villois. perperam inseruit τῇ.

altera adii cere, hoc pugnae victoriam ornat, et unius virtutis hoc tropaeum est. Non, quemadmodum Philippus, vere Macedo et barbarus, et Graecorum calamitatibus florens, fraude et dolo expugnantis duobus et triginta oppidis Chalcidicis, sic crudeliter illos sustulisti, ut incertum sit, num antea fuerint. Tacco sapientissimos Athenienses, quomodo Melienses et Scionenses tractaverint. Tu vero, quem ad iram adversus hostes iustae impellebant causae, non talem, Imperator, ultionem sumsisti. Sed quemadmodum pater bonus, ut ipse te appellabas, tantum modeste agere eos docuisti, et urbem a te aedificatam donasti et regionem secundam. Et iam, ut oportet, fortitudine utuntur, et alios protegunt. Decet hic Imperatorem ornatus et omni spe maior est. Et mihi videris Alexandrum illum animo regio superare; qui, postquam Indum pugna vicerat, hostem consulebat, quomodo se tractari oporteret? quo respondente: „regie”, iterum quaerebat, num quid adii cere vellet huic consilio? Quum vero is uno verbo se totam virtutem indicasse diceret, motus, puto, exhortationis pudore, fortasse invitus humanum

A. C. 498 ἐπιστάμενος, οἰκοθεν εἶχες τὴν συμβουλήν· καὶ χάριν ἴσασιν ἤττηθέντες, οἶμαι, καὶ μίαν ἡγοῦνται συμφορὰν τὸ τοιοῦτον ὄντα λελυπηκέμαι.

ια'. Οἶμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ μόνα ταῦτα λέγειν ἦν ἐμοί, πρὸς ἱκανὸν πέρας ἀφίχθαι τὸν λόγον, καὶ οὐ μετρίως τοῖς εἰρημένοις φιλοτιμείσθαι. νυνὶ δὲ πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀρετὴν φιλονεικοῦντες οἱ λόγοι δεινὸν ἡγοῦνται καὶ πάσης ἀνανδρίας μεστόν, εἰ μὴδὲ λέγειν ψιλῶς καρτεροῦσιν, ἃ τοῖς ἔργοις εὐ ποιῶν ἐκείνος οὐ δυσχεραίνει τῇ πλήθει καὶ παύεται. δυοῖν γὰρ ὄντων ἐν ἀνθρώποις καιροῦν, εἰρήνης τε καὶ πολέμου, πρὸς ἀμφοτέρα μερίζει τὴν ἀρετὴν, καὶ μέτευσιν ἑκάτερον, ὡς αὐτὸ μόνον εἰδῶς, θατέρου δὲ μὴδὲν ἐπιστάμενος. καὶ τῆς μὲν ἐν πολέμοις ἀνδραγαθίας ἱκανὰ δείγματα περὶ ὧν λέγων ἐπαυσάμην ἀρτίως· τῶν δὲ κατ' εἰρήνην ἀγαθῶν μέγιστον ἐκεῖνο, καὶ πολλῶν τῶν κατὰ μέρος αἰτίων,¹⁵ καὶ ὃ μάλιστα πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγει τὰς πόλεις· ἐξ οὗ γὰρ ἀρχεσθαι πεφύκασιν ἄνθρωποι, καὶ βασιλέως προῆλθεν ὄνομά τε καὶ πρῶγμα, τῶν κρατούντων ἕκαστος, ἀπορῶν δι' ἐνὸς σώματος πανταχῇ παρεῖναι τοῖς ὑπηκόοις, διὰ τῶν κατὰ μέρος ἀρχόντων συνέχει τὰς πόλεις, διὰ τούτων εὐεργετῶν πᾶσι²⁰ παρεῖναι δοκεῖ· καὶ ὅπερ ἐκλείπει τῇ φύσει, μηχανᾶται τῇ γνώμῃ. ταῦτα τοίνυν ἐξ ἀρχῆς οὕτω καλῶς ἐγνωσμένα νόθοι τινὲς ἄνθρωποι καὶ παρέγγραπτοι τῇ βασιλείᾳ, κέρδος ἴδιον

illi se praebuit. Tu vero ex ingenio tuo pulcri gnarus, proprio usus es consilio. Et grati sunt victi, et hoc unum dolent, talem a se laesum esse.

11. Credo equidem, si haec tantum dicenda haberem, ad sufficientem finem venisse orationem, rebus expositis non mediocriter ornata. Nunc vero Imperatoris virtutem aemulans non ferendum esse arbitratur, remque omnium ignavissimam, si ne eloqui quidem valeat ea, quae ille dum agit propter multitudinem non fatigatur. Nam cum duo sint apud homines tempora, pax et bellum, ita ille dividit virtutem, ut utrumque administret quasi id solum didicerit, alterius ignarus. Et fortitudinis in bellis documenta satis multa ea suppeditant, de quibus modo dixi; nunc vero de eo dicendum, quod pacis honorum maximum est, et multorum deinceps causa, et quod maxime ad felicitatem adducit civitates. Nam ex quo imperari hominibus coeptum, et regis nomen et imperium natum est, unusquisque regnantium, cum uno corpore omnibus sibi subiectis adesse non possit, per eos qui imperii partem administrant, civitates continet; et per illos benefacta tribuens omnibus adesse videtur, et quod pa-

τὴν κοινὴν πολιτείαν πεποιημένοι, διέφθειράν τε καὶ πρὸς
 τοῦναντίον τῆς χρείας μετέβαλον· ὡς γὰρ οἱ ἐμπορίας τινὸς
 προεστηκότας, τὰς ἀρχὰς ὠνίους ἐποιοῦν· καὶ ἦν ἰδεῖν ἐν
 ἀρχῆς σχήματι πιπρασκομένας τὰς πόλεις τοῖς χρήματα δοῦ-
 5 ναι καὶ λαβεῖν ἐγνωκόσιν, οὐ τοῖς εὖ ποιεῖν δυναμένοις.
 τοιγαροῦν ἅμα τε ταῖς πόλεσιν ἐπεδήμουν, καὶ ἐφ' ᾧ παρῆ-
 σαν ἐπράττετο, καὶ τῆς κοινῆς συμφορᾶς οἱ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἡγεμόνες ἐπλούτουν.

ιβ. Ἐξ οὗ δὲ ἡμῶν τὰς πόλεις ἀνέχεις τῷ νουμάτι,
 10 ἔγνωμεν ὡς ὁ τῶν χρημάτων ἄπληστος ἔρως, ὁ τὴν δίκην
 ἀπειργῶν παρ' ἀνθρώποις ἐνδαιτυῖσθαι, οὐ πάντα νικᾶν ὡς
 ἔοικεν εἶχεν, ἀλλὰ γὰρ ποτε καὶ παραδόξως ἡττυῖσθαι. καίτοι
 διὰ τοῦτον πατὴρ μὲν προδίδωσι παῖδα, γύναιον δὲ τὸν ἄν-
 15 δρα, καὶ τὰ γένη κατ' ἀλλήλων ὀπλιζέται. σοῦ δὲ παρακα-
 15 θημένου τῷ βήματι, πρὸ μὲν τῶν ὀφθαλμῶν ἡ δίκη. ὥσπερ
 δὲ ταύτης ὁρώσης μέλλουσι δικασταὶ ἐπιφέρεις τὴν ψῆφον·
 καὶ εἶλε σοῦ τις τὴν γνώμην οὐ χρυσὸν προτεινόμενος, ἀλλ'
 ἀρετῇ πλουτῶν, καὶ μεταβάλλειν ἀνθρώπους εἰς εὐδαιμο-
 νίαν εἰδώς. ὁ δὲ Λύσανδρος, εἰ καὶ Σπαρτιάτης ἦν, καὶ
 20 σεμνὸν ἐφρόνει διὰ τὰ πρῶν εὐτυχηθέντα, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις
 τὸν Σπαρτιάτην ἐψεύδετο· τὴν γὰρ τῶν ἀρχόντων αἵρεσιν οὐ
 προσηκόντως ποιούμενος φόνου καὶ ταραχῆς τὸ τῶν Ἐλ-
 7. καὶ διὰ τῆς con. N. 13. διὰ τοῦτον Villosis, διὰ τοῦ-
 των cod. 15. βήματι cod., suprascr. al. man. β.

tura efficere non potest,* id facere conatur prudentia. Haec igitur
 ab initio bene constituta spurii quidam homines et ad regiam digni-
 tatem praeter ius evecti, lucrum privatum e re publica imperii quae-
 rentes, perverterunt, et utilia damnosa fecerunt. Tanquam enim ne-
 gotiantes vendebant magistratus, et videre poterat sub magistratus
 titulo vendi provincias iis, qui pecunias dare et accipere vellent,
 non qui recte agere scirent. Quapropter simulatque in provinciam
 venissent, id agebant cuius rei causa aderant, et e publica calami-
 tate magistratus locupletabantur.

12. Sed ex quo tu civitates nobis nutu sustentas, cognovimus,
 divitiarum insatiabilem amorem, qui iustitiam apud homines habi-
 tare non sinit, non omnia, ut videbatur, vincere, imo vero praeter
 expectationem eum aliquando superari. Et tamen propter hunc pa-
 ter filium prodit, uxor virum, et gentes invicem arma capiunt. Tu
 vero cum assides tribunali, ante oculos versatur iustitia, et tanquam
 ea cernente, indices in suffragia mittis. Atque tuam sententiam sibi
 conciliat non qui aurum offerat, sed virtute dives, qui homines
 felices reddere noverit. Lysander vero, licet Spartanus, et propter
 res feliciter gestas animo elatus, factis Spartanum mentitus est:

λήνων ἐνέπλησε τὸ γένος, καὶ δι' ἐνὸς γνώμην ἐδυστύχουν αἱ πόλεις.

ιγ'. Ἀλλὰ γὰρ ἐν ἡ δεύτερον εἰπὼν, ἔτι τῆς καινῆς καὶ κατὰ πάντων εὐεργεσίας ἐχόμενον, οὕτω καὶ πρὸς τὴν κατὰ μέρος φιλανθρωπίαν πέμψω τὸν λόγον. ἴστε γὰρ, — καὶ μοι⁵ μηδεὶς ταραττάσθω τὴν γνώμην, — ὡς φέρος τις δυσχερῆς ὥσπερ τι τῶν δεινῶν ἐκ περιόδου ταῖς πόλεσιν ἐπετίθετο, καὶ διὰ πάντων ἐφοίτα, πρόσασιν δικαίαν οὐκ ἔχων, ὄνομα δυστυχεῖς ταῖς ὑπηκόοις, χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἰς μίαν ἐλθόντες προσηγορίαν. ὅσοι γὰρ ἀνθρώπων αὐτουργῶν τε καὶ τῶν¹⁰ καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς, καὶ ταῖς χερσὶ πῦσαν ἐλπίδα πεποιημένοι τοῦ βίου, ὥσπερ ἰδρώτων καὶ δυστυχίας μισθὸν ἐτέλουν· καὶ τοῦτο μετὰ τῆς τύχης αὐτοῖς ἐπετίθετο. ἔστενε γεωργὸς περὶ τὰ δένδρα· διπλὴν γὰρ εἶχε τὴν συμφορὰν, καὶ πονῶν τῷ σώματι, καὶ μεμνημένος τῶν λυπηρῶν· ἄλιεύς παρὰ τῆν¹⁵ θάλατταν ἤφιει τὸ δίκτυον, θήραν εὐχόμενος λαβεῖν, ἧς μεθέξουσιν ἕτεροι. ἔμπορος δέ τις, μετὰ χειμῶνα καὶ θάλατταν καὶ τύχην ἀγρίαν μόλις τῆς γῆς ἐπιβάς, καὶ πόλιν ἰδὼν, οὐκ ἄμισθον εἶχε ταύτης τὴν θέαν. καὶ τί δεῖ λέγειν τοὺς ἄλλους; αἱ γὰρ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων γυναῖκες, ὄνειδος ἀναγκαῖον²⁰ λαχοῦσαι τὸν βίον, οὐδὲ τὸ δυστυχεῖν ἐπ' ἀδείας ἐκέκτηντο,

10. αὐτουργοῦντες καὶ N. 17. δέ τις Villois., δὲ τῆς cod.

cum enim magistratus non ut par erat conferret, caede et turbis Graecorum gentem implevit, et unius consilio civitates misere vivebant.

13. Sed unum vel alterum, quo totam adiuvit rem publicam, ubi dixero, tunc ad ea quoque orationem covertam, quae in singulos munifice fecit. Namque scitis ipsi, — atque ut tranquilla me audiat mente vos rogo, — tributum quoddam acerbum quasi malum horrendum certis temporibus invasisse civitates, singulosque cives corripuisse, alienum a iustitia, infaustum subditis nomen, aurum et argentum uno verbo comprehensa. Homines enim operarii, victu quotidiano egentes, qui omnem vitae spem in manibus repositam haberent, hi quasi sudoris et miseriarum mercedem solvebant: et hoc praeter fortunam illos premebat. Agricola circa arbores iugemiscebat: duplici enim infortunio afficiebatur, et labores corpore perferendo, et aerumnas secum commemorando. Piscator apud mare cum rete demitteret, iactum oplabat, cuius pars in aliorum cederet lucrum. Mercator autem exantlatis tempestatis et maris periculis et fortuna saeva, aegre in terram egressus, et urbem conspiciens, ne huius quidem aspectu gratis fruebatur. Quid opus est ceteros commemorare? cum ne ipsae quidem meretrices in lupanaribus prostantes, vitae opprobrium non evitandum sortitae, in turpitudine de-

ἀλλ' ὄνιον ἐποιούντο τὴν τοῦ σώματος ὕβριν· καὶ τοῦ μὴ σωφρονεῖν μισθὸς κατεβάλλετο· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐκ τῶν κοινῶν ἀτυχημάτων ὁ τοῦ βασιλέως θησαυρὸς ἐπληροῦτο. ταῦτα τῶν πρὶν κρατούντων τινὲς δόξαντες εἶναι φιλόανθρωποι ἤλεον ἑμὲν, βοηθεῖν δὲ οὐκ εἶχον· ἀλλ' ἐβουλήθησαν μόνον, καὶ μέχρι τούτου τὴν ἀρετὴν ἐνεδείξαντο· τὸ δὲ πρὸς ἔργον ἐκφέρειν μετὰ τῶν ἀδυνάτων ἐθαύμαζον· ἔδει γὰρ σοὶ καὶ τούτα τηρεῖσθαι καὶ σὺν ἔργον γενέσθαι μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπως ἀρετὴ μὴ λανθάνῃ τοσαύτη μὴ παρόντων αὐτῇ πρὸς ἀξίαν, 10 οὐδ' ὧν ἑαυτὴν ἐπιδείξεται. ὄθεν παντὸς ἀτόπου κέρδους ἐννοίαν παριδῶν, καὶ ζημίαν θαυμάσας ἐπαινουμένην, ἡβουλήθης, ἐπένευσας, εἰς ἔργον ἀφίκετο. καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου τὰ τῆς εὐεργεσίας ἡμῖν· ἀλλ' οὐδὲ τοῖς μετὰ ταῦτα πονηροῖς γενέσθαι πάλιν ἐπέτρεψας· πᾶσα γὰρ περὶ τούτου συγγραφὴ πρὸς ἔργον ἐγένετο· καὶ μετὰ τῶν λυπούντων ἢ τούτων ἀνήρηται μνήμη. ταῦτα γὰρ προσέταττες ὡσπερ Ἰδρας κεφαλὰς ἐκκαίειν, ὅπως μὴ πάλιν ἀνίσχη, τὸν σὸν Ἡρακλέα μιμούμενος.

15 ἰδ'. Πρῶν μὲν οὖν Ἀριστείδης οἶκ εἰσθύτας φόρους ποτάξας τοῖς Ἕλλησι, ὡς τι μέγα κατορθώσας, τὴν τοῦ Δικαίου προσηγορίαν ἠνέγκατο· καὶ τὸν Ἀριστείδην τις εἰπὼν

10. κέρδους Villois., κέρδος cod. 16. ταύτας pro ταῦτα con. Villois. 17. ἐκκαίειν Villois., ἐχχαίειν cod.

spectae vitae vacarent iniuriis: sed cum vendendam proponerent corporis contumeliam, impudicitia mercede redimebatur. Ut brevi praecidam, ex publica calamitate Augusti thesaurus implebatur. Quare cum ex prioribus Imperatoribus nonnulli, qui humanitatis laude florent, misericordia afficerentur, mali tamen medelam inveniebant nullam. Sed optabant tantummodo, et ita virtutem suam ostendebant. Rem vero conficere, id tanquam supra humanas vires positum admirabantur. Oportebat enim et hoc tibi reservari et abs te perfici cum ceteris, ne tanta lateret virtus, deficientibus magni momenti rebus quibus se ostenderet. Itaque neglecta omni turpis lucri cogitatione et iacturae cum laude coniunctae cupidus, voluisti, rem fieri iussisti, et facta est. Nec vero intra hos fines tua in nos benevolentia se continuit, sed ne iis quidem, qui post regnabunt, pravis esse concessisti. Tota enim de ea re scriptio igne consumpta, et una cum illa peste eius memoria deleta est. Eam enim quasi Hydrae capita exuri iussisti, ne rursus enascerentur; quo Herculem tibi cognotum imitatus es.

14. Olim Aristides tributis insolitis inter Graecos describendis, quasi rem magnam perfecisset, iusti cognomen accepit, et Aristidem, si quis appellaret, utique adiciebat, iustum. Tu vero tributa tam

πάντως προσετίθει τὸν δίκαιον. οὐ δὲ φόρους αὐτῷ μεγάλους, ὡς περ Ἐριννύν τινα κοινήν, μεταστήσας τῶν ὑπηκόων, τίνος ἂν εἰκότως τύχοις προσηγορίας; μικρὸν γὰρ πρὸς ταῦτα καὶ Ἀριστείδης καὶ Πεισίστρατος, ἐν οἷς ἕκαστος ἐθανυμάζετο· ὃς δεκάτην τῶν ἐκ τῆς χώρας γενομένων φόρους τάξας τοὺς Ἀθηναίους, ἐπειδὴ παρὰ τὸν Ἱμηττὸν διερχόμενος Ἀττικὸν εἶδε πρῶτον πέτραν ἐργαζόμενον, καὶ τοῖς μόχθοις ἀπειρηκότα, πέπονθεν ὡς εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ· καὶ πέμψας ἡρώτα, τίνας αὐτῷ καρπούς ἢ πέτρα κομίζοι· ὃ δὲ καὶ λίαν στενάξας, „ὀδύνας,” ἔφη, „καὶ κακῶν πλήθος· καὶ τούτων τὴν δεκάτην δεῖ γενέσθαι τῷ Πεισιστράτῳ,” εἶπε, παρῆναι τὸν τυραννον ἀγνοῶν· καὶ εἰς Πεισιστράτον ἤλθεν ὁ λόγος. καὶ θανυμάσας ἐκεῖνος τῆς καρτερίας, μέγα τι νομίζων δωρεῖσθαι, ἀτελῆ τὴν πέτραν ἀφῆκε τῷ γεωργῷ· καὶ ὡς εἰς μνήμην ἀρετῆς Ἀτελὲς ἐξ ἐκεῖνου τὸ χωρίον ἐπωνομάζετο. ἀλλὰ τί μοι λέγειν ἐπῆλθε Πεισίστρατον, καὶ πρῶτον ἕνα, καὶ δυστυχεῖς ἐκεῖνο χωρίον, πρὸς πάντων ὑπηκόων ἐλευθερίαν, ὅθεν καὶ τῶν βαναύσων ἕκαστος παρ' ἐλπίδας εὐτυχῶν, καὶ γεωργὸς περὶ τὰς ἀρούρας παραμυθίαν τῶν πόνων ἄδει τὰ σά;

16. Ἀκόλουθα δὲ τούτοις καθεῖνα παρέσχον, καὶ πᾶσαν ἀκοὴν νικῶντα τῷ θαύματι. πρότερον γὰρ θεὰς τινὰς ἦγον ἀπανθρώπους αἱ πόλεις. ἄνδρες γὰρ δυστυχεῖς ἐν μέσῳ

23. ἀπανθρώπους Villosis., ὅπ' ἀνθρώπους cod.

grandia quasi communem quandam Erinnya cum a subditis removeris, quoniam cognomine digne appellari poteris? Parva enim prae hisce sunt, propter quae Aristides hominum admirationem excitavit et Pisistratus. Qui postquam decumas pro vectigali Atheniensibus solvendas imposuisset, prope Hymettum per agrum transiens senem Atticum conspexit saxum fodientem et labore deficientem. Misertus igitur, ut par erat, hominis, misit qui ex eo quaereret quos fructus saxum istud ferret. Ille autem graviter suspirans, „Acrumnas,” respondit, „et malorum multitudinem; quorum decumae Pisistrato debentur.” Scilicet tyrannum adesse nesciebat, cum haec loqueretur. Qui, sermone hominis ad eum delato, miratus patientiam, et magnum aliquid se donare ratus, saxi immunitatem concessit colono: et tanquam virtutis documentum ex illo tempore Immunis cognominatus est agellus ille. Sed quid Pisistratum et unum senem et sterilem illum agrum commemoro potius quam omnium subditorum libertatem, qua operarii adeo omnes praeter spem beati evaserunt, et rustici in agris ad laborum solatium tuas canunt laudes?

15. Hisce convenienter et illa fecisti, quae omnem famam superant. Antea enim civitates inhumanos quosdam ludos celebrabant,

δήμῳ παρεδίδοντο τοῖς θηρίοις, θεατὰς ἔχοντες τοὺς τὸ συγγενὲς τῆς φύσεως κεκτημένους· καὶ ἦδετό τις οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνὴρ ἄνδρα διασπώμενον θεωρῶν καὶ μηδὲ γῆ τὸ σῶμα κρυπτόμενον, ἀλλ' ὥσπερ ἀντὶ τάφου τὰς τῶν θηρίων πληθροῦντα γαστέρας.

15 ἰζ'. Ἐτέρα δὲ τις παντελῶς πρὸς τούναντιον ἀπένευσε θεά· ἄρῥενες γὰρ παῖδες, ὥσπερ τὴν ἰδίαν εἰς γυναῖκας ἀμειβόμενοι φύσιν, γυναῖκες ἤθελον εἶναι τῷ σχήματι, καὶ διεκλῶντο τοῖς μέλεσιν, ἀντὶ γλώττης κινουῦντες τὴν χεῖρα, καὶ δῆμον ὄλον πρὸς ἀσελγῆ θεῶν ἐκμαίοντες· ὕθην ἐκκαίόμενοι πρὸς ἔριν ἄνθρωποι καὶ μανίαν, ἔμερῖζοντο τῷ μίσει; καὶ κατ' ἀλλήλων ᾤθουντο. ταῦτα τοῖνυν, οἷα δὴ τινα κηλῖδα τῶν ὑπηκόων ἀπεσόβεις· καὶ κατ' ἄμφω σωφρονεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἢ φύσιν· αἱ δὲ πόλεις ἐσώζοντο.

20 ἰζ'. Ἄλλ' ἵνα μὴ πόρρω τοῦ καιροῦ γένωμαι, πέρας τούτοις ἐπιθεῖς, καὶ δὴ πρὸς τὰ λοιπὰ βαδιοῦμαι τῷ λόγῳ. οὐ γὰρ ἀρκεῖν ἡγήσω μέχρι τῆς κοινῆς χρείας τὴν φιλανθρωπίαν ἐκτείνειν, ἀλλ' ὥσπερ εὐεργετεῖν αἰεὶ ποθῶν ἐπισκοπεῖς τοὺς εἰς παθεῖν δεομένους, καὶ ὅσα κατὰ μέρος ἐλύπει σοτὰς πόλεις. γνούς δὲ ταῦτα προσετίθεις τὸ λειπὸν, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβάλλειν ἠξίους· καὶ μετεβάλλοντο. ὦν τὰ πλεῖστα παρεῖς, μείζω γὰρ ταῦτα καὶ τοῦ καιροῦ νικῶντος

in quibus, praesente populo, feris tradebantur homines miseri, spectantibus iis quibus eiusdem naturae affinitate coniuncti essent. Atque delectabatur, nescio quomodo, homo hominem dilacerari conspiciens, et ne terra quidem eius cadaver occultari, sed pro sepulcro ferarum corpora illo impleri.

16. Porro alterum erat spectaculum, quod ad contrarium prorsus vergebat. Namque pueri, quasi suam naturam in femineam mutant, corporis habitu feminae videri volebant, et incessu fracto, manumque pro lingua moventes, totum populum libidinoso aspectu ad furorem incendebant. Homines ita instigati, ad certamina et insaniam acti, odio dividebantur, et in se invicem irruebant. His igitur spectaculis quasi macula subditos purgasti. In utroque nunc homines caste agunt, et civitates salvae sunt.

17. Sed ne longius aberrem, hisce missis ad reliqua dicenda me convertito. Non enim satis esse putasti communem utilitatem munificentia tua complecti, sed quasi perpetuo beneficii desiderio motus, qui beneficiis indigerent, quibusque premerentur singula oppida incommodis circumspectans, quod deesset suppeditare, atque in meliorem statum eorum rem convertere statuisti. Atque eventus voluntatem consecutus est. Quarum rerum plurimis praetermissis,

τὴν χρείαν, ὥσπερ δὲ ἱερῶν πρέπουσαν ἀρχὴν ποιουμαι τῷ λόγῳ.

ιγ'. Πόλις ἐστὶν ἱερὰ, τῶν πρὸς ἥλιον ἀνισχόντων, πολυάνθρωπος, ἐκ τῆς εὐσεβείας φέρουσα γνώρισμα, καὶ ταῖς θεαῖς τελεταῖς τῶν ἄλλων προβεβλημένη· ὅθεν εἰς ταύτην φοιτῶσιν Ἴνδοι καὶ Πέρσαι καὶ Φοίνικες καὶ Σκυθῶν γένη καὶ τὰ σεμνὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἰωνία τε πᾶσα· καὶ ὥσπερ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους κοινὴν τις ἂν εἶποι πατρίδα. αὕτη τῶν ὑδάτων ἐνδεία μετὰ τῶν οἰκητόρων καὶ τοὺς πανταχόθεν ὄντας ἐλύπει. τοσαῦτα γὰρ παρείχεν, ὅσα τῶν ὄμβρων ἤ10 τύχη· καὶ ἀντ' ἄλλον τινὸς ὑδάτων θησαυροὺς ἐπεποιήντο· καὶ τὴν ἐνδειαν σοφίζόμενοι πρὸς τὸ δεινὸν οὕτω μόλις ἀντιέχον. ἀλλὰ μέχρι σοῦ καὶ τοῦτο πάλιν ἐλύπει· τὴν τε γὰρ πόλιν ᾧον δεῖν τιμᾶσθαι τὰ πρέποντα· καὶ δεινὸν ἠγούμενος διὰ μιᾶς ταύτης πάντας ἀνθρώπους πειρᾶσθαι τῶν δυσχε-15 ρῶν, ὁχετοὺς ὑδάτων εἰς ὕψος ἐπέρας, καὶ εἰς ταυτὸν ἀγαγὼν τὰ μὴ διανεστηκότες τοῖς μετεώροις, καὶ δι' ἀνωμάλου καὶ τραχείας γῆς εὐθεῖαν ὁδὸν διατυπώσας τῷ ῥεύματι, πηγὰς διὰ ταύτης πόρρωθεν σύνηπτες· καὶ ἐν αὐτοῖς διαφανῆ καὶ ἄφθονα ρεύματα πέμπουσι, τῇ τῆς φορᾶς ὀξύτητι νικῶντα20 τὴν θάλασσαν· ὡς καὶ τοὺς ἀφικνουμένους ἐπ' ἀδείας πανηγυρίζει καὶ σὺν ἡδονῇ πάντας ἐνδιατᾶσθαι.

13. μέχρι σοῦ corrupta esse susp. N. 17. μὴ ante διαγεσ-
κότες del. esse putat N.

(ampliora enim haec sunt, quibus enarrandis tempus non sufficiat,) quasi ex sacris initium orationi decorum petam.

18. Urbs est sacra, in orientis regionibus sita, frequens, pietate cognita, ac divinis mysteriis aliis praestans. Itaque hanc adunat Indi et Persae et Poeni et Scytharum nationes, Graeciaeque gentes mobiles, et tota Ionia: eamque quasi communem humani generis patriam dixeris. Quam aquae penuria laborare, id praeter cives etiam advenas undique affluentes vexabat. Tantum enim praebebat quantum imbres forte demitterent: cumque terrae vena decisset, pluviae thesauros struxerant, qua ratione inopiam arte vincentes aegre se sustentabant. Sed et hoc rursus usque ad te angebat. Cum enim censeret urbem illam debito honore afficiendam esse, graviterque ferres per hanc unam omnes homines incommodis laborare, aquae ductibus in altum exstructis et collectis fontibus, qui in superioribus locis scaturirent, et per salebrosam asperumque terrae solum ducto fluminis alveo, longinquos rivos coniunxisti, qui per illos ductus pellucidam et largam aquae copiam effundunt, fluminis celeritate aspectum superante, ita ut nunc advenae ad voluntatem dies festas celebrent, omnesque hilariter ibi versentur.

ἰθ'. Πάλιν τὰ καθ' ἡμᾶς. τοῦ Καίσαρος πόλιν ἐπώ-
 νυμον, ἀπειρηκότες αὐτῇ τοῦ λιμένος τῷ χρόνῳ, καὶ πρὸς
 πᾶσαν ἀπειλὴν θαλάττης ἠνειαγμένον, καὶ μηκέτι σώζοντος
 τὴν κατηγορίαν τοῖς ἔργοις, ἀλλ' ἐκ τῆς παλαιᾶς τύχης ψι-
 5 λὸν τούνομα κεκτημένου, οὐ περιεῖδες δεομένην καὶ θρηνοῦ-
 σαν ἀεὶ τὰς ὀλκάδας, αἱ πολλάκις διαφυγοῦσαι τὸ πέλαγος
 ἐν τῇ λιμένι τὴν ναυαγίαν ὑπέμειναν. καὶ οἱ δεόμενοι τῶν
 φορτίων ἐλεεινότερον εἶχον τὸ πάθος· διαφθειρόμενα γὰρ
 ἐώρων ὧν ἐν χρεῖα τυγχάνοντες ἀνόνητον εἶχον τὴν θέαν.
 10 ἀλλὰ γὰρ σοῦ βουληθέντος νεάζει, καὶ θαρσοῦσα δέχεται
 τὰς ναῦς· καὶ πλήρης τῶν ἐπιτηδείων ἡ πόλις.

κ'. Παραπλήσιον δέ τι πάθος μικροῦ δεῖν καὶ τὴν Ἀ-
 λεξάνδρου κατελήφε. πύργος γὰρ ἄγαν ἰψηλός, παλαιᾶς
 ἔργον εὐδαιμονίας, ἐπ' ἄκρου τοῦ λιμένος ἀνέχων, ἐγείρει
 15 φλόγα τοῖς ἐκ πελάγους σωτήριοις. καὶ παραμυθεῖται τοὺς
 ἐκ θαλάττης, προμηνύων τὴν πόλιν. πρὸς τοῦτον κυβερνή-
 τῆς ὁρῶν ἰθύνει τὸ σκάφος, καὶ τὴν ναῦν ἀπείρατι σώζει
 τῶν παρακειμένων κινδύνων· οἱ δὲ ναῦται πρὸς τὴν θέαν
 ἠδόμενοι χροτοῦσιν εὐθύς, καὶ δείκνυσιν ἄλλος ἄλλῳ, καὶ
 20 τὴν πόλιν ἔχειν κατεπαγγέλλονται καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἠδονὴν
 ἅμα καὶ σωτηρίαν τοῖς ἀφικνουμένοις χαρίζεται. τοῦτον ἡ
 θάλαττα κατὰ νότον προσβαλοῦσα καὶ γυμνοῦσα κατ' ὀλίγον
 τῶν προβλημάτων, πλησίον ἤδη γενομένη, διέσειέ τε καὶ

17. ἀπείρατον N.

19. Ad nostras regiones revertor. Urbs, quae Caesareo no-
 mine ornatur, re ipsa nomini non amplius respondebat, imo nihil
 praeter nudum nomen ex veteri fortuna servaverat; cum portus
 vetustate defecisset, omnibusque fluctuum minis pateret. Eam tu
 non contempsisti orantem, et continuo deflentem navigia, quae
 saepe post superata maris pericula in portu elidebantur. Quin ad-
 huc magis miserandi erant qui mercibus indigerent: perire enim vi-
 debant quae opus essent, incassum oculis oblata. Sed te volente
 urbs iuvenescit, et confidenter recipit naves: et abundat rebus ne-
 cessariis.

20. Non multum absfuit, quin similis casus Alexandriam quoque
 corripere. Turris enim praealta, pristinae opulentiae opus, extremo in
 portu se attollens, excitat flammam e mari advenientibus salutarem, so-
 latium navigantibus, urbem adesse praenuntians. Oculis in hanc con-
 versis gubernator cursum dirigit, et navem servat expertem instantium
 periculorum. Nautae vero laeti aspectu statim plaudunt, et alius alii
 eam ostendit et ad urbem se venisse sibi invicem narrant: atque ut uno
 verbo dicam, voluptatem simul et salutem praebet appropinquan-

μικροῦ δεῖν καθέλειν εἰς ἔδαφος. ἀλλ' ἐφθασας τῇ θερα-
πειᾷ τὸ πάθος. ἀρξάγῃσι γὰρ προβόλοις τοῦτον ἀποφραξά-
μενος καὶ δυσμάχῃ θαλάττῃ μάχεσθαι δυναμένοις, ἀθάνα-
τον ἀπέδωκας τῇ πόλει τὸ κτῆμα.

κα'. Καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον ἀπαριθμεῖσθαι τείχη καὶ
λιμένας, οἰκοδομημάτων τε κάλλη καὶ χρημάτων ἀφθονίαν,
εἰς παρασκευὴν τροφῆς φιλοτιμούμενα; τί δὲ τὸ μέγιστον
καὶ κρείττον πάσης ἐννοίας τεῖχος ἐγειρόμενον, ὑψηλὸν τε
καὶ μέγα δι' ὅλης ἐν μέρει τῆς Θράκης ἀγόμενον; ἐκ θαλάτ-
της γὰρ εἰς θάλατταν ἔλκεται, τοῖς βαρβάροις ἀποκλείον τήνιο
ἔσφοδον, καὶ πᾶσαν πολεμίων ἀπωθούμενον προσβολῆν ὡς
μικρὸν πρὸς τοῦτο καὶ τὸ Θεμιστοκλέους εἶναι πλάτους ἔνε-
κα καὶ τὰς ἀμάξας ἀμφοτέρας φέρειν, εἰ καὶ πρὸς τούταν-
τίον ἀλλήλαις ἐπὶ τοῦ τείχους ἐχώρουν. οἶμαι γὰρ ἂν, εἰ
περιῆν Ὅμηρος, καὶ τοιούτων ἔργων καθίστατο θεατῆς, ἀφέ-15
μενον αὐτὸν τῆς μήνιδος τῆς Ἀχιλλέως καὶ μιᾶς ἐμπιπλα-
μένης ὀλκάδος, πολλάκις ἐνταῦθα καλέσαι τὰς Μούσας, ὅ-
πως ποιητικῇ μεγαλοφωνίᾳ μὴ τῆς ἀξίας ἄγαν ὑστερίῃ τῶν
ἔργων.

κβ'. Πρὸς γὰρ αὖ τοῖς ἄλλοις καὶ τῇ προσίοντι φιλιάν-20
θροπον ὑπέχεις τὴν ἀκοήν. καὶ διαλέγεται τις ἀδεῶς περὶ

4. ἀπέδωκας Villois., ἀπέδωκε cod. 16. ἐμπιπράμενης codi.
et vert. R., scilicet Odysseam μ. 415. respiciens.

tibus. Hanc maris fluctus a tergo assultans, ac nudatam paulatim
munimentis iam cominus invadens concutibat et in eo erat, ut
in solum deiceret. Sed tu eam calamitatem medela praevenisti.
Substructionibus enim indissolubilibus, quae saevi maris vim susti-
nerent, communitam, in perpetuum mansuram urbi restituiti.

21. Sed quid opus est singulatim enumerare moenia et portas,
aedificiorumque pulcritudinem ac pecuniarum copiam ad comparan-
da alimenta liberaliter insumtam? quid maximi illius et omnem cogi-
tationem superantis muri exstructionem, qui altus et magnus per
totam fere Thraciam ductus est? Nam a mari usque ad mare pro-
tenditur, barbaros aditu arcens, omnemque hostium impetum re-
pellens. Itaque parvus prae hoc etiam Themistoclis murus est, licet
eius latitudo celebratur, quod duo plaustra sibi occurrentia ceperit.
Equidem existimo, Homerum, si viveret et haec opera conspiceret,
valere iussa Achillis ira et navi una incensa, Musas saepe advoca-
turum, ne poetica verborum magnificentia nimis infra rerum digi-
tatem subsistat.

22. Etenim praeter cetera clementer audis ad te accedentem,
qui sine timore de rebus quae opus sunt tecum loquitur, dignitatis

τῶν προσηκόντων, ὁρῶν ὡς τὸ τῆς ἀξίας ὑψηλὸν σοβαρὸν οὐδὲν ἐπιδείκνυται· ὅπερ Πανσανίαν τὸν Σπαρτιάτην ἀπειροκάλως εἰς ἀλαζόνειαν ἐπῆρεν, ὑπὸ Περσικῆς τρυφῆς ἐλεγχόμενον. σὺ δὲ λέγεις τε φιλανθρώπως, καὶ λεγόντων ἀκούσεις· βλέμμα δὲ δεινὸν καὶ φρόνημα μέγα κατὰ τῶν βαρβάρων καὶ τῶν ἀδικούντων τετήρηται. καὶ δικάζεις μὲν ἡμῖν εὐμενῶς· νομοθετεῖς δὲ τὰ προσήκοντα. καὶ διὰ τὸν σὸν ἔννομον φόβον δίκαια μὲν τὰ συμβόλαια· σώφρονες δὲ τοῖς ὑπηκόοις οἱ γάμοι· γνήσια δὲ τὰ γένη· καὶ οὐκ ἀμφίβολοι 10 τοῖς πατράσι διὰ τὴν ὑποψίαν οἱ παῖδες.

κγ'. Ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο γένος, τὸ μέγρι λόγων ἀδόμενον, μὲλις ἀπέδειξε τοῖς ἔργοις ὁ χρόνος. οὐ μόνον γὰρ ἡμῖν τὰ βέλτιστα διὰ τῶν νόμων νομοθετεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν σὸν βίον νόμον ἔμψυχον καὶ παράδειγμα πρὸς σωφροσύ- 15 νην τοῖς ἀρχομένοις ἀπέδειξας· φιλεῖ γὰρ πῶς αἰεὶ τὸ ὑπήκοον πρὸς τὴν τῶν ἀρχόντων ἀπεικάζεσθαι γνώμην. μίαν γὰρ σύννοικον πεποιήσαι, κοινῶν βίου καὶ βουλευμάτων, ἦν σοι μετὰ τῆς βασιλείας ἡ τύχη δεδώρηται. εἰ δὲ τις ἄλλη καλῆ τισι δοκεῖ, καὶ λόγος ἐπ' αὐτῇ κινεῖται πολὺς, αὐτῇ σοι 20 πᾶντως μετὰ τῆς Ἑλένης ἡγήνηται. δεινὸν γὰρ σοι δοκεῖ τοσοῦτων μὲν ὑπηκόων κρατεῖν, δουλεύειν δὲ ταῖς ἡδοναῖς τὴν πάντων ἀποπυθέραν δουλείαν, καὶ τὴν ἐξουσίαν ὕλην ἀσελείας ποιεῖσθαι.

21. τοσοῦτων Villois., τοσοῦτον cod.

magnitudinem ab omni fastu immunem conspiciens: quae tamen Pausaniam Spartanum stolidè ad iactantiam extulit, qualis esset, Persarum luxuria convictum. Tu vero clementer et loqueris, et dicentes audis; vultus terribilis et superbia adversus barbaros et hostes servantur. Nobis iudicia exerces benevole, legibus iuberes necessaria: cumque tu legitime timeris, iusta sunt commercia, et pudica subditorum matrimonia, cognationes genuinae, neque ambigui propter suspicionem patribus filii.

23. Nobis sane aureum illud saeculum oratione celebratum, re ipsa tandem aevum ostendit. Neque enim legibus tantum nobis sancis optima, sed vitam tuam tanquam vivam legem et temperantiae exemplar civibus proponis. Solent enim plerumque ad principis mores se accommodare subditi. Unam coniugem tibi habes sociam vitae et consiliorum, quam tibi simul cum regno Fortuna dedit. Si qua alia pulcra videtur hominibus et sermonibus celebratur, ea tibi haud secus quam Helena ignoratur, quippe cui non ferendum videatur tot imperare subditis, servire autem voluptatibus servitutum omnium teterrimam, et potestate ad libidinem explendam abuti.

κδ'. Ἀλλὰ γὰρ πεπονθέναι τι ξένον ὁμολογῶ, καὶ ὑφ' ἡδονῆς τῶν σῶν ἀνδραγαθημάτων μὴ μητρεῖσθαι τῇ δυνάμει τοὺς λόγους, ἀλλὰ μακροροεῖν, ὡς οὐκ ἐν εἰδόσι τὰ σὰ διηγούμενος. ὅμως δὲ καὶ ὑμῖν ἡδιστον αἰεὶ περὶ τούτων ἀκούειν ὧν ποθοῦσιν ἡμῖν ἐγνωρίσειε πολλάκις ἡ φήμη. ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωῶντάς φασι παντὸς μᾶλλον χρόνου ἐπισταμένους τὰ παιδικὰ, ὅσῳ καὶ μᾶλλον εἰδέναι φιλονεικοῦσιν, ὅμως μηδὲν ἡδέως λέγειν τε καὶ ἀκούειν, ὃ μὴ τούτων ἔχει τὴν μνήμην. τοὺς μὲν οὖν πάλαι λαμπροὺς ἔγωγε πολλάκις ἀκούων τεθαύμακα, καὶ πρὸς τὴν ἀκοὴν διανίσταμαι, καὶ τοὺς 10 τοιούτους αἰεὶ τῶν πραγμάτων ἄρχειν ἠϋξάμην, μηδ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν φοραῖς ἔρημον ἡμῖν γενέσθαι τὸν βίον. οὐ μὴν ἀλλὰ τοὺς τοιούτους ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ σεμννομένους εὐρίσκω. καὶ ἔν τις ἔγη μόνον, ὡς πάντα φέρων θαυμάζεται· σὺ δὲ τὰς ἀπάντων συλλαβῶν ἄρετὰς, καὶ τὸ ἐκάστῳ λείπον τῇ τοῦ 15 ἐτέρου προσθήκῃ κοσμήσας, δι' ἐνὸς σαντοῦ τὰς τῶν παραβόντων εἰκόνας δεικνύεις.

κε'. Κύρον μὲν οὖν οἱ Πέρσαι θαυμάζουσιν, εὐεργέτην ἅμα καὶ πατέρα καλοῦντες· καὶ τὴν κρίσιν τέως οὐ μέμφομαι· ἐξ ὧν γὰρ ἠτύχουν τὴν προσηγορίαν ἐδίδοσαν τῷ βασιλεῖ 20

4. ἡμῖν *suprascr.* ὁ *cod.*, ἡμῖν *Villois*.

6. χρήματος *pro* χρέου *susp.* *N.*

24. Sed mirum quoddam mihi accidisse confiteor, meque voluptate de tuis egregie factis dicendi abreptum orationem viribus meis non metiri, sed longum sermonem texere, quasi ignaris hominibus res tuas enarrem. Quamquam vobis quoque semper iucundissimum esse censeo de iis audire, quae facta esse nos fama relata saepius libenter audivimus. Hoc modo amantes ferunt, quamvis delicias suas melius quam cetera omnia noscant, unice scilicet de iis solliciti, nihil tamen libentius loqui neque audire, quam quo illorum memoria continetur. — Et homines quidem veteris aevi claros saepius, cum de iis audirem, admiratus sum, eorumque fama commotus tales semper rebus publicis praeesse, utque virorum honorum proventu humanum genus nunquam careret, precatus sum. Illos tamen alium de alia re se iactare invenio, et, si quis una sola excellat, tanquam omnia consecutum cum admirantur. Tu vero omnium coniunctis virtutibus, adiectoque ex aliorum ornamentis quod unicuique deest, in te uno omnium qui ante fuerunt imagines ostendis.

25. Cyrum quidem Persae admirantur, patrem et salutis auctorem appellantes: quorum iudicium hactenus non reprehendam: nam e felicitate sua, regi cognomen dederunt, non propter Medorum

ἀλλ' οὐκ ἐξ ὧν ἠδίκηντο Μῆδοι καὶ Ἀστυάγης ὠδύροτο, μη-
 τρὸς πατρὸς ὑπάρχων τῷ Κύρῳ, καὶ πολιὰν ἔχων δι' ἀκείνον
 αἰχμάλωτον, καὶ, τὸ μέγιστον εἰς συμφορὰν, ἐξ ὧν αὐτὸς
 ἀδυστύχει, τὸν ἐξ αὐτοῦ τρίτον παιδὸς ὁμοῦ παῖδα καὶ δεσπό-
 5την ἀποκαλῶν. καὶ οὕτως ἀδίκῳ πόθῳ καὶ δράμασιν οἰκείοις
 τὴν ἀρχὴν ἀνεδέξατο. καὶ ταῦτα σιδήρῳ καὶ μάχαις ἐπήει
 τοὺς τῆς ἐλευθερίας ἐρῶντας, εἰς δουλείαν ἄγων καὶ νόμους
 ἀήθεις· καὶ τῶν προσηκόντων ἀνεδήσατο τὴν Ἀσίαν· σὺ
 δὲ ἐρωσι μὲν οὐδενί, ψήφῳ δὲ δικαίᾳ τὴν βασιλείαν ἀπολα-
 10βῶν, γέγονας ἡμῖν ἅπασιν, ὅπερ μόνοις τοῖς Πέρσαις ὁ Κῦ-
 ρος· καὶ πρὸς τούναντίον ἐκείνῳ τῶν συνήθων φόρων ἀπαλ-
 λάξας. καὶ νῦν μία δοκεῖ πᾶσιν ἐλευθερία τὸ ὑπὸ σοῖ τε-
 λαῶν ἐπόντας, καὶ φιλανθρωπῶ πείθεσθαι νεύματι.

κς'. Τὸν Ἀγησίλαον ὑμνοῦσιν οἱ Σπαρτιάται, καὶ σε-
 15μνοὶ τινὲς εἰσιν ἐπ' ἐκείνῳ φρονοῦντες· καὶ γὰρ μετ' ἐκεί-
 νων ἐρωστὴς εἰμι, καὶ τεθαύμακα μόνον τῶν πρόποτε Σπάρ-
 της βασιλέων ἄρχεσθαι πρῶτον καλῶς ἐγνωκότα, καὶ οὕτω
 τὴν ἀρχὴν κομισάμενον. ἦν γὰρ ἰδεῖν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ
 20πυρόντι τι Λακωνικόν, καὶ τοὺς βαρβάρους παιδεύοντα σω-
 φρονεῖν, καὶ πεπεῖσθαι καλῶς, ὅσον ἦν ἄρα χρῆμα τῆς Ἑλ-
 λάδος ἢ φύσις. ἤδη δὲ καὶ τῆς πατρίδος τὸ νοσοῦν τε καὶ

5. οἰκτροῖς conl. Villols.
 14. σεμνόν conl. idem.

6. μετὰ ταῦτα, 11. ἀπῆλλαξας, et

calamitates, et quas Astyages deflebat, Cyri avus, tantitē consper-
 sus captiva, cuius miseriarum culmen erat, quod nepotem suum,
 natae fillum simul et dominum appellabat. Quo quidem modo ille per
 iniustam cupiditatem et domesticas tragoedias imperium adeptus est.
 His peractis libertatis amantes ferro et bellis invasit, eosque ad
 servitutem et leges insuetas adegit: itaque per victoriam de neces-
 sariis Asiam obtinuit. Tu vero, nulla cupiditate sed iustis suffra-
 giis ad imperium erectus, nobis omnibus idem factus es, quod Cyrus
 solis Persis: tum vero contra quam ille, consuetis tributis nos li-
 berasti. Et nunc quidem ea unice libertas esse omnibus videtur,
 tibi sponte obedire et tuis iussis obtemperare.

26. Agesilaum Spartani celebrant et de eo magnifice sentiunt.
 Et ego quoque cum illis ipsum diligo et admiror unum ex omnibus,
 qui unquam Sparta regnarunt: propterea quod, cum parere didice-
 rat, ad imperium accessit. Conspiciebatur in illo vir bonus, spi-
 ritus ducens Laonicos, qui barbaros docuerat modeste agere et
 cognoscere, quae esset Graeciae indoles. Porro ille quod in pa-
 tria morbosum et seditiosum esset compescuit, et Sparta consiliis

στασιάζον κατέπαυσε, καὶ μίαν τὴν Σπάρτην ἐποίηε ταῖς γνώμαις. ἀλλὰ μέχρι τούτων φρονεῖν οὐδὲν πλέον ἐπιτρέψομεν τοῖς Σπαρτιάταις, τὸν νέον ἔχοντες Ἀγησίλαον, δι' ὃν βάρβαρος ἤρεμεῖ, τὴν ἀσπίδα κρεμάσας, καὶ τὴν εἰρήνην, καίτοι μὴ φίλην οὖσαν, ἀσπάζεται· τῆς ἀρχῆς δὲ ὅσον ἄ-5 τακτον εἰς σωφρονοῦντας μεταβέβληται, καὶ φέρειν ἔννομον εἰδότας ἀρχήν. τὸ δὲ τοῖς φίλοις ἀδίκως παρίστασθαι καὶ παρὰ τὸ δέον φιλονεικεῖν, δι' ὃ καὶ πῦρ ποτε πολέμιον τότε πρῶτον εἶδεν ἡ Σπάρτη, καὶ τὸ ἄνθος ἐν Λεύκτροις ἀπέβαλε, ταῦτα δὲ Ἀγησίλαος ὁ πρῶην ἔχετο, πύρρῳ δὴ τούτωνιο ἡμεῖς.

κζ. Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Φιλίππου πυθόμενος ἄξιαν γνώμην τῆς τοιαύτης παρέχεσθαι βασιλείας, χρυσίου ρέουσαν προτείνοντα χεῖρα τοῖς ὑπηκόοις, καὶ τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν κρατοῦντα, ἤδη δὲ καὶ κρείττονος γενέσθαι φύσεως, 15 πρῶην μὲν ἠπίστον, καὶ μῦθος ἄλλως ἐδόκει μοι τοῦτο καὶ πλάσμα. νῦν δὲ τοῖς ἔργοις ὄρω, ἃ τοῖς λόγοις ἀκούων ἐθαύμαζον. τοσοῦτον περὶ τούτου γινώσκω· εἰ τοιοῦτος ἦν ἐκεῖνος, οἷος ἡμῖν αὐτὸς προῆλθες τῇ πείρᾳ, πείθουμαι τούτον τοῖς πάσι νενικηκέναι, καὶ Διὸς εἶναι παῖδα, καὶ Φίλιππον ἡπατήσθαι.

κη'. Καὶ οὕτως ἡμῖν προῆλθες, πάντας ἀποκρύπτων τῇ

10. δὴ coni. Schop. πρῶην Villois., πρῶν cod. 16. ἄλλος Villois., ἄλλος cod.

ad concordiam adduxit. Iam vero superbire Spartanis non ultra concedemus, cum novum habeamus Agesilaum, per quem barbarus suspensio clipeo quiescit, et pacem quamvis ingratam amplectitur, quicquid vero in imperio turbatum erat ad temperantiam et legitimum ordinem revocatum est. Verumenim amicis iniuste adesse, ac praeter fas honori servire, unde tunc primum hostium ignes Sparta vidit, floremque apud Leuctra amisit, haec antiquus ille Agesilaus sibi habeto, nos ab istis longe remoti sumus.

27. Cum vero audirem Alexandrum, Philippi filium, animam tanto imperio dignum exhibuisse, cum manum subditis porrigeret auro redundantem, et voluptatibus corporis imperaret, imo vero divina natura praeditum fuisse, antea quidem incredulus fabulam haec esse temere confictam putabam. Nunc vero expertus video quae verbis tradita mirabar. Sic de illo sentio: siquidem talis erat, qualem te usu compertum habemus, credo eum omnibus excelluisse, et Iovis fuisse filium, ac Philippum deceptum.

28. Atque sic nobis processisti, omnes miraculo occultans. Hinc

Θαύματι. ὄθεν ἡμῖν αἱ πόλεις εὐδαιμόνες, χοροῖς μεμελη-
 μέναι καὶ πανηγύρεσιν· εἰρήνη γὰρ ἡμῖν τοῖς πράγμασιν
 ἐπανθᾷ· Ἄρης δὲ καὶ στάσις πόρῳ τῶν ἡμετέρων πλανᾷ-
 ται. πλείται μὲν τοῖς ἐμπόροις ἀκινδύνως ἡ θάλαττα· ἐπὶ
 5δὲ κούφαις ἐλπίσιν ἢ γῆ γεωργεῖται· κρῖνος δὲ καὶ δόρυ
 καὶ ξίφος εἰς ἄροτρα μετεσκεύασται καὶ φίλας προσηγορίας·
 „τίκτουσι δὲ γυναῖκες ἑοικότα τέκνα γονεῦσι.”

κθ'. Τα δὲ τῶν ὄρων τεταγμένα, καὶ πάντα κατὰ φύ-
 σιν προέρχεται. τὸ γὰρ θεῖον εὐμενές, ἐπ' εὐσεβέσιον ἔργοις
 10οσώως τιμώμενον· καὶ φαιδραὶ μὲν αἱ πόλεις, ἄλλη κατ'
 ἄλλα σεμννομένη· πᾶσαι δὲ κοινὸν προβέβληται κόσμον,
 τὰς σὰς εἰκόνας ἐπ' εὐεργεσίαις ἰστώσαι· καὶ μετ' ἐκείνων
 ἡμεῖς· ἐφ' αἷς δῆμον μὲν οὐ συνάγομεν θέατρα καὶ παρὰ
 σοὶ, κριτῆ σῶφρονι, λίαν ἀπερῶμιμένα· ἐν τούτοις γὰρ φορτι-
 15κή τις ἢ τέρψις· καὶ ὄχλον ἀγοραῖον ἰδεῖν ἔστιν εὐφραϊνό-
 μενον. ὄθεν ταῦτα μὲν χαίρειν ἔωμεν· λόγοι δὲ τὰς σὰς
 εἰκόνας τιμῶσι, καὶ λόγων ἀγῶνες, καὶ διὰ τούτων αἱ Μοῦσαι.

λ'. Ἀλλὰ τί ποτε ταύταις ἐπιγράψομεν; τί τῆς ἀξίας
 ἐχόμενον; ἢ πάντως ἐκεῖνα· „ἢ πόλις τὸν εὐεργέτην, δι'
 20οῦ νῦν ἀνχένα τε γαῦρον ἐπαίρω καὶ πόλις εἰμί;” ἀλλ' εἴη
 σὲ μὲν ἔσαι διέπειν τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, πλείστους δὲ
 τοιούτους ἀγαθοὺς ἔχειν ἄνδρας τῶν πραγμάτων προσετη-

8. ὄρων Villois, ὄρων cod. 12. εὐεργεσίαις N., εὐεργεσίας ed.

urbes nostrae felices choreis et ludis vacant. Pax enim in rebus nostris
 floret, Mars et seditio procul a nobis pulsati sunt, mercatores se-
 curi per mare navigant: laeta cum spe ager colitur; at galea cum
 hasta et gladio in aratra et grata mutata sunt nomina: mulieres ve-
 ro genitoribus similes pariunt natos.

29. Quae autem anni tempora serunt, ex ordine et secundum
 naturam procedunt. Numen enim, cum factis piis caste cultum,
 propitium est. Splendent urbes, alia aliis superbiens; omnes autem
 communem ornatum induunt, tuis imaginibus benefactorum gratia posi-
 tis: et nos idem quod illae facimus. Ad quas inaugurandas non plebis
 concionem indicimus, rem a te, iudice prudenti, magnopere contem-
 ptam. Illic enim vilis voluptas, et delectatio turbae forensis conspicitur.
 Quare haec missa fecimus: orationes autem tuas imagines veneran-
 tur, et orationum certamina et in illis Musae.

30. Sed quid tandem his inscribemus? quid pro dignitate satis
 esse poterit? Num haec utique: „Urbs auctori salutis, per quem nunc
 cervicem attollo superbam et urbs sum?” Utinam vero tu in ae-
 ternum tempus Romanorum imperium regere possis, plurimosque ta-

κότας τὰς δὲ πόλεις ἐπ' εὐτυχίαις στεφάνους πλέκειν, καὶ
 γραφὰς ἀνατιθέναι, καὶ ᾄδειν ὑμνούσας· ποιητῶν δὲ παῖδας
 καὶ ῥήτορας, ἀμφὶ σοὶ κινουῦντας τὴν γλῶτταν, εὐπορεῖν αὐτοῖς
 καὶ τοῖς σοῖς τροπαίοις ἀβρύνεσθαι.

2. ὕμνους conl. N.

les habere viros bonos, quos rebus praeficias : at civitates ob felix
 aevum nectant coronas, et tabulas dedicent et hymnos canant : deni-
 que vatum filii et oratores, tuas laudes celebrantes, semper ab-
 undent ac tuis tropaeis delectentur.

LAUDES SAPIENTISSIMI IMPERATORIS ANASTASII, ISAURICI ET PARTHICI ET GOTHICI VICTORIS, DICTAE A PRISCIANO GRAMMATICO.

ARGUMENTUM.

Prooemium (1 — 10). *Anastasius e stirpe Pompeii* (11 — 15). *Isaurorum sub Zenone violentia* (21 — 37). *Virtutes Anastasii, optimis Imperatoribus comparati* (33 — 49). *Bellum Isauricum* (50 — 132). *Delatores urbe eiectionis* (133 — 139). *Chrysargyri vectigal funditus sublatum* (149 — 170). *Triumphus Imperatoris* (171 — 179). *Iustitia redux* (180 — 183). *Oppida restaurata* (184 — 192). *Vitia in administranda re publica correctae* (193 — 205). *Horrea constituta* (206 — 217). *Circi crudelitas abolita* (218 — 227). *Multiplex Imperatoris clementia, qui Italiam exulibus, virisque doctis favet* (228 — 253). *Arabes Scenitae repressi* (254 — 260). *Anastasius Deo dilectus, periculoque ereptus* (261 — 290). *Paulus, Imp. frater, Hypatii, sororis filius, Ariadna Augusta laudatus* (290 — 308). *Peroratio* (309 — 312).

P R A E F A T I O.

Summi poetæ quae solent in versibus,
Quos Imperatorum modulantur laudibus
Proferre, caelum cum petunt et sidera,
Adversa naturae sequentes impie;
Tibi sciens quod displicent nimis pio,
Nihil nefandum, nil nisi verum loquar.
Nam qui tribuit mortalibus caelestia,
Sapientium damnatur arbitrio pari;
Et si qua vere praedicat, non creditur,
Cum falsa ceperit canens exordia.

5

10

9. praedicant cod.

Quare, precor, libenter audias tua,
 Quae cuncta non ego potero producere,
 Non mille dentur si mihi linguae, simul
 Fons ingeni si carmen effundens novum;
 Sed parte ferre qua valeo pro viribus,
 Decerpta lucem conferat quae cantibus,
 Quod more miro fit; solent nam carmina
 Addere decus rebus magis quam sumere.

Deo favente iam subibo pondera
 Laudis, serenus quae relevat vultus mihi
 Praesens ubique cernitur qui sensibus,
 Arcana nudans principis mitissimi.

Accipe Romanum clementi pectore carmen,
 Accipe, quod soleo caelesti reddere Regi
 Munere pro vitae, pro pulchro lumine solis.
 Namque Deum sentis placari carmine tantum,
 Quem sequeris, princeps animo iustissime recto,
 Qui tibi regna dedit, cui debes omnia soli
 Prospera, quae bellis pariter vel pace tulisti.
 Audax nam venio praeconia dicere vestra,
 Quae finit caelum, quibus omnis cingitur orbis.
 Nec mirum tales ex tanta stirpe creatos
 Pompeii, proprio quem culmine Roma locavit,
 Cuius quis merito valeat numerare triumphos,
 Quos vidit Titan linquens repetensque profundum,
 Quos medio veniens steterat miratus Olympo?
 Sed tamen egregio, Pompei, cede nepoti.
 Namque genus, quod tu, terrarum victor ubique,
 Indomitum Tauri linquebas collibus altis,
 Hic domuit, penitus convellens semina belli;
 Quod, celso positum fortunae vertice nuper,
 Et nullum finem credens felicibus esse,
 Impia condebat terris monumenta doloris,

Praef. 14. *ingenii* cod. Pan. 21. *do . . . .* cod.

Vexatis domibus raptu stuprique furore,
 Cum similes omnes ad pessima damna putabant;
 Non honor aut aetas potuit defendere quemquam,
 Legibus eversis, certo munimine rerum, 25
 Vique potestatem telluris sola tenente.
 Tunc pravi scelerum capiebant praemia laeti,
 Iudiciis nimium iustos damnare coactis.
 Nam vānum nomen retinebant inrita iura,
 Umbraque iustitiae rebus restabat inanis. 30
 Paupertas nulli tenuis prodesse valebat,
 Quae solet esse salus raptorum tempore regum.
 Namque dabat poenas, ut non praesentia ferret,
 Et stupuit sese damnis maioribus esse,
 Quam plenos opibus largis gravibusque metallis. 35
 Corpora nam, spoliū si copia nulla dabatur,
 Vexabant vinclis, vexabant stipite duro.
 Cladibus his tandem caeli rex liberat orbem,
 Cum dominum, melius sed patrem dicere possum,
 Praebet Anastasium, tanta pietate vigentem, 40
 In cuius vita virtutes cernimus omnes.
 Est iustus, sapiens, castus, fortisque, piusque,
 Est clemens, stabilis, moderatus, mitis, honestus;
 Et, loquar ut breviter quod sentio corde sub imo,
 Possidet hic, veterum quidquid laudatur in ullo. 45
 Antoninum huius pietas, sapientia Marcum,
 Et mitem Nervam lenissima pectora vincunt;
 Promeruitque Titus non tantum mente benigna,
 Gloria magnanimi Traiani cesserat isti.
 Nam quis tot domuit simul uno Marte tyrannos? 50
 Rupibus adverso quos duxit Isauria fato,
 Quos bonitas domini placidissima cedere iussit
 Moenibus ex urbis, voluit nec laedere prorsus,
 Quamvis supplicium debentes solvere mundo. 55
 Sed non ille pater, qui sustinet omnia dextra,
 Atque pari libra iusti monumenta repensat,
 Adnuit impune sceleratam linquere gentem.
 Nam furor immissus commovit Marte nefando,

Et Romae caecos rapiendas traxit ad arces,
 Vindicta ut pereant merita, lucemque relinquat. 60
 Tristia nam rursus cupientes damna referre,
 Et Latiis multo regnis peiora minantes,
 Principis invicti felix exercitus armis,
 Ductoresque fide nec non virtute potentes,
 Omnibus adficiunt caesos profugosque ruinis, 65
 Cum ducibus sceleris ducentibus improba signa.
 Ut leo, qui regnans silva dominatur in alta,
 Per Libyae saltus, nisi nobilis ira lacessat,
 Non movet arma, suas stimulat nec verbere vires;
 At si commoveat clamor, si turba coronae, 70
 Infremit horrendum; simul et distendit hiatus
 Sanguineis torquens ardentia lumina flammis,
 Et ruit in medium, prosternens arma virosque;
 Nec vis ulla potest venienti obsistere contra;
 Impetus hos frangit, pulsos hos emetit unguis, 75
 Pars lacerata iacent inimici dentibus oris;
 Hos metus exanimat pereuntes vulnere nullo:
 Viribus Augustus sic saevos perculit hostes,
 Per varios sternens casus non fanda furentes.
 Graecia iam taceat iactans mihi Bellerophonem, 80
 Qui vicit Solymos, ut rursus bella moverent.
 At semel hos dominus noster felicibus armis
 Sic domuit, post haec ne possint esse rebelles;
 Quod nec ductorum Servilii optimus olim,
 Pro merito laudum cui nomen Isauricus illo 85
 Marte datum fuerat, potuit praestare Latinis.
 Non illos aurum, non vis, non copia ferri,
 Nec castella quidem praeruptis ardua saxis,
 Nec tantae validis munitae moenibus urbes,
 Quantas non ullus victorum ceperat ante, 90
 Exitiis rapiunt dignis et principis ira.
 Et qui spe fluxa frustrati cuncta tenebant,
 Nil satis esse sibi credentes tela movendo,
 Cautibus angustis conclusi fata trahebant
 Peioremque famem crudeli morte tulerunt, 95
 64. *Ductoresque* cod.

PANEGYRICUS.

521

Quae plus corrumpit, quam cetera funera, victos.
Et mentes avidas orbis consumpsit egestas.

Principe pro iusto taceat quis fulminis ictus?

Nam quos non valuit robur corrumpere Martis,
Nec tot ductorum circumdata moenia vallo, 100
Deiicit hos summi genitoris dextera flagrans,
Iniustos contra praesenti numine pugnans.

O pietas praestans, toto memorabilis aevo,
Pro qua cum ventis sociantur proelia nimbis,
Ignibus et rapidis armantur fulgura bello, 105
Percutiuntque sono concussa tonitrua montes.

Quid tempestates memorabo fluctibus ortas,
Atque hostis Lyciae proiectas littore classis?
Cum vice Romani functae sunt militis undae,
Sceptrafer et cepit pelago pugnante triumphum; 110
Omnia sic habuit virtus elementa saluti.

Quis repetat totiens acies stragesque peractas,
Aequatasque solo sublimi tegmine turres?
Agminibus domitis cum parte cadentibus omni,
Flumina torrebant fluvii mutata cruoris; 115
Et prope corporibus raptis sunt ostia clausa.
Tunc mare confuso rutilavit sanguine victum,
Et saturi pisces tempere cadavera plura.

Sic qui sperabant captivas ducere matres,
Atque frui spoliis urbis sacrique palati, 120
Et reges iterum, infandum! se reddere nobis,
Lumine cum caeli terrae caruere sepulcris.

At reliqui patrias aedes urbesque relinquunt,
Orbati natis, lugentes pignora cara;
Moenia subvertunt, quaecumque reliquerat ignis, 125
Et vix aetherio poenas sensere Tonanti

Reddere se iustas, contempto mille per annos,
Ultoremque Deum post clades esse fatentur,
Atque sui casus se causam scire fuisse.

Sed tamen Augusti superat clementia cuncta, 130
Qui stratos relevat, domuit quos Marte superbos,
Hostibus et pacis concedit munera pacis,
Gaudens nunc proceres securos fidere vita,

- Imperiumque suum vivendi ponere fructum.
 Insidias nemo diras metuitque venenum 135
 Linguae, quo multi ceciderunt crimine ficto.
 Perdita res populi fuerat sub tempore diro ;
 Restituit tamen hanc domini prudentia mira,
 Perficiens firmum, quod cepit debile, regnum.
 Multa simul vario concurrunt ordine rerum, 140
 Diversosque trahunt angusto pectore sensus.
 Ac veluti Delphis Phoebas cum numine plena
 Omnia quae fuerant, quae sunt, pariterque futura
 Conspicit et cupiens prohibetur prodere luci :
 Sic ego concipiens tua, Princeps, plurima facta, 145
 Quae tibi debentur diversis partibus orbis,
 Non possum verbis animo proferre parata.
 Quaecirca laudum relego fastigia summa.
 Nunc hominum generi laetissima saecula currunt,
 Quos inopes dudum faciebant iussa nefanda, 150
 Quae propter multi sedes fugere parentum,
 Quae pater et dominus terrae delevit in aevum,
 Argentum relevans atque auri pondere mundum ;
 Perpetuoque parans sibi maxima praemia caeli
 Divitias temnit, quo prodest omnibus unus. 155
 Namque cibum poterant qui vix acquirere vitae,
 Oblato miseri thesauris munere flebant,
 Munere cum gemitu tristi lacrymisque coacto.
 Quippe dabat causas violentis lucra parandi
 Et mala, quae plures pridem dixere, canentes 160
 Romano vestras vel Graio carmine laudes,
 Et quo sceptrum loco dederat tibi rector Olympi,
 Quo caput ipse tuum primo diademate cinxit,
 Hic sibi donari librorum vidit acervos,
 Censibus infestos, servantes scripta dolorum, 165
 Munera suscipiens flammis aeterna beatas.
 Ad quas accessit placidus magis omnibus aris,
 Aspexit vestros radiis sol aureus ignes ;
 Et placuere diem violantia lumina fumo,
 Quae pura fulgens accendit mente serenus. 170
 Ipse locus vobis ostendit iure tropaea ;

Obtulit et vinctos oculis domptosque tyrannos,
Ante pedes vestros mediis Circensibus actos.

Aemilius quondam Paulus, fortissimus ille,
Sic regem Persen, populo spectante Latino, 175

Curribus invectus Tarpeiam traxit ad arcem,
Placavitque Iovem Capitolia templa tenentem.

Omnipotens sed te Superum conspexit ab arce,
Numina placantem caelestia, templa tenentis.

Auspiciis gaude, Princeps, felicibus aulae! 180

Cui Deus omniparens renovandum creditur orbem,
Iustitiamque iubet descendere rursus ab axe,

Et faciles precibus populorum praebuit aures.

Quorum prostratas recreasti funditus urbes

Portibus et muris, undarum et tractibus altis. 185

Nunc tuto nautae repetunt hic ostia velis,

Qui dubio quondam peiora pericula ponto

Iam patrias oras tolerabant nave tenentes;

Naufragium navibus fessis statione minante,

Disiectis claustris, quibus aequor frangitur altum. 190

Sed nunc vota Deo servati pectore toto

Pro pietate tua, qua respicis omnia, fundunt.

Agricolae miserans dispendia saeva relaxas;

Curia perversis nam cessat moribus omnis,

Nec licet iniustis solito contemnere leges. 195

Nunc equites horrent rectorum iussa vehentes,

Nec lucri causa commiscent sacra profanis.

Iudicis ipse sedens iudex caelestis imago

Per te respondes populis oracula sancta,

Proicis et nullos, nisi qui non iusta repossunt. 200

Aurum non adhibes, moderantes ante solebant

Quod dare, ne liceat socios evertere furtis,

Exemploque doces quaestum contemnere turpem.

Tirones forti numeros nunc milite complent,

Veraque non pretio, sed robore, signa merentur. 205

Quid, quod dispensas cerealia munera vitae,

Luxurie prohibens urbes cautusque futuri.

Nec sensum populis caeli paenuria praebet,

186. *hic* Endl., *vix* cod.

Si desint imbres ; nec linquit copia victus ,
 Consiliisque tuis servamur saepe paternis. 210
 Aegyptum septem sic servat Iosiphus annos ,
 Ille, pudicitiae meruit qui sidera fama ,
 Cuius placavit sapientia numinis iras ,
 Memphitae regis solvens insomnia mira.
 Horrea nam primus Nili construxerat oris , 215
 Luxurie prohibens urbes cautusque futuri ,
 Atque famem potuit divina vincere cura.
 Per te seditio penitus deletur ab urbe ,
 Innocuos spolians sub terras sole retracto.
 Nam cives mediis caedebant moenibus ense , 220
 Bacchantes stimulis vini , plausuque frementes ,
 Et spoliis pacis gaudentes nocte paratis.
 Ipse vetas ludos , animarum damna , nefandos ,
 Atque voluptates prohibes a sanguine sumi ,
 Corporis et causa pascendi perdere vitam ; 225
 Humanos arcens lacerari dentibus artus ,
 Dentibus , armatur rabies quibus atra ferarum.
 Et superans omnes mentis novitate benignae ,
 Sufficis haud animo cupienti commoda cunctis
 Largiri , quamvis numerum vincentia donas , 230
 Ingenuos relevans , occulte munera praestans.
 Namque cupis Superi te cerni lumine solo ;
 Corruptitque tuum non ulla superbia pectus ,
 Affectusque bonos minime fortuna novavit.
 Et quicumque , prius caperes quam sceptrata rogatus , 235
 Offendit propriae temeratus crimine culpa ,
 Felicitas domini fruitur nunc tempore laeto ,
 Praemia pro poenis speratis sumere mirans.
 Omnia sed superat , Princeps , praeconia vestra
 Propositum sapiens , quo fidos eligis aulae 240
 Custodes , per quos Romana potentia crescat ,
 Et quo , Roma vetus misit quoscunque , benigne
 Sustentas , omni penitus ratione fovendo ,
 Provehis et gradibus praeclaris laetus honorum ,
 Ne damni patriae sensus fiantve dolores. 245
 Fortunam quare tibi debent atque salutem ,

Votaque suscipiunt pro te noctesque diesque.
 Nec non eloquio decoratos, maxime Princeps,
 Quos doctrina potens et sudor musicus auget,
 Quorum Romanas munit sapientia leges, 250
 Adsumis socios, iusto moderamine rerum,
 Et solus doctis das praemia digna labore,
 Muneribus ditans et pascens mente benigna.

Haec propter celsi dominator maximus axis
 Infestos vestris avertit ab arcibus hostes, 255
 Quos furor iniustus violato foedere movit
 Euphratis vasti prope maxima flumina raptim,
 Ex improvise latronum more ruentes.

Sed Deus in propriam cladem converterat illos,
 Consiliisque tuis iustissima damna tulerunt. 260

Haec eadem cunctos, bello quicumque lacessunt
 Imperii columen vestri pacemque, manebunt;
 Ut sol oceano tollens mergensque iugales
 Cernat Anastasii florere per omnia nomen.

Utraque Roma tibi nam spero pareat uni, 265
 Auxilio summi, qui conspicit omnia, Patris,
 Quem placas omni stabilis pietate per orbem,
 Templam novans renovansque Deo fulgentia semper,
 Lucraque vera putans aurum consumere iuste.

Experti nuper sumus ergo, Sceptrifer, omnes, 270
 Quanta tuum pectus servat praesentia regis
 Caelestis, propria bonitate pericula pellens.

Nam cum mole nova supra te navis iniqua
 Sese cum ventis veheret velisque nefandis,
 Atque salus dubiae penderet maxima vitae, 275
 Vitae, qua leges Latiae, qua cuncta tenentur:

Ipse Deus pelago praesens exhaustit ab alto,
 Quantum adest pro te, ostendens discrimine magno,
 Non aliter summum solitus monstrare favorem.
 Sancta pios homines testantur scripta per aevum, 280
 In quibus historiae tales sunt mille bonorum,
 Quorum sic virtus praefulserat omnibus annis,
 Dextra quod eripuit divina e casibus illos.

Nec prius enituit pietas , quam tecta salute ,
 Ex insperato dederat quam Numen Olympi. 285
 Hoc rex omnipotens in vobis ipse probavit ,
 Qui peperit mundum ; qui lumine cuncta tuetur ,
 Quem recolens animo veneraris tempus in omne ,
 Pignoribus dignis decoratus sanguinis apti.
 Nam quid commemorem Pauli mitissima corda , 290
 Quem tibi coniungit munimen laudis honestas ,
 Non solum generis venerandi vincula sacra ?
 Nam mores sequitur mediocres pectore casto.
 Ore canam quonam pietatis culmina tantae ,
 Qua fratris natos animo complecteris aequo , 295
 Non patrum tantum , sed patris more colendo ?
 Indole quos nutris dignos et stirpe parentum ,
 Hypatii vestri referam fortissima facta ,
 Qui Scythicas gentes ripis depellit ab Histri ,
 Quem vidit validum Parthus , sensitque timendum ? 300
 Quas laudes meritas Augustae dicere possim ?
 Auctor quae fuerat tantorum et causa bonorum ,
 Dum patrium munit tam firmo principe regnum ,
 Permittitque viro mundum seseque tuendam.
 Ex omni sensus invicta cupidine prava , 305
 Cuius fama piae vulgatur in omnibus oris.
 Plus fecit quam quod sexus concesserat illi ,
 Provida cum tantum Romano profuit orbi.
 Numen , quod caelum , terram pontumque revisit ,
 Ausoniis servet regnis haec munera semper , 310
 Barbariaeque ferae capiant iuga vera subactae ,
 Votaque firmentur populi sanctique senatus.

NOTAE

HENRICI VALESII,

PHILIPPI LABBAEI

ET

IO. BAPT. CASP. VILLOISONIS.

HENRICI VALESII NOTAE

IN EXCERPTA

CONSTANTINI PORPHYROGENITI

DE LEGATIONIBUS.

E DEXIPPO.

Pag. 7. A. ed. Par. [Pag. 11. ed. Bonn. lin. 2. in p. 203 script.] Dubitari merito potest, an e Dexippi Scythicis, an vero V. 135 ex eiusdem Chronicorum libris haec fragmenta descripta sint. Nam praeter Scythica, quae laudantur a Photio, scripserat etiam Dexippus Chronicorum libros, quorum duntaxat epitomen legerat Photius. Eorum mentio fit a Constantino nostro in l. 2. de thematibus, ubi de Dyrrhachio loquitur. Sed in vulgatis editionibus perperam eius libri titulus scribitur: *Δέξιππος ἐν Χερρόνικῃ δεκάτῳ*, cum scribendum sit *Χρόνικῶν δεκάτῳ*. Eiusdem operis undecimus et duodecimus liber citatur a Stephano et ab Auctore magni Etymologici, in voce *Ἐλουροι*. Eunapius quoque in vita Porphyrii id opus commemorat, cum ait: *Δέξιππος ὁ τὴν χρονικὴν ἱστορίαν συγγράψας*. De Scythicis autem praeter Photium loqui etiam videtur Euagrius in fine libri quinti historiae Ecclesiasticae, ubi de historia Dexippi sic ait: *καὶ Δέξιππῳ δὲ πλεῖστα περὶ τούτων πεπόνηται, ἀπὸ μυθικῶν ἀρξαιμένων* etc. Sed non dubito, quin scribendum sit *ἀπὸ Σκυθικῶν*.

Pag. 10. A. B. [16, 5.] Lege: *μηδ' εἰς εὐεργεσίας λόγον προϊσχύμενοι τοῦ πολέμου τὴν κατάλυσιν*. Vulgo *μηδεὶς* legitur nullo sensu: quod Cantoclarum Interpretem fefellit.

Pag. 11. A. [17, 16.] Lego: *νῦν τε καὶ ἔπειτα τῷ χροῦνῳ συμπαράθεουσιν. τὰς τε Γαλβιόνων συμφορὰς* etc., sed aliquid deest post haec verba. Qui sint autem Galbiones,

Dexippus, Eunapius etc.

quos Aurelianus cum Scythis a se victos esse gloriatur, obscurum est. Chabiones quidem seu Chaibones in vetere paenegyrico memorantur: sed an iidem sint cum his Dexippi Galbionibus, alii viderint. Paulo post lege: ἡμεῖς δὲ ἐπὶ ταῖς.

Pag. 11. C. [18, 21.] ἐπιλήπται γὰρ Ῥοδανῶ μὲν εἰσὼ καὶ τῶν ἡμετέρων ὀρίων. Mendum est in v. Ῥοδανῶ, pro qua fortasse Ἡριδανῶ legendum est Iuthungi enim Italiam invaserant, qui tum undique circumclusi ab Aurelio tenebantur fame oppressi.

EX HISTORIA EUNAPII.

P. 204 Pag. 19. C. [49, 4.] οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ τὸν θεῖον. Totus hic locus pessime acceptus est ab Interprete. Verte igitur: *Tandem Imperator eos recipere decrevit, partim ex aemulatione adversus consortes imperii, (erant hi fratris filii, ut superius dictum est, qui paternum imperium inter se arbitrato suo dividerant inconsulto patre,) partim etiam, quod maxima virium accessione aucturus sibi imperium videbatur, has ob causas iussit etc.*

Pag. 19. D. [49, 10.] In fine legendum est continue: τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσάν, ὅτι πολεμίους διέφθειραν, ut recte ediderat Henricus Commelinus in editione sua Eunapii.

Pag. 20. A. [50, 3.] τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοειδές. Intelligit tapetes utrimque villosos, qui uno verbo ἀμφίμαλλοι dicuntur: qualia sunt stragula e lana, quibus lectos operimus. His opponuntur tapetes ἐτερόμαλλοι, cuiusmodi sunt ii, quos Turcicos et Persicos vocamus: sic Gaza vocem θυσανώδη interpretatus est in Theophrasti historia plantarum. Quodsi quis cum Cantoclaro maluerit interpretari stragula utrimque fimbriata, equidem non valde repugnabo.

Pag. 20. B. [50, 16.] παῖδες ἐκείνων τὰ βασιλικά παράσημα ἔχοντες. Male Cantoclarus vertit *signa regia gerbant*, cum potius insignia vertere debuisset. Id enim sibi vult Eunapius, pueros Gothorum impuberes inter Imperatoris ministros adscriptos fuisse, et cultu regio vestitos. Nam paedagogiani pueri purpura inducuntur, ut docet Marcellinus in rebus Procopii. Sunt igitur βασιλικά παράσημα quos colores regios vocamus vernaculo sermone, quos etiam in regalibus pedisequis magnopere Galli venerantur.

Pag. 20. D. [51, 17.] ὥστε χρυσὸν ἀποδεχθῆναι πρὸς τὰ Θρακία πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λέξαν. Verte: *Ut vetus illa Mysorum praedatio proverbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse videretur. Hanc Graec-*

ei sermonis elegantiam non intellexit Interpres, ut ex ipsius versione satis apparet. Eadem phrasi usus erat Eumapius in gestis Carini Augusti. *Καρῖνος*, inquit, ὁ βασιλεὺς γεγόμενος ἐν ἐξουσίᾳ, καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδουμένην τυραννίδα. Quem Eunapii locum citat Suidas in v. *Μακρῶ*, et in v. *Καρῖνος*; est autem phrasis elegans, et plane Attica, qua utitur etiam Plato in epist. 7. ad Dionis propinquos, ubi loquitur de 30. tyrannis, qui reip. constituendae causa ab Atheniensibus creati fuerant; sic ait: ὁρῶν δὴπου τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὴν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Similiter Dio in l. 47. historiae Rom.: οὕτω τὰ πράγματα πρὸς τε τὸ βούλημα καὶ πρὸς τὸ ἐπιθύμημα τὸ ἑαυτῶν διήγον, ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Ἰουλίῳ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι. Male apud Ioannem Zonaram in tomo 2. *Annal.* pag. 141. legitur: ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομιζέσθαι. Scribendum enim est χρυσὴν ex Dione, quem Zonaras excerpit. Denique Conon, vetus scriptor, in narrat. 13. apud Photium: χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακά.

EX HISTORIA PETRI PATRICII.

Pag. 23. [121, 2. *inscript.*] Hic Petrus oriundus fuit Thessalonica, qui cum rhetor esset Constantinopoli, et omnium saeculi sui prudentissimus, et ad persuadendum aptissimus haberetur, legatus ad Amalasintham missus est a Iustiniano, ut refert Procopius l. 1. Gothicorum pag. 170.; idem postea ob legationem bene atque e rep. gestam magistri officiorum dignitate auctus est, teste Procopio in l. 2. Gothicorum pag. 244. Is ipse est, cuius meminit Theodadus in epist. ad Iustinianum Imp., quae relata est in l. 9. Variarum Cas- P. 205 siodori, ubi vir eloquentissimus dicitur. Missus est quoque legatus ad Chosroëm, regem Persarum, ut tradit Procopius in lib. 4. Gothicorum pag. 333., ubi Patricius appellatur. Eiusdem meminit Stephanus Byzantius in v. *Ἀκόναι*. Memoratur etiam in epist. encyclica Vigilii Papae ad universam Ecclesiam, et in Synodo quinta.

Pag. 24. A. [122, 18.] Haec omnia de legatione Deceballi ad Traianum missa iisdem plane verbis scripta habentur in Excerptis legationum ex historia Dionis Cassii, quae a Fulvio Ursino primum sunt edita, ut necesse sit, Petrum Patricium Dionis scrinia compilasse. Ceterum *πυλοφόρους* Dacorum commemorat etiam Aurelius Victor in Traiano, ubi

pileatos Dacorum vocat, perinde ac Paulinus in Carmine de Niceta, Daciae Episcopo, his versibus:

*Et Getae currunt et uterque Dacus,
Qui colit terrae medio, vel ille
Divitis multo bove pileatus
Accola ripae.*

Sic enim in Paulino legendum esse monuit me Hadrianus Valesius frater, non, ut vulgo scribitur, *pelleatus*. De his Dacorum et Getarum pileis loquitur etiam Dio Chrysost. in orat. V. 13671. pag. 628.: *ἐνθα γὰρ ἐνίοτε βλέπουσιν ἀνθρώπους, τοὺς μὲν τινὰς πῖλους ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἔχοντας, ὡς νῦν τῶν Θρακῶν τινες τῶν Γετῶν λεγομένων.*

Pag. 25. C. [126, 1.] Lego: καὶ κατὰ τὴν τοῦ Μηροφίλου ἀρχήν. Porro haec ante Valeriani Imp. tempora videntur esse gesta, quod docet caput sequens de Sapore, qui contento cursu Persidem repetiisse dicitur: victus scilicet a Callisto et Odaenatho, ut docet Zonaras.

Pag. 26. C. [127, 18.] Lege continue absque ulla distinctione: οὐδὲ νῦν δύνασθαι κατ' ἀξίαν χάριτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν αἰχμαλωσίᾳ γενόμενοι etc. Male ὅτι vulgo scribitur a linea, quod Cantoclarum sefellit. Antea scribe: ἢ ὄπλοις περιῶν etc. Post hanc legationem Narsaei, regis Persarum, ad Galerium Caesarem sequi debet caput illud, quod legitur pag. 29. D.: *Ὅτι Γαλέριος*, ut series historiae satis indicat.

Pag. 27. B. [129, 2.] τὴν βασίλειον αὐτοῦ μετὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον. Pessime hunc locum vertit Cantoclarus. Verte igitur: *Deinde cum belli incertos exitus reputaret Constantinus, cumque Liciniani occultis insidiis iumenta sarcinalia et suppellectilem regiam cepissent, eum in conspectum suum admisit.* Bastaga enim id significat, quod dixi. Eius mentio fit in Notitia imperii Romani, eratque sub dispositione comitis largitionum et rerum privatarum.

Pag. 27. B. C. [129, 15.] τὸν οἰκετὸν γαμβρόν. Sororium suum Licinium Constantinus γαμβρόν vocat. Sic Themistius in orat. 16. sub fin. Licinium Constantini γαμβρόν appellat, et auctor vitae Metrophanis in Bibliotheca Photii. Eodem modo Scholiastes Lycophronis p. 185. de Aenea dicit: *γαμβρὸς αὐτῆς τῆς Κασσάνδρας ἐπὶ Κρεούση τῇ ταύτης ἀδελφῇ.* Plura notavit Cuiacius in libro. 6. observ. et Bongarsius in Notis ad Iustinum.

Pag. 29. C. [134, 17.] ἀντιγραφία τῆς μνήμης. Verte *Magistrum memoriae*, ut observavi in Notis ad Amm. Marcellinum. Menander in lib. 6. hist. p. 98. ἀντιγραφίας dici ait τοὺς βασιλικούς διαμητῆς, id est, proximos sacrarum cognitionum.

Pag. 29. A. [134, 3.] ὅτι ὁ Δέναθος, scribe, ὅτι Ὀδαίναθος. Sic enim hoc nomen scribitur apud Libanium in epist. 999. et apud quidam in Ὀδαίναθος, qui locus descriptus est ex Damascio, Isidori vita. Ita etiam scribitur apud Euagrium in fine libri. Porro hoc fragmentum cum superiore collocandum erat pag. 24. D. aut 25. C.

EX HISTORIA PRISCI RHETORIS.

Pag. 33. A. [140, 1.] Ut ordo servetur historiae, collocanda est ante omnia legatio illa Ruae, regis Hunnorum, quae pag. 47. A. habetur. Nam Margus et Viminacium post obitum Ruae ab Attila captum est, ut docet pag. 59. D.

Pag. 47. A. [167, 1.] Ἀμιλζούροις καὶ Ἰτιμάροις etc. P. 206 Harum gentium nomina paulo aliter refert Iordanes in Gothicis: *Alipsuros, Itimaros, Tuncarsos et Boiscos Hunni rapuere.*

Pag. 48. B. [168, 7.] Post hanc legationem collocanda sunt ea, quae habes pag. 35. A. et sequentibus.

Pag. 35. B. [143, 3.] τοὺς κατὰ χρόνον τινὰ τὴν βαρυντάτην κομφισθέντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν. Hunc locum fusius explicavi in Annotationibus ad lib. 19. Ammiani Marcellini, pag. 167., ubi de census relevatione affatim dixi. Graeci κομφισμόν vocant. Sic Theodoretus in epist. 43. et 47. et vetus inscriptio apud Gruterum pag. 1116.:

Ἐσπερίης πάσης χρόνός ὄβριμον ἰθνητῆρα
Μάρκελλον ὁ θρασὺς μάργε μόνος ταμίην
Ἑλλάδος ἀγλαὸν ἔργος, ὃς εὐδοκίη Κυκλάδων γῆς
Κομφίζων πόλιος θῆκεν ἑλαφροτέρως.

Ceterum haec relevatio aut principum beneficio concedebatur, aut iudicium sententia, ut ait Priscus. Iudices autem intelligo peraequatores aut censitores, qui ad inspiciendos ac relevandos provincialium census a principe mittebantur.

Pag. 35. B. [143, 6.] ἐν τῇ γερονσίᾳ ἄνω γεγραμμένοι. Videtur scribendum esse ἀναγεγραμμένοι. Omnes enim senatores aurum conferre cogebantur, tam nuper allecti, quam ii, qui pridem in Senatum adscripti fuerant. Conferre autem cogebantur Senatores certum auri pondus in praemium suae dignitatis. Sic enim vertenda sunt haec verba, ἐπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀξίας, non ut Cantoclarus vertit, *ultra quam facultates ferre poterant.*

Pag. 37. A. [146, 9.] Lege παντὶ ὑπήκουον ἐπιτάγματι.

Pag. 37. B. [146, 19.] Post haec verba, καὶ στρατηγούς χαιρεκονοῦντες, p. 37. B., videtur collocanda legatio illa: ὅτι

Θεόδωρος *ἐπεμπε Σηνάτορα*, pag. 48. B., nisi potius ante Cheronense proelium locanda sit, quod verum puto.

Pag. 57. D. [147, 21.] De Chrysaphio, τῷ βασιλέως ὑπαπιστῇ, verte, *Chrysaphium Imper. Dais spatharium*. Sic enim appellat Auctor Alexandrini Chronici.

Pag. 58. D. [150, 1.] καὶ στρατιωτῶν τῶν ἀμφὶ τὴν βασιλείαν φυλακὴν ὑπ' αὐτὸν ταττομένων. Hunc locum uberius explicavi in Annotationibus ad lib. 26. Marcellini pag. 517., ubi de magistri officiorum dignitate abunde dixi. His autem postremis verbis Priscus intelligit scholas Palatii, quae erant sub dispositione magistri officiorum. Ceterum post haec sequi omnino debent ea, quae habes p. 48., quod quidem verba ipsa bis utrobique repetita satis superque demonstrant.

Pag. 48. D. [170, 2.] Lege ἀπέσταλκέν οἱ.

Pag. 51. D. [175, 14.] Scribe: κομίσαιτο διανεμηθρομένον ταττομένοις ἀνδράσι. προδεδόμενος δὲ ἐηλύθει, id est, verum infelix Bigila proditus fuerat.

Pag. 53. B. [178, 17.] Lege: πρὸς βορᾶν οἰωνοῖς ἐδεδώκει ἂν, εἰ μὴ γε τῷ τῆς προεβείας Θεσμῷ λυμαινεσθαι ἐδόκει. Simile mendum in Menandri Protectoris historia notavi, Θεσμῷ, pro Θεσμῷ.

Pag. 54. A. [180, 3.] Lege: οἶα δὲ ἀμέτοχος ὤν. Ibid. b. item scribe Ἐδέκωνος δὲ πάντως etc.

Pag. 54. D. [181, 13.] Ἀκατιζίων ἔθνος. Lege Ἀκατιζίων. Infra Κατιζίων scribitur truncate. At p. 59. et 60. dicuntur Ἀκατιροί. Sed Iordanes in histor. Goth. Acatziros nominat. Sic enim habent MSS. Palatini, quos Gruterus inspexit. Gens est Scythica, teste Prisco.

Pag. 57. B. [186, 2.] Σιλβανὸν ἀργυρίου τραπέζης κατὰ Ῥώμην προσετώτα. Videtur scribendum esse ἀργυρίου τραπέζης. Sic mensam argentariam vocat: erat enim hic Silvanus argentarius. Ita Euagr. in lib. 5. cap. 10. de Magno quodam, πρόην μὲν ἀργυρῶς τραπέζης προϊστάμενον.

Pag. 57. D. [187, 8.] Scribe: οὐ γὰρ ἐκδώσειν. Item lege: σφῶς ὁ βάρβαρος ἀναμείναντες, ibid. eod. Item scribe: ὅ,τι καὶ ἀποκρινόμενος, ibid. eod.

Pag. 59. A. [189, 13.] Lege: κατεσκηνώσαμεν, ὡς ἦ etc. Scribe: γνοίη οἱ βούλεται αὐτῷ, ibid. B. Item lege: ζηλοῦσιν ἢ τὴν Οὐγγων, ibid. eod.

Pag. 61. A. [193, 6.] τῶν παραστάτων τοῖς δικασταῖς. Apparitores Magistratum intelligit, qui sententias iudicum executioni mandabant. Quos etiam sportulas a litigantibus accepisse testatur Priscus. Proinde haec, quae sequuntur verba, P. 207 κατέλθων εἶναι τοὺς πρόνοιαν ποιησομένους, interpretanda sunt de iisdem apparitoribus seu officialibus, hoc modo, et eorum numero, qui prospiciant etc.

Pag. 61. B. [193, 22.] ἀνατιθέντες ἀδικία σφετέρῃ. Scribe ἀνατιθέντων, more Attico, pro ἀνατιθέτωσαν.

Pag. 61. C. [194, 7.] Scribe καὶ οὐχ ὡς τῆ αὐτοῦ etc.

Pag. 62. B. [195, 17.] ἢ καὶ πότε βούλεται διαλέγεσθαι. Scribe οἱ καὶ πότε, quod idem valet ac ποῦ. Sic supra pag. 59. B. Priscus dixit: ὅπως γνοίη, οἱ βούλεται αὐτῶ, καὶ ὁ πότε ἐς λόγους ἐλθεῖν.

Pag. 66. B. [203, 11.] καθάπερ ἐπὶ τῶν γαμουίντων Ἑλληνες etc. Tori geniales tum apud Graecos, tum apud Latinos velis ac preciosis vestibus ornabantur. Erant quoque gradus eburnei, quibus ascendebatur in torum, Lucanus lib. 2. de lecto geniali:

— gradibusque acclivis eburnis

Stat torus, et picto vestes discriminat auro.

Claudianus quoque in l. 2. de raptu:

— alii praetexere ramis

Limina, et in thalamis cultas extollere vestes.

Vide Theophylactum in lib. 1., ubi thalamum Mauricii Augusti describit. Graeci πασιδάς vocant huiusmodi geniales lectos; θάλαμοι vero apud eos sunt cubacula, in quibus collocati sunt hi lecti. Sic Basilii in l. 2. de Thecla cap. 5. et in l. 1. cap. 12.

Pag. 66. D. [204, 8.] Lege meo periculo κατὰ τὴν τῶν θακῶν τάξιν, non Θρακῶν, ut est in editione vulgata, quae Interpretem sefellit. Infra τῶν θρόνων dicit. Paulo post scribendum videtur τῶν τῆ μαγίδι ἰδίᾳ ἐπιτιθεμένων. Mensae enim ternis aut quaternis singulae erant appositae, ita ut quisque in sedili suo residens, de impositis mensae ferculis commode sumere posset.

Pag. 67. C. [205, 21.] Ζέρκων ὁ Μαυρούσιος. De hoc Zercone Mauro vide omnino Suidam, qui totam huius Zerconis vitam refert ex Prisci Rhetoris historia, ut satis constat.

Pag. 68. D. [207, 17.] παρὰ ἀδάμειτῶν. Leve mendum totam sententiam corrumpit, quod facillimum erat sola disiunctione litterarum emendare. Scribe igitur: παρὰ Ἀδάμει τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι, id est, *interim Rhecan, uxor Attilae, nos ad coenam invitavit in aedibus Adami, procuratoris ipsius.*

Pag. 69. B. [208, 17.] τὸν δὲ Σατορνίλον ἀγγηρήκει Ἀθηνᾶς V. 137 ἢ καὶ Εὐδοκία. Scribe Ἀθηναῖς. Sic enim vocata est Eudocia, Theodosii Iunioris uxor, teste Cedreno et Zonara. Pro Saturnilo quoque Saturninum scribi mallet. Fuit enim Saturninus Comes Domesticorum, qui Severum Presbyterum et Ioannem Diaconum, quos Eudocia Augusta urbe Constantinopoli Hierosolymam secum abduxerat, missus ab Imperatore Theodosio occidit. Quod indigne ferens Eudocia mulie-

bri furore percita, Saturninum protinus obtruncari iussit anno Natalis Dominici 444., Theodosio 18. et Albino Coss., ut scribit Marcellinus in Chronico. Cedrenus supra dictos Clericos adulterii suspicione contactos fuisse prodit.

Pag. 69. B. [208, 20.] Ζήνων ὑπατικὸς ἀνὴρ. Flavius Zeno (sic enim vocatur in Actis Concilii Chalcedonensis) Consul fuit anno Natalis Dominici 448. Huius viri potentiam satis superque declarant ea: quae subiicit Priscus eum scilicet Imperatoris voluntati unum restitisse, cum magnas Isaurorum copias circa se haberet ad urbis CP. custodiam: et quae p. 72. D. Priscus commemorat, sopitis omnibus cum Attila dissensionibus, unicum Theodosio Imp. metum superfuisse, ne forte Zeno tyrannidem invaderet. Hic postea Marciani Augusti temporibus interiit suspectus rerum novarum. Sic enim Iordanes de successione regnorum scribit de Marciano: *Obitumque Attilae, et Zenonis Isauri interitum, antequam moreretur, felix comperit.* Damascius in Isidori vita scribit, hunc Zenonem idolorum cultum restituere, et Christianorum religionem abolere voluisse, sed violenta morte fuisse praepeditum. Nam ex equo lapsus, crure confracto, non multo post exspiravit. Et Damascius quidem eum magnum Orientalis militiae Magistrum appellat, ὁ μέγας τῆς ἑω στρατηλάτης. Sunt ad hunc Zenonem Magistrum militum et Consulem duae Theodoretī epistolae, quibus illum nondum sacro baptismate initiatum fuisse testatur. Ceterum ex hoc Prisci loco manifeste sequitur, hanc Maximini ad Attilam legationem, quae hic luculente describitur, contigisse Zenone et Posthumiano Coss., sub exitum anni, quod confirmare etiam videtur Marcellinus in Chronico. Certe Priscus p. 70. C. de Areobindo tanquam adhuc vivente loquitur, qui sequenti Consulatū obiit, teste eodem Marcellino.

Pag. 71. C. [212, 20.] Post haec verba, ἐς τὴν Κωνσταντινῶν, collocari debent ea, quae habes pag. 59. A.: ὅτι φωραθέντα, ut satis manifestum est.

Legas: ἐδήχθη τε ὁ Θεόδωρος τὸν θυμὸν, 39. C. et post haec sequi debent, ὅτι ὑπ' ἀμφοτέρων, quae leguntur 71. C., ut luce ipsa clarius est.

Pag. 71. C. [213, 2.] Ἀνατόλιον τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἄρχοντα τελῶν. Male Cantoclarus vertit, *regionum tributorum praefectum.* Ego *Magistrum militum praesentalem* interpretor. Fuerat hic Anatolius antea Magister militum Orientis, ut testatur Theodoretus in epist. 45. et Marcellinus in Chronico. Quo revocato ut praesentale Magisterium acciperet, Zeno Isaurus in eius locum subrogatus est, ut indicat Priscus p. 69. B.

Pag. 71. D. [213, 6.] οἱ δὴ τὰς ἀρχὰς ἀναβεβήκασι πᾶσας. Haec verba perperam vertit Interpres, qui notionem verbi

ἀναβαίνειν minime intellexit. Verte igitur: *Nomum vero ex Magistro officiorum, utrumque Patricium, quae dignitas ceteris omnibus antecellit.* Eodem sensu Priscus p. 49. D. dixit: Ἐδέκονα δὲ ἀναβεβηκέναι τὸν Ὁρέστην πολὺν, id est, *Edeconem multum Oresti antecellere.*

Pag. 71. D. [213, 9.] *ὅτι γὰρ μάλιστα προσῆν αὐτῷ.* Totum hunc locum, qui ab Interprete male acceptus est, ita verte: *Missus vero est cum Anatolio Nomus, non solum ob dignitatis amplitudinem, sed etiam quia amicus erat Chrysaiphio, et barbarum muneribus captivus sperabatur. Erat enim oppido liberalis, nec pecuniae parcebat, ut negotium, quod semel susceperat, ad effectum perduceret.*

Pag. 72. B. [214, 9.] *Lege: σὺν τοῖς περ. ἐς τὴν Σκυδικὴν διαβάς,* ut Cantoclarus legisse videtur.

Pag. 72. D. [215, 2.] *τυραννίδι ἐπιθήσεται.* Post haec verba sequi debet legatio Attilae ad Marcianum Imp., qui Theodosio successerat, quae refertur pag. 39. D.

Pag. 40. C. [153, 7.] *ἀγείρων πλῆθος.* Post haec sequi debent ea, quae habes p. 72. D.: *ὅτι τοῦ Ἀττήλα,* ubi sermo fit de Apollonio, Rufi illius, cui Zeno Saturnini filiam dederat, fratre, Magistro militum, ad Attilam legato. Hic videtur esse Apollonius, qui postea Consul fuit cum Magno. Sunt ad illum aliquot Theodoretii epistolae, qui etiam Rufi Comititis munit in epist. 79.

Post illa verba, *ἄπρακτος ἐπανήσει,* 73. B., collocanda sunt ea, quae leguntur 40. C.: *ὅτι ὁ Ἀττήλας* et sequentia.

Pag. 40. D. [153, 16.] *ὅτι Βλέμμυες καὶ Νουβάδες.* De Nubis et Blemmyis sub Marciano devictis testatur Iordanes in lib. de success. regn.: *Cum Parthis et Wandalis omnia instantibus pacem instituit, Attilae minas compescuit, Nubades Blemmyasque Aethiopia prolapsos per Florum, Alexandrinae urbis procuratorem, sedavit ac pepulit a sedibus Rom.* Erat hic Florus non solum Procurator sive Augustalis, sed etiam Comes rei militaris per Aegyptum, ut ex Prisco docet Euaagrius in lib. 2. cap. 5. Hi a Procopio *Νοβάται* dicuntur, a Stephano *Νοῦβαι* et *Νουβάδες.* Sic enim scribendum est, non autem *Νουμίδες.*

Pag. 41. A. [154, 12.] *ἐν τῷ Φίλαις ἱερῷ.* Scribe *ἐν τῷ ἐν Φίλαις ἱερῷ.* Philae insula est et oppidum in finibus Aegypti, circa Elephantinam, ubi maximum erat Osiridis templum, per quod Aegyptii iurare consueverant, *μὰ τὸν ἐν Φίλαις Ὅσιριν,* teste Scholiaste Lycophronis p. 45., in quo male *Φήλαις* legitur: de Isi Philis culta loquitur etiam Marinus in vita Procli. Procopius in lib. 1. Pers. p. 33. ait, Nubas et Blemmyas Isim atque Osirim colere; adde et Servium in lib. 6. Aeneidos, ex Seneca in libro de sacris et ritibus Aegyptiorum.

Sed notandum est quod ait Procopius in lib. iam citato, Diocletianum scilicet, cum iuxta Elephantinam insulam in Nilo reperisset, castro ibi exstructo, aras Romanis ac barbaris communes statuisset, ac sacerdotes ex utraque gente ordinasse, ut sacrorum communionem amicitia coalesceret, unde et locum Philas vocavit. In quo fallitur Procopius. Philae enim longe ante Diocletiani imperium dicebantur, ut constat ex Strabone et Ptolemaeo.

Pag. 41. B. [154, 23.] *χώραν κατέδραμον*. Post haec sequi debet legatio Martiani ad Gensericum, quae legitur pag. 73. B.

Pag. 74. A. [217, 21.] Post illa verba *Λαζους καταφεύγοντας* adscribenda sunt quae leguntur pag. 41. B.: *ὅτι Γοβύζης*, idque eadem serie, ut manifestum est.

Pag. 41. C. [155, 7.] Lege continue absque ulla distinctione: *τὸν πόλεμον, Εὐφήμιος εἰσηγήσατο*, id est, *ut autem alter tantum, aut Gobazes, aut eius filius, apud Colchos regnaret, Euphemius, Magister Officiorum, consilium dederat, qui et prudentia et eloquentia praestans cuncta administrabat. Ac multorum praeclare factorum et consultorum auctor Marciano Augusto fuit, qui et Priscum, huius historiae scriptorem, assessorem sibi adiunxit.* Vide quae notavi ad Amm. Marcellinum lib. 28. p. 353., ubi assessores Magistratum *κοινωνούς* dictos esse a Graecis observavi. Sic Greg. Nazianzenus in epist. 48. ad Asterium, et in epist. 175. ad Olympium.

Pag. 42. A. [156, 12.] *καὶ τὰ ὕδατα*. Post haec verba scribe quae leguntur pag. 74. B.: *ὅτι ὁ Γεζέριχος* usque ad vocem *συγγένειαν*, deinde recurre ad pag. 42. A.: *ὅτι οἱ ἐσπέριοι* etc.

Pag. 74. B. [218, 10.] Sic interpunge: *παρῆλθαι αὐτὸν τῆς δυνάμεως ἐδελήσαντα, τοὺς* etc.; mox lege: *ἀφικέσθαι δὲ παρ' αὐτόν. εὐλαβηθεῖς δὲ τὴν ἐπιβουλήν* etc. *ὑπερόστησε*. Totum autem hunc locum pessime vertit Interpres, cuius versio ex his, quae dixi, facile emendari potest.

Pag. 42. B. [156, 17.] *Νεγιδίου*. Scribendum est *Αιγιδίου*, ut iam dudum alii monuerunt. De quo vide libros rerum Francicarum Hadriani Valesii.

Pag. 42. C. [157, 12.] Lege: *δύο δι' ἔτους ἑκάστου*.

Pag. 43. B. [159, 3.] *τῶν Μάγων, καὶ τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων γῆ*. Scribe absque coniunctiva particula *τῶν Μάγων τῶν ἐν τῇ* etc. Intelligit enim Magos, qui in Cappadocia degerebant, per totam provinciam sparsi. Erant autem Magorum Persicorum coloni, de quibus multa scribit Basilius Magnus in epistola 325. ad Epiphanium, a quo consultus de illis fuerat.

Pag. 43. D. [160, 3.] *Κωνσταντῖνος*. Scribendum est *Κωνσταντίος*, ut legitur in p. 74. D., ubi haec iisdem verbis repetita habentur. Sed illic male *τρίτον μὲν τὴν ὕκατον λα-*

βῶν ἀρχῆν, quae ex hac pagina sunt emendanda. Ad hunc Constantium Praefectum Praetorio sunt epistolae Theodoreti Episcopi a Iacobo Sirmondo editae.

Post haec verba, πατρικιότητος τυχῶν, p. 43. D., continuanda sunt ea, quae habes p. 74. D.: καὶ Τατιανὸς μὲν etc. Hic Tatianus Patricius Occidentalis imp. paulo post Consul fuit.

Post finem huius legationis, p. 76. A., scribe ea, quae edita sunt p. 43. D.: ὅτι μετὰ τὸν ἐμπρησμόν. Quod quidem incendium contigit Basilisco et Hermenerico Coss., anno 464. Natalis Dominici, ut scribit Marcellinus in Chronico. Huius incendii meminit etiam Candidus Isaurus in libro 1. historiae, atque in eo multa ab Aspare utiliter esse ordinata commemorat. Vide Zonaram.

Scribendum videtur: ὑπὸ τῶν νέων τῶν Ῥωμαίων παρα- V. 138 σπονδούμενον, p. 76. A. Ceterum post haec verba locanda sunt illa, quae habentur pag. 44. A.: ὅτι Σκύθαι καὶ Γότθοι, et sic deinceps usque ad finem.

Pag. 44. C. [161, 11.] Lege ἀπαγόντων αὐτὸν πολέμων. Item, καὶ οὐ συγχωρούντων. Paulo post lege continua serie ἐπυθάνετο ὅτι βουλόμενοι etc., vel simpl. τί βουλόμενοι.

Pag. 44. D. [162, 6.] ὁ Ὀρνυγίσκλον. Scribendum puto; Ἀνάγαστος ὁ Ἀρνυγίσκλον. Hic enim Anagastus Comes ripam Istri tuebatur. De quo plura mox Priscus memorat. Hic etiam Dengesic, regem Hunnorum, tandem devicit, caputque eius Byzantium misit Zenone et Marciano Coss., ut est in Chron. Alexand. et Marcellini Chron. De hoc Anagasto Suidas in ἔπο- P. 210 στάς. Arnegiscli meminit Marcellinus in Chronico in rebus Theodosii Iunioris, et Iordanes de successione regnorum.

Hoc igitur ordine haec Prisci Rhetoris fragmenta locanda sunt, scriptoris valde boni et utilis. Cuius elogium apud Suidam sic legi debet: ἔγραψεν ἱστορίαν Βυζαντικὴν, καὶ τὰ κατὰ Ἀττήλαν etc. Stephanus Byzantius in voce Σύλωνα laudat librum 6. huius historiae. Euagrius quoque in libro 2. hist. Eccl. cap. 1. et 5. Prisci Rhetoris historiam commemorat. Sed in cap. 1. corruptum est eius nomen: Πατριόσκος enim exaratur pro Πρίσκοσ; in 5. vero cap., ubi seditio Alexandrinorum describitur post abdicationem Dioscori, scribendum puto: ἱστορεῖ γοῦν Πρίσκοσ ὁ Ῥήτωρ, φθῆναι τηνικαῦτα ἐς τὴν Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τῶν Θηβαίων ἐπαρχίας etc.

EX MALCHI HISTORIA.

Pag. 91. C. [231, 1.] Hinc inchoandam esse historiam Malchi, et series ipsa temporum docet, et Photius in Bibliotheca :

qui Malchum a 17. Leonis Aug. anno historiam ordiri testatur. Igitur recte ab hoc fragmento incipiemus: "Ὅτι ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει. Prisci ergo Rhetoris historiam continuaverat Malchus.

Pag. 92. A. [232, 17.] *Legè: τῶν ἐπὶ Πετραίαν ὑπὸ Ῥωμαίοις ὄντων Σαρακηῶν.*

Pag. 92. B. [233, 3.] *πόρρωθεν ὄντι.* Optime Cantoclarus vertit *e longinquo*. Sic enim loquitur Tacitus in lib. 1. historiae: *Maiestate salva, cui maior e longinquo reverentia*. Sed et Nero reprehensus est a multis, quod Tiridati Persae interna imperii Romani nudavisset.

Pag. 92. C. [233, 6.] *Scribendum videtur: καὶ γὰρ δὴ πολλοῦ κρείττον* etc.

Pag. 92. C. [233, 13.] *καθέδραν αὐτῷ τὴν πρωτοπατρικίων.* Cantoclarus quidem legisse videtur *τῶν πατρικίων*. Sed vulgata lectio tolerari potest: nam *πρωτοπατρικίος* erat primus Patriciorum, is videlicet, qui ante alios omnes Patriciatus dignitatem ab Imperatore acceperat. Sic Aspar primus Patriciorum dicitur in Chronico Marcellini, Leone IV. et Probiano Coss.

Pag. 95. B. [235, 8.] *εἰς τὴν ἑτέραν γῆν.* Haec verba transposita esse videntur, et inferiore linea collocanda hoc modo: *καὶ μηδένας ἐξ αὐτῶν ἀποστῆναι θέλοντας εἰς τὴν σφετέραν γῆν τὸν βασιλέα δέχεσθαι.* Totus autem locus sic vertendus est: *Theodoricum Magistrum equitum et peditum praesentis militiae constitui, quae dignitas maxima habetur, solumque Gothorum regem esse: neque quemquam eorum, qui a Gothis transfugere vellent, ab Imperatore in regionem suam admitti.* Theodoricum porro Triarii filium hic intelligo, qui sedes in Thracia habebat, ut refertur pag. 80. A. et 88. B.

Pag. 93. D. [236, 3.] *Legè: τῶν τε γεγενημένων συνηθησμένοι τῷ Ζήνωνι,* ut Cantoclarus legisse videtur. Paulo post legendum, *κατιόντα προσδέχεσθαι,* et locus sic vertendus: *Imperatore enim superstite, reliquum esse, ut eum redeuntem excipiant.* Nepotem Augustum intelligit, qui a Romanis expulsus fuerat. Hunc Leo copulata ei nepte sua per Domitianum, clientem suum, in urbe Ravenna Caesarem ordinaverat, ut refert Iordanes in lib. de successione regnorum. Ex quo intelligitur, quod ait Malchus, Nepotis uxorem Verinae cognatione iunctam fuisse.

Pag. 94. B. [237, 1.] *καὶ τὸν τε κοινὸν τῆς τύχης. Legè καὶ τὸ κοινὸν τῆς τύχης.*

Pag. 94. D. [237, 16.] *Legè absque ulla distinctione: ἰκνὸν εἶναι συντάξεις τε καὶ μισθὸν ἐπαρκέσαι προχείρως.*

Pag. 94. D. [237, 21.] *στρατιώτας κελύσας; melius legetur καλέσας.*

Pag. 94. D. [238, 4.] *ἕμα τῷ Ἀρματίῳ.* Idem narrat

Suidas in voce Ἀρμάτιος. Hic est Armatus Magister militum, qui Basiliscum Augustum prodidit, de quo multa habet Suidas in v. Ἀρμάτιος et Candid. in lib. 3. hist., qui Armatum cum Basilisci Tyranni uxore stupri consuetudinem habuisse scribit: eoque ad maximam potentiam pervenisse, adeo ut filium suum Basiliscum Caesarem videret, ipse belli contra Zenonem administrationem solus habuerit. Ad quem, ab Hillo solli- P. 211
citatus, tandem defecit. Ceterum ex hoc Malchi fragmento colligitur, Theodoricum, Triarii filium, a Basilisci partibus stetisse. Quod confirmat etiam Suidas in Ἀρμάτιος.

Pag. 95. B. [239, 5.] ὁ Ζήνων ἐβούλετο. Post haec verba collocanda sunt ea, quae habes pag. 78. A.

Pag. 78. B. [245, 7.] καὶ αὐτόν. Ioannem intelligit Praefectum Praetorio Illyrici. Erat autem Thessalonica sedes Praefectorum Praet. et Metropolis totius Illyrici.

Pag. 78. B. [245, 12.] καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀξίαις. Verte et honorati. Vide quae notavimus ad lib. 14. Amm. Marcellini, pag. 14.; sic et infra pag. 64.

Pag. 79. B. [246, 9.] ὡς οὐκ ἴδεις, lego ἔδεις, id est: quod facere non debueras.

Pag. 80. B. [248, 3.] ὁ δὲ τὸν Βαλαμήρου. Lege ὁ δὲ Βαλαμήρου.

Pag. 80. B. C. [248, 10.] Γηρήνης τε μάλιστα ὄντος οἰκιστάτου. Scribe meo periculo Βηρήνης. Haec erat socrus Zenonis Augusti, soror Basilisci, mulier supra muliebrem modum ambitiosa et cupida dominandi.

Pag. 80. D. [249, 3.] εἰ ἔτι ἄπεισιν, scribe ἕως ἔτι.

Pag. 81. B. [249, 16.] καλοῦντα πρὸς τοὺς Ἡρακλειώτας. Hic locus prava interpunctione corruptus Interpretem in errorem induxit. Sic autem distinguendus est: καλοῦντα, πρὸς τοὺς Ἡρακλειώτας, ἐκλιπόντας μὲν τὴν πόλιν etc., πέμψας ἀπῆται οἶτον. Heracleam Santicam intelligit.

Pag. 81. C. [250, 11.] οἱ δὲ κατὰ πολὺ ἐρημίαν. Scribe κατὰ πολλὴν ἡρημίαν προϊόντες.

Pag. 82. A. B. [251, 11.] καὶ στρατηγὸν ἀποφαίνουσι. Ex hoc loco discere possumus, quo anno Theodoricus Valamer Epidamnum occupavit, et quo cuncta haec acta sunt quae narrantur a Malcho. Nam Sabinianus Magister militum creatus est consulatu tertio Zenonis Augusti, ut scribit Marcellinus in Chronico, qui eum priscis illis exercituum ductoribus comparabilem fuisse dicit.

Pag. 82. B. [251, 16.] μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀνούλφου. Scribe: μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀνούλφου, ut legitur in Bibliotheca Photii. Hic Onulphus ex infimae sortis barbaro primum Comes, deinde Magister militum Illyrici ab Armato factus fuerat. Idem postea per summam perfidiam Armatum,

a quo tantis beneficiis auctus fuerat, manu sua occidit, ut ex Malcho tradit Suidas in v. *Αρμάτιος*. Erat autem Onulphus patria Thuringus, ut docet fragmentum Malchi apud Suidam: ὁ δὲ Ὀνούλφος ἐστὶν ἐξ ἔθνων κατὰ πατέρα μὲν Θουρίγγων, τῶν δὲ Σκίρων κατὰ τὴν μητέρα.

Pag. 82. C. [251, 22.] λέγοντες οὖν αὐτὸν. Scribendum est ἄγοντες. Quod etiam Cantoclarus monuit.

Pag. 82. D. [252, 10.] περιμεῖναι ἐν Καμπία. Scribe ἐν Σκαμπία. Urbs est Epiri non longe a Lychnido. Scampis dicitur in Itinerario Antonini, apud Constantinum Porphyrogenetam in lib. 2. de Thematibus Scampa. Scampina civitas appellatur in exemplari suggestionis Germani et Ioannis Episcoporum ad Hormisdam Papam. In Itinerario Burdigalensi Mausio Scampis dicitur, et 52. millibus passuum distare dicitur a civitate Lychnido. Sic enim scribendum est, non ut est in vulgatis editionibus *Cledo*. Pari modo corruptum est huius civitatis vocabulum apud Constantinum in loco supra citato, *Ἀλιγίδος* enim perperam scribitur pro *Λύχνιδος*.

Pag. 83. C. [253, 21.] Κλαύδιον τὸν τοῦ Γοτθικοῦ ταμίαν. Verte *procuratorem stipendii Gothici*. Erat haec dignitas sub Comite largitionum, ut videtur.

Pag. 83. C. [254, 3.] σὺν ἰππεύσιν τε ἰώνων. Scribendum est ἰών, et totus locus ita vertendus: *Ubi cum equitatu et curribus, et reliquo apparatu (ut mos est) iter faciens, irruentibus in me hostibus, parum absuit, quin cum meis funditus interirem*.

Pag. 83. D. [254, 12.] Lege: μηδέποτε πρὸς αὐτὸν ἄλλως πως ἢ πρὸς πατέρα. Nihil certius. Et paulo post scribe: ἐν πρεσβείας ἐλπίδι καταλαβὼν τὰ Ῥωμαίων.

Pag. 84. D. [256, 8.] περὶ τούτων πείθεσθαι, scribendum puto πυνθέσθαι. Et mox lege καὶ αὐτὸς ἐπιμενεῖν.

Pag. 85. A. [256, 14.] κατιύσειν ἀπὸ τῆς Κανδαμίας. Lege *Κανδαβίας*. Mons est in Illyrico, in via Egnatia, quae ab Epidamno incipit, unde Gothi veniebant. Vide Strabonem lib. 7. Montes Candaviae vocat Plinius lib. 3. ab Epidamno P. 212 79. millibus passuum distantes, et Ptolemaeus Haliacmonem fluvium ἀπὸ τῶν Κανδαουίων ὀρέων oriri scribit. Sic enim lego, non *καναλονίων*.

V. 139 Pag. 86. C. [259, 12.] ἐκπέμπει Πελάγιον. Hic est Pelagius Patricius, quem Zeno interfici iussit, eo quod scelera ipsius summa cum libertate reprehenderet. De laudibus eius multa referuntur a Cedreno et Zonara et in Chronico Alexandrino. Occisus est Faustino et Longino Coss., ut refert Marcellinus.

Pag. 86. D. [260, 4.] ὁ μὲν Θεοδέριχος οὕτως ἀπεχόρησι. Contigit id Placido solo Consule, quemadmodum testatur Marcellinus in Chronico: *Theodoricus, Triarii filius, rex Gothicorum, adscitis suis usque ad Anaplum quarto urbis milliaro ad-*

venit: nulli tamen Romanorum noxius, continuo reversus est. Venerat autem Theodoricus usque ad Anaplum, audita seditione Marciani, ratus oblatam sibi esse opportunitatem urbis invadendae. Et causam quidem adventus sui prae se ferebat, ut Zenoni opem ferret; sed revera, ut Constantinopolim praedaretur, advenerat, ut Malchus in hoc loco docet. Porro hanc seditionem Marciani et Procopii, qui Anthemii Augusti filii erant, luculente describit Candidus Isaurus in Bibl. Photii, et Euagrius in lib. 3.

Pag. 87. B. [260, 16.] *Σευήρον*. Huius legationis Severi Patricii ad Genserichum, regem Wandalorum, meminit etiam Victor Uticensis in lib. 1. de persecutione Wandalorum, sub fin.

Pag. 87. D. [262, 1.] *Ἡρακλείου τοῦ στρατηγού*. Huius Heraclii Magistri militum elogium exstat apud Suidam in v. *Ἡράκλειος*, ex historia Malchi procul dubio descriptum. Eiusdem Heraclii meminit etiam Priscus p. 46. C.

Εἰς αὐτὸν ἐτηρείτο, 88. B. Post haec verba locanda sunt ea, quae habes 95. C.: *ὅτι τῷ αὐτῷ ἐτεῖ*.

Pag. 95. C. [239, 7.] *Ἀλέξανδρος ἦγεν ὁ τῆς Ἀλναρίου γυναικὸς ἐπίτροπος*. Scribe meo periculo ὁ τῆς Ὀλυβρίου. Haec Placidia Nobilissima dicebatur. Hanc Gensericus rogatu Leonis Augusti una cum Eudoxia matre, Valentiniani Placidii vidua, Constantinopolim remiserat, ut scribit Procopius in lib. 1. Wandalicorum, et Priscus in fine historiae. De Alexandro autem Procuratore Placidiae loquitur Victor Uticensis in lib. 2. de persecutione Wandalorum, qui hanc historiam valde illustrat.

Pag. 95. D. [239, 17.] *Lege τὰς σπονδὰς ἐμπεδώσειν*. Et paulo post scribo: *ἦν δὲ τοῦτο πρόσχημα εὐπρεπές*, et locum sic interpreto: *Et haec quidem in speciem dicebantur. Nam revera omnem belli suspicionem Wandali formidabant.*

Pag. 96. A. [240, 5.] *ἢ ὡς ἂν ἄλλοις βουλευσαιντο*. Scribe ἄλλοι. Sensum horum verborum non est assecutus Interpres. Hoc enim sibi vult Malchus, Gensericum regem classem semper ad omnes casus paratam habuisse, adeo ut celerius consilia sua executioni mandare solitus esset, quam alii consultare solent.

Pag. 96. A. [240, 8.] *τῶν προβάτων κόμητα*. Post haec verba locanda sunt ea, quae habes pag. 88. C.: *ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ* etc.

Pag. 88. D. [263, 13.] *ὅτι τὸν υἱὸν*. Scribe *ὅτι οὕτε τὸν υἱὸν*. Et paulo post scribe *σφόδρα συστελλομένῳ*.

Pag. 89. B. [264, 20.] *πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ Αἴμου*. Sutorum angustias intelligit, quas describit Amm. Marcellinus, ubi vide quae annotavi.

Pag. 89. C. [265, 2.] *πρὸς τῷ Ἐβρω*. Scribendum est *Ἐβρω*, id est, ad Hebrum flumen.

Pag. 89. D. [265, 11.] δι' ἡρημίας. Scribendum videtur δι' ἡρεμίας.

Pag. 89. D. [265, 12.] εἰς τοὺς περὶ Σόνδιν παρ. χώρους. Scribendum puto περὶ Σούκιν. Σούκους enim procul dubio intelligit Malchus. Philostorgius Σούκεις appellat.

Pag. 90. A. [266, 2.] τὴν τοῦ λόγου, καὶ εἰς μίαν ἀποφέρονται νίκη. Hunc locum egregie mihi videor restituisse. Scribo enim: τὴν τοῦ λόγου Καδμείαν ἀποφέρονται νίκη. Proverbium est pervulgatum apud Graecos Καδμεία νίκη, de victoria victoribus simul ac victis funesta et exitiosa.

Pag. 90. A. [266, 4.] παρέσσεσθαι καὶ αὐτῷ. Lege παρέσσεσθαι τε αὐτοὶ καὶ κοιῆ συστρατεύειν. Paulo post lege: ὅτι προέδωκας γένοι, ut legisse videtur Interpres.

P. 213 Pag. 90. D. [267, 10.] πρόσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον. Post haec verba dubium non est quin locanda sint ea, quae habentur pag. 96. A.: ὅτι συνδήκας etc., ut eadem verba utrobique demonstrant.

Pag. 96. B. [240, 17.] οὗς δομοστίκους καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Hunc Malchi locum explanavi in Annotationibus ad librum 15. Amm. Marcellini p. 85.

Pag. 96. B. [240, 18.] εἰ μὴ ταῦτα ποιουμένων. Scribendum omnino est: ἢ, μὴ ταῦτα etc.

Pag. 96. B. [240, 20.] τῷ μὴ ὄθεν δύναιντο. Deest aliquod verbum huiusmodi, τῷ μὴ ἔχειν ὄθεν etc., et pro δι' ἀρπαγῆς videtur legendum esse χωρὶς ἀρπαγῆς.

Pag. 97. B. [242, 15.] εἰς χεῖρας τε ἔχοντες. Lege οἱ χεῖρας etc. De Zenonis Imp. ignavia iam locutus est Malchus p. 87. A. et B., cui assentitur etiam Damascius in vita Isidori Philosophi his verbis: δειλὸς δὲ ὢν ὁ Ζήνων φύσει.

Pag. 97. B. [243, 5.] ὅς τῆς παρουσίας λύμης ἀντικτῶσθαι. Scribe τῆς παρ. λύμης ἀνακτῶσθαι. Ceterum post hoc fragmentum sequi debent ea, quae habentur p. 90. D.: ὅτι Ζήνων ἐπεὶ διέλυσε: quod quidem nemini dubium esse potest.

Pag. 90. D. [267, 15.] καὶ κατατεινόμενος. Legendum puto κατασινόμενος.

Pag. 91. A. [267, 21.] ὧν οὐδὲν φθειρομένων. Scribendum videtur: ὧν ὡς φθειρομένων Ζήνωνά τε καὶ Βηρίαν.

Pag. 91. A. [268, 3.] Διοῖν δὲ αὐτὸν σχολῶν προβ. ἀρχοντα. Verte: *duarum scholarum comitem fieri*. Comes scholariorum memoratur in Chronico Marcellini in rebus Anastasii Augusti.

Pag. 91. B. [268, 5.] τὴν ἑτέραν τῶν δύο στρατηγῶν τῶν περὶ βασιλέα., id est, et *Magister praesentis militiae fieret, sive equitum, sive pedatum*. De Theodorico, Triarii filio, loquitur et Malchus, quem fere Theodoricum simpliciter appel-

lat: alterum vero τὸν Βαλαμῆρον solet nominare. Haec autem gesta videntur Severino et Trocundo Coss., anno Natalis Dominici 482., quo anno idem Theodoricus, Triarii filius, interiit. Quamquam Marcellinus in Chronico mortem illius confert in annum praecedentem.

Porro fragmenta ex historia Malchi praeter haec, quae superius indicavi, exstant apud Suidam in v. ἀμοιβαίη, et in v. Ἐρύθριος, et in v. Ζήνων, et in Παμπρέπιος, et in v. σύνταξις, et in v. ὑπολαβών.

EX HISTORIA MENANDRI.

Pag. 132. A. [344, 1.] ὅτι ἐπειδὴ. Hinc incipere debent Excerpta legationum e Menandri Protectoris historia. Nam cum Menander historiam Agathiae continuaverit, ut ipsemet testatur in prooemio historiae suae apud Suidam, in primo operis libro res gestas Iustiniani usque ad eius obitum retulerit necesse est, exorsus ab anno 53. eiusdem Iustiniani. Etenim Agathias in 32. illius anno desierat, in victoria scilicet Belisarii de Zabergane et Cutriguris. Quam quidem eo anno contigisse testantur Theophanes ac Cedrenus, et Auctor historiae Miscellae. Male ergo Victor Tununensis id refert anno 35. Imperatoris Iustiniani, post consulatum Basilli anno 20.; qui et in eo fallitur, quod eos Hunnos Bulgaros appellat. Sclavini in historia Miscella dicuntur maiori adhuc errore.

Pag. 133. A. [345, 17.] ὅτι Ἀμμιγος. Hic Amingus dicitur a Paulo lib. 2. historiae Longobardorum: *Amingus vero dum Widino, Gothorum Comiti, contra Narsetem rebellare paranti auxilio esse non dubitat, victus Narsetis gladio perimitur, Widinus captus Byzantium mittitur.* Sic etiam nominatur ab Aimonio in lib. 2. hist. Franc. et ab Hermanno Contracto in Chronico, quod editum est a Canisio. In Appendice vero Marcellini Comitis, ex qua Hermannus haec desumpsit, *omnirugus* perperam exaratur, annusque, quo a Narsete devictus est, male designatur, cum haec clades anno 53. Iustiniani, ut minimum, contigerit.

Pag. 133. B. [346, 5.] ὡς οὐκ ἐνδῶσοι. Male haec verba vertit Interpres. Vide Collectanea veterum historicorum de Francis, quae ab Andrea du Chesne olim sunt edita in tomo 1. rerum Francicarum, ubi hunc locum et alios quosdam interpretati sumus.

Pag. 133. C. [346, 11.] στέλλει Πέτρον, ὃς τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ταγματῶν ἡγεῖτο. Verte: *Petrum Magistrum officiorum.* Sic enim Graeci eam dignitatem designare solent, ut P. 214 notavi ad librum 26. Ammiani Marcellini, p. 518. Sane Menander

hunc Petrum infra *μάγιστρον* appellat, eumque omni genere doctrinae et praecipue iuris scientia instructum fuisse testatur, eiusque meminit p. 140. B.: *Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμών*. Hic est Petrus Patricius et Magister, de quo multa annotavi in Excerpta ex eius historia. Vide et paginam 149. C.

Pag. 133. C. [346, 14.] *ὡς πάρεστιν ἐπικηρυκευσάμενος*. Apparet legendum esse *ἐπικηρυκευσάμενος*, quod non monerem, nisi Cantoclarum in huius loci emendatione frustra aestuasse ex illius notis deprehendissem.

Pag. 133. C. [346, 18.] *Ἰεσδεγουνάφ*. Sic etiam appellatur infra p. 137. B. et 140. B. Is est omnino, qui a Procopio Isdigonnas dicitur, qui bis legatus a Chosroë Byzantium venit. Zich vocatur ab Agathia in fin. lib. 4. ab officii, quod apud Persas gerebat, nomine.

Pag. 136. C. [352, 7.] *ἐνομάδι δεκαετίας*. Lege absque ulla dubitatione *ἐν ὀμάδι*. Idem enim est ac illud, quod supra dixerat, *ἐν ἐνὶ ξυναθροισμῶ*. Nam cum Persae pro ferienda pace annum tributum sibi a Romanis pendi vellet, Romani tandem assenserunt, ut quotannis quingenta auri centenaria penderent, ac decennii tributum duabus pensionibus praestaretur. At Persae decennii tributum unica

V. 140 pensionibus praestaretur. At Persae decennii tributum unica pensione in antecessum sibi solvi cupiebant.

Pag. 136. C. [352, 8.] *ἓνα τῶν ἐπτὰ*. Scribe *ἐνιαυτῶν*, quemadmodum legisse videtur Interpres.

Pag. 137. D. [354, 22.] *οἱ ἐκεῖνοι βάρβαροι*. Lege *οἱ ἐκείνη βάρβαροι*.

Pag. 139. A. [357, 7.] *Ἐξισάτη καὶ τοῖς ἑτέροις ἡγεμόσιν*. Hic Exisatus supra *Δεΐτατος* vocatus est, unus e ducibus Romanorum in Suania. At Interpres nomen proprium esse haudquaquam putavit.

Pag. 140. C. [359, 21.] *τοῦ λεγομένου Χορουτζόν*. Procopius *Τζούρ* nominat. Scribit enim in lib. 6. Goth., Caucasum montem qua in ortum et meridiem vergit, in duas angustias desinere, quarum altera *Τζουρ* appellatur, altera *Caespiae portae*, et per has fauces Hunnorum gentes in Romanorum et Persarum ditionem irrumperere. Itaque haec castella diligenter servabantur a Persis, et Romani ad eorum custodiam sumptus et stipendia conferebant, teste Theophylacto in l. 3. cap. 9. et historia Misc. lib. 16., quod quidem iam inde a Leonis Aug. temporibus postulasse Persas ait Priscus pag. 43.

Pag. 144. A. [366, 15.] *οἶοιτο ἀδικεῖσθαι*. Addenda videtur particula negativa, hoc modo, *οἶοιτο οὐκ ἀδικεῖσθαι*.

Pag. 146. A. [370, 18.] *Σκένδεις καὶ Σάραπα*. Procop. in lib. 4. Goth. pag. 539. *Σκάνδα καὶ Σεραπανίς* vocat.

Pag. 146. B. [371, 2.] *τοῦ καθ' ἡμᾶς δούλου ὁ δεσπότης*.

Totus hic locus pessime acceptus est ab Interprete, quem ego sic interpreto: *Petrus contra respondit: Id quidem minime contigit, propterea quod Suani a nobis non defecerant, cum Lazi nobis servirent. Hoc igitur affirmo, servos servorum nostrorum minime a nobis defecisse.*

Pag. 147. C. [373, 13.] ὁμοῦς δ' οὖν ἐπίστατο Πέρσαις. Scribe *ἐσπείσατο*. Haec legatio Petri Patricii foedusque Romanorum cum Persis contigisse videtur anno 36. Iustiniani, ut ex ipso Menandro colligere est: qui p. 145. et 146. scribit, decem annos tunc praeteriisse, ex quo Chosroës Suaniam occupaverat. Suaniam porro ceperant Persae anno 6. post foedus quinquennale initum cum Persis, ut docet Procopius in lib. 4. Goth., id est anno 26. Iustiniani: quippe foedus illud quinquennale cum Persis initum fuerat anno 20. Iustiniani, quemadmodum testatur Marcellinus in Chronico.

Pag. 147. C. [373, 17.] κατέλυσε τὸν βίον. Post haec verba collocanda sunt ea, quae habentur pag. 99. in tit. *περὶ Ἀβύρων* etc.

Pag. 100. A. [283, 2.] ὃ γὰρ ἐσφρίγα οἱ τὸ σῶμα. Scribe: ὃ *Κανδύχ, ἀντίκα* (οὐ γὰρ ἐσφρίγα etc. et post vocem *ῥα-θυμότερον* claudenda est parenthesis). Idem de Iustiniano scribit Agathias in libro 5., illum scilicet, qui olim bellicosissimus fuerat, et qui Africam atque Italiam subegerat, ingravescente aetate paulatim emollitum fuisse: adeo ut bellicos labores formidare videretur. Proinde id potius studebat, ut barbaros inter se committeret, donisque interdum pacem reddimeret. Quamobrem legiones imminui ac delabi patienter ferbat, perinde ac si nulli deinceps usui futurae essent. Nam cum universae imperii Romani copiae 645. militum millibus constare debuissent, aegre tum temporis 150. millibus constabant. Ita valde accisae et imminutae erant Romanorum copiae Principis negligentia, qua mox ipsi Praefecti Praetorio abusi ad quaestus proprios, partim stipendio militem fraudabant, partim serius persolvebant. Haec Agathias. P. 118

Pag. 100. B. [283, 11.] οὐ γὰρ πολλὴ ὕστερον. Haec prima legatio Avarum Constantinopolim introisse dicitur anno 30. Iustiniani in libro 16. historiae Miscellae. Iustinianus autem e vita decessit anno 40. imperii. Sed in historia Miscella annum huius legationis Avaricae male assignari existimo: quare potius assentior Victori Tununensi, qui id refert anno 36. Iustiniani; eodem anno, inquit, *Iustinianus Princeps legatos Abarorum, unde venerant, facit* (sic). Quae tamen verba referenda potius sunt ad secundam Abarum legationem, de qua Menander pag. 101. A.

Pag. 100. B. [283, 19.] τῶν βασιλικῶν μαγαροφύρων. Menander initio libri 8. de eodem Valentino loquens, *εἰς δὲ*

οὗτος τῶν βασιλείων ξιφηφόρων. *Spatharii* a Latinis dicuntur, quos sic describit Corippus in lib. 3.:

Armiger interea domini vestigia lustrans

Eminet excelsus super omnia vertice Narses.

Pag. 100. C. [284, 3.] Οὐίγούροις, εἶτα Ζάλοις. Pag. 109. B. Οὐίγούροι dicuntur Turcis vicini.

Pag. 100. C. [284, 5.] ὅτι ἐπεὶ οἱ ἄρχοντες τῶν. Scribe meo periculo οἱ ἄρχοντες Ἀπῶν. Et paulo post, ubi legitur πιεζόμενοι δ' οὖν ταῖς τῶν πολ. ἐπιδρομαῖς οἴονται, lege ἐπιδρομαῖς οἱ Ἄνται. Nec multo post emendo: περιβέβληται δύναμιν ἐν Ἄνταις; deinde in eodem capite scribe: ἔτεμνον τὴν γῆν τῶν Ἀπῶν, quod quidem miror ab Interprete non animadversum fuisse. De Antis vide Procopium et Iordanem.

Pag. 101. D. [286, 21.] Lege ἐγκαθειργμένοι εἶεν. Quae deinde sequuntur, sunt ex libro 2. historiarum Menandri, de legatis Avarum, qui imperante Iustino Byzantium venerunt, ut solemnia munera, quae a Iustiniano ipsis dari consueverant, ab Iustino quoque acciperent; fascias scilicet auro variegatas; σειρώς et καλώδια vocat Menander. Iis autem fasciis seu prandeis Abares comam vinciebant, ut docet historia Miscella lib. 16., unde Corippus in lib. 1. dicit:

— *colubrimodis Avarum gens nexa capillis.*

Porro haec legatio Avarum introducta est die 7. post inaugurationem Iustini Iunioris, teste Corippo in lib. 3.:

Septima lux aderat.

et mox,

Legatos Avarum iussos intrare Magister

Ante fores sacras divinae nuntiat Aulae,

Orantes sese vestigia sacra videre

Clementis domini: quos voce et mente benigna

Imperat acciri.

Reliqua Corippi narratio cum Menandri historia prorsus congruit.

Pag. 103. C. [290, 1.] ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν. Abares post mortem Clotharii in Thuringiam irruerunt, et cum Sigisberto bellum gessere, ut scribit Paulus in hist. Longobardorum lib. 2. cap. 10. et Gregorius Turonensis lib. 4., quod notandum est contigisse anno primo Iustini Iunioris. Male ergo Hermannus Contractus anno 561. id refert quinquennio ante Iustiniani mortem.

Pag. 103. C. [290, 2.] ἀπολογίαὺν θαναμάσαντες. Post haec verba sequi debet legatio Iustini ad Persas, quae refertur pag. 148. A., quod quidem manifeste convincitur ex illis verbis, quae ibi leguntur sub initium: παρεγγύησε δέ μοι [scribe οἱ,] ἐκ μὲν τοῦ ἐμφανοῦς ἀνακήρυξιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς

βασιλείαν ἀναγορεύσεως. Solebant enim tunc temporis Imperatores Romani, simul atque imperium adepti fuerant, id Persarum regi per legatos nuntiare, ut Theophylactus etiam testatur. Quam consuetudinem Iustinus quoque servare voluit in exordio imperii. P. 216

Pag. 148. C. [374, 10.] τῷ μὴ διὰ τοὺς ἐπιτιθεμένους. Scribe: δι' αὐτῆς, supple Σουανίας.

Pag. 149. B. [375, 6.] μυριάδες ταῦτα. Scribe: μυρία δὲ ταῦτα.

Pag. 149. B. [375, 11.] ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἐμβριθῆς τῶν ὄν. Scribe Ἰουστίνος, quod confirmat etiam Suidas, qui locum Menandri profert ex pag. 151. B.

Pag. 150. B. [377, 6.] ὑπεριδόμενος γὰρ. Scribe ὑπερηδόμενος. Et mox pro εἶπερ ἀκουσίως lege ἤπερ.

Pag. 151. B. [379, 5.] ὅπως ὅσοι τό γε αὐτῷ ἐς δικαιολογίαν. Dubium non est, quin Menander scripserit: ὅπως ἔσοιτό γε αὐτῷ, id est, ut aliquem inde praetextum haberet, tanquam Suanis Romano imperio parere nolentibus. Tametsi ad eam rem incūarentur. Et sic corrigenda est Cantocлари interpretatio.

Pag. 151. D. [380, 3.] εὖ διαθείη. Post hanc legationem recurrendum est ad pag. 103. C.: ὅτι ἠγγέλθη Ἰουστίνῳ. Haec enim omnia inter se connecti manifestum est.

Pag. 103. D. [290, 13.] τῷ ἅμα Ἰωάννῃ γενομένῳ. Scribendum puto: τῶν ἅμα Ἰωάννῃ γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Περσῶν προτοῦ, id est, litterae Timotheo traditae sunt, uni ex iis, qui Ioannem in legatione Persica comitati fuerant.

Pag. 104. D. [292, 4.] προσβείαν, διαλεχθησομένου. Frustra huic loco Hoeschelius asteriscum affixit. Usitata enim est locutio tam apud Graecos, quam apud Latinos: quae figura πρὸς τὸ σημαίνόμενον dicitur.

Pag. 105. C. [293, 14.] οὐχ ὅσιον ἔφρασκεν εἶναι μετὰ ὄσα. Scribendum est: μὴ τὰ ὄσα etc., ut videtur legisse Cantoclarus.

Pag. 106. B. [295, 1.] εἰ Σαρακηῶν ἔθνη καὶ ταῦτα Νομάδων. Leg. εἰ Σαρακηῶν ἔθνη τούτῳ καὶ Νομάδων, id est, Saracenorum et Nomadum genti. Vox τούτῳ non mediocrem habet emphasin. Μίξει τῶν αἰρετικῶν φαρμάκων, leg. τῶν ἀναιρετικῶν.

Pag. 108. C. [299, 6.] ἄρα κατὰ κόμας. Scribe, κόμας. Paulo post lego: ἀναδιδάξαι, ὄση τῶν Ἀβάρων πληθὺς τῆς τῶν Τούρκων ἀφηνίασεν ἐπικρατείας. Qua quidem emendatione nihil certius.

Pag. 108. D. [300, 3.] ἔφοίτησαν πολιτεία. Post hanc Turcorum legationem, quae ineunte anno quarto Imperatoris Iustini Constantinopolim ingressa est, ut testatur Menander pag. 106. C., proxime sequi debet Iustini legatio ad Turcos,

quam habes pag. 151. D., cuius quidem legationis princeps fuit Zemarchus. De cuius ad Turcos legatione vide Theophanem Byzantium in Bibliotheca Photii cap. 64.

Pag. 151. D. [380, 4.] *Σακῶν καλουμένων τὸ πάλαι.* Theophanes Byzantius Turcos a veteribus Massagetas esse nominatos scribit: a Persis vero Kermichionas dici.

V. 141 Pag. 151. D. [380, 11.] *τῷ δευτέρῳ ἐνιαυτῷ τῆς πεντακαίδεκαετηρίδος περιφορῶς.* Vertendum erat *Indictione secunda.* Hoc enim significant haec Menandri verba: quanquam Graeci frequentius *ἐπινέμησιν* vocant, quam Latini dicunt *indictionem*. Ceterum valde notandus est hic locus, qui insignes continet temporum characteres. Ait enim Menander Zemarchum, cui legatio Turcica ab Imperatore mandata fuerat, profectum fuisse Byzantio sub initium mensis Augusti, affecto iam anno quarto Imperatoris Iustini, *indictione secunda*: sed pro *δευτέρῳ* legendum est *τρίτῳ*. [Fallitur Val. N.] Nam Iustinus *indictione quindecima imperium inierat*, die *quindecima mensis Novembris*. Itaque tunc cum Zemarchus profectus est, *indictio tertia* paene ad exitum pervenerat, et *Kalendis Septembris proximis inchoanda erat indictio quarta*. Ex hoc etiam loco conicere est, Menandrum annos Imperatorum et *indictionis tempora signare solitum esse*. Quod utinam a Procopio et Agathia praestitum fuisset.

Pag. 152. B. [381, 3.] *ὅσα ἕαττα ῥήματα.* Scribe *ὅσα ἄττα ῥήματα.*

Pag. 152. D. [382, 8.] *Ἔξετε δὲ τὴν καθ' ἡμῶς.* Supple *πολιτείαν*. Sic supra locutus est Menander, pag. 108. D. de legatione Turcorum: *καὶ τῇ καθ' ἡμῶς οὐχὶ ἄλλως ἐφοίτησεν πολιτείῃ.*

P. 217 Pag. 153. D. [384, 9.] *τὸν νόμον τῆς σιωπῆς.* De silentio Persarum in conviviis vide quae notavi ad librum 25. Anianiani Marcellini, pag. 277.

Pag. 154. B. [385, 1.] *Lege τὸ πατρῶιον διαδεξάμενος γέρας.* Et paulo post: *ὁμοί δὲ τὸ*, scribe *τῷ*, id est: *hanc autem dignitatem paternam, ut equidem iudico, a Ditzabulo obtinuerat eo, quod pater eius Maniach Ditzabulo carissimus et fidelissimus fuisset.*

Pag. 154. C. [385, 9.] *διὰ φρουρίων ἐπορεύοντο.* Post finem huius legationis sequi debent ea, quae leguntur pag. 108. D.: *ὅτι διαθρολληθέν* etc.

Pag. 109. A. [300, 16.] *ὃς ἀνεῖτο ἐς τὴν τῶν ἐπιτομῶν συλλαβῶν ἀπαγγελίαν.* Scribe *συλλαβῶν*. Sic enim Menander epistolas vocare solet. His autem verbis Veredarium designat, qui praemissus erat, ut veloci equorum permutatione reditum Zemarchi Iustino nuntiaret.

Pag. 110. B. [302, 21.] *ὅτι Ἀβάρων καὶ Φράγκων.* De

pace Inter Sigibertum, regem Francorum, et Chaganum, Avaram principem, facta vide Gregorium Turonensem in libro quarto cap. 23. Ceterum notabis obiter Menandri religionem, qui Sigiberto βασιλέως vocabulum non tribuat, uti nec ceteris barbaris: timebant enim Romani, ne imperatoriam maiestatem laederent, si βασιλέως vocabulum barbarorum regibus communicarent, solisque Persarum regibus illud tribuere solebant: quos etiam Latini Persarum Imperatores vocabant, ut patet ex Chronico Abbatis Biclariensis.

Pag. 110. C. [303, 13.] τῶν Ῥωμαίων συμμαχοῦντων τοῖς Γήπαισιν. Cum Gepidae a Longobardis gravissima clade affecti fuissent, ad Iustinum Imperatorem confugerant, qui Baduarium generum eis auxilio misit, ut scribit Theophylactus in l. 6. cap. 10. De hoc Baduario loquitur Corippus in l. 3.:

*Dispositorque novus sacrae Baduarius aulae,
Successor soceri, factus mox Curopalates.*

Idem postea proelio victus a Longobardis, obiit in Italia, anno decimo Iustini Imperatoris, ut scribit Abbas Biclariensis in Chronico.

Pag. 110. D. [303, 17.] τὰς Ἰουστινιανοῦ τοῦ μη παραδέλφου σπονδὰς. Scribe τοῦ μητραδέλφου. Etenim Justinianus Imperator avunculus erat Iustini, frater Vigilantiae, quam Iustinus matrem habuit, teste Corippo et Victore Tununensi.

Pag. 114. A. [310, 8.] ὅτι αὐθις ἦλθε Ταργίτιος. Haec legatio plenius refertur in p. 154. C. et seqq., quae hic locum habere debet. Porro ex huiusmodi repetitione satis apparet horum fragmentorum duas fuisse collectiones. Proinde nemo mirari debet, qua ratione fieri potuerit, ut haec fragmenta adeo confusa sint et perturbata.

Pag. 115. D. [313, 16.] στέλλει Σεβόχθην. Post hanc legationem Sebochthis quae sequuntur usque ad πολὺν ἀπεργάζονται φόνον, Menandri non sunt, sed Theophylacti Simocattae verba ex libro 1. cap. 3., quin et illa ἐκ τῆς β' βιβλίου ad Menandrum non pertinent, sed ad Theophylacti historiam, ex qua legationes quoque Constantinus excerpserat, ut titulus docet, seu prooemium horum Excerptorum.

Pag. 119. A. [317, 14.] Post haec verba, ἐκ τῆς βασιλίδος, sequi debent ea, quae habes pag. 156. D. ex lib. 6. historiarum Menandri, ὅτι ἡ βασιλὶς Σοφία, usque ad illa verba: ἦρος ἀρχομένου συνέστη πόλεμος, quae leguntur pag. 158. A., ac deinde scribe quae habentur pag. 165. D.: ὅτι ἤρκα Τραϊανός, usque ad finem capituli: quo transcurso, redeundum est ad pag. 158. A., ubi legitur δεῖ δ' Τιμόριος Καθυρ etc.

Pag. 119. B. [318, 5.] ὡς δ' Ἀβείρ ἀπέστη. Lege δ' Σαβείρ, id est Sabirorum regulus. Paulo ante non intellexit Interpres haec verba: χάριν εἶδέναι τῷ κρείττονι, id est, *grates agebant Deo*. Graeci enim Deum appellant τὸ κρείττον.

Pag. 160. D. [397, 17.] ἀφῆκε τὴν Θεοδοσιούπολιν. Post haec verba sequi debent ea, quae habes pag. 119. C.: ὅτι τῶν στρατηγῶν.

Pag. 120. A. [319, 8.] Θεόδωρος ὁ Πέτρον, ὃς τῶν ἐν τῇ ἀλλῇ καταλόγων etc. Hic locus sic vertendus est: *Theodorus, Petri filius, qui prius quidem Magister Officiorum fuerat, tum vero Comes erat largitionum*. Quod confirmat Theophylactus in lib. 3. cap. 15., ubi de hac legatione loquens, ait: Θεόδωρόν τε τῇ μαγιστερίᾳ ἀρχῇ τιμώμενον. Corippus in lib. 1. huius Theodori meminit:

*Successorque boni redinvivae gloria Petri
Hinc Theodorus adest patria gravitate Magister.*

De eodem loquitur historia Miscella in fine libri 16. Erat hic filius Petri illius Patricii ac Magistri, de quo toties locuti sumus. Iisdem temporibus fuit alter Theodorus, Bacchi filius, cuius supra meminit Menander.

Pag. 120. A. [319, 15.] Κωνσταντίναν. Id est *Constantinam, urbem Mesopotamiae*, de qua Procopius et Stephanus et Amm. Marcellinus.

Pag. 120. B. [319, 18.] Μεβόδην τὸν Σαρναγοεργύαν. Theophylactus in lib. 3. cap. 15., ubi hanc historiam persequitur, Σαρναγοργάνην nominat.

Pag. 120. D. [321, 2.] καὶ οὐ τὸ τοιόνδε σιγηθῆναι. Locus prava interpunctione corruptus Interpretem fefellit. Sic enim erat distinguendus: τίς αἴτιος καὶ οὐ, τὸ τοιόνδε etc., id est, *tandem legati eo devenerunt, ut de violatis induciis utri auctores violandi foederis, utri minime auctores fuissent, et huiusmodi omnia silentio involverentur*.

Pag. 121. A. [321, 8.] ἀποχωρῆσαι περὶ Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας. Scribe Περσαρμενίας. Has enim regiones occupaverant Romani, ut scribit Abbas Biclariensis in Chronico anno 1. imperii Iustini: *Armeniorum gens et Iberorum, dum a Cosdra, Persarum Imperatore, ad cultum idolorum compelluntur, renuentes tam impiam iussionem, Romanis se cum suis provinciis tradiderunt. Quae res inter Romanos et Persas pacis foedera rupit*. Verum haec deditio Armeniorum non anno primo Iustini, sed sexto videtur contigisse. Septimo enim Iustini Imperatoris anno pax inter Romanos et Persas dissoluta est, ut scribit Theophylactus in libro tertio cap. 9., Theophanes et historia Miscella. Vide Euagrium in libro quinto cap. 7.

Pag. 121. D. [322, 15.] οὐδέ γε ἢ τελέως κατολισθήσοι. Scribe εἰ τελέως, quomodo saepe peccatum est in his libris.

Pag. 121. D. [322, 15.] γενεάρχας Περσαρμενίων. Sic etiam pag. 167. C. appellantur. Euagrius in libro 5. ἀρχοντας simpliciter appellat. Plerique barbarorum in tribus et gentes erant divisi, ac singulae tribus suum habebant principem. Sic Priscus p. 55. A. de Scythicis gentibus: πολλῶν κατὰ φύλα καὶ γένη ἀρχόντων τοῦ ἔθνους. Ita tamen ut unus ex iis principem locum obtineret. Apud Malchum quoque p. 91. D. Amorcesus quidam dicitur τοῦ Νοκαλίου γένους.

Pag. 123. B. C. [325, 18.] Μοίρας τινός ὡς τὸν παρασχόμενον ἄνδρα μούσης. Scribe meo periculo ἀναδραμούσης, id est, pactum non esse, ut alterutri parti liceret, restituta integra pecunia, aut aliqua eius parte ei, qui dedisset, reddita, a foedere discedere. At Cantoclarus nescio quid de musica hic somniavit.

Pag. 123. C. [326, 1.] ἰσχυρότατά πως ἀπομνύμενος. Scribendum videtur ἐπομνύμενος.

Pag. 123. D. [326, 7.] οὐδὲ μείναι ἑτέρου. Scribe οὐδὰ μὴν ἑτέρου, et paulo post scribe: ὅς ἐν τῷ τότε τὸν βασιλεῖον Ἰθύνειν ἐκλήρωσατο λόγον. De Mauricio loquitur, Pauli filio, qui postea Imperator est factus; quem tunc temporis, id est circa annum 9. Iustini Imperatoris, ait Menander fuisse magnum Logothetam. Sic enim interpretor Menandri verba proxime allata. Vide Nicephorum Patriarcham in hist. p. 115., ubi Logothetam vulgo dictum esse scribit τῶν δημοσίων λογιστὴν, sed in Menandro forte legendum est λόγον pro λόγον. Erat enim tunc Mauricius Comes Excubitorum, ut docet Theophyl. in lib. 3. cap. 15.

Pag. 124. C. [327, 18.] τοῦ ἐφ' οὗ πολέμου ἐπ' ἀδήλοις. Quae deinde sequuntur, prorsus alieno loco posita sunt, ut series ipsa temporum docet, et ad librum 8. Menandri referenda sunt, ut inferius dicam. His igitur resectis, post verba citata scribe ea, quae habes p. 124. D.: ὅτι οἱ Μῆδοι etc. deinceps.

Pag. 125. A. [329, 3.] ὅτι τὰ Χοσδρῶ. Lege ὅτι Τανχοσδρῶ. P. 219 Sic enim vocat Suidas in v. Τανχοσδρῶ. Infra p. 165. D. Ταγγοσρῶ scribitur, at in p. 173. C. Ταχοσδρῶ; apud Euagrium in lib. 5. cap. 20. Ταμχοσρόης vocatur. Theophyl. in lib. 3. cap. 15. Ταμχοσρῶ vocat. Sed Tanchosdro vel Tanchosro scribi malim, quemadmodum apud Amm. Marcellinum Tansapor quidam dicitur Magister militum Saporis, regis Persarum.

Pag. 125. B. [329, 11.] ἐκτραπεῖς ἀπὸ τοῦ καθαρίζων. Scribe meo periculo τοῦ Κιθαρίζων, quod nomen est castelli, teste Theophylacto in lib. 3. cap. 15., ubi eandem, quam

hio Menander narrat historiam, summa duntaxat capta delibans. Itaque quod Menander dixerat *ἐκτραπείς ἀπὸ τοῦ Κιθαρίζων*, ipse dicit τότε *Κιθαρίζων τὸ Ῥωμαίων φρούριον παραμείψας*. Eadem forma dicitur *Χλωμάρων*, castellum in Arzanene, cuius meminit Menander infra in hac pagina et Theophylactus in libro secundo. Similiter τὸ *Ἀφονμῶν* supra pag. 167. B., cuius mentio fit etiam a Procopio et Theophylacto.

Pag. 126. B. [331, 13.] *τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι*. Post haec collocanda sunt ea, quae habes pag. 166. D.: *ὅτι ὁ Τιβέριος* etc. deinceps; quae quidem ad libr. 7. historiarum Menandri videntur pertinere.

Pag. 168. B. [412, 1.] *ἄτε Χοσροῦν*. Scribendum videtur: *ἐκυρώθη ἂν εἴτε Χοσροῦν συνέβαινεν ἐτι περιόντος*, quem admodum legisse videtur Interpres. Ceterum ex hoc loco manifeste colligitur, Chosroën seniore usque ad Tiberii Augusti principatum regnavisse, quod etiam confirmat Theophylactus in libro 3. cap. 16.; licet aliter sentiant Euagrius, Cedrenus, aliique. Baronius Chosroës mortem optime ex Agathia collocavit anno Christi 579., qui est Tiberii Augusti annus primus, ut satis constat.

Pag. 168. C. [412, 10.] *προσημῆγαντες τοῖνυν οἱ Ῥωμαίων πρόσβεις*. Non intellexit hunc locum Interpres. Mos erat legatorum, non Romanorum modo, sed etiam Persarum, ut, cum ad imperii limitem accessissent, adventum suum significarent iis, ad quos veniebant, quod *προσημαίνεω* dicit Menander, cuius consuetudinis exemplum habes in lib. 1. historiarum Menandri pag. 133. C. et apud Libanium in oratione consulari ad Iulianum Imperatorem p. 244.

Pag. 174. C. [423, 22.] *ἐς τὰ περὶ Κωνσταντίνην*. Post haec verba collocanda sunt Excerpta ex lib. 8., quae leguntur pag. 161. A.: *ὅτι περὶ τὸ δεύτερον ἔτος*.

Pag. 161. B. [398, 9.] *Ἀναγκάστης ἐνταῦθα*. Anagastus Patricius memoratur in Chronico Abbatis Biclariensis.

Pag. 161. D. [399, 11.] *ἐν ὀκτῶ γὰρ μοίραις*. Atqui Menander supra in pag. 108. B. quatuor duntaxat principatus esse Turcorum dixerat, ut alterutro in loco mendum latere necesse sit; apud Theophylactum in lib. 7. cap. 7. Chaganus Turcorum septem se gentium dominum vocat.

Pag. 162. C. [401, 3.] *ἰππείαν ἐσαθροῖσόνσι*. Scribe *ἐσαθροῖσόνσι*, ut videtur legisse Cantoclarus; sed hic locus prava interpunctione corruptus est, quod quidem miror ab Interprete non animadversum fuisse. Quis enim non videt, legendum esse continue: *εἶγε τὴν κατ' ἐμὲ ἰππείαν ἐσαθροῖσόνσι μίστιγα*. Verte igitur: *et Varchonitae quidem utpote Turcorum sumuli, cum voluero, ad me redibunt, et simulatque flagellum*

meum equestro conspexerint in ipsos immissum, in interiora terrae sese abditi sunt. Verba sunt Turxanthi, Turcorum reguli, plena fastus et arrogantiae barbaricae adversus Abaros, quos Varchonitas appellat; hoc enim erat verum nomen Abarorum, teste Theophylacto in libro septimo cap. 8. *Οὐαρχωνίται, seu Οὐάρ καὶ Χουννί.*

Pag. 162. D. [401, 11.] ὡς ἂν εἶποιμι διὰ τὰς δυσχωρίας. Scribe ὡς ἀπέποιμι.

Pag. 163. C. [402, 17.] καὶ πραγμάτων ὁσίων ταμεῖα. Legendum est ταμίαι.

Pag. 163. D. [403, 9.] καταχαράττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις. De hoc Hunnorum more plura notavi ad lib. 31. Amm. Marcell. p. 415.

Pag. 164. C. [404, 15.] εἶτα οὕτως ἀφῆκεν. Post hanc P. 220 Romanorum ad Turcos legationem collocanda sunt ea, quae habes p. 124. C. de Sclavis, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ἔτος, usque ad illa verba πολλὰ λήισασθαι; deinde redeundum est ad p. 164. C.: ὅτι κεραιζομένης τῆς Ἑλλάδος etc. In Chronico quidem Abbatis Biclariensis haec Sclavorum in Thracias irruptio refertur anno 5. Tiberii Augusti, sed Menandri potior est auctoritas.

Pag. 164. D. [405, 11.] τῶν νήσων διήνυσ τὴν ἀρχήν. Provincia insularum olim quidem sub Proconsule Asiae, ut testatur notitia imperii Romani. Tunc vero aliter videntur constitutae fuisse provinciae. Insularum provincia passim memoratur in subscriptionibus Conciliorum.

Pag. 165. D. [407, 4.] πάντων ἐθνῶν οὐδαμῶς. Post haec scribe quae habentur p. 124. C.: ὅτι ὁ Καῖσαρ etc., ubi Caesaris nomen abusive positum videtur pro Augusti nomine, eo quod Tiberius olim sub Iustino Caesar fuisset. Transcurso deinde hoc capite, collocanda est legatio, quae legitur p. 126. B.: ὅτι Ἰταλία etc. consequenter.

Pag. 127. A. [333, 2.] πρὸς τὴν βουλὴν ἐς τὸ φανερόν ἐκπεσεῖν. Scribendum est πρὶν τὴν βουλὴν.

Pag. 127. D. [334, 5.] ὑβρίσθαι μὲν ἔλεγε πρὸς αὐτόν. Lege πρὸς αὐτῶν, id est a Sclavis.

Pag. 129. D. [338, 7.] κατὰ τὴν Ἰλλυριῶν αὐτὸν διοδεύειν τὰ μετὰ τῶν. Scribe διοδεύοντα μετὰ τῶν.

Pag. 130. D. [340, 4.] ἦν δικαιώματα καὶ προσήκειν αὐτῷ. Scribe ἦν δικαιώματα.

Pag. 132. A. [342, 9.] ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν. Post haec verba sequi debent ea, quae leguntur p. 174. C.: ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, et hic historiam suam clauserat Menander, in expugnatione scilicet Sirmii, aut potius in eius deditioe, et in obitu Tiberii Imperatoris. Etenim Sirmium Abaris aedictum

est paulo ante Tiberii mortem, ut a Menandro scriptum esse testatur Theophylactus in lib. 1. cap. 3.

Pag. 175. B. [425, 9.] ὃς προσειώρησε τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ. Scribe ὃς προσεχώρησε. Is Bocolabra dicebatur, qui cum una e Chagani pellicibus congressus, timensque ne graves poenas lueret, ad Turcos confugere statuerat. Sed in itinere captus a Romano duce, ad Mauricium Imperatorem transmissus est, ut refert Theophylactus in cap. 8. libri primi.

Haec sunt, quae ad Menandri historiam olim in schedis annotaveram, scriptoris eximii, cuius elogium habes apud Theophylactum in lib. 1. cap. 3., qui etiam eius historiam continuavit. Sunt et alia Menandri fragmenta luculenta apud Suidam in v. *Μένανδρος*, quod fragmentum descriptum est ex Prooemio historiarum Menandri, in quo de suo genere praefatus fuerat, proinde ut Agathias, cuius historiam continuabat. Est et aliud fragmentum illius apud Suidam in v. *ἀπειτάφρενον*, et in v. *δοκιμάσας*, et in *ἐμβριθῆς*, et in v. *ἐπιδουπῆσαι*, de tympanis Abarum et de Boni ducis antistrategemate. Item in *Μαυρίκιος*, de laudibus Mauricii Magistri militum Orientis. Item in voce *σπαλίωνες* et in *Τανχοσδρῶ*. Ne quis autem miretur, haec fragmenta adeo confusa ac perturbata ad nos pervenisse, meminisse debet Lector, hanc editionem ex duobus MSS. codicibus a Davide Hoeschelio esse concinnatam, Boico scilicet et Andreae Schotti, quorum alter altero integrior fuit, ut in praefatione monuit Hoeschelius. Duae proinde horum Excerptorum collectiones fuerunt, quod supra in notis observavi. Atque huic operi idem videtur contigisse, quod Bibliothecae Photii, cui altera eiusdem argumenti adiecta est, ut patet ex iisdem auctoribus, qui his in illa Bibliotheca descripti reperiuntur.

P H I L I P P I L A B B E I
NOTAE HISTORICAE ET ANIMADVERSIONES
I N E C L O G A S
OLYMPIODORI THEBAEI, CANDIDI ISAURI,
ET
THEOPHANIS BYZANTII.

EX OLYMPIODORO.

Pag. 3. A. ed. Par. [447, 1.] Olympiodorus hic no-P. 88
ster natione Aegyptius, patria Thebaeus, religione genti-^{V. 199}
lis, professione poëta, non tam omnibus suis numeris
absolutam historiam, quam collectorum tumultuaria opera
commentariorum libros duos ac viginti, ἔλην inscriptos, po-
steritati reliquit; exorsus ab anno Dominici Natalis 407., quo
Honorii Augusti VII. Consulis collega fuit Theodosius Iunior,
ex fratre Arcadio nepos, usque ad annum 425., quo Valenti-
nianus, eius nominis tertius, ex Caesare Imperator iussu patru-
elis sui Theodosii Augusti Romae renuntiatus est. Zosimus
Comes, non ignobilis historicus, lib. 5. p. 803. editionis Syl-
burgianae, meminit Olympiodori Thebani, quo fit, ut merito
arguendi sint, qui Olympiodoro Zosimum praemittunt. Huius
verba eo libentius exscribo, quod vix ulli alteri ex antiquis,
si a Photio Patriarcha discesseris, cuius incredibili diligentiae
huius aliorumque plurium, qui iniuria temporum perierunt,
Excerpta debemus, notus fuisse videatur. Ἐν δὲ τῇ Ῥαβέν-
νη, μητρόπολις δὲ Φλαμινίας, πόλις ἀρχαία, Θεσσαλῶν ἀποι-
κος, Ῥήνη κληθεῖσα διὰ τὸ πανταχόθεν ὑδασι περιῶρεῖσθαι,
καὶ οὐχ ὡς Ὀλυμπιόδωρος ὁ Θηβαῖός φησι διὰ τὸ Ῥῶμον
etc. Ab hoc vero nostro diversus omnino fuit tum Olym-
piodorus Philosophus, quem Aristotelis dogmata exponentem,
teste Suida, audivit Proclus Lycius, cuiusque exstant aliquot
in Platonem eiusque discipulum Stagiritam commentarii partim P. 89
editi, partim calamo duntaxat exarati; tum alius ille, sive
Monachus, sive Alexandrinae Ecclesiae Diaconus, qui in Io-
būm, Ecclesiasten, aliosque nonnullos sacrae Scripturae li-
bros notationes catenasve conscripsit.

Pag. 3. A. [447, 4.] *Valentinianus, Constantii et Placidiae filius.* Crebra hic mentio Constantini tyranni, Constantis, eius filii, et Constantii ex Magistro militum Imperatoris, Gallae Placidiae mariti, tenebras Graeco contextui offudit, incuria, ut arbitror, librarii, Constantinum aut Constantem pro Constantio saepnumero subrogantis, ut hoc loco aliisque, quos in Latina Interpretatione sanavimus. Idem quoque memini me observasse in Idatio, Prospero utroque, Marcellino similibusque Fastrorum, Chronicorum Annaliumque auctoribus, quod modo monuisse sufficiat, ne quis ad hunc scopulum posthac offendant. Sylburgius in brevibus illis Olympiodori Eclogis, quas a Francisco Pithoeo communicatas Iuliani Aug. Caesaribus subiecit, et Vitis Imperatorum ex Suida collectis praefixit, *Κωνσταντίου* diserte ediderat.

Pag. 4. A. [448, 7.] *Patruelis.* Sic vertit Interpres *ἀνεψιόν*, cum hoc loco fratre genitum, atque, ut vulgo dicimus, nepotem significet. Theodosius quippe ex Eudoxia Arcadii filius fuit, cuius frater Honorius, soror Placidia, Valentiniani III. mater, quod nemo ignorat. Vide Anastasii Bibliothecarii historiam pag. 11. sub finem de genealogia Valentiniani Magni accurate disserentem, licet schema genealogicum, quod praemittitur, corruptum sit.

Pag. 4. A. [448, 8.] *ἀναφρονεῖ.* Lege *ἀναφρονεῖ.*

Pag. 4. A. [448, 10.] *Tutorem Stelichonem.* Recte Interpres expressit vocem *ἐπίτροπος*, quam Graeco textui inserendam docuit in notis David Hoeschelius. De Stelichone res protrita, notumque, quid Claudianus in eius laudes poetica licentia effusus, aliique, praesertim Ethnici, conscripserint. Unum e nostris profero Orosium, qui Zosimi atque Olympiodori in commendando Stelichone suo effraenem coerceat audaciam. *Cum a Theodosio Imp. seniore, inquit cap. 37. lib. 7., Rufino orientalis aulae, Stelichoni occidentalis imperii cura commissa esset, quid uterque egerit, quidve agere conatus sit, exitus utriusque docuit: cum alius sibi, alius filio suo affectans regale fastigium, gentes barbaras ille immisit, hic fovit.* Tum c. seq. initio: *Interea Comes Stelicho Vandalorum imbellis, avarae, perfidae et dolosae gentis genere editus, parvi pendens quod sub Imperatore imperabat, Eucherium, filium suum, in imperio substituere nitebatur. Et paulo post: occisus est Stelicho, qui ut unum puerum purpuram indueret, totius generis humani sanguinem dedit etc.*

Pag. 4. A. [448, 12.] *Serenam duxisset.* Genus tacet, quod docuit Zosimus p. 810. sub fin.: *Θεοδοσίου γὰρ τοῦ προσηγέρτου συνοικεῖν ἀδελφιδῆ κ. τ. λ.* — licet enim filiae fratris Theodosii senioris matrimonio iunctus esset, amborumque Theodosii filiorum regna ei credita fuissent, et annos tres ac vi-

ginti militum Ducis munus gessisset etc. Ex quibus aliisque videas non tantum Eunapii Sardiani, quod monuit Photius, sed nostri etiam Olympiodori breviatorem Zosimum fuisse.

Pag. 4. B. [448, 14.] *Thermantiae*. Miror omissam ab Olympiodoro alteram Stelichonis filiam Mariam, cuius nuptias cum Honorio Imp. Epithalamio celebravit Claudianus, quamque cum sorore non omisit Marcellinus Comes in Chronico, sub Consulatu Bassi et Philippi: *Stelicho Comes, cuius duae filiae, Maria et Thermantia, singulae uxores Honorii Principis fuisse, utraque tamen virgo defuncta* etc. Thermantiae mortem mense Panemo 5. Kal. Augusti feria 6. renuntiatam fuisse Constantinopoli Indict. XIII., Honorio X. et Theodosio VI. Coss., hoc est anno 415., testatur Chronici Alexandrini Auctor Anonymus.

Pag. 4. B. [448, 17.] *Olympii sanguinaria inmanique opera*. Zosimus iisdem in hunc Magistrum officiorum apud Christianos celeberrimum actus intemperis, plura de eo comminiscitur libro quinto a pag. 808. *Olympius oriundus a Ponto Euxino, splendida quadam militia Palatina donatus, quum sub specie pietatis Christianae magnam intra se malitiam tegetet, atque hominem se frugi modestumque simulans cum Principe colloqui frequenter soletet* etc. Cetera non exscribo, neque enim mihi animus est conciliare omnia, quae de Stelichonis caede prorsus ἀσύγκλιστα apud Philostorgium, Orosium, Sozomen., Marcell. aliosque.

Pag. 4. B. [448, 20.] *Alaricum Gothorum praefectum*. Marcellinus in Chron. Olybrio et Probo Coss. narrat: *Rufinum Patricium Arcadio Principi tendentem insidias, Alaricum, Gothorum regem, missis ad illum pecuniis, infestum rei publicae fecisse, et in Graeciam misisse*. Inde postea a Stilichone in Illyricum, quod Honorio in partitione imperii obvenerat, invitatus, teste Prospero in Fastis, cum Radagaiso perruptis Alpium claustris Italiae fines pervasit. Plura in eandem rem Orosius, Sozomenus, aliique, quibus iunge Philostorgii Excerpta a Iacobo Gothofredo edita initio libri 12.

Pag. 4. C. [449, 4.] *Honorii Placidiam*. Sororem intel-V. 200 lige, quod in Graeco expressum Latinae interpretationi deest. Huius longiorem apud Gothos moram, initasque cum Ataulfo rege nuptias videtur ignorasse Constantinus Manasses, qui sic canit pag. 51. editionis Regiae, quae brevi vulgabitur:

Καὶ πλοῦτον τὸν βασιλεῖον Ἀλάριχος λαμβάνει.
Καὶ Πλακιδίαν ἀδελφὴν ὄσαν τοῦ βασιλέως,
Ἦτις φρυγούσα παρεῖθ' ἰὰς χεῖρας τῶν βαρβάρων
Σπουδῆ πρὸς τὸν Ὀνώριον τὸν ἀδελφὸν ἐκτρέχει
Ἐἰς Ράβενναν στερόπυργον πόλιν προσηφενγύτα,
Καὶ Κωνσταντίῳ ζεύγνυται τῇ ταύτην σεσωκῶτι.

Ἐξ ὧν Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος ἀπετέχθη

Ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς τῆς Ῥώμης.

Quae sic vertit Ioannes Leunclavius: *Rex Alaricus Imperatoris opibus potitur, et ipsa Imperatoris sorore Placidia, quae mox de barbarorum manibus elapsa, celeriter ad Honorium fratrem se contulit, qui Ravennam, urbem munitam, profugerat: est autem in matrimonium collocata Constantio, per quem servata fuerat, de quo hic Valentinianus Iunior procreatus est, qui secundum haec Romae imperium consecutus fuit.*

Pag. 4. C. [449, 6.] Attalum illustrem virum, qui ab Alarico ad imperium promotus est, vere pila ludibriumque iocantis Fortunae, factus, reffectus, non summam tunc gessisse Praefecturam, sed urbis Romanae duntaxat fuisse Praefectum, docet Philostorgius in Excerptis lib. 12., nemine, quod sciam, refragante: οὗτος δὲ Ἴων μὲν ἦν τὸ γένος, Ἕλλην δὲ τὴν δόξαν, τῆς αὐτῆς δὲ πόλεως ἑπαρχος. Viderint ergo qui ἑπαρχον καὶ ἑπαρχότητα Praefectum Praetorio, et summam Praefecturam ἀνεξέταστος interpretantur.

Pag. 4. C. [449, 8.] *Sarum.* De quo multa Sozomenus lib. 9. capp. 9. et 15. Philostorgius lib. 12. segmento 5. et Zosimus Comes lib. 6., qui in hoc, aut auctoris obitu aut temporum iniuria, deficit; neque vero auctiorem fuisse Photii tempore Zosimum, par est credere, ut discimus ex Codice 98. τοῦ μυριοβιβλον. Quod autem ad oram exteriorem notavit Interpres, Asarum quoque appellatum fuisse, id ex depravato per incuriam dormitantis amanuensis codice originem traxit; sic quippe legendum in Excerptis illis Photianis: ἀλλὰ Σάρως Γότθος καὶ αὐτὸς διάφορος ὧν Ἀλαρίχῳ, non vero ἀλλ' Ἀσαρος.

Pag. 4. D. [449, 16.] *Centenarios quadraginta accepisse.* Hinc tantum incipiunt Olympiodori Eclogae in Romanae historiae tomo 3. editionis Sylburgianae.

Pag. 4. D. [449, 19.] *Kaisarina.* Scribendum καὶ Σερῆνα, de cuius et Eucherii filii morte, nec non de Romae gemina obsidione, et prae immani fame ἀλληλοφαγία plenae sunt Historicorum paginae. Inter ceteros Zosimus refert in Circensibus ludis, Attalo tum absente, succlamatum fuisse: *Prætiū pone carni humanae.*

Pag. 4. D. [449, 25.] *Buccellarii vocabulum.* De buccellis, buccellato et buccellariis praeter Adriani Turnebi adversaria, et Nicolai Rigaltii V. C. Glossar. Tacticum, quae citantur a P. Andrea Schotto, consule sis Cuiacium, iurisperitorum principem, et Dionysium Gothofredum multis locis, Bonaventuram Vulcanium in notis ad Themata Porphyrogenetae, Glossar. P. 91 Meursii, Heriberti Rosueydi Onomasticon ad vitas Patrum, Claud. Salmasium in Notis ad auctores hist. August., Ioannem

Ludovicum de Lacerda, Ioannem Gerardum Vossium aliosque passim. Quam vero ob causam idem illud Buccellarii vocabulum inclinante iam Orientis imperio Hellenogalatis sive Gallograecis, quod ait Suidas, eorumque regioni adhaeserit, docebit te, si nescis, Constantinus Porphyrogenitus, cuius tamen hoc in argumento auctoritatem respuit Salmasius in Plinianis ad Solinum exercitationibus.

Pag. 4. D. [450, 1.] *Foederatorum nomen.* Quod Ioannes Meursius in Glossario ex Malcho Philadelphensi (cuius haec verba in Excerptis pag. 94. B. C. editionis regiae: ὅτι ἐν τῷ ἔξῃς ἔτει ἐπὶ Ζήνωνος πρέσβεις ἦλθον ἐν Θράκῃ τῶν ὑποσπόνδων Γότθων, οὓς δὴ καὶ φοιδεράτους οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι,) nec non ex Iordane de rebus Geticis colligere videtur, Gothis duntaxat hoc nomen tributum fuisse: — tum ex nostro hoc Olympiodoro, tum ex aliis scriptoribus antiquis refelli potest, ac nominatim Procopio lib. 1. Vandalicorum p. 106. sub initium: ἐν παρασκευῇ εἶχε πεζοὺς μὲν στρατιώτας μυριάδας, ἰππέας δὲ πεντακισχιλίους ἐκ τε στρατιωτῶν καὶ φοιδεράτων ξυνελεγμένους. ἐν δὲ δὴ φοιδεράτοις πρότερον μὲν μόνοι βάρβαροι κατελέγοντο, ὅσοι οὐκ ἐπὶ τὸ δοῦλοι εἶναι, (ἄτε μὴ πρὸς Ῥωμαίων ἡσημένοι,) ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ τῇ ὁμοίᾳ εἰς τὴν πολιτείαν ἀφίκοντο. φοιδερα γὰρ τὰς πρὸς τοὺς πολέμιους σπονδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι. τὸ δὲ νῦν ἀπασι τοῦ ὀνόματος τούτου ἐπιβατεύειν οὐκ ἐν κωλύμῃ ἐστὶ, τοῦ χρόνου τὰς προσηγορίας, ἐφ' ὧν τέθεινται, ἡκιστα ἀξιούντος τηρεῖν, ἀλλὰ τῶν πραγμάτων ἀεὶ περιφερομένων ἢ ταῦτα ἀγειν ἐθέλουσιν ἄνθρωποι, τῶν πρόσθεν αὐτοῖς ὀνομασμένων ὀλιγορύντες. ἀρχόντες δὲ ἦσαν φοιδεράτων μὲν Δωρόθεος etc. Illustris plane locus; qui et lucem foeneretur Olympiodoro, et ab eo vicissim accipiat, qua refellantur ii, qui id demum Procopii tempore contigisse contendunt. Poterat etiam Meursius suffragantem opinioni suae Suidam adscribere: φοιδεράτοι· οὕτω καλοῦσι Ῥωμαῖοι τοὺς ὑποσπόνδους τῶν Σκυθῶν. Gothos autem vulgo Scythas dictos Traianus Patricius asserit, referente Anastasio Bibliothecario historiae ecclesiasticae pag. 55. editionis regiae. Plura de foederatis R. P. Sirmondus in notis ad Sidonii Apollinaris epistolas, Carolus Annibal Fabrotus Glossario ad Cedrenum, aliique.

Pag. 5. A. [450, 5.] *Olympium a Constantio fustibus mactatum.* Ῥοπάλοις παιόμενον habent Graeca, qua etiam dictione usus Photius in amplioribus ex historia Philostorgii eclogis initio libri 12.: ἀλλ' οὐκ εἰς μακρὰν καὶ αὐτὸν ροπάλοις ἀνααιρεθέντα (plumbatis caesum reddit interpres) τῆς μαιφονίας τὴν δίκην ἀποτίσαι τῷ Στελίχωνι. Quodsi paulo post Stelichonis obitum poenas dedit Olympius, ὃς ἡγάγετο Πλα-

κιδίαν verti debuit non *qui duxerat*, sed *qui Placidiam duxit uxorem*, anno scilicet dominici natalis 417.

Pag. 5. A. [450, 9.] *Rhodogaisus*. Vulgo Radagaisus aut Rhadagaisus dicitur sancto Augustino, Prospero utriusque, Marcellino, Cassiodoro aliisque. Orosius hunc omnium antiquorum praesentiumque hostium longe immanissimum appellat, qui, ut mos barbaris, Romani generis sanguinem Diis suis propinare decreverat.

Pag. 5. A. [450, 9.] κεφαλιῶται ὀπιμᾶτοι ἐκαλοῦντο. Fridericus Sylburgius *proceres*; Andreas Schottus *Primarios viros* reddit. Recentiores Graeci κεφαλάδας Praefectos castrorum aut militum duces ac centuriones appellant, de quibus consule Glossaria Rigaltii et Meursii.

Pag. 5. B. [450, 12.] Ἀδαούλφος. Latinis dicitur Ataulfus, imo et Graecis, Zosimo, Sozomeno et auctore Chronici, cui Alexandrino nomen est, Indictione XIII., Honorio X. et Theodosio VI. Augg. Coss.: *μηνί Γορπιαίρ τῆ πρό η' Καλανδῶν Ὀκτωβρίων ἡμέρα παρασκευῆ ἐδηλώθη ἀνηρῆσθαι Ἀταούλφον βάρβαρον*. Philostorgius Ἀδαούλφον appellat, et ab Olympiodoro nostro solo dissentit accentu.

P. 92 Pag. 5. B. [450, 17.] De Constantino Tyranno praeter Marcellinum Illyric. in Chron. sub consulatu Honorii IX. et Theodosii IV., Idatium in Fastis et Chron., Prosperum in Fast. similiter et Chron., Cassiodorum aliosque, qui brevitatis studio praecipua quaeque omiserunt, consulendos omnino censeo Orosium lib. 3. cap. 40., Sozomenum lib. 9. cap. 11. ac nominatim Zosimum, qui initio libri sexti eadem ferme omnia recenset, quae ex Olympiodoro perstrinxit Photius: 1) De militari tumultu in Britannia excitato, vel Honorio VII. et Theodosio iterum Coss., vel paulo ante, ut noster hic insinuat, vel etiam tardius, Basso nimirum Philippoque Coss., ut alii contendunt, biennio ante captam ab Alarico Romam. 2) De Marco, Gratiano ac Constantino subinde creatis Impp. 3) De Iustino sive Iustiniano et Neovigaste, ducibus Constantini. 4) De Bononia, urbe maritima, quam noster Olympiodorus recte primam in Galliae sinibus positam docet e Britannia venientibus, perperam vero Zosimus in inferiori seu secunda Germania collocat, *Γερμανίας οὐσα πόλις τῆς κατὰ*. 5) De conciliatis sibi ad Alpes usque, quae Galliam Italianamque disterminant, exercitibus; quos Gallos et Aquitanos, observata iam aliis, certe familiari per illa tempora divisione, appellat Olympiodorus, cui subscripsit etiam Sozomenus. 6) De eisdem Constantini filio natu maiore Constante, quem a patre habitu Caesaris ornatum in Hispaniam missum docet Zosimus. Eum vero ex monacho factum esse Caesarem Orosius et Marcellinus, Christiani scriptores, graviter expostulant.

Pag. 5. D. [451, 17.] Iulianum deinde eo ipso tempore Nobilissimum nominavit. Sic quippe corrigendum mendum typographetae negligentia inductum. Nobilissimi dignitatem per ea tempora Augustorum filiis aut propinquis tributam videor mihi observasse quendam veluti gradum ad Caesaris nomen dignitatemque existisse. Neque longe abeundum, cum Olympiodorus noster paulo post aperte pronuntiet, Valentinianum III., qui superstite etiamnum Honorio dictus fuerat Nobilissimus, impellente fratrem Placidia, post Honorii mortem restitutum V. 204 primum Constantinopoli Nobilissimi titulo, tum iussu Theodosii Thessalonicae Caesarem nuncupatum, ac deinde Romae ab Helione Patricio et officiorum Magistro Imperatoria veste indutum fuisse. De voce consule Iulium Caesarem Bullengeram de Imp. Romano, Iacobum Gutherium de officiis Domus Augustae, Meursium et Fabrotium in Glossariis, aliisque. Nec superfluum forte fuerit hic monuisse, duplici plerumque compendio nomen illud efferi, vel simplici N., ut in fastis nummisque veteribus, vel syllaba integra Nob., ut apud Idatium in fastis Consularibus, Ricimere et Clearcho Goss.: *Ipsa anno natus est Honorius Nob. in purpuris die V. Id. Sept., pro quo quidam male substituunt Nobis.* Notandum quoque Philostorgium tmemate 18. lib. 12. non Latinam vocem, ut Olympiodorus, sed Graecam usurpasse, τὴν τοῦ ἐπιφανέστατου ἀξίαν.

Pag. 5. D. [451, 20.] De Iovii, Praefecti Praetorio et Patriciatus dignitate sublimis, aliorumque ab Honorio missa ad Attalum legatione, eiusdemque Iovii perfidia legendus Zosimus, licet nonnulla omiserit, quae ad illustrandam temporum illorum historiam excerpserit Photius. Neque mihi placere potest Interpretis nostri nimia in eadem voce inconstantia, dum modo Iovium, modo Iobianum, modo Iovinianum vocat.

Pag. 5. D. [451, 21.] Valens utriusque militiae dux. Zosimus Dalmaticarum legionum Praefectum ac Magistrum equitum nominat, et ab Alaricho, dum adhuc in fide Attalo data perseveraret, ob proditionis suspicionem interfectum scribit.

Pag. 6. A. [452, 8.] Eusebium Praepositum φύλακα τοῦ κοιτώνας, hoc est, προεσιῶτα τῶν βασιλικῶν κοιτῶνων, appellat Zosimus lib. 5. pag. 821. editionis Sylburgianae; Allobichum vero sive Ellebichum τὸν τῶν ἰππέων ἡγούμενον καὶ μετὰ Βιγιλάντιον ὑπαρχον. Eius necem patris perstringit Hermias Sozomenus lib. 9. cap. 12., ubi Alabichus corrupta voce dicitur. Alius vero ab eo existimandus est Edobecus, sive Edobincus, Constantini tyranni partibus additus, de quo plura idem Hermias citati lib. capp. 15. et 14. et Renatus Profuturus Frigeridus, cuius non ignobile fragmentum in librum 2. Historiae Francicae coniecit Gregorius Taronensis. P. 93

Δυναστείαν nihil est, quod cogat intelligere τὴν ἐπαρχίαν τῆς αἰλῆς, cum nulla apud veteres exstent summae huius dignitatis Eusebio collatae vestigia. Displicet quoque Interpretis decretum illud *publicum*; verum in iis similibusque minutiis persequendis non immoror.

Pag. 6. A. [452, 13.] Attali geminam depositionem opera perduellis Iovii procuratam non solus narrat Olympiodorus; consonat ei vel maxime Zosimus lib. 6. alique passim. Tiro Prosper in Fastis, Honorio X. et Theodosio VI. Coss.: *Attalus* (qui superiore anno in Galliis tyrannidem resumpserat) *a Gothis ad Hispanias migrantibus neglectus, et praesidio carens capitur, et Constantio Patricio vivus offertur.* Marcellinus Comes triennio citius, quam par erat, Theodosio Imp. V. solo Cos. haec habet: *Attalus in mari captus atque Honorio exhibitus, truncata manu vitae relictus est.* Praeclare omnino Orosius lib. 7. cap. penultimo: *Quid de infelicissimo Attalo loquar, cui occidi inter tyrannos honor, et mori lucrum fuit? In hoc Alaricus Imperatore facto, infecto, reffecto ac defecto citius his omnibus actis paene quam dictis, minus risit, et ludum spectavit imperii.* Plura subinde persequitur, quae in compendium a Marcellino Illyriciano redacta exhibuimus. Electum vero prae ceteris memoratum illud supplicii genus arbitror, quod, ut cum Zosimo, Sozomeno aliisque narrat Philostorgius, mandasset alias Attalus Honorio, τὸν ἰδιώτην ἀφελῆσθαι βίον καὶ τῶν τοῦ σώματος ἀκρωτηρίων τῇ περιτομῇ τὴν τοῦ ὄλου σωτηρίαν ἀνήσασθαι. Quae de vera digitorum duorum aut integrae dexteræ abscissione intelligi nihil prohibet, imo id maxime persuadet Lipara insula, in quam relegatus est ἀκρωτηριασθεὶς Attalus, quidquid contra quidam viri docti scripserint. In hunc ergo merito quadrabit illud Adonibezeci Iud. 1. 7.: *Sicut feci, ita reddidit mihi Deus.*

Pag. 6. B. [452, 23.] Alarichum Campaniam vicinasque Rhegium usque Bruttiorum metropolim vastasse provincias, testantur et alii scriptores, S. Augustinus de Civitate Dei, Philostorgius, Iordanes sive Iornandes, Ravennatum Episcopus, Auctor Miscellae lib. 13., (qui Consentiae mortuum Alaricum, et in medio Basentii amnis alveo sepultum recitat,) quibus praevit Orosius extremo capite libri septimi, ubi etiam observat, tentato ab eodem Alarico in Siciliam transitu, Gothos in conspectu suorum miserabiliter abreptos et demersos fuisse.

Pag. 6. B. [452, 23.] *Βερτίας* pro depravata voce *Βερτανίας* apposite subrogarunt Hoescheliuss et Schottus. De stultis arte magica consecratis, quarum etiam paulo post meminit Olympiodorus noster gentilitiae superstitioni pertinacissime addictus, plura alias, si Deus otium dederit, exponuntur. H-

lud modo non omiserim, simulacrum illud ἀλεξίκακον positum fuisse non in finibus Bruttiorum, sed in ipso Siciliae littore iuxta Messanam, ut quae de Asclepio, illius eversore, mox subdit, planum faciunt. Cum vero Asclepius, quem Aesculapium reddit Interpres, possessionum Constantii et Placidiae fuerit per Siciliam Procurator, necesse est eversionem statuae illius non contigisse ante annum Domini Natalis 417.

Pag. 6. D. [453, 14.] *Gerontius, belli dux, Maximum, filium suum, Caesarem renuntiat.* Zosimus initio libri sexti meminit huius Gerontii cum ait: Iustiniano et Nevigaste ducibus a Saro interfectis, suffectos a Constantino tyranno Edobinchum, natione Francum, et Gerontium, ex Britannia oriundum, quos veritus Sarus ab obsidione Valentiae recesserit. Eundem Gerontium addit, conciliatis sibi militibus barbaris in regione Celtarum, adversus Constantium defectionem molitum fuisse. Cetera, quae ad Maximum, non eius filium, ut vertit Interpres delusus ambigua voce παιδα, sed famulum, aut e familiaribus unum, in ordine sive schola domesticorum militan-tem, et ad generosam Gerontii cum uxore Nonnechia sive Nunichia et Alano quodam milite mortem pertinent, mutanda suadeo ex Orosio capite penultimo libri 7., ex Renati Profuturi Frigeridi fragmento, ex Miscellae historiae libro 14. aliisque, quibus longe certiora et uberiora scripsit Sozome- P. 94
nus lib. 9. cap. 13. et narrationi Olympiodori magis affinia.

Pag. 6. D. [453, 21.] *Constantinus Arelate obsessus ad templum fugiens sacerdos ordinatur.* Marcellinus in Chronico Constantium apud Arelatem, filium vero eius Constantem apud Viennam capite plexura asserit. Quae e diametro pugnant cum iis, quae Olympiodorus narrat, cuique συγχρόνῳ maior haud dubie fides habenda, quam illi, qui centum post annis scripsit. Idatius in Fastis: *Constantini tyranni in conto caput allatum fuit 16. Kal. Octob., Theodosio Aug. IV. Consule*, sed locum modumque necis non aperit. In Chronico intra Gallias occisum memorat ab Honorii duce Constantio, captum dicere debuerat. Propius rem attingit Prosper in Fastis: *Constantinus per Honorii duces Constantinum, (lege Constantium,) et Ulphilam apud Arelatense oppidum victus et captus est, cuius filium Constantem in Hispania regnare exorsum Gerontius Comes, in Maximum quemdam tyrannidem transfere-ns, interemerat.* Renatus Frigeridus Constantinum hunc supra Mincium flumen, immissis a Principe percussoribus, capite truncatum profitetur, multaque alia subdit Lectori curioso non obfutura.

Pag. 6. D. [454, 4.] *Cognatos suos.* Zosimus lib. 6. quatuor nominatim designat ex Theodosii Magni familia Hispanias pro Honorio adversus Constantem collectis raptim militibus

propugnasse; Verinianum et Didymium, qui capti cum uxoribus, in custodiam dati et iussu Constantini interfecti sunt: Theodosium et Lagodium, qui, audita aliorum clade, hic in Italiam, alter in Orientem profugerunt. Videndi quoque de his Orosius, eiusque exscriptor Paulus, seu quis alius Miscellae consarcinator, lib. 13. extremo, nec non Sozomenus, apud quem cap. 11. lib. 9. Didymus, Verianus, Theodosiolus atque Lagodius appellantur quatuor illi Honorii Imperatoris propinqui.

Pag. 7. A. [454, 14.] *Maximus, eius filius (l. famulus), ad foederatos confugit barbaros. Prosper in Chron.: Maximo in Hispania regno ablato vita concessa, eo quod modestia humilitasque hominis affectati imperii invidiam non merebatur. Olympodoro consentit Orosius: Maximus exutus purpura destitutusque a militibus, vivus inter barbaros in Hispania egens exulat. Quae verba suo more sublegens Paulus Diaconus corrumpit: Maximus deinde purpura exutus in Hispania exulans obiit. Neque enim obiisse tum dicendus est in Hispania Maximus, si idem ipse est, de quo paulo post eodem lib. 14. haec subdit: Maximus apud Hispanias factione Ioviani, qui tunc in re militari clarus habebatur, tyrannidem assumpsit. Nec multo post separati utriusque, et capti ab exercitu Honorii, eidem, cum apud Ravennam tricennalia sua perageret, praesentantur. Certe eadem de Maximo referuntur a Prospero in Chron.: Maximus tyrannus de regno deicitur, ac Ravennam perductus sublimem speculatorum pompam tricennialibus Honorii praebeuit; et a Marcellino Comite: In tricennalia Honorii Maximus tyrannus et Iovinus ferro victi, (forte vincti,) adducti de Hispaniis atque interfecti sunt.*

Pag. 7. B. [454, 16.] *Moguntiacum sive Magontiacum, (sic enim Sylburgius, Hoeschelius alique recte emendandum monere.) alterius Germaniae urbem. Primae utique ac superioris, τῆς ἄνω, non secundae, quam ad extremas Rheni Mosaeque ripas iacentem τὴν κάτω Γερμανίαν, inferiorem Germaniam Ptolemaeus, Zosimus alique indigitant, cuique Metropolim praefuisse Agrippinensem Coloniam Ubiorum nemo nescit. Quid si alterius Germaniae nomine Belgicam cis Rhenum sitam, Minoremque dictam Germaniam denotare voluit ad discrimen Maioris, τῆς μεγάλης, quae a Rheno ad Arcton longissimis spatiis porrigitur. Urbem illam per ea tempora a barbaris vastatam deslet sanctus Hieronymus in epistola ad Gerontiam de monogamia: Quidquid inter Alpes et Pyrenaeum est, quod Oceano et Rheno includitur, Quadus, Vandalus, Sarmata, Alani, Gipedes, Eruli, Saxones, Burgundiones, Alemanni et hostes Pannonii vastarunt: etenim Assur venit cum illis. Magontia-
P. 95 cum, nobilis quondam civitas, capta atque subversa est, in 6-*

clesia multa hominum millia trucidata, Vangiones longa obsidione deleti; Remorum urbs praepotens, Ambiani, Atrebates, extremique hominum Morini, Tornacum, Nemetae, Argentoratus translatae in Germaniam: Aquitaniae, Novemque populorum, Lugdunensis et Narbonensis provinciae praeter paucas urbes populata sunt cuncta; quas et ipsas foris gladius, intus vastat fumes. Quae damna non culpa principum accidisse testatur, sed scelere semibarbari proditoris: Stelichonem intelligit, quem genere Vandalum fuisse Orosius, Paulus Diaconus aliique demonstrant.

Pag. 7. B. [454, 16.] De Iovino eiusque fratre Sebastiano dicturi sumus in Chronico nostro. Pauca haec interim ex Orosio: *Iovinus, vir Galliarum nobilissimus, in tyrannidem mox ut surrexit, cecidit. Sebastianus, frater eiusdem, hoc solum, ut tyrannus moretur, elegit. Manu Dardani interfectum noster hic paulo post affirmabit.*

Pag. 7. B. [454, 17.] *Goaris Alani studio. De eo Renatus Frigeridus apud Gregorium Turonensem: Interea Respidial Alanorum (sic enim legendum, non Alamannorum, ut habent vulgatae Gregorii editiones, etiam Duchesniana, ceteris licet emendatior,) Goare ad Romanos transgresso, de Rheno agmen suorum convertit, Vandalis Francorum bello laborantibus, Godigiselo rege absumpta, acie viginti ferme millibus ferro peremptis, cunctis Vandalorum ad internecionem delendis, ni Alanorum vis in tempore subvenisset: qua ratione emaculandum arbitrator locum illum vitiosa interpunctione aliisque mendis deformem. Tum quibusdam intermissis: Vixdum quartus obsidionis Constantini mensis agebatur, cum repente ex ulteriori Gallia nuntii veniunt, Iovinum adsumpsisse ornatus regios, et cum Burgundionibus, Alamannis, Francis, Alanis omni que exercitu imminere obsidentibus.*

Pag. 7. B. [454, 17.] *Guntiarü, Burgundionem praefecti. Sic enim Interpres φύλαρχον reddit, quae vox regem aliis sonat summumque principem: quod pluribus firmare possem veterum testimoniis: unum eligo Constantinum Manassem pag. 92. editionis regiae de Carolo Magno, cuius auxilium Leo Papa imploraverat:*

*Ἦν δὲ τῶν Φράγγων φύλαρχος ὁ Κάρουλλος ἐκεῖνος,
Ἐγγας τοὺς σφῶν κατάρχοντας οἶδασι Φράγγοι λέγειν.
Δέχεται τοῦτον Κάρουλλος, ἦν γὰρ παπποπατρόθεν
Ἰπὸ Χριστοῦ καλούμενος, καὶ σέβων Χριστοῦ νόμους.*

Prosper in Fastis, Lucio V. C. Consule, Burgundiones partem Galliae propinquam Rheno obtinuisse refert, quo anno Iovinum et Sebastianum fratres in Gallis regno arrepto peremptos esse memorat. Gundicarius sive Cundicharius alii dicitur, non Guntiaris. Cassiodorus in Chronico, Theodosio

XIV. et Valentiniano IV. Coss.: *Cundicharium, Burgundionum regem, Aëtius bello subegit, pacemque ei reddidit supplicanti, quem non multo post Hunni peremerunt*: quae ex Tironis Prosperi Fastis derivata sunt, ubi Gundicarius scribitur. De Burgundionibus plura qui volet, adeat Orosium libri 7. cap. 31., Socratem libri 7. cap. 30., Idatium in Chronico, Paulum Diaconum Miscellae libro 14., Sidonium Apollinarem aliosque. Ibidem *παραινεῖ* scribendum, non *παραινει*.

Pag. 7. B. [454, 22.] Sarus Alarico primum, tum Ataulfo infensissimus hostis, non scutis adhibitis, ut Interpres vertit, quasi *σάκεσι* haberent Graeca, sed saccis per tumultum temere arreptis, pannisque quibuscumque obviis, veluti quibusdam retibus ad feram capiendam iniectis, captus est vivus, Olympiodoro teste, cui non refragantur alii. Quis vero *Bel-lerides* ille fuerit, cuius caedem ab Imperatore minime vindictam defectioni Sarus praetexuit, obscurum est. Neque maior lux affulget iis, quae de *Charatone*, primario Hunnorum rege, et de *Donato* contra iurisiurandi fidem iugulato, suaque ad Hunnos legatione historicus subiicit. Certe vix ex eius narratione elici potest, cuius fuerit Donatus ille, aut quis fuerit Imperator, a quo ad barbaros missus sit.

P. 96 Pag. 7. D. [456, 4.] *Dardanus praefectus Iovinum sua manu percutiens interimit*. Prosper Pithoeanus in Chronico ad annum Honorii Imperatoris 19. Dardani huius meminit: sed quia locus vitiosa interpunctione laborat, quam auxit editio Andreae Duchesnii, ne incautis fraudi imposterum esse possit, integrum hic adscribere operae pretium censui: *Iovinus tyrannidem post Constantinum invadit. Industria viri strenui, qui solus tyranno non cessit, Dardani, Ataulfus, qui post Alaricum Gothis imperitabat, a societate Iovini avertitur. Sabustius quoque et Sebastianus occisi. Valentia, nobilissima Galliarum civitas, a Gothis effringitur, ad quam se fugiens Iovinus contulerat*. Inde vero ad Imperatorem in Italiam missum Dardanus manu sua interemit, caputque eius ante portas Ravennae, regiae sub Honorio civitatis, palo affixum est. Quod enim *Carthago* dormitanti librario in locum *Ravennae* subrepperit, res clara est ex iis, quae de Constantino tyranno, eiusque filio Iuliano, Maximo (sic enim legendum, non Maximino,) atque Eugenio tyrannis subiungit. Corrigendus quoque Theophanes ad annum Theodosii quartum: *τούτω τῶν ἐτῶν ἐσφάγησαν ἐν Γαλλίαις Ἰουβιανὸς καὶ Σεβαστιανὸς οἱ λαμπρότατοι, καὶ ἦλθον αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἐν Ῥώμῃ, καὶ μεθ' ἡμέρας ε' ἐσφάγησαν Σιλουστῖος καὶ Ἡρακλειανὸς*.

Pag. 8. B. [456, 19.] Bonifacii laudes Tiro Prosper pluribus exsequitur in fastis, cum ad annum Christianae aerae 422., Coss. Honorio XIII. et Theodosio X., tum ad 427., Hierio et

Ardabure Coss., et 432. sub Consulatu Aëtii et Valerii. Adde Idatium ad annum ab obitu Honorii VIII., Marcellinum Illyricianum iisdem Valerio et Aëtio Consulatum gerentibus, Jordanem de rebus Gothicis, Anastasium Bibliothecarium p. 39. et 40. editionis regiae, et ex æro consarcinatorem Miscellae Historiae libro 14. ac priorem utroque Theophanem ad annum Mundi 5931.: δύο στρατηγοὶ ἦσαν Ἀέτιος καὶ Βορηφάριος, et quae sequuntur suo tempore vulganda: ex hoc quippe fonte cetera prodierunt, quae posteriores Graeci Latiniq; scriptores de ambobus a Theodosio Iuniore missis ad Valentinianum falso tradiderunt. Ceterum Massiliam, Phocaeensium in Narbonensi colonia nobilissimam coloniam, adversus Ataulfum industria et virtute Bonifacii τοῦ γενναιοτάτου strepue propugnatam, nullus, quod sciam, praeter Olympiodorum observavit.

Pag. 8. B. [457, 5.] Constantii Constantisque Consulatus anno congruit Dominici Natalis 414., quamquam solius occurrit Constantii mentio in Fastis Idatii et apud Tironem Prosperum. Designati vocem a Latinis ad Graecos transiisse, certum est. Meursius in Glossario, cui et hic Olympiodori locus poterit posthac interseri, ex Glossis Basilicorum illud unum in medium adducit: δεσπογευεσθαι, ἀποδείκνυσθαι. Quod vero subdit non uno in loco noster hic Olympiodorus de immensis sumptibus in consulatu ac praetura fieri consuetis, collatis aliorum scriptorum laciniis, illustrare nec otium nec animus est. Videndus Iustus Lipsius similesque Romanae magnitudinis admiratores.

Pag. 8. C. [457, 9.] *Heraclianus affectatae tyrannidis nomine interemptus.* Paulo Orosio eiusque breviatori Paulo Longobardo, seu Landulfo Sagaci initio lib. 14. Miscellae historiae iunge Idatium et Marcellinum in Chronicis, qui plura habent notatu dignissima. Pauciora Prosper in Fastis Lucio V. C. Consule, cuius collegam vocat hunc Heraclianum. De eodem plura Zosimus suppedicaret eruditis, si integra ad nos illius historia pervenisset, cum libro quinto extremo doceat, occiso *Batharnario*, militum in magna Libya Magistro, quocum nupta Stilichonis soror erat, provinciam illam *Heracliano* traditam, qui manu sua Stilichonem interfecit, eiusque facinoris praemium honorem hunc tulit; et libro sexto Africam adversus submissos ab Attalo milites *Heracliani* opera in fide Honorii permansisse commemoret.

Pag. 8. C. [457, 19.] Quomodo Constantii forma digna imperio, si torvis magnisque oculis et subtristi tetricoque vultu, nec non capite plano, incumbens equi collo, et oblique huc illucque respectans? Sola erecta cervix imperatorum quid representat, cum Magnus Constantinus inde etiam dictus fue- P. 97

rit *τραχηλίαις*. Quid si *ερωονικῶς* ab Olympiodoro poeticum illud epiphonematis loco adiectum sit? De Candidiano plura pag. 15. D., ex quibus colligas Placidiae semper fuisse, eius-
 V. 203 que peregrinationum ac fortunae comitem et participem fuisse.

Pag. 8. D. [457, 23.] Ianuarius mensem nuptiis Ataulfi cum Placidia Narbone Marcio in aedibus Ingenii sive Eugenii cuiusdam celebratis praefigit Olympiodorus; alii vulgo annum designant Aerae Christianae 414. Idatius in Chronico de loco consentit: *Ataulfus apud Narbonam Placidiam duxit uxorem, in quo prophetia Danielis putatur impleta, qui ait filiam regis Austri sociandam regi Aquilonis, nullo tamen eius ex ea semine subsistente*. Qui enim ex iis natus est hoc vel sequenti anno Theodosius, morte paulo post obita prope Barcinonam tumultatus est. Iordanes de origine Gothorum scribens aberrat a veritate longius, tum quod Gallam Placidiam post mortem duntaxat Alarici Roma ab Ataulfo captivam abductam velit, tum quod nuptias antequam Alpibus superatis Gallias petiisset, coaluisse contendat Foro-Livii Aemiliae civitate, quam in Forum Cornelii Miscellae auctor, quisquis est, transformavit.

Pag. 8. D. [458, 3.] *Ἐν παρῴδι in atrio reddit* Interpres: quid, si *aula* potius aut *thalamus*? unde et *pastophoria*, de quibus alias. At *δωρεῖται* certo certius hoc loco agendi verbum est. Quis enim novis nuptis oblata munera ignorat et Morganegibam, de qua noster Gregorius alique? Sic igitur interpretationem recense: *Aliis insuper nuptialibus donis adiecit Ataulfus quinquaginta formosos pueros, sericis indutos vestibus, quorum singuli utraque manu binos ingentes discos ferebant, alterum auro plenum, alterum gemmis etc.*

Pag. 9. A. [458, 12.] Pro *Rustacio* sive *Rusacio* Interpres subrogare malit *Rusticium*: sed cavesis confundas cum Decimio Rustico, qui ex Magistro officiorum factus tyrannorum praefectus, apud Arvernorum ante biennium a ducibus Honorianis captus et crudeliter interemptus est cum Agroecio, ex primicerio notariorum Iovini, multisque nobiles; ut memoriae prodidit Renatus Profuturus Frigeridus in iam saepe laudato apud Gregorium fragmento.

Pag. 9. A. [458, 15.] *Albinus urbi praefectus*. Gessit praefecturam urbanam anno 414., quo Placidiam duxit Ataulfus, ut miraculo proximum sit intra quadriennium Gothicae direptionis ruinas potuisse reparari. Cogitandum, an de hoc *Albino* egerit Rutilius Numatianus libro primo Itinerarii:

Iamque altis Romam redeuntibus haeret eunti

Rufius Albini gloria viva patris,

Qui Volusi antiquo derivat stemmate nomen,

Et reges Rutulos, teste Marone, refert.

*Huius facundae commissa palatia linguae,
 Primaevus meruit Principis ore loqui.
 Rexerat ante puer populos pro consule Poenos,
 Aequalis Tyriis terror amorque fuit.*

Albini praefecti urbis meminit antiquus Romae lapis, teste Onuphrio in commentariis ad librum tertium Fastorum :

D. N. FL. ARCADIO

PIO FELICI VICTORI AC TRIUMPHATORI

SEMPER AUGUSTO

CAECINA DECIUS ALBINUS V. C.

PRAEFECTUS URBI VICE SACRA IUDICANS

DEVOTUS NUMINI MAIESTATIQU. EIUS.

Pag. 9. B. [459, 3.] De Ataulfi nece eiusque successore Vallia Orosius, Philostorgius, Idatius, Iordanes, Chronicon Alexandrinum, Paulus Longobardus, Isidorus, nosque ex P. 98 iis aliisque historicis in Chronico novae Romae. Verum caedis illius auctorem Dubium Gothum plurimasque *περιστάσις* Olympiodoro nostro debent antiquitatis studiosi, ut quae de Singerichi barbara crudelitate brevique septem dierum imperio subnectit. Iordanes aliud interfectoris nomen aliamque memorat causam necis, his verbis : *Tertio anno postquam Gallias Hispaniasque domuisset, occubuit gladio illo perforato Vernulfi, de cuius solitus erat ridere statura.*

Pag. 9. C. [459, 13.] *Singerichus, Sari frater.* Corrupta voce in Gothicis Iordanis Originibus *Regerinus*, Orosio, Isidoro aliisque melius *Segericus* sive *Sigericus* dicitur, quem plerique ob exiguum temporis intervallum ex albo Vesogothorum regum expungunt. *Παιδία* lege, non *παίδια*.

Pag. 9. D. [459, 16.] *Sigesari episcopi e sinu.* Ipus ille videtur Gothorum episcopus Sigesarius, qui teste Sozomeno lib. 9. c. similiter 9. Alarico regi carissimus sacris baptismi undis Christiano ritu abluerat Attalum et Arrianis spem faciebat, ut, si is firmum obtineret imperium, in ecclesiis, sicuti Constantii et Valentis tempore, primatum obtinerent.

Pag. 10. B. [460, 2.] Valerium Thraciae praefectum fuisse imperante Constantio et ab eodem effossas argenteas statuas, ut facile concesserim Olympiodoro, ita falsum esse existimo, quod subiicit : eo primum tempore et hac occasione in Thraciam erupisse Gothos. Discimus enim ex historico Anonymo, cuius excerpta quaedam de rebus Magni Constantini post Ammianum Marcellinum edita sunt, iam a pluribus annis Thracibus infestos fuisse Gothos. Verba ita se habent in codice MS. R. P. Iacobi Sirmondi : *Item cum Constantinus Thes-*

salonicas esset, Gothi per neglectos limites eruperunt, et vastata Thracia et Moesia praedas agere coeperunt.

Pag. 10. B. [460, 24.] Quo tempore Leontius iste Olympiodori cura ac studio ad sophisticum thronum euectus est Athenis, (siquidem ordine temporum per singula decurrat oratio,) iam fatis concessisse videtur celeberrimus ille Atheniensis philosophus Leontius, pater Athenaidis, quae ab Attico, patriarcha Constantinop., in baptisate Eudocia appellata Theodosii Imp. coniux fuit. Cuncta haec uberrima narratione explicat auctor Chron. Alex., cui suffragantem Theophanem ex MS. nostro cod. adiungo: *Λεοντίου τοῦ φιλοσόφου θυγατέρα Ἀθηναίδα λεγομένην ἐβάπτισεν Ἀττικός καὶ Εὐδοκίαν μετωνόμασεν. ἦτις κατὰ γνώμην Πουλχερίας γαμείται Θεοδοσίῳ, κάλλει σώματος καὶ συνέσει ψυχῆς καὶ ἐν λόγοις διαπρέπουσα: quam periocham, ut plerasque alias, praetermissit in sua historia ecclesiastica Anastasius Biblioth. De solenni pallii sophistici concessionem, de balneari pompa, de sophistico throno, de pecunia danda scholarum antistitibus ac similibus, ne actum agam, consule Theatrum Rhetorum R. P. Ludovici Cressolii τοῦ μακαρίτου, ac nominatim cap. 16. lib. 3., capita priora lib. 4. et lib. 5. c. 5.*

Pag. 10. D. [461, 19.] *ἀκρωμῖται*, (sic enim legend. est) Olympiodoro dicuntur *οἱ τῶν διατριβῶν προστάται*, vel quod aliis praecessent ac tanquam humeris omnes supereminerent, (quo sensu *οἱ μείζονες* dicuntur Hesychio *ἀκρωμῖται*,) vel quod laevo dextrove humero, aut etiam utroque quoddam doctrinae ac magisterii insigne gestarent: certe *τὸ μὲν ὑπερέχον τοῦ βραχίονος ἀκρωμῖα, καὶ ὤμου κεφαλῆ, καὶ ἐπιμῖς, καὶ ἀπροκαλία* dicitur Iul. Polluci lib. 2. c. 4. sect. 31. De *Trullis* ac *Trula* nihil mihi aliunde subsidii; cum *Trullo* ac *trulla* nihil notius sit.

Pag. 11. A. [462, 8.] Euplutii magistriani opera redditam fuisse fratri a Vesogothorum rege Vallia Placidiam firmatasque pacis conditiones, aliis indictum fuit. De Magistrianis sive Magisterianis, qui et Agentes in rebus dicti sunt, praeter Glossaria consule quae magno studio ac lectionis varietate collegit noster Heribertus Rosueyds in Onomastico ad Vitas Patrum.

Pag. 11. B. [462, 19.] De Oasi sive Avasi magna et parva eiusque ulteriore eremo plura hic congerere possem ex Ptolemaeo, Strabone, Stephano aliisque geographis, quibus et addere possem historicos, Herodotum in Thalia, Hieronymum in vita sancti Hilarionis, Zosimum libri 5. p. 787., Theodorum Lectorem libro 2. Collectaneorum, Euagrium libri primi cap. 7. ex litteris Haeresiarchae Nestorii, qui ibi in exilio periiit. Verum tanto non est opus apparatus; sufficit dignum intendisse in fontes.

Pag. 11: D. [463, 15.] Herodori lucubrationes dum pro more diligenter colligit Io. Gerardus Vossius pag. 292. de historicis Graecis, miratus sum praetermissam fuisse citatam hoc loco ab Olympiodoro nostro historiam de Orptheo et Musaeo, in qua Beatorum insulam ἐπιθετικῶς *Phaeacidem* appellarat, ad similitudinem, ut opinor, Corcyrae Homericae, quam incolebant

Φαιηκὲς δολιχόρρομοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Quod vero ad varios ipsius Homeri natales spectat, consule singularem doctissimi viri Leonis Allatii diatribam, qui totam hanc controversiam in favorem patriae suae ingeniose extricat.

Pag. 12. A. [464, 6.] Placidiae et Constantii nuptias Honorio Aug. XI. et Constantio iterum Coss., hoc est anno Christianae Epochae 417., illigat Olympiodorus, a quo haud multum abludunt Idatius in Chronico et Tiro Prosper in Fastis. Natam eodem exeunte anno aut potius sub initium sequentis Honoriam, verisimile est; Valentinianum autem, eius fratrem, Iulio duntaxat mense anni 419. in lucem prodixisse necesse est, ut anno 425., cum Imperator Romae renuntiatus fuit, septennis esse potuerit; quod postea testatur noster historicus. Consentit Marcellinus Comes in Chronico indictione II., Monaxio et Plintha Coss.: *Valentinianus Iunior apud Ravennam patre Constantio et Placidia matre quinto Nonas Iulias natus est.* Prosper in Fastis diem hunc annum-^{V. 204} que natalem uno antevortit, et consulatu Honorii duodecimo ac Theodosii octavo temere consignat, cum a Calendis Ianuariis anni 417., quo die consulatum iniit Constantius, et, Honorio conciliante nuptias, Placidiae convenit in manum, ad Calendas Iulias anni 418., octodecim tantummodo numerantur menses, intra quos Honoriam ac Valentinianum natos affirmare non patitur naturalis partus humani conditio.

Pag. 12. B. [464, 17.] Constantium ab Honorio in consortionem imperii adscitum non 7. integros menses explevisse constans est Olympiodori aliorumque sententia, fatali illo somnio subnixā: *Sextus abiit, septimus inchoatur.* Quo fit, ut assentiri nequeam Prospero, qui in Fastis Agricola et Eustathio Coss. Constantii mortem collocat, cum anno praecedente donatum imperatoria dignitate scribat; multo minus Idatio in Chron. Constantium Imp. Ravennae mortuum suo tertio consulatu affirmanti: cum certum sit ex libro 3. Cod. Theod., adhuc anno Christi 421., Coss. Agricola et Eustathio, superstitem fuisse cum Honorio et Theodosio Constantium paulo ante Calendas Augusti. Aberrat quoque in Chronico a V. C. Pithoeo edito sive idem, sive diversus Prosper, dum ad annum Honorii 29. differt Constantii obitum his verbis: *Constantio dignitas imperii ab Honorio (non) sponte (excussis negationem deesse arbitror) delata; qua vix octo mensibus*

usus interitū Valentiniano octo (lege duorum, aut ad summum trium) annorum filio derelicto. Omnium accuratissime Theophanes in codice MS., quem penes nos habemus, nisi quod iugulatum fingat, quem ceteri pleuritide extinctum volunt: τούτω τῷ ἐτει Κωνσταντίος ὁ πατήρ Οὐαλεντινιανοῦ ἐβασίλευσε πρὸ ἕξ εἰδῶν Φεβρουαρίου καὶ εσφάγη πρὸ δ' ἡμερῶν Σεπτεμβρίου. Certe ab octavo Februarii die ad secundum diem Septembris non integri septem fluxerunt menses, sicque sua somnio et historicorum testificationi veritas constat, ut necesse sit falli plerosque omnes chronologos, qui cum Tirone Prospero duobus annis Iulianis, etsi non integris, Constantium imperasse asserunt, aut uno saltem anno mortem eius praeverunt, neque diem, quo diademate ornatus, aut quo vita simul regnoque exutus est, ulla ratione designant.

P. 100 Pag. 12. B. [464, 21.] *De Constantii Imp. electione nuntius mittitur.* Philostorgius non nuntium duntaxat ad Theodosium Constantinopolim ab Honorio Constantioque ablegatum refert, sed ex recepto more missas simul asserit electi Augusti imagines, quas labrata sive laurata fuisse appellatas pluribus exemplis firmat Ioannes Meursius in Glossario mixobarbaro. Quibus addere possumus inter cetera Chronicon Alexandrinum de Anthemio: καὶ εἰσῆλθεν τὰ λαβράτα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ Φερειτίου ἐπαρχοῦ πόλεως. Quod vero Occidentem pro Oriente hoc quoque loco temere subrogatum vides, culpa potius librarii properantis, quam eruditi Interpretis μνημονικῶ ἁμαρτήματι tribuere soleo, quemadmodum in notis Theodori Douzae ad Acropolitae Logothetae Chronicon Constantinopolitanum, in emendationibus Friderici Morrelli ad librum alterum de thematibus Constantini Porphyrogeniti aliisque non semel me observasse memini.

Pag. 12. D. [465, 9.] *Theudericus Valliae suscepit imperium.* Hinc ergo confutare possis eos, qui Valliae regnum Vesogothicum ad 15. pluresve annos prorogant, qua de re adversus Iornandem aliosque disputavimus suo loco. Theudericus vulgo dicitur, addito Maioris sive Senioris cognomine, ut a Iuniore Theodorico discerni facilius possit, qui, fratre Thorismundo interfecto, regnum Vesogothorum occupavit, peri scelere ab Eurico fratre postea percemptus anno Dominici Natalis 469.

Pag. 12. D. [465, 14.] *Uraniam.* Mihi dubium non est aberrasse Interpretem, qui ad infaustum hoc intoleransque meteoron refert, quod Hispani nautae san. *Telmo*, nostrates *Galli le feu saint. Elue, ou. sainte. Helena.* nuncupant. Neque enim Castor et Pollux, aut ipsum Helenae sidus inter prodigia numerantur, cum non raro appareant, neque tanta illis incensura perhibetur a physicis, ut malos suo pondere depriment

navesque demergant pelago. De psittacis adi ex Plinio aliisque Gesnerum, Aldrovandum similesque racematores.

Pag. 13. A. [465, 21.] *Blemmyae barbari apud Talmin.* Noti Blemmyae sive Blemyes priscis scriptoribus, Theocrito Idyllio 7., Dionysio Characeno, Straboni, Melae, Plinio, Ptolemaeo, Stephano, Ammiano Marcellino lib. 14., Zosimo lib. primo, Heliodoro, Procopio, Prisco in Excerptis de legationibus p. 40. editionis regiae, aliisque passim. Unum hic Claudianum assero, ut de *Syene* in locum *Soines* reponenda coniecturam Interpretis firmem:

Et loca continuo Solis damnata vapore

Irrorat, populisque salus sitientibus errat

Per Meroën Blemyasque feros atramque Syenen.

In Aethici sive Antonini Itinerario pag. 35. editionis Coloniensis: *Item per partem Arabicam trans Nilum: contra Pselcim, contra Talmin, contra Tahis,* (forte Tapis seu Thapis, in editione Iosiae Simleri Tafis, et paulo ante in codice regio Thafis seu Taphis,) *Philas,* (apud Simlerum mendose *Filas*), *Syenum, Ombos, contra Apollonos, contra Laton, Thebas* etc. Occurrit quoque in alio itinere *Peniconon*, vel, ut habet editio Simleri, *Phoenico Niconon*, quod forte in *Phoenicon iconon* mutare possis. In Notitia utriusque imperii: *Ex laterculo minore Ala VIII. Palmyrenorum Phoenicone;* et in vetusto exemplari, teste Hieronymo Surita, *Aulae Dei Foenitionis.*

Pag. 13. A. [466, 5.] *διέγοντος ἀπὸ τῶν Φιλῶν.* Sic legendum, non *φίλων*, aut *φύλων*, ut suspicabatur Interpretis; a quo male acceptum locum hunc admodum difficilem et intricatum ita verto: *Quae loca cum peragrarem, Talmin usque accessi et a Philis quinque dierum intervallo progressus aliam civitatem lustravi, quam Romani eam ob causam dixere Primam, quod in Thebaïdem e barbarorum regione venientibus prima occurrat. Eodem nunc quoque nomine appellatur etc.* Ita quidem si *διέγοντα* legas; sin vero *διεχούσης* substituas et ad genitivum *τῆς Τάλμισος* referre malis, *Talmin quinque dierum spatio a Philis distantem* habebis, cum tamen in Antonini Itinerario inter utramque civitatem tantum millia passuum 34. numerentur, et inter Talmin et Thebas septem supra ducenta, quae quinque dierum spatium superare videntur:

Contra Talmin.

Contra Tapis.

Philas.

Syenen.

Ombos.

Contra Apollonos.

Contra Laton.

Thebas.

M. P. X.

M. P. XXIII.

M. P. III.

M. P. XXX.

M. P. XL.

M. P. XL.

M. P. XL.

De Philis nihil addam ad ea, quae collegerunt duo subacti cum primis iudicii scriptores, Hieronymus Surita in notis ad Itinerarium Antonini, et Henricus Valesius in animadvers. ad Excerpta Prisci Rhet. p. 208. editionis regiae.

Pag. 13. C. [466, 23.] *Libanius praestigiator atque infidelis.* Haec ad annum 421. omnino pertinent, quo Constantius ab Honorio Augusto in communionem honoris atque imperii die 8. Februarii evectus, nondum elapsis septem mensibus integris, die secunda Septembris defunctus est, ut ex Theopanis Chronico paulo ante docebamus.

Pag. 13. C. [467, 1.] *Κωνσταντίος Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος ἀπὸ Παναίσου πόλεως τῆς Καδίας.* Lege meo periculo ἀπὸ *Ναΐσου*, sive, facta diphthongi solutione, *Ναΐσου πόλεως τῆς Δακίας.* Naesus, sive Naïsus, Naïssus, aut Nainsus plerisque veterum nota civitas: Ammiano Marcellino tum lib. 26., tum maxime 21., ubi dicitur *copiosum oppidum et civitas circum-sessa quidem aliquoties, nunquam tamen excisa aut dedita;* Zosimo Comiti et Marcellino Illyriciano, ut ceteros omittam. Panaesus vero civitas, ut et Cadia provincia in Illyrico, omnibus incognitae. *Naïssum* inter *Pompeios* et *Remessianam* collocat Antonini Itinerarium, Moesiaequae videtur adscribere, si quae fides additis ad oram libri in editione Simleriana provinciarum nominibus. Stephanus Byzantius, seu potius eius brevior Hermolaus, Thraciae vindicat: *Ναΐσος πόλις Θράκης, κτίσμα καὶ πατρίς Ἰωνοσταυτίνου τοῦ βασιλέως:* quod ultimum de natali urbe Magni Constantini pluribus argumentis corroborat V. C. Henricus Valesius in notis ad Ammianum. Ego vero ceteris praefereendam arbitror Olympiodori nostri sententiam, qui Naïssum in Dacia collocat; nam, ut nihil dicam de Itinerario Burdegalensi a Petro Pithoeo primum edito, ubi in finibus Daciae Mysiam inter ac Thraciam ponitur, controversiam omnem decidit Hierocles Grammaticus in veteri provinciarum civitatumque Notitia.

Ἐπαρχία Δακίας μεσογείου ἐπὶ κοινουλάριον πόλεις εἰ.

Σαρδική μητρόπολις.

Πανταλία.

Γερμάη.

Ναΐσος.

Ῥεμεσιάνα.

V. 205 Neque otiosum fortassis fuerit addere, quod annotavit Hieronymus Surita ad Antonini Itinerarium: *Cedrenus de rebellione in Pannonia a Bulgaris facta pag. 625.* (quae est 745. editionis regiae) *Ναΐσου* meminit. Et Ptolemaeo inter *Dardaniae urbes Νεσός* recensetur, forte pro *Ναΐσος:* cui adiunguntur *Ulpianum* et *Scupi;* et *Cedrenus Naïso adiungit Scupias, quae*

primariam Bulgariae urbem esse asserit. Haec ille, quae ad examen revocanda erunt alio in opere.

Pag. 14. A. [467, 18.] *Leontio Placidiae curatore.* Mirum quid de cura Palatii, sive de officio Curopalatae hic in mentem venerit Interpreti, cum *κουράτωρ* idem sit, qui procurator et administrator, *διοικήτης*, *κτημάτων ἀρχὴν εἰληχῶς*, qui postea *λογοθέτης*, aut saltem, auctore Hesychio, vox illa *τροφέα καὶ παιδοτρόφον* nonnunquam sonet. Elpidiam nutricem Placidiae omnes agnoscunt: de Spadusa, fuerit necne, ambigi potest. Hanc si expungas, aliam in eius locum sub-P. 102 stitui postulat orationis ipsius contextus.

Pag. 14. B. [468, 1.] De Placidia Constantinopolim cum filio pulsa ac de obitu Honorii Imp. non 6., sed 18. Calend. Septembris, sive 15. Augusti anni 423., Asclepiodoto et Marignano Coss., passim omnes loquuntur historici et chronicorum fastorumque scriptores: quemadmodum de Bonifacio, *ἀνδρὲ ἠρωϊκῶν*, et de Ioanne tyranno, de quo praeter Suidam consulendi Philostorgius, Socrates, Renatus Frigeridus, Sozomenus, Procopius aliique.

Pag. 15. A. [469, 12.] Romanarum aedium magnificentiam, Thermas publicas, civium opes moeniumque urbis amplitudinem copiose explicant Iustus Lipsius, Alexander Donatus aliique. De Probis vero, Olybriis, Maximis, Symmachis ceterisque eiusmodi Romanae urbis proceribus priscae inscriptiones, quas summa diligentia unum in corpus rededit Ianus Gruterus, plura subministrabunt; cum coetaneis scriptoribus, Ausonio, Symmacho, Prudentio, Claudiano, Paulino etc.

Pag. 15. C. [470, 17.] *Extremas Italiae oras.* Quid, si *Hispaniae* legas, et de freto Herculeo, Tartesso Gadibusque intelligas? quo sensu facilis tum erit atque expeditus per Oceanum ad inferos, hoc est, ad Antipodas, descensus.

Pag. 15. C. [471, 2.] Valentiniano redditum Constantinopoli a Theodosio Nobilissimi titulum, tum Thessalonicae colatam Caesaris dignitatem opera Helionis, magistri officiorum, exeunte anno 423. aut sequentis initio, quo quintum agebat annum, docet Olympiodorus, cui ferme in omnibus subscribit Philostorgius. Quae praeunt verba, sic clarius poterant reddi: *Submissus quoque exercitus, cui praeerant utriusque militiae dux Ardaburius, filius eius Aspar, et Candidianus.* Ardaburium captum in manus Ioannis tyranni venisse, priusquam Aspar, eius filius, ab Imperatore cum potestate mitteretur, multi referunt. Vide inter ceteros Socratem Scholasticum libri 7. cap. 23., ubi de Ravenna ductu Angeli pastoris habitum ementiti ab eodem Aspare capta longam narrationem texit, quam confirmat Theophanes in Chronico, atque ex eo Anastasius Bibliothecarius pag. 56. editionis regiae, et Paulus

Diaconus, sive potius Landulfus Sagax Miscellarum historiarum lib. 14.

Pag. 16. A. [471, 14.] *Helion Magister officiorum et Patricius*. Helionis huius meminit Socrates tum lib. 7. cap. 20., ubi legatum ad Persas refert, ut cum illis pacem constitueret: *πέμπει οὖν Ἡλίωνα, ἄνδρα, ὃν πᾶν διὰ τιμῆς ἤγεν*, tum eiusd. libri cap. 24., dum Valentiniano missam a Theodosio consobriño coronam imperatoriam testatur. Corrigendus interim Theophranis locus in MS. nostro codice, cuius haec sunt verba: *Θεοδόσιος διὰ Ἀθῆνῶν πατρικίου στέφανον βασιλικὸν ἐπέμψεν τῷ Οὐαλεντινιανῷ ἐν Ῥώμῃ*: scribe *Ἡλίωνος*, ut res ipsa loquitur, quamquam Anastasius Bibliothecarius et Miscellae Auctor sententiam istam praeterierint. Corrigendus quoque is, quem mox appellavi, Anastasius, dum Heleonem vocat: *Mittit legatarios Heleonem Patricium, quem valde honorandum ducebat*, [non dicebat, ut excusum est in Miscella,] *et Anatolium, Orientis Stratigon*. Scio Socratem de tempore missae illius ad Persarum regem legationis cum Theophane eiusque interpretibus non convenire. Verum hanc litem dirimere non est huius operae, quam modo aggressi sumus. Ad Candidum itaque eique adiunctum Theophanem Byzantium transeamus.

Candidum ex Tracheotide sive aspera Isauria oriundum, ibidem exceptoris notariive officio apud magistratus functum fuisse ac religione Christianum Chalcedonensisque Synodi defensorem acerrimum praemittit Photius, qui in eius stylium pluribus censuram paulo post exercet. Nec plura de eo praefari hic possumus, cum nulla ipsius apud ceteros scriptores haecenus oblata sit mentio.

Pag. 17. A. [472, 2.] *Λέων ἦν ἐκ Δακίας τῆς ἐν Ἰλλυριοῖς*. Daciam fuisse duplicem, Trans-Danubianam scilicet sive veterem, quam Gothiam ac Gepidiam suo tempore dictam fatetur Iornandes, et novam cis Danubium sitam, in duas postea, Ripensem Mediterraneamque, divisam norunt eruditi. Hanc ad prioris distinctionem *Δακίαν τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς*, Daciam Illyricam vocat sive Photius, sive is cuius verba sententiasque excerptit, Candidus, qui tribus libris historiam annorum 35. complexus est. Totidem quippe fluxerunt ab anno Domini Natalis 457., (quo, studio praesertim Asparis, genere Alani, Ardaburii, de quo ad Olympiodorum diximus, filii, Marciano Augusto suffectus est Leo Imperator,) usque ad mor-

tem Zenonis et Anastasii Silentiarum anno 491. factam Ariadnae opera inaugurationem. Leonem hunc alii Thracem appellant, et cognominatum fuisse Magnum, Seniore ac Μακέλλην volunt. Theodorus Anagnostes libro primo Collectaneorum: προχειρίζεται δὲ εἰς βασιλέα Λέων τις Θραξ μὲν τὸ γένος, τριβούνος δὲ τὴν ἀξίαν, quam dignitatem Candidus longa circuitione exponit: στρατιωτικῇ παραγγελίας τάγματι καὶ τελῶν ἄρχας τῶν ἐν Σηλυμβρία. De patria et officio consentit Theophanes in Chronico iisdem usus verbis, quibus subnectit: μηνί Φεβρουαρίῳ, Ἰνδ. ἰ στεφθεῖς ὑπὸ Ἀνατολίου πατριάρχου, quod an verum sit, in Chronico videbimus.

Pag. 17. A. [472, 6.] *Ardaburium, Patricium et Hermenarichum.* Tres Asparis filios ex tribus uxoribus susceptos memorat Candidus. De quibus plura paulo post, cum ex ipsomet, tum ex aliis coaetaneis scriptoribus dicentur a nobis; interim observa, implexam nimis apud Zonaram orationem levi mutatione sanari posse: εἰκὼν ἀνάγκη Καίσαρα ποιεῖ ὑπὸ πατρικίου (lege τὸν Πατρικίου) τὸν τοῦ Ἀσπαρος παιδα, Ἀρδαβουρίου δὲ ἀδελφόν.

Pag. 18. A. [473, 12.] *Isauriam ab Esau nomen mutatam.* Idem quoque infra eadem pagina inculcat. Sed de hac originatione mirum apud ceteros silentium.

Pag. 18. A. [473, 14.] *Leonis per Asparem electionem.* Auctor Chronici Alexandrini ab exercitu creatum Leonem Magnum testatur 7. Idus Februarii, Constantino et Rufo Coss., anno Dominici Natalis 457.: καὶ ἐπήρθη Λέων ὁ μέγας βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ ἐξερέτου μηνί Περιτίῳ πρὸ ζ' ἰδῶν Φεβρουαρίου. Propius ad Candidi narrationem accedit tum Suidas in voce Ardaburium, tum Priscus Rhetor apud Euagrium l. 2. cap. 16.: ἅπερ ἀκριβέστατα Πρίσκῳ τῷ Πήτορι πεπόνηται. ὅπως τε δόλῳ περιελθὼν ὁ Λέων μισθὸν ὥσπερ ἀποδιδούς τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς ἀναιρεῖ Ἀσπαρα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ περιθέντα, παιδᾶς τε αὐτοῦ Ἀρδαβουρίου καὶ Πατρικίου, ὃν Καίσαρα πεποίητο πρότερον, ἵνα τὴν Ἀσπαρος ἔνοιαν κτήσῃται, seu potius ἔνοιαν, ut iam pridem emendavit doctissimus Iacobus Billius lib. 1. cap. 38. Observationum sacrarum. Aspari Senatam coniungit Constantinus Manasses in compendio Chronico pag. 58. editionis regiae:

Ἡ σύγκλητος σὺν Ἀσπαρι τῷ τότε πατρικίῳ
 εἰς Λέοντα κατάγουσι τὴν σκηπτοκρατορίαν.
 Τὸν φροντιστὴν τὸν λογιστὴν τῶν Ἀσπαρος πραγμάτων,
 Καθουποσχόμενος αὐτῷ θάτερον τῶν ἑτέρων
 τῷ στέφει τοῦ Καίσαρος τὴν κεφαλὴν κοσμησάι.
 Οὐδὲ γὰρ ἦν τὸν Ἀσπαρα κράτους ἐπιλαβέσθαι
 τῇ λύσῃ κατεχόμενον Ἀρείου τοῦ βεβήλου

- P. 104 *Pag. 18. A. [473, 15.] De urbis conflagratione exorta.* Primum illud sub Leone Imperatore incendium regiae urbis fusissime describit Euagrius lib. 2. cap. 13.: *ἐν μὲν τῷ βορείῳ κλίματι, ἐν ᾧ καὶ νεώρια τῆς πόλεως καθεστῶσιν ἀπὸ τοῦ καλουμένου βοῦς πόρου μέχρι τοῦ παλαιοῦ Ἀπόλλωνος ἐν δὲ τῷ νοτίῳ ἀπὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ λιμένος μέχρι οἰκιῶν οὐ πολὺ κειμένων τοῦ εὐκτηρίου τῆς ἐπίκλην ὁμονοίας ἐκκλησίας· ἐν δὲ τῷ μεσαιτέῳ τῆς πόλεως μέρει ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσαγορευομένου πόρου μέχρι τῆς τοῦ ταύρου καλουμένης ἀγορᾶς.* Quibus ac praecedentibus maxime verbis
- V. 206 significat, quam foede grassata sit haec clades et quantam urbis partem flamma populata sit. Eiusdem conflagrationis mentio apud Priscum in Excerptis Legationum pag. 43. D. editionis regiae, et Marcellinus Comes in Chron., *Basilisco et Hermenerico Coss.*, hoc est, anno Christi 465., *Constantinopolim magno invasam incendio facieque foedatam deplanxisse, memorat.* Diem praescribere videtur Theodorus Anagnostes *Magnae Ecclesiae lib. 1. Collectan. : ἐμπορημὸς ἐγένετο μέγας τῇ δευτέρᾳ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ἀπὸ τοῦ νεωρίου ἀρχάμενος, καὶ φθάσας ἕως τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ τοῦ Ἀμαντίου.* Quo tempore idem testatur, Marcianum Oeconomum super tegulas ecclesiae sanctae Anastasiae conscendisse, et Evangelii manu prehensis precibus lacrimisque templum illud illaesum servasse. Eadem habet Theophanes in Chronico iisdemque paene verbis, hoc duntaxat insuper addito, quod ad annum Leonis quintum atque indictionem XV., sive annum Dominici Natalis 461., incendiariam illam populationem referat, in quo, ut vides, quadriennio dissidet a Marcellini calculo. Chronicon Alexand. duplex distinguit incendium, et primum quidem accidisse refert Basilisco et Armenarico Coss., post dies 30. ab iniusta caede Menae, praefecti vigilum, ac vindicta numinis conflagrasse in urbe octo regiones 2. Sept. fer. 4. Indict. III., (seu potius IV.,) cum celebraretur memoria S. Mamantis. Alterum vero refert ad annum Christi 469., Zenone et Marciano Coss., quo arsisse urbem scribit a mari ad mare. Utrumque videtur confudisse Zonaras, apud quem leges, Asparem tunc vas aqua plenum humeris ferentem vias percurrisse, populum cohortatum fuisse et singulis nummum argenteum pro mercede dedisse.

Pag. 18. A. [473, 17.] De Titiano et Viviano. Reponendus forte pro Titiano Tatianus, de quo Priscus Historicus in Excerptis Legationum pag. 74. editionis regiae: *ὅτι ἐπὶ Λέοντος βασιλείᾳ Ῥωμαίων ἐπροσβέυετο παρὰ μὲν Βαρδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξία καταλεγόμενος,* quae verba ibidem habentur p. 43. D. Vivianus vero sive Bibianus anno Dominici Natalis 463., Ind. 1., cum Felice,

aut, ut alii habent, Basilio Consulatum gessit, quemadmodum discimus ex Fastis Consularibus apud Cassiodorum, Marcellinum et Auctorem Chronici Alexandrini.

Pag. 18. A. [473, 20.] *Tarasicodisam, Rusumbladeoti filium.* Patrem Zenonis solus, quod sciam, commemorat Candidus: de patria nemo ambigit. Primigenium autem illius ac barbarum nomen varie a variis concipitur, ut fieri amat in peregrinis vocibus. Omnium maxime aberrat a recto tramite Euagrius lib. 2. cap. 15.: *Λέων δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὲ Ἀριάδην προσλαμβάνεται Ζήνωνα, Ἀρικμήσον μὲν ἐκ σπαργάνων καλούμενον.* Rectius Agathias Scholasticus libro 4. pag. 135. editionis Graecae: *Ζήνων ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς ὁ Ἰσαυρος, ὃς δὴ πρώην Ταρασισκωδίσσεος ἐπωνομάζετο, ὑπὸ Ἰλλου τε καὶ Βασιλίσκου καὶ Κόνωνος ἐπιβουλευθεὶς, συνεργούσης ἐς τὰ μάλιστα καὶ Βηρίνης, ἐκπέπτωκε τῆς ἀρχῆς etc.* Interpres dialysi vitiosa usus sic vertit pag. 127.: *Zeno ille Isaurus Romanorum Imperator, qui antea Tarasis Codiseus cognominabatur, insidiis ei per Hillum et Basiliscum et Cononem structis, coadiuvante praecipue Berine, imperio excidit etc.* Auctor Chronici Alexandrini errandi ansam Vulcanio praebere poterat, si iam e tenebris in lucem editus fuisset: sic enim dimidiatam duntaxat vocem usurpat Ind. XII., sub Consulatu Leonis Iunioris: *ἐβασίλευσε Ζήνων ὁ Κοδιοσεὺς ὁ Ἰσαυρος μετὰ τοῦ ἰδίου ἐγγόνου Λέοντος ὀλίγον χρόνον.* Theophanes in Chronico ad annum Zenonis 8. sacram Verinae Augustae, Zenonis socrus, refert, in qua imperium se Zenoni tradidisse gloriatur: *ἴστε, ὅτι τὸ βασίλειον ἡμέτερόν P. 105 ἔστι, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ἐμοῦ ἀνδρός Λέοντος προεχειρισάμεθα βασιλέα Ταρασκαλισαῖον τὸν μετακληθέντα Ζήνωνα etc.* Certiora de his affirmare possemus, si iniuria temporum non periisset Eustathii Syri lucubratio, in qua, teste Euagrio mox citato, unde iste Zeno ad tantam dignitatem ascendisset, et quam ob causam omnibus a Leone fuisset praelatus, commemorabatur.

Pag. 18. B. [473, 22.] *Ardaburium.* Hunc maiorem natu Asparis filium avoque suo cognominem a Leone Aug. Caesarem creatum fuisse persuadebit Interpres Euagrii iis, qui, usitato plurimis more, Graeca consulere dedignantur. Locum vide, quem paulo ante excripsimus. Priscus pag. 40. editionis regiae, ab eo superatos Saracenos ad Damascum, memorat. Eundem tyrannidem in Occidente molientem expulit Anthemius Imperator apud Cassiodorum in Chron., Marciano et Zenone Coss., Chronicon Alexandrinum, Rusticio et Olybrio Coss., anno Christi 464., Ind. II., scribit e vita migrasse sanctum Symeonem Stylitam, *ὄντος τότε κόμητος ἀνατολῆς Ἀρδαβουρίου τοῦ πατρικίου τοῦ νιοῦ Ἀσπαρος τοῦ στρατη-*

λάτου. Videndus etiam Suidas in Excerptis nostris pag. 54. editionis regiae.

Pag. 18. B. [474, 5.] Patricium Caesarem, Asparis filium, excepta duntaxat plaga, praeter opinionem salvum evasisse ac fuisse superstitem, solus, quod viderim legerimve, testatur Candidus: alii quippe omnes una cum Aspare filios Ardaburium atque Patricium interemptos fuisse memorant: Marcellinus Illyricianus in Chron. Ind. IX. Leone Aug. IV. et Probiano Coss., hoc est anno Christi 471.: *Aspar, primus Patriciorum, cum Ardabure et Patriciolo filiis, illo quidem olim Patricio, hoc autem Caesare generoque Leonis Principis appellato, Arrianus cum Arriana prole spadonum ensibus in Palatio vulneratus interiit.* Chronicon Alexandrinum, etsi non suo loco, Pusaëo et Ioanne Coss., hoc est anno Christi 467.: *Τούτῳ τῷ ἔτει τυραννίδα μελετήσαντα* (sic enim legendum est, non μελετήσας τις), *Ἀσπαρα τὸν πατριίκιον, ὡς πρῶτον τῆς συγκλητικῆς, ἐφόρευσεν ἐν τῷ παλατίῳ ἔσω, καὶ Ἀρδαβούρου καὶ Πατριίκιον τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐν κομβένδῳ καὶ αὐτοὺς συγκλητικὸὺς ὄντας, κατακόψας τὰ σώματα αὐτῶν.* Damascius in vita Isidori Philosophi apud Photium Cod. 242.: *ἡγμονία τῶν Γότθων Ἀσπερα βασιλεὺς Λέων ἐδολοφόνησεν, αὐτὸν καὶ παῖδας, ut omittam ea, quae de spectro Anthusae in nubibus oblato fabulatur.* Theophanes in Chronico bis terve illud idem repetit, aperitque causas, cur Aspar Leoni suspectus fuerit: eamque praecipue aliis intactam, quod Zenoni, genero Imperatoris, in Thraciam misso, insidias tetendisset Aspar, occidissetque imparatum, nisi re detecta Sardicam Zeno fugisset. Scio Procopium lib. 1. Vandalic. solius Ardaburii cum patre caesi meminisse, sed de Patricio salvo ne γὰρ quidem. Cur vero Patricius Caesaris dignitatem prae Ardaburio fratre natu maiore nactus sit, discimus ex eodem Theophane, qui quoniam nondum editus est, verba illius ex nostro Codice MS. tibi repraesentabimus: *Τούτῳ τῷ ἔτει Ἀθόντος ἱβ Πατριίκιος ὁ υἱὸς Ἀσπαρος, ὃν Καίσαρα ὁ βασιλεὺς Λέων πεποίηκε διὰ τὸ ἐλκυσαι τὸν Ἀσπαρα ἐκ τῆς Ἀρειανικῆς δόξης καὶ εὐνοεῖν τῷ βασιλεῖ, παρεγένετο ἐν Ἀλέξανδρείᾳ μετὰ μεγάλης φαντασίας etc.* Quod si verum est, immerito Marcellinus Asparem eiusque filios, cum occisi sunt, Arianae haereseos crimine infamat. Porro, ne id fugiat ad alia properantem, Victor Tunnunensis in Chronico: *Ioanne et Severo Coss., hoc est anno 470., Leo Augustus Patricium, Asparis filium, Caesarem facit; tum anno sequenti: Leone Augusto V. et Probino Coss. Aspar et duo filii eius, Patricius Caesar et Ardaburius CP. praecepto Leonis occiduntur.*

Pag. 18. B. [474, 7.] *Alius item de Aspari filiis, Armenichus, caedem effugit.* Nomen illud variis modis pingitur in

editis manuscriptisque codicibus. Damascius in vita Isidori Philosophi Armerichum vocat, docetque, Severiani adversus Zenonem coniurationem ab eo fuisse detectam: Ἀρμερίχου τοῦ Ἀσπερος παιδὸς ἐξειπόντος τὴν συνωμοσίαν τῷ Ζήνωνι. Basilium et Hermenericum Coss. anno Christi 465. assignat Marcellinus Comes: Herminericus dicitur Cassiodoro, Fastis P. 106 vero Siculis sive Chronico Alexandrino Ἀρμενάριχος. Theophanes in Chron. Armenarichi huius non meminit.

Pag. 18. C. [474, 8.] Zenonem data Ariadne filia generum adscivit et in Oriente ducem exercitus creavit. Iam ab anno Leonis Imp. septimo Theophanes Zenonem generum Leonis appellat et in Orientem missum scribit: Ἀέων ὁ βασιλεὺς Ζήωνα τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ στρατηγὸν τῆς εἰσίας πύσης πεποίηκε etc., quae sic Latine reddidit Anastasius Biblioth. in Hist. Eccl. p. 44. edit. Lupar., quae sub praelo calet: *Per idem tempus Leo Imp. Zenonem, generum suum, Magistrum totius Orientis fecit, et Basiliscum, fratrem Verinae Augustae, Magistrum Thraciae constituit. Zeno autem veniens Antiochiam invenit in ea episcopum sacrum Martyrium. Petrus autem Chaphesus sequebatur Zenonem* etc., quae ad institutum nostrum non pertinent. Anno vero eiusdem Leonis 13. idem Chronographus, antequam caedem Asparis filiorumque eius referat, Zenonem similiter, generum Leonis, in Thraciam missum asserit. Theodorus quoque Lector lib. 1. Coll. Zenonem στρατηλάτην καὶ γαμβρὸν ἐπὶ θρυγατρὶ Ἀριάδῃ τοῦ Ἀέοντος appellat, eum Antiochiam venisse asserit cum Petro Chaphseo, templi sanctae Bassae martyris, quod Chalcedone erat, presbytero. At vero Candidus noster, Marcellinus et quidam alii nuptias Leonis cum Ariadna post necem Asparis differre V. 207 videntur: *Sunt tamen quidam auctores, inquit Zonaras, Asparem et Ardaburium ea gratia a Leone interfectos, ut nepotem ex filia Leonem Iuniorum Imp. crearet, veritum illorum potentiam, ne despecta huius infantia imperium sibi vindicarent.*

Pag. 18. C. [474, 10.] Quae in Africa secunda adversaque gesserit Basiliscus. Huius aliorumque ducum infelicem in Africa expeditionem pluribus in Chronico exponemus ex Idatio, Marcellino, Theodoro Lectore lib. 1. Collect., ubi inter cetera: Βασιλίσκος χρήματα λαβὼν πάντα προέδωκε παραίνεσει Ἀσπαρος, Procopio lib. 1. Vandalic., Theophane, Zonara, Cedreno, Constantino Manasse, Nicephoro aliisque. Quaedam hic in antecessum verba Theophanis repraesento ex MS. nostro Codice: ναυμαχίας πολλάκις τοῦ Γεντιζερίχου μετὰ τῶν νηῶν τῷ βυθῷ παραδόνς, εἶτα καὶ αὐτὴν ἠδυνήθη Καρχηδόνα κρατήσαι, ὕστερον δὲ ὑπὸ Γεντιζερίχου καὶ πλείστοις χρήμασι δελευσθεῖς ἠτήθη ἐκὼν, ὡς Περσικὸς (forte Πρίσκος) ἰστόρησεν ὁ Θυφῆς.

Pag. 18. C. [474, 16.] *A Leone filio Zenonem patrem Imperatorem coronatum.* Videndi Theodorus Lector, Theophanes, Marcellinus, Euagrius, Chronicon Alexandrinum, Procopius lib. 1. de bello Vandalic., aliique passim. Unum hic tacere non possum, Victorem Tunnunensem in Chronico affirmare, Leonem illum Iuniolem ad necem a Zenone patre quaesitum, ab Ariadna matre servatum fuisse: *Alium*, inquit, *pro eo eius uxor similem puerum ad mortem obtulit, et Leonem eundem Augustum occulte totondit, eumque clericum unius ecclesiae CP. fecit. Qui Leo usque ad Iustiniani principis tempora vixit.* Eadem habet Isidorus Hispal. in Chronico, atque ex alterutro Gothefridus Viterbiensis in Pantheo parte 16., qui huic fabulae plura etiam de suo addidit.

Pag. 18. D. [475, 1.] *A Verina deceptus Zenon.* Causam illius in Zenonem odii Auctor Chronici Alex. hanc profert, quod Zeno socrum nescio quid petentem repulerit. Alteram memorat Candidus, quod in Patricium Magistrum derivare vellet imperii dignitatem, qua spe frustrata, Basiliscum fratrem Imperatorem renuntiavit. Plura Theophanes, Procopius, Agathias, Suidas, Euagrius, Theodorus Lector, Marcellinus, Victor, Anonymus post Ammianum editus, aliique, quos hic conciliare aut exscribere non est animus. Graeca sic distingue: *καὶ ὡς Βηρίνα ἐλπίδι τοῦ συναφθῆναι Πατρικίῳ τῷ μεγίστῳ καὶ βασιλεύειν αὐτόν, τὸν γαμβρὸν αὐτῆς φρυγδύσσασα.*

Pag. 18. D. [475, 4.] *De Nepote, Oreste, filioque eius Augustulo, sive Romulo,* Graece apud Theophanem et Euagrium *Ρωμύλλῳ*, (unde vulgaris de Momyllo erroris origo emanavit,) non est quod plura quis a me expectet in re contrita *καθημαξενμένη*. Ex recentioribus de his consule Henricum P. 107 atque Hadrianum Valesios, par fratrum eruditissimum, hanc libro 5. Rerum Francicarum, illum in notis ad fragmentum Anonymi ex schedis R. P. Iacobi Sirmondi post Ammianum Marcellinum evulgati. Cabadem ac Zenonem imperiis spoliatos ea recuperasse observat post Agathiam aliosque Constantinus Manasses pag. 60. edit. regiae. Solum Nepotem deiectum fortuna benignis oculis non respexit.

Pag. 19. A. [475, 12.] *Armatus, sive Armatus,* (cui voci sunt, qui aspirationem praefigant,) non ignotus. erit iis, qui Malchum Philadelphiensem pag. 94. editionis regiae, Suidae Excerpta pag. 34. eiusdem editionis, Chronicon Alexandrinum, Procopium lib. 1. Vandalic., Theophanem similesque scriptores frequenti lectione familiares sibi fecerint. Malchus ac Suidas interfectorem Armati Onulphum sive Onulphin nominant eundemque barbarum ac genere Thuringum fuisse testantur. Neque vero Armatus hic idem videtur cum altero

eiusdem nominis Praefecto Praetorio Galliarum, ad quem anno 425. Valentinianus III. rescripsit, ut habes tom. 1. Conciliorum Galliae.

Pag. 19. B. [475, 18.] *Basiliscus ex Caesare inter lectores in Blachernis profiteri coepit.* Aliter rem narrat Auctor Chronici Alex. Theodorico et Venantio Coss., hoc est, anno Domini Natalis 484.: *καὶ μετὰ τὸ φρονεῦσθῆναι Ἀρμάτιον, τότε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βασιλίσκον τὸν Καίσαρα νεώτερον ὄντα ἐπίσκοπον ἐχειροτόνησεν εἰς Κύζικον μητροπόλιν Ἐλλησπόντου, ἐπειδὴ ἦν φορέσας πορφύραν βασιλικὴν ὡς Καῖσαρ, hoc est, post caedem Armati Basiliscum, filium eius, Caesarem adhuc adolescentem, episcopum Cyzici, Hellesponti metropoleos, inauguravit, propterea quod purpuram gestaret regiam non secus ac Caesar.* Audi Constantinum Manassem pag. 61. editionis regiae:

Τὸν μὲν Ἀρμάτιον οἰκτρῶ θανάτῳ παραπέμπει
 Προδότην δολομήχανον φανέντα τῷ δεσπότη.
 Πληροῦ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα
 Κατακοσμεῖ τῷ Καίσαρος ὀλβιωτάτῳ στέφει.
 Μετ' οὐ πολὺ κακείνου δὲ τὰς τρίχας ἀποκείρας
 Ἐπίσταισι Κυζικηνοῖς ἀρχιερέα βίαι.

Euagrium paulo post citabimus. De celeberrimo Blachernarum templo plura, Deo dante, dicemus in nostris Annotatiombus ad topographiam CP. Petri Gyllii.

Pag. 19. B. [475, 19.] *Basiliscus Marcum filium Caesarem tum Imperatorem facit.* Euagrius lib. 3. cap. 4. recitat illorum litteras ad Timotheum Aelurum hoc titulo: *Ἀυτοκράτωρ Καῖσαρ Βασιλίσκος εὐσεβῆς, νικητῆς, τροπαιούχος, μέγιστος, ἀεισέβαστος, ἀγνοστος, καὶ Μάρκος ὁ ἐπιφανέστατος Καῖσαρ Τιμοθέῳ τῷ εὐλαβεστάτῳ καὶ Θεοφιλεστάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ τῆς Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλεως:* tum cap. 5. subdit Episcoporum Asiae, qui Ephesi convenerant, libellum ad Impp. scriptum: *τοῖς κατὰ πάντα εὐσεβεστάτοις καὶ φιλοχρίστοις δεσπόταις ἡμῶν Βασιλίσκῳ καὶ Μάρκῳ αἰωνίοις νικηταῖς ἀγνοστοῖς.* Ex quibus aliisque conficitur, errasse qui aut Marcum Caesarem duntaxat creatum, aut eodem cum Caesarea tempore Imperatoriam dignitatem a patre fuisse consecutum. In iis sunt Theodorus Lector, Marcellinus et Auctor Chronici Alexandrini, ut ceteros silentio premam, atque in primis Theophanem, ex quo Anastasius Bibliothecarius pag. 45. editionis regiae: *Basiliscus in campo acclamatur Imperator. Marcum filium Caesarem fecit, et Zenobiam, uxorem suam, Augustam coronavit, et statim contra fidem praeliatus est, Zenobia maxime incitante illum ad istud, Timotheumque Helurum revocavit per typum, et Petrum Cnaphæa, quæ abstrusus erat in Monasterio Acoemetensium.* Tum paulo post:

Zeno cum Ariadne ad regiam perveniens urbem susceptus est a populo ac Senatu. Basiliscus vero veniens ad ecclesiam, imperiali deposita in divina mensa corona, ad baptisterium confugit cum Zenobia malae opinionis uxore sua. Ubi vides Zenobiam dici, quam passim alii omnes Zenonidem cum Candido nostro appellant. Zenonidam vero Marcellinus, familiari per ea tempora dialecto, qua apsidam, lampadam, Heladam similisque formae nomina barbatae per primam flectebant.

P. 108 Pag. 19. B. [476, 3.] *In Cappadociam relegatus cum tota stirpe caesus est.* Fame sitique periisse omnes ferme affirmant. De loco dissentiunt: turrim castrum Limnarum in Cappadocia habet Chronicon Alex., cui accedit Marcellinus Illyricianus in Chronico: *In oppidulum, quod Leminis in provincia Cappadociae dicitur, trusus fame extabuit.* Victor Tunnunensis: *Basiliscum cum filiis atque uxore exilio in Sasimis Cappadociae mittit etc.* At Theodorus Lector libro 1. Collect.: *Βασιλίσκος καὶ Ζηνωνὶς ἐν Βουσαμίαις ἐπέμψθησαν.* Euagrius autem libri 3. cap. 8.: *ἐν Ἀκουσῶ δὲ τῷ σταθμῷ ἅμα γυναικὶ καὶ τέκνοις ἀποσφάττεται.* In Theophane nostro MS. locum adscriptum non reperi; en ipsa eius verba: *ἔλαβεν τὸν Βασιλίσκον, δούς αὐτῷ λόγον μὴ ἀποκεφαλίσσειν αὐτὸν τε καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὃν ἀποκλισηθῆναι προσέταξεν εἰς ἓνα πύργον σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις, καὶ τῷ λιμῷ διαφθαρήναι. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι ἐπαγόμενος ἀποσφάττεται:* quibus haud dubie praeivit noster Candidus: *εἶτα παγγενεῖ κατασφάζεται.* Anonymus post Ammianum Marcellinum editus communi subscribit sententiae: *Basiliscus fugiens ad ecclesiam, intra baptisterium cum uxore et filiis ingreditur. Cui Zeno dato sacramento securum esse de sanguine, exiens inclausus cum uxore et filiis intra cisternam siccam ibidem frigore defecerunt.*

Pag. 19. B. [476, 4.] De Petro Fullone et Calandione, obortisque in Oriente turbi Euagrius alique historici. Unum hic appellabo Theophanem, quem magna ex parte Latine reddidit Anastasius Bibliothecarius p. 46. et seqq.: *Anathematizabat eos, qui non dicunt Deum crucifixum esse, et scindens populum Antiochenum addit in Trisagio hymno: qui crucifixus est propter nos.* Quod ex tunc hodieque apud Theopaschitas dici obtinuit. Tum postea: *Zeno iussit Acacio CP. episcopum Antiochiae constituere, qui ordinavit Calandionem. Consecraverunt autem et Antiocheni per ignorantiam Ioannem, qui dicebatur Codonatus, quem Calandio in Tyrum, quae primus est thronus Antiochenae dioeceseos, translatum inthronizavit.* Tum ut videas versatile Zenonis ingenium, aut versipellis haeretici subdolum indolem in demulcendo sibi, quem Basilisco favens offenderat, Imperatore, subdit: *Zeno requie*

potius a barbaris, ab Antiochena Calandionem pellit ecclesia, exulem faciens apud Oasin, Petrumque Cnaphrea constituit. Graeca sic se habent in MS. codice, quo utor: Ζήνων δὲ ὁ βασιλεὺς ἀνεθεῖς τῶν τυράννων ἐξέβαλε τῆς ἐκκλησίας Ἀντι- V. 208 ορέων Καλανδίονα, καὶ ἐξώρισεν εἰς Ὅουσι. Πέτρον δὲ τὸν Κναφέα κατέστησε. Causam exilii aperit Euagrius lib. 3. cap. 16.: ὃς ὕστερον τὴν εἰς Ὅουσι οἴκησιν κατακρίνεται, ἀμῦναι νομισθεὶς Ἰλλου καὶ Λεοντίῳ καὶ Παμπρεπιῇ περὶ τὴν Ζήνωνος τυραννίδα.

Pag. 19. C. [476, 8.] *Hillus multa Romanae rei publicae contulit.* Laudatur a Candido, quem alii ut Magum et incantatorem traducunt. Vide Suidae Excerpta p. 47. et 60. regiae editionis. At noster hic culpam omnem confert in Pamprepium, hominem impium, Aegyptium, Grammaticum et praestigiatorem. Hilli artibus Armatus a Basilisco ad Zenonem defecit, ut Candidus narrat, eiusdemque suasu, teste Euagrío, Zeno Armatum interfecit: ὁ δὲ Ζήνων Ἰλλου γνώμη καὶ τὸν Ἀρμάτον ἀναιρεῖ συγγενῆ Βερίνης τῆς βασιλίδος etc., lib. 3. cap. 24., ubi subiicit, Basiliscum, Armati filium, Caesarem Nicaeae creatum, sacerdotem primum, tum postea episcopum fuisse creatum. Illius quoque sedula opera ac promissis multi a Marciano et Procopio abstracti, ut docet Theophanes. De eodem Hillo plurima scripserat μύλα λογίως Eustathius Syrus, quem multis laudibus effert Euagrius lib. 3. capp. 26. 27. et 29., quae per otium consules: neque enim iuvat conferre quae de insidiis a Verina aut Zenone Hillo paratis uterque refert. Nec desunt, qui etiam ab Ariadna paratas illas scribant apud Suidam. Ceterum de Marso et Pamprepio qui singularia volet, adeat Damascium in vita Isidori Philosophi apud Photium pagg. 1050. 1058. 1071. edition. Genev.

Pag. 19. C. [476, 15.] *In Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit.* Per Gallos Occidentis, qui Odoacro non acquiescebant, Romanos intellige, qui Galliarum partem aliquam incolebant, et adversus Francos, Vesogothos et Burgundiones, civitates aliquot propugnabant. Ita enim expono δυνά- P. 109 μικρὸς Γαλάτας, ad distinctionem Γαλατῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Eadem locutione propemodum usus Priscus Panites Sophista, pag. 57. Excerptorum de legationibus edit. regiae, meminit Γαλατῶν τῶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ. De Odoacre, Erulorum rege, qui pulso Roma Augustulo Italiae per 18. annos imperavit, plura alias ex coetaneis maxime scriptoribus proferemus. Interim lege ignoti fragmentum post Ammianum Marcellinum editum, alteriusque Anonymi a Cuspiniano Cassiodori Fastis inserti pretiosas reliquias.

Pag. 20. A. [476, 20.] *Verinam in Ciliciae castellum ablegavit.* Papyrium Isauriae nominatim designant Theodorus

Lector sub finem libri primi Collectaneorum et initio secundi, ac Theophanes, cuius sententiam integram curiosis lectoribus exhibebo: *ἐβουλεύσατο Ἴλλος ὁ Μαῖστρος* (dignitate Magistrum Officiorum Marcellinus appellat) *τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι, ὅπως Βερίαν τὴν πενθερὰν αὐτοῦ ἐκβάλῃ τῆς πόλεως, καὶ δόλῳ τινὶ πέμψας αὐτὴν εἰς Χαλκηδόνα, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς τὸ Παρίου* (corrigo *Παυριίου*) *καστέλλιν ταύτην ἀπέστειλε συνδιάγειν Μαρκιανῶ καὶ Λεοντία τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ.* Reliqua ob prolixitatem omitto, in quibus de amputata auricula, et Orientis praefectura aliisque uberrime pertractatur, quibus illustrari possint, quae habet Marcellinus Comes in Chronico, Theodorico et Venantio Coss. sive anno Dionysiano 484: *Illus natione Isaurus, amputata apud Comitatum auricula, Orientem Zenoni infestus invasit. Porro cum Leontio tyrannidem arripuit.*

Pag. 20. A. [477, 2.] Marciano et Procopio, filius Anthemii. Civilis belli causam tacuit Candidus, quam Theodorus Lector extremo libro primo, Theophanes Chronico, aliique pluribus explicant: Marcianus Leontiam duxerat Leonis ex Verina filiam, cui eo nomine regnum deberi asserebat, quod regnante patre nata esset, cum Ariadne, eius soror Zenonis coniux, antequam Leo imperaret fuisset in lucem edita. Idem bellum eleganter descripserat Eustathius Syrus et Malchus Philadelphensis, ut tum ex pag. 86. Excerptorum de legationibus editionis regiae, tum ex cap. 26. libri tertii historiae ecclesiasticae Euagrii clarum est. Marciano et Procopio tertium adiungunt utriusque fratrem Romulum citati paulo ante Theodorus et Theophanes, quem silentio Candidus obvolvitur, et Marcianum quidem in Papyrii castellum relegatum, Procopium vero ac Romulum in Occidentem sive Romam aufugisse testantur.

Pag. 20. B. [477, 10.] Hillus insurrexerit et Leontium Imp. renuntiaverit. Rebellionem Hilli ac casum referunt Theodorus Lector initio libri 2., Euagrius lib. 3. cap. 27., ex Eustathio Syro, quem vulgo Epiphaniensem nuncupant, ubi et Theodorici, Gothorum ducis, meminit, qui postea Romae regnavit, Damascius in vita Isidori loco supra indicato, Marcellinus Comes, Dynamio et Sifidio Coss., ann. Christi 488.: *Leontius rex et Hillus tyrannus in Papyrio, Isauriae castello, capti decollatique sunt. Capita eorum CP. allata praefixa hastilibus tabuere.* Victor Tunnunensis in Chronico, et Theophanes, qui uberrime singula quaeque persequitur, suo tempore alias proferenda, ex quibus haec pauca delibavit Anastasius Bibliothecarius pag. 46. edit. regiae: *Hillus Patricius cum Leontio et reliquis venit ad castellum Papyrii, et educta Verina Augusta in Tarsum Ciliciae fecit eam coronari extra*

*civilitatem apud sanctum Petrum. Scribe eiam, nempe Leon-
tium, ut Graeca manifeste edocent: ὁ δὲ πατρίκιος Ἴλλος σὺν
Λεοντίῳ καὶ τοῖς λοιποῖς παραγίνεται ἐς τὸ Παπυροῖον κα-
σιτέλλιν καὶ ἔξαγωγὴν Βερίναν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας
ἐποίησεν αὐτὴν στέψαι ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον
βασιλέα Λεόντιον τὸν πατρίκιον. καὶ ἔγραψεν ἡ δέσποινα
Βερίνα σάκραν τοῖς Ἀντιοχεῦσι Σύροις etc. Quae vero ad
mortem Zenonis spectant repete sis ex vulgaribus historicis
Chronicorumque scriptoribus.*

E THEOPHANE BYZANTIO.

Byzantius hic Theophanes omnino diversus est tum a P. 110
Theophane Lesbio sive Mitylenaeo, cuius meminere Plutarchus
in Pompeio, Strabo, Paterculus aliique, tum a sanctissimo
Christi confessore Theophane, Monachorum Agri praefecto
sive Abbate (quem minus apposite Georgium nonnulli, et
post Leunclavium in Latina Michaëlis Glycae versione ruri
degentis coetus praefectum dicunt; cuiusque Chronicon ab
Anastasio S. R. E. Bibliothecario Latinitate mixobarbara ma-
ximam partem redditum, atque a Landulfo Sagaci Miscellae
Historiae sparsim insertum, regiis typis in lucem publicam
nunc primum exit). Nulla ut iusta satis suspicio eruditus viris
esse potuerit, cur noster hic, qui res suo, ut videtur, tem-
pore sub Iustino Iuniore gestas, circa annum Dominici Nata-
lis 580. conscripsit, idem fuerit cum eo, qui post ducentos
et quod excurrit annos adhuc superstes erat.

Pag. 21. A. [483, 3.] *Iustinus Imperator et Chosroës, Per-
sarum rex. Interpretationem sic recense: quod ruptis foede-
ribus exortum est, quae a Iustiniano Imperatore et Chosroë,
Persarum rege, constituta solverunt Chosroës ipse et Iustinus,
Iustiniani successor, exeunte altero imperii anno. Iustinianum
certe in locum Iustini subrogandum esse, dubitare non sinit
series orationis; firmantque omnia, quae de initis non semel
opera maxime Petri Patricii atque officiorum Magistri Roma-
nos inter ac Persas foederibus pluribus exponunt Procopius
tum lib. 2. Persicorum pag. 40., tum lib. 4. de bello Goth.,
et Menander Protector in Excerptis legationum pag. 133.,
ubi inter cetera dicitur Petrus ille Ῥωμαίων πρεσβευτῆς
ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων,
et seqq. 137. 139. 140. 141., in quibus conditiones pacti in
annos quinquaginta foederis recitantur, quas quisvis percurrere
potest. Videnda quoque, quae de iis habent Agathias l. 4.
p. 137. et Theophanes Confessor in Chronico. Quae omnia,*

Deo dante, in suos annos digerentur a nobis in Chronico novae Romae.

- Pag. 21. A. [483, 12.] *Iustinus per Comentiolum Suaniam a Chosroë repeteret.* Quem hoc loco Theophanes Comentiolum nominat, in Excerptis Menandri Protectoris pag. 148. editionis regiae dicitur Ioannes, Comentioli filius, ut necesse sit alterutri loco subesse mendum. Locum Menandri adscribam, tum quod legationis tempus causamque insinuet Theophanis nostri narrationi consentaneam, tum quod levi unius alteriusve litterulae mutatione sanandus videatur: *Ἰουστίνος ὁ ἀνεψιὸς Ἰουστινιανοῦ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ἰωάννην τὸν Κομεντιόλου* (vel, quod non minus arridet, *τὸν Κομεντιόλου*, sic quippe legendum arbitror, non *Δομεντιόλου*, ut habent edita,) *εἰς τὰ Περσῶν ἤδη ἔστειλε πρεσβευσόμενον. παρεγγύησε δὲ οἱ, ἐκ μὲν τοῦ ἐμφανοῦς ἀνακλήρῳξιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀναγορευσεως κατὰ τὸ εἰωθὸς Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ἐν ταύτῳ δὲ, εἶγε καλέσοι καιρὸς, καὶ ἀμφὶ Σουανίας κινήσαι λόγους. ταύτην γὰρ οὐπω Χοσροῆς ἀπεκράτησε Ῥωμαίοις etc.*, quae Eclogas nostras mirifice illustrant nimio brevitatis studio subobscuras. Equidem sub ea tempora, Iustino, Tiberio Mauricioque imperantibus, crebram reperio Comentioli mentionem apud Euagrium Scholasticum, qui
- V. 209 lib. 6. cap. 14. genere Thracem fuisse, et Martyropolim in Persis recepisse, Ochasque, munitissimam arcem, expugnasse docet, et Theophylactum Simocattam lib. 1. historiae capite 4, ubi dicitur *ἀνὴρ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ὑπερφερόμενος, ὃν Σκρίβωνα τῇ Λυτινίδι φωνῇ Ῥωμαῖοι κατονομάζουσι*, et 5. 6. 7. lib. 2. lib. 5. cap. 2. aliisque deinceps. Auctor Chronici Alexandrini narrat, Comentiolum, Patricium et Magistrum militiae, cum Mauricio pluribusque nobilibus iussu Phocae tyranni caesum fuisse trans urbem ad S. Cononis, additque ex Magno Chronographo, quisquis ille fuerit, divinae in Mauricum ultionis causam his verbis: *Μαυρίκιος ὁ βασιλεὺς τῷ στρατῷ Κομεντιόλου* (sic) *ὑπέθετο τὸ Ῥωμαϊκὸν στράτευμα παραδοῦναι πολεμίσις etc.*
- P. 111 Pag. 21. A. [484, 1.] *Suaniam repeteret.* Ex Menandri Protectoris Excerptis pag. 138. 143. 145. 146. aliisque discimus: 1) Suaniam fuisse provinciam Colchidi vicinam, partemque Lazices circa Caucasum, ubi transitus Scytharum; 2) Suanos, sive Soanos, (sic enim quibusdam dicuntur, et Prisco Sophistae *Σουάννοι* pag. 46.) iuga Caucasi incolentes, esse *κλῶπας, λαφυραγωγούς καὶ χαλεπῶν ἔργων καὶ ἀνοσίων ἐργάτας*; 3) a tempore Theodosii usque ad Leonis Imp. tempora Lazorum reges Suanis duces principesque dedisse; 4) cum negata fuisset annona, quam rex Colchorum Suanis praestare solebat, eos iniquo animo talisse, et Persis se sponte dedisse;

5) ut cetera praetermittam, vere Suaniam illam a Petro, sapientissimo oratore, vocatam fuisse fomitem malorum, *σπινθή-
ρα τῶν κακῶν*, ut quae *μεγίστη δυσμενείας ἐμπύρωσις*, et
formidolosissimi belli Romanos inter ac Persas causa fuerit,
quo Constantinopolitanum imperium totusque adeo Oriens
ultimum in discrimen venit:

Pag. 21. B. [484, 4.] *In Oriente ad Tanain Turci degunt.*
De Turcorum origine multa multi, neque satis consentanea.
Noster hic dictos olim Massagetas asserit. Menander vero
Sacas pag. 151. D. editionis regiae. Videnda de iis proluxa
digressio Theophylacti Simocattae libro septimo historiae
Mauricianae capp. 7. 8. et 9. a pagina 174. editionis regiae.

Pag. 21. B. [484, 6.] *Cermichiones.* Quid vox ista veteribus
Persis significaverit, quamve ob causam Turcis imposita sit, mihi
fateor incompertum. Menander Protector pag. 153. videtur
innuere, Cherchos fuisse populos Turcis vicinos, unde forte
Turcis inditum illud a Persis nomen, quasi Cherchorum vi-
ctores, aut quid simile. Zemarchum quippe refert a Disa-
bulo, Turcorum rege, donatum concubina captiva ex iis,
qui Cherchis dicuntur. Theophanes Confessor in Chronico
ad annum Iustiniani Imperatoris 36. haec habet: *ἐλθόντες
πρέσβεις Ἀσκήλ τοῦ Ῥηγός Ἐρμιχιῶνων τοῦ ἔσωθεν κειμένου
τοῦ τῶν βαρβάρων ἔθνους πλησίον τοῦ ὠκεανοῦ, δεόμενοι
μὲν (lege μὴ) ἀποδέξασθαι.* Quae sic interpretatur Anasta-
sius Bibliothecarius pag. 67. editionis regiae: *Eodem anno
venerunt legati Ascelti, regis Ermichionum, (corrigen-
dum ar-
bitror Chermichionum, quamquam eadem hic servanda regula,
quae in Chunis et Hunis, Lotario et Clotario, similibusque
barbaris recipitur,) qui positus est inter barbarorum gentem
iuxta Oceanum.*

Pag. 21. B. [484, 8.] *Ne Abares reciperet obsecrantes.*
Turcis olim subiectos fuisse Abaros sive Hunnos, plerique ve-
terum scriptis prodidere, atque inprimis Menander in Excerptis
non solum p. 99. et seqq., sed etiam 162. Corippus Gram-
maticus lib. 3. de laudibus Iustini Minoris, Avarum legatos
ad Imperatoris praesentiam deductos, hac oratione usos fingit:

Crudus et asper Avar dictis sic coepit acerbis:

Rex Avarum Cagan debellans intima mundi,

Famosos stravit magna virtute tyrannos,

Innumeros populos, et fortia regna subegit etc.

Cui inter cetera respondit Iustinus, quae ostendant a potentio-
ribus populus victos fugatosque in alias oras commigrasse:

Quid profugos laudas, fama que attollis inani

Extorrem populum? quae fortia regna subegit?

Effera gens Avarum proprias defendere terras

Non potuit, sedesque suas fugitiva reliquit,

Tu velut ignarus falsis rumoribus audes

Vana loqui, turpique dolo nova somnia fingis etc.

Quantum vero damnum Romanae rei publicae intulerit repudiata Abarum amicitia, docent tum ceteri illius temporis scriptores, tum Ioannes ex Biclariensi Abbate Gerundensis Episcopus, ad annum Iustini X. et Tiberii I. ac III. Nam quae sub Mauricio, Phoca et Heraclio postea contigerunt, ex Simocatta, Chronico Alexandrino, utroque Nicephoro, Theophane, aliisque vix cuiquam ignota esse arbitror.

P. 112 Pag. 22. A. [484, 13.] *Bombycum originem homo quidam Persa Iustiniano imperante Constantinopoli ostendit.* Procopius Caesariensis monachis quibusdam ex India profectis inventum hoc tribuit lib. 4. de bello Gothico paginis 345. et 346., ubi vocat *σκόληκας τῆς μετὰξῆς δημιουργοῦς, τῆς φύσεως αὐτοῦς διδασκάλου τε οὐσης, καὶ διηνεκῶς ἀναγκαζούσης ἐργάζεσθαι.* De bombycibus pauca admodum Theophylactus Simocatta cap. 9. lib. 7. p. 177. regiae edit.: in Excerptis apud Photium cod. 65. dicuntur *σκόληκες τίκτοντες τὴν ἐσθῆτα τὴν Σηρικὴν*, cum Simocatta scripsisset *ἐξ ὧν τὰ Σηρώων* (forte *Σηρῶν* — *Σηρικῶν*? N. — reponendum) *καθέστηκεν νάματα*, quae pro more sublegit cum aliis plerisque Nicephorus Callisti l. 18. Historiae Ecclesiasticae cap. 30. De his videndus omnino Suidas in dict. *Σῆρες* et *Σηρική*. Nec omittendus Menander Protector pag. 106. edit. regiae, ubi Cantoclarus Interpres ubique vertit *purpuram*, cum *μέταξυ sericum*, seu *bombycinum* pannum ex filis tenuioribus depexum, aut certe, quod alii malunt, sericum crudum, necdum lotum, neque tinctum, sed *αὐτὸφνές* significet, vel ipsis Suida mox citato atque Hesychio testibus, ut plures non congeram. Quod insigne interpretationis mendum, plus quam duodecies intra duas paginas repetitum, miror viris doctis minime animadversum. Tanta porro ab eo tempore sericorum pannorum copia in urbe regia extitit, ut paulo post Corippus Africanus Grammaticus l. 4. de laudibus Iustini Imperatoris, Iustiniani nepotis ac successoris, canere vere potuerit:

Interea populus totas compleverat aedes,

Ornatas nexis diversa ex fronde coronis,

Serica per cunctas pendebant vela columnas,

Perque arcus vicosque omnes astabat utraque

Parte favens vulgus, palmasque sinusque parabat.

P. 112 Pag. 22. B. [484, 23.] *Ephthalarus enim, Ephthalitarum rex, a quo appellationem universum genus traxit.* Quibusdam ergo codicibus corrupte dicuntur, litterula addita, *Nephthalitae*: de quibus consule Menandrum Protectorem pag. 106. et 137. editionis regiae, Theophylactum Simocattam lib. 7. cap. 7. pag. 174. editionis regiae: unde etiam, non secus atque et

eius exscriptore Nicephoro, mendam, geminata per librarii dormitantis socordiam consonante ortam, expungendam moneamus: τῷ ὄντι γὰρ τὸν ἔθναρχὴν τῶν Ἀβδελῶν (φημι δὴ τῶν λεγομένων Ἐφθαλιτῶν) καταπολεμήσας αὐτὸς ὁ Χαγάνος ἐνίκησε, τὴν τε τοῦ ἔθνους ἀρχὴν περιεβάλετο: et utroque antiquiorem Procopium, qui libri primi Persicorum initio haec habet a nostro instituto non aliena: Περόζης ὁ Περσῶν βασιλεὺς πρὸς τὸ Οὐγγων τῶν Ἐφθαλιτῶν ἔθνος, οὐσπερ λευκοὺς ὀνομάζουσι, πόλεμον περὶ γῆς ὀρίων διέφερε. Ἐφθαλιταὶ δὲ Οὐγγικὸν μὲν ἔθνος εἰσὶ τε καὶ ὀνομάζονται· οὐ μέντοι ἀναμίγνυνται ἢ ἐπιχωριάζουσιν Οὐγγων τισιν, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν. ἐπεὶ οὐδὲ χώραν αὐτῶν ὁμορον ἔχουσιν, οὐδέ πη αὐτῶν ἀγγιστα ἴκηται, ἀλλὰ προσοικοῦσι μὲν Πέρσαις πρὸς βορρᾶν ἄνεμον etc., in quibus Gorgo dictam illorum civitatem asserit, neque more aliorum Hunnorum, mutatis in dies sedibus, vagari, sed civilem societatem legibus tueri, suisque regibus subiici; quae maximam partem in codicem suae Bibliothecae 63. retulit Photius Patriarcha CP.

Pag. 22. B. [485, 2.] *Perozem et Persas cum vicisset.* Peruzus sive Perozes, avus magni Chosroae, regnabat Leonis Macellae tempore, ut Isdigerdes et Varanes imperante Theodosio Iuniore. Vide praeter citatum mox Procopium, Priscum pag. 75. et Menandrum Protectorem pag. 146. editionis regiae.

Pag. 22. B. [485, 2.] *Zemarchum ad Turcos legatum mittit.* Cilix genere fuit, teste Menandro pag. 151. edit. regiae. De tempore, quo legatio ista contigit, dubium esse potest, sed unius duntaxat anni. Qui anno Iustini quarto illigant, mendam irrepsisse putant in indictionis notam, et pro δευτέρῳ legendum edicunt: τρίτῳ ἐνιαυτῷ τῆς πεντεκαίδεκαετηρίδος περι- P. 113 φορᾶς. Qui vero in praecedentem annum reicere malunt, pro τέταρτον ἔτος, quod mox sequitur, procliviori, ita me Deus amet, correctione substituunt τρίτον. Quam coniecturam nostram suis postmodum in Chr. novae Romae momentis examinabimus. Alteram ad Turcos legationem consignarat Menander Prot. libro 8., ut ex eius Excerptis discimus pag. 61. et sequentibus. Zemarchum Comitem Orientis exhibet Theophanes ad annum Iustiniani Imp. 34.: συνέβαλον κατ' ἀλλήλων οἱ ὀρθόδοξοι καὶ Σεβηριανοὶ, καὶ πολλοὶ φόνοι γεγόνασιν, καὶ ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς Ζήμαρχον τὸν κόμητα τῆς ἀνατολῆς ἐκώλυσε τοὺς ἀτάκτους: quae sic Latine reddit Anastasius Bibliothecarius pag. 66. editionis regiae: congressi sunt adversus alterutrum Orthodoxi et Severiani, et multa homicidia facta sunt, et misso Imperator Zimarcho, Comite Orientis, inhibuit inordinatos. Cogitandum, an idem sit cum hoc nostro. Certe et hic et ille diversus est ab altero, cuius meminit his

Dexippus, Eunapius etc.

verbis Idem Theophanes ad annum Iustiniani 35., quae ex nostro MS. codice repraesentato ab Anastasio Bibliothecario praetermissa: καὶ τῷ Μαίῳ μὲν γ' κατηγορήθη Ζήμαρχος ὁ κόν. αὐτῶν τῶν Πλακιδίως, ὃς κατὰ τοῦ βασιλέως πολλά λαλήσας etc.

Pag. 22. B. [485, 8.] *Aethiopas amicos populi Romani olim Macrobios, nunc Homeritas appellatos.* Marcianus in compendio Stephani Byzantii inter Aethiopas collocat: Ὀμηρίται, ἔθνος Αἰθιοπίων. Μαρκιανὸς ἐν περιπλῶ α'. Plinius ac Ptolemaeus in Arabia felice, sed eodem plane sensu. Arabes enim dictos Aethiopas sacrae profanacque litterae persuadent. Diversos fuisse Macrobios Aethiopas, non inficiamur, de quibus Dionysius Periegetes, aliique, at de iis hic non est disputandi locus. Procopius libro primo de bello Persico plurima affert de Homeritis ultra Maaddenos sibi subditos ad litus Oceani habitantibus scitu dignissima, ad quae Lectorem curiosum amando, non secus atque ad Bibliothecam patriarchae Photii, cuius tmemate tertio habentur excerpta quaedam ex Nonnosi historia, qua legationem a se Iustiniani Imp. iussu susceptam ad Aethiopas, Auxumitas, Saracenos atque Homeritas fabulosis καὶ παραδοξοτάτοις narrationibus intertextam posterorum memoriae commendarat. Theophanes ad annum Iustiniani septimum revocati inter Romanos ac Persas belli causam hanc subiicit: πάλιν ὁ Περσικὸς ἀνεκαινίσθη πόλεμος διὰ τὸ προσβεῦσαι τοὺς Ὀμηρίτας Ἰνδοὺς πρὸς Ῥωμαίους, καὶ ἀποστεῖλαι τὸν βασιλέα Ἰουλιανὸν τὸν μαγιστεριανὸν τὰς σάκρας πρὸς Ἀρέθων τὸν βασιλέα τῶν Αἰθιοπίων etc., quae ex Anastasio sic Latine sonant: iterum Persicum renovatum est bellum, eo quod Homeritae Indi legationem ad Romanos miserint, et Imperator Iulianum Magistrinum cum sacra destinaverit ad Arethiam, regem Aethiopum. Reliqua brevi in editione regia legere licebit, utque Hunni per illud tempus, quos Turcos dicere consuevimus, legationem direxere ad Iustinum per Alanorum regiones. An verò Arethas ille, sive Aretas, sit Sanaturces, Homeritarum rex, a Persis opera Meranis docius vivus captus, ut noster recitat, aliis inquirendum relinquo: certe alius ab eo fuit Sanaturces, rex Armeniorum, cuius hoc elogium legitur apud Suidam: Σανατούρχης, Ἀρμενίων βασιλεὺς, ὃς τὸ μὲν σῶμα ζύμμετρον εἶχε, τὴν γνώμην δὲ μέγας ἐτύγγανεν εἰς ἅπαντα, ἀνὰ ἥκιστα δὲ εἰς τὰ ἔργα τὰ πολεμικά. ἐδόκει δὲ καὶ τοῦ δικαίου φύλαξ ἀκριβῆς γενέσθαι, καὶ τὰ εἰς τὴν δίκαιαν ἴσιν καὶ τοῖς κρατίστοις Ἑλλήνων τε καὶ Ῥωμαίων κεκολασμέγος. Quid si quis paulo audacior ἀντὶ τῶν Ἀρμενίων legat Ὀμηριτῶν, deceptumque notiori dictione amanuensem contendat?

Pag. 22. C. [485, 13.] *Armenii a Surina male accepti.* Euagrius lib. 5. cap. 7. Persarmenos vocatos fuisse docet Ma-

ioris Armeniae incolas Persis subiectos, qui sub Iustino ad Romanos defecerunt: οἱ τῆς πάλαι μεγάλης Ἀρμενίας, ὕστερον δὲ Περσαρμενίας ὀνομασθείσης, ἢ πρώην Ῥωμαίους κατήκοος ἦν· Φιλίππου δὲ τοῦ μετὰ Γορδιανὸν καταπροδόντος αὐτὴν τῷ Σαπώρη, ἢ μὲν κληθεῖσα μικρὰ Ἀρμενία πρὸς Ῥωμαίων ἐκρατήθη, ἢ δὲ γε λοιπὴ πᾶσα πρὸς Περσῶν. Inter Theodoretī, Cyrensis episcopi, a R. P. Iac. Sirmondo editas episto- P. 114
las exstant duae 77. et 78. scriptae ad Eulalium et Eusebium, Περσικῆς Ἀρμενίας ἐπισκόπους. Meminit quoque Persarmeniae Procopius paulo post citandus aliique.

Pag. 22. C. [485, 14.] *Surinam coniuratione facta per Vardanem.* Vardanem hunc apud Persarmenos cum ob generis honorisque splendorem, tum ob militaris scientiae peritiam singularem facile primas obtinuisse testatur loco mox citato Euagrius, quem vide, licet Surinae nomen, necemque retulerit, de quo plura observavi scitu dignissima pag. 139. et 140. Excerptorum Menandri Protectoris de legationibus. Ceterum iustissimam fuisse defectionis causam edocent pacta conventa Iustinianum inter ac Chosroën utrumque Magnum, in quibus nominatim de religione Christiana non violanda cautum fuerat, ut habetur pag. 142.: *separatim pacta sunt interposita de Christianis, ut illis liceat templa construere, et sine ullo timore sacra peragere, et gratiarum actiones per hymnos Deo canere, neque cogi magicis caeremoniis interesse, aut invitos colere et venerari Deos, qui apud Medos Deorum numero habentur.* Vexatos fuisse religionis causa Armenos demonstrat etiam Nicephorus Callisti cap. 37. lib. 17. Historiae Eccles., sed in hoc non leviter peccat, quod pro Vardane, Persarum duce, Ardaamanem substituat, quem tamen capite sequenti a Persarum rege Chosroa adversus Romanos missum cum copiis refert. Theophanes conquerentem quidem de defectione Armenorum Chosroën inducit, atque ex eo Anastasius Biblioth. et Auctor Miscell. hist., at causam non aperiunt.

Pag. 22. C. [485, 17.] *Relictoque oppido Dubii nomine.* Τὸ Δούβιος πόλισμα, inquit Theophanes: a quo videtur dissentire Procopius lib. 2. de bello Pers.: ἔστι δὲ τὸ Δούβιος χώρα τις, τὰ τε ἄλλα ἀγαθῆ, καὶ ἄρτων τε καὶ ὑδάτων ἐνέξιαν τινὰ διαρκῶς ἔχουσα. Θεοδοσίον πόλεως δὲ ὁδῶν ἡμερῶν ὀκτὼ διέχει etc., tum in ultimo versu p. 89.: ἄλλω στρατῷ ἐς τὴν Περσαρμενίαν ἐλθὼν ἠσυχάζεν ἐν τοῖς ἄμφι Δούβιος χωρίοις etc.

Pag. 22. C. [485, 20.] *Desciverunt Iberes, Gorgone eos ducente.* Persarmenis Iberes ab Euagrio praetermissos iungit Ioannes Biclariensis Abbas in Chron. ad annum Iustini Imp. 1. communemque utrique populo rebellandi causam tribuit: Ar-

meniorum gens et Iberorum, qui a praedicatione Apostolorum Christi susceperunt fidem, dum a Chosdra, Persarum Imp., ad cultum idolorum compellerentur, renuentes tam impiam iusionem, Romanis se cum provinciis suis tradiderunt: quae res inter Romanos et Persas pacis foedera rupit. De Iberibus eorumque primaria urbe, quam Noster Tiphlim seu Tiphilim appellat, ex Geographis plura alias: unum praemitto, longe dissitam fuisse a Tibrica, Armeniae urbe, de qua inter ceteros Petrus Siculus in historia de vana et stolidia Manichaeorum haeresi, quam Matthaëus Raderus noster publicavit anno 1604.

Pag. 22. D. [485, 25.] Marcianus, Imperatoris patruelis, Orientis dux renuntiatur. Theophanes Confessor in Chronico ad annum Iustini Augusti septimum exeuntem haec habet in codice nostro MS.: ὁ δὲ Ἰουστινὸς ἔλυσε τὴν εἰρήνην φάσκων ἐπονείδιστον εἶναι φορολογεῖσθαι ὑπὸ τῶν Περσῶν τοὺς Ῥωμαίους. διὰ τοῦτο χώραν ἀνέλαβεν ὁ μέγας οὗτος Περσῶν τε καὶ Ῥωμαίων πόλεμος, ὁ δὲ Ἰουστινὸς Μαρτίνον (corrige Μαρκιανόν) τὸν πατρικίον καὶ συγγενῆ αὐτοῦ στρατηγὸν χειροτονήσας τῆς ἀνατολῆς, κατὰ Περσῶν ἐξέπεμψεν: quae sic vertit barbaramente, ut ita loquar, Anastasius Bibliothecarius pag. 69. editionis regiae, atque ex eo Miscellae inseruit Ioannes Diaconus: Iustinus pacem dissolvit, asserens opprobrium esse sub Persis solvere tributa Romanos: propterea locum magnum hoc Persarum Romanorumque reperit bellum. Porro Iustinus Martinum (emenda similiter Marcianum), patricium et cognatum suum, praetorem creans Orientis, contra Persas direxit. De eodem Marciano videndi eiusdem temporis scriptores alii: Euagrius lib. 5. cap. 8. et sequenti, atque ex eo Nicephorus Callisti libro 17. Historiae Ecclesiasticae capp. 137. et 138. vocant etiam συγγενῆ, quem Noster ἐξάδελφον dicit. Corippus libro secundo Panegyrici in Iustinum Iuniolem Marcellum, fratrem eius, memorat cum Baduario, genero eiusdem Iustini, quem tamen fratrem Imperatoris, τὸν ἴδιον ἀδελφόν, appellat Theophanes, atque ex eo Anastasius et Miscellae Historiae Auctor.

P. 115

*Ipse inter primos vultu praeclarus honoro
Fratris in obsequium gaudens Marcellus obibat;
Dispositorque novus sacrae Baduarius aulae,
Successor soceri factus mox Ciropalates.
His aetas dispar, sed par votum atque voluntas,
Ambo patricii, dilecti Principis ambo.
Fulgebant geminis similes radiantibus astris.*

Enimvero Marcianus, Marcellus et Martinus cognata valde nomina: quod tamen affirmare non ausim, nisi maior lux aliunde affulgeat. Certe proximus Corippo et Euagrio Theo-

phylactus Simocatta cap. 10. libri tertii Marcianum hunc patricium, ac propemodum de familia imperatoria appellat: *Ἰουσιτῆνος ὁ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλεὺς εἰς τὴν ἑω ἐκπέμπε Μαρκιανὸν στρατηγὸν, ἐν τῇ καταλόγῳ τῶν πατρικίων ὄντα, περιβλεπόντα ἄνδρα, οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ βασιλείου τυγχάνοντα*, pag. 75. editionis regiae.

Pag. 22. D. [486, 3.] *Meranes, Persarum dux, qui et Baramaanes*. Ductorem hunc Persici exercitus Euagrius l. 5. cap. 9. *Ἀδαρμάνην* appellat, Theophylactus Simocatta libri tertii cap. 10. et 17. *Ἀδορμαάνην*, Nicephorus lib. 17. c. 138. *Οὐαρδαμαάνην*, Theophanes Confessor ad annum Iustini 9. *Ἀρδαβάνην*, Anastasius Bibliothecarius *Ardamenum*, pag. 69. editionis regiae, Ioannes Diaconus sive Landulfus Sagax Miscellae libro 16. *Arimardanem*: ut merito hic exclamare possis: *tot capita, tot sententiae*. Quod vero maioris est ad rem nostram momenti, illi omnes non prope Nisibim a Romanorum duce Marciano victum, sed victorem describunt, ac de Romanis toto paene Oriente triumphantem Meranem, neque ob affectati imperii suspicionem revocatum a Iustino Marcianum, sed propter parum faustos in bello successus et captas a Persis nobilissimas civitates. Ceterum paene omiseram observare ex Procopio lib. 1. Persicorum, Meranem nomen dignitatis atque officii fuisse apud Persas, quemadmodum et *Chanarangem*. Quod enim in editione Hoescheliana pag. 19. corruptum videtur hoc modo: *στρατηγὸς δὲ εἰς ἄπασιν ἐφειστήκει Πέρσης ἀνήρ, Μιρδάνης μὲν τὸ ἀξίωμα, (οὕτω γὰρ τὴν ἀρχὴν καλοῦσι Πέρσαι.) Περόζης δὲ ὄνομα*, in excerptis apud Photium codice 63. emendatius legitur: *Καβάδης δὲ Περόζην, ἄνδρα Πέρσην, Μηράνην δὲ τὸ ἀξίωμα, τοῦ οἰκείου στρατοῦ ἡγεμόνα κατεστήσατο*.

Pag. 22. D. [486, 5.] *Abasgi, et Saroës, rex Alanorum*. Anastasius Bibliothecarius aspirationem Habasgis praemittit pag. 93. editionis regiae, de quibus plura suo loco. Unum hic moneo, in Excerptis ex Theophylacti Simocattae lib. 7. apud Photium grave subesse mendum, quod ipsam etiam interpretationem inficit; quid enim Turcorum Chagano sive Imperatori per ea tempora potuit esse commercii cum Agarenis tota ferme Asia distantibus? *ἔτι δὲ τοὺς Ἀγὰρ τὸ ἔθνος καὶ δὴ καὶ τοὺς Κόλχους ἄχρι τριάκοντα μυριάδων διέφθειρεν*. Vel enim legendum *Ἀβασγῶν τὸ ἔθνος* suadebat Colchorum Abasgorumque vicinia, vel quod ipsum Theophylacti caput octavum expressissimis verbis docet, *Ἀβαρῶν* subrogandum omnino fuerat. Quod Davidi Hoeschelio, qui sollicitus de accentu, *Ἀγαρ* legendum esse contendit, Pontano atque Schotto, interpretibus eruditis, fraudi fuisse saepe miratus sum De *Sabiris, Suberis* aut *Sapiris* plura alias ex Procopio,

Prisco, Menandro ceterisque historicis ac geographis, interim consule Notas Caroli Cantocleri ad Menandrum. *Daganees* nobis ignoti: quid si *Dabanees*? Equidem Dabanam sive Davanam, Osroenorum urbem, legi in Notitia utriusque imperii, et apud Ammianum Marcellinum libro 25. Pro *Dilmainis* non *Dilmaenos* substituo, sed *Dilimnitas*, quos Agathias Scholasticus Sabiris tanquam hostes obiicit libro tertio pag. 88. et sequentibus: οἱ δὲ Διλιμνῖται μέγιστον ἔθνος τῶν ἐντὸς Ἰγγρητος ποταμοῦ τῇ Περσίδι χώρα προσοικούντων μαχιμώτατοί τε εἰσιν ἐν τοῖς μάλιστα. Cetera curiosi loco a nobis indicato per otium legent. Urget quippe typographus, P. 116 clamatque manum tollendam de tabula, ne primum hoc volumen a plurimis expetitur diutius sub praelo laboret.

Pag. 23. B. [486, 16.] *Iustinus Marcianum exercitus imperio submovit, Theodorumque substituit.* Euagrius lib. 5. cap. 9. Marcianum ab Acacio, homine superbo ac contumelioso, spoliatum dignitate narrat. Theophylactus Simocatta lib. 3. cap. 11. patrem Acacii designat Archelaum: unde occasio errandi data Theophani Confessori, qui Archelaum pro filio eius Acacio subrogat, et in aliis plerisque a vero deficit: ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰουστινὸς ἐπὶ τοῖς πραττομένοις δεινοπαθῶν τὸν μὲν Μαρτῖνον τῆς στρατηγίας ἀπελαύνει, Ἀρχέλαον δὲ χειροτονεῖ στρατηγόν. ὁ δὲ Ἀρδαμάνης τὸ Λάρας παρέλβε, καὶ τοῦτο μαθὼν Ἰουστινὸς, καταπλαγεῖς τῷ μεγέθει τῆς συμφορᾶς νόσῃ παραφορᾶς περιβάλλεται. Quem substituerit Marciani loco Iustinus, reticet Euagrius, neque Theodori huius meminit, sed Magni duntaxat cuiusdam, qui mensae argentariae praefuerat, unamque ex imperatoriis aedibus procurarat: eius haud dubie, de quo Corippus initio Panegyrici carminis mox citandus.

Pag. 23. B. [486, 16.] *Theodorum cognomento Taron.* Multi per ea tempora occurrunt Theodori. Corippus Grammaticus initio libri primi senatores palatinosque prae ceteris insignes commemorans, Theodorum Magistrum non omittit cum Magno, Demetrio, Anastasio etc.:

*Nec non magnanimus mentis, et nomine Magnus,
Mente placens Dominis, sacris rationibus aptus,
Rectorum Latii discussor providus orbis;
Successorque boni, recidivaque gloria Petri.
Hinc Theodorus adest patria gravitate Magister;
Hinc secreta sacrae tractans Demetrius aulae.*

Theophylactus Simocatta lib. 3. cap. 15. missum ad Chosroem narrat Θεόδωρον τῇ μαγιστερίᾳ ἀρχῇ παρὰ Ῥωμαίοις τιμωμένον τε καὶ γεραιρόμενον. Ad hunc, ut videtur, Theodorum scripsit Childebertus, Francorum rex, epistolam, quae est 33. inter Francicas a Marquardo Frehero editas, sicque

incipit: *Praelati magisterii vestri dignitas excolenda, quae, licet magna per se sit, magis facta sit etc.* De eodem Menander Protector 1. 18. 120. edit. regiae: ἦσαν δὲ οἱ σταλέντες Θεόδωρος ὁ Πέτρος, ὃς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ καταλόγων πρὸ τούτου γενόμενος ἡγεμὼν, τηλικαῦτα τῶν βασιλεῖ ἀνειμένων προειστήκει Θησαυρῶν. Vide Notas Valesii. Idem Alexander pag. praecedenti, legationem a Theodoro quodam, Bacchi filio, ad Chosroem ante haec tempora fuisse susceptam insinuat. Fuerunt et alii, sed paulo, ut arbitror, antiquiores Iustiniani Imp. tempore, de quibus hic nihil dicam, ut paucis complectar, ab his omnibus diversum videri nostrum hunc Theodorum, peculiari Tziri cognomento, et patris sui Iustiniani designatione ab historico abunde secretum.

Pag. 23. B. [486, 17.] *Iustiniani filium*. Satis hinc argumenti habuisse sibi visus est vir doctissimus Nicolaus Alemannus in Notis ad Ἀνέκδοτα Procopii, ut contra omnium opinionem ignotum hactenus Iustiniani filium patri suo superstitem obtruderet, spurium quidem illum, et ex concubina post obitum Theodoraе Imperatricis genitum. Quae omnia gratis conficta sola inficiatione everti possunt: praesertim cum ἀπαιδα Iustinianum obuisse veteres affirmant, ex quibus mutuatus est Constantinus Manasses, quae his versibus cecinit pag. 67. editionis regiae:

Ἀλλὰ τοιαύτας χάριτας τῷ βασιλεῖ πλουτοῦντι
 Οὐχ ἦν θυγάτηρ, οὐχ υἱὸς, οὐ διαδόχων γένος·
 Ἐνθεν τοι μέλλων τελευτᾶν, καὶ γῆθεν μεταβαίνειν,
 Ἐπὶ τὸν ἀδελφόπαιδα βλέπει τὸν Ἰουστίνον,
 Καὶ τοῦτον Ἀύσονάνακτα καὶ κράτορα δεικνύει.

Adde, quod, si quis fuisset Iustiniani superstes filius, eius nomen non tacuisset Corippus, cum Iustiniani funus tam operose describit: neque adeo diserte Alemanni opinionem p. 117 iugulasset his versibus:

*Sustulit haec vox alma patrem: Fortissime surge,
 Te exspectat, Iustine, dies, tu proximus heres etc.*

At enim a Theophane nostro Theodorus ille dicitur Iustiniani filius: quid ita? an nullus per ea tempora Iustinianus dictus fuit? certe, ut longius non recedam, ecce tibi in Chronico Ioannis Abbatis Biclariensis ad annum Iustini 9.: *Iustinianus, dux Romanae militiae et magister militum Orientis a Tiberio destinatus, bellum parat, castra Chosrois pervadit, et provinciae Persidae fines victor vastat, exuviasque eorum pro triumpho Constantinopolim dirigit: 24. elephantos inter cetera, qui magnum spectaculum Romanis in urbe regia exhibuerunt.* De eodem Euagrius libri 5. capp. 14. et 19., Theophylactus Simocatta capp. 12. et 15. libri 3. Mauricianae historiae, alii-

que. Verum mihi temperandum, ne annotata nostra nimiam excrescant in molem.

Pag. 23. B. [486, 19.] *Chosroës Daras oppugnatam urbem cepit.* Biclariensis Abbas in Chronico praeponere expugnationem huius civitatis sub anno Iustini octavo collocat, postquam iam ab anno in morbum incidisset, *qui*, ut ait, *ab aliis quidem cerebri motio, ab aliis daemonum vexatio putabatur.* Eugrius enim, Simocatta et Nicephorus testantur, ex nimio dolore de Daris captis concepto, tam insolita infirmitate concussum fuisse. Vide et quae ex Theophane Confessore paulo ante in medium attulimus.

Atque haec schediasmata e multis electa aequi bonique consulat candidus lector, quae, currente praelo et urgentibus operis typographicis, inter varias occupationes et apparatus nostri delineationem primam raptim deproperavimus. Quid quod paratas etiam in Suidae Excerpta Byzantina annotationes emendationesque nostras modo praecidere, atque in aliud tempus differre cogimur, ne multorum votis exoptatam primi huius Constantinopolitanae historiae voluminis editionem durturniore mora retardare videamur. Tu quisquis haec legis, fave, et suo demum, si Deus dederit, tempore plura maioraque a nobis exspecta.

I. B. C. ANSSII VILLOISONIS

NOTAE

IN PROCOPII PANEGRICUM.

EX EIUSDEM DIATRIBA DE CODICIBUS GRAECIS,

ANECDOTORUM TOMI II. P. 27. SEQQ.

Quas Photius cod. 160. laudat Procopii orationes varii gene-^{Pag. 27}
ris, Fabricius VI. p. 259. exstare vix putat: licet Nic. Ale. Ed. Ven.
mannus Praef. ad Caesariensis Procopii *ἀνέκδοτα* Declamatio-
nes Procopii Gazaei ineditas memorare videatur. Operae igitur ^{Pag. 28}
pretium facturum me credidi, si, hac occasione data, e Cod.
S. Marci CCCXXVIII. hic depromerem unam huiusce Proco-
pii Gazaei Orationem, quae et inedita, et Fabricio ignota, et
elegantissima est, et maximam habet cognationem cum dicendi
genere, quo usus est Choricus, Procopii discipulus, et Ana-
stasii Imperatoris, quem celebrat, vitam illustrat, ac de eo
multa nobis tradit, quae nusquam leguntur apud Theophanem,
Cedrenum, Zonaram, Euagrium, Theodorum Lectorem, Ana-
stasium Bibliothecarium, Ioëlem, Victorem Tunnunensem,
Malalam, Chronicon Paschale, Comitem Marcellinum, Proco-
pium historicum, Iornandem, Suidam, Baronium, Pagi, Can-
gium, Tillemont, le Beau, aliosque omnes auctores, quos
de Anastasii rebus gestis agentes diligenter evolvimus.

Pag. 490, 2. ed. Bonn. Eodem sensu Choricus in illa
oratione funebri, qua eundem Procopium, suum magistrum,
celebrat, apud Fabric. Bibl. Graec. T. VIII. p. 862.: *νῦν*
δὲ τίς οὐ κατόπιον χωρήσει τῶν εἰργασμένων, ὧν τί παρῆς
τίνας μνησθῶ;

Pag. 491, 18. Euagrius Scholasticus, Ecclesiast. Histor. *Pag. 29.*
L. 3. c. 29. p. 357. ed. Vales. Amstelodam.: *οὗτος ὁ Ἀνα-*
στάσιος πατριὰ τὴν Ἐπίδαμον ἔχων, ἡ Δυρῆάχιον νῦν
προσηγόρευται, τὴν τε Ζήνωνος βασιλείαν καὶ γαμετὴν
τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος, τὴν Ἀριάδνην, ἐσοικίζεται. Idem ibidem
paulo supra: *ἡ Ἀριάδνη Ἀνυστασίῳ τὸν στέφανον ἐπιτίθη-*
σιν, οὐπω μὲν ἤκοντι εἰς γερονσίαν, ἐν δὲ τῇ λεγομένῃ τῶν
σιληνταρίων σχολῇ καταλεγόμενῳ: ex quo, ut ex iis, quae

infra notabimus, apparet Anastasium obscuro natum loco. Silentiarii autem, observante Iacobo Goaro p. 35. et 36. notarum in Cedrenum, Graecis sunt ἡσυχοποιοί, id est, qui ad Imperatoris latera silentium et quietem indicant, iuxta Agathiam ἐπιστάται τῆς ἀμφὶ τὸν βασιλέα σιγῆς. V. et Fabrott. in Glossario Cedreni. Epidamnus vero, illius patria, erat ἐν τῆς νέας Ἡπείρου ἐπαρχίας, ut ait Chronicon Paschale, de Anastasio videndum p. 329. et seqq.

Pag. 491, 20. In Cod. ἐκάτερον. Hic Venetiarum descriptionem legere tibi videaris.

Pag. 492, 8. Male in Cod. τὸ μέλον.

Pag. 492, 13. Male in Cod. φριτιμίαν.

Pag. 492, 118. In Cod. νικῶντες; forte νικῶντας, id est: vicisti maiores tuos, qui et omnes alios sua virtute ipsi vincebant.

Pag. 492, 20. Cangius Famil. Byzantin. p. 85. : „Anastasi Imperatoris patris nomen hactenus incertum manet apud scriptores: ex quibus duntaxat docemur, Dyrrhachio oriundum, ac religione Arianum fuisse... mater vero Anastasii Manichaea et soror fuit Clearchi Ariani, uti habet Theophanes p. 117. Ex quo mirum videri haud debet, si haereticis parentibus natus, toto regni tempore haereticos ipsos (Eutychanos) tutatus, Catholicos tam acriter insectatus sit.” V. Victoris Tunnunensis Chronicon p. 325. De Anastasii parentibus vide et Theodor. Lector. Histor. Eccles. L. 2. p. 558.

Pag. 30 Pag. 493, 7. Legere mallet ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων, quemadmodum Constantinopolim vocant Eudocia Imperatrix in sua ad Romanum Diogenem epistola nuncupatoria, et Auctor anonymus poematis de capta Constantinopoli in Cod. S. Marci CCCCVIII. p. 198. Catalogi.

Pag. 493, 8. Ἀνίγον σῆμα: mallet ἀνάγουσα. Scilicet Anastasius, quod Baronium, Tillemont, le Beau etc. fugit, antequam imperium adipisceretur, Antiochiae episcopus non quidem consecratus, sed populi suffragiis electus et designatus fuerat. Theophanes in Chronographia p. 116.: τούτῳ δ' αὐτῷ ἔπει Πέτρος ὁ Γναφεύς (Antiochiae episcopus) τέθνηκεν, καὶ προεβλήθη ἐπίσκοπος Παλλάδιος, πρεσβύτερος τῆς ἐν Σελευκίᾳ ἐκκλησίας τῆς ἁγίας πρωτομάστορος Θεολῆς, συνεψηφίσθη δὲ Παλλάδιῳ καὶ Ἰωάννης ὁ Κωνσταντίνου, καὶ Ἀναστάσιος ὁ σιλεντιάριος ὁ κακῶς βασιλεύσας. Quae ad verbum descripsit Cedrenus p. 354. et sic e Theophane, ut omnia fere, convertit Anastasius Bibliothecarius in sua Historia Ecclesiastica p. 48. Ed. Paris. ann. 1649. ed. Fabrotti: „Eodem anno, Petro Cnaptheo mortuo, promotus est episcopus loco eius Palladius, presbyter Leucensis (lege Seleuciensis) Ecclesiae sanctae primae Martyris Theclae, cum quo

eiectus est et Ioannes Constantini, atque Anastasius Silentiaris, qui male posthac imperavit:” ubi pro *eiectus* emendo *electus*, cum textus Graecus Theophanis, quem semper *κατὰ πόδα* sequitur Anastasius Bibliothecarius, habeat *συνεψηφίσθη*, id est, *simul electus fuit*. Cl. Tillemont, qui Anastasium designatum fuisse Antiochiae episcopum ignorabat, graviter lapsus est, haec Theophanis verba sic vertens, *Histoire des Empereurs* T. VI. art. I. p. 532. Ed. Venet. 1739. : *Anastase étoit à Antioche avec cette dignité (de Silentiaire en 448.) lorsqu’il contribua à élever sur le trône de cette Église Pallade Eutykien comme lui*; scilicet per *συνεψηφίσθη* falso intellexit: *sum calculum addidit, ut Palladius crearetur episcopus*; cum potius significet, *simul cum eo electus fuit*. Idem *Histoir. Ecclesiast.* T. XVI. art. 51. p. 381. ed. Venet. 1732. : *On mit en sa place (de Pierre le Foulon) Pallade, prêtre de l’Église de S. Thécle à Séleucie, par la faveur de Jean fils de Constantin et d’Anastase qui fut bientôt après Empereur*. Scilicet non assecutus est vim vocis *συνεψηφίσθη*, quam optime declaravit Cangius in suo mediae Graecitatis Glossario, in *Σύμψηφοι*, quos dicit eos esse, qui populi clerique suffragiis simul ad episcopatum eligebantur seu proponebantur: nam, ut fieri solet in eiusmodi electionibus, alii alium postulabant, inquit Socrates L. V. c. 2. et L. VI. c. 11., tanquam *τοὺς ἐπισκοπεῖν ἐπιτηδείους, ἢ προσδοκωμένους*, ut loquitur Sozomen. L. VII. c. 3., donec, conspirantibus omnium suffragiis, unus eligeretur, vel e tribus ad Principem delatis horum unus ad episcopatum proveheretur; quod Cangius hoc ipso confirmat Theophanis loco, ubi observat tres hic *συμψήφους* appellari, licet plures forsitan essent; quod ex iis unum Princeps, vel certe Metropolitā seligeret pro arbitrio; quippe, uti docemur e Novella 158. Iustiniani c. 2., mortuo episcopo, coibant *κληρικοί καὶ πρῶτοι τῆς πόλεως*, iique, propositis sanctis Evangeliiis, *ἐπὶ τρισὶ προσώποις ψήφισμα* faciebant, *ὡς ἐκ τῶν ψηφισομένων τριῶν προσώπων ὁ βελτίων χειροτονηθῆ τῇ ἐπιλογῇ καὶ τῷ κρίματι τοῦ χειροτονοῦντος*. Qui quidem tres electi invicem, sive, ut horumce temporum Latini dicebant, suffraganei, *σύμψηφοι* et interdum etiam *ὑπόψηφοι* appellabantur, quemadmodum apud eundem Socratem L. V. c. 5.: *συναγαγόντες τοὺς ὑποψήφους εἰς ἐπισκοπὴν, εὐρίσκουσι τοὺς πάντας τὸν ἀριθμὸν ἕξ*. In eundem ac Tillemontius errorem inciderunt doctissimi Bollandistae in *Historia Chronologica Patriarcharum Antiochenorum* p. 90. Col. 2. T. IV. Pag. 31 Actor. SS. Iulii, Ed. Venet. 1748., ubi sic loquuntur: „Hinc facile suspicari quis posset, imo deberet, non unum hic tantum electum esse Patriarcham Antiochenum, sed tres eodem tempore. Verum haec interpretatio omnino corrigenda est;

neque enim Anastasius Patriarchatum, sed imperium in ipsos etiam Patriarchas tyrannicum affectabat atque aliquanto post consecutus est. Seduxit interpretem vox illa *συνεψηφίσθη* passive posita. Sed exempla non pauca Grammatici proferunt, quibus tempus illud aoristum actionem significare ostendant. Sic igitur locus ille verti debuit: *Palladio vero suffragatus est et Ioannes, Constantini filius, et Anastasius Silentarius, (nomen est dignitatis, de quo vide Cangii Glossarium,) qui postmodum pessime imperavit.* Uterque autem in aula, cuius primi erant proceres, valebat plurimum; unde nihil mirum fuit, si, invitis haud dubie Catholicis, sedem illam Palladius obtinuit, quam tam potenti fultus patrocinio affectabat."

Sic supra in annotatione ad p. 8. observavimus, eodem Bollandistas lapsos fuisse, cum inter CPolitanos Patriarchas recensuerunt quendam Macarium, qui nunquam Patriarcha electus fuit, sed cum duobus aliis *συμψήφοις* Imperatori, qui Philotheum praetulit, indicatus et propositus fuit. Eundem autem Anastasium ante quam imperium adipisceretur, Patriarcha Euphemius, utpote haeticum et Eutychetis sectatorem, e templo eiecerat. Theophanes in Chronographia p. 115.: *Εὐφήμιος δὲ ὁ ὀρθοδοξέτατος Ἀναστάσιον τὸν σιλεντιάριον τὸν κακῶς μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντα τῆς ἐκκλησίας ἐδίωκεν, ὡς αἰρετικὸν καὶ ὁμόφρονα Εὐτυχοῦς, ἐποχλοῦντα ὁρῶν τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καθέδραν αὐτῆ ἀνέστρεψεν, ἀπειλήσας αὐτῷ, ὡς, εἰ μὴ παύσοιτο, ἀποκείραι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ τοῖς ὄχλοις αὐτὸν θριαμβεύσαι:* ubi male Goar. *καθέδραν αὐτῆ ἀνέστρεψε* vertit: *eversa eius in Ecclesiae coetu sella;* male etiam Anastasius Bibliothecarius, *Histor. Ecclesiastic.* p. 48. hunc locum vertens, habet *sedile ipsius, quod erat in ecclesia, subvertit:* peius etiam Cl. Tillemont *Histoire des Empereurs* T. VI. art. 1. p. 552. ed. Venet. Nihil autem clarius; haec erat proprie cathedra in Ecclesia erecta, in qua publice docebat et suos errores spargebat Anastasius. Suidas, qui voce *Πατρία* omnino videndus, eadem fere de Anastasio narrat: *Ἀναστάσιος ὁ σιλεντιάριος ὁ μετέπειτα βασιλεύσας, ἐπὶ Εὐφημίῳ πατριάρχῳ Κωνσταντινουπόλεως καθέδραν κατασκευάσας, (cathedra sibi constructa) μετὰ τινῶν ἐπατρίαζεν κ. τ. λ.,* de quo vide et Georgium Cedrenum p. 554. Quae quidem Suidae verba male ibidem interpretatur summus homo, sed in quo accuratorem Graecae linguae cognitionem desideres, Cl. Tillemont T. VI. art. I. p. 552. Magnam autem pietatis speciem prae se ferebat acerrimus ille Catholicorum persecutor. Cl. le Beau *Histoire du Bas-Empire* T. VIII. p. 510.: *Anastase étoit dévot sans être Chrétien; il alloit à l' église avant le jour, et n'en sortoit que quand le peuple s'étoit retiré; il jé-*

nou, il faisoit de grandes aumônes. La multitude, toujours dupe de l'hypocrisie, admiroit sa vertu. De quo vide Cedrenum p. 537. et Cl. Tillemont *Histoire des Empereurs* T. VI. art. IV. p. 537. Multas ecclesias Constantinopoli restauravit, referente Theodoro Lectore Histor. Ecclesiast. L. 2. p. 561. De hoc Victor Tunnunensis in Chronico p. 326. : „Messala Consule, Constantinopoli, iubente Anastasio, sancta Evangelia, tanquam ab idiotis Evangelistis composita, reprehenduntur et emendantur;” de quo adeunda egregia Petri Wesselingii Dissertatio. Sic eodem fere tempore, teste Euagr. Histor. Ecclesiast. L. III. c. 31. p. 361. multi sanctorum Patrum libri corrupti sunt; multi quoque Apollinaris libri S. Athanasio et S. Gregorio Thaumaturgo falso adscripti sunt ab Haereticis, hac fraude multitudinem in sui erroris societatem inducentibus. Anastasius autem, cuius pietatem hic tantopere praedicat Procopius, non solis Eutychianismi, sed et Manichaeismi erroribus imbutus erat; de quo vide Cl. le Beau *Histoire du Bas - Emp.* T. VIII. p. 450. sq. Theophanem in Chronographia p. 128. etc.

Pag. 493, 18. Haec demonstrant, Anastasium ad Antiochiae episcopatum propositum quidem, sed non electum fuisse.

Pag. 495, 5. Hos omnes ab urbe abegit Anastasius, re-Pag. 32 ferente Cedreno p. 357.

Pag. 495, 15. Ariadna, quae, referente Cedreno p. 355., vivente Zenone, suo primo marito, iam tum Anastasium amabat, et de qua v. Cl. le Beau *Histoire du Bas - Emp.* T. VIII. p. 309. Theophan. p. 117. et Zonaram L. XIV. p. 53. et Cedrenum p. 357. Idem le Beau infra p. 311. et p. 318. sq. Supra nostrum Procopium audivimus praedicantem, non Pag. 33 quidem Anastasii gentis, sed omnium eorum, qui Epidamni nati sunt, antiquissimum et nobilissimum genus. V. Euagr. Eccles. Histor. L. III. c. 29. p. 357.

Pag. 495, 16. Sic emendavi pro *κατάστα*, quod in Cod.

Pag. 496, 4. Sic (*ἀνά*) in Cod. An *ἀναστάσει*, vel *ἀνατάσει*?

Pag. 496, 19. Mallet *περιφέροντες*.

Pag. 497, 10. Cf. Cl. le Beau *Histoire du Bas - Emp.* T. VIII. p. 339. sq. Quam quidem adversus Scenitas expeditionem ad annum 498. refert idem. V. Euagr. Histor. Ecclesiast. L. III. c. 36. p. 366. Theophan. in Chronographia p. 121.

Pag. 497, 12. Male in Cod. *βηθούτων*.

Pag. 497, 18. Hoc sic imitatur Choricus oration. in Summum ducem, apud Fabric. Biblioth. Graec. Vol. VIII. p. 871. : οὐ γὰρ ἐστὶ γλυκεῖαν ἀγειν εἰρήνην ὑποψίξῃ πολέμου · ἢ γὰρ

ἐλπίς εἰσιούσα τὸν λογισμόν, καὶ βούληται τις αὐτὸς εἰ-
τὸν ἀπατήσας ψυχαγωγεῖν, αὐτὴ παρακαθημένη, καὶ θύουσα,
καὶ φοβερὰς ἀναπλάττουσα φαντασίας, γῆρας οὐδαμῶς ἐλε-
οῦμενον, κόρην ἐβριζομένην, ἐλκόμενον εἰς δουλείαν παιδίον,
ἀγομένην ἐκ παστᾶδος γυναικᾶ κ. τ. λ. Scilicet e communi
fonte II. IX. 592.

Pag. 497, 20. Sic ad marginem emendatum, καὶ ἐλκόμε-
νην; in textu ἐλωμένην.

Pag. 498, 4. Prius μὴ, ut supervacuum, mihi videtur
tollendum; nisi veritas: *qui non passi sunt, tibi debent, quod
nihil perpassi fuerint.*

Pag. 35 Pag. 498, 16. Αὐτός. An ὁ στρατός?

Pag. 499, 5. Forte hic intelligit seditionem illam, de
qua loquitur Cl. le Beau, *Histoire du Bas-Emp.* T. VIII.
p. 319. Deinde post duos annos alia etiam concitata fuit se-
ditio, eo periculosior, quo saevius tunc incumbebat Isaurorum
bellum; cf. eundem T. VIII. p. 326. De prima autem
seditione hic loquitur Procopius. Ioannes Malala in sua
Chronographia lib. 15. p. 38. ed. Venetae: ἐφίλει δὲ ὁ αὐτός
βασιλεὺς τὸ Ρούσιον μέρος Κωνσταντινουπόλεως· τοῖς δὲ
Πρασίνοις καὶ Βενέτοις πανταχῇ ἐπέξήρχετο στασιάζουσιν.
V. Victor. Tunnunens. p. 357.

Pag. 500, 4. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 326.

Pag. 500, 6. Locus corruptus: forte post προσαγμα-
των deest σχῆμα, vel εἰκὼν, vel quid simile; nam eos ex-
hibet veluti actores tragicos, impositam regum personam in
scena sustinentes. Hi autem horumce Isaurorum duces, στρα-
τηγῶν ὄχλος, a Cl. le Beau recensentur *Histoire du Bas-
Emp.* T. VIII. p. 323. sq. Huiusce belli originem vide ibi-
dem p. 321 — 323.

Pag. 36 Pag. 500, 13. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 334. post Mar-
cellinum Comitem in Chronico pag. 284. T. 2. ed. Venet.
Operum Sirmondi.

Pag. 500, 16. Choricus in oratione in Aratum ducem
et in Stephanum: ἡ τοῦ πολέμου φύσις σωματῶν μὲν ἴσως,
γνώμης δὲ κρατεῖν οὐ φιλεῖ.

Pag. 500, 17. Contra Cl. le Beau T. VIII. p. 335. et
supra p. 324. Vid. Malalam in Chronographia p. 38 et 39.
ed. Venet.

Pag. 500, 20. Ταῖς ἀδελφαῖς, id est ταῖς λοιπαῖς
ἀφρεταῖς.

Pag. 501, 4. Male in Cod. ὄντος.

Pag. 501, 10. Lego: οἷα πατὴρ ἀγαθός, ὡς σεαντὸν
ἐκάλει, σφραρονεῖν μόνον παιδεύσας.

Pag. 501, 11. Forte hic vox omissa est, ut πάλιν, vel
quid simile, vel potius legendum καὶ πόλιν pro καὶ πάλιν.

Pag. 501, 13. Restitui τῆ, quod in Cod. ante τῶν ἄλλων exciderat.

Pag. 501, 16. Forte εἶλε pro εἶλε. Suspicerer Proco-*Pag.* 37
pium hoc Pori exemplum ideo potissimum protulisse, quod unus ex Isaurorum ducibus vocabatur Indus, nisi hic supplicio affectus et minime βασιλικῶς tractatus fuisset.

Pag. 503, 2. De hoc cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 347. sq.

Pag. 503, 7. Vendebatur.

Pag. 503, 13. Lege διὰ τοῦτον, nempe ἔρωτα χρημάτων.

Pag. 503, 15. In Cod. ῥήματι, et alia manu supra τὸ δ scriptum est β.

Pag. 504, 9. Scilicet vocabatur χρυσάργυρος. Cf. Cl. *Pag.* 38
le Beau, T. VIII. p. 345., qui videndos indicat Euagr. L. 3. c. 39. p. 368., Theodorum L. 2., Theophan. p. 123., Anastas. p. 50., Cedren. p. 357. 358. 363., Zonar. p. 54., Glycam L. 4. p. 265. 266., Manass. p. 63., Suidam voce Τιμόθεος, Pagi ad Baronium, Asseman Bibliothec. Oriental. T. I. p. 268. 269.

Pag. 504, 14. Mallem παρὰ τὰ δένδρα, ut infra ὁ ἀλλεὺς παρὰ τὴν θάλασσαν.

Pag. 504, 15. Subauditur ἔστενε; nisi potius legendum sit: παρὰ τὴν θάλατταν ἤφει τὸ δίκτυον.

Pag. 504, 17. Male in Cod. δὲ τῆς, ut infra τῆ γῆς pro τῆς γῆς.

Pag. 504, 19. Imo singulis iumentorum, asinorum, pecorum, neque canum etiam exceptis capitibus impositum erat hoc tributum. V. Cedrenum p. 357. et Zonaram L. XIV. p. 34. Nescio cur Tillemont *Histoire des Empereurs* T. VI. art. V. p. 341. dicat: *Je me fierois peu à ce que Cédrenè ajoute p. 357., qu' Anastase abolit vers le même temps deux sortes de Chrysargyres;* nam de uno eodemque Chrysargyro hic loquitur Cedrenus.

Pag. 504, 20. Hic, ut alibi passim, τὰ οἰκήματα significant lupanaria. Euagr. *Histor. Eccles.* L. III. c. 39. p. 368.

Pag. 505, 5. Fecit hoc Imperator persuasus a Timo-*Pag.* 39
theo poeta, ut narrat Cl. le Beau T. VIII. p. 346., auctoribus Suida in v. Τιμόθεος, et Scholiaste Aristophanis ad Plutum p. 20. ibidem a Kustero laudato. Conf. et Henricum Valesium p. 96. notar. ad Enagrium L. III. c. 39., ubi describit elegantem Libanii locum in Oratione contra Florentium p. 427., quem hic ante oculos habuisse Procopius videtur. Ante Theodosium Iuniorum et Anastasium, Alexander Sever., referente post Lamprid. in ipsius vita Cl. Tillemontio T. VI. *Histoire des Empereurs* p. 539.

Pag. 505, 10. κέρδους. Male in Cod. κέρδος.

Pag. 505, 16. Forte ταύτας, id est, συγγραφαίς, pro ταῦτα.

Pag. 505, 17. Male in Cod. ἐχχαίειν. Cf. Cl. le Beau l. 1. p. 346. sq.

Pag. 506, 2. Ἑριννὸν κοινὴν. Sic apud Virgil. *patriae communis Erinnyes*. Hunc autem locum sic expressit Choricus oration. in Summum ducem apud Fabric. Biblioth. Graec. Vol. VIII. p. 871. : οἶσθα τὸν νέον, ὃν ἔναγχός μοι συνέστησας, ᾧ γνώρισμα μέγιστον ὁ πατήρ. οὗτος ἐμοῦ διηγούμενου ὡς διένεμιας τοῖς αὐτοῦ πολίταις τοὺς φόρους, ἀνέμνησέ με τοῖς περὶ σοῦ λεγομένοις Ἀριστείδου τοῦ Λυσιμάχου. ἐκίνοσ τοῖς νησιώταις τάξας τὸ σύμμετρον, ἣν ἐπεδείξατο τοῖς Ἑλλήσιν ἀρετὴν, ταύτην ἐλάχεν ὄνομα· καὶ σὺ τῶν Ἀραβίων ἐκάστῃ τὴν ἐπιβάλλουσαν διώρισας οὕτω μοῦραν κ.τ.λ., ubi legere mallet οὗτος ἐμοῖ διηγούμενος, quam ἐμοῦ διηγούμενον; nam hic juvenis ex Arabia redux Choricus narrabat, quomodo Summus suis civibus Arabibus tributa solvenda descripsisset. In eadem oratione Pausaniam et Lysandrum memorat Choricus, quemadmodum et in hac Procopius. Uterque eodem modo veteres heroas collatos deprimit, ut suum extollat; uterque eodem modo historias et fabulas nihil ad rem facientes attexere amat. Denique facile agnoscitur, Choricium sui praeceptoris dicendi genus semper expressisse, illiusque orationes in suum succum et sanguinem convertisse.

Pag. 40. Pag. 506, 23. Ἀπανθρώπους. Sic restitui pro ὑπ' ἀνθρώπους, quod in Cod. Cf. Cl. le Beau L. XXXVIII. T. VIII. p. 348. sq. Tillemont *Histoire des Empereurs* T. VI. art. IV. p. 538. ed. Venet. : *Il óta des spectacles publics les combats des hommes contre les bêtes; à quoi je pense qu'on peut rapporter ce qu'écrit le Pape Gélase, qu'il employa son autorité à reprimer les folles passions du peuple pour des choses infames.* Quae quidem potius referenda viderentur ad haec turpia spectacula, quae ab Anastasio prohibita nullus alius auctor refert praeter nostrum Procopium, sic paulo infra dicentem: ἀρρήνες γὰρ παῖδες, ὡσπερ τὴν ἰδίαν εἰς γυναῖκας ἀμειβόμενοι φύσιν. . . δῆμον ὅλον πρὸς ἀσελεῖν θέαν ἐκμαίνοντες κ.τ.λ. Sed Papae Gelasii, Anastasio Imperatori scribentis, verba sic se habent p. 311. T. V. editionis Conciliorum curatae a doctissimo Nicolao Coleti, dignissimo doctissimorum Coletorum patruo : „Taceo quod pro rebus ludicris populares tumultus nunc etiam vestrae pietatis auctoritas refrenavit.” Unde cum non in hac epistola de rebus turpibus, ut ait Tillemont, sed duntaxat de ludicris agatur, hic a Gelasio respici puto populares illos tumultus, factiones imo et caedes, ob aurigas eorumque ludicra certamina in

Circo obortas, de quibus Cl. le Beau *ibid.* p. 537. Cetera vide apud eundem p. 343. sq., ubi narrat horribilem in Circo stragem ex hac causa derivatam, in qua 3000. homines trucidati sunt. Conf. eundem p. 327. et 519.

Pag. 508, 5. Hierapolis.

Pag. 41

Pag. 508, 16. De hoc altum apud omnes historiae Byzantinae scriptores silentium.

Pag. 508, 9. Hoc, ut et quae sequuntur de Alexandria, a nullo Byzantinae historiae scriptore tradita sunt.

Pag. 510, 4. Forte ἀπέδωκας, nisi ἀποφραζόμενος sit nominativus absolutus.

Pag. 510, 6. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 415—417., Malalam p. 46. ed. Venet. et Cangium in CPoli Christiana L. 2. pag. 114.

Pag. 510, 8. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 453. — et v. Euagr. *Histor. Ecclesiast.* L. III. c. 59. p. 567., et Petrum Gyllium in L. I. de Topogr. Urbis Constantinop. c. 21. Hic autem murus, ut observat Henricus Valesius ad Euagrium, ex conditoris nomine dictus est Anastasianus. V. et Procopium Caesariensem de Aedificiis L. IV. c. 9. p. 86. et Zonaram p. 58.

Pag. 510, 12. Forte hic deest καὶ ante πλάτους ἔνεκα; vel potius legendum φέρον pro φέρειν, ut referatur ad Θεμιστοκλέους τείχος.

Pag. 510, 21. Contra Photius in Bibliotheca art. 69. p. 104. nescire se dicit, cur Hesychius Illustris, qui in sexto suae καθολικῆς ιστορίας libro Anastasii gesta narraverat, eum multis aliis clementia et benignitate praestitisse scripserit: ὃν οὗτος ὁ συγγραφεὺς πρῶτῳ τε καὶ ἡμερότῳ, οὐκ οἶδ' ὅπως, πολλῶν ἀποσεμνύνει διενεργεῖν; quod quidem Chrysargyro sublato tribuendum suspicatur Andreas Schottus.

Pag. 511, 15. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 320. Aliam sapientissimam Anastasii legem vide *ibidem* p. 321. V. et Malalam in Chronogr. p. 42. ed. Venet.

Pag. 511, 15. Hinc Eudocia in sua Epist. nuncupatoria p. 11. nostrae ed.: φιλεῖ τὸ ὑπήκοον φύσει τῆ τοῦ ἡγεμόνος γνώμη διατιῦσθαι, αἰεὶ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐπὶ σκοποῦ, στοχαζόμενον.

Pag. 511, 17. Scilicet Ariadnam, Zenonis Imperatoris, cui successit Anastasius, viduam. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 317. sq. At idem *ibidem* Anastasii filium memorat, qui occisus est in seditione; ex concubina, ἀπὸ παλλακῆς, inquit Theophan. p. 126., natus erat ante huius Principis matrimonium; qui cum Ariadnam duxit, dicitur a Cedreno p. 357. et Theophane p. 117. οὐ πρότερον γαμετῆ συνοικήσας, id est, qui nondum habebat legitimam coniugem.

Pag. 511, 21. Male in Cod. τοσοῦτον.

Dexippus, Eunapius etc.

610 VILLOISONIS NOTAE IN PROC. PANEGYR.

Pag. 511, 22. Hoc, ut multa alia, sic e suo praeceptore Procopio imitando expressit Choricus in Declamatione avari patris, filio post rem fortiter gestam virginem amatam praemii loco petenti contradicentis: ἀτοπον ἐτέρων κρατοῦντα, μόνον μὴ κρατεῖν ἑαυτοῦ.

Pag. 512, 2. In Cod. δὲ per compendium.

Pag. 512, 4. In Cod. ἡμῖν, quod indicat variantem lectionem ὑμῖν.

Pag. 44 Pag. 513, 5. Forte οἰκτροῖς.

Pag. 513, 6. Forte μετὰ ταῦτα.

Pag. 513, 11. Hic mallet ἀπήλλαξας.

Pag. 513, 14. Lege σεμνόν, quod refertur ad φρονοῦντες: ut supra: Ἀύσανδρος εἰ καὶ Σπαρτιάτης ἦν, καὶ σεμνόν ἐφρόνει.

Pag. 514, 10. Male in Cod. πρῶν.

Pag. 514, 15. κρείττονος. Supra humanam naturam positae, divinae. Passim τὸ κρείττον pro numine dicitur.

Pag. 514, 16. In Cod. ἄλλος.

Pag. 514, 18. τοσοῦτον. Hoc tantum de hoc teneo.

Pag. 515, 8. Male in Cod. ὄρων.

Pag. 45 Pag. 515, 19. Sic et Choricus in fine orationis funebris, qua Mariam, Marciani, episcopi Gazae, matrem, celebravit, inscriptionem apposuit.

Pag. 46 Hactenus Oratio Procopii in laudem Anastasii, quem depingit Cl. le Beau T. VIII. p. 311. — 314. Vide et Collectanea Constantini a Valesio edita p. 853. et Suidam, qui haec in vocem Ἀναστάσιος descripsit; ab his enim hoc de Anastasio iudicium mutuatus est Cl. le Beau. Cf. idem p. 316. Procopius in Historia Arcana c. XIX. p. 57. eum ter centum et viginti millia librarum auri rudis necdum signati in imperiali aerario reliquisse affirmat. Cf. Cl. le Beau Tom. IX. pag. 12 — 13.

I N D E X
HOMINUM ET RERUM,
QUAE HOC VOLUMINE COMMEMORANTUR.

Littera C. Candidum significat, D. Dexippum, E. Eunapium, Ma. Malchum, Me. Menandrum, N. Nonnosum, O. Olympiodorum, Pe. Petrum, Pr. Priscum, Prisc. Priscianum, Proc. Procopium, Pro. Prooemium Eclogarii, Th. Theophanem.

- A**basgi, socii Armeniorum Th. 486, 5.
Abires (leg. Sabires) Me. 318, 5.
Abrames, Nonnosi pater, legatus ad Alamundarum Saracenum N. 478, 9.
Abrogastes, dux Francorum sub Theodosio Magno E. 111, 21. (Idem a Zosimo IV. p. 275. Abrogastes nominatur.)
Abundantius, vir consularis, ab Eutropio eunucho oppressus E. 87, 20.
Acacius, episcopus Byzantii, a Basilisco vexatus Ma. 274, 18.
Acacius, rhetor sub Iuliano E. 108, 10.
Acatiri Hunni a Saraguris victi Pr. 158, 13. 161, 12.
Acatzires, gens Scythica, Hunnis subiecta (f. iidem cum Acatiris) Pr. 181, 13. 182, 10. 191, 8. 197, 11.
Accaga, nomen Scythicae regionis Me. 399, 5.
Acromitae Athenis praefecti sophistarum vocabantur O. 461, 19.
Adames, procurator domus Crecae, Attilae uxoris Pr. 207, 7.
Adamantius, Viviani fil., patricius, legatus missus a Zenone Imp. ad Theuderichum, Valamiri fil. Ma. 247, 6. 248, 3. 249, 2. eius iter 251, 8. 252, 1. cum Theudericho colloquitur 253, 13. 254, 10. post Sabiniani victoriam a Zenone revocatur 258, 6. 11.
Adaulphus, Alarichi successor O. 450, 13. Sarum vincit et occidit 455, 1. cum Honorio Imp. in gratiam redit 455, 20. Placidiam in matrimonium petit 456, 9. 457, 1. inter obsidionem Massiliae vulneratur 456, 19. nuptiae eius cum Placidia 458, 2. interficitur 459, 3. liberi eius a Singericho occisi 459, 15.

- Adrianopolis** Pr. 210, 15. Ma. 265, 3.
Adulis, portus Aethiopiae N. 480, 17.
Aedium regiarum Attilae descriptio Pr. 197, 13. sqq.
Aedoingus, Gothus, domesticus, Verinae familiaris Ma. 248, 9.
Aeëtis regia in Phasi opp. Me. 344, 6.
Aegidius, magister militum in Gallia, Italiae bellum minatur Pr. 156, 17.
Aegyptius medicus Cambysam contra patriam incitat Pro. 7, 11.
Aelianus Syedrius (*ἔξ Συδρών*), dux copiarum sub Valente Imp. E. 101, 6.
Aelius Bassus, Pannoniae praefectus sub Marco Imp. Pe. 124, 6.
Aethiopes, Romanorum socii, a Chosroë infestati N. 485, 8.
Aethiopiae inter Adulin et Auximin tempestatis vicissitudines mirae N. 481, 3.
Aethiopicae gentes bellum minantur sub Theodosio Min. Pr. 146, 16.
Aëtius foedus pangit cum Attila Pr. 147, 1. in discordia Francorum auxilio vocatur 152, 13. Constantium ad Attilam mittit scribas munere functurum 176, 19. 208, 10. Silvanum contra Attilam tuetur 186, 21. 206, 3.
Agathias continuatur a Menandro Me. 439, 20.
Agasilas, rex Spartanorum, cum Anastasio comparatus Proc. 513, 14.
Agintheus, dux Romanorum in Illyrico sub Theodosio Min. Pr. 172, 5.
Alamanni ab Aureliano victi D. 17, 17. a Iuliano E. 109, 1.
Alamundarus senior, regulus Saracenorum: legatus ad eum Abrames, Nonnosi pater N. 478, 10. iunior ab Ambro bello petitus Me. 295, 14.
Alani, socii Romanorum Me. 281, 2. 317, 19. a Turcis devicti 401, 19.
Alania Me. 301, 16. 18.
Alarichus Romam captam devastat O. 449, 1. morbo decedit 450, 12.
Albani a Romanis sedibus suis exciti Me. 394, 4.
Albania a Romanis invasa Me. 317, 16. 393, 20.
Albinus, praefectus Romae, quum a Gothis expugnatur O. 458, 15.
Alboinus, rex Longobardorum, Avarum auxilium contra Gepidas quaerit Me. 303, 7.
Alexander Macedo D. 33, 14. E. 71, 12. Proc. 501, 3.
Alexander Severus Marciani filiam ducit D. 36, 16.
Alexander, Placidiae iunioris tutor, legatus missus ab Honoricho, Vandalorum rege, ad Zenonem Imp. Me. 239, 7. comes privatarum rerum ab Imperatore creatus 240, 8.
Alexandriae seditio a Floro, praefecto Aegypti, repressa Pr. 223, 2. pharus ab Anastasio restitutus Proc. 509, 12.
Alexandrinorum obsceni mores E. 94, 3. 95, 3.
Allobichus Gothus Eusebium occidit O. 452, 9. ipse occiditur 452, 18.
Ambrus, Alamundari filius, rex Saracenorum, legatos mittit ad Iustinum Imp. Me. 292, 4. 294, 15. Alamundarum incursionibus vexat 295, 4. a Romanis tributum poscit 358, 16. 369, 9. (sed hic non idem cum superiore esse videtur.)
Ambrus, Saracenus, Caisi regis frater N. 479, 21.
Ameritae, gens Aethiopica N. 479, 11.
Amilzuri, gens barbara, in Romanorum tutelam confugiunt Pr. 166, 1.
Ammigus Francus bellum contra Romanos renovat Me. 345, 17.
Ammon, geometra sub Honorio Imp. O. 469, 21.
Amorcesus, Nocalius, ex Persia profugus, regnum sibi condit

- inter Saracenos Arabas Ma. 232, 5. vocatus a Leone Byzantium venit 233, 7. multis muneribus ornatus in regnum redit 233, 21.
- Anagacus, dux Utigurorum Me. 399, 7. dux Turcorum (fort. non diversus a praecedente) Me. 404, 8.
- Anacastes, legatus Turcorum Me. 398, 9.
- Anastasio Imp. origo Proc. 491, 17. episcopus Antiochiae candidatus 493, 1. 8. eius renuntiatio 495, 13. beneficia erga imperium Rom. 497, 3. sqq. Prisc. v. 184—253. effigies Byzantii exposita 490, 8. genus ducit a Pompeio Prisc. v. 11. Deo dilectus periculoque ereptus v. 273.
- Anatolius, legatus Romanorum ad Attilam Pr. 142, 2. 144, 20. 175, 9. 178, 12. 202, 14. iterum 213, 2. 19.
- Andigan, Persa, legatus Hormisdas Me. 417, 22. 418, 15. 419, 7. 420, 7. dolus eius 421, 8. sqq.
- Anolinus, praefectus praetorii sub Maximino, occisus D. 36, 27.
- Antae ab Avaribus eversi Me. 284, 5. 285, 2.
- Anthemius, Imp. Occidentis Pr. 221, 15. Ma. 236, 11.
- Anthimus, medicus, ob communicata cum Theudericho consilia ad supplicium vocatus Ma. 238, 19.
- Antiochia a Persis capta Me. 347, 20. 423, 7.
- Antiochus praepositus et patricius sub Theodosio Min. Ma. 227, 13.
- Antoninus Heliogabalus D. 36, 20.
- Apamea, a Persis oppugnata Me. 423, 6.
- Apatures, nomen corruptum gentis alicuius Me. 398, 20.
- Apharban, Narsaci legatus ad Galerium Caes. Pe. 126, 18. inter nobiles in aula regia 135, 5.
- Aphumon, castellum Armeniae in confinis Romanorum et Persarum Me. 410, 3. 415, 8.
- Apollonius, legatus ad Attilam a Theodosio Pr. 215, 5. 9. 16. infectis rebus revertitur 216, 2.
- Apsich, legatus Avarum ad Romanos Me. 311, 21. mox dux in bello adversus eosdem 424, 4.
- Apsilia regio Me. 302, 13.
- Aquileia a Maximino obsessa D. 36, 33. 37, 26.
- Aquitani Constantini partes adversus Honorium Imp. sequuntur O. 451, 12.
- Arabes scenitae, quos Saracenos appellant Ma. 231, 3. ab Anastasio repressi Proc. 497, 2. Prisc. v. 255.
- Arabessi, populus Armeniae Me. 395, 16.
- Arabianus historicus D. 37, 12.
- Aral lacus (*λίμνη ἀπλετος καὶ εὐρεία*) Me. 300, 14.
- Arbazacius, Isaurus, sub Arcadii imperio, Harpazacius ludibrio dictus E. 117, 15.
- Arbitio, a consiliis Valentis Imp. E. 73, 20. (v. Gibbon. c. 25.)
- Arcadiopolis a Gothis capta Ma. 234, 17. 262, 8.
- Archapetus, praefectus praetorio Narsaci, regis Persarum Pe. 135, 5.
- Ardaburius, Asparis pater Pr. 225, 5.
- Ardaburius, Asparis filius, dux Romanorum sub Marciano Imp., bellum gerit cum Saracenis Pr. 153, 12. 227, 17. Placidiam in Italiam revertentem comitatur O. 471, 3. C. 472, 6.
- Arclate opp. O. 453, 21.
- Areobindus, dux Romanorum sub Theodosio Min. Pr. 211, 6.
- Argibolus, dux Gothorum, cum Gaina coniunctus contra Romanos rebellis E. 92, 2. (idem, qui Tribigildus apud Zosimum I, 304—312.)
- Ariadne, Leonis filia, Zenonis uxor C. 474, 9. postea Anastasio nupta Proc. 511, 16. Prisc. v. 301.
- Aristoteles citatur E. 47, 10.

- Armatus** s. **Armatius**, Plinthae fil., dux Romanorum sub Theodosio Min., in Africa moritur Pr. 214, 17. 21.
Armatus, Basilisci propinquus, uxoris eius, Zenonidis, amator, vanitate et superbia plenus Ma. 272, 17. C 475, 3. a Zenone supplicio affectus 475, 18. v. Harmatius.
Armenii a Persis ad Romanos deficiunt Th. 485, 13.
Arreston, pagus (in Sophene?) Me. 393, 7.
Arrianus historiae Augustae scriptor D. 36, 30. 36. (idem, ut videtur, qui Arabianus.)
Arsilas, dux Turcorum Me. 399, 12.
Artabanus, rex Parthorum, Tiridatem expellit Pe. 122, 7.
Artemidorus, legatus Zenonis ad Theuderichum, Valamiri fil. Ma. 246, 1.
Arzanene provincia, Romano imperio adiuncta Pe. 135, 10. sub Persarum ditone Me. 329, 19. 410, 4. 415, 7. 419, 2.
Ascalon, Syriae urbs E. 115, 21.
Asclepius, procurator bonorum Constantii et Placidiae O. 453, 9.
Asdingi, regium Vandalorum genus D. 38, 8.
Asiaticae calamitates sub Arcadii imperio (*αι Ασιαται συμφοραι*) E. 96, 6.
Asimuntum, castellum Thraciae in Illyrici confiniis Pr. 143, 21. eius incolae fortiter contra Hunnos rem gerunt 144, 2. Hunnos captivos trucidant 145, 7. paucos superstites petenti Attilae remittunt 145, 16.
Asini sub imperio Theodosii Mai. magno pretio habentur E. 83, 11.
Aspar senior cum patre Placidiam sequitur O. 471, 4. iunior praefectus copiarum sub Theodosio Min. 211, 6. 225, 5. 226, 15. sub Leone Imp. Pr. 160, 15. 163, 14. 164, 10. 228, 5. Leonem ad imperium occupandum adiuvat C. 472, 5. 473, 15.
Theuderichum, Triarii fil., honorum suorum heredem instituit Ma. 234, 9.
Asprudius, fluvius Mediae Pe. 134, 21.
Assyrius, h. e. Persicus Me. 360, 22.
Asterius notarius (*ἀστρυραρεὺς*) captus et a Chosroë interfectus Me. 319, 20.
Astingi, h. e. Vandali (v. Asdingi) P. 124, 14.
Athenais v. Eudocia.
Athenis grammaticorum schola floret Ma. 270, 16. schola sophistarum O. 461, 5.
Athroëlon, castellum in confiniis Romani et Persici imperii, ubi legati conveniunt Me. 320, 8.
Attacam, puer regius gentis Hunnicæ, ab Attila supplicio affectus Pr. 168, 22.
Attalus ab Alaricho Imperator Occidentis renuntiatus O. 449, 6. 451, 18. ab eodem destitutus 452, 13. in exilium pulsus 452, 17.
Attila, post Ruæ mortem rex Hunnorum Pr. 167, 15. Theodosio Minori bellum minatur 141, 9. in fines imperii Romani irrumpit 148, 20. magnis tributis extortis pacem facit 142, 2. 169, 2. postea quoque minaces mittit legationes ad Theodosium 145, 23. Edeconem mittit de tradendis captivis 146, 20. Istrum traicere parat 173, 4. Honoriam in matrimonium petit 151, 3. 14. bellam parat cum imperio Occidentali 152, 5. Francos aggreditur 152, 10. a maiore natu puerorum regiorum apud Francos auxilio vocatus 152, 12. Italiam vastat 153, 8. eius tentoria 173, 17. 178, 2. Escami filiam, uxorem ducit 183, 2. regius eius vicus 187, 14. 224, 9. solennis in regiam suam introitus 188, 9. eius ius dicendi ratio 198, 12. Romani ducis dignitatem et stipendia accipit 201, 6. eius coenae descriptio, ad quam Maximianus et Priscus vocantur

- 203, 1. moderatio eius in cibo et vestitu 204, 18. adhortatione suorum ab invadendis Romanorum finibus deterretur 224, 30.
- Attilae filii in patris coena accubant Pr. 203, 18. pacem et foedus petunt a Leone Imp. 160, 20.
- Attilas, fluvius (Volga, Ethel) Me. 301, 3.
- Attisas fl. (Athesis) Me. 345, 18.
- Aue, in Aethiopia (aut ipse mons Taranta aut locus illi appositus. N.) N. 480, 20. 481, 4.
- Augustulus, Orestis fil. (perperam ab eclogario pro Odoacro nominatus) Ma. 235, 12. Imperator factus C. 475, 4.
- Ausonica lingua (Romana rustica) Pr. 190, 9. 206, 8. 17.
- Ausoriani, gens Africae, cum Romanis bella gerunt Pr. 214, 20.
- Auxiliarium copiarum praefectus (ὁ ἡγεμὼν τῶν ξενικῶν στρατοπέδων) D. 20, 18.
- Auxumis, Aethiopiae metropolis N. 479, 12.
- Avaes, scilicet suis eieci, ipsi Sabires expellunt Pr. 158, 5. Romanorum amicitiam petunt Me. 282, 1. 3. societate cum Romanis inita, Utiguros et alias Hunnicas gentes invadunt 284, 3. 7. Antarum legatum interficiunt 286, 16. legatos mittunt ad Iustinum Imp. tributum petiuros 288, 23. qui infecta re revertuntur 290, 1. pars eorum Turcis subiecta 299, 12. foedus componunt cum Francis 302, 21. iterum tributum poscunt a Romanis 310, 16. victo Tiberio, duce Rom., pacem a Iustino impetrant 313, 4. legatos mittunt ad Tiberium Caesarem 336, 18. legatus eorum rediens a Sclavinis occiditur 338, 9. magna eorum multitudo in fines Romanos contra Sclavinos advocatur 405, 15. 406, 1. sub Tiberio Imp. bellum renovant 424, 1.
- Avito imperante Vandali Italiam vastant Pr. 216, 4. idem Ricimerum contra Genserichum in Siciliam mittit 217, 6.
- Azarephthus (?), octingenti eius equi albi Me. 435, 10.
- Badiana, provincia Armeniae Me. 395, 9.
- Badomarius, princeps Germanorum E. 45, 10.
- Baianus, chaganus Avarum, Romanis infestus Me. 286, 18. a Sigisberto Franco auxilium implorat 302, 21. ipse ab Alboino Longobardo auxilio vocatus 303, 10. 304, 8. legatos Romanorum in vincula coniecit 305, 17. de Sirmio tradendo agit cum Romanis 306, 1. reiecta conditione Cotriguros in fines Romanorum immittit 310, 4. foedus ictum statim violat 332, 8. Saum fl. traicere conatur 333, 11. iurcurando ad pacem servandam sese obstringit 335, 10. Sirmium sibi tradi postulat 340, 2. Targitium Byzantium mittit 385, 10. cum Theognide, duce Rom., iterum de Sirmio tradendo agit 341, 3. frustra 342, 6. Sirmium in deditionem accipit 425, 2. eius uxor 425, 10.
- Balaam, oppidum Cidaritarum Hunnorum, a Persis captum Pr. 165, 17.
- Balamirus v. Valamir.
- Balbinus Imp. D. 36, 25. 31. 37, 8. 12. 15. 21.
- Ballomarius, rex Marcomannorum, legatus missus ad Romanos Pe. 124, 7.
- Balnea Antonianae (sic iam tum dictae pro Antonianis) O. 469, 17. Diocletianae 20.
- Baramaanes, nomen Miranis, Persarum ducis Th. 486, 4.
- Barcellona (Barcino) opp., ubi Adaulphi filius sepelitur O. 459, 3.
- Bargus ab Eutropio eunucho insidiis circumventus E. 86, 20. sqq.
- Basich, dux Scytharum (Hunnorum), Persas aggreditur Pr. 200, 2.
- Basiliscus, Verinae frater, a Leone

- Imp. dux exercituum creatus Pr. 162, 17. Ma. 274, 12. C. 474, 11. post expulsum Zenonem Imperator renuntiatus C. 475, 2. a Zenone reverso expellitur Ma. 235, 13. a Theudericho, Triarii f., ad imperium occupandum adiutus 238, §. ab episcopis pecuniam exigit 274, 16. eius mores 274, 14. avaritia 275, 1. ab Armato expulsus et interfectus C. 476, 1.
- Basiliscus**, Armati filius, Caesar factus C. 475, 17.
- Baudo Francus** E. 112, 1.
- Belleridas**, Sari domesticus, ab Honorio interfectus O. 455, 6.
- Berichus**, vir nobilis inter Hunnos Pr. 203, 15. ab Attila legatus Byzantium missus 209, 14. comes Romanorum legatorum 210, 4. Maximinum apud Theodosium Imp. calumniatur 211, 3.
- Betharmais** opp. in Perside Me. 365, 8.
- Bigilas v. Vigilans**.
- Binganes Persa**, praefectus Chloमारouis castelli Me. 329, 17. 330, 7.
- Blachernae**, regio Byzantii C. 475, 18.
- Bledas**, rex Hunnorum cum Attila Pr. 169, 2. 186, 5. 206, 1. una eius uxorum legatos Romanos hospitio excipit 184, 11. Zerconem Maurum secum ducit 225, 9. eius mors 226, 13.
- Bledas**, Arianorum episcopus, legatus missus a Marciano Imp. ad Genserichum Pr. 216, 13.
- Blemmyes**, gens Aethiopiae supra Aegyptum, de pace agunt cum Maximino Pr. 153, 16. post eius mortem bellum renovant 154, 22. ad eos Olympiodorus proficiscitur 466, 1.
- Bochanus**, dux Turcorum sub Turxantho Me. 404, 8.
- Boisci**, gens barbara, sub Romanorum tutelam confugiunt Pr. 166, 2.
- Bombyces** a Persa quodam Byzantium translati Th. 484, 13.
- Bonifacius**, Africae praefectus, Placidiae fides O. 468, 3. eius laudes 468, 14.
- Bonifacius** (fortasse idem) Adaulphum in oppugnatione Massiliae vulnerat O. 456, 19.
- Bononia**, opp. Galliae (Boulogne) O. 451, 10.
- Bonus** (*Bῶνος*, Agath. 54, 9. *Bῶνος*), dux domesticarum copiarum sub Iustiniano Me. 286, 7. 389, 2. Sirmium contra Avares defendit 306, 10. vulneratus 306, 14. Baiani legatis respondet 307, 12. 312, 18.
- Bosporus**, urbs a Turcis oppugnata Me. 404, 8. capta 404, 10.
- Buccellarii**, genus militum sub Honorio O. 449, 23. 450, 16. (dicti a buccellato h. e. pane bis cocto.)
- Bunus**, comes rei privatae Imperatoris sub Iustiniano (*δ προεστὴς τῆς αὐτοῦ* (l. τοῦ) *βασιλέως περιουσίας*) Me. 345, 20.
- Busalbus**, profugus ad Theuderichum, Triarii fil., a Zenone expositur Ma. 260, 5. a Theudericho non traditur 260, 12.
- Byzantium** fide Christiana insigne Ma. 271, 1.
- Byzantini** urbis defensionem contra Theuderichum, Val. fil., acriter parant Ma. 242, 3. mox a Zenone avocantur 243, 1.
- Caesareae** portus ab Anastasio Imp. reffectus Proc. 509, 1.
- Caisus**, Arethae filius, regulus Saracenorum N. 478, 6. Byzantium venit 479, 19. Palaestinae regimen a Iustiniano accipit 479, 22.
- Calandio**, a Zenone Imp. Antiochiam missus C. 476, 5.
- Cambozes**, Ambri frater, Saracenus Me. 295, 14.
- Camus**, potio, quam Hunni ex hordeo conficiunt Pr. 183, 14.
- Candavia**, montes Epiri Ma. 256, 14.
- Candich**, legatus Avarum ad Iustinianum Me. 282, 8.
- Candidianus**, Adaulphi amicus O. 457, 22. 471, 4.

- Candidus, Isaurus, historicus 472, 1.
- Candidus, dux Romanorum, Oblos et Longobardos repellit Pe. 124, 3.
- Cardueni, Romano imperio subiecti Pe. 135, 10.
- Carini Imp. crudelitas E. 99, 19.
- Carpi bella gerunt cum Moesis D. 37, 19. stipendia petentes a Romanis sub Alexandro Severo a Menophilo, Moesiae praefecto, spe frustrantur Pe. 124, 16.
- Carpileo, Aëtii filius, obses apud Hunnos Pr. 179, 5.
- Carsus, castellum Thraciae Pr. 168, 22.
- Casia et Carbonaria, insulae In Istro fl., in quibus Baianus et Theognis conveniunt Me. 341, 1.
- Caspiae pylae Pr. 159, 8. 161, 14. Me. 359, 22.
- Catulphus, Ephthalita, gentem suam Turcis prodit Me. 296, 11. ad Persas profugus 296, 14. in Chosrois consilio plurimum valet 297, 4. eius facete dictum 427, 17.
- Celagastus Anta Me. 284, 9.
- Cercio a Charietone in Iuliani partes traductus E. 65, 9.
- Cermichiones v. Kerm.
- Chaganus Avarum Me. 284, 17. 336, 19. v. Baianus.
- Chamavi, gens Germanica, a Iuliano victi E. 41, 2. comaeatus e Britannia ad Romanos missos prohibere possunt 42, 3.
- Charato, Hunnorum rex O. 455, 14.
- Charietto Iuliani partibus adhaerens E. 65, 5. 106, 18.
- Chelchal, natione Hunnus, sub Aspare dux Romanorum Pr. 163, 13. 164, 7.
- Cherchis, gens Barbara, ex qua serva a Dizabulo Zemarcho dono oblata Me. 383, 19. (Kirgisii.)
- Cherson, urbs a Turcis oppugnata Me. 337, 16. 398, 14.
- Chersonesus: pugna ibi inter Romanos et Hunnos commissa Pr. 142, 1.
- Chindenl, populus Saracenorum N. 479, 2.
- Chiris, opp. Blemmyarum O. 466, 9.
- Chliatae s. Choliatae, gens Turcis subiecta, legatos mittit ad Romanos Me. 300, 12. 383, 16. 385, 9.
- Chlomaron, castellum in Arzanehe prov., a Romanis obsessum Me. 329, 14.
- Chorutzon, castellum in faucibus Caucasi Me. 359, 21.
- Chosroës, rex Persarum Me. 290, 22. Sogdaitarum preces repudiatur 296, 10. Turcorum societatem recusat 297, 4. ad Iustinum Imp. mittit, qui tributum poscant 313, 16. Iacobum legatum de pace Byzantium mittit 316, 7. titulus eius 353, 13. in Armeniam incursionem facit 393, 13. 394, 14. Pherogadthem Byzantium mittit 410, 9. eius mors 411, 21.
- Christi natalitia Me. 364, 21.
- Christiani quomodo a Persis tractandi sint Me. 363, 18.
- Chrysaphius, eunuchus, spatharius Theodosii Min. Pr. 147, 21. Edeconem ad interimendum Attilam corrumpere studet 149, 1. 169, 11. fraude detecta ab Attila ad poenam poscitur 150, 21. idem a Zenone graviter accusatur 150, 23. 212, 21. Attilam placat 213, 2. a Pulcheria ad supplicium vocatur 227, 11.
- Chrysargyri vectigal ab Anastasio sublatum Proc. 504, 5. Prisc. v. 149.
- Cidaritae, gens Hunnica Pr. 159, 15. Persarum fines infestant 161, 18. a Persis vincuntur 165, 17. 217, 20. 219, 22.
- Citharizon, castellum in confiniis Persarum et Romanorum Me. 329, 11.
- Claudius Gothicus, Imp. non occisus D. 38, 3. in eius regno desinit Dexippi historia Chronica E. 57, 14.
- Claudius, dux Romanorum, quaestor Gothici stipendii a Zenone constitutus (ὁ τοῦ Ἰορδάνου ταυλας) Ma. 253, 11.

- Clazomenii legatos mittunt ad Julianum Imp. E. 46, 9.
- Cochus (?) sagitta interfectus Me. 441, 3.
- Coeranus Aegyptius a Festo occisus E. 110, 11.
- Colchi cum Romanis sub Marciano bellantur Pr. 217, 8.
- Colchis frustra a Persis invasa M. 344, 1.
- Comentiolus, legatus Iustini ad Chosroën N. 483, 12.
- Comicus nescio quis citatur E. 98, 12. (*ἀρχαῖος ἀνδρὸς δημόσια τὰ πρᾶγματα.*)
- Comitas, legatus Romanus ab Avaribus in vincula coniectus Me. 305, 17.
- Conimundus, rex Gepidarum, a Longobardis bello petitus Me. 303, 8. auxilii petendi causa ad Iustinum mittit 304, 19. perfidus et periurus 305, 4.
- Constans Imp. a Magnentio occisus Pe. 130, 20.
- Constans, Constantini fil., Caesar renuntiatus O. 451, 16. cum patre victus et interfectus 453, 12.
- Constantia, opp. ad Istrum situm Pr. 167, 22.
- Constantia, Constantii soror, a Magnentio in matrimonium petita Pe. 130, 3.
- Constantina, urbs Mesopotamiae Me. 319, 15. 421, 2. 423, 19.
- Constantinopolis a Gothis infestata E. 52, 11. incendium urbis sub Leone Pr. 160, 6. C. 473, 15.
- Constantinopolis, castellum, quo victus Zeno confugit Ma. 276, 20. 277, 4.
- Constantiolus, ex Pannonia oriundus, in aula Attilae versatur Pr. 198, 20. 200, 23. imminetia ab Attila Romano imperio pericula praesagit 201, 9.
- Constantinus Imp. legatos accipit a Licinio Pe. 128, 20. 129, 3.
- Constantinus, in Britannia Imperator renuntiatus contra Honorium O. 450, 7. 451, 7. Ravennam exercitum ducit 452, 21. devincitur 453, 12. captus et cum filiis supplicio affectus 454, 6.
- Constantinus Porphyrogenitus librorum collectiones instituit Pro. 4, 14.
- Constantius Imp. patri Constantino similis E. 61, 21. Gallos contra Julianum incitat 62, 4. ei insidias struit 65, 21. 66, 2. Magnentii et Vetranionis legatos in vincula conicit Pe. 129, 20. 131, 8.
- Constantius, Placidiae coniux O. 464, 5. eius origo 467, 1. mores 457, 14. Olympium occidit 450, 6. ab Honorio in societatem imperii adscitus 464, 17. paulo post moritur 465, 6.
- Constantius patricius et ter praefectus, Leonis ad Persas legatus Pr. 160, 3. Edessae moratur 219, 14. 18.
- Constantius Gallus, Attilae scriba Pr. 186, 3. ab Attila proditionis causa supplicio affectus 186, 17.
- Constantius Italus, item Attilae scriba (*ὑπογραφεύς*), ab Aëtio illi commendatus Pr. 151, 2. 176, 18. 185, 5. 186, 11. 208, 9. Attila petente Theodosius Imp. Saturnini filiam illi despondet 151, 2. 208, 9. ipse, praerepta sibi sponsa, Attilam ad ultionem incitat 209, 3. Chrysaphius aliam illi pollicetur opulentam uxorem 213, 13. Harmatii viduam uxorem ducit 214, 23.
- Copen, fluvius (Kuma) Me. 301, 5. 12.
- Cotragegus Avars contra Antas instigat Me. 284, 14.
- Cotriguri (s. Contriguri) Hunni Thraciam vastant Me. 344, 16. a Baiano in Dalmatiam immissi Me. 310, 4. eius subditi, quibus quondam Iustinianus stipendium pendebat 385, 19. 386, 14.
- Cotys, Mithridatis, regis Iberorum, frater, legatus ad Claudium missus Pe. 122, 14.

- Craterus, princeps (*πρωτεύων*)
Ascalonitarum E. 115, 22.
- Creca (s. Rhekan), uxor Attilae,
ex qua tres filios suscepit Pr.
197, 9. 19. legatos Romanos
convivio excipit 207, 17.
- Ctesiphon a Iuliano obsessa E.
68, 16. 108, 15.
- Cunchas, rex Hunnorum Cidari-
tarum, a Persarum rege deci-
pitur, pro sorore eius alia mu-
liere in matrimonium accepta
Pr. 220, 8. fraude detecta bel-
lum renovat 220, 23.
- Curidachus, princeps Acazirorum,
Attilam auxilio vocat Pr. 181,
20.
- Curzich, dux Scytharum (Hunno-
rum), Persas aggreditur Pr.
202, 2.
- Cursus dux Rom. in Asia Me.
393, 17.
- Cyllenius: Iuliani epistola ad eum
missa E. 67, 3.
- Cyrus, fluvius Me. 394, 5.
- Cyrus, Persarum rex, cum Ana-
stasio comparatus Proc. 512,
17.
- Dacica bella sub Domitiano et
Traiano Pe. 122, 18. 123, 10.
- Dagaues, socii Persarum Th. 486,
6.
- Dagistheus Gothus, obses missus
ad Adamantium Ma. 252, 8.
- Daich fluvius (Iaik) Me. 301, 3.
- Dalmatia Ma. 256, 5. a Cotri-
guris vastata Me. 310, 6. 340,
23. ab Avaribus infestata 424,
2.
- Damascus: bellum Saracenorum
prope hanc urbem Pr. 153, 13.
- Damianus, dux Rom. Me. 313, 2.
- Damnatorum cum bestiis pugnae
ab Anastasio abolitae Proc. 506,
22. Prisc. v. 223.
- Danapris fluvius Me. 401, 13.
- Daniel, eunuchus sub Basilisco
Me. 273, 6.
- Daras, oppidum munitissimum
in confiniis Romanorum et Per-
sarum Me. 319, 17. 320, 2.
346, 13. a Chosroë expugnatum
Tiberius pro reddenda Persar-
menia poscit 324, 3. 360, 18.
361, 16.
- Dardania a Zenove Theuderico
habitanda oblata Ma. 255,
5.
- Darina regio (*ἡ Δαρεινή*) Me. 302,
7.
- Daurentius s. Dauritas, dux Scla-
vinorum Me. 406, 6. 8.
- Decebalus, rex Dacorum, legatos
mittit ad Domitianum Pe. 122,
18. ad Traianum 123, 3. 10.
- Decius Imp. in Thracia versatur
D. 22, 8.
- Dengizich, Attilae f., bellum cum
Leone Imp. parat Pr. 161, 8.
exercitum ad Istrum ducit 162,
5.
- Dexippi Atheniensis oratio ad
cives post obsidionem ex urbe
elapsos 26, 6. 29, 11.
- Dilmains (Dilemitae), Persarum
socii Th. 486, 7.
- Diocletianus Imp. E. 106, 15.
Nisibi Galerium convenit, unde
legatos mittunt ad Narsaeum
Pe. 134, 15.
- Dionysius a Marciano Imp. lega-
tus missus ad Colchos Pr. 155,
20. cum Gobaze revertitur 160,
7.
- Dionysius, genere Thrax, dux Rom.
consulari dignitate sub Theo-
dosio Min. Pr. 167, 8.
- Ditatus, (dub.) dux Romanorum
in Suania Me. 356, 18.
- Dizabulus (s. Dilzibulus 399. 21.,
Silzibulus in Excc. de Sentent.
427, 5, Silxibulus ap. Suidam
442, 18.), supremus princeps
Turcorum Me. 296, 1. 299, 2.
bis legationem mittit ad Persas
296, 2. 297, 22. legatis suis ve-
neno necatis, Persas odio per-
sequitur 297, 18. legatos mit-
tit ad Romanos de serico ven-
dendo 298, 6. legatos Iustini
excipit 381, 17. eius tentorium
382, 12. 19. 383, 5. bella
gerit cum Avaribus 427, 5. cum
Ephthalitis 427, 15.
- Domestici in aula Byzantina Ma.
240, 17. 248, 11.
- Domitianus Imp. de pace agit cum
Deceballo Pe. 122, 19.
- Donatus Hunnus, dolo interem-
ptus O. 455, 13.

- Draus fl. Mc. 304, 22.
 Drecon s. Drenconfluv. Pr. 183, 6.
 213, 26. idem 224, 6. Dricca nominatur.
- Dubium, opp. Armeniae Me. 435, 22. idem Dubius Th. 485, 17.
- Dubius Gothus Adaulphum interficit O. 459, 6.
- Ectag, aureus mons, (sed Ak dag montem album significat. N.) Me. 381, 13. idem ut videtur cum monte.
- Ectel Me. 404, 4.
- Edecon, Attilae a consiliis, legatus ad Theodosium Min. de tradendis captivis Pr. 146, 20. 148, 10. fides eius a Chrysa-phio tentatur 149, 1. 169, 11. nefarii consilii conscius ad Attilam cum Maximino revertitur 170, 15. insignis eius dignitas 171, 16. insidiarum consilium ad Attilam defert 175, 15.
- Edessa, urbs Mesopotamiae Pr. 219, 15.
- Elesbaas, rex Auxumitarum N. 479, 10.
- Eleutheropolis, opp. Palaestinae E. 115, 15.
- Elpidia, Placidiae nutrix O. 467, 17.
- Epaminondae egregie dictum E. 68, 16.
- Ephthalanus, rex Ephthalitarum, Perozem vincit Th. 484, 23.
- Ephthalitae, olim Sogdaitarum domini Me. 295, 21. mox Turcis subiecti 299, 3. eorum vitae descriptio 299, 6. a Persis victi 354, 20. a Turcis victi Th. 485, 3.
- Epidamius (Dyrrhachium) vi capta (a Gothis, ut videtur) D. 36, 6. a Theudericho petitur Ma. 248, 7. 14. a Sidimundo prodita 248, 19. 249, 7. a Theudericho capitur 251, 1. Anastasii Imp. patria Proc. 491, 18. urbis origo 492, 5.
- Epigenes, quaestor, comes Plinthae, legatus ad Hunnos Pr. 167, 17.
- Epiniacus, Verinae familiaris, Illo necem parare tentat C. 476, 16. 19.
- Epiphaniae festum Me. 364, 23.
- Epirus a Sidimundo Gotho occupata Ma. 248, 7.
- Epirus nova Ma. 250, 2.
- Episcopus Arianorum Pr. 216, 23. — Chlomarionis castelli Me. 329, 18. — Margi, oppidi Illyr., Gothis urbem prodit Pr. 140, 21. — Sirmii vasis aureis sacris ad redimendos captivos uti constituit Pr. 186, 8.
- Eriulphus, Gothus, auctor coniurationis contra Romanos sub Theodosio Magno E. 54, 9. a Fravitta occisus 19.
- Ermenarichus (s. Armenarichus), Asparis filius C. 472, 6.
- Erythrius, praefectus urbis sub Zenone Ma. 275, 3. 8.
- Escam, Hunnus, pater puellae ab Attila in matrimonium ductae Pr. 183, 2.
- Eucherius, Stilichonis et Serenae fil., interemptus O. 449, 22.
- Eudocia, antea Athenais, Theodosii Min. uxor, Saturninum interimendum curat Pr. 208, 18.
- Eudocia, Valentiniani filia, uxor Honorichi Vandali Pr. 157, 11. 218, 22. dimittitur 219, 2.
- Eudoxia, Theodosii fil., Valentiniani III. coniux, a Gensericho in captivitatem abducta, a Marciano deponitur Pr. 216, 7.
- Eugenius, tyrannus sub Theodosio Imp. interfectus O. 456, 7.
- Eulogius, philosophus sub Leone Imp. Ma. 270, 9.
- Eunapius, rhetor legatus Lydorum ad Iulianum Imp. E. 46, 6. cum Musonio coniunctus 109, 13.
- Eunapius Sardinus chronologiam negligit 57, 20. 60, 7. Dexippi historiam continuat 61, 5. 62, 12. admodum puer, dum Iulianus regnabat 62, 18.
- Euphemius, magister in aula Marciani Imp. Pr. 155, 10. Priscum assessorem sibi adiungit 155, 12.
- Euphratas, Menandri historici pater Me. 438, 5.
- Euplutius magistrianus, legatus ad Valliam, Gothorum regem O. 462, 8.

- Euripidis *Andromeda* E. 80, 15.
Eusebius, Ravennae praefectus O. 452, 8. fustibus occisus 452, 10.
Eusebius, comes Petri Patricii in legatione ad Persas Me. 354, 4. 359, 14.
Eusebius, dux Rom. in Asia Me. 390, 2.
Eutocius Thrax, pecuniam publicam furatus ad Craterum, principem Ascalonitarum, confugit E. 115, 12.
Eutropius, eunuchus, Bargum insidiis subvertit E. 86, 21. 87, 16. eius mores 87, 19. 102, 21. 117, 7. commercium inter Byzantium et Romam impedit 89, 13. 91, 13.
Eutychius, legatus ad Turcos Me. 398, 10.
Exisatus, dux Rom. in Suania (idem qui 356, 18. Ditatus appellatur.) Me. 357, 7.
Ferri penuria apud Turcos Me. 380, 20.
Festus, procos. Asiae sub Valente Imp. E. 110, 1. Maximum interfecit 110, 10.
Fines Romani et Persici imperii pace inter Galerium et Narsaeum facta constituti Pe. 135, 9.
Florus, praefectus Aegypti, seditionem Alexandrinorum coercet Pr. 223, 13. 19.
Foederati, numeri barbarorum varii generis in exercitu Imperatoris O. 450, 1.
Franci foedus faciunt cum Avaribus Me. 302, 21.
Francorum rege mortuo, filii eius de regno litigant Pr. 152, 11. eorum fines ab Avaribus iuvati Me. 290, 1.
Fravitta Gothus E. 53, 13. Eriulphum occidit 54, 15. Gainam in Chersoneso devincit E. 92, 23. latrocinia coërcet 115, 3. ab Arcadio consulatu ornatur 93, 12. Ioannis iussu interficitur 95, 19. 96, 4.
Furdigan, festum Persarum (*νερξυλία*) Me. 374, 20.
Fuscus, legatus Domitiani ad Dacos Pe. 122, 20.
Gaius Gothus, Eutropio euncho loco deiecto, mox ipse subvertitur E. 91, 20. 92, 6. victus a Fravitta 103, 17. 117, 20.
Galerius Caesar, victis Persis, cum Narsaei legato de pace agit Pe. 126, 20. 127, 23. legatum mittit ad Narsaeum 134, 15.
Galli, Galatae occidentales dicti Pr. 186, 3.
Gelimer, rex Vandalorum, a Iustiniano victus Me. 283, 4.
Genserichus (*Γεζέρικος* ap. Pr., *Γιζέρικος* ap. Ma.), rex Vandalorum, ab Attila auxilium accipit contra Gothos Pr. 152, 9. Italiam invadere parat 157, 8. crudeliter devastat 157, 13. cum imperio Orientali inducias constituit 157, 23. captivas Valentiniani uxorem et filias Marciano petenti remittere recusat 216, 3. 10. in libertatem restituit 218, 21. Italiam et Siciliam vastare pergit 219, 4. 221, 14. eius mors 240, 1. Nicopolin (in Epiro) capit Ma. 260, 22. Severum, Zenonis legatum, benigne excipit 261, 4. Gento, Gothus, dux Rom. sub Zenone Ma. 258, 8.
Georgius inter legatos Romanorum ad Turcos Me. 300, 16. 19.
Gepidae (*Γήπαιδες*) a Longobardis bello petiti Me. 303, 9. a Romanis adiuti 303, 14. 387, 16. ab Avaribus invasi 310, 7. excisi 340, 5. olim a Iustiniano in Sirmiana regione recepti 387, 14.
Germani E. 45, 10.
Gerontius, dux exercitus sub Honorio, Maximum filium Imperatorem renuntiat O. 453, 14. se ipsum interficit 454, 14.
Goar, Alanus O. 454, 17.
Gobazes, rex Colchorum, regnum filio concedit Pr. 155, 1. 14. Constantinopolin venit 160, 7. Christianum se profitetur 160, 12. legatos mittit ad Persas auxilium petituros 217, 16.
Gordiani Imperatores D. 36, 35. 37, 4. 7. 10. 13. 31.
Gorgas, opp. Persicum Pr. 221, 10.

- Gorgenes**, dux Iberorum Th. 485, 21.
- Gothi**: de origine et moribus eorum Pr. 223, 37. stipendia accipiunt a Romanis sub Alexandro Severo Pe. 124, 17.
- Gothi in Illyrico (Ostrogothi) cum Scyris bellum gerunt** Pr. 160, 13. fame pressi cum Romanis de/deditione agunt 163, 21. Hunnos secum militantes iussu Romanorum ducum trucidant 164, 8. a Iustiniano superati Me. 430, 19. v. Scythae.
- Gothi in Gallia, (Visigothi) Maioriani Imp. socii** Pr. 156, 4. cum Aegidio bella gerunt 156, 21.
- Gothi foederati** Ma. 237, 6.
- Gothi qui Optimates dicebantur** O. 450, 10.
- Graccus quidam apud Hunnos captivus, ab Onegesio libertate donatus, vitae suae felicitatem et Orientalis imperii calamitatem cum Prisco colloquens exponit** Pr. 190, 20 — 192, 10.
- Gratianus Imp.** E. 83, 19.
- Gratianus in Britannia Imp. factus contra Honorium** O. 451, 5.
- Grypes Hunnicas gentes sedibus suis expellunt** Pr. 158, 8.
- Guntiarus, Burgundionum regulus** O. 451, 5.
- Haemus mons** Ma. 264, 21.
- Harmatius (idem qui supra Armatus) magna gratia floret apud Basiliscum et Zenonidem** Ma. 274, 1. a Zenone supplicio affectus 274, 2. eius crudelitas 274, 5.
- Hebrus fluvius** Ma. 265, 2. 11. Me. 338, 12. 401, 14.
- Helion, dux copiarum sub Placidia** O. 471, 5.
- Heluri, gens Scythica (Heruli)** D. 36, 3.
- Heraclea (Sintica), opp. Macedoniae, cuius episcopus Theodericho, Val. fil., dona et commeatum mittit** Ma. 246, 20. 248, 4.
- Heraclianus novas res molitus occiditur** O. 457, 9.
- Heraclius Cynicus a Iuliano refutatus** E. 67, 22. Procopium ad virtutem hortatur 73, 13.
- Heraclius, dux Rom. sub Leone Imp.** Pr. 165, 9. a Gothis captus a Zenone liberatur Ma. 262, 2. 4. domum proficiscens a Gothis trucidatur 262, 14. eius iniustitia et crudelitas 262, 15. 278, 1.
- Herculii, legiones sic dictae** E. 106, 12.
- Herennianus, Lycius, vicarius in Asia** E. 96, 6. 98, 15.
- Herodianus historicus** D. 37, 31.
- Herodianus, legatus ad Turcos** Me. 398, 14.
- Herodorus Orphei et Musaei historiae scripsit** O. 463, 13.
- Herodotus historicus citatur** O. 463, 12.
- Herodotus, propinquus Menandri historici** Me. 438, 7.
- Heruli, olim Pannoniae incolae (ἡῤῥῆ Πασιονίας)** Me. 285, 9.
- Hesiodus citatur** E. 98, 19. Me. 433, 18.
- Hierapoli aquaeductus ab Anastasio extracti** Proc. 508, 3.
- Hierax, Alexandrinus, homo impudentissimus** E. 94, 18. Pamphyliam exspoliat 96, 3. poenas avaritiae luit 96, 8. 98, 16.
- Hilarius sub Ioviano arte dirinandi celebris** E. 109, 21.
- Homeritae Aethiopes** Th. 485, 9.
- Homerus citatur** E. 53, 20. 97, 7. Proc. 498, 13. 510, 15.
- Honorina, Valentiniani III. soror, ab Attila in matrimonium petita** Pr. 151, 14. 152, 20.
- Honorichus, Genserichi filius, Eudociae maritus** Pr. 157, 11. 219, 1. Zenonis Imp. amicitiam ambit Ma. 239, 10.
- Hormisdas, Persa exul** E. 101, 19.
- Hormisdas, Chosrois fil., regnum suscipit** Me. 411, 21. eius superbia 416, 12.
- Hunni Scythas (Gothos) victos sedibus expellunt** E. 48, 7. 75, 14. pacem component cum Theodosio Min. Pr. 142, 2. 169, 2. de origine eorum E. 75, 13. Pr. 223, 36.
- Hypatius, Anastasii sororis filius, bella Scythica et Parthica gerit** Prisc. v. 298.

- Hyperechius**, grammaticus, a Leone Imp. in exilium missus Ma. 270, 8.
- Hyperides** a Dexippo inducitur 32, 16.
- Iacobus**, legatus Chosrois ad Romanos Me. 316, 8.
- Iberes** a Persis ad Romanos deficiunt Th. 485, 21.
- Iberiam Persae** a Romanis repetunt Me. 321, 9. 322, 11. 410, 3.
- Iberiae rex Romanorum Imperatori vectigalis** sub Galerio Pe. 135, 13.
- Ich fluvius (Iemba)** Me. 301, 2.
- Idarizius Anta** Me. 284, 9.
- Iesdegusnaph**, cubicularius, supremus legatus (Zich) Persarum ad pacem componendam cum Petro convenit Me. 346, 18. 354, 2. 378, 16.
- Iezidus**, Caisi Sarazeni frater N. 479, 21.
- Illus**, Isaurus, dux copiarum sub Zenone Ma. 241, 4. 264, 5. Pamprepio grammatico favet 271, 5 pacem conciliat inter Armatum et Zenonem C. 475, 16. laudes eius 476, 8. consilia contra Zenonem inquit 477, 10. occisus 477, 12. (prosodia nominis incerta: modo Ἰλλους, modo Ἰλλοδς, Latinis nonnunquam Hüllus.)
- Illyricum praefectura** (ἡ Ἰλλυριῶν s. ἡ Ἰλλυρις) Me. 338, 8. 340, 22. 405, 11. 17.
- Imagines Aug.** inter signa militaria Romanorum D. 12, 10.
- Indicae gemmae** Pr. 171, 5.
- Iuduciae factae** inter Romanos et Persas Me. 344, 11. 346, 7. cum Francis 346, 2.
- Intelene provincia** cum Romano imperio coniuncta Pe. 135, 9.
- Ioannes**, discordiae in domo regia auctor E. 95, 5. 14. (incertum, sitne Ioannes comes, qui verus Theodosii Min. pater esse dicebatur, an Divus Chrysostomus.)
- Ioannes praefectus** (ὁ ὑπαρχος) sub Zenone Ma. 248, 1. 258, 1.
- Ioannes**, Illyrici et insularum praefectus sub Iustino, Balaunum et Avars in ripam Romanam contra Sclavinos transducit Me. 405, 10.
- Ioannes Comentiolus**, Iustino Imp. a secretis Me. 290, 11. legatus ad Persas de tradenda Suania 373, 19. in oppido Daras aquarum ductus reficiendos curat 374, 15. nihil apud Chosroem assecutus revertitur 379, 11. haud benigne ab Imperatore exceptus 380, 1. eius mors 291, 9.
- Ioannes**, Consularis, legatus Romanorum ad Persas Me. 319, 13.
- Ioannes**, dux Romanorum, apud Saracenos captivus N. 478, 12.
- Ioannes**, dux Armeniorum, socius Romanorum Th. 486, 3.
- Ioannes tyrannus** O. 454, 16. 468, 10. occisus 471, 13.
- Iobulidas**, nobilis inter Avars Me. 385, 14.
- Iones** a Iuliano Imp. quae petunt impetrant E. 46, 4.
- Iotabe**, (insula in sinu Arabico, ut vid.), ab Amorceso occupata Ma. 232, 13.
- Iovianus patricius** sub Honorio O. 451, 20.
- Iovii**, nomen legionum E. 106, 12.
- Iovinus Imperator** renuntiatus O. 454, 16. ab Adalpheo victus et occisus 456, 2.
- Irnach** (s. Irnas) Ἰρναχ, filius Attilae minimus natu, cum fratre discors Pr. 161, 10. patri carior 206, 13. oraculo ad restituendam lapsam Hunnorum potentiam destinatus 206, 20.
- Isaozites**, olim Magus, tum Christianus, in Perside in crucem actus Me. 432, 9. 433, 1.
- Isauri Romanis** cladem inferunt E. 77, 7. bella adv. eos sub Arcadio E. 95, 20. fines Romanorum praedantur sub Theod. Min. Pr. 146, 14. Byzantii plebi invisi Ma. 259, 11. urbem incendio vastare parant 260, 1. caedes eorum Byzantii facta C. 475, 3. ab Anastasio subacti Proc. 499, 15. sqq. Prisc. v. 51 — 132.

- Isauriac nomen ab Esau deriva-
tur C. 473, 12.
- Isidis templum in Philarum insu-
la et cultus Pr. 154, 7.
- Islan (*Ἰσλαν*), Hunnorum ad The-
odosium Min. legatus Pr. 150, 8.
167, 3. 179, 3. 182, 15. 212, 19.
- Ister fluv. Me. 333, 4. in eius
traiectu Iuthungi caeduntur
D. 11, 2.
- Itali auxilium petunt Constanti-
nopoli contra Vandalorum in-
cursiones Pr. 158, 20.
- Italia a Iuthungis bello petita
D. 13, 2. a Vandalis vastata
Pr. 157, 14. a Longobardis Me.
328, 4. 331, 14.
- Itimari, gens barbara, Romanis
se dedunt Pr. 166, 2.
- Iulianus Caesar cum victis Cha-
mavis de pace agit E. 41, 1.
Pe. 131, 13. obsidem poscit
filium regis, quem iam capti-
vum secum habebat E. 42, 11.
Pe. 131, 20. bellum contra Ger-
manos parat E. 45, 20. Augus-
tus renuntiatus 46, 1. a Con-
stantio insidiis petitur 62, 5.
idem Eunapii historiae summa
61, 8. 62, 15. ipse bellum su-
um Gallicum conscripsit 64, 1.
67, 1. orationem scribit contra
Heraclium sophistam 68, 3. fu-
tura Scytharum bella animo
praesagit 68, 10. in bello Per-
sico Ctesiphontem obsessam
tenet 68, 16. 20. inde rever-
tens 69, 6. moritur 69, 9. eius
superstitionis vestigia 71, 20.
72, 14. eius iustitia et huma-
nitas 64, 13. moderatio 71, 9.
severitas 107, 3. litterarum stu-
dium 108, 7.
- Iulianus, legatus Zenonis ad Theu-
derichum, Val. fil. Ma. 241, 21.
- Iulianus primicerius notariorum
sub Honorio O. 451, 22.
- Iulianus, Constantini tyranni fi-
lius, nobilissimus creatus O.
451, 17. occisus 456, 6.
- Iuroipaach (s. Uroisach), castel-
lum prope Caspiae pylas, dis-
cordiae inter Romanos et Per-
sas causa Pr. 159, 8. 21. 161,
21.
- Iustinianus Imp. legatos Avarum
Byzantium vocat Me. 282, 5.
senex segnior factus 283, 5.
Avarum legatos Byzantii deti-
net 285, 14. Sandilchum Uti-
gurum contra Zaberganem Co-
trigurum sollicitat (Agath. 332,
4.) 344, 15. 345, 13. Petrum
Patricium ad Chosroën mittit
de pace acturum 346, 10.
- Iustinianus, dux Orientalium co-
piarum sub Iustino Imp. Me.
394, 7.
- Iustinus Minor, post Iustinianum
Imperator Me. 286, 22. legatos
Avarum tributum petentes
cum contemptu remittit 288, 17.
289, 13. Avaribus infestissimus
303, 16. Gepidis auxilium negat
305, 3. item Longobardis
305, 15. a Turcis ad bellum
cum Persis sollicitatur 311, 6.
Sebochtham, legatum Persarum,
cum superbia excipit 314, 17.
eumque infecta re remittit 316, 2.
mentis imbecillitate laborat
316, 3. Ioannem Comentiolum
ad Persas mittit 373, 18.
- Iustinus, Germaui filius, exerci-
tus in Lazica praefectus Me.
282, 3. 285, 6.
- Iustinus, dux exercitus creatus a
Constantino O. 451, 8.
- Iuthungi, Scytharum, h. e. Go-
thorum, populus, ab Aureliano
victi D. 11, 1. legatos de pace
mittunt 11, 4. 12, 1. 18, 10.
infectis rebus discedunt 19, 13.
rursus Italiam invadere parant
21, 11. (F. Longobardi, quorum
reges stirpe Iucungorum erant:
Vandalos a regum gente As-
dingos vocari, supra vidimus.
N.)
- Kermichiones: sic Turci a Persis
vocantur Th. 484, 6. (a *gherm*,
calidus, et *chun*, sanguis. N.)
- Lacringi, gens barbara, Marco
Imp. auxilio veniunt Pe. 124,
14. (Itidem, ut videtur, gentis
regiae nomen pro nationis. N.)
- Lazi cum Romanis discordes Pr.
164, 21. 217, 9. a Persis fru-
stra auxilium petunt 217, 21.
- Lazica, induciis cum Chosret fa-

- etis sub Romanorum ditione manet Me. 344, 5.
- Legatio minor apud Persas Me. 318, 13. (De maiore legatione vid. Constantin. Cerimon. L. I. c. 89.)
- Legationis Maximini ad Attilam, cui Priscus comes additus erat, uberior descriptio Pr. 170, 12 — 212, 20.
- Legatio ex Occidentali imperio ad Attilam missa Pr. 185, 11 — 187, 9.
- Leo Macelles (h. e. Lanio) Marciano Imp. succedit Ma. 228, 5. Asparis ope ad imperium pervenit C. 473, 15. Asparem et Ardaburium interfici iubet 474, 4. Amorcesum, Saracenorum regulum, Byzantium vocatum benigne excipit 232, 22. 233, 13. Theudericho, Triarii filio, frustra reluctatus, tributum et Romani ducis honorem concedit 234, 3. 235, 4. felicissimus vulgo iudicatus 269, 9. a Malcho propter avaritiam graviter reprehenditur 270, 1. eius mores et indoles 275, 19. 20. 276, 4. incendium urbis sub eius regno Pr. 160, 6. Scyris auxilium contra Gothos pollicetur 160, 16. Attilae filiis pacem et foedus petentibus negat 161, 4. Hunnorum sub Dengezicho deditiorem postulat 162, 15. missa legatione Genserichum ad dimittendas Eudoxiam eiusque filias commovet 218, 17. expeditionem parat contra Vandalos C. 477, 26.
- Leo praefectus ab Eutropio contra barbaros missus, homo dissolutis moribus E. 114, 4.
- Leo, Zenonis filius, Leonis Imp. nepos, patri diadema imponit C. 474, 16.
- Leontius, curator Placidiae O. 467, 18.
- Leontius Athenis pallio sophistarum indutus Olympiodori opera O. 460, 24.
- Libanius Antiochenus, rhetor, a Iuliano magni aestimatur E. 108, 8.
- Libanius thaumaturgus sub Honorio O. 466, 15.
- Liburnicae naves (*Λιβερνίδες*) E. 115, 6.
- Libros ligandi ars Athenis inventa O. 462, 17.
- Licinius Imp. legatos mittit ad Constantium Pe. 128, 20.
- Locustae agros circa Tigridem fl. vastant Me. 414, 7.
- Longobardi (*Λογγυβαρδοί* et *Λογγυδοβαρδοί*) incursiones faciunt in fines imperii Romani Pe. 124, 1. Gepidibus bellum inferunt Me. 303, 7. Avarum societatem ambiunt 303, 14. a Iustino Imp. auxilium contra Gepidas petiisse dicuntur 305, 11. Italiam ingressi vastant 328, 4. 331, 14. aliquot duces eorum Tiberii donis capiuntur 382, 6.
- Ludorum immanitas et obscenitas ab Anastasio abolitae Proc. 506, 22. seq. Prisc. v. 223.
- Lychnidus, opp. Epiri, Theuderichi impetum sustinet Ma. 250, 19. Sabinianus ibi copias contrahit 256, 1.
- Lycurgus Lacedaemonius: de eius aetate historicorum discrepantia E. 59, 20.
- Lydi ad Iulianum Imp. legatos mittunt E. 46, 5.
- Lysander Spartanus Proc. 503, 19.
- Maadeni, populus Saracenorum N. 479, 3.
- Macedoniae paludes, Gothorum perfugium E. 85, 3.
- Macedonum opes sub Alexandro quaesitae D. 33, 22.
- Macrabadon, Armeniae regio Me. 394, 19.
- Magi in provinciis Romanis (praesertim Cappadocia: vid. Val.) habitantes in sacris faciendis impediti Pr. 159, 3.
- Magistri officiorum magna dignitas et auctoritas Pr. 149, 21.
- Maguentius legatos mittit ad Constantium Pe. 129, 19.
- Maiorianus Imp. in Africam traicere parat 156, 3. foedus eius cum Gensericho ictum 218, 6.
- Mama, puer regius gentis Hun-

- nicae, ab Attila occisus Pr. 168, 21.
- Maniach**, legatus Sogdaitarum ad Persas Me. 296, 3. 380, 14. 297, 21. mox ad Romanos missus 298, 6. eius mors 384, 18. filius eius item legatus ad Romanos 384, 22.
- Manuel Armenius**, a Surena occisus Th. 485, 15.
- Marcellinus**, legatus Magnentii et Vetranionis ad Constantium Pe. 129, 20.
- Marcellinus** post Maioriani mortem imperium appetit Pr. 156, 14. a Phylarcho legato ad pacem permotus 157, 5. a Ricimere ex Sicilia expulsus 218, 8.
- Marcellinus** quidam Cptanus Theudericho, Triarii fil., occultos nuntios mittit Ma. 238, 18.
- Marcellus** a Iuliano Imp. venia donatus E. 107, 22.
- Marcianopolis** Ma. 264, 19.
- Marcianus** quidam sub Valente valde laudatur E. 76, 13.
- Marcianus Imp.** Attilae tributum pendere recusat Pr. 151, 9. 21. Euphemio magistro plurimum utitur 155, 9. Valentiniani uxorem et filias ex Genserichi captivitate exposcit 216, 4. 222, 14. somnium videt Attilae mortem portendens 225, 1. eius mors 228, 3.
- Marcianus**, Anthemii Imp. filius C. 477, 2. cum aliis seditio-nem molitur contra Zenonem Imp. Ma. 258, 19. 271, 19. 477, 2. superatus sit presbyter C. 477, 4. in Gallia iterum novis rebus studet 477, 7.
- Marcianus**, Iustini patruelis, Miranem Persam ad Nisibin vincit Th. 485, 23. 486, 7. Iustinus ei imperium abrogat 486, 15.
- Marcus Aurelius Imp.** pacem componit cum Quadis Pe. 124, 10.
- Marcus**, Basilisci filius, Caesar C. 475, 20.
- Marcus**, Imperator renuntiatus a Britannis et mox occisus O. 451, 4.
- Mardia**, opp. Romanum in Mesopotamia (*Merdin*) Me. 418, 16.
- Marepticon**, clima, in Armenia Me. 393, 8.
- Margus**, opp. in Illyrico Moesorum, a Gothis captum Pr. 140, 6. 141, 6. 167, 21.
- Maria**, Zenonidis nutrix Ma. 273, 6.
- Marii** de Sylla iudicium E. 65, 22.
- Martialis** magister in aula Theodosii Min. Pr. 149, 18. 169, 13.
- Martianus** Alexandro Severo insidiatur D. 36, 19.
- Martinianus**, dux Rom. sub Zenone Ma. 242, 18. 264, 6.
- Martinus**, dux Romanorum in Lazica Me. 357, 1.
- Martinus**, Ardaburii familiaris C. 473, 24.
- Martis** ensis, apud Hunnos futurae potentiae augurium, bovis ope repertus Pr. 201, 17. 224, 19.
- Massilia**, ab Adaulpho frustra obsessa O. 456, 18.
- Mauias**, Caisi filius, Saracenus, obses datus Iustiniano N. 479, 6.
- Mauri** in Valentiniani exercitu Pe. 133, 2. terra eorum a Vandalis vastata Pr. 156, 10.
- Mauricius**, Pauli fil., plurimum valet apud Tiberium Caes. Me. 326, 8. bellum gerit cum Persis 329, 17. 330, 7. 412, 15. 417, 10. 421, 1. 423, 18. 434, 18. 435, 16. 440, 17. acie victus 437, 1. Imperator factus 439, 10. litterarum amans 439, 12. eius morum laudes 443, 20.
- Maximinus Imperator** D. 36, 31. 37, 13. 21.
- Maximinus**, legatus Theodosii Min. ad Attilam Pr. 150, 3. 151, 23. 169, 14. 17. sqq. in eius tentorium introducitur 178, 6. idem ad Saracenos missus 153, 13. composita pace moritur 154, 20.
- Maximus Pupienus Imp.** D. 36, 25. 31. 37, 13. 21.
- Maximus** inter legatos Magnentii et Vetranionis ad Constantium Pe. 129, 22.

- Maximus** quidam sub Valente a Festo interfectus E. 110, 10.
- Maximus** tyrannus, imperante Theodosio E. 84, 20. 100, 20.
- Maximus**, Gerontii filius, Imperator renuntiatus O. 453, 16.
- Mebodes** Sannachoërygas, legatus Chosrois ad Iustinum Me. 291, 11. ab Imperatore contemptus 291, 20. iterum missus 319, 19. 325, 20. 391, 13. cum Traiano, legato Romano, paciscitur 407, 9. apud Hormisdam magna gratia floret 414, 18.
- Medus**, potio e melle, (*Meth*), quam Hunni pro vino bibunt Pr. 183, 12.
- Menander** comicus citatus E. 99. 8.
- Menander** Christianum se profiteretur 363, 20. 364, 1. Attici sermonis studiosus 428, 22. epigramma composuit in Isaozitam 432, 13. Agathiam continuat 439, 20. ipsius de vita sua testimonium 438, 4.
- Menophilus**, Tullius (s. Iulius), Moesiae praefectus, sub Alexandro Severo Carporum postulata deridet Pe. 124, 17.
- Mermeroës**, dux Persarum Me. 368, 8. 13.
- Mesopotamia** terrae motu concussa Th. 484, 2.
- Mestrianus**, comes, Licinii legatus ad Constantinum Pe. 128, 21.
- Mezamerus**, Anta, legatus ad Avars Me. 284, 9. ab iis occisus 285, 1.
- Mindimiani** (Misimiani Agath. 173, 10.) Me. 302, 5.
- Miranes**, proprio nomine Baramaanes vocatus, dux Persarum adversus Homeritas Th. 485, 11. a Marciano victus 486, 8.
- Mithridates**, rex Iberorum, Tigrisdati opem fert Pe. 122, 3. Claudio principe bellum parat contra Romanos 122, 10.
- Monachi** apud Gothos E. 82, 18.
- Monocarton**, regio Mesopotamiae Me. 421, 2.
- Mundiuchus**, Attilae pater Pr. 150, 15.
- Musonius**, sub Ioviano, ob sapientiam et virtutem valde laudatur E. 76, 15. 109, 3. caesus ab Isauris epigrammate celebratur 77, 1. 9.
- Mygdonius**, fl. prope Nisibin Me. 420, 22.
- Mysorum** praeda, proverbium E. 51, 18.
- Nachoërgan** (Nachoragan Agath. 139, 11.) dux Persarum Me. 368, 13.
- Nadoës**, Persarum legatus (*ἐς τὴν λεγομένην μικρὰν πρεσβείαν χειροτονηθεὶς*) Me. 318, 13.
- Naissus**, opp. Daciae in Illyrico Pr. 147, 11. ab Hunnis dirutum 171, 21.
- Nardini** populus (scriptura dubia) E. 66, 22.
- Narsaeus**, rex Persarum Pe. 126, 18. legatos Diocletiani et Galerii moratur 134, 19. denique omnes pacis condiciones accipit 135, 17.
- Narses**, dux Rom., Francos repellere conatur Me. 345, 19. ipse fugatur 442, 10.
- Narses**, Persarum ad Constantium legatus Pe. 131, 10.
- Nebigastus**, princeps Chamavorum E. 45, 6.
- Nemetes**: Iulianus apud eos commoratur E. 45, 21.
- Neobigastes**, dux creatus a Constantio O. 451, 8.
- Nepos**, Iulius, Occidentali imperio eiectus a Zenoue auxilium petit Ma. 236, 3.
- Nero** Imp. invidia motus actorem tragicum Roma expulit E. 80, 1.
- Nicaea** E. 46, 11. Illus eo recedit Ma. 272, 8.
- Nicopolis** ad Istrum: prope hanc urbem Gothi vincuntur D. 25, 22. propriis viribus sese a Gothis tutata, in libertate vivit E. 79, 11.
- Nicopolis** in Epiro a Gensericho expugnatur Ma. 260, 22.
- Nigri** homines pusilli in insulis Arabici sinus N. 481, 19.
- Nisibis** in pace inter Galerium et Narsaeum composita ad commercia exercenda delecta (ῥο-

- προς τῶν συναλλαγμάτων) Pe. 135, 14. Me. 319, 17. 360, 18. obsidetur a Marciano Th. 486, 11.
- Nomus, magister et patricius sub Theodosio Min. Pr. 202, 14. legatus missus ad Attilam cum Anatolio 213, 2. 7.
- Nonnosus, Abramae filius, historicus, legatus missus ad Sarcenos, Auxumitas et Ameritas a Iustiniano 478, 2. 13. 479, 8.
- Novac, opp. Thraciae ad Istrum Pr. 147, 8.
- Nubades, ad Nilum supra Aegyptum, de pace agunt cum Maximino Pr. 143, 16. post cuius mortem bellum renovant 154, 22.
- Nunechius, princeps senatus, legatus Magnentii et Vetraniomis ad Constantium Pe. 129, 22.
- Oasis descriptio O. 462, 19.
- Obii cum Longobardis in fines Romanos irrumpunt Pe. 124, 1.
- Odenathus Saporis, Persarum regis, amicitiam sibi conciliare studet Pe. 134, 3.
- Odessus, opp. in ora Ponti (*Varna*) Pr. 169, 9.
- Odigar Hunnus (si coniectura vera) Me. 440, 9.
- Odoacer per Senatum Romanum a Zenone patricii dignitatem et Italiam dioecesim petit Ma. 235, 17. in Italia dominatur C. 476, 12.
- Oebersius, Attilae patruus Pr. 208, 7.
- Oecunimon, Avarum legatus ad Iustinianum Me. 285, 15.
- Oich, fluvius (*Iaxartes*) Me. 300, 13.
- Olybrius, Flacidiae iunioris coniux Pr. 219, 3. a Gensericho ad imperium Occidentale occupandum adiutus 219, 7. Ma. 239, 7.
- Olybrii filia Theudericho, Val. fil., a Zenone in matrimonium oblata Ma. 241, 18.
- Olympiadis, Alexandri matris, dictum E. 71, 14.
- Olympiodorus, Thebanus, historicus 447, 1. historiam ab Arcadii et Honorii temporibus usque ad Valentiniani III. imperium composuit, quam *τὴν ἱστορίαν* ipse appellavit 448, 4. ipse legatus missus ad Donatum Hunnum 455, 11. eius itinera 460, 21. 465, 11. 19.
- Olympius Stilichonem occidit O. 448, 18. magister officiorum creatus 450, 3. a Constantio crudeliter interfectus 450, 6.
- Onegesius, nobilis inter Hunnos Pr. 170, 9. 176, 20. 187, 21. Scottae frater 177, 5. ad maiorem Attilae filium Acazirum regno praeficiendum missus 181, 12. 182, 12. lignea eius domus in regio Attilae vico, in qua legati Romani excipiuntur 187, 18. 189, 4. uxor eius adventantem Attilam salutatur 188, 17. a Theodosio Constantinopolin invitatur ad discordiam componendam 202, 8.
- Onoguri, sedibus suis a Sabiribus expulsi, auxilium petunt a Leone Imp. Pr. 158, 3.
- Onulphus (Herulus), dux Rom. sub Zenone Ma. 251, 16. ingratus, Harmatium occidit 274, 6.
- Oraculum Iuliano datum, quem Ctesiphontem obsidebat E. 108, 14.
- Orestes, Romanus origine, Tatuli filius, Romuli gener Pr. 185, 16. 21. comes Edeconis Scythae in legatione ad Theodosium Min. 146, 21. cum eo revertitur 171, 4. 173, 22. denuo ab Attila Constantinopolin missus 150, 8. 212, 9.
- Oribasius medicus, Eunapii amicus, ad scribendum cum iussu pellit E. 63, 8. eius cum Iuliano familiaritas 71, 8.
- Oromoschi, in Caucaso, gens latrocinio assueta Me. 301, 17.
- Orontes Persa E. 118, 5.
- Ostryes (Gothus), dux Rom. sub Leone Imp. Pr. 162, 18.
- Pacis leges inter Romanos et Persas compositae sub Diocletiano Pe. 135, 8. sub Iustiniano Me. 353, 22. 359, 20.

- Pamphronius**, patricius ex urbe Roma, a Narsete legatus ad Ammigung Francum missus Me. 345, 19. Tiberii Caesaris auxilium Italiae ferendum implorat contra Longobardos 328, 1.
- Pamphylia** ab Hierace exspoliatur E. 95, 20.
- Pamprepius**, Thebis Aegyptiis oriundus, Athenis Procli discipulus, grammaticam docet Ma. 270, 14. 17. religione Graecus — τὸ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ τῆς θρησκείας, 271, 2. ὁ δυσσεβῆς C. 476, 21. Byzantium se confert 270, 22. ab Illo benigne exceptus 271, 5. Verinae insidiis ex urbe pellitur 271, 12. cum Illo reversus 271, 18. cum eodem post Marciani seditionem iterum exulatum it 272, 8.
- Pannonia** (Paeonia dicta) Pe. 124, 7. circa Saum fluvium Hunnis subiecta Pr. 147, 1. Avarum sedes Me. 405, 12. (Paeonia) secunda Me. 285, 9. superior Me. 333, 3.
- Papa Romanus** simul cum Senatu legatos ad opem implorandam CPLim mittit Me. 331, 15.
- Parthi** vimineis scutis et galeis armati E. 101, 3. a Tiberio regem petunt Pe. 121, 1.
- Patavia** (Petovio), opp. Norici Pr. 185, 22.
- Patricii**, οἱ βασιλέως s. βασιλεῖοι πατέρες Me. 328, 1. 345, 20. 390, 5.
- Patricius**, haruspex Lydus sub Ioviano E. 109, 17.
- Patricius**, Asparis filius C. 472, 6. Caesar factus vix caedem effugit 473, 5. a Basilisco occisus 475, 8.
- Paulus** Cilix, legatus ad Turcos Me. 308, 14.
- Paulus**, Anastasii frater Prisc. v. 290. (Hunc Paulum tribunum notariorum esse credo, de quo Marcell. ad a. 500. N.)
- Pausanias** Spartanus Proc. 511, 2.
- Pautalia**, regio Illyrici, ubi Gothis a Zenone sedes conceduntur Ma. 247, 9.
- Pelagius** a Zenone missus ad Theuderichum, Triarii fil. Ma. 259, 12. (fort. idem cum Telogio 234, 3.)
- Pergamus**, urbs Mysiae Ma. 271, 13.
- Perozes** (Περσῶζης), rex Persarum, ad Leonem Imp. legatos mittit Pr. 159, 1. Constantium, Leonis legatum, admittere cunctatur 219, 17. Curcham, Cidaritarum regem, fraude ad pacem adigit 220, 7.
- Persa**, praefectus urbis Romae, (fastis ignotus.) aut pius, aut Augustum irridens E. 92, 8.
- Persae** a Leone auxilium petunt contra Saraguros et Cidaritas Pr. 161, 9. in Armenia Romanos vincunt Me. 324, 16.
- Persarmenia** seditionibus turbata Me. 313, 17. 314, 23. ad Romanos deficit 315, 5. a Romanis vastatur 318, 12. eam Chosroës cum exercitu recuperat 394, 14. reddendam offert Tiberius 321, 8. 419, 2.
- Persarmenii Christiani** Me. 315, 6.
- Persarum** cum Romanis foedus, quo vetabatur, ne alteri eos, qui ab alterorum partibus defecissent, tuerentur Ma. 232, 2.
- Persicum bellum** sub Iuliano E. 68, 9. 16. sub Iustino magna contentione geritur Me. 337, 11.
- Persici belli** metus sub Theodosio Min. Pr. 146, 12. sub Iustino Imp. causae Me. 311, 5. 392, 10. Th. 482, 4.
- Petraea** Arabia sub Romanorum ditione Ma. 232, 17.
- Petrus** Patricius magister officiorum (ὁς τῶν κατὰ τὴν ἀσλὴν ταγματῶν ἡγεῖτο) Me. 346, 11. ὁ τῶν περὶ βασιλεία καταλόγων ἡγεμῶν 359, 14. 374, 5. a Zicho, Persarum legato, deceptus 327, 8. legatus ad Chosroëm 346, 10. eius iter 365, 7. de Suania nihil impetrat 373, 12. Byzantium reversus moritur 373, 16. eius historiae dictio parum compta

- 428, 20. ad rerum cognitionem idonea 429, 8.
- Petrus, exconsul, inter legatos Tiberii ad Persas Me. 319, 13.
- Petrus, episcopus Saracenorum, ab Amorceso ad Leonem Imp. missus Ma. 232, 19.
- Petrus, *ὁ δυσσεβής, τὰς τῆς ἀνατολῆς ταρασσῶν ἐκκλησίας* C. 476, 4.
- Phameas Himilco (*ὁ Μιλκῶν ἐπικαλούμενος*): dictum eius de Scipione E. 93, 14.
- Pharsan, opp. Aethiopiae N. 481, 9.
- Phasia fluv. Me. 302, 17.
- Phasia oppidum (*Ποτὶ*) 344, 5.
- Pherogathes, legatus Persarum Me. 410, 13.
- Philae, in confiniis Aegypti et Blemmyarum, ibique templum Isidis, cuius usus barbaris concessus, atque in illo tabulae foederis collocatae Pr. 154, 6. seqq.
- Philippi opp. a Gothis obsessum Ma. 234, 16. 22.
- Philippi Macedonis facete dictum E. 73, 6. 83, 12.
- Philippopolis Pr. 210, 16.
- Philoxenus, legatus Zenonis ad Theuderichum, Val. fil. Ma. 241, 21. 251, 10.
- Philtatius grammaticus O. 462, 16.
- Phocas, legatus Zenonis ad Theuderichum, Val. fil. Ma. 246, 2.
- Phoebadius in aula Adaulphi O. 458, 12.
- Phoenicon, opp. Blemmyarum, olim Aegypti O. 466, 9.
- Phraates a Tiberio in regnum Parthorum constitutus moritur Pe. 122, 1.
- Phylarchus legatus ad Marcellinum Pr. 157, 6. ad Genserichum 221, 15.
- Pileati, Daci nobiles Pe. 123, 3.
- Pindarus citatus E. 90, 5.
- Piso. legatus Clazomeniorum ad Iulianum E. 46, 9.
- Placidia, Theodosii M. filia, ab Alaricho captiva abducitur O. 449, 4. Adaulpho nubit 458, 2. post eius mortem a Singe-
richo abducta 459, 12. a Valia dimittitur 462, 10. Constantio nubit 464, 9. ab Honorio inceste amata, 467, 12. Ravenna pulsa 468, 1. post Honorii mortem in Italiam reversa 470, 22. Augusta Ravennam redit 471, 14.
- Placidia iunior, Valentiniani III. et Eudoxiae fil., Olybrii uxor, e Genserichi captivitate dimissa Pr. 219, 3. eius tutor Ma. 240, 9.
- Plato citatur E. 71, 21. 73, 4.
- Plinthas, origine Scythae, dux Rom. consulari dignitate, legatus ad Attilam Pr. 167, 17. eius gener Armatius 214, 17.
- Posidonius citatur E. 74, 9.
- Potamius, quaestor sub Honorio O. 451, 21.
- Praestigiatores apud Turcos, qui sese averruncos ferunt (*Schamani*) Me. 381, 1.
- Presbyteri dignitas Ma. 251, 21.
- Prima, ultimum olim Thebaidis opp., postea in Blemmyarum potestate O. 466, 5.
- Primutus (s. Promotus), praefectus Norici, legatus imperii Occid. ad Attilam Pr. 185, 13. 198, 17.
- Priscus quidam, tempore Decii Imp. D. 22, 16. alius fortasse E. 100, 20.
- Priscus Panites, rhetor, coram vidit Francorum regium puerum Pr. 152, 14. Damascum profectus cum Maximino 153, 14. ab Euphemio assessor adscitus 155, 12. Maximini comes in legatione ad Attilam 170, 11. Maximino adeundi ad Attilam copiam obtinet 176, 15. 22. 177, 12. cum Graeco quodam apud Hunnos vivente de imperii Romani statu colloquitur 190, 3 — 195, 5. Crecae, Attilae uxori, Imperatoris dona offert 197, 8. testis seditionis Alexandriae exortae et a Flore repressae 223, 1.
- Probus, Olympii (f. Olybrii) fil., praetor O. 470, 7.
- Proclus (*ὁ μέγας Πρόκλος*) Athenis Pampreprii magister Ma. 270, 19

- Procopius**, Iuliani propinquus, quum imperium affectat, contra Valentem Scythas (Gothos) auxilio vocat E. 46, 9. 101, 17. Iulianum imitatur 73, 10.
- Procopius**, Anthemii Imp. filius, Marciani frater, seditionem movet contra Zenonem C. 477, 2. ad Theuderichum, Tr. fil., profugus 477, 5. poscenti Zenoni non traditur Ma. 260, 5. 12.
- Procopius historicus** a Menandro egregie laudatus 433, 13.
- Proculus**, Tatiani filius, expraefecto urbi CPlanae, a Theodosio in vincula coniectus E. 85, 19.
- Prohaeresius**, Atheniensis, sophista celeberrimus Iuliani tempore, Christianus E. 108, 10.
- Protopatricii dignitas** Ma. 233, 14.
- Publicorum equorum cursus** (στέλλεσθαι τῆ ταχυτέρι τῶν δημοσίων ἵππων) Me. 359; 1. 360, 10.
- Pulcheria imperium administrante** omnia publica munera venduntur E. 96, 10. 99, 1. iniustitia praefectorum in provinciis 97, 19. Chrysaphium eunuchum supplicio tradit Ma. 227, 11.
- Putci Atrebatenses** (*des puits Artésians*) in Oasi effossi O. 462, 24.
- Pythagorei** E. 65, 7.
- Quadi** cum Marco Imp. pacem componunt Pe. 124, 10.
- Quinquaginta annorum induciae** inter Romanos et Persas constitutae Me. 313, 14. 359, 11. 363, 10.
- Ratiaria**, opp. ab Hunnis vastatum Pr. 141, 21.
- Rauracorum castellum** E. 45, 22.
- Ravenna**, regia Honorii sedes O. 467, 19.
- Regii Scythae** (οἱ βασιλῆες Σκυθῶν) Pr. 168, 2. 17. 214, 12. 225, 7. ὁ βασιλεὺς Σκύθης, h. e. Attila 173, 5.
- Rhadagaiso** Gotho debellato eius copias Stilicho sibi conciliat O. 450, 9.
- Rhegio Alarichus** in Siciliam traicere frustra conatur O. 452, 23.
- Rhekan** v. Creca (*Frau Helche*).
- Rhodope mons** Ma. 267, 14.
- Ricimer patricius** ab Avito in Siciliam missus contra Genserichum Pr. 217, 6. Marcellinum Sicilia decedere cogit 218, 9. legatos mittit ad Genserichum 218, 16.
- Rogatorium**, locus haud procul a Phasi flumine Pr. 302, 16.
- Roma** ab Alaricho obsessa extremam inopiam patitur O. 449, 14.
- Roma vetus** (ἡ πρεσβυτέρα Ρώμη), Longobardorum incursionibus vexata Me. 328, 2. 331, 16. multi viri docti sub Anastasio inde Byzantium commigrarunt Prisc. v. 224.
- Romac ambitus** et opulentia sub Honorio O. 469, 12. 21. 470, 1.
- Romanus**, dux exercitus, inter legatos imperii Occidentalis ad Attilam Pr. 185, 14. 198, 17.
- Romulus comes**, legatus imp. Occid. ad Attilam Pr. 185, 12. 198, 16. pericula ab Hunnorum potentia imminetia describit 199, 7.
- Rua**, ante Attilam Hunnorum rex, a Romanis transfugas dedi postulat Pr. 166, 1. 167, 5. eius mors 167, 14.
- Rufinus**, praefectus praetorio, legatus Magnentii et Vetranionis ad Constantium Pe. 129, 20.
- Rufinus**, Arcadii tutor E. 86, 10. 102, 18. eius mores 112, 10. 19.
- Rufus**, Zenonis ducis familiaris, Saturnini filiam, Constantio desponsam, in matrimonium accipit Pr. 209, 2. paulo post moritur 215, 8.
- Rusticius**, in aula Adaulphi O. 458, 12.
- Rusticius**, origine Mysus, captivus apud Attilam scribae et interpretis munere fungitur Pr. 207, 6. Maximini legati ad Attilam comes 176, 15. 21. 198, 19.

- Rustictus**, dux copiarum sub Leone Ma. 274, 13.
- Rusumbladea**, opp. Isauriae, (ut videtur) unde Rusumbladeotes dictus Zeno Imp. C. 473, 20.
- Sabinianus**, dux copiarum sub Zenone, contra Theuderichum, Val. fil., missus Ma. 251, 9. 13. Iurare recusat 252, 13. Theuderichi matrem et fratrem cum novissimo agmine invadit 256, 21. multos Gothorum capit 257, 9. Lychnidi cum Adamantio convenit 257, 13.
- Sabiri** (idem, qui Abires Me. 318, 5.) Hunni ab Avaribus expulsi Saraguros et alias gentes invadunt Pr. 158, 4. ab Avaribus victi Me. 284, 4. 317, 19. a Romanis vexati 303, 20. sedibus suis exciti 304, 3.
- Sacae**: sic olim Turci nominantur Me. 380, 4.
- Salios Iulianus** edicto laedi vetat E. 64, 21.
- Sallustius**, praefectus praetorio sub Iuliano E. 107, 19.
- Salonae**, urbs Dalmatiae Pr. 222, 12.
- Sanaturces**, rex Homeritarum, a Persis captus Th. 485, 10.
- Sandilchus** (v. Agath. 303, 11.), dux Utiguratorum Hunnorum, a Iustiano contra Cotriguros incitatur Me. 345, 1.
- Sapoës**, Maerani s. Meaerani fil., dux Persarum Me. 329, 7. 409, 5.
- Sapores**, rex Persarum, e Syria revertitur Pe. 126, 3. Valeriano pacem negat 133, 5. eius minae adversus Odenathum 134, 10.
- Saraceni** fines Rom. infestant sub Theodosio Min. Pr. 146, 15. ab Ardaburio ad pacem adiguntur 153, 12. stipendium poscunt a Iustino Imp. Me. 292, 1. 3. legati eorum non admittuntur 292, 10. pace cum Persis facta includuntur 360, 2. partim Persis, partim Romanis subiecti 360, 4. eorum religio et cultus N. 480, 3.
- Saracorum** equitatus in exercitu Valentis Imp. E. 52, 9.
- Saraguri** sedibus suis expulsi Byzantii auxilium petunt Pr. 158, 2. 12. contra Persas se vertunt 161, 12.
- Sarapa**, castellum Lazorum Me. 370, 19. (Sarapanis Nov. 28.)
- Sardica** oppidum Pr. 147, 17. vastatum 170, 10. tredecim dierum itinere Byzantio distans 170, 13. 179, 21.
- Saroës**, dux Alanorum Th. 486, 5.
- Sarosius** (s. Sarodius), dux Alanorum Me. 282, 2. 301, 18. 20. (forte idem cum praecedente.)
- Sarus** Gothus, Alarichi adversarius O. 449, 8. fortissimus, ab Adaulpho interemptus 455, 5.
- Saturninus** (Σατορνίλος), vir nobilis et dives, ab Eudocia supplicio affectus Pr. 208, 17. eius filia Constantio, Attilae scribae, desponsa 208, 15. Zenonis ope Rufo in matrimonium data 209, 2.
- Saus** suv., Romani imperii terminus Me. 310, 5. 332, 19.
- Scamares** (οἱ Σκαμάρεις ἔγγρωτος ὀνομαζόμενοι) subditi Romanis impedita Avarum latrocinantur Me. 313, 7.
- Scampia**, opp. Epiri, a Theudericho capta Ma. 250, 21.
- Scendes**, castellum Lazorum Me. 370, 18. (Scandis, vel Scandias Nov. 28.)
- Scholae**, militum genus Cpli, Ma. 237, 21. 268, 3. v. Indic. Agath. s. v. *Scholarii*.
- Sclavini** (Σκλαβηνοί) Thraciam et Graeciam vastant sub Iustini imperio Me. 327, 20. 334, 4. 404, 16.
- Scottas**, Hunnus, Onegesii frater Pr. 177, 5. inter legatos Attilae ad Theodosium Min. 143, 15. magna dignitate in aula Attilae 173, 22. 174, 6. 176, 20.
- Scyri** (Σκίροι) bella gerentes cum Gothis, auxilium accipiunt a Leone Imp. Pr. 160, 13. 17.
- Scythae** (h. e. Gothi) ab Aureliano victi pacem petunt D. 11, 2. qui Procopio auxilio

- venerant, a Valente Imp., armis ademptis, per urbes dispersi E. 47, 6. ab Hunnis oppressi et expulsi intra Romani imp. fines sedes accipiunt 48, 7. descriptio transitus eorum 82, 4. iidem Thraciam, Macedoniam et Thessaliam vastant 51, 9. 77, 14. erant inter eos, qui sacra antiqua cum Christianis non mutassent 82, 8. 83, 7. sub Theodosio imp. Rom. infestant 79, 19. 84, 21.
- Scytharum (Gothorum) principes sub Theodosio inter se dissident E. 52, 21. pars coniurationem ineunt contra Romanos 53, 2. 54, 8.
- Scythae (h. e. Hunni) sub Theodosio Min. Istro traiecto fines Rom. vastant Pr. 140, 14. Persarum imperium adoriri parant 199, 20.
- Scythae convenae ex variis gentibus praeter suam sive Hunnorum, sive Gothorum, interdum etiam Romanam linguam tenebant Pr. 190, 8.
- Scythica (Hunnica) carmina a virginibus in Attilae honorem cantata Pr. 188, 15. inter coenam 205, 13.
- Scythici (Gothici) belli sub Valente Imp. initium E. 48, 2.
- Sebanum, monasterium in confiniis Romanorum et Persarum Me. 352, 13.
- Sebastianus a Valente exercitui adversus Gothos praefectus E. 78, 10. quomodo milites ad disciplinam reduxerit 78, 15. (cfr. Gibbon, c. 26.) insignes eius virtutes 110, 14. ab eunuchis imperio privatur 111, 14.
- Sebastianus, Iovini fil., Imperator factus O. 455, 9. ab Adaulpho occisus 456, 1.
- Sebastiani (Bonifacii f.) milites sub Theodosio Min. piraticam exercent Ma. 227, 3.
- Sebastianus plurimum valet apud Zenonem turpissima avaritia Ma. 276, 7.
- Sebochthes, legatus Chosrois ad Iustinum Me. 313, 16. vir insigni prudentia 315, 8.
- Senator, legatus Theodosii Min. ad Attilam Pr. 169, 6. 202, 14.
- Senatus Cpolititanus (δ $\epsilon\rho\theta\varsigma$ $\xi\upsilon\lambda\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$) Me. 283, 13.
- Senatus Romanus per legatos opem Imp. implorat Me. 331, 15.
- Serena, Stilichonis uxor, interfecta O. 449, 19.
- Sericum ($\mu\epsilon\tau\alpha\tau\alpha$) a Sogdaitis Persis venditum Me. 295, 23. 296, 15. ab his crematur 296, 20.
- Sethus, Singidonis praefectus Me. 333, 13. 334, 10. Baiani legatos admittit 336, 8.
- Severus, senator et patricius, Zenonis legatus ad Vandalos, magnis impensis captivos Romanos redimit Ma. 260, 16. 22.
- Sicorius Probus, magister memoriae, legatus Diocletiani et Galerii ad Narsaeum Pe. 134, 17.
- Sidimundus, Gothus, Romanorum socius, in Epiro consedit Ma. 248, 5. a Theudericho ad defectionem sollicitatur 248, 13. Epidamnum Theudericho prodit 248, 17. 249, 7.
- Sigisbertus, rex Francorum, exercitum Avarum comiteatu sustentat Me. 302, 23. 303, 5.
- Silvanus, Romae mensae argentariae praefectus Pr. 186, 2. ab Attila deposcitur 186, 19. 199, 5.
- Silzibulus v. Dizabulus.
- Simonides, philosophus, sub Ioviano floret E. 109, 15.
- Singara ($\Sigma\eta\gamma\gamma\alpha\rho\alpha$), opp. munitum prope Nisibin Me. 415, 12.
- Singerichus, post Adaulphi mortem septem dies Gothorum rex O. 459, 13.
- Singidon opp. Me. 332, 19. 333, 13.
- Singilachus, legatus ad Hunnos cum Plintha Pr. 167, 12.
- Sinope Me. 398, 19.
- Sirmiana insula Me. 333, 10. 340, 3.

- Sirmium** opp. ab Hunnis obsessum et captum Pr. 186, 7. 11. sub ditione Gepidarum Me. 304, 22. 310, 12. 340, 4. ab Avaribus oppugnatum 305, 18. 308, 2. 332, 20. 338, 17. 424, 8. Avaribus deditur 425, 2.
- Sirmiensis** architectus balneo aedificando ab Onegasio praeficitur Pr. 186, 19. 199, 5.
- Soas**, dux Gothorum sub Theudericho, Val. fil. Ma. 250, 13. obses missus ad Adamantium 252, 8.
- Sogdaitae**, Turcis subiecti, sericum Persis vendere cupiunt Me. 295, 20. 23.
- Solachus**, Avarum ad Tiberium II. Imp. legatus Me. 338, 12.
- Soli** (Isauri), finitimi Cilicum a Romanis sub Anastasio Imp. deficiunt Proc. 499, 15. — corrig., ut videtur, Solymi, — Prisc. 81.
- Solomo**, praefectus Sirmii ab Avaribus oppugnati Me. 424, 11.
- Solymi** vid. Soli.
- Sondis** in Haemo (at Valesio iudice Succorum angustiae intelligentiae et scribendae sunt) Ma. 265, 12.
- Sophene**, regio Romano imperio adiecta Pe. 135, 9.
- Sophia**, Iustini Imp. uxor Me. 316, 5. cum Tiberio imperium administrat 317, 9. 389, 11.
- Sophistarum** in schola Atheniensi initiatio O. 461, 5.
- Sorosgi**, gens barbara, cum Hunnis bellantur Pr. 169, 4.
- Spadusa**, Placidiae familiaris O. 467, 17.
- Stephanus** propter coniurationem cum Theudericho, Tr. fil., poenas luit Ma. 238, 18.
- Stilicho** (Στελλυων), Honorii tutor E. 86, 11. 90, 1. 99, 6. eius mores 112, 11. Serena, uxor eius O. 448, 12. ab Olympio interemptus 448, 18.
- Stobi**, opp. Macedoniae, a Theudericho, Val. fil., eversum Ma. 245, 2.
- Suani Romanorum** auxilium petunt Pr. 164, 20. 165, 3. magnae inter Romanos et Persas contentionis causa Me. 290, 5. Romanorum praesidia eiiciunt 357, 12.
- Suania** Me. 291, 13. lis de ea inter Persas et Romanos 356, 9. 365, 20. Lazorum regno subiecta inde a Theodosii Imp. tempore 366, 6. 371, 17. 372, 4.
- Subarmachius Colchus**, Eutropii eunuchi familiaris Pr. 164, 20. 165, 3.
- Succhaei**, gens Mauritaniae D. 36, 1.
- Supremi duces** in imperio Orientali duo (δύο στρατηγίας ἐσὶ ἀμφὶ βασιλεία, αἱτρεῖ εἰσι μέγισται) Ma. 235, 7. 268, 5.
- Surenas** Persa, Armeniae praefectus, occisus Me. 313, 15. Th. 485, 14. eius crudelitas 485, 13. 16.
- Surenas**, comes Iesdegusnaphi in pacis componendae negotio Me. 357, 19. 359, 16.
- Syene**, opp. Aegypti O. 465, 20.
- Sylli**, nobilis Romani, uxor et liberi ex Hunnorum captivitate dimissi Pr. 207, 10.
- Symmachus** orator, vir opulentissimus O. 470, 11.
- Tagma**, Turcus, dignitate Tarchan, legatus Dizabuli ad Romanos Me. 384, 19.
- Telas**, opp. in Persarum et Turcorum confiniis Me. 383, 22.
- Talmis**, opp. Blemmyarum O. 465, 21. 466, 9.
- Tanchosro**, vel Tanchosdro (ita enim ubique scribi debuisset nomen, quod *alterum Chosroem*, *Chosroem ipsum*, vel eum, qui *aequalis est Chosro* significat, plane ut sub Sapore supremus Persicarum copiarum dux *Zamsapor* vocatur: honoris nomen, non hominis proprium, sicut *Zich*. N.) exercitus Persici dux, fines Romanos invadit Me. 329, 3. 391, 16. 407, 12. 416,

3. 420, 20. 441, 7. vulneratur 436, 16.
- Tarannon, *Ἰλιμα* Armeniae Me. 394, 19.
- Tarasicodissas, Isauricum nomen Zenonis Imp. C. 473, 20. 474, 1. 8.
- Tardu, Turcus, Turxanthi frater Me. 404, 3.
- Targitius, Avarum ad Romanos legatus Me. 310, 8. 15. 385, 16. infecta re remissus 311, 1. 332, 11.
- Tatianus, praef. praet. sub Theodosio, blanditiis deceptus, mox in Lyciam relegatus E. 85, 15.
- Tatianus patricius, legatus Leonis ad Vandalos Pr. 160, 2. 219, 9. 12. idem commemorari videtur C. 473, 17.
- Tatulus, Orestis pater, inter legatos imp. Occid. ad Attilam Pr. 185, 16. 20.
- Telesmata magica ad hostes arcendos O. 453, 2. 460, 8.
- Telogius (f. Pelagius s. Eulogius) silentiarius a Leone Imp. ad Theuderichum, Tr. fil., missus Ma. 234, 3.
- Thaunarius, castellum Romanum a Persis occupatum Me. 328, 20.
- Thapis, opp. Blemmyarum O. 466, 9.
- Theagenes, Pampreprii inimicus Ma. 270, 19.
- Theodorus notarius, Valenti Imp. valde carus E. 74, 12. 76, 20. eius in Musonii sepulcro epigramma 77, 2.
- Theodorus, Iustiniani fil., Tzirus cognomine, a Iustino dux Orientis creatus Th. 486, 6.
- Theodorus, Bacchi fil., legatus Rom. ad Chosroem Me. 318, 15. 392, 11. 395, 2.
- Theodorus, Petri fil., comes largitionum, legatus ad Persas Me. 319, 8.
- Theodorus, comes Zachariae in legatione ad Persas Me. 409, 17.
- Theodorus, dux Romanorum in Asia Me. 393, 18.
- Theodorus medicus Me. 306, 15.
- Theodosiopolis in Armenia Me. 395, 10. frustra a Chosroë oppugnata 397, 14.
- Theodosius Magnus Imp. principes Gothorum honoribus ornat E. 52, 19. 53, 10. acerbe ab Eunapio reprehenditur 78, 21. 111, 16. Augustam defunctam luget 117, 3. eius filii sub Rufini et Stilichonis tutela E. 86, 7.
- Theodosius Minor Attilae pacis condiciones respuit Pr. 141, 8. 16. turpem pacem cum Hunnis componit 142, 2. non agnoscit Constantii imperium O. 464, 21. eius mores Pr. 226, 17. 227, 9. foeda dilapidatio sub eius imperio 142, 17. crudelis tributorum exactio 143, 8. 191, 21. pessima reip. administratio 226, 17. sqq.
- Theodosius, Adualphi et Placidiae filius, infans mortuus O. 458, 21, 459, 1.
- Theodulus, praefectus militum sub Theodosio Min. Pr. 144, 20. 169, 10.
- Theognis, dux Rom. contra Avaras Me. 341, 1. de pace agit cum Baiano 424, 16.
- Thermantia, Stilichonis filia, Honorio nupta O. 448, 14.
- Thessalonicenses, adventante Theudericho, Zenonis Imp. statuas deliciunt Ma. 245, 8.
- Theudimundus, Valamiri fil., Theuderichi frater Ma. 250, 14. a Sabiniano fugatur 256, 16. 23.
- Theuderichus, post Valliae mortem rex Visigothorum O. 465, 9.
- Theuderichus, Triarii fil., dux Gothorum foederatorum, a Zenone eandem dignitatem, quae alteri Theudericho data erat, poscit Ma. 237, 8. Basilisci partibus favet 238, 5. 268, 7. alterum Theuderichum montibus inclusum magnopere premit 265, 17. eundem mox ad

- societatem hortatur 266, 1. habituque colloquio 267, 6. sese cum illo coniungit 240, 10. 267, 9. denique cum Zenone pacem componit 268, 1. postea CPlin adoriri parat 258, 19. multis donis et precibus a consilio suo avertitur 260, 4.
- Theuderichus**, Valamiri fil., Gothorum princeps, a Leone Imp. praeter alia magistri militum honores petit Ma. 234, 7. spreto conditionibus Thraciam vastat 234, 14. denique pacem cum Leone facit, qua tributum et supremi ducis officium ipsi conceditur 235, 5. a Zenone precibus ad exercitum contra Theuderichum, Tr. fil., ducendum commovetur 264, 7. 19. omni auxilio destituitur 265, 10. et a Triarii fil. vehementer premitur 265, 15. mox cum eodem foedere composito 240, 9. 254, 6. 267, 8. a Zenone stipendia et agros poscit 240, 14. sed ab illo ducis dignitate exutus 268, 10. Stobos vi capit 245, 2. Thessalonicam oppugnare parat 245, 4. Zenonis precibus commotus Macedoniae vastationem inhibet 246, 15. Heracleae initio parcat 246, 22. mox urbem incendio vastat 249, 22. Epirum invadit 248, 7. 250, 2. a Lychnido repellitur 250, 19. Scampiam et Epidamnum capit 250, 21. 251, 1. cum Adamantio legato colloquitur 253, 14. multa de Zenonis prodicione questus 253, 15. tamen operam suam ad omnia eius consilia adiuvanda offert 255, 16.
- Theuderichi**, Val. fil., soror in Macedonia morbo decedit Ma. 249, 11.
- Thracia** a Theudericho, Valam. filio, vastatur Ma. 267, 15. eius pars magno muro adversus barbarorum incursiones ab Anastasio septa Proc. 510, 9.
- Thracia dioecesis** (τὸ Θρακίον μέρος) Pr. 144, 2. 21. 162, 7.
- Thucydides** citatur E. 60, 1.
- Tiberius Imp.** rogatus regem mittit ad Parthos Pe. 121, 2.
- Tiberius**, dux copiarum sub Iustino Me. 311, 2. ad pacem cum Avaribus componendam propensus 311, 22. 312, 7. victus ab Avaribus 312, 20. a Iustino in imperii societatem adscitus 316, 3. Longobardorum proceres allicere conatur 328, 9. cum Avaribus foedus facit 332, 17. Sirmium Baiano cedere constanter recusat 340, 14. magna copiarum penuria laborat 337, 8. 340, 20. 404, 18. Theodorum, Bacchi fil., legatum mittit ad Chosroem 392, 11. Valentinum ad Turcos mittit 398, 2. Baianum contra Sclavinos excitat 405, 3.
- Tigas fluv.** Pr. 183, 6. (Tysias 224, 6.)
- Timasius** ab Eutropio ad honores proventus E. 113, 11.
- Timostratus**, dux Rom., captus a Saracenis N. 478, 11.
- Timotheus**, legatus ad Persas Me. 290, 13. 291, 2.
- Tiphisas fl.** Pr. 183, 6. **Tibisias** 224, 6. (*Tibiscus*, *Theiss*.)
- Tiphilis**, primaria Iberiae urbs (*Tiflis*) Th. 485, 22.
- Tiridates**, a Tiberio in regnum Parthorum missus Pe. 122, 2.
- Titus**, tribunus Maurorum, a Maximino deficit D. 37, 37.
- Tonosures**, gens barbara, Romanis se dedunt Pr. 166, 2.
- Tragicæ artis mirum effectum** E. 80, 5.
- Traianus Imp.** Dacorum legatos accipit Pe. 123, 3. 13. 19.
- Traianus patricius** et quaestor, legatus ad Chosroem Me. 390, 5. 391, 5. cum Mebode de pace agit 407, 5.
- Trapezus** Me. 302, 17.
- Tributa Romanis ab Hunnis imposita** Pr. 142, 4.

- Trull:** sic Gothi dicti a Vandallis O. 461, 20.
- Turci,** olim Sacae (Massagetae Th. 484, 4.) appellati Me. 380, 4. legationem mittunt ad Romanos 295, 19. Persarum societatem petunt 297, 1. legati eorum a Persis veneno necantur 297, 8. sacri eorum ritus 381, 1. gentis rei que publicae descriptio 298, 22. foedus cum Romanis ineunt 300, 2. Iustinianum ad bellum cum Persis incitant 311, 7. ipsi in Persarum fines incurruunt 311, 8. Chersonem obsessam tenent 337, 16. in parentalibus regum servos immolant 403, 17.
- Turxanthus,** Dizabuli fil., unus e regulis Turcorum Me. 399, 9. 400, 5. superba eius ad legatos Rom. oratio 400, 6. 402, 1.
- Tuscanus Phryx,** rhetor sub Iuliano E. 108, 11.
- Tzathius,** regulus Suanorum Me. 356, 18.
- Uguri (f. Uguri),** Turcorum subditi Me. 301, 4. 7.
- Ulphilas,** dux copiarum, ab Honorio contra Constantium tyrannum missus O. 453, 20.
- Urogi,** sedibus suis expulsi, Byzantii auxilium petunt Pr. 158, 3.
- Uzdibadus,** Gepida, ad Romanos profugus, a Baiano in captivitate vindicatur Me. 307, 12. 310, 17. 385, 21. 386, 14.
- Utiguri,** Hunnica natio Me. 284, 3. 345, 1. ab Avaribus victi 385, 19. 386, 13. a Turcis debellati 401, 20.
- Valamir,** Gothus, numerato tributo a vastandis finibus Rom. retinetur Pr. 217, 22. Theuderichi pater Ma. 237, 11. 240, 11.
- Valens Imp. Gothos,** qui Procopio auxilio venerant, inermes per urbes dispergit E. 46, 16. 47, 6. petentibus Gothis sedes intra Rom. imp. fines concedit 48, 21. 101, 21. invidia eius adversus Gratianum et Valentinianum 49, 1. cum Persis pacem componit 52, 7. Gothorum vastationes coercere conatur 52, 9. 77, 13. eius avaritia 74, 10.
- Valens, dux exercitus sub Honorio** O. 451, 21.
- Valentinianus Nicaeae Imperator** renuntiat E. 46, 11.
- Valentinianus, Constantii et Placidiae filius, Nobilissimus** creatus O. 464, 13. Caesar renuntiat 471, 7. Imp. ab Attila premitur Pr. 153, 1.
- Valentinus, legatus Iustiniani ad Avars** Me. 283, 18.
- Valentinus, satelles Imp., legatus Tiberii ad Turcos** Me. 398, 3. 402, 3. a Turxantho superbe exceptus 404, 14.
- Valerianus Imp. a Persis circumsessus, frustra a Sapore pacem petit** Pe. 133, 1. eius captivitas apud Persas 128, 5.
- Valerius, praefectus Thraciae sub Constantio Imp.** O. 460, 3.
- Vallias, rex Visigothorum** O. 459, 21. Placidiam dimittit 462, 12.
- Vandali (Βανδῆλοι), victi ab Aureliano Imp. pacem petunt** D. 19, 16. Pe. 126, 15. Romanis auxilia mittunt 20, 11. reliqui in sedes suas revertuntur 21, 4. Hispaniam vastant 462, 1. fame premuntur 462, 3. maria infestant sub Theodosio Min. Pr. 146, 13. Maioriani traiectionem in Africam metuentes oram maritimam vastant 156, 12. contra eos Theuderichus, Tr. fil., Leoni opem ferre recusat Ma. 235, 11. post Genserichi mortem pristinam fortitudinem amittunt 240, 1. Christiani, sed peculiari secta (Ariani) Pr. 216, 14.
- Varanes, rex Persarum.** Me. 372, 12.
- Varchonitae: sic Avars a Turcis appellantur** Me. 400, 22. a Turcis victi 400, 12. 401, 16. Vardanes, Armenius, defectionis

- a Persis ad Romanos auctor Th. 485, 14.
- Vardus, Armenius Th. 485, 16.
- Verina, Leonis uxor, Basilisci soror, Nepoti favet Me. 237, 2. Aedoingo familiariter utitur 248, 10. item Patricio magistro C. 475, 7. magna gratia apud Zenonem floret Me. 271, 11. eundem expellit C. 474, 19. a Basilisco vexatur 475, 9. 12. Illo insidiatur 476, 17. 19. in exilium mittitur 476, 20.
- Vidicula, Gothus, Sarmatarum fraude succumbit Pr. 224, 7.
- Vigilans (*Βιγίλας*), interpres in legatione Anatolii ad Attilam Pr. 175, 9. item in legatione Edeconis Hunni ad Theodos. Min. 147, 19. cum eo et cum Maximino ad Attilam revertitur 169, 14. eius imprudentia 170, 20. acriter ab Attila increpatur 178, 9. CPLin remittitur 182, 14. iterum ad Attilam missus 210, 21. Chrysa-phii et Edeconis insidiis detectis in vincula conicitur 212, 15. pretio persoluto dimittitur 214, 8.
- Viminacium, opp. Moesiae in Illyrico, ad Istrum, a Gothis captum Pr. 140, 16. 190, 21.
- Vindex, dux Rom. sub Marco Imp., barbaros trans Istrum repellit Pe. 124, 2.
- Virgilius citatus, (Aen. VI. 854.) nomine non addito Pe. 128, 15.
- Visumar, rex Vandalorum, e gente Aedingorum D. 38, 7.
- Vitalianus, legatus et interpres, a Baiano in vincula coniectus Me. 305, 17. 385, 12. 17.
- Vitiges Gothus a Iustiniano victus Me. 283, 4.
- Vivianus, vir nobilis sub Leone Imp. C. 473, 17.
- Zabdicene, regio, Rom. imp. sub Galerio adiuncta Pe. 135, 10.
- Zabergan, dux Hunnorum Cotrigurorum Me. 344, 14. a Iustiniano tributum accipit 345, 7. (Agath. 301, 6. 330, 21.)
- Zacharias, regius medicus, legatus ad Chosroem Me. 317, 12. 319, 14. 325, 20. 389, 11. inducias componit 389, 15. iterum missus cum Traiano 390, 7. 407, 5. expraefecti dignitate ornatur 409, 14. tertium missus ad Hormisdam 417, 17.
- Zali, Hunnica gens Me. 284, 4.
- Zemarchus Cilix, legatus Iustini Imp. ad Turcos Me. 300, 15. 380, 7. Th. 485, 5. eius iter Me. 300, 21. 380, 15. 385, 9. per Alaniam 301, 20. per Darinam et Apsiliam 302, 13. Dizabulum contra Persas ducentem comitatur 383, 19.
- Zeno (olim Tarasicodissa dictus), gener Leonis Imp. 473, 20. a filio Imp. coronatus 474, 16. a Verina eiicitur 474, 19. Basilisco expulso imperium recuperat 235, 12. Nepotem in imperium Occid. restituere conatur 236, 8. Odoacro in litteris patricii nomen tribuit 236, 21. Honorichi Vandali legationem benigne excipit 240, 6. Theuderichum, Val. fil., frustra ad bellum cum Tr. filio sollicitat 241, 14. Adamantium leg. ad Theuder., Val. fil., mittit ad foedus faciendum 247, 6. eundem post Sabiniani victoriam revocat 258, 5. Severum ad Genserichum mittit 260, 14. Triarii filio pacem et foedus offert 263, 7. quibus spreto bellum parat contra eum 263, 21. denique pacem componit 268, 1. eius ignavia 276, 18. magna sub eo aerarii penuria 275, 12. quum fugiens in castrum, Constantinopolin dictum, pervenisset, vaticinii ludibrium agnoscit 276, 19.
- Zeno, Zenonis Imp. filius, luxuria immaturam mortem sibi parat Ma. 277, 7.
- Zeno, (diversus ab eo, qui postea Imp. factus,) vir consularis,

HISTORICUS.

639

Orientalium exercituum praefectus, Saturnini filiam Rufo in matrimonium tradit Pr. 208, 20. 150, 23. 215, 7. eius insidias veretur Theodosius Min. 215, 2.

Zenonis, Basilisci uxor, adultera Armati Ma. 272, 2. 273, 8. 274, 1. cum coniuge occisa C. 476, 1. 3.

Zercon, Maurus in aula Attilae, iocularibus cochantes exhilarat

Pr. 205, 21. ab Attila Aëtio dono missus 206, 3. eius forma et fata 225, 1. sqq.

Zich, non hominis, sed officii nomen 346, 17. Zich, legatus Persarum ad Iustinum, Nisibi moritur Me. 290, 4. 291, 8. 293, 6. Petrum deceperat circa Suaniam 327, 8.

Zintha, castellum in confiniis Persidis et Armeniae Pe. 135, 12.

INDEX GRAECITATIS.

A D D E X I P P U M.

Vocabula, quibus asteriscus praefigitur, in lexicis desiderantur.

- Α**φροδον, subito 28, 5.
 ἀλλά in media propositione insertum D. 14, 20 οὐκ ἀπροσδόκητοί ἐσμεν ἀλλὰ νῦν — γενέσθαι.
 ἀλουργίς, ἡ 12, 5.
 ἀμανᾶσθαι (corruptum) 17, 9.
 ἀμοιρέω τινός 30, 20.
 ἀναμεταξύ 19, 18.
 * ἀνάσεισις, ἡ, ὄπλων 24, 3.
 ἀνομία, ἡ, inscitia 14, 8.
 ἀπόγνωσις, ἡ 19, 14.
 ἀποκινδυνεύω 23, 9. ἀποκινδυνεύσεται ἡμῖν σωτηρία 24, 5. 10.
 ἀποπεποιηκώς (haud dubie corruptum) 17, 5.
 ἀποτυχία, ἡ 29, 4.
 ἀρωγός, ὁ, ἡ 18, 8. παρὰ τοῦ θείου ἐσεσθαι ἡμῖν ἀρωγὰ 28, 18.
 ἀσπίς, ἡ, peditatus 13, 5.
 ἀχθηδών, ἡ 18, 20. 25, 11.
 βαίνω, βέβηκα, constiti 12, 5 ἐπὶ ὑψηλοῦ βήματος βέβηκε.
 βραβεύω 28, 10.
 δαιμόνιον, τὸ 28, 10 τὸ δαιμόνιον ταύτη ὡς ἐπὶ πολὺ βραβεύει τὰ ἀνθρώπεια.
 δαιμόνιος, α, ον 30, 7 τῆς δαιμόνιας σπουδῆς μὴ ἀναξίους φανῆναι.
 διαγιγνώσκω, decerno 13, 9 οὐ διαγιγνώσκομεν ἐς ἀντιλογίαν ἤκειν.
 διακόσμησις, ἡ 12, 4.
 διαμέλλω 22, 24. 31, 9.
 δορυφορία, ἡ, τοῦ ἄρχοντος 21, 8.
 εἶνεκα 12, 14. 13, 1. 15, 1.
 ἐκὰς 27, 12 τὴν δύναμιν τὴν ναυτικὴν οὐχ ἐκὰς εἶναι.
 ἐκρησόμενον, τὸ 13, 11. 23, 6. 11.
 ἐκ. ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπεδόθη 12, 15. 19, 12.
 ἐλαττώω 18, 11 συμφορὰς ἐλατῶσαι.
 ἐνδιαίτημα, τὸ 25, 4.
 ἐνδοιάζω 20, 8.
 ἔξω. οὐκ ἔξω προσδοκίας ἄγομεν 18, 8. οὐκ ἔξω κινδύνου 27, 15. 31, 21.
 ἐπανατείνομαι 15, 14 πόλεμον ἐπανατείνουμένων ὕμνων.
 ἐπηλυγάζομαι 19, 8.
 ἐπιβούλιος (haud dubie corruptum) 23, 11.
 ἐπιθεραπεύω τινὰ 30, 6.
 ἐπικομίζομαι τινι (sed verum videtur ἐπικομπάζομαι) 16, 11 πλοῦτη λαφύρων ἐπικομίζομενοι.
 ἐπιμάλλον 34, 21.
 ἐπισκιάζω 13, 7 ταῖς ἐτέρων ἐπι-

INDEX GRAECITATIS AD DEXIPPUM. 641

μηξιαίς επισκιάζοντες τοῦ σφε-
τέρου στρατοῦ τὸ ἀκαταγώνι-
στον.
ἐπισκοπέω τιγὲ πρὸς τι (si con-
iectura vera) 15, 21.
ἐταιρικός, ἡ, ὄν 21, 8 ἢ ἐταιρι-
κῆ τάξις.
εὐδεξία, ἡ 31, 13.
εὐκαμπής, ὁ, ἡ 34, 26.
εὐκλεία, ἡ 17, 16. 28, 15. 30, 3.
31, 6. 32, 16.
εὐπαράκλητος, ὁ, ἡ 30, 19 τα-
πειναὶ φύσεις καὶ εὐπαράκλη-
τοι ἐς σπουδήν.
εὐ παρσχόν 13, 13.
ἐφορος, ὁ, ἡ-28, 19 θεοὶ ἐφοροί.
ζέσις, ἡ 16, 20.
κρίνω h. e. νομίζω 15, 4 εἰ ταῦ-
τα ποιεῖν ὡς κρίνοιτε. 19, 22
κρίνοντες τὴν εἰτυχίαν διασω-
σασθαι.
λογισμῶ ἠγεμόνι χρῆσθαι 16, 15.
18, 15.
μεγυλληγοροῦμαι 25, 23.
μετέωρος, ὁ, ἡ 12, 5. 28, 6
ἀναχωρήσομεν ἐς τὸ μετέωρον.
μοχθῶ 19, 4. 31, 17.
ὄδος, ἡ. ἀδικον ὄδον ἐφ' ἡμᾶς
ἐλθεῖν 18, 10.
οἷα δὴ Dexippo valde usitatum
13, 13. 16, 14. 18, 8. 20, 19.
22, 26. 24, 17. 25, 7. 27,
6.
οἰκετός, α, ὄν, tanquam pronom-
en possessivum 14, 11. 17,
15. 33, 24.
ὀλίγωρος πρὸς τι 14, 4.
ὀμόθεν. ἡ ὀμόθεν μάχη 26, 22.
ὄσα pro ὡς 15, 7 ὄσα ἐχθροῖς
ἀμυνόμενοι πολεμήσομεν.
οὔτε pro οὐδὲ 15, 10 οὔθ' ἡμῖν
sine altero membro.
παρὰ c. acc. 18, 11 παρὰ φαῦ-
λον τίθεσθαι.
παραπολὺ 34, 27.
πατιάσσω 35, 4 πατασσοῦσθ τῆ
καρδίᾳ.
περιγραφή, ἡ 29, 5.
περιδέης, ἐς. σὺν τῷ περιδέει
11, 5. 31, 9. 23.
περιήκω 32, 13 αἰ τῆς τύχης
πλεονέξαι—περιήκουσι.
πεύσαντας (forina haud dubie
corrupta) 30, 6.

πῆ μὲν—ὅτε δὲ 15, 13.
πιστώ 34, 3 πιστοῦται εὐνοία
συμμάχων.
*προαγώνισμα, τὸ 22, 28.
προεκφοβέω 24, 4.
προελπίζω 32, 7.
*προεξαίρω 21, 1 τῆς πάσης τά-
ξεως προεξαίροντες.
προῖσχομαι 16, 6 εἰς εὐεργεσίας
λόγον προῖσχύμενοι τοῦ πο-
λέμου τὴν κατάλυσιν.
προσάμνω 19, 3.
πρόχειρον, τὸ 15, 20. 16, 18.
17, 18.
πρωτίστος, ἡ, ὄν 30, 14.
ῥώννυμι 15, 3 ῥωσθέντες.
σύγκειμαι 15, 12 τὰ ἐξημένα
ἐς εὐπρέπειαν 19, 8. 33, 4.
συμβαίνω πρὸς τινὰ τινος 13,
13 πρὸς Ἰουδοῦργου τῆς πρό-
σθεν διαφορᾶς συμβῆναι.
συμβησόμενον, τὸ 18, 16. 32, 6.
συμπαράθεω 17, 17.
συμφέρομαι pro simpl. φέρομαι
17, 1 τοῖς ζέσει ἐς τὰς πρά-
ξεις μὴ συμπερομένοις. 20, 4.
28, 4. 35, 9.
συνέπομαι 31, 12. 32, 15.
σύνεσις, ἡ 17, 7. 23, 5. 19. 30,
11. 32, 22.
σφέτερος, α, ὄν, de quavis per-
sona 13, 17 ἡμεῖς—τοῦ σφε-
τέρου στρατεύματος τὸ ἀναν-
ταγώνιστον. 19, 8. 25, 10.
*σφετερόω 34, 11 σφετερωθέν-
τες (sed f. leg. σφετερισθέντες).
τίθεμαι 15, 2 τὰ τοῦ πολέμου
πράγματα σὺν ἡμῖν τίθεσθαι.
34, 6.
ὑπόθεσις, ἡ 27, 6 ὑποθέσεις τῆς
ἀναγκαστικῆς. 28, 9.
ὑπόστατος, ὁ, ἡ 14, 21 ὑπόστα-
τοι ἡμῖν γενέσθαι.
ὑφίεμαι τινος 23, 8 τοῦ κοινοῦ
τῆς ἀληθείας ὑφέσθαι.
φέρειν ἐπὶ παντὶ, in summo dis-
crimine verti 14, 6.
φθάνων, ὁ, ἡ, praeteritus 18,
12. 26, 2.
χαλεπότης, ἡ 18, 19 αἰ τοῦ πο-
λέμου χαλεπότητες.
χείρ, ἡ, exercitus 14, 3.
χηματίζω 12, 2. 22, 17 περι-
εἰρήνης.

Dexippus, Eunapius etc.

Neutra adiectivorum et participiorum pro substantivis usurpata 11, 5 *σὺν τῷ ἄγαν πε-*

ριδεῖ καὶ καταπεπληγότε. 11, 8, 14, 14, 16, 3, 17, 19, 20, 2, 23, 2, 24, 17, 30, 12, 35, 15.

A D E U N A P I U M.

Ἀγέρωχος, θ, ἡ 47, 2, 88, 10, 105, 22, 113, 14.
ἀδιήγητος, δ, ἡ 52, 6, 100, 7.
ἀκμαιότατος, η, ον. *ῶρα ἦν θέρους* *ὅτι περ ἀκμαιότατον* 80, 18.
ἀλαοσκοπία, ἡ 96, 6 *οὐκ εἶχεν ἀλαοσκοπίην.* (Il. x, 515.)
* ἀλεκτρουώδης, δ, ἡ 94, 22.
ἀλιτενής, δ, ἡ 109, 7 ἡ *ἀλιτενής χώρα.*
ἀλώπηξ, ἡ 82, 14 *πολλῆς αὐτοῖς τῆς ἀλώπεκος ἐπιχέαντες.*
ἀμελικτος, δ, ἡ 102, 16. (Il. x, 158.)
ἀμετροκάκος, δ, ἡ 112, 20.
ἀμφοράσθαι 92, 2. (Od. τ, 475.)
ἀναγωγή, ἡ 78, 17, 88, 12.
ἀνάλογον, adverb. 65, 11 *ὁ τῶν συνισταμένων ὄχλος ἀνάλογον ἠκολούθει ταῖς πράξεσιν.*
ἀναμάσσομαι 94, 20 *τὴν ψυχὴν ἀνεμάξατο διὰ τὸν λόγον* (sed legendum videtur: ἀπεμάξατο).
ἀναπάλλομαι 51, 1.
ἀνατρέχω 99, 20 *ἀνέδραμε τοσοῦτον κακὸν τῆς τυραννίδος.*
* ἀναφράζω 67, 2 *πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς.*
ἀνεξικακία, ἡ 88, 2.
ἀνεστηκώς 101, 7 *ἐλεύθερος ἄγαν καὶ ἀνεστηκώς.*
ἀνέχω c. dat. 83, 7 *πάσαις ταῖς τελέταις ἀνέχοντες.*
ἄνθος, τὸ metaphor. 96, 2 *τοὺς Ἰσαύρους — ἄνθος ἀπέδειξεν ὁ Ἴεραξ.*
ἀνθρώπειον s. *ἀνθρώπινον*, τὸ, h. e. *οἱ ἄνθρωποι* 61, 9, 69, 1, 70, 3, 74, 18, 82, 3, 85, 10.
* ἀντιζηλοτυπία, ἡ 49, 1.
ἀντιφερίζω 98, 20 *ἀθῶν οὐ δυναμένη πρὸς κρείττονα ἀντιφερίζειν.* (Hes. Op. et D.: 208.)
ἀνυπάστατος, δ, ἡ 83, 10, 107, 1.

ἀπαρτάω 75, 17 *ὡς ἂν μὴ τοῦ πιθανοῦ τὴν γραφὴν ἀπαρτήσαιμεν.*
ἀποκινδυνεύω 78, 4.
ἀποκολλάω 114, 23 *τὸ σῶμα διαλυόμενον καὶ ἀποκολλώμενον.*
ἀποβῆγγυμι 53, 7, 113, 20.
ἀποτραχηλίω 104, 17 *σχολίοις.*
ἀποψύχω 80, 21 *περὶ λήγουσαν καὶ ἀποψύχουσαν ἡμέραν.*
* ἀπρόεδρος, δ, ἡ 58, 7 *ἐκκλήσια.*
ἀπροσδιόνυσος, δ, ἡ 60, 18.
ἀρβενωπός, δ, ἡ 112, 5.
ἀρτύω 87, 9 *διὰ τινος ἡρτυμένης ἐπιβουλής.*
ἀρύω 117, 8 *τύχης ἀρνούμενος.*
ἀρχόμενον, τὸ 74, 4, 84, 14.
* ἀσιώπητος, δ, ἡ 90, 9.
ἀστραβής, δ, ἡ 112, 7.
ἀτάσθαλος, δ, ἡ 103, 19.
ἀτεγκτος, δ, ἡ 76, 22.
ἀτέραμνος, δ, ἡ 76, 22 *ἀνὴρ ἀτέραμνος καὶ ἀτεγκτος.*
ἀτυχέω 42, 21, 43, 4, 44, 13.
ἀφιλοχρήματος, δ, ἡ 111, 11.
ἀχρεῖος, α, ον 47, 9 *τὰ σώματα πρὸς μῆκος ἀχρεῖον ἐλαυνόμενα* 49, 14, 60, 7.
βάθρον, τὸ 113, 1 *τὰ βάθρα καλύψεν καὶ τοῦδαμος κορεῖν.*
* βαθύπλοκος, δ, ἡ 89, 5 *ἔτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βαθυπλοκώτερα.*
βάραθρον, τὸ 50, 11 ἡ *Σκυθῶν ἐρημία καὶ τὸ βάραθρον.*
βαρύτες, ἡ 81, 3 *ὄγκος ἡ καὶ βαρύτες λέξεων.*
βαρύνομαι 81, 11 *τὸν πλοῦτον ὁ τραγῶδης ἱβαρύνετο.*
βικάριος, ὁ 96, 7, 19.
γαῦρος, α, ον 46, 20, 113, 13.
γεγηθώς 86, 22, 93, 22.
γυγατώδης, δ, ἡ 116, 20.

- γραμμικός, ἡ, ὄν 77, 18 ἀμα-
 χος καὶ γραμμικὴ ἔκφρασις.
 δάκνω 44, 19 τοὺς οὐδὲν ἀδι-
 κοῦντας δάκνειν καὶ σπαράτ-
 τειν.
 διαγεῦθω 80, 15 τῆς φωνῆς
 αὐτοῦς διέγευσε καὶ τοῦ μέ-
 λους.
 διακράτησις, ἡ 53, 17 ἐς ἀπάτην
 καὶ διακράτησιν.
 * διαληρῶ 93, 8.
 διαρροῶ 112, 2 πρὸς σωφρο-
 σύνην πεπηγώς τε καὶ διηρ-
 θρωμένος.
 διαρτώ 82, 12 πλάσις εἰς τὴν
 τῶν πολεμίων ἀπάτην διηρτυ-
 μένη.
 διασφύγγω 47, 10 τὰ σώματα
 κατὰ τὸ μέσον διασφυγμένα.
 113, 3.
 διασχηματίζω 97, 20.
 διατεταμένως 61, 3.
 διαυχενίζομαι 103, 15 ἀνωρθοῦτο
 καὶ διηυχενίζετο. 105, 22, 116,
 18.
 διαφλέγω 93, 9 διαφλεγόμενον
 φθόνῳ.
 διαφωνέω, dissentio 59, 13.
 διαψύχω 45, 9 χεϊμῶνος ἤδη δι-
 αψύχοντος.
 διερπῶ 86, 16 τὸ διερπον καὶ
 ὑπολουν τῶν μηχανημάτων.
 * διεπιπνέομαι 91, 16 διεπιπνίται.
 διοιστρέω 66, 12.
 διοσημέα, ἡ 95, 22, 100, 13.
 διψάς, ἡ 99, 4.
 διωθέω 107, 8 τὸ μέλλον καὶ δι-
 ωθόμενον.
 δουπέω 102, 4.
 δραστήριος, α, ὀν 107, 1, 109,
 6, 116, 11.
 δυσέξοδος, ὁ, ἡ 43, 17.
 δύσλυτος, ὁ, ἡ 43, 13 εἰς ἀπο-
 ρον καὶ δύσλυτον.
 ἐγκαταμύγγνυμι 85, 7.
 ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ 100, 4 ἐγκύ-
 κλιον καὶ πρόχειρον.
 ἔθνος, τὸ, τῶν πονηρῶν 107,
 11. τὰ ἔθνη, omnes gentes im-
 perio Rom. subiectae 46, 3.
 εἰς μέσον 43, 15, 44, 8 βαρῶ
 φθειγῆμένος εἰς μέσον.
 ἐκ pro ὑπὸ 49, 6 πρὶν τὴν διά-
 βασιν ἐκ βασιλείως ἐπιτραπή-
 ναι.
 ἐκδοκρῶ 43, 12.
 ἐκκλησιάζω 60, 9 πρὸς ἑμαυτὸν
 ἐκκλησιάζας.
 ἐκκροίσις, ἡ 114, 4 ἡ φυσικὴ τῶν
 ὑγρῶν ἐκκροίσις.
 ἐκμελής, ὁ, ἡ 104, 21 κατὰ τὴν
 ἐκμελῆ λύραν (ἑ. ἐκμελῆ) 111,
 16.
 * Ἕλλην τὴν θρησκείαν, paganus
 115, 4.
 ἐνέργεια, ἡ 58, 19, 64, 7.
 ἐντείνω 52, 9, 63, 19, 78, 20.
 ἐντρέχω 101, 10 τὰ ὄργανα συν-
 επεπήγει καὶ ἐνέτριχε τοὺς
 τῆς ψυχῆς κινήμασι.
 ἐντυγχάνων, ὁ, lector (Polyb. I,
 3, 10, 4, 1. saepissime) 56, 8,
 57, 20, 58, 2, 59, 1, 60, 15,
 72, 5.
 ἐξημερῶ 101, 13.
 ἐξογκῶ 52, 19, 66, 13.
 ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ 43, 15 ὁ ἀπὸ
 μηχανῆς θεοῦ ἐπεισόδιος εἰς
 μέσον ἔλκεται.
 ἐπὶ c. dat. 45, 5 θεὸν τινα ἐπὶ
 τοὺς λόγους ἡγούμενος.
 ἐπιδιαβαίνω 82, 5.
 ἐπικίνδυνος, ὁ, ἡ 79, 18, 85, 7.
 ἐπικλύζω 111, 18 τοσαῦτα καὶ
 τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ. 113,
 16.
 ἐπιτειγίζω metaph. 62, 5. τοὺς
 ἡγούμενους τῶν πολεμίων ἐπε-
 τείχιζε τῷ Καίσαρι.
 ἐπιτρέχω 46, 14 ἐπιτρέχων ἔθ-
 δίως οὐδισὶ καὶ συντόμως. 57,
 13, 62, 14, 64, 10.
 ἐπίφορος, ὁ, ἡ 69, 1 πρὸς τὸ
 βάσκανον. 81, 5 εἰς ἀκοῆς κί-
 νησιν.
 ἐρωτομανία, ἡ 117, 19.
 εὐάνδρος, ὁ, ἡ 51, 14.
 εὐδιατίητος, ὁ, ἡ 47, 15.
 εὐθελῶρητος, ὁ, ἡ 81, 22.
 εὐκρασία, ἡ 50, 18.
 * εὐκρατής, ὁ, ἡ 74, 21 τὸ πρὸς
 τὰς ὀμιλίας εὐκρατές.
 εὐκρῖτος, ὁ, ἡ 43, 16.
 εὐπαθῶς 43, 12 εὐπαθῶς ἐξεδά-
 κρυσσε.
 εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ 114, 6.
 εὐπάρυφος, ὁ, ἡ 113, 2 χλα-
 μύδες εὐπάρυφοι.
 εὐπεπιος, ὁ, ἡ 106, 10.
 εὐπρόσοδος, ὁ, ἡ 107, 13.

εὐροια, ἡ 75, 20 διὰ τύχης εὐ-
 ροιαν.
 ἡμαρ, τὸ 117, 3.
 ἡμιμανῆς, ὁ, ἡ 54, 7.
 ἡγασίσειος 117, 18 ὡσπερ ἡγαι-
 στείοις θεσμοῖς ἀρδύκτοις.
 θαλαμηπόλος, ὁ 87, 18. 102, 21.
 θάμβος, τὸ 44, 5.
 θεοκλυτέω 68, 11.
 θεομισῆς, ὁ, ἡ 44, 18.
 θεοφιλῆς, ὁ, ἡ 53, 13.
 θερμός, ἡ, ὄν 47, 2 τὸ ἀγέρω-
 χον καὶ θερμόν. 110, 11.
 θερμότης, ἡ 66, 19. 81, 19.
 θύραθεν 110, 6 ἦν δὲ μανία οὐ
 θύραθεν.
 θυσανοειδῆς, ὁ, ἡ 50, 3.
 * ἱερακοτρόφος, ὁ 95, 18.
 ἱερατεύω 93, 11.
 ἱερουηνία, ἡ 107, 14.
 Ἰονθός, ὁ 84, 8 Ἰονθός τις πα-
 ραγατέλλων παρὰ τὸ γένειον.
 Ἰσταμαί 45, 8 μετωπώρου Ἰστη-
 κός.
 ἰταμότης, ἡ 95, 1.
 καγγάζω 105, 3.
 καθαμαξεύω 51, 17.
 καθειμένος 87, 7 διὰ καθειμέ-
 νων ἀνθρώπων.
 καθελίτω 113, 9.
 καλινδέομαι 116, 14 οἱ περὶ ταῦ-
 τα καλινδούμενοι.
 κάμπτω μεταρθ. 42, 5 κάμπτο-
 μενος ὑπὸ τῆς χρέιας.
 καρώ 103, 9 τὴν ψυχὴν κεκα-
 ρωμένος. 113, 5.
 καταδαπανᾶω 97, 15 οἱ ἀπο-
 ρούντες καταδαπανῶντο μά-
 στιξι τὰ σώματα.
 καταδρομή, ἡ 45, 13.
 κατάδυτος, ὁ, ἡ 69, 10 κατα-
 δύτων γενομένων δεῦν ἀλλαγ-
 μάτων.
 κατακομιστής, ὁ 111, 13 οἱ κα-
 τακομισταὶ εὐνοῦχοι.
 καταμαραίνω 69, 14.
 κατασεύω 67, 10 διὰ τὸ μέγεθος
 τῶν πεπραγμένων πρὸς τὸ λέ-
 γειν αὐτὴν κατασειόμενος 95,
 8. 102, 22.
 καταστολίζω 82, 13.
 κατάφρακτος, ὁ, ἡ 101, 1 οἱ
 κατάφρακτοὶ ἱππεῖς.
 καταφρονᾶτομαι 93, 2.
 καταχλευάζω 92, 13.

καταψύχω 87, 10 ἔχιδναν ἐπὶ
 κρούους καταψυγμένην.
 κατεξανίσταμαι 102, 20.
 κόλλησις, ἡ 95, 7 τοὺς βασιλέας
 διατέμνων ἐκ τῆς σφῶν αὐτῶν
 κολλήσεως.
 κορακώδης, ὁ, ἡ 94, 21.
 κροτοθόρυβος, ὁ 88, 18 τὸν κρο-
 τοθόρυβον ἔχουσιν.
 κρουψίνους 112, 11.
 κωθωνίζομαι 92, 20.
 λαφύσσω 106, 11.
 λευκός, ἡ, ὄν 49, 21 παιδαρίου
 λευκοῦ καὶ χαρλέντος. 111, 19
 λευκὴ τις ἡμέρα.
 λύσσα, ἡ, ἔρωτικῆ 50, 5.
 λύσσημα, τὸ 71, 3.
 λυσσώδης, ὁ, ἡ 54, 9.
 μακαριότης, ἡ 80, 23.
 μάλη, ἡ 96, 5 ὑπὸ μάλης δια-
 φεύγειν
 μέγιστον ὄσον 42, 18.
 μερακιώδης, ὁ, ἡ 64, 9 ἄμιλλα.
 μελεθωνός, ἡ, τῆς Συρίας θεοῦ
 104, 15.
 * μελλόπλουτος, ὁ, ἡ 79, 3 ὡσ-
 περ μειράκιον μελλόπλουτον.
 μερίς, ἡ, factio 53, 13.
 μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ (II. γ, 361.)
 116, 17.
 μηχανῆ, ἡ 43, 15 ὁ καλούμενος
 ἀπὸ μηχανῆς θεός.
 μουσουργός, ἡ 117, 22 μουσουρ-
 γοῖς συνέζησε ἑδσαύταις.
 μυριέλικτος, ὁ, ἡ 103, 8.
 μυρπαλίον, τὸ 57, 9.
 νεμεσητός, ἡ, ὄν 88, 2.
 νεοχμῶω 90, 8.
 νηστεία, ἡ 94, 2.
 ξένος, ἡ, ὄν 74, 3 τὸ ξέρον τῆς
 τιμωρίας.
 δδύρομαι 43, 2. 48, 16.
 οἰκεικόν, τὸ 50, 18.
 οἰσύνος, ἡ, ὄν 101, 3.
 οὐρίβας, ὁ 80, 11.
 ὀμιλέω 102, 19 ποικίλαις ὀμι-
 λήσας τύχαις. 113, 14.
 ὄξυθάνατος, ὁ, ἡ 97, 17.
 ὄστακός, ὁ (i. q. Attice ὄστα-
 κός) 85, 7.
 ὄσρανομήκης, ὁ, ἡ 85, 17. 88,
 22. 95, 8.
 ὄστε pro οὐδὲ 44, 16. 83, 21.
 παγκράτιον, τὸ, τῶν λόγων 89, 21.
 παντομιγῆς, ὁ, ἡ 112, 16 χυ-

- ριον παντομυγές τε και εὐχαρ-
πον.
 παραδυναστεύω 49, 11.
 παραγαλλίσκω 100, 7.
 παρατρέχω 53, 3 *συνθῆκαι βαρ-
βαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα πα-
ρατρέχουσαι.*
 παραφέρω 75, 18 μὴ παραφέρου
 πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ λόγος 92,
 9, 97, 2.
 παραφλυαρέω 93, 9.
 παραχορήμα c. gen. τῆς διαβάσε-
 ως 51, 15.
 παρεκλέγω 85, 12.
 περικαῶς 116, 16 *περικαῶς τῆς
 γυναικὸς ἔχων.*
 περικτυπέω 102, 5.
 περισπειράσμαι 113, 8 *περισπει-
 ρασάμενος τὰς αὐλάς.*
 * περιφρονητικός, ἡ, ὄν 46, 21.
 περιωπή, ἡ 79, 7.
 πλάσις, ἡ 53, 17. 82, 11.
 πλαστός, ἡ, ὄν 69, 18 οὐδὲ εἰ
 πλαστός θεός.
 πλοκή, ἡ 43, 14 αἱ τῶν ὑπο-
 κειμένων ἔργων πλοκαί.
 ποιηλατέω 82, 3 *ποιηλατεῖσθαι
 τὸ ἀνθρῶπινον.*
 πολυάνδριον, τὸ 117, 13 *πολυ-
 άνδριον καὶ πολυτελῆ τάφον.*
 πολυπλανής, ὁ, ἡ 89, 5.
 πολύπλοκος, ὁ, ἡ 117, 2.
 πολύτροπος, ὁ, ἡ 48, 4 *πολύ-
 τροποι συμφοραί.* 66, 22.
 πολυμνητος, ὁ, ἡ 51, 11. 60, 2.
 πολυωπής, ὁ, ἡ 94, 17.
 πραγματώδης, ὁ, ἡ 82, 20 *πρα-
 γματώδης καὶ δύσκολον.*
 πρόβολος, ὁ 101, 22 *προβό-
 λος ὑπελάμβανε γενναίους καὶ
 ἀδαμαντίνους ἔχειν.*
 προσεμφερής, ὁ, ἡ 116, 9.
 προσκυνέω 45, 4. 89, 10 *ἀκρη-
 βειᾶν τε προσκυνήσει καὶ ἀ-
 λήθειαν.*
 * προσχρότερος, α, ὄν 66, 21
 τὸ τῆς ἀνάγκης προσχρότερον
 ἀπαιτεῖ τὸν κίνδυνον.
 πρωτεύων, ὁ 115, 22 *principalis
 civitatis.* V. Briss. s. v. n. 4.
 Chersone illud sole mne prin-
 cipis magistratus nomen erat.
 N.
 πυνθάνομαι c. gen. 52, 6 τού-
 των ἐπύθετο τῶν κακῶν.
 ρύμα, τὸ 104, 11 ἔς τόξου ρύμα.
 ρύμη, ἡ. ρύμη τε καὶ φορὰ 96,
 5. 102, 13.
 ῥάπος, ὁ 57, 8.
 σαλεύω 83, 18.
 * σιρομάστις, ὁ 102, 11. (*ferrum
 telonarum, quo ad merces in-
 vestigandas utebantur.*)
 σκέπη, ἡ 83, 2 *μετὰ βαδύτητος
 καὶ σκέπης.*
 * σκιρτῶν, ὁ, ἡ 88, 11 *ἀνδρας
 ἀγερώχους τε καὶ σκιρτῶνας.*
 σταθερός, ἂ, ὄν 44, 8. 48, 6.
 στεγανός, ἡ, ὄν 79, 1. 82, 9.
 83, 3. 21. 86, 3.
 στενωπὸν, τὸ 81, 15.
 συγγομφώω 115, 1.
 συγκατασπείρω 85, 8.
 συγκυρόω 103, 20.
 συμπεράνω 43, 15.
 συμπερατώω 91, 16.
 συμπυνθάνομαι 88, 8.
 συμφοιτάω 46, 12.
 συναίνιττομαι 92, 15.
 συνδέω 44, 5 *θάμβει συνδεθέντες.*
 συνενθουσιάζω 62, 2 *ταῖς τοῦ
 Καίσαρος ἀρεταῖς συνενθου-
 σιώσης τῆς τύχης.* 63, 21.
 συνεφέλλω 82, 8. 97, 4.
 συνοράω 43, 1. 82, 22.
 συντεκμαίρομαι 105, 8.
 συντήκω 81, 20.
 συντομάω 51, 9. 16.
 συσκιαίζω 87, 9 *διὰ τινος συνε-
 σκιασμένης ἐπιβουλῆς* 117, 5.
 σφασιάζω 54, 8.
 σφέτερος, singul. num. 73, 7 τὸ
 μέτρον ἰδῶν τοῦ σφετέρου σώ-
 ματος. 91, 9.
 σωρεύω 79, 4.
 τέκμαρσις, ἡ 109, 19.
 τέλω εἰς τι 87, 20. 98, 22.
 τίκτω 44, 3 οὐκ ἔτεκεν ὁ ἦλιος
 τοιαυτην ἡμέραν.
 ὑγρός, ἂ, ὄν 91, 23 *ὑγρότερος
 καὶ μαλακώτερος γενόμενος.*
 ἔλλη, ἡ 69, 6 *ἔλλη τις τῆς φλυα-
 ρίας ὑπῆν.*
 ἔπαιθρος, ὁ, ἡ 100, 21 *τῶν κοι-
 νῶν καὶ ὑπαίθρων πραγμά-
 των.* 115, 10 *ἐννομῶν τινα καὶ
 ὑπαιθρον μάχην.*
 ὑπερζέω 52, 8 *τῷ θυμῷ ὑπερ-
 ζεσε.*
 ὑπόδειγμα, τὸ 111, 7.

- ὑπομοσχεύω 104, 9 ὑπεμύσχευον τὸν πόλεμον.
 ὑποτύφω 45, 11 ἐς τοῦτο ὑπετύφετο μεγαλαυχίας.
 ὑποφύω 104, 3 ὑποφουμένου κακοῦ.
 ὑφειμένος, η, ον 112, 18 διὰ τινων ὑφειμένων ἐνηδρευμένος.
 φιλόζωος, ὁ, ἡ 91, 14.
 φιλοστρατιώτης, ὁ 70, 3. 111, 2.
 φλήγαφος, ὁ 84, 19 οἱ τὸν κοινὸν φλήγαφον ἡσχηκότες. 92, 20. 103, 6.
 φλογοειδής, ὁ, ἡ 111, 22.
 φρικώδης, ὁ, ἡ 96, 1.
 φῶς, τὸ 51, 2 εἰς φῶς καὶ ἔργον συνάγειν.
 χανθὸν 106, 11. 107, 3. 117, 8.
 χαῦνος, η, ον, 88, 123 χαννότερον ἐπαινεῖν.
 χεῖρ, ἡ 44, 21 χειρῶν ἀδικῶν ἀρχεῖν. 86, 14 χεῖρας ἐναντίας ἀρασθαι. 93, 24 νικήν καὶ χεῖρας ἔχειν.
 χιῶν 105, 11 ὡς κειψῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων.
 χλευασία, ἡ 92, 8.
 χλιδή, ἡ 88, 23.
 χλοερὸς, α, ὄν 96, 2.
 χορηγέω 101, 8 ἀφθότως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος.
 ψυχικός, ἡ, ὄν 81, 20 τὰ ψυχικά ὄργανα.
 ὠδῖν, ἡ 54, 8 πρὸς τὴν ὠδίνα τῆς ἐπιβουλῆς σφαδάζοντες.
 Augmentum insolitum 83, 5 ἐξ-επτώχεσαν.
 Comparationes audaciores 44, 7 ἡ-συχία μυστηρίων ἀπάντων σταθερωτέρα. 19. τοὺς οὐδὲν ἀδικουῦντας δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας, διὰν ὑπ' ἐτέρων διώκῃται. 51, 1. 65, 6. 68, 7. 73, 17. 85, 7. 87, 10. 90, 12. 100, 8. 111, 9. 113, 9.
 Dictio metaphorica 43, 13 καθάπερ ἐν τοῖς δράμασιν, διὰν εἰς ἀπορον καὶ δύσλυτον αἰτῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισ-
 ὀδιος εἰς μέσον ἔλκεται. 44, 3 οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν. 5 θάμβει συνθεθέντες ἐς τὸ ἀκίνητον ἐπάγησαν. 47, 4 ἔντος ἀρχῶν κατέχειν. 51, 16 ἡ ἐπανάστασις — ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθημάξενσε. 52, 14 κάλλιστα στρατηγήσαι ἔδοξεν ἡ τύχη. 54, 12. 56, 13 πρόθυρα κάλλους ἀνάμεσατα προθεῖς τῆς συγγραφῆς. 57, 8. 58, 7. 12. 59, 9 ἐπεισοδίου ὥσπερ ξενικοῖς ἡδύσμασι τὸ τῆς ἱστορίας ἐδώδιμον καὶ χρήσιμον ἀνατρέπειν. 63, 15. 64, 6. 17. 69, 10. 73, 21 τὴν τοῦ βασιλέως αἰακτον καὶ κυματώδη φορὰν εἰς ὀμαλὸν καὶ λειὸν καταστορέσαι. 74, 23. 75, 7. 19. 76, 3. 16. 77, 8. 82, 14. 88, 6. 89, 16. 93, 7. 95, 10. 96, 2. 98, 19. 103, 17. 113, 17. 114, 20.
 Neutra adiectivorum pro substantivis 44, 10 τὸ Ῥωμαίων φιλιάνθρωπον. 49, 12 αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικόν. 53, 11. 92, 2.
 Particippium aor. fort. minus recte, ex illius aetatis usu, in futurum mutatum 67, 22 ὁ Ἡρόκλειος ἀκροασάμενον ἔκαλε τὸν Ἰουλιανόν. Cfr. ind. ad Priscum et Menandrum.
 Proverbia 51, 18 χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Ἑρῆα κάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λέξαν (cfr. 95, 16. 100, 1. 110, 5. 111, 18.) 54, 12 οἶνος καὶ ἐλήθεια. 58, 8 ἡ Βοιωτία παροιμία, ὅτι οὕτως αὐλεῖν οὐ πρόπει. 61, 20 τὸ θέρος ἐπὶ τῇ καλῆμῃ γαίνεσθαι. 63, 14 οὐδὲν πεισόμεθα ταῦτα τοῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ θάδας ἀνασχοῦσιν. 69, 3 τοὺς Ἀχαιοὺς, φασιν, ἔκριναν ἀπὸ τοῦ πύργου. 96, 22 οἱ νόμοι κατὰ τὸν Σπύθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραχνίως ἦσαν ἀσθενέστεροι μόνον. 98, 7 νικήσας τὴν Καδμείαν. 100, 19 Καρικὸν θῦμα.

A D P E T R U M P A T R I C I U M .

- Ἀγώγιμος, δ, ἡ 134, 5 δῶρα
 μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄλλα ἀγώ-
 γιμα.
 ἀνακτάομαι 134, 20 τοὺς πρέ-
 σβεις βουλόμενος ἀνακτῆσα-
 σθαι.
 ἀνεπίδακτος, δ, ἡ 131, 6.
 ἀνενόητος, δ, ἡ 126, 7.
 ἀντιγραφεύς, δ, τῆς μνήμης 134,
 17.
 ἀπροόπτως 130, 9.
 ἀφυπνίζω 131, 7.
 βασιάζη, ἡ, lectica 129, 2.
 δέομαι pro δεῖ ἐμὲ 125, 12 μη-
 νῦσαι δέομαι τῷ αὐτοκράτορι.
 διακόπτω 131, 3 τὴν βασιλείαν
 διακοπτομένην.
 διατρέομαι 135, 18.
 διασύρω 128, 22.
 δοῦξ, δ 124, 19.
 ἑαυτοῦ cum 2. pers. coniunctum
 125, 20 εἴπατε ἑαυτοῦς.
 εἰς 125, 9 καὶ ἡμῶς ἔχεται εἰς
 τοὺς δεομένους. 126, 11 τὴν
 ἔορτὴν εἰς τὰ οἰκεία ποιῆσαι.
 ἐπικάμπω 128, 10.
 ἐπιφθάνω 124, 3 τῶν πεζῶν ἐ-
 πιφθασάντων.
 ἐφ' οἷς οὕτωπραχθεῖσιν 124, 4.
 ἐφ' οὗ, quam ob rem 122, 19.
 κάστρον, τὸ, oppidum (gr. barb.)
 135, 12.
 κλίμα, τὸ, ἀνατολικόν 135, 9.
 μεταγενέστερος, α, ον, inferior
 127, 5.
 μουσαρὸς, ἂ, ὄν 128, 3.
 οἰκείος, α, ον, quasi pronomen
 possess. 126, 4 μετὰ τοῦ οἰ-
 κείου στρατοπέδου. 127, 10.
 129, 13. 131, 11. 134, 11. 135,
 13.
 ὀροθέσιον, τὸ 135, 11.
 ὄσον οὕτω 127, 21.
 ὅστις pro οὗτος 126, 20.
 *πακτεύω (gr. barb.) 126, 17 πα-
 κτεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχώ-
 ρησεν.
 παρασκευάζομαι εἰς τι 122, 11
 παρεσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ
 τῶν Ῥωμαίων πόλεμον.
 παρελκύνω 134, 1 τοὺς πρέσβεις
 παρελκύνσας 135, 1.
 *παρελκυσμός, δ 124, 23.
 πιλοφόρος, δ 123, 3.
 προσελπίζω 128, 18.
 προστρέβομαι 123, 1 μεγάλα αὐ-
 τοῖς προστρέψεσθαι κακά.
 σκορπίζω 135, 2 οἱ τῆδε κακέϊ-
 σε διὰ τὸν πόλεμον σκορπι-
 σθέντες.
 συγκινέω 128, 1 συγκινήσας τὸ
 ἑαυτοῦ σῶμα.
 συγκλητικὸς ὄπαρχος, δ 129, 22.
 συγκροτέω 125, 21 εἰκὸς ἐστὶ
 συγκροτηθῆναι ὑμᾶς.
 συγκρότησις, ἡ 125, 19.
 σχολάζω c. genit. 129, 17 τούτου
 τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας scho-
 λάζοντα.
 υπάγομαι 134, 5 βουλόμενος αὐ-
 τὸν υπαγαγέσθαι.
 υπέρθεσις, ἡ 126, 12 τριβὴν καὶ
 υπέρθεσιν γενέσθαι τῇ ὁδοι-
 πορίᾳ αὐτοῦ.
 χλευασμός, δ 122, 21.
 Augmentum omissum 129, 11 δε-
 αγενόμεθα.
 Forma inusitata 126, 5 ἀπωγμέ-
 νου κινδύνου (haud dubie ἀ-
 πωγμένου).
 Infinitivus aor. pro fut. 123, 1
 πολεμήσειν καὶ μεγάλα αὐτοῖς
 προστρέψασθαι κακά (quod
 fort. mutandum non erat).
 Perfectum pro aoristo 121, 2 δέ-
 δωκεν. 124, 12 δεδώκασι. 125,
 5 εἰρήκασι. 128, 13 πεπράχα-
 σι. 135, 20 ἐνδεδωκέναι χρῆ
 πρὸς τοῦτο.

A D P R I S C U M.

- Ἀγιστεία, ἡ 159, 5.
 ἀλεᾶ, ἡ (ἀλλεᾶ?) 184, 10 ἀλεᾶν
 παρέχον καλᾶμους ἐναύοντες.
 ἀλλὰ γὰρ pro simpl. ἀλλὰ 208,
 7. 219, 21. ἀλλὰ γὰρ καὶ pro
 ἀλλὰ καὶ 142, 21. 150, 3. 164,
 10.
 ἀλύω 177, 12.
 ἀμετάτρεπτος, ὁ, ἡ 206, 11.
 ἀμέτοχος, ὁ, ἡ 180, 3.
 ἀμιλλᾶσθαι 163, 10 πρὸς τὴν
 αὐτῶν κομιδὴν ἀμιλληθήσου-
 νται.
 ἀμοιβαιος, α, ον 222, 3.
 ἀμφίβολα, τὰ 140, 13. 147, 14.
 177, 3. 181, 6. 196, 6. 13. 15.
 202, 9.
 ἀμφίβολον εἶναι 177, 9. 180, 4.
 ἀναβαίνω c. acc., excellere 171,
 17 Ἐδέκωνα ἀναβεβήκεναι τὸν
 Ὀρέστην πολὺ. 213, 6 τὰς ἀρ-
 χὰς ἀναβεβήκασιν πάσας.
 ἀνάγκη adverbii modo usurpatum
 142, 12 ἀνάγκη υπερβάλλοντι
 δέει. 149, 20 ἀνάγκη ἐθάψθη
 τὸ τῆς ἀρχῆς. 176, 2.
 *ἀναζωπυρώω 221, 4 ὁ πόλεμος
 ἀνεζωπυρώθη (f. — ρήθη).
 ἀνακαλοῦμαι ἐμαυτὸν 164, 13.
 ἀνασκολοπιζῶ 178, 17.
 ἀνάχυσις, ἡ 158, 7 τοῦ ὠκεα-
 νοῦ.
 ἀνειμένος 142, 19 δαπάνας ἀνει-
 μένας.
 ἀνέχομαι c. gen. 199, 9 ὥστε
 μὴ ἀνέχεσθαι δικαίων λόγων.
 ἀντιφιλοτιμέομαι 218, 13.
 ἀνωμόλως 154, 20 τὸ σῶμα δι-
 ατίθεται.
 ἀπαγορεύω c. dat. 184, 15 τῆ
 ὁμιλίᾳ ἀπαγορεύσαμεν.
 ἀπασχολέομαι 165, 12.
 ἀπεμπολάω 207, 13.
 ἀποβουκολέω 227, 6.
 ἀποδιδράσκω aor. 1. ἀπέδρασα
 144, 14.
 ἀποθανυμάζω 147, 22. 174, 2.
 199, 5.
 ἀποκαρτερέω, cibo abstineo 143,
 12.
 ἀποτίμησις, ἡ 142, 9. 143, 4.
 144, 18. 154, 5.
 ἀσβεστος γέλωσ 206, 9.
 ἀσμενίζω 142, 15 πᾶν ἐπίταγμα
 ἡσμένισον 220, 9.
 ἀστεμφής, ὁ, ἡ 206, 11.
 ἀτενῶς 182, 8 τὸν τοῦ ἡλλου
 δίσκον ἀτενῶς ἰδεῖν.
 αὐτὸς abundat 164, 4 περὶ τοῦ
 αὐτοῦ χρυσοῦ μηνύσειν.
 αὐχέω 164, 4 τὸ Οὐννων αὐχέ
 γένος.
 ἀφαιρέομαι aor. 2. med. sensu pas-
 sivo (si scriptura sana) 150,
 6 τοῦ χρυσοῦ ἐφελομένου.
 βαλανεύς, ὁ 188, 7.
 γαληνός, ἡ, ὄν 206, 14 γαλη-
 νοῖς ὀμμασι ἀποβλέπω.
 γερπονία, ἡ 163, 20.
 δευματόω 183, 21.
 διαγλύφω 172, 23.
 διάκειμαι pro simpl. κεῖμαι 168,
 1 προύριον κατὰ τὴν ἑτέραν
 ὄχθην διακειμενον.
 διακονέομαι c. dat. 167, 3 τοῖς
 διαφθορίσ. 188, 8. 192, 9. 204,
 14.
 διαλυμαίνουμαι 195, 7.
 διανασβάλλομαι 219, 16.
 διαποικίλλω 197, 23.
 διάστροφος 225, 4 τοῖς ποσί.
 διατεροσάινω 184, 21.
 διαφιλονεικῶ 157, 1. 176, 13.
 διαφυλάττω 204, 23. 213, 12.
 διευκρινέω 170, 8. 177, 3. 196,
 6. 15.
 δίσκος, ὁ, τοῦ ἡλλου 182, 8.
 δυσσῆς, ὁ, ἡ 222, 10.
 *ἔγγλυφος, ὁ, ἡ 197, 13 σανίδες
 ἔγγλυφοι.
 ἐκδαπανᾶω 142, 17. 192, 6. 211,
 17.
 ἐκλιπαρέω 170, 11. 19.
 ἐκμειλίττομαι 186, 1.
 ἐκστράτεια, ἡ 157, 14.
 ἐμβατεύω 170, 1 τῆ Ῥωμαίων
 ἐμβατεύειν γῆ.
 ἐμπιστεύω 148, 11.
 ἐναύω 184, 10.
 ἐξ ἀνθρώπων γίγνεσθαι, μοσι
 215, 18.
 ἐξαντιλάω 143, 14 τῶν θησαυρῶν
 ἐξαντιληθέντων.
 ἐπικυρώω 144, 16.

- Ἐπίσκοπος, δ 140, 6. 186, 8.
 Ἐπιτηδείότης, ἡ 158, 16.
 Ἐπιτροπή, ἡ 163, 5. 207, 18.
 Ἐπιχωριάζω 185, 5 διὰ τὸ μὴ
 ἐπιχωριάζειν τοῖς βαρβάροις.
 Ἐσπερία, ἡ, imperium occid. 152,
 5. 157, 23. 179, 6. ἡ ἔσπερια
 151, 18.
 εὐέλμων, δ, ἡ 190, 15.
 εὐήμερία, ἡ 216, 17.
 ἔφικτος, ἡ, ὃν 174, 17 οὐκ ἦν
 ἐφικτὸν γινώσκειν.
 ἔωλος, δ, ἡ 210, 6 διὰ τινὰς
 ἔωλους προφάσεις.
 Ἰάπλουτος, δ, ἡ 191, 1. 209, 10.
 Θαμινά 174, 12.
 Θειον, τὸ 187, 6.
 Θηλυδριώτις 227, 22 πρὸς ἄνε-
 σιν ἑιράνη καὶ θρασυῶν θη-
 λυδριῶτιν.
 Θύελλα, ἡ 183, 17.
 Ἰδιολογέομαι 171, 18. 179, 18.
 Ἰταμότης, ἡ 178, 20.
 καθιστάω 202, 17.
 καθηγητής, δ 155, 11.
 καθυψιμῆμι 226, 5.
 κακοφυΐα, ἡ 225, 2.
 κάμος, δ, cerevisia, potio Hun-
 nica 183, 14.
 κατάλυμα, τὸ 172, 1 ἐν τοῖς ἰ-
 εροῖς καταλύμασι.
 καταφυγγάνω 167, 2.
 κισσύβιον, τὸ 203, 21. 204, 3.
 κρατέω τι, obtinere 183, 21 ἡ
 κρατοῦσα τὸν ἀέρα ταραχή.
 199, 20.
 κυλλίζω 183, 20.
 λιμνάζω 183, 10 οἱ λιμνάζοντες
 τόποι.
 μαγίς, ἡ 204, 12.
 μάγιστρος, δ 149, 19. 21. 213,
 5.
 μέδος, δ, hydromeli (Meth), potio
 Hunnica 183, 12.
 μερίζομαι 152, 3 τὴν γνώμην.
 μετέκλησις, ἡ 160, 14.
 μετεξέτεροι 154, 14. 176, 4.
 νεοχυμῶ 226, 23.
 νομίζομαι pro δοκέω 179, 19
 πάλαι πρῶτος τε καὶ ἡπίος νο-
 μισθεῖς. 180, 12. 193, 9. 210, 5.
 Νουβιάδες, recentior nominis for-
 ma pro antiqua Νοῦβαι (Steph.)
 153, 16. 154, 22.
 ξαναγέω 173, 11. 182, 22. 185, 8.
 ξύγκλυς, δ, ἡ 190, 7.
 οἰκεῖος, quasi pron. poss. 141,
 9. 179, 9. 218, 5.
 δμιχλάδης, δ, ἡ 158, 7.
 ὁμολογέω χάριν 194, 13. 196, 2.
 σπάνων, δ 171, 15.
 οὐριδρομέω 223, 9.
 οὔτε pro οὐδὲ 209, 8.
 ὀφείλω c. infin. 185, 10 ἡμῶν
 κατόπιν πορευέσθαι ὀφειλόν-
 των. 189, 15.
 πανήγυρις, ἡ 140, 1. 168, 14.
 παράβυστα, τὰ, θεῶν 174, 18.
 παραπέτασμα, τὸ 203, 11.
 παρασαλεύω 169, 22.
 παρενοχλέω 159, 5.
 παρευθύνω 150, 7.
 πατρικίος, δ 160, 3.
 πατριχιότης, ἡ 160, 5.
 περιαγωγή, ἡ 172, 14 χωρὶς
 περιαγωγῆς πολλὰς ἔχον.
 περιτροχάλα 190, 16 ἀποκειρά-
 μενος τὴν κεφαλὴν περιτρο-
 χάλα.
 πεύσις, ἡ 175, 1.
 πιλωτόν, τὸ 197, 20 τοῖς ἐκ τῆς
 ἑρέας πιλωτοῖς τοῦ ἐδάφους
 σκεπομένου.
 ποῖος pro τίς 152, 4. 179, 10.
 199, 16.
 πολυπληθία, ἡ 141, 3.
 πρέσβις, acc. — in: haec forma
 exstabat ap. Hoeschel. 146, 20.
 προλογίζω 141, 4.
 προξενέω 226, 20 πολλὰ προῦ-
 ξένησε κατὰ τῆ Ῥωμαίων πο-
 λιτεία.
 προσκαρτερέω 162, 6. 189, 21.
 199, 2. 206, 23. 227, 10.
 προσμεταπέμπομαι 149, 19.
 σηρικὸς, ἡ, ὃν 171, 4 σηρικὰ
 ἔσδηματα.
 σιτηρέσιον, τὸ, στρατιωτικὸν
 193, 2. 223, 16.
 στρατοπεδαρχία, ἡ 227, 20.
 σύμβολα, τὰ, τῶν Χριστιανῶν
 160, 22.
 συναπαίρω 172, 13.
 συνηρεψής, δ, ἡ 172, 13.
 σύνταξις, ἡ 141, 12. 142, 5.
 15. 201, 8.
 σφάτερος, α, ὄν singul. num.,
 142, 8. 150, 11. 151, 5. 153,
 9. 162, 3. 178, 20. 179, 7.
 182, 9. 196, 7. 9. 217, 10.

- τελέω pro ελμι 197, 7 ἐν ἀξίᾳ τε-
λείν. 227, 16.
τηνάλλως 192, 13. 207, 1.
ὑπασιτιστής, ὁ 147, 21.
ὑπογραφεύς, ὁ 171, 15. 176,
18. 179, 1. 185, 16. 207, 5.
208, 10.
ὑποθερμαίνουμαι 170, 22.
ὑποιοσιτέω 218, 14.
φέρη, ἡ 209, 5.
φορτηγός, ὁ, ἡ 211, 17 ὑποζύ-
για φορτηγά.
φρενοβλαβής, ὁ, ἡ 205, 19.
χορηγέω 163, 5. 183, 10. 201,
8. 227, 2.
χορηγία, ἡ 223, 16.
χρηματίζουμαι, dona accipio 146,
4.
χρηστηριάζουμαι 154, 4.
χρυσόστεγος, ὁ, ἡ 148, 4 οὐ-
κοι χρυσόστεγοι.
Articulus omissus (in hac editi-
one interdum additus) 157, 3
vulgo: ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι. 172,
15 τοῦ ἡλίου ἀνατολή. 173,
17 ἐς τοῦ Ἀττήλα σκηνάς. 190,
19 τῶν Ἑλλήνων φωνήν. 194,
5 εἰς τοῦ δικαίου εὐρετήν θε-
ὸν πλημμελεῖν. 215, 3. 216,
9. 219, 11.
Ellipses 170, 13 τριακαίδεκα, scil.
ἡμερῶν, ὅδον ἀπέχουσαν. 178, 2
- ἐς τὴν ἐκείνου, sc. σκηνήν, παρα-
γινόμεθα. 191, 12 ἀμείνονα
τοῦ προτέρου τὸν παρόντα ἡ-
γεῖσθαι, scil. βλον. 196, 14. 202,
22. 209, 17. 219, 20.
Formae inusitatae 174, 1 ἀνε-
ρῶντες, quasi ἀνερῶτήσοιτες.
187, 1 ἐρῶντες, quasi ἐρούντες
(utrobique in hac ed. mutatum
est). 204, 1 ἰζῆσαι tanquam
ab ἰζέω.
Infinitivi aoristi pro futuris 149,
13 πολυπραγμονῆσαι pro — νί-
σειν. 202, 15 δέξασθαι, ubi
nunc editum legitur δέξισθαι.
Participia aoristi pro futuris (pas-
sim in hac editione fortasse
minus recte mutata) 141, 13
τοὺς διαλεξαμένους ἀμικνεί-
σθαι. 147, 17. 19. 149, 11.
159, 10. 179, 3.
Participia fut. pass. Prisco valde
frequentata 148, 21 τὰ ἐρηθ-
σόμενα. 149, 5 λιτρῶν χρυ-
σίου δοθησόμενων. 150, 10 τὸ
χρυσὸν δοθησόμενον. 152, 22
ἐπιδειχθόμενον. 167, 11. 175,
11. 14. 20. 176, 14. 177, 15.
16. 180, 16. 181, 10. 198, 1.
206, 18. 207, 4. 212, 2.
Participium cum εἶναι compositum
210, 8 δωρησάμενος ἦν.

A D M A L C H U M.

- Ἄδδην 277, 10.
ἀκροβατέω 277, 16.
ἄλη, ἡ 273, 14 τοσοῦτον αὐτοῦ
ἦδε ἡ ἄλη ἐπεκράτει.
ἀμφιρόπος, ὁ, ἡ 254, 2.
ἀν cum pronom. relat. seq. in-
dicativo 238, 12 οὐδ' ἀν — ποι-
νώσουσιν.
ἀνακτόμαι 235, 13. 243, 6.
ἀναγέρω 259, 18 ἔδοξε τοῦτο
τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀνα-
φέρειν τὴν πόλιν.
ἀπεπλίζω 234, 21.
ἀποξενγγυμι 250, 9 ἀποξεύξαι
τὸ τέλιγμα.
ἀποπατίω 277, 21 ἐς τὴν εὐνήν.
ἀποσβέννυμι 242, 13 οὐδ' τῆς
συμφύτου ἀπεσβέσθη δειλίαις.
ἀπρατος, ὁ, ἡ 276, 9.
ἀρχεῖον, τὸ 245, 11. 276, 13.
ἀρχιερεὺς, ὁ 245, 18. 246, 20.
γένος, τὸ: τὰ ἱερά γένη, sacer-
dotum collegia 245, 12.
γούν praeter morem adhibitum
246, 18 οὐκ ἐδύνατο πάντων
ὄντας ἀπόρους τὰ γούν ἐπι-
τήδεια ἐκπορίσαι κωλύειν. 266,
4 νῦν γούν σὲ καλέσαντες.
γυναιμανής, ὁ 273, 21.
δαιμόνιον, τὸ 277, 2.
δεκατηλόγος, ὁ 232, 13.
δέχομαι, passivo sensu, ut vide-

ευρ 233, 10 δέχεται παρὰ τοῦ βασιλέως ἀσμένως.
 δῆθεν 239, 4. 262, 7.
 διαπυρρῶσαι 256, 10.
 διατείνομαι 277, 4 οἱ μάντιες διατείνόμενοι προὔλεγον.
 διδακτός, ἡ, ὃν 277, 19 τὴν φυσικὴν καὶ διδακτικὴν κακότητα.
 δομεστικός, ὁ 240, 17.
 εαυτοῦ cum 2. pers. coniunctum 246, 10 εἰς εαυτὸν καὶ εἰς ἐκείνον ἤμαρτες.
 εἰς. εἰς ὑπόθεσιν ἔχειν 237, 1.
 ἐκ τῆς ἀνάγκης 263, 18.
 ἐκκλησία, ἡ. οἱ τῶν ἐκκλησιῶν ἐπίσκοποι 274, 17.
 ἐκτιοτε 262, 18.
 ἐκτιρίβω 267, 16 ἐξέτριψε ἅπαν τὸ αὐτόθι γεωργούν.
 ἐκφέρω 263, 20 ἕως τῷ παντὶ πέρας ἐξοίσειεν.
 ἔλληνικόν, τὸ, τῆς θρησκείας 271, 2.
 ἐνβωσ (corruptum) 255, 16.
 ἐνδειγμα, τὸ 260, 6.
 ἐνεργέω 277, 12 τὸν νέον κραιπαλῆν ἐνήργουν.
 ἐξαπόλλυμαι 266, 16.
 ἐπαγορθόσομαι τὴν ἐνδειαν 240, 20.
 ἐπίσκοπος, ὁ 232, 19. 274, 17.
 ἐρυσθροπρόσωπος, ὁ, ἡ 273, 19.
 εὐγείος, ὁ, ἡ 255, 6.
 *εὐεπίτευκτος, ὁ, ἡ 274, 14.
 *εὐπαιρόδευτος, ὁ, ἡ 273, 2.
 ἡγέομαι γνώμην 236, 11.
 θαῶζω 271, 22 παρέσγεν ὑπόψιαν, ὡς ἐκ τινος ἀδήλου ταῦτα θαῶζοι προγνώστω.
 ἰσχὺν pro δύναμει 261, 19 ὁσους ἰσχυσε τῶν αἰχμαλώτων ἐπρίατο. 274, 1.
 Καθμεία νίκη 266, 1.
 καπηλεύω 276, 8.
 καρδοκία, ἡ 277, 16.
 κατάλιθος, ὁ, ἡ 233, 17 εἰκόνα χρυσοῦν καὶ κατάλιθον.
 καταλιμπάνω 277, 8.
 καταρῶν, ὁ 277, 8.
 κατατείνομαι 267, 15 κατατεινάμενος τὰ κάλλιστα τῆς χάρας — ὑφαρπάζει.
 κῆμης, ὁ 240, 8 τῶν περιβάτων. 274, 8.

* κτηνικόν, τὸ 276, 16.
 μαγγανεύω 271, 10.
 μάγιστρος, ὁ 239, 2.
 μαῖα, ἡ 273, 7.
 μαστροπέω 277, 12.
 μερίς, ἡ 266, 20 ἐν ἀνδραπόδων μερίδι.
 μισαιφρόνος, ὁ, ἡ 274, 11 μετὰ χειρὸς μισαιφρόνου.
 μόρος, ὁ 247, 2 ἐκ τῶν ταύτη μόρων (sed leg. videtur φόρων).
 ξυρρήγνυμαι 232, 3 ὁ πόλεμος ξυρρῆγάγη. 241, 22 μεταπεισῆμι ξυρρῆγάγηαι ἐκείνω.
 οὐραγία, ἡ 250, 15. 256, 16.
 παλαιόπλουτος, ὁ, ἡ 252, 2.
 παρὰ μικρὸν ἔλθειν 254, 3 παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀπολείσθαι.
 παραλυπέω 247, 1.
 παρεκστροφή, ἡ 273, 3.
 παρευδοκιμέω 273, 10.
 πείθω c. dat. (si lectio sana) 249, 4 τοῖς στρατιώταις — ἐπεισειν ὁμοῦ πάντας ἐκλεπειν.
 πολιαρχέω 247, 7 ὁ πολιαρχήσας.
 πολιτοκἀπηλος, ὁ 276, 16.
 πολὺς 274, 20 πολὺς ἢ ἐς ἐπιθυμίαν χρημάτων.
 *προαγωγέος, ὁ 240, 16 τοὺς προαγωγέας τῶν λημμάτων τῆς ἀρχῆς.
 σάλος, ὁ 259, 4 μόλις καταστάσαν ἐκ τοιοῦτου σάλου πύλιν.
 σιλεντιάριος, ὁ 234, 4.
 σκευωρία, ἡ 270, 22 ὅπ' αὐτοῦ πειραθεῖς σκευωρίας (f. σκευωρίας).
 στέγω 273, 5.
 στενοχωρέω 234, 19 λίμνη τοῦς ἐνθον στενοχωρήσαντι.
 στρατοπεδάρχης, ὁ 274, 13.
 στήναι c. gen. 248, 15 στήναι τῆς πολλῆς πλάνης.
 συβαριτικῶς 277, 11.
 συντελέω 265, 6 ἐς ἐλπίδα χρηστέην τῷ ἔργῳ.
 σύντριψις 237, 4.
 σύνταξις, ἡ 271, 6. 272, 13.
 σύρφαξ, ὁ, τοῦ δήμου 273, 17.
 συσπουδάζω 236, 5.
 σχολαί, αἱ 237, 21. 268, 3.
 σωμασκέομαι 277, 9.
 σωμασκία 273, 11.
 τέλειω 233, 18 ὅσοι ἐτέλων ἐς

- τὴν βουλὴν. 262, 16. 269, 11.
275, 9.
ὑποκάθηναι 265, 11.
ὑποφθάνω 245, 11.
φύλαρχος, ὁ 232, 17. 233, 2.
χορηγέω 247, 19. 268, 3.
χορηγία, ἡ 237, 18.
Articulus praeter morem omissus
246, 21 ταύτη πόλει (quod
fort. non erat mutandum).
Formae verborum insolentiores
263, 20 ἐξοίσειεν quasi ab aor.
1. ἐξῆσα verbi ἐκφέρω. 262,
11 οἶδας. 246, 9 ἴδεις.
Neutra participiorum saepe pro
substantivis posita 238, 4 τὸ
γεωργῶν ἄπαν. 245, 13 τὸ

διακτοῦν. 259, 5 τὸ δορυβε-
σθαι φιλοῦν. 267, 17 τὸ γε-
ωργῶν. 275, 19 τὸ θυμούμε-
νον.

Nominativus absolutus 262, 1 ὁ
Ζήνων πρεσβευσάμενος — —
ὑπέσχετο, scil. ὁ τῶν Γόιθων
στρατηγός.

Participium aor. pro fut. 255,
16 ἐπακολουθήσαντας vulgo:
nunc — σοντας.

Participium praes. pro fut. 250,
18 ἐκπέμπειν λόγον διδόντας.

Recentioris graecitatis vestigia 231,
2 Λεοντος τοῦ Μακέλλη pro
Μακέλλου.

A D M E N A N D R U M.

- Ἀγαθοποιός, ὁ 353, 14.
ἀγελάζομαι 299, 19 ἐς τὴν κατ'
αὐτοὺς ἀγελάζονται ἡπειρον. .
ἀγίστεια, ἡ 330, 20.
ἀγχινεφής, ὁ, ἡ 298, 12.
ἀδελφότης, ἡ, τοῦ Καίσαρος 353,
22.
ἀθρόον, subito 341, 8. 391, 17.
αἴσιος, ὁ, ἡ 291, 17 οὐκ αἰσίως
προβήσεται τὰ τῆς πρεσβείας.
314, 11. 440, 6. 7.
ἀκάθεκτος, ὁ, ἡ 421, 13.
ἀλαζονικώτατος 422, 14.
ἀλεξήτης, ὁ 282, 13.
ἄλκιμος, ὁ, ἡ 282, 10.
ἀλλὰ initio apodosis (Agat^h 11, 5.
23, 8. saepe) 310, 3 εἰ καὶ
συμβαίη γέ σφισι θανάτῳ ἀ-
λῶναι, ἀλλ' ἐμοί γε μὴ γενέ-
σθαι συναίσθησιν.
ἀλλὰ γὰρ et ἀλλὰ γὰρ καὶ pro
ἀλλὰ et ἀλλὰ καὶ (Ag. 26, 10.
67, 11. saepissime) 296, 16.
299, 23. 307, 14. 310, 20.
312, 4. 315, 19. 316, 6. 317,
8. 322, 15. 332, 10. 341, 6.
352, 3. 17. 355, 20. 360, 14.
394, 17.
ἄλλως δὲ pro ἀλλὰ 312, 16 οὐχί
ἐς τὸ ἀβροδίατον — ἄλλως δὲ
ὡς φιλοπόλεμοι εἰσιν. 333, 20
- οὐ κατὰ Ῥωμαίων, ἄλλως δὲ
κατὰ Σκλαβηῶν. 362, 10 μὴ
δυνάμει στρατιωτικῇ, ἄλλως
δὲ δ' ἄλ. ρ.
ἀμυγέπη et ἀμωσγέπως (Ag. psi-
tissimum 7, 4. 33, 14. cett.)
345, 3. 417, 12.
* ἀμιλλητήριος, α, ον 439, 6 οἱ
ἀμιλλητήριοι ἀγῶνες.
* ἀμοιβάζω 360, 14 τὰς ἐμπορέ-
ας ἀμοιβάζειν ἀκωλύτως.
ἀμπεχόνιον, τὸ 309, 2.
ἀμφήριστος, ὁ, ἡ (Ag. 278, 1
τὰ ἀμφήριστα γένη) 321, 4
αἱ ἀμφήριστοι πολιτεῖαι. 372,
22.
ἀμφίπρυμνος, ὁ, ἡ 405, 19.
ἀναδέομαι 354, 18 τὴν κίδα-
ριν. 411, 22. (Ag. 46, 20. 113,
10.)
ἀναλέγομαι (Ag. 13, 12. 96, 16.
cett.) 317, 9 ἀναλεξαμένη τὰ
γράμματα. 389, 9. 391, 13.
429, 22.
ἀναμαστεύω 425, 17.
ἀναπτέρω 311, 6. 322, 8. 329,
4.
ἀναρδῆγνυμι 342, 8 τὴν μάχην.
ἀναρῆπος, ὁ, ἡ 440, 13.
ἀναφαίνομαι pro simpl. φαίνο-
μαι 381, 1. 392, 1. 393, 12.

ἀνόνητα adverb. 289, 20 οὐδὲ μένειν ἀνόνητα ἤθελον.
ἀξιοκτής, δ, ἡ 339, 19.
ἀπαυθαδιάζομαι 292, 11. (αὐθαδιάζομαι 308, 4.) et
ἀπαυθαδίζομαι 317, 2. 406, 14. 427, 8. (αὐθαδίζομαι 289, 4. καταυθαδίζομαι 407, 20.)
ἀπειρόκαλος, δ, ἡ 317, 4.
ἀπλετος, δ, ἡ 300, 15. 425, 14.
ἀποδιδράσκω aor. 1. ἀπέδρασα (Ag. 126, 10. 171, 5) 299, 13. 361, 9. 394, 22. 400, 23.
ἀποδιοπομπέομαι 381, 8.
ἀπόδρασις, ἡ 442, 16.
ἀποκαρδοκέω 412, 15.
ἀποπορεία, ἡ 302, 20.
ἀποπροσποιέομαι 294, 8. 337, 12.
* ἀποσιγάω 295, 9.
ἀποσκίασμα, τὸ 422, 21.
ἀποτρόπαιος, δ, ἡ 381, 7.
ἀπότροπος, δ, ἡ 436, 17 ἐμοί γε οὐκ ἀπότροπον φαίνεται. (Cfr. Ag. 7, 14., ubi nunc legitur: ἔδοξέ μοι οὐκ ἀπὸ τρόπου εἶναι, fort. minus recte.)
* ἀποφρακίζω 404, 14.
ἀποφλουρίζω 291, 20. 310, 21. 429, 14. 431, 21.
ἀπρόσμαχος, δ, ἡ 435, 6.
ἀρματοτροχία, ἡ 355, 21.
ἀρτιθανής, δ, ἡ 403, 9.
ἀρχιερωσύνη, ἡ 336, 1.
ἀσάλευτος, δ, ἡ 314, 6. 403, 2.
ἀσεκρήτις 413, 11 οὐς, εἰ τις τῆ Λατίνων χρῆσσοιτο φωνῆ, ἀσεκρήτις τε προσαγορεύσειεν.
ἀτάρ (Ag. 131, 17.) 298, 19. 320, 3. 331, 2. 341, 8. 353, 18. 373, 16. 381, 22. 386, 17. 395, 19. 421, 5.
αὐτός pro δ αὐτός 346, 20 ἐν αὐτῷ γενόμενοι (sic vulg. ut in Agath. 334, 10 καὶ αὐτὸ τοῖς ἄλλοις γενόμενοι) 398, 11 vulg. κατ' αὐτὸν ξυγενεχθῆναι. 409, 1 ἐν αὐταῖς ταῖς ἡμέραις.
ἀφραγνίζω 381, 10.
* ἀφιλοπρωτεία, ἡ 434, 13.
βασιλείος στοὰ, ἡ 439, 2.
βεβαιωτικός, ἡ, ὄν 353, 8 γραμμα.
βεβηκώς, firmus 430, 10 μὴ λογισμῶ βεβηκότε χωρμένοις (Ag.

266, 14 λογισμῶ στεβήσῃ καὶ βεβηκότε).
βιβλίδιον, τὸ 372, 7.
γελοιώδης, δ, ἡ 295, 1.
γενεάρχης, δ 322, 15. 410, 18.
γνωματεύω (Ag. 33, 13. 43, 19. saepe) 285, 16. 297. 4. 312, 8. 380, 2. 392, 21.
δεδίττομαι 288, 14 ταύτη δεδίττονται καὶ ἐκφοβήσουσι τὸν βασιλέα. 442, 1. (Ag. 220, 11., ubi legendum: δεδεδιγμένοις pro δεδειγμένοις.)
δεκατευτήριον, τὸ 360, 8.
δεκατημέριον, τὸ 304, 14.
δῆ abundans, inprimis post praep. κατὰ 291, 4 κατὰ δῆ τὴν Νίσιβιν. 300, 14 κατὰ δῆ τὴν λίμνην. 301, 21. 302, 16 κατὰ δῆ τὸν Εὐξείνιον πόντον. 314, 8. 318, 17. 320, 19. 332, 18. 381, 15. 383, 15. 385, 13. 386, 1. 389, 22. 391, 1. 393, 12. 414, 4. 421, 21. 424, 6.
δῆθεν Men. usitatissimum 285, 19. 289, 7. 290, 15. 292, 22. 313, 18. 322, 4. 326, 14. 336, 4. 337, 2. 351, 1. 405, 2.
δηλητήριος, δ, ἡ 297, 6 φάρμακον.
δῆπουθεν valde frequentatum 299, 13. 320, 10. 338, 23. 349, 15. 353, 12. 357, 17. 369, 6. 371, 1. 383, 10.
διάλιθος, δ, ἡ 341, 5 ἐκ διαλίθων ὑφραμάτων.
διασφηνίζομαι 341, 11.
διατυπώω 362, 21 διετυπώθη τὸ ποροῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν.
δικήγορος, δ 433, 13. (Ag. 295, 10.)
διοπτῆρ, δ 301, 13.
δονακώδης, δ, ἡ 399, 3.
δουλαγωγέω 355, 7.
δόχεια, voc. Turcicum. quod parentalia significabat 403, 15.
δραματοργέω 422, 22.
δράσσομαί τινος 416, 2 ἀπειρῆας δράσσομένοι.
ἐγγαλινώω 356, 6 ἐγγαλινώσαντι τὴν τοῦ Ζιχ μεγαληγορίαν. 406, 19. 422, 3.
εἶναι cum participiis praes. et aor. (Ag. 175, 14 δλύστες ἦ-

- σαν) 290, 18 *ὡς ἂν ἔσοιτο ἐπιστάμενος*. 295, 15 *ἀντικαθιστάμενος ἦν*. 326, 1. 337, 6 *οὐκ ἦν* — *προαποθήμενος*. 341, 10. 344, 17. 384, 5. 396, 1. 429, 7. 439, 18.
εἰρηνοποιῆσις (Chosrois titulus) 353, 13.
εἰς pro ἐν 301, 4 *εἰς τὰ περὶ τὸν Κωφῆνα*—*ἐπιτηροῦσι*. 310, 7 *ἐς τὰ τῶν Γηπαίδων ὄρια διέτριβεν*. 330, 3. 331, 19.
ἔκατι (Ag. 6, 4. 47, 2. *passim*) 294, 16. 321, 22. 324, 1. 370, 5. 392, 18. 397, 5. 406, 15.
ἐκδιατάω 427, 1 *ἀμέριμνος δ βίος ἐκδειητημένος*.
ἐκείσε. *οἴχεσθαι ἐκείσε, μορί* (Ag. 4, 5. 287, 5.) 283, 11. 403, 18 *ἀπέναι*.
ἐκείσε pro ἐκεῖ (Ag. 137, 2.) 301, 8 *διέσωζεν ἐκείσε τοῦ Λιζαβούλου τὸ κράτος*. 357, 1. 383, 12. 414, 10. 416, 13.
ἐκμαγεῖον, τὸ 364, 9.
ἐκπαλαί 392, 15.
ἐκπολεμέομαι τινι 404, 12 *Τοθροκοὶ ἐξεπολεμήθησαν τοῖς Ρωμαίοις*.
ἐμπεδῶτατα 302, 22. 313, 21. 322, 9.
ἐμπης (forma ion.) 326, 20.
ἐμφιλοχωρέω 430, 2.
ἐμφωλεύω 432, 6.
ἐν pro εἰς 291, 14 *ἐν Βυζαντίῳ ἦει*.
ἐνίσανω 306, 5. 323, 15. 341, 4. 362, 2. 282, 22. 421, 18.
ἐξ ἀρχῆς, penitus 330, 19 *τὴν ἐξ ἀρχῆς δουλείαν. ἐν ἀρχῇ* 321, 23 *οὐκ ὑποχαλῶντων ἐν ἀρχῇ τῶν Περσῶν*.
ἐξηγούμενος, δ 282, 2 *δ τῶν Ἀλανῶν ἐξηγούμενος* 356, 18.
ἐξογκόομαι 291, 11. 308, 5 *ἐξογκούμενος* (vulg. *ἐξογκώμενος*, f. *pro ἐξογκωμένος, neglecto augmento*).
ἐξουσιάζω 373, 6.
ἐπακτρῖς, ἡ 333, 9.
ἐπεντριφάω 287, 7. 407, 20.
ἐπιβύω 400, 8 *ἐπέβυσσε τοῖς δέκα δακτύλοις τὸ στόμα τὸ ἑαυτοῦ*.
ἐπιδουπέω 441, 22.
ἐπιθειάζω 363, 19. 364, 21. 441, 17.
ἐπιρρέπεστάτα 423, 6.
ἐπισκιάζω 350, 7. 428, 7.
ἐπιτρογάδην 384, 10.
ἐπιτωθάζω 429, 14.
ἐρίτιμος, δ, ἡ 331, 3.
ἐς 314, 7 *φοιτήσαντα ἐς τὸν βασιλέα*.
ἐς τὰ μάλιστα, formula Men. *usitatissima* 282, 15. 285, 17. 298, 10. 303, 17. 307, 14. 374, 19. 392, 14. 393, 6. 409, 7. 416, 18.
ἐσῶτι cum superlativis (Ag. 16, 12. 31, 14. *passim*) 284, 18. 285, 11. 298, 11. 323, 19. 327, 9. 396, 5. 411, 12. 427, 2. 429, 17. 431, 19. 432, 11.
ἐσφοιστάω 282, 9. 301, 19. 302, 14. 396, 3. 412, 2. 414, 14.
ἕτερα ἄλλα (f. *ἄλλα*) 344, 9 *εἴτε φρούρια, εἴτε ἕτερα ἄλλα*.
εὐθύωρος, δ, ἡ 441, 4 *εὐθύωρον ἀπεβίω*.
εὐνούστατος, ἡ, ον 282, 14. 288, 10. 320, 16. 326, 9. 330, 15. 385, 3. 409, 12.
ἐφαστρῖς, ἡ, *στρατιωτικῇ* 309, 9.
ἐχέφρων, δ, ἡ 417, 22. 422, 18.
ζητέω pro αἰτέω 385, 12 *ἐζήτεον τὸν Βιταλιανὸν χρυσὸν οἰκονομασχεῖν*.
ζωφώδης, δ, ἡ 416, 17.
ἡγούμενος, δ 295, 15. 305, 17. 309, 10. 312, 6. 332, 3. 358, 17. 385, 16.
ἡλίβατος, δ, ἡ 306, 3 *τὸ ἡλίβατον τοῦ βαλαγγέλου*.
ἦν c. optat. 335, 21 *ἦν ἐπισηκοῖεν*.
θαμιζῶ 439, 2 *ἐν τῇ βασιλείῳ στοῦ θαμιζεῖν*. (Ag. 6, 20.) *θειον*, τὸ 434, 22.
θεοκλυτέω 363, 22.
θεόσσοτος, δ, ἡ 409, 22.
θέρω 406, 10 *ταῖς τοῦ ἡλίου θέρεσθαι ἀκτίσιν*.
θητικόν, τὸ 286, 7 *τὸ θητικόν και οἰκετικόν, copiae domesticae*. (Ag. 80, 5.)
θρευαμένη, ἡ, *patria* 323, 4. 15. 349, 13.
θυρεός, δ 341, 7.
θυρεοφόρος, δ 408, 13.
ἰδιοβουλέω 309, 3.

ξερουργός, δ 331, 7.
 ἱλαστήριον, τὸ 352, 16.
 ἰσθαλμα, τὸ 383, 9.
 ἰσοδύναμος, δ, ἢ 359, 18. 364, 6.
 ἰσχυροποιέω 377, 19.
 καὶ δ et καὶ δε (Ag. 23, 19. 56, 16. passim) 292, 4 ἄμβρος ἐκπέμψας ἠπῆρχε καὶ δ γε — πρεσβείαν. 292, 15. 297, 17. 335, 10. 360, 3.
 καιροφυλακῶ 435, 4.
 καὶ ἐκεῖνο καιροῦ 282, 4. 373, 19. (Ag. 19, 4 ἐς ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ).
 κατὰ τὸ μᾶλλον (Ag. 9, 19. 15, 6. saepe) 289, 5. 301, 16. 405, 6.
 καταδιδιαιτώ 293, 7.
 καταθύμιος, ὁ, ἢ 439, 5.
 κατασοβαρεύομαι 429, 13.
 κἀταυθαδίζομαι 407, 20.
 κενεμβάτω 439, 19.
 κεντηνάριον, τὸ 327, 23.
 * κλεπτοτελωνέω 360, 21.
 κλίμα, τὸ, pagus vel castellum in Armenia vicinisque regionibus 393, 8 διὰ τοῦ λεγομένου Ἀθήσειων κλίματος καὶ τοῦ Βλαρεπτικῶν. 394, 19.
 κρεῖττον, τὸ, Deus (Ag. 49, 18. 65, 4.) 318, 4. 370, 1.
 κρυμῶδης, δ, ἢ 297, 14.
 λασιόμος, δ, ἢ 443, 5 ὄργανα λασιόμα καὶ τοιχώριχα.
 λαφυραγωγός, δ 368, 16.
 λειτούργημα, τὸ 418, 11.
 λοχμῶδης, δ, ἢ 399, 3.
 μάγιστρος, ὁ 413, 14.
 μαχαιροφόρος, δ 283, 19.
 μεγαλοδύμων, δ, ἢ 347, 7.
 μειονεχτέομαι 349, 13.
 μεμεθυσμένα ῥήματα 317, 5.
 μεταβολεύς, δ 294, 18 μεταβολεύς τε καὶ παλιγκάπηλος. (Ag. 254, 12.)
 μέταξα, ἢ, sericum 295, 23. 302, 9.
 μεταξόδουμιζω 289, 2.
 μῆνις, ἢ 335, 21.
 μῆτε pro μηδὲ 351, 19.
 μῆτε μὴν 418, 22. 419, 16.
 μοναστήριος οἶκος 352, 12.
 μυσταγωγός, δ, episcopus 329, 21.
 νεμισίω c. dat. 312, 13 ἐνεμίσειε τοῖς στρατιάρχοις.

ξεφείδιον, τὸ 403, 13.
 ξεψηφόρος, δ 398, 4.
 ξυμβάν 349, 6 τυχὸν μὲν γορεῖς, τυχὸν δὲ παῖδας, ξυμβάν δὲ τοὺς φιλιτάτους.
 * ξυμμεταρουμιζῶ 351, 6.
 ξυνέλευσις, ἢ 354, 15.
 ξυνωθέω 409, 17 Ζαχαρίου τὴν πρεσβείαν ταύτην γενέσθαι ξυνωθήσαντος.
 ὁ γε tanquam pronomen person. 293, 9 ὁ Μεβῶδης αὐτίκα ὁ γε — συγγέας τὸ πρόσωπον ἐφοινύττετο. 296, 22. 297, 15. 303, 5. 321, 13. 326, 7. 331, 12. 407, 9. 414, 20.
 οἱ pro αὐτῷ initio enuntiativ. 417, 13 οἱ (sic scrib., non oi) δε τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε καλῶς. ἢ οἰκίος, tuus 287, 7. 310, 11.
 ὁμάς, ἢ 352, 7 ἐν ὁμάδι.
 ὅπως c. inf. 391, 22 βουλευσασθαι ὅπως θῆ τὰ ὄπλα καταδέσθαι τελῶς.
 ὄρθογνῶμων, δ, ἢ 299, 21. ἢ ὄρσιμα, τὸ 288, 2.
 ὄσον οὐπω (Ag. 79, 16. 106, 21. saepius) 314, 13. 324, 11. 328, 19. 344, 11. 395, 14. 414, 4.
 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 301, 2. 339, 3. 383, 9. 399, 4. 401, 13. 412, 22. 431, 22. 439, 7.
 οὐ μὴν καὶ (omisso ἀλλὰ) 389, 22.
 οὐτε pro οὐδὲ (Ag. 216, 18.) 315, 11. 322, 17. 413, 1. 434, 22.
 οὕτω ξυμβάν, οὕτω παρασχὸν (Ag. 99, 9. 123, 17. celt.) 290, 22. 297, 15. 314, 10. 414, 7. 410, 9. 424, 21.
 ὄψθῆναι, videri 289, 5 ὄψθῆσται κατὰ τὸ μᾶλλον εὐεργέτης. 293, 6. 387, 18. 434, 11.
 παγιδῶ 362, 6 ἐπαγιδῶ τὸν ἄρχοντα τοῦ Λάρας διατιθέναι. παλιγκάπηλος, δ 294, 18.; v. μεταβολεύς.
 παλιμβολος, δ, ἢ 297, 5. 355, 23. 377, 3.
 παλύνω 297, 13 τῆς αὐτῶν χώρας νιψέτω παλυνομένης.
 * παραιτιρώσσω 420, 10.
 παρευναστήρ, δ 346, 19.
 περιροστέω 282, 1. 402, 6. 427,

12. 432, 4. 439, 5. 18. (Ag. 76, 2 περιπόσεισιν.)
 περιπέτω 442, 16.
 περιφραντήριον, τὸ 330, 21. 383, 1.
 περιώδυνος, ὁ, ἢ 306, 14
 πλείστα ὄσα 305, 13. 320, 13.
 404, 1. 407, 13. 414, 13.
 πολεμησίω 328, 13. 414, 11.
 πρέσβις, acc. — εν: haec forma
 exstabat in ed. Hoeschel. 389,
 11.
 προσάπαξ 322, 2.
 προσιδάνω 409, 22.
 *προσκεπασίης, ὁ 418, 9.
 *προτίκτωρ, ὁ 418, 7.
 πρωτοστάτης, ὁ 286, 7.
 πέρσω 314, 13 κολακείαις τὸν
 βασιλέα ἐπέτρωσαν.
 ποίω, ἢ 421, 6.
 σάκραι, αἱ λεγόμεναι τῇ Λατί-
 νων διαλέκτῳ σάκραι 352, 19.
 353, 2. 363, 16.
 σέβασμα, τὸ 326, 4.
 σέλειγναι voc. corruptam 328, 16.
 σημαίνω: aor. 1. tum ἐσήμανα 308,
 13. 309, 4. 358, 4, tum ἐσή-
 μνηα 312, 3. 18. 422, 2.
 σήραξ, ὁ 44, 10.
 σηρικὸς, ἢ, ὄν 283, 16 ἐσθῆτας
 σηρικὰς. 339, 18. 382, 13.
 σπαλιώνες, οἱ, vineae 443, 1.
 (Ag. 147, 15. 195, 5.)
 στέργω c. dat. 391, 16. 441, 7
 ταῖς σπονδαῖς οὐ στέργουσι
 οἱ Ῥωμαῖοι.
 συμβουλαία, τὰ 358, 4. (leg. συμ-
 βάλαια.)
 σφεῖς cum 1. pers. 423, 5 ἐκε-
 τείαις χρώμεθα μὴ ἀναγκα-
 σθῆναι σφᾶς ἐπιλαβέσθαι δ-
 πλων.
 σφότερος cum nom. sing. 300, 8.
 σφριγῶ 283, 3 οὐκ ἐσφριγῶ
 οἱ τὸ σῶμα. 396, 2.
 ταῦτά τοι, ταύτῃ τοι, propterea
 (Agath. 18, 17. 16, 14.) 284,
 14. 297, 6. 14. 301, 7. 303,
 10. 329, 19. 352, 18. 385, 16.
 405, 3. 428, 10. 442, 12.
 τελέω 289, 9 ἐν ζωῆι τελεῖν.
 τέλος, τὸ 283, 10 τῷ ὑφειλομέ-
 νῳ τέλει ἠφανίσθη.
 τέρθρεια, ἢ 321, 22. 348, 6.
 τίθεμαι 283, 5 ἔθετο δορυάλω-
 τον. 287, 8 οἰκετον τίθεσθαι

κέρδος. 291, 15 ἀυθαδέστερον
 τοῖς κατὰ τὴν ὁδοπορίαν θε-
 μένος. 307, 19 λόγους ἡμῖν
 θέσθαι. 314, 3.
 τιμαλφῆς, ὁ, ἢ (Ag. 93, 1.) 309,
 13. 330, 22.
 τραχταῖζω, gr. barb. 354, 5. 7.
 τῷ τοι ἄρα, formula Menandro
 usitatissima (sicut Agathiae 119,
 1. 158, 12. cett.) 314, 14. 356,
 10. 375, 15. 384, 15. 393, 6.
 400, 2. 404, 12. 416, 6.
 ὑδροστάσιον, τὸ 301, 11.
 ὑπερβλύω 335, 17.
 ὑπερόριος, ὁ, ἢ 316, 2.
 ὑπευρύνομαι 432, 4.
 ὑποστρώννυμι 327, 13 ἐλίπω
 ὑποστρώννυς.
 ὑποτύφω 286, 17.
 ὑπαγόρας, ὁ (Ag. 79, 1.) 284,
 13. 294, 11. 317, 4. 402, 2.
 ὑψαύχην, ὁ, ἢ 325, 4.
 φθάσας, ασα, αν 305, 4. 339,
 21 τὰ φθάσαντα. (Ag. 91, 8.)
 φιλορῶμαιος, φιλοπέρησις 402, 22.
 φιλοτάραχος, ὁ, ἢ 430, 12.
 φόβητρον, τὸ 441, 10.
 φοινίττομαι 293, 10.
 φύλαρχος, ὁ 292, 3.
 χαρακτηρίζω 353, 16.
 χορηγός, ὁ, τῆς τραφῆς 289, 5.
 χρονοτριβέω 360, 13.
 χρώματα, τὰ (in circo) 439, 5.
 χωρέω c. part. fut. 304, 18 ἐχώ-
 ρουν πολεμήσοντες.
 ᾠδῆ 309, 13. f. 440, 9.
 Accusativus absolutus 287, 9 τοῦ-
 το ἐφειμένον αὐτοῖς — ἐχρή-
 σαντο. 290, 20 Τιμόθεος, τοῦ-
 το ἐπιτετραμμένον αὐτῷ, πα-
 ρεγένετο. 300, 4. 326, 6. 374,
 14. 417, 16 ἀρέσαντα βασιλεῖ
 (f. ἀρέσαν τῷ βασιλεῖ).
 Articulus praeter morem omissus
 287, 13 διάδοχον εἶναι τετε-
 λευτηκότος (pro τοῦ τετ.). 360,
 12 κατὰ ταύτην ἀξίαν. — po-
 situs 411, 2 μεταξὺ τῶν ἀλ-
 λήλων.
 Formae nominum insolitae 391,
 5 τῷ πρέσβει pro πρέσβει ε
 πρέσβη. 402, 4 ᾧ ἡγεμῶν pro
 ἡγεμόν. — verborum: 421, 6
 ἐχράτο pro ἐχρήτο. 436, 12 κα-
 θέστηκα sensu activo. πάροι-

- ἀπόλαυσιν ὡσερ ταμείον τι καθεστῆκασι. 284, 20 ἀποκτανθῆναι. 304, 6. 316, 1 καθελῶ fut. v. καθαιρέω (Ag. 269, 5). 333, 1 ὑφειδόμενος (?).
- Infinitivus aor. pro fut. 325, 13. 15 ἀπάρξασθαι — παραβήσασθαι. 412, 22 τεύξασθαι (nunc ubique mutatum est).
- Neutra participiorum sensu collectivo 282, 11 τὸ ἀντιστατοῦν. 394, 22 τὸ γεηποῦν.
- Nomina castellarum et pagorum in Armenia et adiacentibus terris in — on ex euntia non declinantur: Χλωμάρων 329, 14. Κιθαρίων 329, 11. Χορουζίων 359, 21. Ἀψήρεσιων 393, 7. Μαρπητικῶν 393, 8. Μακρὰ βαυδῶν καὶ Ταρανγῶν 394, 19. Μονόκαρτον 421, 2.
- Nomina propria in — iος, in — ης (pro ις) mutata (gr. barb.) 386, 2 Ταργύτης, qui alias Ταργύτιος 386, 16.
- Nominativus absolutus 313, 11 ἀνερευθέντες οἱ τὴν κλοπὴν εὐργασμένοι ἐν φανερῷ τε γενόμενοι, μοῖραν ἀπεκατέστησε. 317, 15 οἱ στρατηγοὶ εἰσβολὴν ποιησάμενοι καὶ ὀμήρους λαβόντες, ἤκον ἐς Βυζάντιον scil. οἱ δημηροί.
- Neutra adiectivorum pro substantivis 283, 14 τὸ ἀγγλῖνον τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως. 285, 19 τῷ ἐμπεδῶσαι τὸ εὐρον. 286, 19. 288, 20. 292, 21. 299, 18. 316, 15. 349, 5. 435, 20 ἐς ἔσχατον κινδύνου.
- Optativus futuri Menandro, ut Agathiae, nimis frequentatus 282, 3 ἔκται ἐγένοντο, ὡς ἂν γνώριμοι ἔσονται. 285, 14. 286, 4. 287, 17. 289, 19. 290, 18. 292, 7. 294, 11. 16. 296, 7. 301, 10. 303, 20. 305, 8. 309, 22. 315, 22. rell.
- Participia praes. s. aor. pro futuris (interdum hac ed. mutata) 282, 2 Κάνδιχ ἤρεθη πρεσβεύμενος. 308, 9 πρέσβεις τοὺς βεβαιώσαντας περὶ τῆς εἰρήνης. 345, 21. 346, 15. 384, 17.

A D P R O C O P I U M .

- Ἄν post ὅπως seq. indicativo 494, 10 ὅπως ἂν ἡ τύχη κρίνεται. ἀχλὺς, ἡ 495, 12. ἐνακμάζω 501, 5. κατόπιν δρωθῆναι τινος 490, 2 ἡ πόλις μηχανωμένη μὴ κατόπιν δρωθῆναι τῶν δωρεῶν. 496, 4 τῷ μὴ κατόπιν δρωθῆναι τῆς τιμῆς.
- κρεῖττον, τὸ, Deus 492, 15. 494, 4. λῆξις, ἡ 497, 3 ἡ εἰς λῆξις. πολιὰ, ἡ 497, 19 αἰκισομένην πολιάν. προλαβόντα, τὰ, praeterita 494, 21. 495, 1. 501, 1. 512, 16.
- Augmentum omissum 496, 14 τῶν ψηφισμένων.

CORRIGENDA AD EDITIONEM HOESCHELII.

P. 7. l. 6. μὲν ἐπ' εὐσ. p. 8. l. 11. ac p. 146. l. 20. πρέσβεις (p. 389. l. 11. πρέσβιν) p. 12. l. 8. ἀφ' ἑππων p. 53. l. 12. παρεγγυμοῦτο p. 169. l. 14. ἀλλὰ καὶ Μαξ. p. 177. l. 9. δς δὲ p. 190. l. 11. παράλου p. 210. l. 1. δεδεμέγω p. 216. l. 21. οὔτε δ' ἀπ. p. 219. l. 15. Ῥωμαϊκῇ μὲν π. p. 221. l. 5. ἀτφ' ἀνδρας τῶν p. 235. l. 10. κελεύοι p. 242. l. 18. Μαρτινιανός p. 255. l. 16. ἔνβως p. 257. l. 16. τοὺς μὲν εὐ p. 294. l. 12. τῆ τῶν ξημ. p. 301. l. 17. Ὀρομουσῶν p. 324. l. 21. ἀπισχυρ. p. 334. l. 18. οὔτε p. 353. l. 7. περὶ τοῦ τοιοῦδε l. 14. φ' τινε οὐ θεοὶ p. 367. l. 16. νικῆσει.

ALIA CORRIGENDA.

P. 13. in Schol. ad 1. *dele* mg. p. 21. (Arg.) l. 13. *Epistola ad cives oppidi a barbaris obsessi, qua monentur ne temere pugnam ineant* (5). *Oratio Dexippi ad eos* etc. p. 139. (Arg.) l. 14. pro *Marcellinus* scr. *Aegidius*. p. 145. *dele* Scholion ad 2. et 4. p. 166. (Arg.) l. 5. pro *Romano* scr. *Graeco*. p. 203. Schol. 3. ἐπόλιχα. p. 242. vers. lat. l. 19. *Martinianus*. p. 291. l. 3. πρὸς τοῦ Περσ. p. 295. in Scholio ad 1. 2. pro *vulg.* scr. *Val.* p. 305. l. 13. κακηγορήσαντες. p. 366. l. 12. προτερήσας. p. 612. col. 2. l. 40. 41. *dele* verba (*sed hic — videtur.*) p. 616. col. 2. l. 39. scr. *Arcthae nepos.*

ADDENDA.

P. XXIX. l. 12. Postea, eodem Marciano Aug. superstitute, ab Euphemio, magistro officiorum, adsector adlectus fuit (p. 155. l. 12. ed. B.). ad p. 6. l. 7. ἀπὸ ἐπάρχων H., similiterque infra p. 48. l. 14. μετὰ δλοφυρμῶν. p. 124. l. 18. μετὰ ὑπερηφανείας. p. 154. l. 2. κατὰ ἐκείνην. p. 176. l. 21. ὑπὸ ἑρμηνεί. p. 188. l. 10. ὑπὸ δθόνας: quae cuncta in editione Parisina sublata sunt; mansit tamen, imo in nostram quoque editionem transiit p. 143. l. 8. μετὰ αἰκισμῶν. — ad p. 15. l. 15. ὁμῖν *vulg.* p. 19. l. 5. βουλόμεθα *vulg.* p. 127. l. 12. παρὰ Ναρσατου H., περάνας σαῖου *vulg.* p. 139. (Arg.) l. 15. post *gerit* add. *Legatio ad Marcellinum pacem confirmat.* ad p. 159. l. 13. τὰ εἰς τῶν *vulg.* p. 162. l. 17. ἀφικουμένοις *vulg.* l. 19. ἔστιν ἀκοῖλον *vulg.*, ἔς τὸν κοῖλον H. p. 175. l. 16. ἐδλαβηθεῖς H., ἐδλαβείσθαι *vulg.* p. 182. l. 10. Κατ'ἰρων *vulg.* at p. 191. l. 8. et

197. l. 11. *Ἀκατήρων*. p. 203. l. 1. *παραγενόμεθα* vulg. p. 207. l. 17. *Ἀδαίμει τῶν* Val., *Ἀδαμειτῶν* vulg. p. 210. l. 8. *ὡς τὸν* vulg. p. 211. Pericopae, quae incipit a verbis *ἀναξεύξαντα δὲ* (l. 11.) apponitur in ed. Hoesch. lemmatis loco: *λόγος δ.* p. 215. l. 7. *Κωνσταντίνῳ* vulg. p. 219. l. 10. *Κωνσταντίνος* vulg. p. 233. l. 1. *ἐκθεῖν* ed. H. p. 247. l. 11. et p. 258. l. 19. *Ὀτριάριου* vulg. p. 249. l. 17. *ἐκλιπόντας* H., *ἐκλιπόντα* vulg. p. 250. l. 10. *τῶν* abest vulg. p. 266. l. 10. *αὐτῶν* vulg., p. 267. l. 19. *αὐτοῖς* H., *αὐτοὺς* vulg. p. 283. l. 9. *κατηγοῦντο* vulg. l. 11. *ἠφανίσθαι* vulg. l. 21. *ἐμφοροῦντο* vulg., *ἐμφοροῦντος* H. p. 296. l. 19. *μὲν* vulg. p. 298. l. 21., p. 396. l. 10. et p. 413. l. 11. *εἴρετο* vulg. p. 300. l. 8. *ἀποστείλοι* vulg. p. 302. l. 6. *τῷ Περ.* vulg. p. 303. l. 5. *διαχρήμα* ed. H. p. 307. l. 7. *ὕμιν* vulg. p. 309. l. 17. *οἶόν τε* vulg. p. 319. l. 16. *τὴν* H., *τῆς* vulg. p. 321. l. 15. *φύρον* ed. H., *φύρων* ed. Par. p. 342. l. 1. *αὐτῷ* vulg. p. 345. l. 5. *κατηγοῦντο* vulg. p. 356. l. 19. *καταλόγου* vulg. p. 358. l. 4. f. *δνόματι περὶ τῆς Σ. Ν.* p. 370. l. 4. *ἡμεῖς* vulg. p. 392. l. 7. *πλέον* vulg. p. 394. l. 15. *ἀντικαθεσταμένου* vulg. p. 419. l. 4. *προεχώρησαν* vulg. p. 428. l. 18. Coniungenda sunt haec cum fine narrationis de Petri legatione, supra p. 373. l. 11.

p. 612. ad vocem: Alamundarus senior — Almondar, Hirensum rex XVI. ap. Pocockium, Spec. hist. p. 69. N.

ibid. ad vocem: Alamundarus iunior — Almondar, Gassanensium rex XXVII. ap. eund. p. 77. N.

ibid. ad vocem: Ambrus — Amru ibn al Mondar, Hirensum rex XVIII. ap. Pocockium p. 72. N.

ibid. ad vocem: Amorcesus — Amru 'l Kais II. pater Alamundari, avus Ambri: Hirensum rex XVI. ap. Pocock. p. 69. N.

p. 613. col. 2. post l. 45. adde: Arethas, imperante Anastasio, regulus Saracenorum Chindenorum, ad quem avus Nonnosi legatus missus est. N. 478, 6 — Al Hareth, Ambri fil., rex Kendensis, a Cabade regno Hirensum ornatus, unde eum Chosroes deiecit: Pocock. p. 79. N.

p. 617. ad vocem: Chindenī — Kende, apud Arabas: Pocock. p. 79. N.

p. 621. ad vocem: Furdigan — 20. Sed Menandrum errare suspicor: certe *Fardchans* Persis ptochodocheum significat. N.

p. 624. ad vocem: Iuroipaach — Apud Lydum de mag. III. 52. 53. Viriparach, vel Viraparach (*Βιρ.*) vocatur: id quod proxime ad veritatem accedere videtur: *barach* enim domum, sive mansionem significat, *viran* solitudinem, vel ruinas. N.

B O N N A E
TYPIS C. F. THORMANNI.
